

Trọng Sinh Mạt Thế Chi Ngã Đích Bằng Sơn Tình Nhân

Contents

Trọng Sinh Mạt Thế Chi Ngã Đích Bằng Sơn Tình Nhân	4
1. Chương 1: Sống Lại Trở Về	4
2. Chương 2: Dị Năng Thức Tỉnh?	5
3. Chương 3: Chuẩn Bị Trước Ngày Tận Thế	7
4. Chương 4: Lời Tạm Biệt Sau Cùng	9
5. Chương 5: Tha Thứ	11
6. Chương 6: Bắt Đầu Chạy Trốn	13
7. Chương 7: Nhược Điểm Trí Mạng	15
8. Chương 8: Dừng Lại	17
9. Chương 9: Lấy Lời Khai	19
10. Chương 10: Ôi, Chết Tiệt, Sợ Không Tìm Ra Đường Chạy Rồi	20
11. Chương 11: Tụ Lại Một Chỗ Chờ Bị Ăn Thịt	22
12. Chương 12: Nhảy Hay Không Nhảy, Đó Là Cả Một Vấn Đề	24
13. Chương 13: Độc Mồm Độc Miệng	26
14. Chương 14: Không Còn Đường Lui	27
15. Chương 15: Khó Chịu Nên Đánh Nhau	29
16. Chương 16: Đánh Thắng Tang Thi Có Được Tiền Không?	31
17. Chương 17: Cả Đám Không Có Tâm Nhân	33
18. Chương 18: Là Ai Phá Đám	34
19. Chương 19: Âm Hiểm Chỗ Nào Cũng Có	36
20. Chương 20: Anh Có Lẽ Đã Tới	38
21. Chương 21: Tình Thế Tuyệt Vọng	40
22. Chương 22: Không Còn Ai Sống Sốt?	41
23. Chương 23: Tìm Được Tổ Chức Rồi!	43
24. Chương 24: Hương Vị Quen Thuộc	45
25. Chương 25: Bằng Sơn Đầu Gỗ	47
26. Chương 26: Anh Vẫn Cảm Thấy Xấu Hổ Thế Sao?	49
27. Chương 27: Thảm Ván	50
28. Chương 28: Vẫn Luôn Ở Đây!	52
29. Chương 29: Tang Thi Quấy Nhiều Người Đang Mơ Mộng!	54
30. Chương 30: Ký Ức Lặp Lại!	56
31. Chương 31: Dừng Cảm Hay Chặt Vật?	58
32. Chương 32: Thiêu Niên, Rất Nguy Hiểm, Tránh Xa Ra	60
33. Chương 33: Chặn Đường Cướp Đoạt?	62
34. Chương 34: Tiệc Nào Rồi Cũng Phải Tàn	64
35. Chương 35: Làm Cướp Có Thể Chuyên Nghiệp Một Tí Được Không?	66
36. Chương 36: Cái Thế Giới Này Chẳng Tin Được Ai	67
37. Chương 37: Mạng Người? So Với Cái Trống Còn Chẳng Đáng Giá Bằng!	69
38. Chương 38: Ta Muốn Mỗi Người Mỗi Ngả!	71
39. Chương 39: Có Vứt Cũng Không Được!	73
40. Chương 40: Anh Đã Nuốt Lờ!	74
41. Chương 41: Tội Chỉ Quan Tâm Mình Cậu!	76

42. Chương 42: Đồ Hâm!	78
43. Chương 43: Động Vật Cũng Nhiễm Bệnh!	80
44. Chương 44: Đả Kích!	82
45. Chương 45: Nụ Hôn Kích Liệt!	84
46. Chương 46: Người Tốt Mệnh Khổ A!	85
47. Chương 47: Quyến Rũ!	87
48. Chương 48: Âm Mưu!	89
49. Chương 49: Mất Hết Nhân Tính!	92
50. Chương 50: Cổng Thoát Nước!	94
51. Chương 51: Ý Lại Trong Bóng Tối!	95
52. Chương 52: Hợp Tác!	97
53. Chương 53: Hai Phe Giao Chiến!	99
54. Chương 54: Thụ Thương!	101
55. Chương 55: Lấy Đạn!	104
56. Chương 56: Không Gian Biến Hóa!	106
57. Chương 57: Bất Mãn Bạo Phát!	108
58. Chương 58: Chia Rẽ Õn Æo!	111
59. Chương 59: Vương Thiệu Chết!	114
60. Chương 60: Dị Biến!	117
61. Chương 61: Phúc Đi Đòi Với Họa!	119
62. Chương 62: Tham Niệm Sát Dục!	122
63. Chương 63: Có Anh Ở Đây, Không Có Dị Năng Cũng Chẳng Sao Cả!	124
64. Chương 64: Cá Tang Thi Xuất Hiện!	127
65. Chương 65: Nhân Tính Ích Kỷ!	129
66. Chương 66: Tu La Ác Ma!	132
67. Chương 67: Sóng Gió Chưa Yên (thượng)!	135
68. Chương 68: Sóng Gió Chưa Yên (hạ)!	138
69. Chương 69: Sóng Gió Lại Bắt Đầu (thượng)!	140
70. Chương 70: Sóng Gió Lại Bắt Đầu (hạ)!	142
71. Chương 71: Thất Lạc	144
72. Chương 72: Có Không Gian Không Sợ Chết Đói! ^^~	146
73. Chương 73: Rơi Xuống	149
74. Chương 74: Đáng Sợ Hơn Cả Bị Bỏ Rơi	150
75. Chương 75: Dị Năng Truyền Thừa	152
76. Chương 76: Đường Về Căn Cứ	154
77. Chương 77: Mì Ăn Liền Là Trắng Trợn Dụ Hoặc	156
78. Chương 78: Tào Bân Chết	157
79. Chương 79: Tiểu Võ Chấn Nân	160
80. Chương 80: Thiên Tài Quả Nhiên Là Thiên Tài	161
81. Chương 81: Bị Rắn Độc Đột Kích	164
82. Chương 82: Ác Mộng Bắt Đầu	167
83. Chương 83: Lại Gặp Nhau	168
84. Chương 84: Thật Sự Là Vô Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn	170
85. Chương 85: Gặp Lại Bạn Cũ	172
86. Chương 86: Hai Người Thủy Hỏa Bất Dung	174
87. Chương 87: Nạp Tây Tư Ngượng Ngùng	175
88. Chương 88: Khúc Nhạc Đạo Đầu Khi Gặp Nhau	176
89. Chương 89: Gặp Phương Cẩm Ở Ngoài	177
90. Chương 90: Gia Thay Đổi	179
91. Chương 91: Rối Rắm Là Người Yêu Hay Tình Hờ	181
92. Chương 92: Dụ Hoặc	182
93. Chương 93: Gục	183
94. Chương 94: Ăn Luôn	185
95. Chương 95: Không	186

96. Chương 96: Đứa Trẻ Này Thật Không Đáng Yêu	188
97. Chương 97: Cô Gái Đáng Ghét, Tránh Ra	189
98. Chương 98: Lại Ăn Mặn	192
99. Chương 99: Lại Có Người Chết Đi	193
100. Chương 100: Đưa Nước Tương Đường Hôn Môi	195
101. Chương 101	197
102. Chương 102: Phát Hiện	198
103. Chương 103: Hương Vị Rất Quan Trọng	200
104. Chương 104: Bạn Gái Chính Thức	201
105. Chương 105: Tổ Tình	203
106. Chương 106: Động Tình	204
107. Chương 107: Anh Nhất Định Sẽ Sống Lâu Hơn Em	206
108. Chương 108: Dị Năng Thạch	209
109. Chương 109: Bị Thực Vật Đuổi Giết	211
110. Chương 110: Có Sát Ý	212
111. Chương 111: Loại Bỏ Kẻ Thứ Ba	214
112. Chương 112: Đoàn Xe	216
113. Chương 113: Đường Về Nhà	218
114. Chương 114: Chỉ Có Một Cái Tên	220
115. Chương 115: Thuật Thấu Tâm	222
116. Chương 116: Thư Vĩ	223
117. Chương 117: Là Chị Dâu Hay Là Em dâu	225
118. Chương 118: Em Thử Xem Giường Này Có Vững Chắc Không?	227
119. Chương 119: Kích Phát Dị Năng	229
120. Chương 120: Cha	230
121. Chương 121: Muốn Dị Năng	232
122. Chương 122: Anh Họ Thành Tang Thi	234
123. Chương 123: Sống Lâu Một Chút, Lại Lâu Thêm Một Chút	236
124. Chương 124: Đục Khoét Nền Tảng	238
125. Chương 125: Thử Nghiệm Thất Bại	241
126. Chương 126: Vô Minh Ngọc	243
127. Chương 127: Cứu Người	245
128. Chương 128: Trồng Hoa	248
129. Chương 129: Sự Cố Chấp Cửa Phương Cẩm	250
130. Chương 130: Cậu Ấy Kiêu Ngạo	253
131. Chương 131: Vĩnh Viễn Đều phải	255
132. Chương 132: Đi Làm Nhiệm Vụ	258
133. Chương 133: Lập Uy	260
134. Chương 134: Cùng Anh Sóng Vai	262
135. Chương 135: Chúng Ta Thử Xem Đi	264
136. Chương 136: Lời Tiên Đoán Diệt Thế	266
137. Chương 137	269
138. Chương 138: Ăn Xong Đã Đi Rồi	271
139. Chương 139: Phương Cẩm Yên Lặng Trả Giá	274
140. Chương 140: Muốn Hiểu Anh Nhiều Thêm Một Chút	276
141. Chương 141: Thất Vọng	278
142. Chương 142: Tìm Được Rồi	280
143. Chương 143: Số Mệnh	282
144. Chương 144: Kỳ Hạn	284
145. Chương 145: Tận Thế	285
146. Chương 146: Sau Khi Kết Thúc Là Bắt Đầu	287
147. Chương 147: Cầu Bao Dưỡng	289
148. Chương 148: Em Muốn...	292
149. Chương 149: Cõi Chờng Em Hồng Hạnh Xuất Tường	293

150. Chương 150: Ngoại Trừ Anh Ra Em Cái Gì Cũng Không Cần	295
151. Chương 151: Chỉ Một Người Nhớ Có Chút Tịch Mịch	297
152. Chương 152: Ở Ngay Trên Lưng Anh	299

Trọng Sinh Mạt Thế Chi Ngã Đích Bằng Sơn Tình Nhân

Giới thiệu

Thể loại: Trọng sinh, mạt thế, hiện đại, rừng rợn tang thi, bằng sơn trung khuyến công x ngạo kiều nữ vương thụ. Editor

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-mat-the-chi-nga-dich-bang-son-tinh-nhan>

1. Chương 1: Sống Lại Trở Về

Dạ Mặc Nhiễm không tin ái tình, cái loại tình cảm nhìn không thấy lại chạm đến không được sẽ chỉ làm hấn cảm thấy hư vô.

Nhất là trong xã hội xa hoa trụy lạc hỗn tạp này, mỗi ngày đều phải diễn qua diễn lại những màn giao dịch thân thể cùng tiền tài chán ngán.

Ái tình, sẽ chỉ làm người ta trở nên ngu không ai bằng, khiến kẻ khác chê cười mà thôi.

Nằm ở trên ghế sa lon nhìn đèn thủy tinh hoa lệ, hấn ngẩn người đến cả nửa ngày.

Tiếng nhai nuốt tựa hồ cứ quanh quẩn bên tai, cùng mùi tanh hôi nồng nặc xộc thẳng vào mũi, từng chiếc răng nanh lạnh lẽo bén nhọn xuyên vào da thịt, gây nên nỗi đau đớn cốt nhục chia lìa.

Những thứ này cũng không quá đáng sợ, kỳ thực cũng không ...

Dạ Mặc Nhiễm chậm rãi đứng dậy, ôm đầu gối ngồi ở một góc sofa.

Khuôn mặt đã mất đi huyết sắc, nhợt nhạt đến đáng sợ, đôi mắt trước kia đã từng lấp lánh ánh lưu quang tràn đầy giờ đây cũng ảm đạm vô lực mà rũ xuống, chỉ còn lại trống rỗng cùng vô hồn.

Dạ Mặc Nhiễm cơ hồ dùng tư thế trong bụng mẹ nguyên thủy nhất để tìm về một chút ấm áp, một chút cảm giác an toàn.

Chuông điện thoại di động chợt vang lên, âm thanh thành linh đó làm thân thể Dạ Mặc Nhiễm run lên mãnh liệt, tim đập loạn sau sự kinh hãi đưa hấn từ trong bóng tối sợ hãi kéo dần về với hiện thực.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn ánh sáng trên bàn trà mà run rẩy cả nửa ngày trời, bàn tay tái nhợt run run nhẹ vươn ra cầm lấy điện thoại di động.

Vỏ ngoài kim loại lạnh lẽo tựa hồ còn ấm áp hơn cả đầu ngón tay hấn.

Tay kia ôm lấy ***g ngực, gian nan nuốt nước bọt, hít thở sâu một hơi rồi mới bấm nút trả lời điện thoại.

“Thiếu gia! Tổ tông! Người cuối cùng cũng chịu nghe rồi, người nghĩ muốn giết chết ta có đúng không? Người là cha ta, người là cha ruột ta rồi đấy!! Điện thoại không ai nghe làm ta nghĩ hay người đã bị người ngoài hành tinh bắt cóc rồi cơ?”

Thư Vĩ không đợi Dạ Mặc Nhiễm mở miệng đã liên mềm tuôn ra một đồng oán hận.

Lần thứ hai nghe được thanh âm quen thuộc này, Dạ Mặc Nhiễm giống như tìm được một nơi để phát tiết, rốt cục không thể kìm nổi mà khóc òa.

Thư Vĩ mãi không nghe thấy ai trả lời, lại hô vài tiếng: “Mặc nhiễm? Mặc nhiễm, người ở đâu? Alô... Alô...”

Dạ Mặc Nhiễm cắn chặt răng, kéo tay cầm điện thoại ra xa một chút, hít thở sâu vài lần để làm dịu bớt chút tâm tình, cố gắng để thanh âm của mình nghe bình thường một chút: “Ừm...”

Chỉ phun ra một chữ cũng làm hấn nghẹn ngào đến độ không dám lên tiếng nữa.

Thư Vĩ nghe thấy sự nỗ lực khắc chế trong thanh âm Dạ Mặc Nhiễm, cũng thoáng nghe ra một tia run rẩy, hấn không dám trêu chọc, ngữ khí có chút cấp thiết cùng lo lắng hỏi: “Mặc nhiễm, người làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì rồi?”

Dạ Mặc Nhiễm một lần nữa cố bình tĩnh lại, lên tiếng: “Không có việc gì, chút cảm mạo thôi, lại hơi ngạt mũi, người tìm ta có việc?”

Thư Vĩ không quá tin tưởng, nhưng là không hề truy hỏi thêm nữa: “Ta về nước rồi, ở nhà chị ta, mấy ngày nữa sẽ về thành phố S tìm người, người trong khoảng thời gian này có việc bận sao? Sợ ta đến nơi rồi người lại chạy mất tăm nên mới nói trước cho người một tiếng, người là cái đồ thần long kiến thủ bất kiến vĩ, muốn gặp còn phải hẹn trước, đúng là VIP a.”

*Thần long kiến thủ bất kiến vĩ: rồng thần thấy đầu không thấy thấy đuôi.

Dạ Mặc Nhiễm trong lòng trầm xuống, hấp tấp nói: “Ngày hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Mùng 7, sao vậy? Người đừng nói cho ta người không rảnh nha! Ta cho người biết bản thiếu gia đã phải từ chối không ít mỹ nữ để đi tìm người, người không hoan nghênh ta còn chưa tính, nếu như người còn...”

“Được rồi!” Dạ Mặc Nhiễm cắt đứt Thư Vĩ lải nhải, có chút đau đầu xoa bóp thái dương: “Nhà chị người ở đâu, ta đi tìm người, vừa lúc ta phải ra ngoài.”

Thư Vĩ ở bên kia nở nụ cười: “Cũng không khác nhau mấy, người cứ đi đi, chúng ta có bao nhiêu lâu không gặp rồi, từ hồi tốt nghiệp tất cả mọi người đều chạy đông chạy tây, một chút cũng không nhớ tình bạn cũ, nếu không phải bản thiếu gia còn có chút nhân tính, thường thường kéo các người hi hi ha ha ăn uống rượu chè, giao lưu tình cảm, thì giờ các người còn ai nhớ...”

“Thư Vĩ!” Dạ Mặc Nhiễm đầu càng ngày càng đau, hấn nhớ kỹ thuốc giảm đau còn mấy viên.

Thư Vĩ tâm tình vui sướng, hi hi cười: “Đi nha! Người chừng nào đến để ta ra đón.”

Dạ Mặc Nhiễm cũng không cùng Thư Vĩ phí lời vô ích, nghiêm túc nói: “Thư Vĩ, ta không đùa người đâu, ta chỉ hỏi người một câu, người có tin ta không?”

Nghe được ngữ khí trước nay chưa từng thấy ở Dạ Mặc Nhiễm, Thư Vĩ sửng sốt, cố dè xuống cảm giác lo lắng đang cuộn lên trong lòng, hấn bỗng cảm thấy còn có chút bất an.

“Tin! Mặc nhiễm, chúng ta là anh em hơn 20 năm nay rồi, ngay cả người cũng không tin, vậy trên đời này có còn ai để tin tưởng được nữa? Rốt cuộc phát sinh chuyện gì rồi?”

Dù ai nghe câu này cũng cảm thấy rất được an ủi, mà nhất là tâm trạng của hấn lúc này, lại càng làm hấn thấy cảm động không thôi.

Sống mũi cay cay, ngẩng đầu lên không cho hơi nước đang tụ tập ở khóe mắt rơi ra, Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy chính mình càng ngày càng trở nên quái dị rồi.

“Ta biết người đã rất nhiều năm không buôn bán gì, nhưng khẳng định vẫn có quen biết làm ăn. Người nghĩ biện pháp mau chóng thu mua một ít hàng hóa, bạn bè ai có thể vay tiền đều mượn cả đi, càng nhiều càng tốt.”

2. Chương 2: Dị Năng Thức Tỉnh?

Thư Vĩ nhú mày, mặc dù không giải thích được Dạ Mặc Nhiễm ý muốn như thế nào, nhưng nghe ngữ khí hấn cũng biết việc này không đơn giản

“Được, khi về ta sẽ đi liên hệ luôn, hôm trước đi ăn, Tiểu Tam nói hai ngày nữa sẽ có hàng về, ta sẽ cố gắng mua hết.”

Dạ Mặc Nhiễm biết Thư Vĩ nói sẽ cố gắng thì nhất định sẽ dùng tất cả biện pháp để làm cho bằng được.

“Ừ, còn có đồ ăn cùng đồ dùng, còn thừa bao nhiêu tiền cũng mua hết luôn, mà đừng để ở kho hàng, người ở đâu thì cất ở đó nhé. “

Thư Vĩ thái dương giật giật, thốt ra: “Ngày tận thế ư? Hay là người định cùng ta ẩn cư thanh thoi an hưởng tuổi già.”

Cố nén ý nghĩ muốn dập điện thoại, Dạ Mặc Nhiễm có chút uể oải lên tiếng: “Người đi làm đi, làm tốt có thưởng, làm không xong để mạng lại mà trả.”

Không muốn cùng hắn nhiều lời vô ích, Dạ Mặc Nhiễm trực tiếp cúp điện thoại.

Phòng khách rộng lớn lần thứ hai rơi vào an tĩnh, Dạ Mặc Nhiễm nhìn bốn phía vốn rất quen thuộc, nay lại có chút xa lạ.

Mờ mịt, mờ lung, còn cả... uể oải.

Hắn không thể giải thích vì sao rõ ràng hắn đã bị đàn tang thì ăn thịt, vậy mà giờ lại bình yên vô sự ngồi ở trên ghế salon, tất cả cứ như một cơn ác mộng, một cơn ác mộng đáng sợ nhưng lại chân thực vô cùng.

Chân thực đến mức làm hắn sợ hãi còn hơn cả tuyệt vọng, giống như những sợi dây leo quấn lấy trái tim hắn đến độ không thể thở nổi, luồn lách khắp các ngang cùng ngõ hẻm trong đầu hắn.

Nhìn con dao gọt trong đĩa trái cây trên bàn, Dạ Mặc Nhiễm nghĩ, dù gì cũng chết, hay là bây giờ chấm dứt luôn?

Mọi thứ đã qua nay lại sắp xảy ra trước mắt, nếu như chung quy vẫn chạy không khỏi, vậy cần gì phải bước vào địa ngục lần nữa.

Cơn đau đớn khi lưỡi dao sắc bén chạm vào da khiến lý trí hắn thanh tỉnh được vài phần.

Nhìn giọt máu tươi rơi trên nền gạch men trắng, hắn trào phúng cười khẩy.

Từ lúc nào mà hắn trở nên nhu nhược sợ hãi thế này, vô luận là mộng hay thực, hắn cũng không nên dùng phương thức này để chấm dứt cuộc sống.

Tiện tay xé tấm khăn trải bàn buộc lên vết thương, Dạ Mặc Nhiễm cầm lấy điện thoại di động bấm số.

Đến tận tối ngày kia mới có chuyến bay đến thành phố B, mà lái xe thì nhanh cũng phải 15,16 tiếng.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn đồng hồ, mới tám giờ sáng, hắn nhớ sáng ngày mùng 9 chuyện đó mới xảy ra, nếu như lập tức xuất phát, chắc hắn vẫn kịp chạy tới chỗ Thư Vĩ.

Biết rõ bây giờ người hắn rất sạch sẽ, nhưng lúc nào hắn cũng có cảm giác có tanh hôi dính nị buồn nôn bao quanh.

Cho nên dù thời gian cấp bách, hắn cũng muốn tắm rửa thật sạch sẽ lần nữa.

Mùi sữa tắm thơm tho tỏa ra, khiến cái thứ tanh hôi trong trí nhớ giảm bớt đi đôi chút.

Nhìn bọt xà phòng trắng nổi trôi theo dòng nước dọc cơ thể, chảy xuống rãnh thoát nước, Dạ Mặc Nhiễm suy nghĩ có nên dùng xà bông thơm của mình nhét vào răng lũ tang thi kia không.

Cúi đầu đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho dòng nước ấm áp xối xuống sau lưng, Dạ Mặc Nhiễm mở mắt ra, bỗng thấy có một hình xăm màu tím xuất hiện ở trên xương chậu của mình.

Là một đóa hoa đang nở, nhan sắc như màu máu đỏ sẫm, bốn phía là lá cây bao bọc, hoặc như là sương mù, mang theo sắc tím nhạt bao lượn xung quanh đóa hoa màu máu, nụ hoa sắp nở bung như có sự sống, xinh đẹp mà quỷ dị.

Ông ngoại hắn vốn là chuyên gia về mực, từ nhỏ đã thích viết thư pháp, vẽ tranh thủy mặc, sau khi thành niên lại càng coi đây là sự nghiệp cả đời.

Mà cái tên Dạ Mặc Nhiễm chính là ông ngoại hắn đặt cho.

Thế nhưng hầu như không ai biết ông ngoại hắn biết xăm hình, hơn nữa tay nghề giỏi đến mức cũng ít nghệ nhân nào sánh được.

Cũng không phải do kỹ thuật của ông xuất thần nhập hóa, mà là do mực xăm.

Ông ngoại hắn được sư phụ truyền bí quyết độc môn, không biết là cho thêm cái gì vào mực, sau đó khi xăm lên người, lại khiến hình xăm trở nên sống động như có sinh mệnh.

Khi được 7 tuổi, ông ngoại hắn đi dạy đại học, ngày đó bảo mẫu có việc xin nghỉ, cho nên ông không thể làm gì khác hơn là mang hắn cùng đến trường học, rồi để hắn ở thư viện đọc sách chờ ông.

Hắn đứng ở một góc vắng vẻ không người, thấy một quyển sách có đánh dấu, vừa nhìn đã thấy thích hoa văn trên đó mà yêu thích không rời tay, hắn coi như bảo vật đem đi khoe ông ngoại.

Có lẽ do ông thấy thứ xinh đẹp đó nên ngứa nghề, hoặc là do thấy hắn quá thích nó.

Nhưng nói chung, do đã qua quá lâu nên hắn mơ hồ không nhớ rõ, chỉ nhớ chính hắn muốn xăm ở phía dưới xương chậu, bởi hắn cảm giác đóa hoa này nên sinh trưởng ở nơi mà chỉ có người thân nhất của hắn mới có thể nhìn thấy.

Sờ sờ hình xăm, nhiều năm như vậy mà màu sắc vẫn như mới.

Mặc tạm dục bào đi ra khỏi phòng tắm, hắn sắp xếp vài thứ chuẩn bị xuất phát.

Một ít quần áo và đồ dùng hàng ngày cùng đồ dùng cá nhân, trên đường nếu đi qua hiệu thuốc còn có thể mua chút thuốc men.

Vừa đi vừa nghĩ cần phải có những thứ gì. Thân thể đột nhiên giật mình một cái, mở mắt ra đã bị cảnh tượng làm cho hóa đá.

Một màu xanh trải dài, một hồ nước trong veo, và một thảm cỏ màu xanh bò kín trên nền đất đen.

Đây là chuyện gì?

Không gian... dị năng sao?

Vạn vật đều có định luật, tương sinh tương khắc, cho nên trên đời này không có cái gì gọi là sức mạnh tuyệt đối.

Cho nên chuyện tang thi bạo phát, tính mạng con người bị uy hiếp, sẽ kích phát ra tiềm năng vô hạn, là loại tiềm năng phá tan cực hạn vốn có của con người mà xuất hiện dị năng.

Đây là câu trả lời của tự nhiên.

Dựa theo lý giải của Dạ Mặc Nhiễm thì có nghĩa nhân loại đã biến dị, một phần biến thành tang thi, còn một phần đã biến thành siêu nhân.

3. Chương 3: Chuẩn Bị Trước Ngày Tận Thế

Đời trước đối mặt với những thi thể biết đi hung bạo, Dạ Mặc Nhiễm đến chết cũng không ngờ cơ thể lại kích phát ra dị năng.

Nhưng hắn đối với việc kích phát dị năng cũng không xa lạ.

Điều kiện đơn giản chính là bị tang thi bức đến mở ra các khả năng ẩn trong cơ thể.

Chỉ là không biết thượng đế bắt công hay cảm thấy hắn có được dị năng quá dễ dàng, mà bắt hắn trải nghiệm lại quãng thời gian kinh khủng đó một lần nữa, không những thế còn tặng hắn thêm một dị năng khác.

Dạ Mặc Nhiễm đi tới bên hồ, nếu như nước này có thể uống, thì không cần lo lắng nước bên ngoài bị nhiễm khuẩn mà chết đói chết khát nữa.

Ngồi xổm xuống lấy tay vốc một ngụm nước uống thử, mát mát mang chút ngọt, bỗng hắn thấy đầu choáng váng, trời đất như chuyển dời, cuối cùng là chìm vào hôn mê.

Dạ Mặc Nhiễm cảm giác mình đang nổi lơ lửng, thân thể cũng không có chỗ nào không khỏe, hắn cố vùng vẫy mở mắt ra, liền nhìn thấy một mảnh trời xanh lam.

Động dậy thân thể, hần phát hiện bản thân đang nổi trên mặt hồ.
Nhìn bên bờ cách đó không xa, Dạ Mặc Nhiễm rất muốn bò lên đó.
Kết quả vừa nghĩ xong thì hần đã đặt chân tại chỗ đó rồi.
Dạ Mặc Nhiễm thầm nghĩ đến bốn chữ, ‘ý niệm không gian’.
Cả người ướt sũng ngồi xuống, Dạ Mặc Nhiễm thử dùng ý niệm mạnh mẽ để hong khô quần áo.
Kết quả rất không ổn.
Được rồi, hần chỉ là có thêm dị năng, chứ không phải biến thành thần tiên.
Thở dài một hơi, tuy nhiên dù sao ‘ý niệm không gian’ thật ra cũng rất thuận tiện.
Chỉ tiếc là đi vào từ chỗ nào thì đi ra sẽ ở chỗ đó, không có thay đổi nửa phần.
Thay một bộ quần áo sạch sẽ, cầm thêm một bộ nữa ở trong tay, Dạ Mặc Nhiễm muốn thông qua ‘ý niệm’ đưa vào không gian, ngay tức khắc, bộ quần áo trong tay đã biến mất.
Nhìn vào trong không gian, bộ quần áo kia đang im lìm nằm trên mặt đất.
Hần thử dùng ‘ý niệm’ chuyển cả ngôi nhà này, chỉ là không biết do năng lực hần quá kém hay là phòng ở nền gạch quá sâu mà không có chút động tĩnh.
Lúc này hần mới phát hiện sắc trời tựa hồ có chút không đúng, vội vã vào nhà cầm lấy điện thoại di động ra nhìn, 6h30 ngày mùng 8.
Dạ Mặc Nhiễm giật mình, có chút hoảng sợ.
Hần cư nhiên đã mê man một ngày một đêm.
Hiện tại dù có lập tức lên đường cũng không kịp đến nơi an toàn, không bằng làm tốt công tác chuẩn bị, dù trên đường gặp phải tang thi cũng có thể ứng phó.
Nếu thực sự không được thì trốn vào trong không gian, đương nhiên, tiến vào không gian vốn là lựa chọn cuối cùng của hần.
Thời gian quá sớm, chỉ có thể ở nhà thu thập vài thứ cần thiết.
Dùng ‘ý niệm’ chuyển hết đồ vào không gian, căn biệt thự xa hoa nhất thời trở nên rộng tuếch.
Những rau quả có ích trong nhà đều được đem chôn dưới đất, chẳng có cái gì là vô ích cả, chút nữa hần còn đi mua thêm chút hạt giống.
Rất nhanh bãi cỏ trống trải đã chất đầy không ít các thứ linh tinh, thoạt nhìn không trụi lủi như trước nữa.
Dạ Mặc Nhiễm ngẩng đầu nhìn bầu trời tựa hồ như không có ban đêm, đột nhiên cảm thấy có chút quái dị.
Cái loại cảm giác này giống như các cô bé thích chơi trò gia đình, xung quanh bày đầy các thứ đồ dùng này nọ, sau đó hai cô bé sẽ cầm búp bê Barbie mà chơi trò sinh hoạt gia đình.
Dạ Mặc Nhiễm bị ý nghĩ của chính mình dọa sợ, rùng mình một cái ra khỏi không gian.
Mặt trời dần dần mọc lên, Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy ngân hàng chẳng bao giờ đựng tới đi ra ngoài..
Mua ngay một chiếc xe vượt địa hình, đáng tiếc thời gian khẩn cấp, nếu không hần sẽ nhờ bạn sửa giùm một phen, tiếc là bây giờ chỉ có thể tạm dùng.
Lái xe vào gara, sau đó lập tức đi vào không gian.
Xe của Dạ Mặc Nhiễm vốn được bạn bè cải tạo, nên tốc độ nhanh hơn nhiều so với cái xe vượt địa hình kia, vì thế Dạ Mặc Nhiễm dự định cứ dùng xe đó trước, nếu như hỏng thì mới dùng tới xe vượt địa hình.
Gọi điện thoại cho người phụ trách siêu thị, trực tiếp mua của bọn họ một đồng hồ hộp cùng đồ dùng sinh hoạt tồn kho, chỉ riêng công nhân xếp dỡ hàng cũng đã phải mất ba bốn giờ, phòng khách trống trơn trong căn biệt thự giờ đã lại ngập đầy đồ đạc.

Chờ công nhân đi, hắn dùng ‘ý niệm’ cắt đồ vào không gian, chỉ mất có hơn nửa tiếng. Bận bịu một trận làm hắn choáng váng, nằm bẹp dí trên sàn nhà.

Xem ra sử dụng ‘ý niệm không gian’ rất hao tâm tốn sức, sau này không nên dùng xằng bậy nữa.

Nằm trên mặt đất, xuyên qua trần nhà bằng kính mà nhìn mây trắng nhẹ trôi trên bầu trời, phòng khách vắng vẻ an tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tim đang đập thình thịch.

Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy trống rỗng, không phải là phòng, mà là trong trái tim của hắn.

Vô luận bao nhiêu người nói yêu hắn, ở bên cạnh hắn, thì trái tim hắn, vẫn luôn là trống rỗng.

Loại cảm giác này hình như theo thời gian mà chậm rãi lớn dần lên, lớn đến độ hắn không thể bỏ qua được, cũng khiến hắn cảm thấy vô lực không cách nào kháng cự.

4. Chương 4: Lời Tạm Biệt Sau Cùng

Đảo qua đảo lại danh bạ điện thoại, nhìn cái list dài hơn hai ba trăm người, vậy mà không có người mình muốn tìm.

Người kia, cho tới bây giờ cũng không gọi cho hắn, cho nên không có cách liên lạc được.

Hắn không biết người kia ở nơi nào, sống ra sao và đang làm những gì?

Từ sau thời niên thiếu, bọn họ cũng chưa gặp lại nhau, cho nên ngay cả một người bạn chung cũng không hề có.

Người kia thật biết giấu kín tình cảm của bản thân, cũng không bao giờ quấy rầy người mà y yêu.

Cũng là người kia, khi thành phố này bị tấn công, đột nhiên lại xuất hiện bên cạnh hắn, truyền dũng khí cho hắn, làm cho hắn cảm thấy yên tâm.

Lúc lương thực càng ngày càng khan hiếm, người kia như vào hang hổ kiếm miếng ăn cho hắn ấm no.

Hay lúc bị đàn tang thi vây quanh, người kia buông tay hắn, dẫn dụ tang thi rời đi, làm cho hắn có cơ hội sinh tồn.

Nếu được người như thế yêu, vậy sau này trái tim tham lam của hắn phải như thế nào mới cảm thấy thỏa mãn?

Dạ Mặc Nhiễm không biết, hắn lúc này tựa như đứng ở giữa ngã tư đường, không biết nên đi bên nào.

Dạ Mặc Nhiễm biết người kia sẽ tìm hắn, tựa như đời trước...

Thế nhưng hắn sợ, sợ phải thêm một lần nữa nhìn thấy bóng lưng dứt khoát ấy.

Nếu như rời đi rồi, vậy hắn phải đi đâu để tìm thấy người kia, lúc thế giới diệt vong nguy cơ tứ bề này, chỉ sợ một lần bỏ qua sẽ là nuối tiếc cả đời.

Dạ Mặc Nhiễm không ngừng suy nghĩ, nhưng vừa nghĩ ra thì lập tức lại phủ định nó ngay, thẳng đến khi màn đêm buông xuống, hắn vẫn như cũ không tìm được một đáp án hài lòng.

Cuối cùng còn lại, chỉ là một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Thành phố phồn hoa, mỗi cánh cửa sổ đều đã lên đèn.

Dạ Mặc Nhiễm vẫn duy trì tốc độ không nhanh không chậm, phẳng phất như đang nói lời từ biệt với thành phố hoa lệ này.

Khi tiên đoán của người Maya xuất hiện, rất nhiều người hỏi, nếu như ngày mai là ngày tận thế, người sẽ làm gì?

Nhìn những cột đèn đường không ngừng trôi ngược về phía sau, Dạ Mặc Nhiễm cũng muốn hỏi chính hắn câu này, đáng tiếc, đây không phải là một giả thiết.

Dạ Mặc Nhiễm muốn làm rất nhiều chuyện, như say khướt một trận, rồi vừa đập bể đàn dương cầm vừa chửi tục.

Hoặc nếm thử một chút tư vị 419 (tình một đêm), hay đem cái ảnh mình mặc trang phục con vịt đi bán xem được bao tiền.

Hoặc cũng có lẽ sẽ vọt tới trước mặt Phương Cẩm, nắm lấy áo y, lớn tiếng chất vấn: Tên chết tiệt nhà người vì sao khi còn bé luôn khi dễ ta, đến lúc lớn lại yêu ta đến mức chết đi cũng được?

Cong không thì tóm một đôi cẩu nam nữ nào đó tới coi bọn họ diễn phim người lớn 3D xem cho sướng.

Nghĩ đi nghĩ lại, Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy chính mình điên rồi. Bất quá vừa nghĩ tới ngay cả loài động vật cao cấp linh trưởng cũng sắp suy bại đến mức thành đồ ăn cho tang thi, thì hẳn lại cảm thấy bản thân vẫn còn bình thường lắm.

Người điên, vốn là cả thế giới này.

Suy nghĩ nhiều như vậy, cuối cùng Dạ Mặc Nhiễm đi đến Tụ Nhã lâu ăn vài món, có lẽ sau đó cũng không còn cơ hội được ăn nữa.

Chỉ một bữa ăn bằng cả một năm tiền lương của công nhân bình thường, nhưng đây cũng không phải là thứ trân hào hải vị đắt nhất hẳn từng ăn, mà chẳng qua do hẳn luôn ở một mình, nên cũng rất ít khi xa xỉ như vậy.

Tiền đường qua ngân hàng kiểm tra tiền trong tài khoản, vẫn còn một khoản không hề nhỏ.

Quyết định tới trung tâm thương mại mua sắm.

Số tiền này đối với hẳn trước đây mà nói là một sự xỉ nhục.

Nhưng hiện tại, còn cái gì không thể buông ra nữa, chẳng qua cũng chỉ là việc hẳn là con riêng thôi.

Mua không ít quần áo giày dép đắt tiền, thậm chí hẳn còn tiêu phí thời gian vào mấy chơi game.

Bỗng lơ đãng nhìn thấy một cửa hàng chuyên kinh doanh trang bị trên chiến trường, Dạ Mặc Nhiễm đánh giá một chút rồi thả bước đi vào trong tiệm.

Đủ loại thương phẩm bóng lộn ngay trước mắt, trong đó nhiều nhất là lều bạt, bất quá hẳn không cần dùng đến.

Xem qua vài con dao sắc bén, tuy không to, nhưng có còn hơn không.

Hắn chọn thêm một đồng lớn mấy thứ kỳ quái khác.

Tuy rằng đồ ăn chuẩn bị đã nhiều, nhưng hẳn vẫn muốn mua thêm chút đồ ăn vặt.

Đứng ở cây cầu trung tâm thành phố, nhìn mặt sông tối đen như mực phản chiếu ánh đèn, hẳn vung tay ném mạnh tấm thẻ xuống dưới.

Nào ngờ lúc tấm thẻ rơi xuống, tự dưng phát ra ánh sáng lấp lóe, trong nháy mắt liền vỡ tan thành mảnh nhỏ.

Dạ Mặc Nhiễm sợ ngây người nhìn một chút, hẳn chỉ là muốn ném cái thẻ xuống sông thôi mà, tại sao lại vỡ vụn như thế.

Nhìn tay của mình, hẳn cảnh giác nhìn xung quanh.

Ngoại trừ xe cộ qua lại, cũng không có người đi đường, hẳn không chút nghĩ ngợi, vội vã lái xe rời đi.

Mới vừa về tới biệt thự, điện thoại di động bỗng vang lên, một dãy số xa lạ xuất hiện trên màn hình.

Nghe được giọng nói tưởng như không chút quen thuộc nhưng lại khó có thể quên kia, trái tim hẳn không hiểu sao cảm thấy có chút mất mát.

“Có việc gì?”

Người gọi điện thoại tựa hồ hơi do dự, hoặc như là không biết sắp xếp ngôn từ ra sao, đành trầm mặc cả nửa ngày.

“Con... gần đây có khỏe không?”

Dạ Mặc Nhiễm cầm điện thoại đi vào phòng khách, bởi vì chỉ có nơi này là còn một cái giường: “Tạm được.”

“Ừ, vậy là tốt rồi, Tiểu Nhiễm...”

Cầm điện thoại đợi một hồi, thấy đối phương tựa hồ không còn lời nào để nói, Dạ Mặc Nhiễm có chút không kiên nhẫn: “Có việc thì nói, rốt cuộc là có chuyện gì!”

Bên kia rõ ràng ngẩn ra, Dạ Mặc Nhiễm trước đây nói chuyện với ông vẫn luôn nhẹ nhàng tao nhã, chưa bao giờ có loại ngữ khí này, vì vậy bất an lại càng sâu.

“Không, ba không có việc gì. Tiểu Nhiễm, nếu như con có chuyện cần hỗ trợ cứ nói với ba, tiền không đủ dùng thì bảo, ba sẽ gửi cho.”

Lúc ở đời trước, hắn không nghe cuộc điện thoại này, dù sao đây có lẽ cũng là lần cuối cùng, hắn hẳn là nên nói chuyện với cha hắn một lần thì hơn.

5. Chương 5: Tha Thứ

Tính ra số lần Dạ Mặc Nhiễm gặp người đàn ông này cũng không nhiều. Theo trí nhớ của hắn, lúc đầu hắn rất tự hào về ông, cũng thích làm nũng với ông, không những thế, hắn còn nhớ kỹ nhất cử nhất động của ông mà bất cứ theo.

Ông ta rất xuất sắc, bất kể là khí chất hay dung mạo.

Cha thường không ở nhà, một năm chỉ về có một hai lần, mà mỗi lần cũng chỉ ở lại hai ba ngày.

Nhưng chuyện này cũng không hề cản trở Dạ Mặc Nhiễm sùng bái cha.

Mỗi lần cha về nhà đều mang rất nhiều đồ ăn ngon, quần áo và đồ chơi mới.

Tuy rằng mấy thứ này mẹ chẳng bao giờ để hắn thiếu thốn, nhưng đối với hắn, cha mua cho lại có ý nghĩa khác hẳn.

Hắn thường đem mấy thứ này đến khoe với đám bạn ở nhà trẻ, kỳ thực hắn chỉ là thích hưởng thụ ánh mắt ước ao ngưỡng mộ của bọn chúng mà thôi.

Chuyện đó làm hắn cảm thấy rất tự hào, bởi vì hắn có một người cha tài giỏi.

Khi Dạ Mặc Nhiễm năm tuổi thì mẹ sinh bệnh, phải nhập viện liên miên.

Cũng từ đó, hắn bắt đầu đến sống cùng với ông bà ngoại.

Hắn vĩnh viễn nhớ kỹ ngày khai mạc đại hội thể dục thể thao ở trường, bà ngoại cùng mẹ hắn khóc không ngừng, ông ngoại thì trờng mắt rồi lại không đành lòng quở trách, cậu hắn cũng vừa tức giận vừa đau lòng. Rốt cục hắn đã biết thế giới này còn có một loại người gọi là con riêng, vĩnh viễn không được người ta thừa nhận.

“Ba sẽ mang con về nhà chứ?”

Dạ Mặc Nhiễm hỏi nhẹ, yên lặng chờ đợi, trong tâm cũng có chút chờ mong mơ hồ. Người cha mà hắn kính yêu, tự hào đứng trước cổng nhà, vẫn là bóng dáng anh tuấn như ngày trước, từ ái cùng đau tích, vuốt đầu của hắn, nói: “Tiểu Nhiễm ngoan ngoãn nghe lời ông bà ngoại, ba sẽ thường xuyên tới thăm con.”

Cuối cùng Dạ Mặc Nhiễm cũng không mở miệng hỏi vấn đề kia, thế nhưng cũng đã biết được đáp án.

Mùa hè năm sáu tuổi, Dạ Mặc Nhiễm mất mẹ, đồng thời cũng không có ba...

Dạ Mặc Nhiễm đem kiện hàng mà bảo vệ giúp hắn ký nhận cất vào không gian, cầm điện thoại đi động tựa vào đầu giường, hắn nhìn lên bầu trời đêm không một vì sao, vô thanh vô thức nở nụ cười.

Dù có hận đến thế nào, không cam lòng ra sao, cũng chẳng thay đổi được gì, chỉ ít, trong lòng ông ta cũng có hân.

“Con vẫn khỏe, cũng không thiếu tiền xài... Ba, ba có yêu mẹ không?”

Mười lăm năm qua, lần đầu tiên Dạ Mặc Nhiễm mở miệng gọi ba, Dạ Lễ kích động run run nắm điện thoại. Tiếng gọi bất thành linh này khiến người đàn ông đã gần năm mươi tuổi không biết phải làm sao.

Uớt hai gò má, nghẹn ngào hồi lâu mới run rẩy thành tiếng: “Yêu, ba yêu mẹ con, cho nên mới có Tiểu Nhiễm. Là ba... là ba có lỗi với con.”

“Không có gì, ba, con không trách ba, thật đấy.”

Mặc dù rất kích động, nhưng Dạ Lễ vẫn chưa quên mục đích ban đầu: “Tiểu Nhiễm, ba vừa mới biết hôm nay con đã dùng hết toàn bộ tiền trong thẻ. Ba không phải tiếc con dùng tiền, dù sao tiền đó cũng là để cho con tiêu xài, nhưng ba sợ con tuổi nhỏ bị người ta lừa gạt...”

“Không có việc gì.” Dạ Mặc Nhiễm cắt ngang lời ba hân: “Con chỉ mua vài thứ yêu thích thôi, sau này ba đừng chuyển tiền vào đó nữa, thẻ con cũng rút đi rồi, con muốn hoàn toàn quên đi những chuyện không vui trong quá khứ. Ba, con đã trưởng thành, đừng lo lắng cho con nữa. Mà đã khuya rồi, ba nghỉ ngơi đi, ba... ngủ ngon.”

Dạ Lễ dường như còn muốn nói chuyện, cứ ngẩn ngơ nghe tiếng tí tí một hồi lâu mới luyến tiếc buông điện thoại xuống, mở quyển album ảnh Mặc Nhiễm chụp năm mười tám tuổi ở Sydney, trong mắt ông tràn đầy vui mừng cùng đau lòng.

Dạ Mặc Nhiễm tựa vào lan can sân thượng nhìn những gợn sóng lấp lánh trên mặt hồ một lúc lâu, nước mắt chảy xuống, bị gió thổi qua mà cảm thấy lạnh lẽo, ánh mắt hân dần dần an tĩnh trở lại, không chút sợ hãi.

Hân có thể nói Thư Vĩ chuẩn bị sẵn sàng, nhưng ba thì không được. Bọn bè có thể tin tưởng hân vô điều kiện, nhưng người nhà thì sẽ hỏi han đủ thứ.

Thời gian không còn nhiều, so với làm mấy chuyện phức tạp, thì thà để thuận theo tự nhiên còn tốt hơn.

Đi vào không gian, hân phát hiện cây cối đã mọc cao, rậm rạp cả mảnh vườn, cây táo cũng đã cành lá xum xuê, chỉ còn đợi kết trái. Xem ra cũng không nhất định phải trồng từ hạt giống.

Tìm nửa ngày mới thấy gói hạt giống hân đã đặt hàng, chọn ra một chút mầm rau dưa hoa quả thường ăn, hân trồng trên nửa mảnh đất còn lại, sau đó đem một đồng hồ đặc hồ lớn sắp xếp một chút.

Nhớ tới chuyện xảy ra trên cầu lúc nãy, hân thử tung một chưởng về phía hồ nước, mặt nước nhất thời xuất hiện vài vòng xoáy nhỏ, sau đó liền khôi phục lại nguyên như lúc đầu. Lại thử đánh lên cái ghế gỗ một chưởng nữa, cái ghế trong nháy mắt bị đục vài cái lỗ không lớn không nhỏ.

Nếu cái này đánh lên thân thể người, phỏng chừng uy lực so với đạn cũng không sai biệt lắm, mà có khi còn lợi hại hơn.

Hân nhảy xuống hồ tắm rửa một chút rồi trực tiếp nằm luôn trên chiếc giường trong không gian, nhưng lật qua lật lại mãi vẫn không tài nào ngủ được.

Vươn tay thử ngưng tụ năng lượng ở lòng bàn tay, bỗng có mấy giọt giống như là nước gì đó lơ lửng trong không trung.

Tay kia hiểu kỳ thử chạm vào, kết quả những giọt kia phút chốc vỡ tan, khiến cho bàn tay ướt sũng toàn là nước.

Dạ Mặc Nhiễm đã nhìn thấy một số người có siêu năng lực sử dụng dị năng, nhưng thông thường đều giống mấy quả cầu, thế nào đến lượt hân lại thành mấy giọt nước nho nhỏ?

Lẽ nào dị năng này uy lực quá nhỏ?

Hân nghĩ có lẽ đời này hân sẽ không phải để người khác bảo vệ như trước nữa, rồi lại nghĩ làm sao để trở nên mạnh mẽ, và nghĩ về cái tương lai mờ mịt này.

Mê man cùng rối rắm không ngừng quán quýt, Dạ Mặc Nhiễm chìm dần vào giấc ngủ.

6. Chương 6: Bắt Đầu Chạy Trốn

Vừa tỉnh dậy còn đang mơ màng, hắn đã bị cảnh tượng lộn xộn trước mặt làm cho giật mình, thời gian vừa qua vốn cũng không dài nhưng quả đã làm hắn cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Vội vàng đứng dậy đi hái trái cây, chỉ là hắn hái một vài quả đã ngừng lại.

Sử dụng ý niệm, trái cây chín mọng cùng rau xanh mơn mẫm đã tự động xếp gọn gàng theo từng loại trên mặt đất.

Cầm lấy một quả cà chua ném thử, có lẽ do chính mình trồng nên cảm thấy mùi vị rất ngon.

Trở lại phòng tắm rửa mặt và tắm rửa, hắn vốn định khoác dục bào, nhưng nhớ tới bất cứ lúc nào cũng có thể phải chạy trốn, nếu chỉ mặc dục bào thì thật nực cười, chẳng thích hợp với không khí căng thẳng liều mạng này, vì vậy hắn bèn mặc bộ đồ thể thao màu trắng.

Thoải mái nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm cũng đã ăn no, hắn thử vươn tay ra, thấy dị năng vẫn chỉ là những hạt nước nhỏ, Dạ Mặc Nhiễm quyết định nếu có thể sẽ cố gắng che giấu thủy dị năng này, tuyệt không để ai phát hiện.

Cửa người ta là một quả bóng nước, của hắn lại là vài giọt nho nhỏ... Hắn rất muốn than trời khóc đất với Thượng Đế, sau suy nghĩ một chút thấy vô ích, nên đành phải nhịn.

Dạ Mặc Nhiễm cầm lấy điện thoại di động, hai mươi ba cuộc gọi nhỡ, cùng với hơn chục tin nhắn.

Hắn tiện tay cầm một quả táo, vừa gặm vừa nhìn vào điện thoại, đi đến thư phòng.

Ngoại trừ mấy kênh địa phương có thể xem ra, thì những kênh khác toàn bộ không có tín hiệu, điện thoại mất sóng, máy vi tính cũng không có mạng.

Mất nhìn thời gian, mới chín giờ sáng.

Đời trước vào lúc này điện thoại mất sóng nhưng internet vẫn kết nối bình thường, sao giờ lại không có gì.

Dạ Mặc Nhiễm có chút bất an, hắn sợ bản thân đã tạo ra hiệu ứng hồ điệp khiến sự kiện tang thi lần này càng trở nên nghiêm trọng. Tuy rằng trước khi hắn chết, mọi việc đã trở nên nghiêm trọng đến mức hầu như tất cả đều đã bị hủy diệt.

*Hiệu ứng hồ điệp: hay còn gọi là hiệu ứng cánh bướm, nôm na như là một sự thay đổi nhỏ nhỏ, có thể gây ra một loạt các việc vô cùng to lớn, phần này sẽ được giải thích rõ hơn ở cuối chương.

Xem các cuộc nhỡ, Dạ Mặc Nhiễm thấy rất nhiều người gọi cho hắn, như Thư Vi, Dư Vi, Quách Xán, cha, Phùng Lỗi.

Nhìn tin nhắn của Dư Vi đầy lo lắng, ánh mắt lạnh như băng của Dạ Mặc Nhiễm chỉ còn là trống rỗng, hắn vô thần nhìn mấy phát thanh viên đang thay nhau thông báo tin tức, giải thích nguyên nhân mất sóng, thông tin liên lạc bị đứt đoạn, nói đơn giản, là do thiên thạch đâm vào trái đất, rơi xuống nhiều nơi khác nhau.

Đúng lúc đó, có một mảnh vỡ thiên thạch rơi xuống thành phố này, làm nhiễu sóng tivi.

Nếu Dạ Mặc Nhiễm ngồi trên chuyến bay tối hôm qua, thì hiện tại sợ rằng đã chết mất xác rồi.

Sự quan tâm đối với thiên thạch của mọi người rất lớn, nên tin tức cũng được liên tục phát sóng.

Nếu không thấy xen kẽ trong mớ tin tức hỗn loạn là tin về bệnh viện, thì Dạ Mặc Nhiễm có lẽ sẽ hoài nghi vụ tang thi thật ra chỉ là một giấc mộng.

Cuộc đời này bắt đầu so với đời trước có chút sai lệch.

Dạ Mặc Nhiễm chỉ nhớ rõ đại khái thời gian xảy ra chuyện, mà thực sự đời trước lúc mọi chuyện mới xảy ra hắn cũng không đặc biệt lưu ý.

Trong thế giới của Dạ Mặc Nhiễm chỉ có âm nhạc, ngoại trừ luyện đàn cũng chỉ có luyện đàn.

Chờ hần ý thức được nguy hiểm, thì đã có rất nhiều thi thể biến thành tang thi điên cuồng ăn thịt người.

Có lẽ bây giờ khởi hành vẫn còn kịp, cho dù trên đường gặp phải tang thi thì cũng là vừa mới biến dị, vài giọt nước kia của hần hần là có thể ứng phó được.

Dạ Mặc Nhiễm kẹp một con dao ở bắp chân, cầm lấy ba lô đã sắp xếp tốt tối hôm qua rồi khỏi biệt thự.

Nhìn nơi mình đã sống sáu năm qua lần cuối, hần khởi động xe lao vút đi, chỉ để lại một làn khói mỏng.

Vì lý do thích an tĩnh mà Dạ Mặc Nhiễm cố ý chọn mua nhà ở vùng ngoại thành.

Tiến vào thành phố, trên đường cũng không xảy ra chuyện gì, Dạ Mặc Nhiễm cũng có chút thở phào nhẹ nhõm, cơ thể cũng thả lỏng.

Trước khi vào trong nội thành, hần dừng lại ở một trạm xăng, tuy rằng ngày hôm qua hần đã mua không ít nhưng giờ bình xăng cũng đã bị hao đi.

Nhân viên trong trạm một bên giúp Dạ Mặc Nhiễm đổ xăng, một bên không nhìn được mà quan sát anh chàng trẻ tuổi thanh nhã này.

Dạ Mặc Nhiễm có khuôn mặt cùng đôi mắt to giống mẹ, chiếc mũi cao thẳng cùng đôi môi hơi mỏng đỏ mọng rất giống cha.

Có lẽ do từ nhỏ lớn lên bên cạnh ông ngoại, mặc dù trình độ còn kém xa ông, nhưng tranh thủy mặc hần vẽ cũng khiến người ta phải khen ngợi.

Khí chất cổ vận phong nhã trải qua bao năm đã xâm nhập vào cốt tủy, không biết là khí chất thay đổi dung mạo hay dung mạo tạo nên khí chất, nhưng Dạ Mặc Nhiễm càng trưởng thành, càng như một thiếu niên ôn nhũ bước ra từ tranh thủy mặc, phảng phất không giống với kẻ sinh ra từ nhân gian đầy khói bụi này.

Sau hần lại khổ luyện dương cầm, khiến khí tức ưu nhã cao quý này lại càng thấm thấu vào từng cử động của hần. Người như vậy, vô luận đi tới chỗ nào cũng hấp dẫn mọi ánh nhìn.

Dạ Mặc Nhiễm cố không để ý đến ánh mắt của người khác, thấy tin tức trên TV, lòng mảy mẩn cau lại càng chặt.

Trong bệnh viện giờ đã xuất hiện tang thi biến dị, phóng viên tác nghiệp trực tiếp tại bệnh viện vừa chạy vừa quay lại hình một gương mặt tử thi méo mó đang điên cuồng đuổi theo cán bộ.

Một cô y tá trẻ đáng thương không chạy kịp bị bắt được, kẻ kia không chần chừ liền cắn cô một cái, nhất thời động mạch trên cổ bị cắn phá vỡ nát, máu tươi phun ra tung tóe.

Bảo vệ cùng bác sĩ nam chạy tới kéo hai người ra, cả đám người hoảng loạn tụ lại một chỗ, truyền ra một khung cảnh điên cuồng hỗn loạn.

Phóng chừng sợ tạo thành khủng hoảng cho dân chúng nên TV vội vàng chuyển sang một tin tức khác.

Biến dị đã xuất hiện, có lẽ người kia cũng không phải kẻ đầu tiên.

Tuy không phải mỗi người bị bệnh đều đến bệnh viện, nhưng bất quá, hiện tại nguy hiểm nhất phóng chừng chính là bệnh viện cùng nhà tang lễ.

*Hiệu ứng cánh bướm: Năm 1972, nhà khí tượng học và chuyên gia về lý thuyết hỗn loạn Edward Norton Lorenz đã giới thiệu trước Hiệp hội phát triển khoa học Hoa Kỳ (American Association for the Advancement of Science) một bài nói chuyện có tựa đề Predictability: Does the Flap of a Butterfly's Wings in Brazil Set off a Tornado in Texas? (Tính dự đoán được: Liệu con bướm đập cánh ở Brasil có thể gây ra cơn lốc ở Texas?) Trước đó vào năm 1961, trong khi mô phỏng một dự đoán về thời tiết trên máy tính, Lorenz đã lỡ nhập số liệu là số thập phân 0,506 thay vì 0,506127 như dự định, và do đó đã thu được kết quả dự đoán thời tiết hoàn toàn khác biệt so với tính toán ban đầu. Từ kết quả này Lorenz đã đề cập tới sự ràng buộc chặt chẽ của hệ vật lý đối với các điều kiện ban đầu trong bài nói chuyện. Theo đó một cái đập cánh của con bướm nhỏ bé có thể gây ra sự thay đổi (dù rất nhỏ) trong điều kiện gốc của hệ vật lý, dẫn đến kết quả là những thay đổi lớn về thời tiết như cơn lốc tại một địa điểm cách nơi con bướm đập cánh hàng vạn km.

Cũng theo Lorenz thì tỉ lệ động năng giữa một cái đập cánh của con bướm với toàn bộ cơn lốc là quá nhỏ, vì thế con bướm chỉ có vai trò không đáng kể trong những tính toán lý thuyết hỗn loạn cho hệ vật lý, nói cách khác thì nếu một cái đập cánh của con bướm có thể gây ra cơn lốc, thì một cái đập cánh khác cũng có thể dập tắt nó, và bên cạnh cái đập cánh của con bướm thì còn có vô vàn hoạt động khác có động năng đáng kể hơn rất nhiều có thể ảnh hưởng tới thời tiết.

VD: Câu nói nổi tiếng của Benjamin Franklin:

-vì cái đỉnh tuột, nên móng ngựa bị tuột.

-vì cái móng tuột nên con ngựa bị sảy chân.

-vì con ngựa bị sảy chân nên chiến binh sa cơ

-vì chiến binh sa cơ nên thua trận.

-vì thua trận nên mất tự do,

Tất cả chỉ vì 1 cái móng ngựa tầm thường.

7. Chương 7: Nhược Điểm Trí Mạng

Thanh toán tiền xong, Dạ Mặc Nhiễm cũng không dừng lại quá lâu, tuy rằng thành phố B hiện tại chưa phải là nơi an toàn, nhưng dù sao cũng là thủ đô.

Quân đội nếu nhiều thì phòng ngự ở hậu phương tự nhiên là rất mạnh.

Hơn nữa ở nơi đó người cần tới hẳn cũng không ít, mà chính mình vốn dĩ là người thành phố B, chỉ có thể trở về đó.

Qua nửa giờ chạy xe đã đến gần khu vực thành thị, người đi đường vội vội vàng vàng, những cửa hàng bên đường vẫn buôn bán, chung quy cũng không có nhiều thay đổi.

Một ít siêu thị bán hàng lâm vào cảnh điên cuồng tranh cướp hàng hóa, những người đó không cần biết ai với ai, chen lấn xô đẩy tạo thành sự cố giẫm đạp chồng chất lên nhau.

Xe cảnh sát duy trì trật tự, xe cứu thương di chuyển, đoạn đường nào bị kẹt xe thì chỉ có đứng yên một chỗ, không di chuyển nổi.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn dòng xe rồng rắn không lùi không tiến kia, nếu không phải lo lắng tang thi sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào, thì nói không chừng trong lúc kẹt xe này hẳn vẫn có thể ung dung xem báo nhiệt. Dù sao chuyện này cũng thực hi hữu, chỉ có thể ngẫu nhiên gặp chứ không thể cầu.

Dạ Mặc Nhiễm nghe tin tức trên radio phát đi nói tình hình bệnh dịch càng ngày càng nghiêm trọng, tỉ lệ tử vong cao, một khi phát hiện lập tức phải đưa vào bệnh viện.

Nếu như bây giờ lên internet, thì tuyệt đối sẽ tràn ngập thông tin về ngày tận thế.

Điện thoại di động vẫn không bắt được sóng, Dạ Mặc Nhiễm lo lắng nhưng lại chẳng thể làm được gì.

Trên ghế sau đều được đặt kín những ống tuýp sắt lớn, ngay cả dưới chân ghế lái của hắn cũng để một cây.

Thời gian càng dài cũng có nghĩa tang thi xuất hiện sẽ càng nhiều.

Để đề phòng tình huống bất ngờ xảy ra, vũ khí buộc phải đặt tại chỗ có thể vươn tay ra là cầm lấy được.

Dạ Mặc Nhiễm có bệnh sạch sẽ, nhưng vốn bị tang thi ăn thịt qua một lần, cho nên dù sạch sẽ đến mấy cũng có thể bỏ qua.

Bất quá có một vấn đề mặc kệ hắn đã chết bao nhiêu lần đều không thể thay đổi, đó chính là nhát gan.

Từ nhỏ Dạ Mặc Nhiễm đã rất khiêm tốn lễ phép, là con cưng được chiều chuộng, trừ thân phận có chút nhập nhằng ra, có thể nói là thuận buồm xuôi gió mà lớn lên.

Hồi nhỏ chỉ có vài nhóc hư tìm hấn gây phiền toái, lớn lên nữa thì chỉ có một vài thầy giáo cùng mấy ông có chức có quyền là có thể gây ảnh hưởng tới hấn, chỉ có điều, tuy hấn vẫn tôn trọng bọn họ, nhưng chẳng bao giờ để vào mắt.

Thế mà trong mắt những kẻ không thân thiết lắm, Dạ Mặc Nhiễm lại là một người gan to, không có chuyện gì là không dám làm.

Nhưng nào ai biết hấn luôn có một nỗi sợ hãi đặc biệt không muốn ai biết tới, ví như sợ sâu bọ, đặc biệt là đám sâu bọ lúc nhúc trên mặt đất, thứ hai là con gián đập mãi không chết, và thứ ba là con chuột.

Hấn còn sợ những thứ tồn tại siêu nhiên, nói trắng ra chính là sợ quỷ. Ban ngày ban mặt xem phim về cương thi cũng phải kéo theo người khác xem cùng mình. Những phim do nước ngoài sản xuất về đề tài tang thi này so ra tuy có khác với cương thi của Trung Quốc về bản chất, nhưng về quan niệm thì cũng chẳng sai biệt bao nhiêu.

Nếu hiện giờ tang thi xuất hiện ngay bên cạnh hấn làm trò làm bộ, hấn có thể không sợ sao!

Đối với Dạ Mặc Nhiễm mà nói, sự sợ hãi khi thấy tang thi cũng đại khái giống như khi người bình thường nửa đêm dậy đi WC, lúc đi ra bỗng thấy ma nữ đang bò từ trên lầu xuống.

Dạ Mặc Nhiễm chú ý tình hình bốn phía, hấn bị kẹt ở đây cũng gần hai tiếng đồng hồ rồi, xe cứu thương đã qua lại mấy lượt, xem chừng thương vong cũng không ít.

Cuối cùng ngay cả quân đội vũ trang đều được điều động, nhìn thấy những người này trở nên điên cuồng, Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên nghĩ vì bọn họ đánh một bản nhạc tử vong khúc quân hành. Quả nhiên linh cảm sáng tác đều gắn liền với thực tế cuộc sống.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi. Đối với âm nhạc, hấn chỉ là yêu thích đơn thuần, cũng không chấp nhất.

Sơ tán được đoàn người, siêu thị cũng đóng cửa.

Cũng may xe cộ đều ngay ngắn nối đuôi nhau đi thẳng, chứ không rẽ ngang rẽ dọc gì, nên đoạn đường tắc nghẹt đó cuối cùng cũng khôi phục lại tốc độ bình thường.

Hiện tại đã là hai giờ chiều, mặt trời đang chiếu sáng mãnh liệt.

Tuy rằng cũng không phải chỉ có một con đường này để đi, nhưng chính Dạ Mặc Nhiễm cũng không biết tại sao lại tự dưng chạy đến chỗ này.

Đỗ vào ven đường, hấn ngồi ở trong xe lẳng lặng nhìn cổng lớn trường đại học.

Dạ Mặc Nhiễm có một bạn gái, là sinh viên cùng trường với hấn.

Bất quá Dạ Mặc Nhiễm là nghiên cứu sinh, còn bạn gái hấn Dư Vi thì là sinh viên năm tư.

Tuy hấn đã không tin ái tình, nhưng sinh hoạt cá nhân của hấn rất chú ý giữ gìn.

Từ trước đến giờ hấn cũng chỉ có ba người bạn gái, Dư Vi là người hấn gặp gỡ lâu nhất cho tới giờ, cũng là người mà Dạ Mặc Nhiễm dự định sẽ kết hôn.

Dư Vi không xinh đẹp, thậm chí còn không dễ coi như Dạ Mặc Nhiễm, chỉ bất quá thoát nhìn rất hiền lành biết điều.

Tuy đã ở bên nhau hai năm nhưng Dư Vi đối với Dạ Mặc Nhiễm vẫn luôn dịu dàng nhu thuận. Dạ Mặc Nhiễm công việc bẽ bộn, cô có thể giúp sẽ giúp, còn nếu không thể thì an tĩnh ngồi đợi ở một bên, chứ không giận dỗi hấn câu nào, chỉ thỉnh thoảng hấn quá đáng lắm cô mới ngúng nguẩy làm nũng.

Dư Vi không thích hàng hiệu, Dạ Mặc Nhiễm ở nhà cùng cô ăn một bữa cơm còn khiến cô vui hơn là tặng cô một món đồ xịn.

Trong mắt Dạ Mặc Nhiễm, Dư Vi thật biết điều, và cũng rất nhẹ nhàng am hiểu ý tứ người khác.

Đối với cô gái như thế, hấn rất thoả mãn, mà dù sống cùng cô cả đời cũng không có gì không tốt.

Cho nên trong lúc phải rời khỏi thành phố không an toàn này, Dạ Mặc Nhiễm cũng không thể bỏ lại Dư Vi. Đáng tiếc đời trước khi hắn tới trường học cũng không có tìm được Dư Vi, người mà đáng lẽ phải đang học hành trong đó.

Dư Vi không phải là người địa phương, cho nên ngoại trừ trường học, chỗ duy nhất có thể đi chính là nhà của Dạ Mặc Nhiễm, nhưng cả tuần rồi hắn cũng không thấy mặt cô.

Đáng tiếc đời trước không có nhiều thời gian để Dạ Mặc Nhiễm tự hỏi cô có phải đã phản bội hắn hay không. Thời gian đó trường học không có kỳ nghỉ, khi mọi chuyện xảy ra máy bay tàu lửa đều ngừng hoạt động, muốn chạy cũng không chạy nổi.

Nơi nhiều khí tức người sống như vậy tự nhiên sẽ hấp dẫn không ít tang thi. Dạ Mặc Nhiễm không tìm được Dư Vi, cũng không kịp chạy trốn mà đã bị vây ở trường học.

Thời gian của Dạ Mặc Nhiễm cơ bản đều dùng để luyện cầm, bình thường cũng rất ít vận động, hắn đối với tang thi là sợ sợ hãi từ bản năng, cho nên có thể trốn thì tuyệt không chính diện đối mặt.

8. Chương 8: Dừng Lại

Nghĩ đến bộ dạng chật vật của mình khi đó, Dạ Mặc Nhiễm cười cười tự giễu.

Nhìn những sinh viên tinh thần phấn chấn bỗng đang rộn ràng nhốn nháo trong khuôn viên trường, Dạ Mặc Nhiễm cũng không biết mình tới nơi này rốt cuộc để làm gì, hay là tiềm thức muốn xem thử một chút đời này so với trước đây có điểm gì bất đồng hay không.

Xe đã chạy đến dưới ký túc xá nữ sinh, Dạ Mặc Nhiễm ngẩng đầu nhìn một cánh cửa sổ khép hờ, có lẽ hắn cũng nên gạt bỏ quá khứ sang một bên.

Giữa lúc chuẩn bị nhấn ga chạy đi, đột nhiên có người gõ gõ vào cửa kính xe hắn, Dạ Mặc Nhiễm quay cửa kính xe xuống, thấy một người có chút quen mắt, hình như là bạn cùng phòng của Dư Vi.

“Đúng là anh rồi, em thấy anh đưa đón Dư Vi vài lần, vừa nhìn thấy xe có chút quen mắt nên muốn chạy ra xem thử. Lần trước anh biểu diễn ở NewZealand thực sự rất đặc sắc, Dư Vi vẫn bật đi bật lại trên máy vì tính cho em xem.”

Dạ Mặc Nhiễm không biết lúc này nên dùng biểu tình gì để đáp lại cô gái nhiệt tình mà hắn còn chẳng biết tên này, cuối cùng chỉ có thể mỉm cười gật đầu đáp lễ.

Có lẽ cô gái nhìn ra nét xa lạ trong mắt Dạ Mặc Nhiễm, tuy rằng đối với chuyện Dạ Mặc Nhiễm không nhớ ra mình có chút buồn bực, nhưng cô cũng không để ở trong lòng.

“Ha ha, chắc anh không nhớ rõ em đâu, em là Lý Băng Băng, bạn học kiêm bạn cùng phòng của Dư Vi. Anh tới tìm Dư Vi sao? Cậu ấy không có ở đây.”

Quả nhiên, kết quả đều như nhau, thật không biết mình rốt cuộc ngu ngốc nghĩ muốn chứng minh cái gì. Thế nhưng hắn đối với chuyện này cũng đã không còn bao nhiêu cảm giác.

“Ồ, em biết cô ấy đi đâu không?”

Lý Băng Băng nhìn Dạ Mặc Nhiễm cười áy náy: “Cậu ấy nói nhà của cậu ấy có chút việc cho nên đã trở về. Em nghĩ cậu ấy không nói cho anh là vì không muốn anh phân tâm. Nghe cậu ấy nói tháng sau anh có một buổi biểu diễn ở Na-uy, đang cần phải chuyên tâm luyện tập, sợ quấy rầy đến anh.”

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu: “Ra thế, tôi còn có việc, tôi đi trước đây.”

Cửa sổ xe còn chưa kịp kéo lên, chợt tiếng của một vật rất lớn rơi đập từ trên cao xuống đất, ngay sau đó là một tràng tiếng thét chói tai.

Lý Băng Băng xoay người nhìn lại, đứng như trời chồng không nói được tiếng nào, chân mềm nhũn dựa vào xe của Dạ Mặc Nhiễm.

Dạ Mặc Nhiễm nghiêng đầu nhìn, thì ra là một sinh viên từ trên cao rơi xuống, chết ngay tại chỗ, phía trên, hai cánh cửa sổ vẫn mở toang.

Giáo viên cùng bảo vệ trong trường chạy vội tới, sinh viên tụ lại xem cũng ngày càng nhiều, có mấy người nhìn qua trông giống các giáo quan đang giải tán những sinh viên tụ lại một chỗ.

Bỗng một người mặc quần áo bảo vệ tiến đến yêu cầu Dạ Mặc Nhiễm xuống xe.

Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy nhức đầu, nếu như đời này hắn vẫn như trước mà chết ở trong tay tang thi thì cũng chẳng thể trách được ai, là do hắn tự tìm mà thôi.

Xuống xe tươi cười ôn hòa với nhân viên bảo vệ: “Chào ngài, xin hỏi có chuyện gì sao?”

Nhân loại vốn dĩ luôn yêu thích những thứ xinh đẹp, cho nên thái độ của bảo vệ phút chốc đã mềm đi trông thấy.

“Có một sinh viên nhảy lầu, chúng tôi cũng đã báo cảnh sát, vì vậy bên phía nhà trường mong những người nhìn thấy sự việc xảy ra có thể phối hợp một chút, chờ cảnh sát đến lấy khẩu cung.”

Dạ Mặc Nhiễm bị làm khó mà khẽ nhíu mày: “Cái này đương nhiên không thành vấn đề. Bất quá tôi tuy ở đây, nhưng tôi luôn ngồi trên xe, vừa rồi cùng vị bạn học này nói chuyện, không chú ý tới đã phát sinh chuyện gì, sợ rằng cũng không giúp được. Hơn nữa tôi còn có chuyện rất quan trọng cần phải làm ngay.”

So với mạng người còn quan trọng hơn sao? Bảo vệ ở trong lòng oán thầm Dạ Mặc Nhiễm, nhưng nhìn bộ dạng khó xử của hắn cũng không nhẫn tâm mở miệng trách cứ.

“Vậy để tôi đi qua mời họ mau chóng sang bên này xử lý trường hợp của cậu trước, ghi chép xong là có thể đi, cũng không mất bao nhiêu thời gian đâu.”

Dạ Mặc Nhiễm không thể làm gì khác hơn đành phải gật đầu phối hợp, người bảo vệ kia lại quay sang hỏi Lý Băng Băng vài câu.

Xe cảnh sát sau khi đến liền phong tỏa hiện trường, ngay sau đó xe cứu thương cùng pháp y cũng tới, vây quanh nạn nhân liên tục điều tra chụp ảnh.

Cùng người phụ trách trong trường học nói vài câu, nhân viên bảo vệ bắt đầu đến mời những người đã chứng kiến đi đến dãy phòng học ngồi chờ.

Sự việc xảy ra vào đúng lúc buổi chiều nóng nực nhất, nên ai có tiết đều lên lớp, còn ai không có thì một là ở thư viện đọc sách, hai là đang ngủ ở trong phòng. Vì vậy lúc đó người chứng kiến cũng không nhiều, trừ Dạ Mặc Nhiễm và Lý Băng Băng ra, thì chỉ còn có năm người, ba nam và hai nữ.

Mấy người không may đó vốn chỉ là đi ngang qua mà thôi, nhìn bản mặt đen kịt của bọn họ, phỏng chừng cũng bị sợ choáng váng cả đi.

Từ bên cửa sổ vừa vặn có thể thấy nơi người chết rơi xuống, Dạ Mặc Nhiễm lười nhác tựa vào đó, bây giờ cũng đã ba giờ rồi.

Xem ra đợi thêm một lúc lâu nữa cũng không đi được, mà có lẽ chỉ chốc lát nữa thôi trường học sẽ trở nên lộn xộn, hỗn loạn.

Sáng sớm mười một giờ thấy tin tức ở trạm xăng, đến hiện tại cũng đã qua bốn tiếng đồng hồ. Người bình thường bị cắn hoặc bị thương, sau một giờ sẽ bị nhiễm biến dị, cứ đối chiếu với tốc độ này thì bây giờ ở bên ngoài đại khái cũng không thể đi đâu được nữa.

Dạ Mặc Nhiễm một chút cũng không cảm thấy nóng nẩy, hơn nữa từ lúc sống lại tới nay, hắn khó mà có được bình tĩnh như bây giờ.

Dạ Mặc Nhiễm nhớ lại tình cảnh đời trước, sau khi tới trường học, hắn lại bị nhốt ở đó, trên người cũng không có chuẩn bị gì, trốn chui trốn lủi, suốt hai ngày không có gì bỏ bụng, thể lực cũng tiêu hao gần hết.

Lúc ấy hắn trốn ở một căn phòng thí nghiệm, trong đó còn có vài sinh viên khác chưa kịp bỏ chạy.

Mấy nam sinh lá gan hơi lớn thấy bên ngoài đã an tĩnh khá lâu, bèn dự định thử chạy trốn.

Kết quả trong trường học có vài tang thi bị mùi vị của bọn họ hấp dẫn mà mò tới, bọn họ vừa sợ vừa quáng quàng chạy về, tang thi vây quanh ở cửa vào không được, liền điên cuồng đập bể cửa kính cửa sổ xông tới.

Phía trước là đàn tang thi đói khát ăn thịt người, phía sau chỉ có bức tường lạnh lẽo.

Dạ Mặc Nhiễm đã thực sự kiệt sức, ngay lúc hắn cho rằng mình sắp chết đến nơi, thì một bàn tay vững chãi ấm áp hiện ra, người kia cứ như vậy giống như từ trên trời giáng xuống mà xuất hiện trước mặt hắn.

9. Chương 9: Lấy Lỗi Khai

Nhìn bóng cây loang lổ, Dạ Mặc Nhiễm lại nghĩ tới cặp mắt màu râm nắng không mang theo bất cứ tia tình cảm kia. Cặp mắt đó khiến người ta không thể nhìn ra bất cứ tâm tình gì, cứ lảng lảng như vậy nhìn mà thôi.

Hắn nỗ lực muốn khám phá ra điều gì đó từ đôi mắt ấy, thế nhưng thứ có thể thấy chỉ là ảnh phản chiếu ngược lại của chính mình.

Khoảng cách từ biệt thự tới trường học rất xa, trường học lớn như vậy, phòng học, phòng ngủ đều rất nhiều, nhưng dù cho như thế, Phương Cẩm cũng vẫn tìm thấy hắn.

Khi còn chưa nhận ra tình cảm của Phương Cẩm, Dạ Mặc Nhiễm cho rằng gặp nhau chỉ là trùng hợp. Nhưng cho đến tận trước khi chết, hắn mới hiểu được không có gì là trùng hợp cả.

Phương Cẩm là cố gắng liều mạng chạy tới tìm hắn, theo dọc những con đường hắn có thể đã đi qua mà tìm kiếm.

Có lẽ y đi qua nơi nào đều lưu ý xem có hắn ở đó hay không, có lẽ mỗi lần thấy một toán người bị đàn tang thi vây quanh y đều xông vào, tốn thời gian tìm kiếm khắp bao nhiêu phòng học.

Vừa nghĩ tới Phương Cẩm không biết đã phải tìm mình trong bao lâu, Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy hành động ngốc nghếch của y khiến cho... trái tim hắn cảm thấy vô cùng đau đớn.

Có phải do hắn biết sẽ gặp lại y ở chỗ này, cho nên trong lòng mới có thể trở nên bình tĩnh, thậm chí có một chút chờ mong mơ hồ, chỉ là ngay cả chính hắn cũng không có phát giác mà thôi.

Phó Nhất Hàng mang theo hai người trong tổ cảnh sát tiến vào, thấy sáu học sinh đầy bụi đất còn chưa kịp hoàn hồn đang ngồi ngơ ngác, cùng một thiếu niên xuất trần thanh nhã tựa như tiên trên trời đang đứng tựa vào cửa sổ, không biết đang nghĩ tới điều gì, tuy rằng mặt không đổi sắc nhưng ánh mắt lại tràn đầy ôn nhu.

Phó Nhất Hàng nhướn mày, nhìn thiếu niên kia niên tuổi cũng không lớn, vậy mà tận mắt thấy người chết mà còn thần nhiên được như vậy.

“Mọi người đều biết lý do phải ở đây rồi phải không, hãy kể thật tỷ mỉ rõ ràng những gì đã nhìn thấy lúc này cho chúng tôi nghe.”

Nhìn hai người trong tổ phía sau gật đầu, để cho bọn họ đi ghi chép lời khai của mấy học sinh kia, còn Phó Nhất Hàng thì một mình đi đến trước mặt thiếu niên bên cửa sổ.

“Xin chào, tôi là tổ trưởng tổ trọng án Phó Nhất Hàng, mong cậu kể cho tôi rõ ràng chuyện vừa xảy ra.”

Dạ Mặc Nhiễm xoay người nhìn kẻ trước mắt, tuy rằng vẫn còn trẻ nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén.

“Tôi chẳng thấy gì cả.”

Phó Nhất Hàng híp mắt, ánh mắt thâm trầm thêm vài phần: “Căn cứ vị trí đỗ xe lúc đó, cậu hẳn là phải tận mắt thấy toàn bộ quá trình nhảy lầu, mời hợp tác một chút, đây là việc liên quan đến sinh mệnh.”

Dạ Mặc Nhiễm trừng mắt nhìn, vừa vịn che giấu tia hèn mọn trong nháy mắt.

“Tôi thực sự không thấy được gì, lúc tôi thấy thì người kia đã nằm chết trên mặt đất rồi.”

“Cậu hãy tỉ mỉ ngẫm lại, có phải đã quên một vài chi tiết nào đó không?”

Dạ Mặc Nhiễm nhìn thẳng vào Phó Nhất Hàng, có chút bực mình nói: “Tin hay không tùy anh.” Nói xong liền quay đầu tiếp tục nhìn về tòa nhà phía trước.

Cái nhìn kia khiến Phó Nhất Hàng trong nháy mắt có chút kinh hãi.

“Người trẻ tuổi tính khí thất thường như vậy làm chi, tôi cũng chỉ làm theo luật mà hỏi thôi mà, cậu nói rõ tên, tuổi, nghề nghiệp và lý do xuất hiện ở đây ngày hôm nay cho tôi.”

Dạ Mặc Nhiễm lười không thèm nhìn sang bên cạnh, như trước nhìn thẳng không chút quan tâm.

“Dạ Mặc Nhiễm, 21 tuổi, nghiên cứu sinh của trường.”

Phó Nhất Hàng không nhịn được mà nhìn thêm vài lần: “Dạ Mặc Nhiễm? Là thiên tài dương cầm Dạ Mặc Nhiễm?”

Rối loạn ở bên ngoài tựa hồ càng lúc càng lớn, học sinh không ngừng chạy trốn, mà ngay cả cánh sát vũ trang cũng đang trong trạng thái phòng bị công kích. Dạ Mặc Nhiễm đại khái đoán được đã xảy ra chuyện gì, chỉ cười nhạt, trong lòng càng thêm phong phú.

“Đúng vậy, chính là Dạ Mặc Nhiễm đàn dương cầm đó, cảnh quan, đồng sự của anh hình như gặp nạn rồi, anh không đi hỗ trợ sao?”

Phó Nhất Hàng tiến lên hai bước nhìn về phía trước, hai mắt hít lại như muốn thấy rõ ràng.

Một tiếng súng kinh người vang lên khiến đàn chim nháo nhác đập cánh bay đi.

Nghe được thanh âm phía bên kia, hai người cánh sát vội vã chạy tới nơi phát ra thanh âm để xem xét, Phó Nhất Hàng thì nhíu mày chăm chú.

“Võ Thắng, cậu lưu lại tiếp tục lấy lời khai, Quách Hoàng theo tôi đi xem thử.”

Vương Võ Thắng thấy đội trưởng cùng Quách Hoàng chạy về phía mấy sinh viên đang chạy trốn phía bên kia có chút lo lắng, xoay người nóng giận hét lên với những học sinh đang tụ lại xem náo nhiệt.

“Điều ngồi xuống cả cho tôi, từng người đến đây khai báo để ghi lại vào biên bản.”

Thấy mấy người nghe lời ngồi ổn định xong, Võ Thắng mới hướng Dạ Mặc Nhiễm nói: “Anh cũng qua bên kia ngồi.”

Dạ Mặc Nhiễm lạnh lùng liếc mắt nhìn Vương Võ Thắng: “Tôi không phải phạm nhân.”

Thanh âm vẫn như trước thanh nhã, lại làm cho tiểu cảnh sát có chút đổ mồ hôi lạnh. Nghĩ đến chính mình dĩ nhiên bị một cậu thiếu niên dọa sợ, Vương Võ Thắng thật sự phiền muộn, vừa định hảo hảo giáo huấn một chút thiếu niên ngạo mạn này, nào ngờ ở phía đối diện lại vang lên ba tiếng súng.

Ý thức được tình hình nghiêm trọng, Vương Võ Thắng cũng bất chấp không lấy lời khai.

“Tất cả ở chỗ này ngoan ngoãn đợi, đừng có chạy lung tung, tỵ nữa tiếp tục.” Nói xong liền nhanh như chớp mà chạy mất dạng.

10. Chương 10: Ôi, Chết Tiệt, Sợ Không Tìm Ra Đường Chạy Rồi

Lý Băng Băng nhìn cảnh sát đi, vội vã đi tới bên Dạ Mặc Nhiễm, sắc mặt tuy rằng không tốt, nhưng cũng đã khôi phục được chút huyết sắc.

“Thật không nghĩ tới sẽ phát sinh việc này, Trầm Tà tuy rằng bình thường có chút đáng ghét, nhưng cứ thế mà chết đi cũng thật đáng thương. Anh... anh có khỏe không?”

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu: “Không sao.”

Làm bạn cùng phòng của Dư Vi lâu như vậy, nhiều đó cũng đủ biết tính cách của Dạ Mặc Nhiễm có chút lãnh đạm. Gặp phải chuyện đáng sợ khiến nam sinh cũng phải sợ hãi mà Dạ Mặc Nhiễm vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, điều này càng làm Lý Băng Băng đổ kị với Dư Vi hơn.

“Xin lỗi, nếu như không phải em kéo anh đến nói chuyện, nói không chừng bây giờ anh cũng sẽ không bị dính dáng đến chuyện này.”

“Có một số việc... đã định trước rồi.”

Lý Băng Băng không giải thích được ý tứ trong những lời này, nhưng nhìn Dạ Mặc Nhiệm trưng ra vẻ mặt không muốn nói chuyện nên cô cũng chẳng dám hỏi nhiều.

Mà ba nam sinh kia thì chỉ oán giận, lải nhải than bản thân quá xui xẻo.

Còn hai nữ sinh còn lại thì bị chuyện này dọa sợ, muốn gọi điện thoại về nhà lại mất sóng, ủy khuất mà khóc nức nở liên tục.

Dạ Mặc Nhiệm lại đợi thêm một lúc, thấy đoàn người trên sân thể dục đã không còn nữa, hắn cũng không muốn ở chỗ này tiếp tục lãng phí thời gian, liền trực tiếp xuống lầu đi về chỗ xe của mình.

Lý Băng Băng không hề nghĩ ngợi cũng vội chạy theo.

Chỗ mấy xe cứu thương đỗ ở dưới lầu, không lâu trước còn đầy kẻ vây quanh, hiện tại ngay cả một bóng người cũng không có.

Các gian phòng bên trong thỉnh thoảng truyền ra vài tiếng súng đơn lẻ.

Trên cỏ thậm chí còn có thể thấy một ít vết máu.

Biến cố này khiến lý Băng Băng có chút hoảng loạn không biết làm sao.

Dạ Mặc Nhiệm chẳng buồn quan tâm đến hoàn cảnh chung quanh, mà cứ thế chạy thẳng đến chiếc xe thể thao của mình.

Còn chưa tới gần, bỗng từ trên xe cứu thương đã xuất hiện mấy tang thi lao đến.

Phỏng chừng là vừa bị bắn chết rồi biến dị chưa lâu, vết thương còn đầy rẫy, hàm răng trở nên bén nhọn, nhân cầu lồi ra ngoài. Những thứ này nếu qua vài ngày nữa sẽ trở thành tang thi sơ cấp, nhưng rõ ràng những người chưa gặp phải bao giờ sẽ bị dọa không nhẹ.

Nghe được tiếng thét chói tai của Lý Băng Băng, Dạ Mặc Nhiệm vô thức quay đầu lại.

Thấy hai tang thi đang hướng về phía cô, ngay lúc Lý Băng Băng thiếu chút nữa bị tang thi tóm được, Dạ Mặc Nhiệm đạp mạnh một cái, tang thi bị đạp lao đảo lui lại mấy bước rồi lại tiếp tục hướng về phía bọn họ.

Dạ Mặc Nhiệm vội kéo kẻ bị dọa sợ đến phát nổ chạy về chỗ xe thể thao đang đậu.

Xe thể thao một trước một sau có hai tang thi đang vật vờ, từ trong xe cứu thương cũng có vài tên đang chạy đến.

Người thấy được mùi vị của người sống, bọn chúng đều không hện mà cùng hướng về phía hai người.

Chỉ lơ là trong chốc lát, một cánh tay từ đằng sau vươn tới, Dạ Mặc Nhiệm đẩy mạnh Lý Băng Băng sang một bên, chính mình cũng bởi vì quán tính mà ngã nhào trên mặt đất, may sao hai người đều tránh thoát được.

Con tang thi đơn độc này muốn nhào tới trên người Dạ Mặc Nhiệm, mà hắn cũng không kịp đứng lên, chỉ có thể ngay tại chỗ lăn một vòng để tránh né.

Còn không kịp hít một hơi, có hai tên một trái một phải xông đến chỗ hắn. Dạ Mặc Nhiệm căn bản không có thời gian nghĩ phải phản ứng thế nào, vô thức hướng một trong hai tên đá mạnh. Kéo giãn được chút khoảng không, hắn lập tức lăn một vòng sang bên cạnh, mặt khác né tránh con tang thi còn lại đang vọt về phía mình.

Lý Băng Băng so với hắn vận khí có tốt hơn một ít, không biết ở nơi nào mò thấy một cây gậy bóng chày mà vung lên đánh loạn xạ. Tuy rằng tang thi không có cảm giác, không sợ đau, nhưng không thể đựng được đến cô.

Thấy Dạ Mặc Nhiễm vừa thoát thân, cô vội vã chạy về phía hắt, không nói hai lời lôi kéo hắt chạy vào dãy phòng ký túc.

Dạ Mặc Nhiễm rất muốn chửi nữ nhân gốc nghiệt này, chạy vào đó không thể nghi ngờ sẽ càng thêm cho lợi cho đàn tang thi. Tuy rằng có thể rảnh tay một chút, nhưng nếu như tang thi đều vây lại chỗ này, bọn họ còn có thể trốn đi đâu được nữa.

Nhưng hiện tại đi ra ngoài đã muộn rồi, chỉ có thể đến đâu hay đến đấy vậy.

Lý Băng Băng hít sâu một hơi lôi kéo Dạ Mặc Nhiễm chạy đến tầng ba, thấy một gian phòng ký túc không có người liền kéo hắt chạy vào.

Lý Băng Băng còn chưa thoát khỏi bàng hoàng, cô nằm úp sấp trên giường thở dốc. Dạ Mặc Nhiễm kiểm tra chung quanh một chút, xác định không có tang thi nào ẩn nấp, mới đi tới lan can thoáng nhìn xuống, còn có hai tên ở bên cạnh xe thể thao của hắt.

Thở nửa ngày, Lý Băng Băng mới tìm lại được ít thần trí, nhưng thanh âm phát ra run run giống như tùy thời sẽ tắt thở vậy.

“Đây... đây... đây là cái gì, thật là đáng sợ, trời ơi.”

Dạ Mặc Nhiễm chọn chiếc giường trông sạch sẽ một chút rồi ngồi xuống nói: “Tang thi.”

Thấy Dạ Mặc Nhiễm thân mặc một bộ đồ thể thao màu trắng tuy có vài vết bẩn trông khá chật vật, nhưng thần tình vẫn như cũ rất trấn định, Lý Băng Băng cũng tựa hồ đã bình tĩnh hơn.

“Tang thi? Đây không phải chỉ có trong phim Mỹ hay sao? Chúng ta làm sao bây giờ, chờ người tới cứu chúng ta? Nếu như không ai biết chúng ta ở chỗ này thì làm sao?”

Dạ Mặc Nhiễm nhìn Lý Băng Băng, có chút tán thưởng dũng khí cố gắng bình tĩnh của cô. Đời trước lần đầu tiên gặp phải tang thi chính hắt so với cô hiện tại cũng không khá hơn chút nào, mà có khi còn hoảng loạn hơn.

Bất quá Dạ Mặc Nhiễm thế nào cũng sẽ không thừa nhận chính mình so với một nữ sinh còn kém hơn, hắt chỉ có sợ mỗi mấy thứ này mà thôi.

“Đợi người đến cứu chẳng khác nào chờ chết!”

11. Chương 11: Tự Lại Một Chỗ Chờ Bị Ăn Thịt

Lý Băng Băng ghen lời, xem ra tính cách Dạ Mặc Nhiễm ngoài lãnh đạm ra, còn có chút độc mồm độc miệng. Bất quá ngẫm lại lời hắt nói cũng không sai, đợi người đến so ra không bằng với tự nghĩ cách cứu mình.

“Những tang thi này vì sao lại xuất hiện? Bọn chúng hình như căn bản không có cảm giác, rốt cuộc là người sống hay người chết?”

Dạ Mặc Nhiễm xoa xoa nơi mới rồi bị ngã đau: “Đó là chuyện của các nhà khoa học.”

Lý Băng Băng cũng không trông cậy Dạ Mặc Nhiễm sẽ cho cô đáp án, nhưng Dạ Mặc Nhiễm nói ra cũng khiến cô thực thất vọng.

“Chúng ta làm sao bây giờ?”

“Là cô lôi kéo tôi chạy vào đây, vậy cô nghĩ giờ chúng ta phải đi ra như thế nào?”

Không thể không nói người thông minh hỏi vấn đề này sẽ làm người khác khó hiểu, Lý Băng Băng suy nghĩ lời Dạ Mặc Nhiễm nói vài lần mới hiểu được hắt đang mỉa mai cái gì.

“Ở đây nhiều phòng như vậy, hình như cũng dễ trốn hơn.”

Đối với câu trả lời của Lý Băng Băng, Dạ Mặc Nhiễm ở trong lòng trở mặt xem thường.

“Mùi vị của người sống, còn có thanh âm, bọn chúng có thể tìm ra chúng ta rất dễ.”

Lý Bằng Bằng trong lòng trầm xuống, lại bắt đầu có chút hốt hoảng: “Vậy chúng ta nên làm gì, mà làm sao anh biết cách bọn chúng tìm ra người?”

Lão tử đời trước đã trải qua một lần rồi chứ sao, bắt quả Dạ Mặc Nhiễm không thể nói như vậy, cho nên không trả lời vấn đề của cô.

Đi tới cạnh cửa chăm chú nghe động tĩnh bên ngoài, Lý Bằng Bằng muốn nói gì đó nhưng lại bị Dạ Mặc Nhiễm ngăn lại, không thể làm gì khác hơn là giữ yên lặng nhìn hắn. Nghe ngóng bên ngoài nửa ngày không có động tĩnh, Dạ Mặc Nhiễm mới chậm rãi hé cửa ra nhìn bên ngoài.

Lối đi không một bóng người, trên mặt đất thì hỗn loạn tiêu điều.

Lặng lặng đợi một lúc, xác định không có bất cứ động tĩnh gì, hắn mới vẫy tay bảo Lý Bằng Bằng đi theo hắn ra ngoài.

Hai người nhón chân cẩn thận mà đi, nhưng vừa đi tới đầu cầu thang thì đã thấy dưới lầu có mấy cái bóng của lũ tang thi.

Ngẩng đầu nhìn lên trên, ý bảo Lý Bằng Bằng lên lầu.

Lý Bằng Bằng theo Dạ Mặc Nhiễm, khẩn trương đến độ trái tim sắp nhảy cả ra ngoài.

Kể cả những lúc trường học cho nghỉ, ở đây cũng chưa từng an tĩnh giống như bây giờ, dọc theo đường đi, Lý Bằng Bằng còn có thể thấy những vết máu dính xung quanh, khiến cô lại càng thêm lo lắng sợ hãi.

Tới lầu năm, thấy hành lang không có ai, hắn liền cẩn thận tiếp tục đi tiếp.

Đột nhiên một tang thi không biết từ gian phòng nào lao tới, giương nanh múa vuốt tấn công bọn họ.

Dạ Mặc Nhiễm đẩy mạnh Lý Bằng Bằng về phía sau mình, nhấc chân lên đá ngay vào đầu của tang thi.

Tang thi tựa hồ bị đánh cho choáng váng, té trên mặt đất nửa ngày không động đậy.

Lũ tang thi dưới lầu nghe thấy có động tĩnh đều liền bò lên.

Dạ Mặc Nhiễm vội cầm lấy tay Lý Bằng Bằng, kéo cô bỏ chạy.

Ngay khi vừa chạy đến đầu cầu thang bỗng có một cánh tay chụp lên lưng Dạ Mặc Nhiễm, Dạ Mặc Nhiễm theo phản xạ định dậm lại một quyền, lại bị một người bắt được.

“Là tôi, Phó Nhất Hàng!”

Dạ Mặc Nhiễm hất Vương Vô Thắng ra, không nói hai lời tiếp tục chạy lên tầng trên, Lý Bằng Bằng cũng chạy theo.

Đám người Phó Nhất Hàng thấy tang thi đang dần dần bu tới, không có lựa chọn nào khác đành phải chạy theo lên trên tầng.

Chạy đến được tầng thượng mới phát hiện cửa được khóa bằng một sợi dây xích sắt lớn.

Dạ Mặc Nhiễm thấp giọng chửi thề: “Chết tiệt!”

“Xong rồi xong rồi, đám quái vật kia sắp chạy đến đây rồi, lần này thực sự là tiêu!”

Một thiếu niên tóc nhuộm đỏ trông có vẻ giống như học sinh đang ai oán than phiền.

“Tránh ra.” Phó Nhất Hàng từ phía sau đi tới trước, nỗ lực đem khoá sắt kia phá hỏng.

Những rõ ràng sức của hắn đích không thể so được với độ cứng của sợi xích kia, hai tay hắn đỏ bừng lên mà các mắt xích vẫn chẳng suy chuyển tí nào.

Thấy tang thi đã rất gần chỉ còn cách một tầng lầu, Dạ Mặc Nhiễm chen lên đẩy Phó Nhất Hàng, lấy ra trủy thủ găm dưới bắp chân cố sức chặt, xích sắt liền đứt đoạn rơi loảng xoảng xuống đất, hắn vội đẩy cửa chạy ra ngoài.

Phía sau cũng vội vàng đuổi theo. Trên sân thượng cái gì cũng không có, hai bên trái phải ngay cả lưới bảo hộ cũng không, toàn bộ chỉ là bầu trời quang đãng không một gợn mây.

Thấy tình cảnh như vậy, thiếu niên tóc đỏ càng cất giọng ai oán: “Mẹ nó! Cái gì cũng không có, ngay cả một chỗ ẩn núp cũng không luôn. Xem ra ngày hôm nay phải chết trong tay đám quái vật đó rồi, thà rằng mình nhảy xuống ngã chết còn hơn.”

Nói xong mới ý thức được cái gì liền vọt tới trước mặt Dạ Mặc Nhiễm: “Anh sẽ không phải vì muốn tự sát nên mới chạy lên đây đó chứ? Sao anh không nói sớm, tôi còn chưa muốn chết đâu, sớm biết vậy thà tôi trốn ở trong phòng còn hơn. Trời ạ!”

Dạ Mặc Nhiễm lười trả lời hắn, chỉ trực tiếp đi đến bên cạnh lan can, đột nhiên bị một người kéo lại.

Phó Nhất Hàng có chút bỉ ổi cười xấu xa nói: “Thiên tài dương cầm nhảy lầu, phỏng chừng ngày mai sẽ được lên trang nhất đấy.”

“Còn chưa tới đường cùng, nếu như quái vật xông lên, cùng lắm thì đánh đánh giết giết một hồi, đánh không lại thì cũng không thể chết nhanh như thế, chúng ta nhiều người như vậy, cũng không nhất định không có phần thắng.”

Dạ Mặc Nhiễm nghe thanh âm có chút quen thuộc, liền quay đầu lại nhìn về phía người vừa nói. Người đó trông khá dễ nhìn, mặt mũi có thâm trầm, vóc dáng cao chừng một mét tám, trông rất đàn ông.

Hình như hắn đã gặp ở đâu đó rồi, chỉ là hắn vẫn nghĩ không ra.

12. Chương 12: Nhảy Hay Không Nhảy, Đó Là Cả Một Vấn Đề

Mao Ân nhìn Dạ Mặc Nhiễm không phản ứng, bộ dạng rất đau lòng.

“Cậu đừng nói không nhớ rõ tôi nhé? Tôi là Mao Ân a! Là Mao Ân bạn học cùng lớp, cùng khoa, cùng thầy chủ nhiệm với cậu! Nhớ ra chưa?”

Hình như là có một người như thế, Dạ Mặc Nhiễm gật đầu với hắn.

“Xin lỗi, tôi không thường đi học, cho nên không nhớ mấy.”

Mao Ân cười khoa tay: “Có thể hiểu a, cậu bận rộn như thế, bộ não dù thông minh đến đâu thì dung lượng cũng có hạn, những người tiếp xúc không nhiều lắm không nhớ rõ được cũng là đúng rồi.”

Quách Hoàng thấy ba người đứng cạnh lan can có chút bất đắc dĩ.

“Ôn chuyện cũng tốt, thưởng thức phong cảnh cũng được, các cậu có thể vào trong này được không? Tôi sợ các cậu không cẩn thận một cái chân mềm oặt mà ngã xuống dưới đấy.”

Một người trang phục trắng thướt, tướng mạo cũng có thể coi như là thiếu niên đẹp trai, đang ôm một cô gái tóc xoăn dài xinh đẹp, ăn mặc hở hang lạnh nhạt nói.

“Nếu anh thật không muốn sống, vậy làm phiền anh có ý thức hi sinh một chút, chạy ra dẫn đám quái vật kia rồi đi hộ cái.”

Kể nói chuyện chính là tên nhà giàu mới nổi Lưu Húc, ý vào có nhiều tiền nên hống hách, ai cũng không để vào mắt, nếu ai không cẩn thận đắc tội hắn, có khi còn bị hắn trả thù.

Lý Băng Băng ghét nhất loại người như thế, nghe được lời của hắn lại càng hận không thể đem hắn đá ra bên ngoài, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

Cô gái đang được ôm liếc nhìn động tác của Lý Băng Băng, không khách khí phản kích lại.

“Cô trừng cái gì trừng, có trừng mấy thì cái mắt cũng vẫn bé tí vậy thôi, tránh xa Húc ca của tôi một chút, kéo làm bẩn đường nhìn của anh ấy.”

“Câm miệng, ầm ĩ cái gì mà ầm ĩ! Mấy người sợ quái vật không biết chúng ta ở nơi nào hả!”

Phó Nhất Hàng bị một đám tiểu quỷ làm cho nhức đầu, thoả mãn nhìn bọn chúng đầy một bụng tức mà phải ngậm miệng không dám nói gì, rồi quay đầu nói với Dạ Mặc Nhiễm:

“Quay lại đi, đừng có đứng chỗ này.”

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu, hất ánh mắt về phía đằng xa: “Nhìn bên ngoài.”

Tất cả mọi người vô thức nghe theo lời hấn mà nhìn, tòa nhà này tuy không phải cao nhất trong trường, nhưng cũng không hề thấp.

Vừa vặn có thể nhìn thấy một số thứ trên sân thể dục.

Vừa mới nhìn qua, mọi người đều nói không ra lời. Ngay cả Phó Nhất Hàng là loại người thường phải đối mặt với các loại thi thể người chết cùng những hiện trường vụ án đẫm máu cũng kinh hãi đến mức sắc mặt trắng bệch không còn chút máu, chứ đừng nói đến những học sinh ngày ngày được bao bọc trong tháp ngà như vậy.

Hai nữ sinh cùng Lưu Húc run rẩy ngã ngồi trên mặt đất, Mao Ân phải dựa vào Quách Hoàng mới miễn cưỡng đứng được.

Vương Vô Thắng sắc mặt trắng bệch vô thức xích đến gần Phó Nhất Hàng một ít.

Có thể thấy nơi đó hầu như đã không còn người sống, trên sân thể dục, trên tường ngoài kia đều có thể thấy những vết máu loang lổ, những người chạy loạn làm rớt đồ đạc tứ tung trên mặt đất, cảnh tượng giống hệt như một bãi chiến trường, tuy nhiên nếu thế thì cũng lắm chỉ khiến người ta hoảng loạn, chứ không đến mức phải sợ hãi như thế.

Mà cái chính là giờ này khắc này đáng lẽ phải là lúc sinh viên đi học bình thường, vậy mà nay một người cũng không có, đến bóng dáng cũng chẳng còn.

Thế thì làm sao bọn họ có thể trấn định, làm sao không khủng hoảng cho được?

Trong không gian yên tĩnh đến quỷ dị bỗng vang lên một tiếng đập cửa, Ô Đan bị dọa sợ đến hét lên một tiếng.

Quách Hoàng kéo cô đến bên cạnh, phản ứng mau lẹ che miệng cô lại: “Câm miệng! Không muốn chết thì giữ yên lặng cho tôi!”

Ô Đan cố gắng nén khóc gật đầu.

Trên sân thượng căn bản không có thứ gì có thể dùng để chống đỡ lại đám tang thi, nhìn cửa sắt bị đập phá đến bắt đầu lỏng lẻo, mọi người sợ rằng cánh cửa này cũng không chịu được mấy phút nữa.

Tiếng đập cửa ầm ầm vang lên liên hồi, khiến những tang thi ở gần đó bị hấp dẫn mà lê đến càng nhiều, không lẽ ngày hôm nay là ngày chết của bọn họ?

Phó Nhất Hàng vô cùng hoảng loạn, lúc này hấn còn có thể miễn cưỡng trấn định nghĩ cách tự cứu mình, chỉ cần kéo dài thời gian, nhất định có thể đợi được nhân viên cứu hộ.

Thế nhưng hiện tại, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, đối với chuyện cứu viện hấn đã không còn mong chờ gì được nữa. Thế nhưng tự cứu, sợ rằng chỉ có nhảy lầu mà thôi.

Hấn vô thức nhìn thoáng xuống dưới lầu, khóe mắt liếc thấy thần thái không gọn chút sợ hãi nào của Dạ Mặc Nhiễm, hấn xuất thần nhìn về phía xa xa, tựa hồ hoàn toàn không đem họa cảnh bị dồn đến chân tường hiện nay để ở trong lòng.

Như vậy chắc chắn chỉ có hai khả năng, hoặc hấn căn bản là không muốn sống, hoặc...

“Dạ Mặc Nhiễm, cậu có biện pháp gì không?”

Tầm mắt mọi người đều nhìn cả về phía Dạ Mặc Nhiễm, trong ánh mắt tuyệt vọng nhen nhóm ngọn lửa hi vọng nhỏ bé.

Dạ Mặc Nhiễm nghe thấy thanh âm của Phó Nhất Hàng, mới từ trong trạng thái ngẩn người mà hồi phục lại tinh thần.

Chậm rãi thu hồi tầm mắt đang hướng về phía xa kia, hấn nghi hoặc nhìn những kẻ đang chăm chú hướng vào hấn.

“Tôi cũng không phải chúa cứu thế, làm ơn thu hồi lại ánh mắt khát vọng của mấy người lại đi.”

Lưu Húc nắm lấy áo Dạ Mặc Nhiễm, gào lên: “Tiểu tử thói cậu có tin tôi trước tiên sẽ ném cậu ra ngoài cho bọn tang thi, sau đó sẽ tìm đường thoát thân hả!”

“Dừng tay!”

“Lưu Húc buông tay.”

13. Chương 13: Độc Mồm Độc Miệng

Phó Nhất Hàng cùng Vương Vô Thắng ở gần Dạ Mặc Nhiễm nhất, thấy Lưu Húc vừa ra tay bọn họ liền vội vàng ngăn cản.

Bàn tay Dạ Mặc Nhiễm trắng nõn thon dài tinh xảo như điêu khắc chậm rãi giơ lên, nắm lấy bàn tay đang kéo nhãn áo mình, lạnh lùng mà nhìn Lưu Húc.

Lưu Húc bị nắm đau, khê kêu lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh ứa ra: “Thả ra... buông tay... a... thả... thả ra.”

Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy cũng đã đủ liên vung mạnh tay, Lưu Húc nhất thời bị hất ra xa hai thước.

Ô Đan vội vàng chạy đến bên cạnh Lưu Húc, chỉ thấy cổ tay Lưu Húc hiện lên một vết hằn đỏ in rõ hình năm ngón tay.

“Dạ Mặc Nhiễm, cậu quá đáng rồi đấy!”

Dạ Mặc Nhiễm chỉ lướt mắt nhìn qua cô, Ô Đan thức thời đành ngậm miệng lại.

Cả đám người nhìn mà thấy vô cùng ngạc nhiên, bởi vị thiếu niên trông có vẻ yếu đuối thể mà lại khỏe đến vậy.

Bất quá cũng chỉ là cảm khái một chút rồi thôi, bây giờ việc bọn họ cần quan tâm nhất chính là làm sao để thoát khỏi tình thế nguy hiểm này.

Nhìn xung quang, Dạ Mặc Nhiễm đi đến chỗ xa cánh cửa nhất mà đứng.

Không ai lên tiếng hỏi nguyên nhân, chỉ tự giác đi theo hẩn.

Càng trong thời gian hoảng loạn, người bình tĩnh nhất luôn là chỗ dựa cho kẻ khác bám vào.

Ô Đan đỡ Lưu Húc đứng lên, tuy rằng phần hặn, nhưng ngoại trừ theo chân bọn họ ra thì cũng không có sự lựa chọn nào khác. Tuy nhiên trong lòng họ vẫn muốn sau này sẽ cho hẩn đẹp mặt!

Tức thì, Phó Nhất Hàng cũng lập tức hiểu được dụng ý của Dạ Mặc Nhiễm: “Cậu là muốn những tang thi ở xung quanh đều tự hết đến đây hả? Chờ đến khi bọn kia phá được cửa, thì những tang thi khác cũng đến đông đủ rồi. Như thế thì những trở ngại trên đường chạy trốn cũng sẽ giảm đi.”

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu.

Phó Nhất Hàng nhíu mày, tựa hồ cảm thấy cách này quá mức mạo hiểm: “Thế nhưng cậu có nghĩ tới, nếu như nơi này có rất nhiều tang thi tụ tập, có lẽ chúng ta căn bản sẽ trốn không thoát.”

Tuy rằng rất mạo hiểm, nhưng tựa hồ trừ như vậy ra thì thực sự không còn cách nào khác.

Cho nên bọn họ trầm mặc trong phút chốc rồi cũng đồng ý với biện pháp mạo hiểm này.

“Chạy chậm thì chết đi là đáng đời!”

Lý Băng Băng đã được hưởng qua miệng lưỡi độc địa của Dạ Mặc Nhiễm, cho nên cô chỉ lặng đi một chút rồi cũng khôi phục lại bình thường ngay.

Còn những người khác có chút không bình tĩnh nổi mà trợn trắng mắt, dù sao Dạ Mặc Nhiễm vốn trông ôn nhuận thanh nhã, vừa rồi nghe hẩn độc mồm độc miệng nói, sự tương phản ấy cần có thời gian mới tiếp thu nổi.

Dạ Mặc Nhiễm mặc kệ trong lòng bọn họ nghĩ cái gì, mà chỉ nói tiếp:

“Lúc mới bị nhiễm sẽ sốt cao không lùi, sau vài ngày nội tạng bên trong sẽ suy kiệt dẫn đến tử vong. Sau đó biến thành cái loại tang thi chạy trên đường mà mọi người đã thấy. Tang thi chỉ ăn người sống, nếu như người khác bị cắn phải hoặc bị thương, trong vòng một giờ người kia cũng sẽ biến thành tang thi. Không có chỉ số thông minh, không có cảm giác đau, trừ phi đánh nát đầu bọn chúng, bằng không chúng không chết được. Bây giờ những tang thi xuất hiện phồng chùng đều là người vừa mới chết không lâu, cho nên hành động có điểm chậm chạp, chỉ biết bước đi chứ không chạy nhanh được.”

Một đám người bị lời nói Dạ Mặc Nhiễm làm cho ngây ngẩn, Phó Nhất Hàng dù sao cũng là đàn ông cứng chạc, rất nhanh đã đem những thông tin trong lời nói của Dạ Mặc Nhiễm tiêu hóa hết.

“Nếu như theo lời cậu nói, vụ bệnh tật tại các bệnh viện tăng cao đột xuất vào mấy ngày trước phải chăng đều là kết quả của việc tạo thành tang thi này? Những người đó đều trở thành xác chết biết đi cả sao? Cậu tại sao lại biết?”

Tiếng đập cửa càng lúc càng lớn, phồng chùng chỉ vài phút đồng hồ nữa, mấy cái đinh ốc hàn trên tường sẽ rụng xuống. Dạ Mặc Nhiễm lấy chìa khóa ở trong túi ra.

“Những điều này là do mấy phim về tang thi kinh điển của Mỹ đề ra, anh muốn biết thì tìm biên kịch của bọn họ mà hỏi.”

Một đám người thức thời cảm miệng, sợ hỏi thêm cái gì nữa sẽ lại tức trào máu mà chết mất.

Thấy Dạ Mặc Nhiễm cầm chìa khóa xe trong tay, ai cũng đều khẩn trương chờ lúc đám tang thi kia phá được cửa, cơ hội chỉ có một lần, bọn họ ai cũng không muốn chết ở chỗ này.

Giữa bầu không khí chờ đợi nặng nề, từng tiếng đập cửa tựa như thanh âm bước chân của tử thần, từng bước tới gần bọn họ, từng bước đạp lên ***g ngực họ.

Cửa sắt đập xuống nền đất đánh rầm một tiếng, trái tim đang nhảy lên cổ họng của họ trong nháy mắt trầm xuống.

Sự sợ hãi hồi hộp đến độ hít thở không thông. Nếu như không phải bị buộc trong tình thế kề cận cái chết, bản năng cầu sinh đến cực độ đã cứu vớt bọn họ, thì sau những việc kinh hoàng như thế, ai còn có thể vững vàng mà đứng, mà bình tĩnh suy nghĩ bước tiếp theo nên làm cái gì cho được.

Hành động của tang thi rõ ràng so với lúc Dạ Mặc Nhiễm mới gặp đã nhanh nhẹn lên rất nhiều. Nhìn đàn tang thi đang ồ ạt xông tới, hầu như mỗi con trên người đều có vết máu loang lổ, trên cổ, cánh tay, đùi đều thấy có dấu vết bị cắn xé.

Xem ra những tên này là do bị cắn xé mà biến dị.

Lúc này mới có vài tiếng trôi qua mà tang thi đã lan tràn đến như vậy, chắc chắn bên ngoài sợ rằng...

Vào lúc tang thi gần đụng đến bọn họ, Phó Nhất Hàng hô to một tiếng, cả đám người vội vàng chạy theo sau hắn.

Tang thi không có chỉ số thông minh, chỉ là dựa vào bản năng để đuổi kịp ‘thức ăn’.

Chạy quanh một vòng mới đến được cửa sắt, cũng may chỉ có hai mươi mấy tang thi, chứ nếu chúng đến nhiều hơn nữa mà chắn đầy ngoài cửa, thì bọn họ còn thoát làm sao được nữa.

Theo như Dạ Mặc Nhiễm dự tính, tang thi đều đã tụ tập cùng một chỗ, chạy một mạch tám tầng lầu cũng sẽ khá dễ dàng, ít khả năng sẽ gặp phải tang thi lần nữa.

Đối với người đang chạy chới chết thì tiềm năng sẽ được kích phát ra vô hạn. Bình thường ngay cả khi đi học muộn muốn chạy xuống tầng cũng mất hai phút, mà hiện tại, ba mươi giây cũng chẳng đến.

14. Chương 14: Không Còn Đường Lùi

Dạ Mặc Nhiễm một mạch lưu loát mở khóa, mở rộng cửa, lên xe rồi nổ máy.

Nếu như hiện ở trên xe chỉ có một mình hắn, có lẽ tâm tình hắn sẽ khá hơn.

Chúng kiến những tang thi đang đuổi theo đằng sau, Dạ Mặc Nhiễm không nỡ đuổi bọn người phiền phức kia xuống, chỉ có thể đập mạnh chân ga vọt thẳng về phía cổng trường.

Lúc này đứng ở trên sân thượng chỉ nhìn đại khái, bây giờ ở trong xe, hắn có thể nhìn mọi thứ xung quanh một cách rõ ràng hơn rất nhiều.

Từng mảng máu lớn, những mảnh vải cùng sách vở nhàu nát, còn có đồng máu me lẫn lộn không phân rõ gì gì đó, cùng... một vài bộ phận cơ thể rời rạc, ví dụ như những đoạn tay chân gãy lìa, tất cả đều rơi rải lung tung trên mặt đất.

Những thứ này so với những gì đời trước Dạ Mặc Nhiễm đã thấy thì bất quá chỉ có thể coi là một khúc nhạc dạo, thế nhưng những người khác thì lại kinh hoàng đến không nói ra lời, thân thể cứng ngắc đến độ muốn phát run còn không nổi nữa.

Dạ Mặc Nhiễm chú ý tình hình phía trước, càng chạy đến gần những giảng đường, vết máu trên mặt đất lại càng nhiều.

Còn có vài tang thi theo bản năng thấy có vật thể di động liền chạy về phía Dạ Mặc Nhiễm.

Dạ Mặc Nhiễm có chút kinh hãi, biến dị sao nhanh thế, những tang thi ngốc nghếch hành động cứng ngắc bây giờ cũng đã có thể chạy.

Nếu là những quân nhân hoặc cảnh sát đã từng được huấn luyện vũ trang mà bị biến thành tang thi thì lại càng trở nên khó đối phó hơn.

Chạy tới gần cửa, tang thi vẫn còn đang đuổi theo sau, lại có một đồng bị hấp dẫn mà từ bên ngoài vào, hầu như đã chặn cứng cánh cổng trường.

Dạ Mặc Nhiễm vội ngoặt tay lái, có mấy cái tang thi còn có thể suy nghĩ mà tấn công hắn, không khéo trong đám này còn có tang thi biết dùng xe quân dụng nữa.

Từ kính chiếu hậu nhìn thấy mấy người bị dọa đến ngây ngốc, Dạ Mặc Nhiễm trong lòng thầm nhủ, mấy người ngàn vạn lần đừng có sợ đến tiểu ra chỗ này đấy nha!

“Mau nghĩ xem còn có cửa ra nào khác không, trường học tôi không quen.”

Nếu đã học đến nghiên cứu sinh tức là cũng đã phải mài đũng quần ở trường ít nhất năm năm, bảo không quen thuộc trường học phỏng chừng cũng chỉ có Dạ Mặc Nhiễm mới có thể nói hùng hồn như vậy.

Bầu không khí khẩn trương bị Dạ Mặc Nhiễm chen thêm một tia khôi hài.

Mao Bán ngồi ở ghế phó lái cạnh Dạ Mặc Nhiễm để chỉ đường cho hắn, còn Lý Băng Băng, Quách Hoàng thì ngồi ở phía sau.

Nhất nhất chạy theo lối ra Mao Bán chỉ, kết quả lại làm cho đám người đã tuyệt vọng nay lại càng thêm tuyệt vọng hơn.

Cửa đồng cùng cửa nam đều có chung tình trạng với cổng chính, đều không ra được, cửa hông đã bị khóa, trong lúc bị đàn tang thi điên cuồng truy đuổi, bọn họ không có thời gian xuống xe mở cửa.

Đời trước bởi vì chưa kịp lái xe mà bị tang thi làm cho hoảng không chọn được đường mà cứ chạy lung tung, giờ đây lại một lần nữa bị vây khốn như cũ.

Không biết là quỷ đạo vận mệnh không thể thay đổi hay là số hắn quá bi kịch rồi. Mắt nhìn đồng hồ, lúc này so với hắn còn nhiều kẻ có số phận bi thảm hơn nhiều.

“Tìm một nơi an toàn đi, không thể cứ chạy mãi thế này được, xăng gần cạn rồi.”

Cuối cùng bọn họ hầu như không có lựa chọn dư thừa mà trực tiếp chạy đến nhà thể chất. Gần đây không có thi đấu gì, chỗ này vẫn luôn trong tình trạng chưa sử dụng, cho nên hắn là không có ai. Hơn nữa nơi đây cũng đủ lớn, có thể giảm thiểu một ít việc tự ngộ thương người phe mình.

Phó Nhất Hàng lái chiếc xe Honda chạy sát sau Dạ Mặc Nhiễm, hắn cùng bọn Vương Vô Thắng đối với trường học không quen thuộc, lúc chạy theo phía sau cả ba người bọn họ đã sợ đến không nói ra lời.

Phía sau còn có tang thi truy đuổi không ngừng, chiếc xe nhỏ của hắn muốn chạy cũng rất khó khăn, chỉ có thể cùng nhau tụm lại một chỗ

Vừa đi vào nhà thể chất, Mao Bản vội vàng chạy xuống xe đóng cửa lớn lại, rồi mới bật đèn lên, may là bên trong rất sạch sẽ, một tên tang thi cũng không có.

Phó Nhất Hàng cùng Vương Vô Thắng cấp tốc kiểm tra cửa ra khác của nhà thể chất, xác định không có lỗ hổng nào mới thở phào nhẹ nhõm.

Cửa nhà thể chất là loại cửa sắt chống đạn chống cháy, trừ phi tang thi thông minh đến độ đem cửa nổ tung, bằng không bọn chúng sẽ vào không được.

Bọn họ lấy những tấm đệm thường dùng cho học sinh luyện tập trải ra mặt đất, vài người hầu như lập tức nằm thẳng căng lên trên, khí lực để động một ngón tay cũng chẳng có.

Dạ Mặc Nhiễm mở cửa xe ngồi trên ghế lái, nhìn điện thoại di động vẫn như cũ không có tín hiệu mà ngẩn người, không biết đang suy nghĩ gì.

Phó Nhất Hàng ngồi trên đệm tựa lên cánh cửa xe, nghĩ muốn hút thuốc, khi sờ vào túi mới phát hiện bao thuốc đã rớt từ lúc nào, buồn bực không có chỗ phát tiết.

“Chúng ta nên hảo hảo phân tích tình hình một chút, kế tiếp nên làm gì, cứ trốn ở chỗ này không phải là biện pháp.”

Mao Bản nằm nhắm mắt, thanh âm có chút khàn khàn: “Tôi chỉ hy vọng đây là một cơn ác mộng!”

Quách Hoàng véo hắn một cái: “Là mộng sao?”

Rất đau, nhưng Mao Bản cũng không động dậy, cũng chẳng buồn mở mắt, hắn sợ vừa mở mắt ra sẽ khóc to lên mất.

Ô Đan thì ôm cánh tay Lưu Húc, nói: “Húc, em đói quá.”

Lưu Húc không nói lời nào, tựa hồ còn có chút kinh hoàng chưa định.

Cậu thiếu niên tóc đỏ vẫn cà lơ phát lơ như trước, nhưng trong mắt cũng hiện lên một tia tuyệt vọng.

“Ngày tận thế đã được tiên đoán, lần này là thực rồi, sớm biết vậy tôi lúc trước nên hảo hảo hưởng thụ một phen! Tôi mới vừa lĩnh lương, một phần tiền còn chưa kịp tiêu! Oh! My God!”

Vương Vô Thắng đã làm cảnh sát được sáu năm, chẳng có chuyện gì là chưa gặp, thế nhưng lần này...

“...Ngày tận thế... sao?”

15. Chương 15: Khó Chịu Nên Đánh Nhau

“Cậu sợ bầu không khí chưa đủ khản trương hả?”

Phó Nhất Hàng rống lên với Vương Vô Thắng, có thể hắn càng muốn hét lên cho những bất an này thoát ra khỏi ***g ngực.

Nghiêng đầu nhìn về phía Dạ Mặc Nhiễm, ấn tượng đầu tiên của hắn là một thiếu niên lạnh lùng khó hiểu, đến bây giờ lại là kẻ duy nhất giữ được lý trí cùng tỉnh táo.

“Dạ Mặc Nhiễm, cậu có ý kiến gì không, nói nghe một chút, mọi người cùng nhau bàn bạc.”

Một hồi đuổi bắt liên tục khiến Dạ Mặc Nhiễm lười chẳng muốn nhắc đầu dây: “Tôi chỉ được trời phú cho khả năng âm nhạc, đừng quên, tôi mới hai mươi một tuổi.”

Phó Nhất Hàng lắc đầu bật cười: “Thực giác nói cho tôi biết cậu hiểu về tang thi hơn so với bất cứ ai trong chúng tôi, cậu có biện pháp thoát thân cho nên mới bình tĩnh được như vậy, đúng không?”

“Anh nghĩ nhiều quá, chẳng qua cũng chỉ là chết một lần mà thôi.”

Dạ Mặc Nhiễm ngẩng đầu nhìn về phía Phó Nhất Hàng, ánh mắt vẫn như cũ không mang chút sợ hãi, dù kinh qua lần giãy dụa trong sinh tử hồi trưa, cũng chỉ thấy sự trống rỗng trong đôi mắt ấy.

Phó Nhất Hàng trong lòng trầm xuống, hắn không nghĩ ra, một một thiếu niên trẻ tuổi hoàn mỹ tại sao lại có vẻ mặt này.

Tuy rằng nghĩ không ra, nhưng hắn biết Dạ Mặc Nhiễm cũng không nói dối, hắn thực sự không sợ chết.

Thấy Phó Nhất Hàng có chút chán chường, Dạ Mặc Nhiễm quay đầu đặt điện thoại di động sang một bên, đầu tựa lưng vào ghế ngồi, tiêu cự trong ánh mắt không biết đã hướng về nơi nào.

“Tang thi cần ăn người sống để duy trì thể lực, bọn chúng vào không được, đói đến không chịu nổi tự nhiên sẽ đi nơi khác tìm thức ăn, chúng ta chỉ có thể chờ.”

“Bọn chúng bao lâu cần ăn một lần? Nếu như bọn chúng một tuần hay lâu hơn nữa mới ăn một lần, vậy chúng ta mới chính là kẻ đầu tiên chết đói đó! Thượng đế ơi, con đói quá...”

Dạ Mặc Nhiễm mở túi ra lục lọi: “Cậu cầu xin Cain may ra còn có ích hơn đó.”

Thiếu niên tóc đỏ giương mắt nhìn về phía Dạ Mặc Nhiễm, mười phần không giải thích được.

“Vì sao? Hắn lợi hại hơn Thượng đế à? Cain là vị thần nào?”

“Cain vốn là tổ tông của lũ quỷ hút máu, hắn so với thượng đế của cậu còn gần gũi lũ tang thi hơn đó.” (Cain và Abe là con của Adam và Eva, sau này Cain giết em trai xong bị Thượng đế nguyên rửa không bao giờ chết, chỉ có thể đi lang thang trên cõi đời, sau này, Cain sinh ra lũ Vampire)

Nói xong hắn đặt hai bình nước, hai túi bánh quy lên nền đất trước mặt mọi người.

Thiếu niên tóc đỏ cùng Mao Bân lập tức chen nhau ngồi xuống, lúc này thức ăn so với thượng đế càng thêm mê hoặc.

“Ôi~ Dạ Mặc Nhiễm! Cậu là chúa của lòng tôi!”

Hai người mở bình nước ra uống vài hớp, sau đó chuyền cho người bên cạnh, Quách Hoằng uống hai hớp rồi đưa lại cho Lưu Húc.

Lưu Húc vặn mở nắp bình, đổ hết nước lên mặt đất, nước bên trong nháy mắt chảy hết ra ngoài thấm xuống tấm đệm bên dưới.

“Để tôi xem mấy người còn lại cái gì, cho các người thấy bản thiếu gia là ai!”

Nói xong liền đứng lên đi tới bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm: “Bao nhiêu tiền, tôi mua.”

Dạ Mặc Nhiễm miệng nhai nhai, chẳng buồn nhìn đến hắn: “Cậu có thể dùng tiền khiến tang thi bên ngoài chạy mất thì cậu muốn cái gì tôi đều bán cho cậu hết.”

Lưu Húc vừa định mắng Dạ Mặc Nhiễm không biết phân biệt nặng nhẹ, nhưng cổ tay vẫn còn đau đốn nhắc nhở hắn đừng quá xúc động.

“Chuyện tang thi quốc gia sẽ không mặc kệ, sớm muộn cũng phải tiêu diệt. Ông bác tôi là thị trưởng, cha của tôi có rất nhiều tiền, đến lúc đó nhà của tôi có không ít chỗ tốt đâu!”

Dạ Mặc Nhiễm dùng ánh mắt như nhìn người chết mà liếc Lưu Húc

“Tôi cũng không đem bất cứ giá trị lợi ích nào đặt vào một người chết.”

Lưu Húc bị chọc giận mà không kiềm chế hét lên: “Dạ Mặc Nhiễm con mẹ nó, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Sau này ngàn vạn lần đừng rơi vào tay bản thiếu gia, bằng không bản thiếu gia cho người không được chết tử tế! Hừ! Cứ đợi xem!”

Ô Đan vội vã giúp Lưu Húc thuận khí, nói vài câu dễ nghe trấn an tâm tình của hắn. Thật khó có được lúc cô hiểu chuyện mà biết điều không trêu chọc vào ai.

Lý Băng Băng nhìn Ô Đan, ở đây trừ mình ra chỉ có cô ta là phụ nữ, tuy rằng không thích nhưng cũng không tới mức ghét bỏ, cho nên sau khi uống xong một ngụm nước đã đưa cái chai đến cho cô.

Ô Đan hừ lạnh một tiếng: “Đừng có ở đây mà giả vờ thiện lương, đồ mèo khóc chuột giả từ bi!”

Lý Băng Băng chán nản, cầm lại cái chai: “Hừ! Người như các cậu chết là đáng đời!”

“Cô thử lặp lại lần nữa coi! Bản thiếu gia cũng chẳng ngại đánh con gái đâu!”

Lưu Húc ôm Ô Đan nhìn Lý Băng Băng cảnh cáo.

Thiếu niên tóc đỏ nhìn Lưu Húc ngứa mắt từ lâu, nhìn hần khiêu khích nói: “Như thế nào? Muốn tìm người luyện quyền cước à?”

Vốn đã bị Dạ Mặc Nhiễm làm cho tức đầy bụng, lúc này hần không chịu được mà rống lên: “Tao thao chết con mẹ mày giờ, thằng tóc đỏ!”

Lưu Húc bật dậy đâm một cái về phía với thiếu niên tóc đỏ.

Thiếu niên tóc đỏ rõ ràng cũng không phải tay vừa, phản ứng nhanh nhẹn bắt lấy nắm đấm xoay người ném đổi thủ qua vai.

Dưới thân là đệm mềm nên ngã không đau, Lưu Húc thuận thế gạt chân một cái.

Tóc đỏ bị Lưu Húc gạt ngã, Lưu Húc lợi dụng thừa cơ mà thoáng cái xoay người ngồi đè lên tóc đỏ, nắm tay định đâm.

Tóc đỏ chống tay xuống nền mượn lực, mạnh mẽ xoay người đè lại Lưu Húc, tiếp đó đánh lia lịa vài quyền.

Một đường lẫn lộn từ trên đệm xuống sàn nhà. Cả hai đều đơn thuần chỉ là oánh lộn, hoàn toàn chẳng có phương pháp chiến thuật gì, nhất thời vẫn chưa phân thắng bại.

Dạ Mặc Nhiễm đóng cửa xe, kéo hết kính lên bật điều hòa, thả lưng ghế xuống đeo tai phone vào nhắm mắt ngủ.

Mao Bân, Quách Hoàng kéo hai kẻ đang lẫn lộn một đồng kia ra, cả hai đều ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc, trừng mắt nhìn đối phương như chuẩn bị xông vào làm thêm trận nữa.

16. Chương 16: Đánh Thắng Tang Thi Có Được Tiền Không?

Mao Bân vỗ vỗ vai thiếu niên tóc đỏ: “Được rồi! Kẻ thù còn ở bên ngoài, thế mà các người còn có tinh lực đánh nhau, có khí lực vậy không bằng suy nghĩ xem phải đối phó với đám tang thi ngoài kia thế nào thì hơn đó!”

“Tôi nhìn hần thấy rõ ngứa mắt! Không đánh hần không chịu được!”

Quách Hoàng nhìn đám thiếu niên, có chút bất đắc dĩ nói: “Thực là một thanh niên máu nóng, ôi tuổi trẻ cuồng nhiệt.”

Vương Võ Thắng cười đẩy hần một cái: “Đội trưởng của chúng ta còn chưa than già, cậu chưa đến lượt đâu!”

Phó Nhất Hàng ngồi không cũng bị vắng miếng, liền trừng mắt nhìn mất tên đàn em: “Im miệng hết cho tôi! Thật không biết các cậu là vô tâm vô phế hay là thiên tính lạc quan nữa.”

Thấy Dạ Mặc Nhiễm đang ngủ trong xe, Phó Nhất Hàng không thể làm gì khác hơn là quay đầu nhìn về phía Lý Băng Băng.

“Hai cô cậu không phải ở trong phòng học chờ lấy lời khai sao? Thế nào lại chạy tới đây phòng kí túc đó... Máy tên kia... chắc là bạn học của cô phải không?”

“Sau khi anh Vương đi, chúng em ngồi ở phòng học đợi cả nửa ngày, rồi thấy Dạ Mặc Nhiễm chuẩn bị rời đi. Thế nhưng không nghĩ tới... không nghĩ tới, bỗng có mấy tang thi từ trong xe cứu thương chạy ra đuổi theo bọn em. Đều tại em cả, nếu không phải em bị dọa phát sợ thì cũng không kéo Dạ Mặc Nhiễm chạy vào kí túc xá, bây giờ anh ấy cũng sẽ không bị vây ở chỗ này, mấy bạn học khác không biết bây giờ ra sao nữa.”

“Xe cứu thương?” Phó Nhất Hàng nhíu mày.

Vương Vô Thắng nhất thời mở to hai mắt nhìn: “Đội trưởng, em nhớ kỹ lúc chúng ta chạy tới đã có một vài học sinh bị cắn, rồi sau đó được mấy cảnh sát khác đưa lên xe cứu thương.”

Phó Nhất Hàng nhìn mọi người: “Có lẽ mọi chuyện đều giống như những gì Dạ Mặc Nhiễm đã nói. Người bị cắn chắc chắn sẽ nhiễm bệnh rồi biến thành tang thi. Mọi người kiểm tra một chút trên người mình có vết thương nào không. Có lẽ lần này nói không chừng thật sự sẽ là ngày tận thế.”

Vương Vô Thắng vẻ mặt càng nghiêm trọng: “Không biết tình huống bên ngoài thế nào rồi, chính phủ có tìm được biện pháp đối phó hay không, những tang thi ở bên ngoài đã được giải quyết chưa, còn người nhà mình... không biết có được bình an không nữa?”

Một câu nói khiến tâm tình mọi người trong nháy mắt trầm xuống, bầu không khí bị thương thật sự quá áp lực. Tóc đỏ không thể làm gì khác hơn là phát tiết một chút: “Ha, đừng có tự dọa mình. Có lẽ bên ngoài cũng không nghiêm trọng đến thế, chỉ là nhất thời không tìm được chúng ta đang trốn ở đây thôi. Thật kích thích, bình thường chỉ có thể chơi game đánh quái thăng cấp, bây giờ có cơ hội thể nghiệm cảm giác oanh sát đầu người. Trời ạ, chẳng biết có tiền thưởng không nhỉ?”

Lý Băng Băng nhìn vẻ mặt nực cười của tên tóc đỏ, nhin không được cười phì một tiếng.

“Nè, tận thế mà cũng không sợ, cậu rốt cuộc sợ cái gì? Mà tên cậu là gì?”

Mao Bân cười nói: “Cô gọi cậu ta tóc đỏ là được, nhìn rất bắt mắt nha.”

“Ha ha, các anh em! Không được công kích người ta thế chứ!” Tóc đỏ đập nhẹ Mao Bân mấy cái.

“Vô Trạch Bình, tên tôi thật quá đẹp trai vang dội. Cái gì mà tóc đỏ chứ, hôm khác tôi đi nhuộm thành màu xanh, bộ mấy người cũng gọi tôi là lông xanh luôn hả!”

“Này, Vô Thắng, cùng họ với cậu kìa!” Quách Hoảng nhìn về phía Vương Vô Thắng, “Nơi này có hai người họ Vô, không bằng cứ gọi luôn là Đại Vô, Tiểu Vô cho nhanh đi, như thế dễ nghe phết!”

Tiểu Vô sờ sờ mũi: “Hay là anh đổi tên đi, sửa chữ cuối thành Phù, rồi đứng giữa hai bọn tôi, chúng ta sẽ thành bộ ba trong thần điêu đại hiệp.” (Quách Hoảng, sửa chữ Phù thành Quách Phù, con gái của Quách Tĩnh, luôn có hai anh em Tiểu Vô và Đại Vô đi theo)

Lý Băng Băng bị bọn họ nói chọc mà phì cười, không khí cũng không còn căng thẳng như trước nữa.

Phó Nhất Hàng nhìn hai người bên kia không nói lời nào mà ôm nhau ngủ, mấy người còn lại thì đùa giỡn cả nửa ngày, nhưng thực ra cũng đều mệt đến không chịu nổi rồi.

“Đi ngủ đi, tôi đi tắt đèn, không lại dụ tới càng nhiều tang thi, mấy người hảo hảo nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai còn phải chiến đấu ác liệt nữa đây.”

Trên sàn trống trải giờ chỉ còn nghe thấy từng tiếng hít thở đều đều.

Bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng đập cửa cùng tang thi gào thét.

Mỗi người trong lòng đều trầm mặc suy nghĩ, đối với ngày mai mù mịt, điều duy nhất có thể làm chỉ là gồng mình lên đón nhận kết quả mà thôi.

Sau khi mọi người đã chìm vào giấc ngủ, Dạ Mặc Nhiễm chậm rãi mở mắt ra.

Bóng tối cũng hắt không thể che giấu nỗi sợ mệt mỏi, cùng những bất an hoảng loạn trên gương mặt hắn.

Hắn không biết mình có thể chịu đựng chuyện này thêm một lần nữa hay không, trong nỗi tuyệt vọng hủy diệt chỉ còn lại nỗi cô độc đến thấu xương.

Người bên cạnh cứ lần lượt ngã xuống, thẳng đến khi chỉ còn một người duy nhất – là hắn.

Cái chết đang vẫy gọi phía trước, lửa cháy lan tràn ánh lên một mảnh trời hồng rực điêu tàn.

Sau đó mọi thứ từ từ trở lại yên tĩnh, yên tĩnh đến hít thở không thông.

Mặc kệ đi tới chỗ nào, chỉ có những phế tích tàn lụi. Không ai, không còn bất cứ sinh vật nào, ngoại trừ tiếng gió vi vu, thì chẳng nghe được bất cứ thanh âm nào khác.

Thật giống như bị đẩy đến ranh giới của trời đất, thậm chí bắt đầu hoài nghi thế giới này liệu có phải chỉ còn một mình mình sống sót hay không, cũng không thể nào tìm được một nhân loại thứ hai giống như mình.

17. Chương 17: Cả Đám Không Có Tâm Nhân

Không muốn lần thứ hai lại bị vây trong tuyệt cảnh, cho nên Dạ Mặc Nhiễm thực sự muốn thay đổi mọi chuyện, dù cho đã biết rõ kết quả nhưng có lẽ hắn vẫn muốn ôm lấy chút hy vọng mỏng manh.

Kết quả giờ có chỗ giống, lại có chỗ khác so với đời trước.

Dạ Mặc Nhiễm sợ, rất sợ, nếu như đời này vì sự cải biến của hắn mà bỏ lỡ chuyện gặp được Phương Cẩm, nếu như đời này lại không còn có thể nhìn thấy người kia...

Như vậy, cuối cùng mọi chuyện sẽ ra sao, hay vẫn chỉ còn lại một mình mình, vẫn một lần nữa tuyệt vọng chạy trốn trong thế giới của tang thi.

Đêm khuya, bên ngoài không có bất cứ động tĩnh gì, có lẽ mọi người đều đang ngủ. Bất quá giữa bóng tối đen kịt đến mức đưa tay lên không thấy rõ năm ngón này, nếu có người nào đột nhiên biến mất, phỏng chừng cũng chẳng có ai phát hiện ra.

Dạ Mặc Nhiễm đi vào không gian, nổi lơ lửng trong hồ nước thật lâu, làn nước lạnh lẽo ấy ít ra có thể trấn an một chút tâm tình hắn hiện giờ.

Hắn nằm trên giường một lúc, đến hừng đông liền trở lại trong xe.

Có lẽ không khí buổi sớm mai quá mức tinh khiết, cho nên Dạ Mặc Nhiễm có thể ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt.

Hừng đông năm giờ, hắn từ trong xe đi ra, trong bóng tối loang lổ có chút ánh sáng yếu ớt từ song cửa phía trên chiếu vào, có thể thấy mấy người nằm lung tung trên đệm, chẳng biết là thực đang ngủ hay chỉ nhắm mắt lại mà thôi.

Hắn đi tới sau dãy ghế cao nhất, vừa vặn chỉ cách những chấn song cửa sổ một cánh tay. (cái kiểu ghế xếp bậc thang trong phòng thể chất ý>”<>

Dạ Mặc Nhiễm ngồi dưới đất tựa vào lưng ghế, nhìn bầu trời đang bừng sáng phía ngoài kia, có thể thấy vài tang thi đang vật vờ du đãng ở vườn trường và sân thể dục.

Màu da bọn chúng trở nên xám trắng tối tăm, con mắt đã biến thành đỏ như máu, hàm răng cũng trở nên sắc nhọn, dài ngoằng ra khiến miệng chúng không thể khép lại, rớt dài chảy ra không ngừng. Trên người, không biết là bị cắn hay là cắn người khác mà lưu lại những vết máu loang lổ, khiến người ta nhìn vào phát buồn nôn.

Phó Nhất Hàng đảo mắt nhìn thời gian, đã tám giờ.

Bất quá ở trong phòng thể chất đóng kín cũng không bật đèn, cho nên có chút tối tăm.

Duỗi thân thể đau nhức, Phó Nhất Hàng chậm rãi ngồi xuống, theo quán tính sờ sờ nơi thắt lưng, nhưng tay đưa ra đến một nửa rồi lại buông xuống, hàng mi dài che đi ánh mắt, khiến người khác không thấy rõ được tâm tình.

Thấy Phó Nhất Hàng thức dậy nên mọi người cũng lục tục ngồi lên, vốn chẳng thể ngủ được nữa, có nằm thêm cũng rất mệt mỏi, những việc gì phải đối mặt, giờ cũng đến lúc rồi.

Tiểu Võ cố xoay thắt lưng một cái, thoải mái thở dài

“Cái loại đệm chó má gì đây chứ, so với cái giường cứng của tôi còn đau lưng hơn, đáng thương cho cái thắt lưng của tôi quá à!”

Điều đầu tiên hắn làm là đứng dậy giãn gân cốt, xoa bóp chân tay.

Vương Vô Thắng mắt nhìn đồng hồ đeo tay, mở miệng nói: “Cuối cùng thì trời cũng sáng.”

Quách Hoằng cười trấn an Vương Vô Thắng một chút: “Đói bụng rồi hả, ngày hôm qua còn có nửa túi bánh bích quy, chúng ta phải phân chia nhau mà ăn.”

Lý Bằng Bằng vừa chú ý động tĩnh bên ngoài, vừa nói: “Mọi người thử nghe một chút, hình như bên ngoài không có tiếng gì cả? Hay là tang thi đói bụng quá đã chạy đi chỗ khác rồi?”

Mấy người lập tức vênh tai chú ý đến tiếng động bên ngoài, xác định không còn nghe thấy tiếng đập cửa nữa.

Lý Bằng Bằng cầm lấy bánh quy Quách Hoằng đưa, mới vừa cắn một cái liền nhớ ra còn có một người nữa.

Cô đi giày vào, hướng đến xe ô tô: “Này! Mọi người có ai thấy Dạ Mặc Nhiễm không? Anh ấy không có ở trong xe!”

Mao Bân vội vàng đứng lên bật đèn, nhìn quanh quất toàn bộ đều không có bóng dáng, mọi người ai cũng cuống cả lên.

Tiểu Vô hai miếng liền ăn hết cái bánh quy: “Một người đang sống sờ sờ to lớn như thế mà lại hư không biến mất sao? Mẹ nó! Đầu năm nay thật đúng là cái chuyện quỷ quái gì cũng đều có cả!”

Lưu Húc, Ô Đan bụng đói kêu vang từ lâu, thế nhưng bắt bọn họ ngừng tay xin thức ăn, bọn họ thà rằng chết đói còn hơn.

Hiện tại nghe được chuyện mọi người không thấy Dạ Mặc Nhiễm, hai người có chút hả hê: “Khó trách lại bình tĩnh như vậy, nguyên lai sớm đã có biện pháp rồi, chắc sợ các người làm vướng chân nên đã chuẩn trước, đem cả đám dắt mũi như trâu! Ngu ngốc!”

Ngày hôm qua tóc đỏ đánh nhau vẫn chưa đã tay, vừa nghe nói như thế liền đạp Lưu Húc một cái lặn keng ra đất.

“Đồ con rùa! Con mẹ mày tát vào mồm cho sạch sẽ một tí đi!”

“Cái con mẹ nhà mày thích gì!” Lưu Húc đứng lên chuẩn bị đánh nhau với Tiểu Vô.

Vương Vô Thắng Quách Hoằng vội vàng can ngăn.

Phó Nhất Hàng quát lớn: “Đều dừng lại hết cho tôi! Còn nháo nữa lão tử đem các cậu đá hết ra ngoài cho tang thi trắng miệng! Một đám nhóc con không biết sống chết, đánh nhau cũng không nhìn xem bây giờ là lúc nào! Không biết suy nghĩ à!”

Quát một tiếng làm tất cả mọi người đều yên tĩnh lại, trong lúc hai kẻ còn đang trong cơn giận dữ bỗng có tiếng thở dài đột ngột vang lên.

Dạ Mặc Nhiễm thông thả đi từ phía trên xuống, tư thái nhẹ nhàng thanh thoát tựa như thiên tiên, cao quý giống một vương tử đang nhìn đám điều dân gây loạn, rồi sau đó ưu nhã bỏ đi.

“Tinh thần cũng không tệ nhỉ, xem ra tối hôm qua mọi người đều ngủ rất ngon.”

Lúc này mọi người không chú ý tới bên trên nên không tìm thấy, bây giờ nhìn hắn từ phía trên đi xuống cũng đoán được hắn ở đó làm gì, Phó Nhất Hàng cũng không nói lời vô ích với hắn.

“Tinh huống bên ngoài sao rồi?”

18. Chương 18: Là Ai Phá Đám

“Tạm được, không đến nỗi giống như địa ngục trần gian, bắt quá cũng nhanh thôi.”

Mao Bân cùng Tiểu Vô chạy tới, tự mình xem thử.

Dạ Mặc Nhiễm đi đến chỗ đậu xe, từ ghế sau lấy ra bánh quy, bánh mì cùng nước để trong túi vứt cho bọn họ, còn hắn thì tự nhiên cầm một quả táo lên gặm.

Tiểu Vô nhìn thấy thức ăn liền chạy xuống ngay.

“Bên ngoài tang thi hình như đã ít hơn hôm qua, nếu giờ chạy đi có lẽ sẽ thoát được. Dạ Mặc Nhiễm, anh rút cuộc định đi làm gì mà lại mang nhiều đồ ăn như thế?”

Mao Bán tay cầm bánh quy tay cầm bánh mì cắn cả miếng lớn, vừa ăn vừa uống nước, nghe được Tiểu Vô hỏi cũng kỳ quái nhìn Dạ Mặc Nhiễm.

“Ôi chào? Dạ Mặc Nhiễm, anh thay quần áo lúc nào vậy? Quần áo ở đâu ra thế?”

Bọn họ lúc này mới phát hiện bộ quần áo Dạ Mặc Nhiễm đang mặc không phải là bộ đồ thể thao bị bắn ngày hôm qua, hắn giờ đây mặc một cái áo phong màu hồng cổ chữ V cùng chiếc quần kaki thoải mái, thoát nhìn trông càng thêm trắng trẻo đẹp trai.

Nhìn nhìn lại chính mình, cả đám đều giống nhau như kiểu vừa mới lăn ra từ đồng rác, vì thế ánh mắt nhìn hắn lại càng có thêm phần ai oán.

Dạ Mặc Nhiễm cự tuyệt trả lời loại vấn đề ngu ngốc này, chỉ thò tay lấy tấm bản đồ đã chuẩn bị trước từ trong túi ra.

Hắn cố gắng chọn những đường có ít người qua lại, có lẽ như thế sẽ an toàn hơn.

Tiểu Vô miệng đầy thức ăn nhìn hắn xem bản đồ, kỳ quái hỏi: “Anh muốn đi đâu? Anh mang nhiều thứ linh tinh như thế chẳng lẽ là chuẩn bị đi dã ngoại sao?”

Dạ Mặc Nhiễm liếc liếc mắt, ánh mắt như nhìn thấy mấy kẻ ngu ngốc: “Cậu ngoại trừ đánh nhau ra cũng chỉ biết ăn thôi sao? Hay là quen thói chẳng bao giờ chịu suy nghĩ nên đầu óc lú lẫn rồi?”

Tiểu Vô không biết là bị Dạ Mặc Nhiễm nói đểu nên phát ghen hay do nuốt vội quá mà thống khổ vô vô ngực.

Lý Băng Băng vội vã đưa nước cho hắn uống: “Cậu chậm một chút, không ai tranh với cậu đâu!”

Sau khi uống vài hớp, cuối cùng Tiểu Vô cũng đem thức ăn nuốt xuống: “Ai u mẹ ơi! Ghen chết tôi rồi! Dạ Mặc Nhiễm, anh đây là gián tiếp mưu sát! Tôi chỉ hiếu kỳ hỏi một chút thôi mà!”

Dạ Mặc Nhiễm nhớ rõ mấy đường đi cơ bản, sau đó gấp bản đồ lại.

“Mọi người khỏe rồi chứ? Bây giờ đi được chưa đây!”

Phó Nhất Hàng nhìn mọi người đều đã ăn uống no đủ, liền quăng chìa khóa xe cho Vương Vô Thắng, nói:

“Chờ mọi người lên xe xong tôi sẽ chạy ra mở cửa, cửa vừa mở ra thì cố lao nhanh ra nhé, tình huống bên ngoài ra sao chúng ta đều không biết, chỉ có thể tùy theo hoàn cảnh mà hành sự, còn có ai thắc mắc gì không?”

“Có!” Tiểu Vô vội vàng đáp, tất cả mọi người lập tức nhìn về phía hắn.

Tiểu Vô bị mọi người chú ý nên có chút ngượng ngùng nói: “Khụ khụ, tôi muốn ngồi xe của Dạ Mặc Nhiễm.”

Mọi người nhất thời đầu đầy hắc tuyến, trực tiếp không thèm nhìn mà đi ra xe.

Tiểu Vô vội vàng đoạt chỗ ngồi phía trước của Mao Bán, Mao Bán trừng mắt liếc hắn rồi cùng Lý Băng Băng ngồi xuống ghế sau.

Mấy người còn lại thì lên xe của Phó Nhất Hàng. Phó Nhất Hàng thấy mọi người đều đã chuẩn bị tốt, giật mở cửa rồi lập tức chạy chổi chet lên xe của mình.

Vương Vô Thắng xung phong lao ra trước, Dạ Mặc Nhiễm theo ở phía sau.

Vừa mới chạy ra đến sân thể dục, họ đã thấy tốp năm tốp ba tang thi ở xung quanh chạy về hướng bọn họ.

Tiểu Vô nhìn cảnh tượng mà da đầu tê dại, đám này hoàn toàn không cùng cấp bậc so với ngày hôm qua: “Thượng đế ơi! Bọn chúng tiến hóa cũng quá nhanh rồi! Có để cho người khác sống nữa hay không chứ!”

Thấy rõ ràng những tang thi càng thêm đáng sợ cùng sân trường bị nhuộm đỏ máu, Lý Băng Băng mặt mũi trắng bệch

“Tại sao có thể như vậy, chuyện này... chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Dạ Mặc Nhiễm mở radio, điều chỉnh đến kênh tin tức.

[... Mọi người dân không nên hoảng loạn, nếu phát hiện người bệnh bị nhiễm thì lập tức phải đưa tới bệnh viện, tận lực không nên ra ngoài, chú ý đóng cửa kĩ càng để phòng những việc bất ngờ có thể xảy ra. Chính phủ sẽ đẩy nhanh tốc độ, nhanh chóng nghiên cứu ra phương án trị liệu bệnh điên này...]

Mao Bân nhìn những tang thi đang không ngừng nỗ lực tới gần bên ngoài cửa sổ, trào phúng cười.

“Bệnh điên? Phương pháp trị liệu? Cái chính phủ chó má đến bao giờ mới biết nói thật một câu chứ!”

Tiểu Võ quay đầu lại nháy mắt với Mao Bân: “Nếu như ngày nào đó bọn họ không lừa dối chúng ta, vậy chứng minh thế giới này đã hoàn toàn hết thuốc chữa rồi.”

Đột nhiên xe đảo mạnh một cái, bọn họ nghe thấy cả tiếng bánh xe rít lên rồi từ từ dừng lại đứng yên ở giữa đường.

Tiểu Võ khựng hoảng nhìn Dạ Mặc Nhiễm: “Thượng đế ơi! Người ngàn vạn lần đừng nói cho con trong lúc quan trọng này xe lại không chạy nổi đó nhé?”

Dạ Mặc Nhiễm nhú mày, trong mắt tản ra khí tức nguy hiểm: “Có người động thủ động cước, nổ lốp rồi.”

Lý Băng Băng nhìn qua cửa sổ thấy những tang thi đang vây quanh xe mãnh liệt, thấy càng ngày càng có nhiều tang thi cấp cao hơn nên rất hoang mang lo sợ.

Mao Bân thanh âm run run hỏi: “Làm sao bây giờ? Chờ chết sao?”

Dạ Mặc Nhiễm công túi lên lưng, xóc thăm trải lên, ném ống tuýp sắt cho hấn, chính mình cũng cầm một thanh thép lớn.

“Hồn ai nấy giữ, xe của Phó Nhất Hàng đã chạy phía trước, chúng ta nhanh lên một chút còn có thể đuổi theo, chuẩn bị cho tốt rồi hãy xuống xe.”

19. Chương 19: Âm Hiểm Chỗ Nào Cũng Có

Cuối cùng bốn người cùng nhau mở rộng cửa, tang thi giống như đã đói khát mấy trăm năm mà phát cuồng lao lên cắn bọn họ.

Lý Băng Băng sức không lớn như đàn ông, rất nhanh thể lực đã chống đỡ không nổi.

Mao Bân cùng Tiểu Võ đứng bảo vệ hai bên, tận lực giảm thiểu số tang thi đang vây quanh cô.

Thế nhưng tang thi số lượng nhiều không đếm xuể, nhất là bọn chúng căn bản không có cảm giác đau.

Lo lắng phía trước thì không để ý được phía sau, cũng may mấy người hợp lực cũng đánh lui được một ít, vẫn chưa đến mức bị rơi vào miệng tang thi.

Nhưng tang thi tựa như tre già măng mọc, đánh thế nào cũng không hết, Dạ Mặc Nhiễm chỉ cảm thấy trong ***g ngực bỗng nhiên đau nhức, cảnh tượng trước mắt cũng từ từ hoa lên không rõ ràng.

Mao Bân đứng bên cạnh rất nhanh thấy được tình trạng của Dạ Mặc Nhiễm không ổn, mắt thấy một tên tang thi sắp chụp được hấn, nhưng bản thân lại đang bị tang thi cuốn lấy căn bản không kịp ứng cứu.

Ngay lúc ba người đã gấp đến thổ huyết, tang thi kia đã bị ai đó một cước đá văng.

Dạ Mặc Nhiễm chống thanh thép xuống đất mới miễn cưỡng đứng vững, ánh mắt có chút mờ mịt, híp lại cố nhìn cho rõ ràng.

Phó Nhất Hàng đoạt lấy thanh thép trong tay Dạ Mặc Nhiễm, kéo tay ôm eo Dạ Mặc Nhiễm để hấn dựa vào mình.

“Cậu cứ dựa vào tôi!”

Hấn cơ hồ đều chỉ dùng một gậy phang nát đầu tang thi, một bên ra sức hướng mấy người kia gọi lớn:

“Chạy vào đây phòng học giảng đường mau!”

Thấy Vương Vô Thắng cùng Quách Hoằng chạy tới, hắn lập tức quăng cây thép cho Vương Vô Thắng, để một tay Dạ Mặc Nhiễm gác lên vai mình, một tay gắt gao dìu eo Dạ Mặc Nhiễm chạy về hướng phòng học.

Vương Vô Thắng cùng Quách Hoằng một trước một sau kẹp bọn họ vào giữa để bảo vệ, liều mạng giải quyết đám tang thi xung quanh.

Mao Bàn, Tiểu Vô cũng che chở Lý Băng Băng theo sát đám người.

Phòng thí nghiệm ở tầng ba vốn cất giữ một số tiêu bản trân quý, cho nên ở đầu cầu thang có cửa lưới sắt bao bọc.

Mao Bàn thường làm phụ tá trong các thí nghiệm của giáo sư nên đặc biệt quen thuộc, vội vã chạy đến chỗ Phó Nhất Hàng hô lớn:

“Chạy lên tầng ba, đừng có ngừng!”

May là Phó Nhất Hàng quanh năm đều chăm chỉ huấn luyện thể lực, chứ nếu không phải ôm một thanh niên chạy thực mạng như thế đã sớm ăn không tiêu rồi.

Mao Bàn chạy sau cùng, một cước đá văng đám tang thi ở gần nhất xong rồi vội vã đóng cửa lại.

Thấy từng bàn tay của đám tang thi thò qua những mắt lưới trên cửa nhưng không cách nào phá vào được, Mao Bàn mới hơi chút thở phào nhẹ nhõm, vội vã xoay người đuổi theo những người khác.

Cả bọn chạy vào một phòng thí nghiệm sinh vật, đóng cửa lại rồi đem bàn ghế chặn cứng ở cửa, lúc này mới thả lỏng tâm tình hít sâu một hơi.

Phó Nhất Hàng đặt Dạ Mặc Nhiễm ngồi trên mặt đất, vỗ vỗ mặt hắn: “Dạ Mặc Nhiễm? Cậu thế nào rồi? Khó chịu chỗ nào?”

Lý Băng Băng lấy từ trong túi Dạ Mặc Nhiễm một chai nước: “Dạ Mặc Nhiễm, uống nước đi, anh có thuốc không?”

Dạ Mặc Nhiễm ôm ngực hữu khí vô lực lắc đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu: “Tôi không sao.”

Tiểu Vô bĩu môi: “Anh xem đã khó chịu thành cái dạng gì rồi mà còn nói cứng! Lẽ nào chờ tắt thở mới gọi là có chuyện sao? Cố chịu đựng làm chó gì nữa!”

Quách Hoằng đứng cạnh cửa sổ nhìn sang, chăm chú nhíu mày: “Xem ra chúng ta lại trở thành thức ăn dự trữ của bọn chúng rồi.”

Mao Bàn rốt cục hít đủ dưỡng khí, nhìn mấy người Phó Nhất Hàng không nhin được mà hỏi: “Các anh xảy ra chuyện gì? Hai người kia đâu?”

Phó Nhất Hàng chú ý tình hình Dạ Mặc Nhiễm, trong lòng tự hỏi kế hoạch kế tiếp nên làm gì.

Còn Quách Hoằng cười có chút bí ai: “Bọn họ? Mà xe của các cậu bị sao thế?”

“Dạ Mặc Nhiễm nói bị ai đó động tay động chân, nổ lốp rồi.”

“Quả nhiên, hai đứa súc sinh này!” Vương Vô Thắng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lý Băng Băng ý thức được đã phát sinh chuyện gì nhưng vẫn có chút không quá tin tưởng mà hỏi lại: “Làm sao vậy?”

Vương Vô Thắng hừ lạnh một tiếng: “Chúng tôi thấy mọi người không theo kịp, chuẩn bị quay đầu lại xem, kết quả thì thấy bốn người xuống xe còn bị tang thi vây công. Đoán được có thể là xe xảy ra vấn đề, chúng tôi chuẩn bị đi giúp bốn người, để cho bọn họ ngồi trong xe nổ máy, tiện cho việc tiếp ứng mọi người lên xe. Không nghĩ tới chúng tôi mới vừa xuống xe hai tên súc sinh này cư nhiên lái xe chạy mất!”

“Mẹ nó! Mấy người vốn không nên ngăn tôi! Sớm đánh chết tên khốn nạn đấy thì tốt rồi!”

Tiểu Vô nắm tay nghe rộp rộp, trong mắt tóe lửa phừng phừng.

Lý Bằng Bằng cầm túi Dạ Mặc Nhiễm đặt lên bàn, lo lắng nhìn hần.

“Đồ có thể ăn được bên trong chỉ còn hai gói bánh bích quy, Dạ Mặc Nhiễm hiện tại lại...”

Tất cả mọi người lâm vào trầm mặc, chỉ có tiếng tang thi gầm thét dưới lầu.

Bất an, khủng hoảng, bất lực, còn có mờ mịt, các loại tâm tình này khiến họ cảm thấy uể oải mà trước nay chưa từng có.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tang thi tựa hồ vĩnh viễn không biết mệt mỏi, cửa lưới sắt dưới lầu đã bị đập phá ầm ầm mà rung lên.

Tâm tình vốn đang xao động bất an giờ lại càng thêm phiền muộn.

Tiểu Võ dấn mạnh một cái lên mặt bàn: “Đây là cái chuyện rắc rối gì chứ!”

20. Chương 20: Anh Có Lẽ Đã Tới

Tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc, thậm chí còn kinh hách nhìn hần.

Tiểu Võ cũng nhìn bàn tay của mình, sợ đến mồ hôi lưng đổ: “Tôi... tôi... không biết... thế nào lại...”

Một chưởng đánh xuống làm mặt bàn vỡ tan cháy rừng rực, bọn họ thậm chí không biết chuyện gì xảy ra, cảnh tượng trước mắt làm sao lại có thể?

Phó Nhất Hàng phản ứng đầu tiên, vội vàng kéo Lý Bằng Bằng cùng Vương Vô Thắng đang đứng cạnh Tiểu Võ ra phía sau mình:

“Tiểu Võ, trước tiên đừng hoảng hốt, bình tĩnh một chút.” Kéo một cái ghế đến trước mặt hần, Phó Nhất Hàng nói tiếp: “Cậu thử đánh nát nó cho tôi xem.”

Tiểu Võ nhìn tay mình một chút, lại nhìn đống gỗ cháy trên mặt đất, giống như vừa rồi vỡ một chưởng về phía cái ghế.

Kết quả như nhau, cái ghế vỡ tan cháy rực lên.

Hơi chút ngây ra một lúc, Phó Nhất Hàng nhíu mày nhìn Tiểu Võ: “Lúc này cậu có bị tang thi động vào không? Tiểu Võ đừng có giấu diếm!”

Tiểu Võ cúi đầu xem xét toàn thân một lần, xác định không có bất luận vết thương gì, mới nhìn Phó Nhất Hàng lắc đầu.

“Vậy cậu hiện tại có cảm giác gì không? Có thấy không khỏe chỗ nào không?”

Ngoại trừ bị chính mình dọa sợ đến tim đập tình thích, Tiểu Võ xác định không có bất luận chỗ nào không bình thường.

Phó Nhất Hàng nhìn hần đang rất tỉnh táo, hần là không có bị nhiễm biến dị, nhưng cũng không thể khinh thường.

“Tiểu Võ, cậu nghe này, chúng tôi chưa biết vì sao cậu lại như vậy. Nhưng vì an toàn của mọi người, cậu phải giữ khoảng cách với chúng tôi. Nếu như cậu cảm thấy chính mình có gì không thích hợp, phải lập tức nói ra để mọi người biết. Tiểu Võ, cái này là vì cả tập thể, mong cậu có thể hiểu được.”

Tiểu Võ gật đầu, lui đến cạnh tường cách xa cả bọn: “Tôi biết, tôi hiểu được, chỉ là... chỉ là tôi không rõ ràng. Chỉ ít mọi người không có xua đuổi tôi. Yên tâm, nếu như có cái gì không bình thường, tôi nhất định sẽ nói cho mọi người biết. Mẹ nó! Tôi bây giờ đổi lại tôn giáo có còn kịp nữa không nhỉ?” (Cái này là đoạn trước Tiểu Võ cầu thượng đế thì bị Dạ Mặc Nhiễm bảo là đừng cầu nữa, thà cầu Cain có khi còn tốt hơn ý)

Lý Bằng Bằng không thể nhịn được nữa mà khóc òa lên, liệu mạng bất mình không phát ra những tiếng nức nở.

Tiểu Võ có chút chán chường ngồi thu lu một góc tường.

Vương Vô Thắng cùng Quách Hoàng thì dựa vào nhau, vành mắt hồng hồng cúi đầu trầm mặc không nói.

Phó Nhất Hàng nhìn những người này, dù sao cũng vẫn còn quá trẻ, thực không đành lòng, bèn quay đầu nhìn về ra ngoài cửa sổ.

Thân thể không còn khó chịu nữa, chỉ là một chút khí lực cũng không có.

Dạ Mặc Nhiễm tựa vào tường, ngay cả mí cũng không buồn động đậy.

Khuôn mặt không có chút huyết sắc nào, trắng bệch lạnh lẽo, hàng mi dày giờ đây run rẩy, chiếc cằm nhọn khiến cho khuôn mặt càng thêm gầy yếu, suy nhược, khiến kẻ khác nhìn không được mà đau lòng.

Lý Băng Băng vài lần muốn tới gần hắn để hắn tựa vào người mình cho thoải mái hơn một chút, thế nhưng vừa nghĩ tới Dư Vi, cuối cùng lại kìm nén ý nghĩ này xuống.

Sắc trời dần tối, tất cả mọi người bụng đói kêu vang, nhưng không có ai động đậy, cũng chẳng thiết đến ăn uống.

Phó Nhất Hàng nhìn mặt trời sắp khuất, một ngày lại qua đi, mọi người hầu như vẫn luôn giữ nguyên một tư thế không buồn động đậy.

Phó Nhất Hàng cầm túi bánh bích quy nhẹ nhàng lắc lắc trước mặt Dạ Mặc Nhiễm: “Dạ Mặc Nhiễm tỉnh tỉnh! Ăn một chút gì đi.”

Lý Băng Băng lo lắng ngồi xổm bên cạnh hắn: “Anh cảm thấy thế nào rồi? Đã tốt hơn chưa?”

“Mọi người nhìn bên kia kìa.” Quách Hoàng chỉ về phía xa xa.

Vương Vô Thắng hí mắt muốn nhìn rõ hơn một ít: “Có phải là phía phòng thể chất hôm qua chúng ta ở không? Cháy rồi?”

Phó Nhất Hàng quay đầu nhìn Tiểu Vô: “Tiểu Vô, bây giờ cậu có cảm giác gì không?”

Tiểu Vô đáng thương hề hề, thoát nhìn có chút thương cảm, nhìn Phó Nhất Hàng lắc đầu:

“Không có cảm giác gì, chỉ đói bụng thôi.”

Phó Nhất Hàng đưa bánh quy của Dạ Mặc Nhiễm cho hắn ăn.

“Cố gắng chịu chút, vùng này đều là cây to, nếu như gió thổi mạnh không chừng sẽ cháy lan ra đây. Phía dưới động tĩnh hình như đã nhỏ không ít, mặc kệ thế nào cũng không thể lưu lại đây được nữa.”

Hắn ngồi xổm xuống chuẩn bị nâng Dạ Mặc Nhiễm dậy.

“Dạ Mặc Nhiễm, cậu có thể đi được không? Đừng cố chịu, tôi công cậu.”

Dạ Mặc Nhiễm cố sức mở mắt, dựa vào Phó Nhất Hàng chậm rãi đứng lên, nhất thời máu lên não không kịp, cảnh vật trước mắt bỗng biến thành màu đen mà chìm vào hôn mê bất tỉnh.

Lý Băng Băng nhìn Dạ Mặc Nhiễm ngất đi, vội vàng đỡ tay hắn.

Mọi người thuận miệng ăn mấy khối bánh bích quy, Mao Bán khoác túi của Dạ Mặc Nhiễm lên người, cầm ống tuýp sắt trong tay.

Còn Vương Vô Thắng cùng Tiểu Vô thì kéo mấy chiếc bàn chèn ở cửa ra.

Phó Nhất Hàng nói với Lý Băng Băng: “Để tôi công cậu ấy, cô kéo cậu ấy lên lưng tôi đi.” Lý Băng Băng gật đầu làm theo.

Phó Nhất Hàng còn chưa kịp ngồi xổm xuống, cửa đột nhiên bị giật mạnh ra.

Dạ Mặc Nhiễm hỗn loạn vô thức ngẩng đầu, nhợt nhạt cười an tâm rồi lại rơi vào trong bóng tối.

Mọi người đều tràn ngập đề phòng nhìn kẻ mới đến, hiện tại bọn họ đã sắp đến mức nhìn gà hóa cuốc rồi.

Phương Cẩm bước một bước vọt tới trước mặt Dạ Mặc Nhiễm, duỗi tay ôm cậu vào trong *** ngực, tiếng nói trầm thấp lộ ra nét mệt mỏi rồi cùng một tia may mắn.

“Tiểu Nhiễm?... Tiểu Nhiễm...”

21. Chương 21: Tình Thế Tuyệt Vọng

Những người khác nghe thấy tiếng gọi của Phương Cẩm, đoán y là người quen của Dạ Mặc Nhiễm, chỉ cần không phải tang thi, dù y là ai đi nữa cũng không có vấn đề gì.

Phó Nhất Hàng nói với nam nhân mặt lạnh nhìn qua có chút kiên cường kia: “Nhanh rời khỏi chỗ này!”

Phương Cẩm khom lưng, ôm Dạ Mặc Nhiễm đã bất tỉnh vào trong lòng, thân thể cứng lại một chút, quay người vững vàng bước nhanh xuống dưới lầu.

Cả đám vội vã chạy theo.

Phương Cẩm đặt Dạ Mặc Nhiễm vào ghế phó lái rồi rất nhanh chạy sang phía bên kia ngồi.

Đám người Phó Nhất Hàng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể ngồi ở đằng sau, may là ghế sau của xe Jeep không nhỏ, nhưng nhét sáu người trưởng thành cũng quá chật chội, bất quá lúc này cũng không có ai oán giận gì.

Phương Cẩm cũng không vội vã lái xe, y kiểm tra tình hình Dạ Mặc Nhiễm, xác định chỉ là bất tỉnh mới yên tâm.

Cẩn thận cài tốt dây an toàn cho Dạ Mặc Nhiễm, rồi lấy cái chăn mềm kê vào để hẩn gối đầu lên cửa sổ, Phương Cẩm từ túi du lịch dưới chân lấy ra một cái áo khoác mỏng đắp cho hẩn, xong xuôi tất cả mọi việc, y mới khởi động xe, đạp mạnh ga nghênh ngang vọt đi, chỉ để lại một làn khói mỏng.

Mấy người ngồi sau nhìn Phương Cẩm cứ như vậy thản nhiên làm mấy việc kia, bỗng cảm giác tang thi cũng không đáng sợ đến thế, tình cảnh hiện tại cũng vẫn chưa đến bước đường cùng.

Tiểu Võ nhìn Phương Cẩm trấn định, trong lòng bội phục hành vi giải cứu bọn họ từ nước sôi lửa bỏng của y. Nhưng vừa nghĩ tới biến hóa mạc danh kỳ diệu trên người mình, cậu lại uể oải cúi đầu một bên trầm mặc suy nghĩ.

Quách Hoàng nhìn nét mặt Tiểu Võ cũng đoán được chút ít, xoa xoa quả đầu tóc đỏ, cười cười trấn an cậu, làm cho Tiểu Võ yên tâm không ít.

Mao Bân ngay sau đó buột miệng hỏi một câu mà cả bọn đều còn đang nghi hoặc: “Tang thi đâu hết rồi? Đều bị tiêu diệt rồi sao?”

Phương Cẩm nhìn cậu trai vừa hỏi từ kính chiếu hậu, xem tuổi tác chắc là bạn học của Dạ Mặc Nhiễm, liền nói: “Chết cháy rồi!”

Ba chữ phát ra khiến tất cả mọi người không giải thích được mà nhìn y. Phó Nhất Hàng nhíu nhíu mày, khúu giác nhạy cảm của cảnh sát khiến hẩn có chút phòng bị nhìn nam nhân kia:

“Là cậu làm? Một mình cậu?” Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng ngữ khí cũng rất khẳng định.

Phương Cẩm không trả lời, chỉ chú ý đường đi phía trước.

Cửa trường học có hai ba tang thi, thấy Phương Cẩm liền từ xa chạy tới công kích bọn họ.

Phương Cẩm đạp mạnh ga xông tới, tang thi đụng vào thân xe rầm một tiếng té trên mặt đất, lăn vài vòng rồi lại rất nhanh đứng lên đuổi theo bọn họ, nhưng Phương Cẩm đã lái xe chạy xa, bọn chúng muốn đuổi cũng không kịp.

Trường học không ở khu vực nội thành, bốn phía có khá nhiều rừng cây.

Từ cửa trường đi ra là đường cái thẳng tắp, có thể chạy một mạch vào trong thành phố.

Ven đường cũng không có nhà dân, không một bóng người, cho nên từ trường học đi ra cũng không phát hiện được tung tích đám tang thi.

Nhưng dọc theo mặt đường vẫn có thể nhìn thấy từng mảng máu lớn cùng xác mấy chiếc xe đang cháy rụi bên đường.

Tâm trạng mọi người đều chìm đến đáy cốc, xem ra tình huống bên ngoài cũng không lạc quan là mấy.

Lý Băng Băng không phải là người địa phương, ra khỏi trường học cô cũng không có chỗ nương tựa, con gái vốn ít chủ kiến hơn con trai, cô chỉ có thể bất an nhìn mọi người.

“Chúng ta... đi đâu?”

Phó Nhất Hàng đang nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng quay đầu lại, nói với Phương Cẩm:

“Hiện tại tình huống thế nào? Khu vực nội thành có an toàn không?”

Phương Cẩm nhìn ánh mắt người này có chút lợi hại, giống như thường phải giao tiếp với đủ mọi loại người, hẳn không phải là giáo viên trong trường. Hắn rõ ràng so với mấy tên nhóc kia ổn trọng hơn nhiều, mà những người đó hình như đều ỷ lại vào hắn.

“Người bị nhiễm quá nhiều, lan tràn quá nhanh, dân chúng đều tin rằng đây là khúc nhạc dạo đầu của ngày tận thế, cho nên liều mạng cướp giết lương thực, phản kháng sự trấn áp của chính phủ. Một số quân nhân đi nghĩa vụ cũng rời bỏ vị trí, có thể chạy được đều đã chạy, số quân vũ trang còn lại không thể đối phó được với đám tang thi càng ngày càng lan tràn, tối đa ba ngày nữa, thành phố này sẽ rơi vào tay giặc.”

Mặc dù trong lòng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng họ thế nào cũng không nghĩ mọi việc sẽ nghiêm trọng đến thế. Bọn họ lúc này chỉ quan tâm đến tình huống của người trong gia đình, Mao Bân gấp đến độ lạc cả giọng:

“Còn... còn những nơi khác thì sao?”

“Theo tin tức mới nhất ngày hôm qua, sự kiện này nổ ra trên phạm vi toàn cầu, không đơn giản là nước Z, tự nhiên cũng không chỉ là nguy cơ của riêng thành phố S. Nơi đầu tiên bạo phát chính là thành phố C cùng thành phố J, cũng chỉ sớm hơn so với những nơi khác vài giờ. Lúc này tại đó đã hoàn toàn rơi vào tay giặc, quân đội đã bỏ qua công tác cứu hộ, đại khái đã không còn ai sống sót.”

Lý Băng Băng cảm thấy cổ mình nghẹn lại, khàn giọng nói: “Thế còn thành phố W? Nơi đó...”

Phương Cẩm lắc đầu: “Tôi không rõ ràng lắm tình hình nơi đó, hẳn là cũng không khác ở đây bao nhiêu, có lẽ càng thêm be bét.”

Tiểu Võ ngồi bó gối ôm lấy bản thân:

“Lẽ nào không có nơi an toàn thật sao? Chẳng lẽ chúng ta đều... đã bị Thượng đế... bỏ rơi?” Hai chữ cuối cùng cậu thốt ra trong nghẹn ngào.

“Hiện tại theo tôi biết có ba căn cứ do quân đội thành lập, thành phố B, thành phố T cùng thành phố Q, căn cứ có rất nhiều quân lính, chỉ cần người không bị nhiễm đều có thể đi vào, đó cũng nơi an toàn duy nhất hiện nay. Bây giờ những người còn sống cơ bản đều chạy tới những căn cứ gần mình nhất để lánh nạn.”

22. Chương 22: Không Còn Ai Sống Sót?

Lý Băng Băng chăm chú căn môi, nhẹ giọng khóc thầm.

Ánh mắt Vương Võ Thắng nhìn ra khoảng không ngoài cửa sổ, Quách Hoàng thì từ từ nhắm hai mắt tựa đầu lên ghế, không biểu hiện bất cứ tâm tình gì.

Phó Nhất Hàng nắm chặt tay rồi lại buông lỏng, cứ như vậy nhiều lần mong muốn có thể làm cho bản thân mình bình tĩnh đôi chút:

“Cậu từ đâu tới đây? Kế tiếp cậu định như thế nào?”

Phương Cẩm lúc nào cũng chú ý tới tình hình Dạ Mặc Nhiễm, thấy hắn có chút không quá thoải mái nhú mày, trầm tư nửa ngày mới mở miệng nói:

“Không thể dừng lại ở khách sạn hay nhà nghỉ, trong các người ai là người địa phương, tìm một chỗ để qua đêm nay đi, buổi tối càng thêm có lợi với hành động của tang thi, mà trời cũng sắp tối rồi.”

Phó Nhất Hàng là người thành phố B, hai năm trước bị điều đi công tác nên vẫn ở tại nhà được phân cho nhân viên công vụ, lại không có thân nhân nào ở đây.

Quách Hoàng bố mẹ ly dị từ nhỏ, từ bé đến lớn đều tự lực cánh sinh nên cũng không có vương mắc gì.

Chỉ có Vương Vô Thắng... Phó Nhất Hàng quay đầu nói với Phương Cẩm: “Cậu có biết đường tới khu chung cư Vinh An không? Khi nào đi vào trong thành phố tôi sẽ chỉ cho cậu.”

Vương Vô Thắng vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Phó Nhất Hàng, hai mắt đỏ bừng run run đôi môi nửa ngày nói không ra một chữ.

Phó Nhất Hàng vỗ vỗ bờ vai hắn: “Mặc kệ tình huống lúc đó ra sao, cậu cũng không phải chỉ có một mình.”

Vương Vô Thắng gật đầu, nhưng những đốt ngón tay bị nắm đến trắng bệch kia đã bán đứng tâm tình hắn.

Sau khi đi vào nội thành, không ai nói gì nữa, bên trong xe chỉ có thể nghe được tiếng tim đập đều đều cùng tiếng hít thở.

Tiểu Vô ngồi trên sàn xe nên không thể nhìn rõ tình hình bên ngoài, nhưng từ sắc mặt càng ngày càng trắng bệch của mọi người cùng không khí an tĩnh đến quỷ dị kia, cũng không khó đoán ra cảnh tượng thảm khốc phía bên ngoài.

Những tang thi trong thành phố hành động có nhanh nhẹn hơn, Phương Cẩm đạp chân ga, dùng tài lái xe siêu hạng cắt đuôi phía sau, phá khai phía trước mới có thể đi được. Cần gạt nước liên tục phun nước ra rửa sạch những vết máu tang thi bắn lên kính xe, còn những chỗ khác như kính cửa sổ thì chỉ có thể để máu tươi tùy ý nhuộm đỏ, ngay cả kính sau cũng đều bị in lên không ít dấu bàn tay đỏ máu.

Những cửa hàng xung quanh đường đi đã bị phá tan nát, cửa thủy tinh bị đập bể, hàng hóa bên trong rơi tán loạn trên mặt đất.

Đèn đường, bồn hoa, vòng bảo hộ có không ít xe cộ bị đâm cháy rụi, người bên trong lúc chạy trốn vội vàng cũng chẳng thèm đóng cửa xe.

Sắc trời càng ngày càng mờ tối, trong không gian rộng lớn tiêu điều nổi lên trận gió, thổi những túi ni lông cùng giấy lộn bay khắp nơi.

Càng tiến vào ngã tư trung tâm thành phố, cảnh tượng càng thêm hỗn loạn, may mà xe của Phương Cẩm là loại xe Jeep, những xe có sàn quá thấp căn bản không thể đi nổi trên mặt đất tràn đầy rác rưởi thế này.

Có vài chiếc xe chắc cũng rơi vào hoàn cảnh này, tốt nhất là bỏ xe mang người chạy thoát, còn hơn ngồi chết dí trong xe đợi tang thi kéo đến làm thịt.

Tiếng thét kinh khủng chói tai cùng tiếng khóc thương tê tâm liệt phế, thậm chí còn thỉnh thoảng vang lên vài tiếng đầu súng, không khí trên đường vốn trầm lặng giờ phút này lại càng nhuộm màu kinh khủng như địa ngục.

Bọn người Vương Vô Thắng đều xuất thân là cảnh sát, nhà ở tại khu chung cư được nhà nước phân cho võ cảnh đại đội.

Cửa trước khu nhà mới được sơn lại tuần trước giờ đây nằm chổng chơ trên mặt đất, cửa kính phòng bảo vệ bị đập nát vương đầy những vết máu loang lổ.

Những vật dụng hàng ngày rơi lả tả trên thảm cỏ, lùm cây, các món đồ chơi, các loại linh kiện xe bằng thép đủ hình dạng nằm méo mó khắp nơi.

Cuối lối đi nhỏ trải sỏi có một cánh cửa nhỏ, từng tảng máu lớn đỏ sẫm đã khô lại.

Phương Cẩm dừng xe ở dưới lầu, quay đầu hỏi: “Tầng mấy?”

Vương Vô Thắng yết hầu trượt lên xuống vài cái, thanh âm có chút run: “Hai... tầng hai.”

Phương Cẩm ngẩng đầu lên nhìn một chút, sắc mặt vẫn như trước không thay đổi: “Để hai người ở lại trông xe, còn lại đi lên xem tình huống trên lầu.”

Phó Nhất Hàng dẫn đầu một chút: “Cũng tốt, Mao Bân, Quách Hoàng cùng Băng Băng lưu lại, tùy thời chú ý động tĩnh chung quanh!”

Ba người bị nhắc tên gật đầu, Phương Cẩm nhìn Dạ Mặc Nhiễm, nhún nhẹ hàng lông mày, từ trong túi lấy ra một cây súng lục có gắn ống giảm thanh tinh xảo.

Quét mắt một vòng, ánh nhìn hẩn phóng tới trên người Quách Hoàng: “Biết dùng không?”

Ba vị cảnh sát trong lòng thâm giật mình, Quách Hoàng quyết đoán gật đầu.

Phương Cẩm quảng súng cho hẩn, nhìn Dạ Mặc Nhiễm một chút, quay đầu băng lãnh nhìn Quách Hoàng cảnh cáo một cái.

“Hạng súng của cậu đừng có chĩa vào chỗ này!”

Chỗ nào? Người có đầu óc đều hiểu ý y chỉ chính là chỗ Dạ Mặc Nhiễm, Quách Hoàng tính tình tốt, kiên trì gật đầu lần thứ hai.

Bốn người xuống xe, có lẽ trên đường đi đã gặp qua quá nhiều việc không thể nhất thời tiếp nhận, nên bỗng cảm thấy mùi máu tươi trong không khí càng thêm đậm đặc.

May là Phó Nhất Hàng đã từng trải qua vài lần sinh tử nên cũng chỉ có chút lung lay, trong khi hai chân Tiểu Võ đều đã run đến nhuyển ra.

Phương Cẩm nhìn gương mặt xám như tro tàn của Vương Vô Thắng, nói: “Dẫn đường.”

Vương Vô Thắng chỉ cảm thấy chân như không còn thuộc về mình, theo bản năng cất bước trên con đường đã quá quen thuộc.

Trên mặt đất đầy máu tươi cùng bụi bặm chất chồng khiến họ không thể nhìn ra được cái gì.

Đi tới tầng hai, thấy cánh cửa quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn đang khép hờ, một chút mong đợi trong lòng đã bị tiêu diệt triệt để, Vương Vô Thắng cả người ớn lạnh.

Phó Nhất Hàng tay mất lạnh lẽo đỡ lấy Vương Vô Thắng đang lung lay, cố sức xoa bóp bả vai hẩn.

Phương Cẩm đề phòng đẩy nhẹ cửa, trong phòng chỉ còn là một mảnh đồng hồ hỗn độn.

23. Chương 23: Tìm Được Tổ Chức Rồi!

Nhẹ chân chậm rãi di chuyển, Vương Vô Thắng có chút dờ dẫm bước vào nhà.

Trên lầu có ba tang thi quần áo tả tơi, da thịt tan nát đang ngoác rộng cái miệng đỏ như máu, thấy vật còn sống liền phát cuồng lao xuống dưới.

Tiểu Võ dù sao tuổi còn trẻ, bị mấy tang thi này đột nhiên phi tới cũng sợ hãi vô cùng mà hét lên một tiếng.

Phó Nhất Hàng giờ gậy đập mạnh một cái, nhưng rõ ràng tên tang thi này cùng những tên trước đây hẩn đã từng đánh hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Tuy bị cây gậy đánh vào thân thể, nhưng tang thi hoàn toàn không cảm giác, nó nắm chặt cây gậy cố sức kéo ra khỏi tay Phó Nhất Hàng.

Phó Nhất Hàng cố sức đập nó một cái, tang thi bị đập lui rồi lại lao nhanh lên phía trước.

Phương Cẩm thiện xạ bắn trúng đầu tang thi, cũng may súng đã lắp ống giảm thanh nên tiếng động phát ra cũng không lớn.

Hai con từ trên bò xuống, mà cửa nhà hàng xóm của Vương Vô Thắng lại đột nhiên mở ra, ba con nữa xuất hiện.

Những tang thi này động tác nhanh nhẹn, có thể chạy nhảy, móng tay vừa dài vừa cứng lại sắc bén không gì sánh được, trừ phi đánh nát đầu chúng, bằng không dù có đánh đấm thế nào cũng chẳng ảnh hưởng đến chúng chút nào.

Vô luận tài bắn súng của Phương Cẩm có tốt có chuẩn đến đâu cũng không đối phó nổi 5 tên tang thi đang cùng lao đến, chưa kể còn phải bảo vệ cho ba người kia không bị thương nữa.

Cầu thang nhỏ nên lối đi cũng không lớn.

Bốn người trưởng thành chiến đấu với năm tên tang thi nên rất vướng tay vướng chân, sợ lỡ đánh nhầm phải người nhà nên cũng không đánh hết sức được.

Phương Cẩm căn bản không quan tâm sống chết của mấy người kia, y chỉ sợ giải quyết không gọn gẽ lại kéo thêm nhiều tang thi nữa đến thì phiền.

Phương Cẩm chạy lên vài bậc thang, bắn hai phát súng một lúc đồng thời hết lớn

“Toàn bộ ngồi xổm xuống!”

Sau đó cổ sức đánh ra một chưởng về phía lũ tang thi.

Một quả cầu màu lam loáng thoáng rất nhiều tia lửa điện theo chưởng lực đẩy ra ngoài, liên tiếp đập nát đầu hai tang thi, tiếng súng thứ hai vừa dứt lại vang lên thêm một tiếng nữa.

Từ đợt công kích đầu tiên đến khi toàn bộ ngã xuống, trước sau cũng chỉ có vài giây đồng hồ.

Phương Cẩm cất súng nói với ba người đang ngồi chồm hổm dưới đất quên cả đứng lên kia: “Mau vào kiểm tra trong phòng xem có an toàn không!”

Đóng cửa lại xem xét toàn bộ căn phòng, xác định không có bất luận nguy hiểm ẩn giấu nào, Phương Cẩm mặc kệ vẻ mặt quý dị không hình dung nổi của ba người kia, thanh âm trầm thấp băng lãnh nói:

“Trước tiên sắp xếp lại phòng đã.” Sau đó y mở cửa cấp tốc chạy xuống lầu.

Ba người trong xe thấy Phương Cẩm đi ra đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Phương Cẩm trực tiếp đi mở cửa xe chỗ Dạ Mặc Nhiễm, cởi dây an toàn ôm hắn lên.

“Phía sau xe còn có thức ăn.” Nói xong y liền bước nhanh lên lầu.

Mấy người Quách Hoảng vội vã xuống xe mở cốp, đại khái có năm sáu cái túi gì đó không rõ, mấy người chia nhau cầm lấy rồi vội chạy theo lên lầu.

Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm nhìn cái giường mới chỉ được dọn qua, quả quyết đá một cước bay tuốt mọi thứ còn lại trên ghế salon xuống đất.

Y đặt nhẹ Dạ Mặc Nhiễm nằm trên ghế, rồi lại mở cửa đi xuống lầu, một phút sau ôm lên một cái túi du lịch thật to cùng cái gối ôm nho nhỏ, trải chăn nệm trên mặt sàn.

Từ trong túi lấy ra khăn trải giường phẳng phiu, đặt cái gối nhỏ ở đầu giường, xong xuôi y mới ôm Dạ Mặc Nhiễm đặt nằm lên trên.

Từ trong túi lại lấy ra một cái chăn mỏng đắp lên người hắn, sau đó đứng bên giường lẳng lặng nhìn một lúc lâu mới đóng cửa lại đi ra.

Mọi người bên ngoài nhìn rõ từ đầu đến cuối quá trình, trong lòng hít sâu một hơi, bỗng cảm thấy tang thi ăn thịt người hay bị vây trong thành phố đều thực sự chẳng là gì so với chuyện này!!

Ngoại trừ phòng ở có chút lộn xộn, một vài đồ đạc bị phá hủy, còn lại đều còn rất tốt.

Nhà được cấp cho thì cái nào cũng giống cái nào, 2 gian phòng ngủ 1 gian phòng khách.

Dạ Mặc Nhiễm ngủ ở phòng của Vương Vô Thắng, còn Vương Vô Thắng thì đang tự giam mình trong phòng của cha mẹ.

Dọn dẹp một vài thứ xong, đồ dùng không cần thiết đều vứt ra ngoài.

Mọi người ngồi trên ghế sa lon xem tin tức trên TV, đại khái cũng giống với những gì Phương Cẩm đã nói. Nhưng nếu chỉ xem tin tức thì không thể cảm thấy được tình huống đã tới mức tuyệt vọng không giải quyết được, bọn họ biết, những gì Phương Cẩm nói mới chính là sự thực.

Điện vẫn được cung cấp bình thường, nước trong vòi chảy ra có chút màu hồng, nếu không để ý đến màu lạ này thì mùi máu thoang thoang trong đó cũng làm Phương Cẩm không dám để Dạ Mặc Nhiễm uống.

Y trở lại phòng khách lục lọi đồ trong túi, chọn lựa vài thứ để cho Dạ Mặc Nhiễm ăn.

Tiểu Võ suy nghĩ cả nửa ngày, rốt cục cố lấy dũng khí đi tới trước mặt Phương Cẩm.

“Chào anh, tôi là Võ Trạch Bình, mọi người đều gọi tôi Tiểu Võ, cảm ơn anh đã cứu mạng chúng tôi.”

Phương Cẩm nhìn chăm chú hướng dẫn sử dụng in sau mỗi túi đồ ăn, đầu không buồn ngẩng lên, nói:

“Thuận tiện mà thôi.”

Dạ Mặc Nhiễm đọc mồm đọc miệng, xem ra bằng hữu của hắn cũng chẳng thua kém tí nào.

Nụ cười trên mặt Tiểu Võ cứng lại phút chốc, rồi nói:

“Có chuyện tôi muốn hỏi anh, vừa rồi khi anh đối phó với tang thi, hỏa cầu màu lam đó là cái gì? Có thể làm cho tôi xem lại được không?”

Phương Cẩm tuy rằng không thích bị người ta nhòm ngó, nhưng lại càng không muốn lãng phí thời gian, chỉ hy vọng Tiểu Võ nhìn xong thì biến đi đừng có làm phiền y, cho nên thuận tiện phóng ra một quả cầu lửa màu lam trôi nổi giữa lòng bàn tay.

24. Chương 24: Hương Vị Quen Thuộc

Không riêng Tiểu Võ, mấy người ngồi ở trên ghế sa lon đều vô cùng kinh hãi nhìn quả cầu lam trong tay y.

Phó Nhất Hàng đã nhìn thấy qua, cho nên trong lòng đã có chuẩn bị, mặt khác ba người còn lại mới lần đầu tiên nhìn thấy đầu hắc hổ miệng kinh ngạc đến độ có thể nhét lọt cả quả trứng gà vào.

Mao Bân thấy tình cảnh này, chỉ có thể liên tưởng đến người ngoài hành tinh

“Người... người ngoài hành tinh!?”

Tiểu Võ mô phỏng theo động tác của y, thử tập trung sức mạnh ở lòng bàn tay, một đám lửa nhỏ chậm rãi biến lớn, sau đó biến thành một quả cầu lửa đỏ hình dáng không khác lắm so với của Phương Cẩm.

Phương Cẩm có chút ngoài ý muốn nhìn hắn một cái, sau đó tiếp tục cúi đầu nghiên cứu hướng dẫn sử dụng mấy loại thức ăn đang cầm.

Tiểu Võ vừa nghĩ tới cảnh Phương Cẩm dùng quả cầu lam tiêu diệt tang thi, hưng phấn đến kích động, chỉ ít không phải chỉ có mỗi hắn thành ra thế này.

“Cái này... anh có biết là cái gì không? Vì sao lại xảy ra? Nếu như quả cầu lửa này đi, liệu có giống như lúc anh đánh tang thi không?”

Chọn tới chọn lui, cuối cùng Phương Cẩm lấy ra một lon cháo bát bảo, bất quá không có đồ đựng nên làm sao hâm nóng là cả một vấn đề!

Phương Cẩm nhìn cặp mắt sáng rực của Tiểu Võ, lại nhìn cầu lửa trong tay hắn.

“Dị năng, đó là một ít tiềm năng bị kích phát ra sau khi một người có được năng lực đặc thù, của tôi là lôi – điện, còn của cậu chắc là dị năng thuộc về hỏa hệ.”

Tuy rằng không hiểu lắm, nhưng ít ra cũng đã rõ ràng được một chút, Tiểu Võ sau một ngày chán chường giờ đây đã khôi phục lại vẻ hoạt bát.

“Này, vậy anh có biết tiềm năng được kích phát ra như thế nào không?”

Phương Cẩm tìm được một cái bát nhôm, đặt lon cháo bát bảo vào trong rồi đưa cho Tiểu Võ cầm.

“Lại đây, tập trung dị năng vào cái bát này, giữ nguyên đấy.”

Tiểu Võ cũng ngứa ngáy muốn thử tay nghề, thiếu chút nữa thì chuẩn bị ra ngoài tìm tang thi luyện tập, nghe Phương Cẩm nói lập tức vui tươi hơn hẳn làm theo.

“Xem Lưu Tinh liệt diễm chương của ta đây!”

Mấy người Mao Bân Quách Hoàng suy nghĩ ăn ý với nhau, đầu đầy hắc tuyến.

Phương Cẩm nhìn cái bát nhôm có chút đỏ lên, nói: “Được rồi, ngừng tay!”

“Được!”

Tiểu Võ thu tay lại, động tác giống như võ lâm cao thủ lúc luyện công xong thu khí về đan điền.

“Thế nào thế nào? Tôi có lợi hại không?”

Phương Cẩm đến gần, bỏ súng lục đang giắt ở thắt lưng ra, nhắc cái bát lên, thử chạm chạm vào lon cháo bát bảo, thoả mãn gật đầu.

Y dùng khăn bọc lấy cái lon rồi vào phía phòng ngủ, lưu lại một câu nói nhẹ nhàng như vuốt mèo cào cào vào lòng mọi người.

“Nếu như tìm được phương pháp kích phát dị năng thì bây giờ những tang thi kia đã bị diệt sạch hết rồi!”

Mấy người đang trầm mặc ngồi trên ghế salon lại tiếp tục rơi vào trầm mặc....

Phương Cẩm lẳng lặng ngồi ở bên giường nhìn thật lâu, bắt đầu từ khoảng khắc ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm, Phương Cẩm chưa từng bình tĩnh được một phút nào.

Từ lần cuối nhìn thấy hắn cũng mới chỉ nửa tháng trước, đến tột cùng trong nửa tháng qua đã phát sinh chuyện gì, tại sao lại gây thành như vậy!

Mà thủ hạ chết tiệt cư nhiên chưa hề nói qua với y!

Nhịn không được vươn tay, muốn xoa xoa đầu, muốn sờ sờ gương mặt Dạ Mặc Nhiễm.

Y thật nhẹ nhàng tới gần kẻ mang dáng vóc tiêu tụy tựa như búp bê thủy tinh trân quý dễ vỡ đang nằm kia.

Cảm xúc vẫn vẹn nguyên như những gì y tưởng tượng, mái tóc mềm mại, khuôn mặt nhẵn nhụi trơn mềm.

Mới chỉ chạm vào như vậy cũng khiến y như bị bỏ mùa mê, lưu luyến không nỡ rời tay.

Dạ Mặc Nhiễm giãy dụa trong bóng tối, bản năng muốn nhích lại gần hương vị mà hắn đã quen thuộc từ lâu.

Vô số lần được y che chở khi chạy trốn tang thi, bao nhiêu đêm mất ngủ được y ôm vào ***g ngực, mỗi khi phát hiện ra khí tức nguy hiểm đều được y che chở đằng sau.

Khi đó chóp mũi vẫn luôn quanh quẩn hương vị ấy, hương vị khiến bản thân mình có thể an tâm dù trong sợ hãi hay kinh hoàng tuyệt vọng.

Ngoại trừ lúc bóng lưng đơn độc của người ấy ra đi khiến trái tim hắn đau đớn không thôi, khi mà ngay cả cái hôn lên trán duy nhất trong đời hắn cũng chưa kịp cảm thụ để nhớ kĩ độ ấm cùng sự mềm mại của nó.

Mọi thứ đã tan biến giống như chưa hề xuất hiện.

Cứ thế từ từ khiến hắn sống không nổi chết không xong, từng bước đánh mất đi cảm xúc, tư tưởng của mình, thậm chí đã quên chính mình đang tồn tại.

Điều duy nhất hắn nhớ kĩ, chính là hương vị đã từng chút một thấm sâu vào lòng hắn, khiến hắn an tâm.

Dạ Mặc Nhiễm chậm rãi mở mắt, thấy gương mặt Phương Cẩm đang ngồi bên giường không chút biểu tình, ánh mắt lãnh đạm không nhìn ra chút tâm tình nào.

Chính là người này từ nhỏ đến lớn vẫn dùng cái vẻ mặt cả trăm năm không đổi này khiêu khích hắn, cùng hắn đối nghịch, thậm chí còn làm hỏng mất cơ hội biểu diễn đầu tiên của hắn, cũng là người này dùng cái vẻ mặt lạnh lẽo ấy che chở hắn, yêu hắn đến độ dốc cạn cả sinh mệnh của mình.

Ánh mắt Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên biến đổi, ngồi bật dậy hai tay nắm lấy áo Phương Cẩm, cắn thật mạnh vào cổ hắn.

Phương Cẩm theo bản năng cứng người lại một chút, sau đó lập tức thả lỏng mặc cho Dạ Mặc Nhiễm muốn làm gì thì làm.

Dạ Mặc Nhiễm nhắm mắt lại có chút tham lam cảm thụ khí tức của Phương Cẩm, cho tới khi để lại một dấu răng đều tăm tắp mới thôi.

Thấy Phương Cẩm ngay cả ánh mắt cũng chưa từng thay đổi một tí nào, Dạ Mặc Nhiễm ử rử lấy tay chọc chọc mặt y.

“Này! Anh không sợ tôi biến thành tang thi rồi sao? Cắn một phát thôi là đời anh đi đứt liền!”

Phương Cẩm cúi đầu nhìn hắn, thanh âm trầm lạnh hỏi: “Ngủ đủ chưa?”

25. Chương 25: Băng Sơn Đầu Gỗ

Dạ Mặc Nhiễm chớp mũi đau xót, viền mắt sưng sưng, nước mắt không kiềm nén được mà rơi xuống.

Vòng tay ôm lấy thắt lưng khỏe mạnh của Phương Cẩm, tựa đầu vào vai y.

Cứ như vậy an tĩnh dựa vào người y.

Thật lâu, thật lâu không nghe được thanh âm lạnh như băng này, trước đây y đã từng dùng chính thanh âm này nói chuyện với mình.

“Không có việc gì rồi, tôi ở ngay đây.”

“Cậu mau ăn đi.”

“Cậu ngủ trước đi, để tôi coi chừng cho.”

“Xoay người, chạy tiếp đi, đừng quay đầu lại.”

“...Anh yêu em.”

Dạ Mặc Nhiễm đã từng cho rằng sẽ không còn có thể nghe lại được thanh âm này nữa...

Tuy rằng rất mất mặt, nhưng sau khi khóc xong, bản thân cảm thấy dễ chịu rất nhiều.

Những áp lực thống khổ luôn chôn kín trong lòng giờ đây dường như nhẹ đi đôi chút.

Lợi dụng người ta xong liền đem quăng, Dạ Mặc Nhiễm bỗng nhiên đẩy Phương Cẩm ra, quay đầu không thèm nhìn y, tiếng nói nồng đậm giọng mũi: “Đi ra ngoài!”

Phương Cẩm cũng không do dự đứng lên, đi tới trước bàn mở lon cháo bát bảo còn âm ỉ, ngay cả cái muôi đều đã chuẩn bị tốt, sau đó y đặt lên trên chiếc tủ nhỏ đầu giường.

“Ăn đi, nhân lúc còn nóng.” Nói xong y liền xoay người đi ra.

Thấy Phương Cẩm đã đi, Dạ Mặc Nhiễm mới bưng bát cháo vừa khóc vừa ăn, tự dưng cảm thấy mình đúng là một tên ngốc, sau đó lại càng tiếp tục cười ngốc.

Hắn chạy xuống giường khóa trái cửa lại vào không gian dị năng của mình.

Lần này Dạ Mặc Nhiễm không trực tiếp nhảy vào hồ tắm mà đứng ở trên bờ suy nghĩ hồi lâu.

Hắn hoài nghi sự biến hóa trên thân thể mình có liên quan đến việc đêm hôm qua đã ngâm nước, thế nhưng cảm giác này lại không giống như cảm lạnh, trái lại càng giống như thân thể nhất thời không kịp hấp thu được lực lượng cường đại mà phát sinh phản phê.

Nghĩ vậy Dạ Mặc Nhiễm liền muốn thử thí nghiệm một chút, hần uống mấy ngụm nước, rồi cởi y phục nhảy vào trong hồ, lần này hần chỉ tắm rửa một chút, chà sạch mồ hôi cùng khói bụi.

Trên mảnh đất đen đã rụng đầy quả, Dạ Mặc Nhiễm đi tới nhặt hết lên cất kỹ.

Những hoa quả lần trước thu hoạch vẫn còn tươi nguyên như vừa mới hái.

Nhìn quanh bốn phía, hần xác định không có gì bất đồng, lúc này mới trở lại trong phòng.

Đột nhiên hần nhớ ra cái gì đó, vội vàng vươn tay ngưng kết lực lượng.

Vài giọt nước lúc trước giờ đây đã bao bọc bởi một tầng màu xanh đậm, tựa như màu nước trong hồ, nhưng không lớn lên là mấy.

Hần thở dài thất vọng rồi mới đứng dậy đi mở cửa.

Thấy thần sắc Dạ Mặc Nhiễm bình thường, mấy người trong phòng khách cũng yên tâm hơn.

Quách Hoàng cười hiền nói: “Cảm giác thế nào rồi, đỡ hơn chưa? Ngủ lâu như vậy chắc đói rồi hử, lại đây ăn chút gì đi.”

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu: “Mới vừa ăn trong phòng rồi.”

Đi tới ngồi cạnh Phương Cẩm, nhìn y tập trung chơi điện tử không thèm để ý đến mình.

Dạ Mặc Nhiễm cuối cùng cũng hiểu đời trước y yêu đơn phương cũng không thể trách bản thân hần được, y lạnh lùng như vậy thì làm quái có ai dám tự mình đa tình chứ!

Lý Băng Băng thấy Dạ Mặc Nhiễm nhìn Phương Cẩm, vội vã nói: “Mặc Nhiễm, lần này nhờ có Phương Cẩm chúng ta mới trốn đi được, bằng không bây giờ chắc cũng đã thành thịt trong miệng kẻ khác rồi.”

Ánh nhìn vẫn không rời Phương Cẩm, Dạ Mặc Nhiễm nói: “Anh ta chỉ thuận tiện mà thôi.”

Về mặt tươi cười của Lý băng Băng thiếu chút rụng xuống, nhưng đã không phải lần đầu tiên cô nghe Dạ Mặc Nhiễm độc mồm độc miệng, cho nên cuối cùng ánh mắt nhìn về phía hần chỉ còn bất đắc dĩ.

Quan sát hoàn cảnh xung quanh một chút, Dạ Mặc Nhiễm nghi hoặc hỏi: “Đây là nơi nào, chúng ta đi khỏi trường học rồi sao?”

Phó Nhất Hàng gật đầu đáp: “Đây là nhà của Võ Thắng, cậu ấy... ở trong phòng.”

Nghe thấy đau thương trong giọng nói của Phó Nhất Hàng, Dạ Mặc Nhiễm gật đầu hiểu rõ.

Tiểu Võ nhìn bầu không khí có chút lắng xuống, vì vậy nhảy đến bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm hưng phấn khoe của.

“Mặc Nhiễm Mặc Nhiễm! Anh không biết trong lúc anh bất tỉnh đã xảy ra chuyện gì đâu! Tôi cho anh xem cái này nè, anh đừng quá kinh ngạc cũng đừng ước được như tôi đó nha!”

Dứt lời, Tiểu Võ vươn tay ngưng kết ra cầu lửa, sau đó đắc ý nhìn Dạ Mặc Nhiễm.

Dạ Mặc Nhiễm nhướn mày, ngữ khí bình thản nói: “Là hỏa hệ à, thảo nào đầu cậu đỏ quạch thế, đúng là hợp thật!”

Tiểu Võ nghe được câu tót đỏ thì giấy nẩy lên: “Đừng có chê bai đầu tóc tôi! Tôi sẽ đi nhuộm lại! Lập tức nhuộm lại!”

Sau đó ý thức được đây không phải là trọng điểm, hần liền bật người hỏi: “Làm sao anh biết hỏa hệ? Anh cũng là dị năng giả sao?”

Cả đám trong phóng khách bởi vì câu nói của Tiểu Võ mà đều nhìn về phía Dạ Mặc Nhiễm, Phương Cẩm đang đánh boss vội bớt thời gian liếc mắt ngẩng hần một cái, sau đó nhớ đến mình đang chơi điện tử lại cuống quýt quay đi.

Tiểu Võ kích động lắc lắc cánh tay hần: “Mặc Nhiễm, anh có phải không? Anh là hệ nào, nhanh bộc lộ tài năng cho tôi nhìn một cái đi!”

26. Chương 26: Anh Vẫn Cảm Thấy Xấu Hổ Thế Sao?

Dạ Mặc Nhiễm au một tiếng, rồi hất cái móng vuốt của Tiểu Võ ra: “Cậu nhẹ tay thôi! Đau!”

Xoa cánh tay bị nắm đỏ, hấn trừng mắt: “Cậu biết trẻ con được sinh ra như thế nào thì có nghĩa cậu cũng tự sinh được hả?”

Mao Bân nhin không được phụt cười, sau đó lập tức lấy tay che ánh mắt vô tội đang nhìn về phía Tiểu Võ. Là cô gái duy nhất ở đây, Lý Băng Băng đỏ mặt làm bộ không nghe thấy.

Quách Hoàng trái lại rất vô ý tứ mà cười Tiểu Võ đến mức không ngậm miệng nổi.

Phó Nhất Hàng đầu ong ong, đầu năm nay không hiểu đầu óc lù trẻ con nghĩ gì, những chuyện chẳng liên quan gì đến nhau mà vẫn có thể kéo lại làm một được.

Tiểu Võ đá Quách Hoàng một cước: “Cười cười cười! Cười chết mấy người luôn đi! Dạ Mặc Nhiễm! Anh đổ kị một cách trắng trợn thế hả! Bản thiếu gia không thèm tính toán với anh, hừ!”

Trong lúc Tiểu Võ cùng Mao Bân vui đùa âm ỉ khiến không khí sôi nổi lên không ít, Vương Võ Thắng mở cửa bước ra.

Nói cũng không nói, cười cũng không cười, bọn họ có thể hiểu được tâm trạng của Vương Võ Thắng lúc này, chỉ nhìn sắc mặt thôi cũng biết hấn đã khóc rất nhiều.

Phó Nhất Hàng nhìn cả nhóm đột nhiên an tĩnh, rồi lại sợ Vương Võ Thắng khó xử, bèn đứng lên vỗ vỗ bờ vai hấn: “Đói bụng rồi hả, trên bàn có đồ ăn đấy, ngồi lại ăn một ít đi.”

Nói xong nhìn đồng hồ, Phó Nhất Hàng tiếp tục: “Trời cũng đã khuya, mọi người nên đi nghỉ sớm đi, những chuyện khác chờ nghỉ ngơi tốt rồi hãy nói. Băng Băng là con gái, đêm nay ngủ trong phòng, Mặc Nhiễm mới mới khỏe lại đừng nằm trên đất, cứ ngủ trong phòng của Võ Thắng, mấy người chúng ta thì thay phiên gác đêm canh chừng.”

Lý Băng Băng cảm thấy bản thân chẳng thể giúp gì, ngược lại còn liên lụy bọn họ, nếu như lại hưởng đại ngộ đặc thù thì thật hơi quá đáng

“Trên mặt đất lạnh lẽo sao ngủ được, em thấy phòng kia giường cũng đủ lớn, mấy người nằm chật một chút cũng có thể ngủ tốt, ghế salon lớn cũng có thể đủ hai người nằm, còn em nằm trên ghế nhỏ là được rồi.”

“Như vậy sao được!”

Mao Bân nhất quyết không đồng ý: “Cả một phòng toàn đàn ông, có mỗi cô là nữ, tốt nhất cứ giữ ý một chút thì hơn.”

“Đã là lúc nào rồi mà còn phân biệt nam với nữ! Cứ theo em xấp xếp mà ngủ đi.” Lý Băng Băng giải quyết dứt khoát.

Nói xong liền hỏi Võ Thắng xem chần đệm để ở chỗ nào, rồi nhanh nhẹn trải đệm cho bọn họ.

Mấy người nhìn Lý Băng Băng kiên quyết như vậy cũng không phản đối nữa.

Dạ Mặc Nhiễm đứng lên bước hai bước nhìn Phương Cẩm vẫn đang ngồi trên ghế sa lon không nhúc nhích, lại lộn trở lại cầm máy vi tính trong tay y rồi xoay người trở về phòng.

Tiếp tục chơi nốt ván còn dang dở của y, đợi một lúc cũng không thấy Phương Cẩm đầu gối kia đi vào, Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy chán nản!

Lẽ nào bắt hấn phải nói thẳng ‘Phương Cẩm tôi muốn ngủ với anh’ sao?

Phiền muộn muốn đập đầu vào gối!

Mấy người còn lại đang thương lượng trình tự gác đêm, nhưng đều rất ăn ý không an bài Phương Cẩm.

Chủ yếu là Phương Cẩm tạo cho bọn hần một cảm giác quá mức cường hãn, căn bản sẽ không để cho người khác chỉ huy, hai là y năng lực đủ mạnh, phải ứng phó công kích của tang thi ban ngày, nên buổi tối phải để y hảo hảo nghỉ ngơi.

Bất quá lúc này vị đại thần đó vẫn ngồi ở trên ghế sa lon nhìn một phòng đầy người bận bịu mà không chút nhúc nhích, cũng chẳng phải do bọn hần không việc gì làm, mà bởi ai cũng đều muốn biết y dự định đêm nay ngủ ở chỗ nào thôi.

Bọn họ cho rằng Phương Cẩm cùng Dạ Mặc Nhiễm có quen biết nên buổi tối chắc chắn sẽ ngủ cùng nhau, thế nhưng hiện tại hai người hình như cũng không có ý định đó.

Mấy người kia đều nhìn chòng chọc Phó Nhất Hàng, dụng ý đã quá rõ ràng.

Phó Nhất Hàng có chút bất đắc dĩ hỏi Phương Cẩm: “Phương Cẩm, đêm nay cậu ngủ ở đâu? Ra phòng khách cùng bọn tôi chen chúc hay là...”

Lời còn chưa dứt, chợt có một tiếng động vang lên từ phòng Dạ Mặc Nhiễm, cả bọn đều nhìn cánh cửa đang đóng chặt, do dự không biết có nên đẩy cửa vào hay không.

Phương Cẩm nghe thấy tiếng động, lập tức đi vào, vừa mở cửa ra đã thấy máy vi tính nằm chỏng chơ nát bét trên sàn, Dạ Mặc Nhiễm thấy cửa mở, liền bực mình nằm quay lưng lại không thèm nhìn y.

Phương Cẩm vội vã bước tới kiểm tra, nhẹ nhàng đến bên cạnh người kia, bàn tay nhẹ đặt lên vai Dạ Mặc Nhiễm, chợt nghe hần thống khổ rên lên một tiếng.

Phương Cẩm buông tay ra, vội chạy sang phía bên kia giường, ngồi xổm trước mặt Dạ Mặc Nhiễm, thấy hần chăm chú cau mày cắn môi, trông như đang cố sức chịu đựng.

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng khi xưa chợt chen thêm một tia hoảng loạn khó phát hiện: “Làm sao vậy?”

Dạ Mặc Nhiễm buông đôi môi đang bị cắn chặt ra: “Bấp chân... bị chuột rút...”

Phương Cẩm vội vã đưa tay với vào trong chăn, cầm lấy bắp chân của Dạ Mặc Nhiễm, nhẹ nhàng xoa bóp cho hần, y còn có thể cảm nhận được bắp chân đang cứng lại mà giật giật từng đợt.

Ngẩng lên lắc đầu với mấy người vẫn đang đứng ngoài cửa, ý nói không có việc gì.

Phó Nhất Hàng kéo Tiểu Võ cùng Mao Bán ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.

Những bó cơ căng cứng dưới sự xoa bóp mềm mại của Phương Cẩm dần dần đã mềm lại, vùng lông mày của Dạ Mặc Nhiễm cũng giãn ra không ít.

Phương Cẩm thấy hần không có việc gì, liền đứng lên chuẩn bị ra ngoài, Dạ Mặc Nhiễm vội ngăn y lại.

“Đi đâu vậy?”

Phương Cẩm quay đầu lại nhìn Dạ Mặc Nhiễm, trầm mặc một chút rồi nói:

“Đi lấy đồ.”

Dạ Mặc Nhiễm thực sự rất đăm chiêu nhìn Phương Cẩm một cái.

Sao trên đời lại có cái tên hay xấu hổ thế này cơ chứ!

27. Chương 27: Thẩm Vấn

Phương Cẩm cầm túi hành lý ngồi ở bên giường, cúi đầu lục lọi trong túi mãi.

Dạ Mặc Nhiễm thì nằm ở một bên lẳng lặng nhìn y.

Cậu nhóc nhỏ gầy đen đúa như dân tị nạn Châu Phi ngày xưa giờ đã lớn đến vậy rồi, đôi vai dày rộng, hai chân thon dài, ngoài ra còn có vòng eo nhỏ.

Cũng không phải kiểu tam giác ngược khó coi, mà là một tỉ lệ thập phần hoàn mỹ, cơ thể cân xứng.

Cho dù y đang mặc áo sơ mi cũng có thể mơ hồ nhìn ra đường cong phía sau lưng, y bây giờ vô luận đứng ở chỗ nào, chắc cũng đều có thể tạo cho người khác cảm giác y là một người trầm ổn, đầy mạnh mẽ.

Y đã trưởng thành, trở thành một nam nhân xuất sắc.

Phương Cẩm cầm súng đưa cho Dạ Mặc Nhiễm, rồi nói cụt ngủn: “Cất kỹ.”

Dạ Mặc Nhiễm cầm lấy súng, lật qua lật lại: “Đưa tôi súng... anh không sợ tôi nhờ tay cướp cò sao?”

Phương Cẩm nhìn Dạ Mặc Nhiễm không nói một lời, cứ lẳng lặng mà nhìn hẩn.

Thẳng đến khi Dạ Mặc Nhiễm thấy da đầu tê dại, mới đem súng lục đặt bên cạnh, sau đó ngồi xuống, rồi néo mặt Phương Cẩm nặn thành đủ mọi hình thù kì quái.

“Nói chuyện nói chuyện! Khi còn bé anh cứ như vậy khiến tôi nhịn không được muốn bóp cái bản mặt này, đừng có dụ dỗ tôi, bây giờ tôi cũng không có tinh lực đánh nhau với anh.”

Lấy tay chọc chọc cơ ngực cứng rắn của y, Dạ Mặc Nhiễm rầu rĩ nhỏ giọng nói: “Ôi, bây giờ có đánh cũng không lại nữa rồi.”

Buông tha cho gương mặt bị néo mà vẫn chẳng xi nhê gì kia ra, hẩn tựa ở đầu giường, khóe môi nhếch lên, nhợt nhạt mỉm cười, vẻ mặt thanh nhã cao quý, giống như một tiểu vương tử kiêu ngạo.

“Sao anh lại ở chỗ này? Đừng có nói với tôi hôm đó anh tiện đường đi học vô tình gặp chuyện này đấy nhé.”

Phương Cẩm nhặt cây súng bị Dạ Mặc Nhiễm quăng ở một bên kia, rồi cất kỹ, ngữ khí vẫn bình thản như trước.

“Ngày mai nhớ phải mang theo, tình hình sẽ càng ngày càng nguy hiểm, nên phải phòng ngừa vạn nhất...”

“Anh đừng chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, tại sao anh lại ở chỗ này?”

Đời trước chắc vì hẩn không hỏi rõ, kết quả đến khi mất đi rồi mới biết chân tướng, khiến trong lòng Dạ Mặc Nhiễm vẫn luôn nhức nhối.

Nếu ông trời lại cho hẩn một cơ hội, hẩn tuyệt không hy vọng lần thứ hai giẫm lên vết xe đổ ấy.

Phương Cẩm không rõ Dạ Mặc Nhiễm vì sao cứ phải hỏi riết vấn đề này không tha, ngoại trừ anh em, âm nhạc, cùng người cha mà hẩn vừa yêu vừa hận ra, đối với những chuyện khác, Dạ Mặc Nhiễm chẳng bao giờ để bụng.

Có lẽ là do hẩn hiếu kỳ, chỉ cần mình không nói, hẩn cũng sẽ không hỏi lại lần thứ hai.

Mà hiện tại Dạ Mặc Nhiễm trở nên khác thường, thân thể cũng gầy gò hẩn đi, khiến bất an trong lòng Phương Cẩm càng ngày càng nặng!

“Cậu làm sao vậy? Chuyện gì đã xảy ra?”

Dạ Mặc Nhiễm trào phúng cười, nói: “Bị tang thi vây quanh tùy thời có thể sẽ bị ăn tươi, anh còn hỏi tôi chuyện gì xảy ra?!”

Phương Cẩm lắc đầu, vẫn ngữ khí lãnh đạm tựa như chẳng quan tâm chuyện gì: “Trước chuyện này.”

Dạ Mặc Nhiễm nghe vậy cup mắt né tránh, sau đó chăm chú nhìn Phương Cẩm.

“Có ý tứ gì? Vì sao lại hỏi vậy?”

Phương Cẩm thôi không định dò xét nữa, nỗ lực tìm hiểu tình tự ẩn giấu trong đôi mắt đen như mực của Dạ Mặc Nhiễm.

Khóe mắt liếc qua cánh tay Dạ Mặc Nhiễm, có chút đỏ lên, thân thể không tự giác mà cứng lại một chút, y dùng hành động cự tuyệt trả lời vấn đề này.

“Anh đi đâu vậy, lại muốn lấy cái gì nữa sao?”

Thấy Phương Cẩm lại chuẩn bị đi ra ngoài, Dạ Mặc Nhiễm nghiêm mặt nhú mày nhìn về phía y.

Ngữ khí rõ ràng đang tức giận khiến Phương Cẩm đang bước ra dừng một chút, không quay đầu lại, giọng điệu của y phá lệ như hòa hơn so với bình thường.

“Cậu cố gắng nghỉ ngơi đi, tôi ra ngoài ngủ.”

“Anh!”

Dạ Mặc Nhiễm lần đầu tiên cùng Phương Cẩm rời rắm như vậy, lần đầu phát hiện mình không có tí thiên phú cãi lộn nào, bằng không vì sao ngay cả một tên đầu gối cũng có thể làm mình tức chết!

Đột nhiên hấn cong người lại, hai tay ôm chặt bụng, yên lặng cắn răng chịu đựng dạ dày đang giở chứng mà quặn đau lên từng đợt.

Phương Cẩm đi tới trước cửa, nhảy cảm phát hiện Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên thở hổn hển, quay đầu nhìn lại, trái tim y đập mạnh hốt hoảng, hai bước chạy đến bên giường đỡ lấy Dạ Mặc Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm! Làm sao vậy?”

Dạ Mặc Nhiễm hô hấp có chút gấp gáp, gương mặt vốn đã tái nhợt giờ lại càng thêm trắng bệch, trán không ngừng toát mồ hôi lạnh.

“Dạ dày... đau.”

Nâng cao gối đầu để Dạ Mặc Nhiễm dựa vào, Phương Cẩm đi ra ngoài cầm bình nước còn âm ỉ đến, từ trong túi lấy ra thuốc đau dạ dày cho hắn uống.

May là Tiểu Vô đối với dị năng cảm thấy mới mẻ, vì an toàn, Phó Nhất Hàng không cho hắn đi ra ngoài cùng tang thi luyện tập, hắn không thể làm gì khác hơn là đem mọi thứ trong phòng có thể lăn qua lăn lại đều giày vò qua một lần, bằng không bây giờ Phương Cẩm phải đi nơi nào tìm nước nóng đây!

Phương Cẩm ngồi ở bên giường, để Dạ Mặc Nhiễm tựa vào người y, y không nói lời nào cũng chẳng đưa tay ôm lấy người kia.

Chỉ là cẩn thận che chỗ không để hắn trượt khỏi người mình, sau đó cứ như vậy lẳng lặng nhìn hắn.

Thuốc bắt đầu chậm rãi thấy hiệu quả, Dạ Mặc Nhiễm từ trên người Phương Cẩm dựa vào đầu giường, tay ôm lấy dạ dày, một chút cũng không bỏ ra, có chút suy yếu mở miệng nói với Phương Cẩm.

“Trước giờ tôi vẫn luôn uống thuốc này, lần đầu tiên ở nước Mỹ dạ dày đau nhức nằm viện, bác sĩ kê đơn cho, Phương Cẩm... còn có nhiều chuyện tôi không biết... về chính tôi, phải không?”

28. Chương 28: Vẫn Luôn Ở Đây!

Trong lòng Phương Cẩm đột nhiên trầm xuống, tình huống này cũng có thể coi như là đang nói thẳng rồi.

Sẽ không lừa dối hắn nhưng là... không muốn nói rõ mà thôi.

“Nghỉ ngơi đi, tình huống bên ngoài rất nguy hiểm, chỉ có chuẩn bị tốt tinh thần mới có thể ứng phó được.”

“Từ... lúc nào bắt đầu vậy? Tôi muốn biết.”

Phương Cẩm cúi đầu trầm mặc không nói, y nói không được đáp án.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn không thấy vẻ mặt của Phương Cẩm, đoán không ra y đang suy nghĩ gì, liền tiếp tục nói:

“Nói cho tôi xem, lần anh đánh tôi, anh suy nghĩ gì? Tôi nhớ trước khi đi ra nước ngoài, anh vì người phụ nữ của một thằng bạn mà đánh lộn với tôi một hồi, từ đó về sau, chúng ta hình như không gặp nhau nữa, khi đó... anh đang suy nghĩ gì?”

Phương Cẩm hồi tưởng lại ngày đó, khi nghe nói hắn phải đi nước ngoài, trong lòng mình cũng vô pháp tự hỏi.

Sau đó mặc kệ chạy tới trước mặt hắn bao lần, cuối cùng cũng nói không nên lời, mà cũng không biết phải nói điều gì lúc ấy.

Lung tung tìm một cái cớ cùng hắn đánh một trận, nhưng y vẫn như trước không thể xuống tay nặng với hắn.

“Sau đó Thư Vĩ cùng Văn Tử tới, cũng xông vào làm loạn một hồi, lần nọ... hình như anh bị thương cũng nặng, ngày hôm sau, tôi đã đi từ sớm, nên không biết anh sau đó thế nào.”

Những vết thương nặng trên người đều đã khỏi hẳn, chỉ duy trong lòng cảm thấy trống rỗng, không biết làm sao để lấp đầy.

“Đánh nhiều năm như vậy, mấy bộ sách võ thuật đều sờ nát cả ra, trông như toàn đánh đòn hiểm, kỳ thực cũng chẳng có gì.”

“Đầu tháng ba năm ấy, tôi vốn có cơ hội thi đậu vào học viện âm nhạc Julia Jasmine, đó cũng là lần đầu tiên tôi có được diễn tấu trước mặt những bậc thầy quốc tế, buổi tối trước hôm đó, tôi thậm chí khẩn trương đến nỗi một đêm không ngủ, kết quả ngày biểu diễn lại bị anh cùng mấy tên anh em của anh nhốt lại trong kho mà bỏ lỡ mất cơ hội đó, khi ấy có phải anh không muốn tôi đi nên mới làm như vậy đúng không?”

“Không phải.” Phương Cẩm trả lời không chút do dự.

Dạ Mặc Nhiễm giật mình, hắn biết Phương Cẩm thà rằng không nói chứ tuyệt sẽ không nói dối, nghi hoặc nhìn y, hắn hỏi tiếp: “Không muốn cho tôi biết nguyên nhân sao?”

Phương Cẩm lắc đầu nhẹ, Dạ Mặc Nhiễm biết y không muốn nói nên cũng chẳng trông cậy vào y ở miệng

“Anh bố trí bao nhiêu người ở bên cạnh tôi, có phải mỗi chỗ tôi đến đều có người của anh nhìn chăm chăm đúng không?”

Phương Cẩm thân thể cứng đờ, trầm mặc một lúc lâu, mới chậm rãi nói ra, tựa hồ như đã hạ quyết tâm rất lớn mới có thể thốt nên lời: “Sau này... sẽ không như thế nữa.”

Nói xong y đứng lên chuẩn bị rời đi, y sợ nếu không đi, bản thân sẽ hít thở không thông mà chết mất.

Dạ Mặc Nhiễm ngay lúc Phương Cẩm đứng dậy liền lập tức kéo y lại, dạ dày mới vừa yên ổn không bao lâu vì động tác này mà lần thứ hai co rút đau đớn.

Bàn tay đang nắm áo Phương Cẩm trong nháy mắt thu hồi, ôm lấy dạ dày, bộ dáng nhịn không được mà rên lên một tiếng.

“Tiểu Nhiễm!”

Phương Cẩm nhíu mày ngồi trở lại giường đỡ hắn: “Đừng có lộn xộn, nằm yên đi!”

Chờ cơn đau đớn mãnh liệt qua đi, Dạ Mặc Nhiễm hung hăng trừng y một cái.

“Chẳng lẽ anh không thể... thành thật đợi chút sao, thực sự rất đau.”

Gương mặt Dạ Mặc Nhiễm nhăn nhó thống khổ, bàn tay đặt trên bụng xoa xoa nắn nắn liên hồi: “Cẩm... thuốc giảm đau...”

Phương Cẩm vội vàng ôm Dạ Mặc Nhiễm vào trong ngực, giằng bàn tay đang bấu chặt của hắn ra.

“Tiểu Nhiễm buông tay, cậu sẽ làm bị thương chính mình mất! Không được uống thuốc nữa, dùng nhiều không tốt đâu, uống chút nước nóng có được không?”

Dạ Mặc Nhiễm nhìn nam nhân luôn luôn không lộ ra vui buồn, lúc này ánh mắt lại đang tràn đầy lo lắng quan tâm, hắn không tin ái tình, mà cái chân chính gọi là ái tình cuối cùng bất quá là kết hôn, làm bạn với nhau sống quãng đời còn lại mà thôi.

Chỉ đơn giản vậy, nhưng lại có bao nhiêu kẻ giữa đường đứt gánh, bao nhiêu người cùng nhau đầu bạc.

Nếu chỉ là như thế này, như vậy người bên cạnh mình đây cũng chẳng phải là không thể.

Chí ít hẳn đối với y cũng không chán ghét, hơn nữa nếu như người này đã nói, hẳn là sẽ không bao giờ phản bội.

“Cầm.”

“Sao? Rất đau à?”

Bàn tay tiến vào trong quần áo Dạ Mặc Nhiễm, dán lên vùng bụng lạnh lẽo mà giúp hắn xoa xoa.

Phương Cầm lo lắng nếu như tình huống nghiêm trọng hơn, bên ngoài lại loạn thành như vậy, thì phải làm sao đây?

Bàn tay to lớn của Phương Cầm thật ấm áp, Dạ Mặc Nhiễm thoải mái nhắm mắt lại, có chút buồn ngủ.

“Anh yêu tôi sao?”

Phương Cầm ánh mắt tối sầm lại, nhìn nam tử trong lòng đang nhắm mắt, nhẹ giọng trả lời: “Yêu.”

“Thế...”

Dạ Mặc Nhiễm mở mắt ra chăm chú nhìn y: “Chúng ta thử xem đi.”

Cảm giác người đang ôm mình cứng lại một chút, Dạ Mặc Nhiễm giơ tay đặt lên bàn tay Phương Cầm đang xoa bụng mình.

“Cầm, đừng cảm thấy kỳ quái vì quyết định bất ngờ này của tôi, tôi không phải nhất thời tâm huyết dâng trào, nhưng lý do... tôi không biết phải giải thích ra sao... anh... có đồng ý không?”

Chờ đợi hồi lâu, ngay lúc Dạ Mặc Nhiễm sắp ngủ gật vì chờ câu trả lời quá lâu, Phương Cầm mới không nhanh không chậm mà nói:

“Cứ làm điều cậu muốn làm là được rồi, tôi vẫn luôn ở đây.”

Dạ Mặc Nhiễm biết, vẫn luôn luôn biết.

Thì ra sau năm năm chưa từng gặp lại, chính mình cũng chưa bao giờ biến mất trong cuộc đời Phương Cầm, bởi y vẫn luôn ở ngay đây.

29. Chương 29: Tang Thi Quấy Nhiều Người Đang Mơ Mộng!

Phảng phất nhớ tới thời gian chạy trốn tìm đường sống trước kia.

Dạ Mặc Nhiễm an tâm ngủ trong nhiệt độ ấm áp của Phương Cầm, quần quanh là hương vị quen thuộc ấy.

Phó Nhất Hàng đẩy cửa ra, có chút kinh hoảng gọi bọn họ dậy, Phương Cầm phản xạ có điều kiện đem Dạ Mặc Nhiễm bảo vệ sau lưng, lạnh lùng nhìn Phó Nhất Hàng chăm chú.

“Chuyện gì?”

Phó Nhất Hàng thở hổn hển một hơi rồi nói rõ tình hình:

“Không biết vì sao đám tang thi đều tụ lại ở chỗ này, có lẽ lâu trên còn có người sống sót, hoặc là bọn chúng đã phát hiện ra chúng ta rồi.”

Dạ Mặc Nhiễm một khi ngủ cạnh Phương Cầm sẽ theo bản năng mà thả lỏng, không thèm để ý chút nào, cũng chẳng có tí ti đề phòng.

Bị đánh thức từ giấc ngủ sâu nên có chút ngẩn ngơ, hắn dựa vào người Phương Cầm mà ngồi dậy, mắt mũi kèm nhèm hỏi:

“Làm sao vậy?”

Phương Cầm đem quần áo rơi trên mặt đất đưa cho Dạ Mặc Nhiễm:

“Đứng lên mặc quần áo, tang thi tới.”

Dạ Mặc Nhiễm chậm rì rì mặc quần áo, trong miệng ai oán lầu bầu:

“Chết tiệt! Đến ngủ cũng không xong! Đây rõ ràng là tra tấn tinh thần mà! Cấm, để đó, tôi sẽ đem đầu bọn chúng đập nát hết! Shit!”

Phó Nhất Hàng khoe miệng có rút, vội vàng chạy đi lo việc.

Mọi người thu thập những thứ cần thiết, sắc trời bên ngoài cửa sổ vẫn âm u như trước.

Trong màn đêm yên tĩnh, tiếng tang thi gầm gừ bên ngoài càng khiến lòng người hoảng loạn hơn bao giờ hết.

Quách Hoảng vén rèm cửa sổ, nhìn qua khe quan sát bên ngoài, trong lòng lo lắng chỉ tăng chứ không giảm.

“Tang thi càng ngày càng nhiều, đều chạy tới tòa nhà này tụ tập, mặc kệ có phải bọn nó đến vì chúng ta hay không, lần này sợ rằng... không thể may mắn thoát khỏi được rồi.”

Tiểu Võ theo Quách Hoảng nhìn ra bên ngoài cũng có chút há hốc mồm: “Trời ạ! Tôi chỉ có một tay phát động dị năng, không biết còn có thể thấy thái dương ngày mai không nữa, thượng đế của con ơi...”

“Nếu như ngày mai trời đầy mây, cậu cũng chẳng nhìn thấy mặt trời được đâu!”

Mao Bân quăng mấy bộ quần áo vào trong túi, rồi nói với Tiểu Võ: “Đừng có ngồi đây cầu xin thượng đế, nhanh thu dọn đồ đạc đi.”

Phương Cấm rất nhanh thu xếp quần áo cùng đồ dùng hàng ngày, lại còn đặt thêm vào trong túi Dạ Mặc Nhiễm không ít đồ ăn.

“Tiểu Nhiễm cầm chắc súng, mặc kệ có phát sinh chuyện gì cũng đừng sợ, đã có tôi ở đây.”

Suy đi tính lại, Dạ Mặc Nhiễm cầm súng giắt vào thắt lưng.

“Tôi cũng không phải tiểu hài tử, anh cứ giữ mình cho tốt là được rồi.”

Lý Bằng Bằng lấy hết mấy món đồ sơ cứu trong nhà Vương Võ Thắng ra, toàn bộ nhét vào trong túi, rồi nói với mấy người đang rối ren lo lắng đằng kia:

“Chúng ta phải chạy ra ngoài thế nào đây? Hay là chờ một chút xem những tang thi kia có phải hướng về chúng ta thật không đã?!”

Cũng may cha mẹ Vương Võ Thắng bình thường thích đi du lịch, cho nên trong nhà có đến mấy cái túi du lịch to, mọi người vội vàng tổng kết hết thức ăn cùng ít vật dụng hàng ngày vào đó.

Vương Võ Thắng cùng Quách Hoảng đeo túi nặng, còn túi nhẹ hơn để Tiểu Võ và Mao Bân phụ trách.

Phó Nhất Hàng suy nghĩ một lúc rồi nói với Phương Cấm: “Cậu giờ còn có bao nhiêu đạn? Chúng tôi mấy người đều có súng, thế nhưng đạn đã dùng hết lúc ở trong trường học rồi, nếu như cậu vẫn còn, có thể đưa cho chúng tôi một ít không, có lẽ phần thắng đột phá được vòng vây sẽ lớn hơn một chút.”

Phương Cấm kéo Dạ Mặc Nhiễm đến bên cạnh mình, giương mắt nhìn đám người Phó Nhất Hàng.

Y hiểu rất rõ về con người, những người bình thường vì sinh tồn cũng có thể giết người phóng hỏa, huống chi là những người cả ngày kè kè với khẩu súng kia, thì càng vì sinh tồn mà không từ thủ đoạn nào.

Nếu như mấy người kia giống như vậy, y tuyệt sẽ không nhân từ với bọn họ.

Cái thứ nhân tính đó so với tang thi còn đáng sợ hơn.

Loại tư thái đề phòng này, Dạ Mặc Nhiễm đời trước đã thấy qua nhiều, chỉ một chút gió thổi cỏ lay thôi mà Phương Cấm cũng đã khẩn trương đề phòng, cuối cùng hầu như trở thành động tác bản năng của thân thể.

Từ hai bàn tay trắng đến lão đại hô phong hoán vũ, loại người nào cũng đã thấy qua.

Lúc đầu là vì họ cũng đã giúp mình nên Phương Cấm mới không bỏ lại bọn họ, nếu như bọn họ thực sự giống mấy kẻ kia, thì thực sự không còn gì để nói nữa.

Những người đó đối với anh em thì dùng tính mệnh để giảng nghĩa khí, còn đối với người ngoài thì phải xem giá trị lợi dụng mà thôi.

Bây giờ, Phương Cẩm làm vậy, Dạ Mặc Nhiễm tự nhiên hiểu rõ ý nghĩ của y, nghĩ vậy, hắn đặt tay kia lên cánh tay y, trấn an nói:

“Cẩm, chớ khẩn trương, bọn họ là cảnh sát, không phải xã hội đen.”

Phó Nhất Hàng lúc này mới biết vì sao Phương Cẩm đột nhiên nổi sát khí, lập tức đưa thẻ cảnh sát cho y nhìn.

“Đừng hiểu lầm, chúng tôi là người của tổ trọng án nên đều được cấp súng, tuyệt đối không phải như cậu nghĩ!”

Phương Cẩm lạnh lùng quét mắt nhìn bọn họ vài lần, rồi mới từ trong túi lấy ra mười hai viên đạn đưa cho bọn họ.

“Các canh không có ống giảm thanh nên đừng tùy tiện nổ súng, bằng không sẽ thu hút càng nhiều tang thi.”

Kể cả mấy người này là cảnh sát đi nữa thì cũng không có nghĩa là bọn họ sẽ không mang đến sự uy hiếp gì, nhất là khi trong tay lại có vũ khí.

Cho nên Phương Cẩm không đưa nhiều lắm, dù sao y chỉ cần bảo vệ Dạ Mặc Nhiễm an toàn, còn những người khác chết sống thế nào, cho tới bây giờ y vẫn không thêm quan tâm.

Phó Nhất Hàng cầm lấy đạn, cười cười nói: “Cám ơn, chúng tôi sẽ chú ý.”

30. Chương 30: Ký Ức Lặp Lại!

Hít sâu một hơi, Vương Vô Thắng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thần sắc càng ngày càng lo lắng.

“Chúng ta làm sao bây giờ? Một người lao ra dẫn dắt tang thi rồi đi, những người khác nhân cơ hội lên xe tiếp ứng sau sao?”

Quách Hoàng lắc đầu: “Không được, đây là chịu chết! Cậu xem những tang thi ở bên ngoài so với lúc chiều động tác đã nhanh nhẹn hơn rất nhiều! Kể cả một người hai tay hai súng bị nhiều tang thi như vậy vây quanh chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ! Biện pháp này tôi không đồng ý!”

“Vậy anh có biện pháp gì tốt hơn không?”

Vương Vô Thắng tựa như đã thông suốt nói: “Đây là biện pháp duy nhất rồi, mọi người cứ trốn trong phòng đi, khi tôi lao ra thu hút đám tang thi, thì mọi người mau mau lên xe, nếu như mấy người an toàn rồi, có thể tiếp ứng thì tiếp ứng, nếu như không thể, cũng đừng lo cho tôi, cứ chạy trước đi!”

Quách Hoàng từ trước đến nay là người có tính tình rất ôn nhu cũng phải cá giận nói: “Vương Vô Thắng, con mẹ nó nhà cậu nói cái gì vô liêm sỉ thế! Kể cả làm chim mồi đi dẫn dắt tang thi cũng không tới phiên cậu đâu!”

“Được rồi! Trong mắt mấy người còn có đội trưởng tôi đây không! Loạn cái gì mà loạn!” Phó Nhất Hàng quát mắng hai người đang tranh chấp kia.

Quách Hoàng kéo Vương Vô Thắng từ bên cửa sổ ngồi lên ghế sa lon.

Vương Vô Thắng vội vã nhảy dựng lên, kết quả lại bị Quách Hoàng đè xuống.

Như vậy vài lần, cả hai mới yên tĩnh lại.

Nhìn Vương Vô Thắng vẫn như trước ôm loại ý niệm này trong đầu, Lý Băng Băng liền đến ngồi bên cạnh, kéo tay hắn phe phẩy.

“Đại Võ, anh đừng kích động thế! Biện pháp rồi sẽ có, chúng ta nhiều người như vậy, thế nào cũng nghĩ ra được cách thoát thân an toàn mà! Lẽ nào anh mong muốn chúng em cả đời sau này sống trong hổ thẹn bất an sao! Đại Võ, không phải anh đang hi sinh, mà anh ích kỷ mới đúng!”

Vương Vô Thắng ngồi ở trên ghế sa lon, cúi đầu, dằng dấp cùng với Phương Cẩm trong trí nhớ Dạ Mặc Nhiễm dần chồng chéo lên nhau, trong kí ức hắt lại hiện lên một màn quyết định cùng từng giống như vậy.

Đang mơ hồ lại bị cái dạ dày đau nhức kéo cho tỉnh lại, Dạ Mặc Nhiễm ôm bụng đau nhức cúi gập người xuống.

Phương Cẩm nhanh tay lệ mắt đỡ lấy hắn: “Tiểu Nhiễm!”

Mao Bân đứng bên cạnh nghe thấy liền quay đầu lại, cũng hoảng sợ nói: “Mặc Nhiễm? Sao vậy? Thân thể khó chịu sao?”

Mấy người bên kia đang rơi vào cục diện bế tắc nghe thấy đều quay đầu nhìn về phía hắn, Lý Băng Băng lập tức chạy tới.

“Mặc nhiễm, là dạ dày đau phải không? Em thấy trong tủ có thuốc, để em đi lấy cho anh uống nhé!”

“Không cần.” Phương Cẩm trực tiếp cự tuyệt Lý Băng Băng.

Tiếng động bên ngoài càng lúc càng lớn, lầu một cũng truyền đến tiếng đập phá cửa.

Động tĩnh lớn như vậy chắc chắn sẽ thu hút thêm càng nhiều tang thi ở gần đó.

Nếu không nghĩ biện pháp rời khỏi đây, thì tình hình sẽ càng ngày càng nguy hiểm.

Phương Cẩm đỡ lấy bàn tay Dạ Mặc Nhiễm đang nắm chặt, lo lắng nói: “Tiểu Nhiễm, rất đau sao? Chịu khó một chút, tôi sẽ nghĩ biện pháp rời khỏi đây ngay!”

Dạ Mặc Nhiễm chậm rãi đứng thẳng lên, lắc đầu nói: “Không sao, chỉ là đột nhiên đau quặn mà thôi, đừng lo lắng.”

Tuy vậy bàn tay ai đó vẫn không hề rời khỏi dạ dày.

Phương Cẩm đỡ Dạ Mặc Nhiễm ngồi lên ghế salon, đi tới bên cửa sổ kiểm tra tình hình bên dưới.

Không ít tang thi đang tụ tập rất nhiều, chẳng biết có phải do ngửi được mùi người sống ở đây không nữa.

Trước mắt, theo y quan sát, có lẽ chỉ là do bị âm thanh cùng ánh sáng le lói ở đây hấp dẫn mà thôi.

Nhưng cũng không thể không lo đến việc bọn chúng mỗi giờ mỗi phút đều có thể tiến hóa.

Y đánh giá hoàn cảnh xung quanh, suy nghĩ đến mọi biện pháp có thể khả thi.

Dạ Mặc Nhiễm từ khi bị một lần bệnh nặng, dạ dày vẫn luôn rất kém cỏi, từ lúc nổi tiếng vẫn thường đi lưu diễn khắp nơi, tham gia các show hay đi từ thiện gì đó khiến ba bữa ăn của hắn chẳng mấy khi đúng giờ được.

Theo danh tiếng càng lúc càng lớn thì áp lực cũng vô hình tăng theo, những lúc bình thường hầu như đều luyện tập đến quên ăn quên ngủ.

Từ khi trọng sinh đến nay, những áp lực tinh thần hắn phải chịu tăng hơn trước gấp trăm lần, dần dần đã vượt qua sức chịu đựng của hắn.

Bằng không, một kẻ kiêu ngạo như hắn tại sao lại tan vỡ đến khóc òa chứ!

Đang lúc tảng đá lớn đè nặng tâm tình của hắn được đỡ xuống, thì thân thể hắn lại bắt đầu biểu tình kêu gào.

Phương Cẩm trở lại sô pha sờ sờ trán Dạ Mặc Nhiễm.

Dạ Mặc Nhiễm mở mắt ra nhìn y: “Nghĩ ra biện pháp rồi sao?”

Phương Cẩm gật đầu: “Còn có thể chịu đựng được không?”

Dạ Mặc Nhiễm mỉm cười đáp: “Ừ, không thành vấn đề.”

Tiểu Vô cấp bách nhảy ra nói với Phương Cẩm: “Phương Cẩm, anh nghĩ ra biện pháp gì rồi, nói mau đi! Tang thi sắp đến cửa nhà chúng ta rồi đó! Anh yên tâm, mặc kệ thể nào, tôi tuyệt đối sẽ đứng bên cạnh

Mặc Nhiễm, bảo vệ không cho tang thi đụng tới một sợi tóc nào của anh ấy! Đừng có lãng phí thời gian nữa, nói đi!”

Phương Cẩm liếc mắt nhìn lại hắn, Tiểu Võ chột rùng mình một cái, sợ đến im tịt.

Phương Cẩm quay đầu nhẹ giọng nói với Dạ Mặc Nhiễm: “Nhảy từ tầng hai xuống có được không? Nếu không được thì đừng có cố, tôi còn biện pháp khác.”

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu: “Anh ở dưới đất đỡ tôi là được, chìa khóa xe đâu?”

Tuy rằng không biết Dạ Mặc Nhiễm cần chìa khóa xe làm gì, nhưng Phương Cẩm vẫn móc từ trong túi ra đưa cho hắn.

Dạ Mặc Nhiễm cầm lấy chìa khóa xe, trực tiếp đưa cho Phó Nhất Hàng: “Anh lớn tuổi nhất, chín chắn hơn bọn họ rất nhiều, cho nên anh lái xe là thích hợp nhất, mấy ngày nay Cẩm quá mệt mỏi rồi, anh ta cần nghỉ ngơi. Để Võ Thắng ngồi ghế phó lái, những người khác trực tiếp ngồi phía sau đi.”

31. Chương 31: Dững Cầm Hay Chặt Vật?

Mọi người không có dị nghị gì, đều đồng loạt gật đầu, chỉ có Phó Nhất Hàng không biết nên khóc hay nên cười!

Phương Cẩm nói tiếp: “Dưới cửa sổ phòng bếp chính là chỗ xe đậu, tầng hai không cao lắm nên nhảy xuống không có việc gì. Tang thi sẽ hướng tới những chỗ có ánh sáng, nên để đèn sáng trong phòng khách, cả đèn trang trí cũng bật hết lên. Tang thi thấy sáng sẽ công kích, những con khác cũng sẽ bị hấp dẫn đến đây. Sau đó chúng ta đợi thời cơ nhảy xuống rồi chạy nhanh lên xe.”

Mọi người rất nhanh chiếu theo biện pháp của Phương Cẩm mà hành động, Phó Nhất Hàng cùng Vương Võ Thắng, Mao Bàn ở phòng khách bố trí, Tiểu Võ cùng Quách Hoàng, Phương Cẩm đem mấy thứ đồ đang đặt trên bệ cửa sổ dọn đi để lấy chỗ đặt chân nhảy xuống.

Cửa sổ phòng bếp hình như đã lâu ngày không mở, khói dầu bám lại rất nhiều, Tiểu Võ cùng Quách Hoàng mất không ít công sức mới đẩy được ra.

Đánh giá phía dưới một chút, theo tình hình sơ bộ thì dùng mắt thường cũng có thể thấy chung quanh không dưới mười tang thi đang lờn vờn.

Bất quá hiện tại tên đã lên đây, không thể làm gì khác hơn là kiên trì làm theo kế hoạch.

Rất nhanh bên ngoài cũng đã chuẩn bị tốt, bọn người Phó Nhất Hàng đem tất cả đèn trong phòng khách bật lên rồi cấp tốc chạy vào phòng bếp đóng chặt cửa lại.

Bất quá chỉ qua vài giây đồng hồ, đám tang thi bắt đầu phát cuồng đập cửa.

Những tang thi đang lắc lư dưới lầu cũng rất nhanh chạy vào hành lang để mò lên.

Phương Cẩm quăng một ống hãm thanh cho Nhất Hàng, ý bảo hai người bọn họ trước tiên xuống phía dưới xử lý sạch sẽ mọi thứ xung quanh trước.

Thấy Dạ Mặc Nhiễm mỉm cười với mình, lúc này Phương Cẩm mới quay lại chọn thời điểm thích hợp để nhảy xuống.

Đợi đến lúc xung quanh chỉ còn khoảng bốn năm tang thi, Phó Nhất Hàng bắt đầu nhảy xuống trước, Phương Cẩm theo sát sau đó.

Mấy người ở phía trên thấy bọn họ đã tiêu diệt hết mấy tang thi, sau đó thuận lợi trèo lên xe mới dám nhảy xuống.

Vương Võ Thắng nhảy trước, Lý Bằng Bằng theo sát phía sau, ước lượng độ cao rồi cũng can đảm nhảy theo.

Lúc này đám tang thi đã đập nát cửa trước mà xông vào, thấy trong phòng có ánh đèn lại bắt đầu hướng về phía gian phòng công kích.

Dạ Mặc Nhiễm vừa vào phòng bếp liền vặn mở khóa gas, cho nên hiện tại trong phòng đều tràn ngập khí gas gay mũi.

Có lẽ bởi vì như vậy tang thi mới trong chốc lát không mò được đến phòng bếp.

Mao Bân an toàn tiếp đất, Tiểu Võ cùng Quách Hoàng đều chuẩn bị chờ Dạ Mặc Nhiễm nhảy trước rồi mới tới bọn họ.

Thế nhưng Dạ Mặc Nhiễm một tay kéo Tiểu Võ đẩy lên trước, thời gian cấp bách nên Tiểu Võ không thể làm gì khác hơn là nhảy xuống.

Lúc này có một cánh tay tang thi đã xuyên được vào cửa phòng bếp, thiếu chút nữa đã bắt được vào người Quách Hoàng.

Dạ Mặc Nhiễm đứng lúc quay mặt về phía cửa, một tay giật người Quách Hoàng đẩy lên bệ cửa sổ, Quách Hoàng thấy thế vội vàng nói:

“Mặc nhiễm! Cậu xuống trước đi!”

Đang nói chuyện thì tang thi đã lại đập thêm được vài cái lỗ trên cửa, cơ bản có thể thấy tất cả mọi thứ trong phòng bếp.

Tru lên hai tiếng, lại có thêm mấy tang thi nữa chạy tới.

Bởi vì khí gas, cho nên không thể nổ súng, dị năng hỏa hệ của Tiểu Võ cũng không thể dùng, cho nên Dạ Mặc Nhiễm mới để cho hắn nhảy xuống trước.

Dạ Mặc Nhiễm lời câu nói của Quách Hoàng, kéo mạnh tay hắn: “Anh nhanh nhảy xuống đi, đừng lãng phí thời gian nữa!”

Quách Hoàng không nhảy xuống thì Dạ Mặc Nhiễm cũng không nhảy được, lúc này hắn đã ngồi xổm trên bệ cửa, có lẽ nhằng nữa cũng chẳng được tích sự gì. Chẳng còn lựa chọn nào khác, hắn đành phải buột lòng nhảy xuống.

Quách Hoàng chân trước vừa rời cửa sổ, tang thi ngoài cửa cũng toàn bộ nhào được vào phòng, Quách Hoàng nhìn thoáng thấy được, nhưng cũng không thể cứu vãn được gì, lo lắng đứng cả tim.

Phương Cẩm nhìn đám người nhảy xuống mà nhưng vẫn chưa thấy Dạ Mặc Nhiễm đâu, ngay cả Quách Hoàng cũng đã nhảy rồi, vẻ mặt y trở nên so với dã thú nổi giận còn đáng sợ hơn.

Mà ngay trong nháy mắt sắp bị tang thi chụp được, Dạ Mặc Nhiễm cũng rất nhanh ra tay.

Những hạt nước nhỏ bắn mạnh ra, lập tức nổ tung đầu hai tang thi ngoài cửa.

Còn có vài hạt nước bởi vì lần đầu tiên công kích nên vị trí không thể khống chế hoàn hảo được, kết quả đã đục lỗ chỗ trên ngực và bụng mấy tang thi đó.

Động tĩnh tại chỗ này dẫn dắt đến càng nhiều tang thi, nhiều đến độ Dạ Mặc Nhiễm hoa mắt căn bản không thấy rõ có bao nhiêu, trực tiếp đánh ra một chuỗi.

Mấy tang thi cách hắn gần nhất trong nháy mắt xiêu vẹo mà ngã xuống đất, đáng tiếc là máu tươi đều phun hết lên người hắn, nhất là hiện tại, hắn đang mặc một bộ quần áo nhạt màu nên thoát nhìn trông càng kinh dị.

Chiều theo lẽ thường mà nói, người đã chết một thời gian ngắn máu đều đông lại.

Tang thi là người bị cắn mới trở nên biến dị, cho nên máu này ngoại trừ không có độ ẩm lại càng thêm tanh tưởi.

Cảm thấy mùi vị này khiến dạ dày Dạ Mặc Nhiễm cuộn lên một trận rồi phun hết ra ngoài, lại còn phải phòng bị những công kích đang ồ ạt lao tới kia, thực sự là chật vật đến cực điểm.

Liên tiếp đánh ra vài chuỗi khiến Dạ Mặc Nhiễm tạo được khe hở bò lên trên bệ cửa.

Phương Cẩm ở dưới đã cấp bách chờ không nổi nữa, chuẩn bị chạy tới tìm Dạ Mặc Nhiễm, cùng lắm thì chết chung với nhau.

Kỳ thực mới chỉ qua vài giây đồng hồ, đối với những người khác mà nói, chậm chạp không thấy Dạ Mặc Nhiễm một giây trôi qua dài tựa cả năm trời, huống chi là Phương Cẩm.

Quách Hoàng cùng Phó Nhất Hàng vội vã kéo y lại, lời muốn nói còn chưa ra đến miệng thì đã thấy Dạ Mặc Nhiễm từ cửa sổ nhô đầu ra.

Phương Cẩm lập tức bỏ qua hai người, giang tay đỡ lấy Dạ Mặc Nhiễm: “Tiểu Nhiễm, đừng sợ! Nhảy mau!”

Dạ Mặc Nhiễm bị tang thi bức đến mức không có thời gian điều chỉnh tư thế rơi xuống đất, mắt thấy một tang thi gần như đang vồ lại chụp hắn, bàn tay đang nắm bệ cửa sổ cũng tuột ra luôn.

Một lòng mong thoát khỏi những tang thi này, Dạ Mặc Nhiễm nặng nề rơi xuống, trông cứ như là bị té từ cửa sổ vậy.

32. Chương 32: Thiếu Niên, Rất Nguy Hiểm, Tránh Xa Ra

Nếu khí lực Phương Cẩm không đủ mạnh, cùng cặp mắt không ngừng nhìn chăm chăm vào Dạ Mặc Nhiễm mà đúng lúc đỡ được hắn, thì theo kiểu ngã xuống này, Dạ Mặc Nhiễm không chết cũng sẽ tàn phế!

Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm, nhìn vết máu đầy trên thân thể hắn, nhất thời cả người như rơi vào hầm băng, ức chế không được mà run rẩy.

Thế nhưng tang thi ở phía trên cũng không buông tha mà nhảy xuống theo Dạ Mặc Nhiễm.

Phương Cẩm sau khi đỡ được người, ngay cả một giây cũng không do dự, trực tiếp ôm lên xe.

Nhưng tốc độ tang thi tuyệt đối nhanh hơn một kẻ đang phải bế người khác.

Đã xuống dưới lầu, Dạ Mặc Nhiễm không có kỳ điều gì mà trực tiếp nổ súng.

Tang thi vừa ngã xuống, bọn họ đã an toàn lên xe, chân ga mới vừa đạp, Dạ Mặc Nhiễm đã quay cửa kính xe xuống, hướng về những tang thi đang nhào ra ngoài cửa sổ mà bắn liên hai phát.

Gần như ngay khi đạn bay ra khỏi họng súng, trên tầng hai cũng vang lên một tiếng nổ rất lớn, cho dù bọn hắn đã tránh xa được một đoạn, nhưng cũng vẫn bị vụ nổ ảnh hưởng tới.

Người trong xe chỉ nghe thấy ưỳnh một tiếng, sau đó một trận sóng nhiệt mạnh mẽ quét qua rồi mới chậm rãi khôi phục bình thường.

Hai thanh niên mới lớn lần đầu tiên được thấy tràng cảnh hoành tráng đến như vậy.

Mao Bân còn đang trong quá trình tiêu hóa, còn Tiểu Võ thì kích động cực kỳ.

Hắn không nghĩ tới Dạ Mặc Nhiễm thoát nhìn giống như một thiếu niên văn tĩnh ôn nhu lại ra tay ác như vậy, trong một phòng ít cũng có hơn mười tang thi, cứ như thể thoáng một cái bị nổ chết cả đám, khiến hắn chỉ nghĩ thôi cũng muốn hét to lên ca ngợi.

Vừa mới quay đầu lại, hắn đã thấy Dạ Mặc Nhiễm hầu như là cả người máu chảy đầm đìa, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, đang cuộn trong lòng Phương Cẩm, hai mắt nhắm tít, hô hấp dồn dập, thoát nhìn trông vô cùng thống khổ.

Nhìn thấy hắn trông như sắp chết khiến thanh âm Tiểu Võ cũng run run: “Mặc... Mặc Nhiễm, anh làm sao vậy? Hả?... bị tang thi đánh bị thương à?”

Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm, căn bản không dám lộn xộn, y sợ trên người Tiểu Nhiễm có thương tích, sợ làm hắn đau thêm nên hoàn toàn không biết làm sao.

Dạ Mặc Nhiễm nghe thấy tiếng của Tiểu Võ, mới phát giác nhiệt độ cơ thể của người đang ôm mình đột nhiên lạnh lẽo dị thường, thân thể căng cứng kia chẳng thể khống chế được mà không ngừng run rẩy.

Hắn biết bộ dáng mình bây giờ khiến Phương Cẩm hiểu lầm, chắc chắn đã dọa y phát khiếp.

Cố gắng thanh tỉnh ghé vào lỗ tai y, suy yếu nói:

“Tôi không sao, máu này không phải của tôi, bởi vì hoàn cảnh quá kinh khủng khiến tôi không nhận được mà ới ra thôi, Cẩm... giúp tôi thay quần áo, rồi lấy cho tôi một viên thuốc giảm đau, a... Cẩm, dạ dày đau quá...”

Nghe thấy Dạ Mặc Nhiễm nói, Phương Cẩm cố gắng ổn định tâm tình, rồi nói với Quách Hoàng:

“Anh cầm cái túi bên trong có mấy bộ quần áo, nhớ lấy cái nào cài nút ấy, lấy thêm một tấm thảm nữa, Tiểu Võ, đun nước ấm đi, Lý Bằng Bằng, túi trong tôi có thuốc, lấy giúp tôi.”

Mấy người vội vàng giúp một chân một tay, Phương Cẩm cầm lấy thảm bọc Dạ Mặc Nhiễm lại, sau đó mới giúp hắn cởi quần áo.

Thấy thân thể trắng nõn kia xác thực không có một vết thương, Phương Cẩm mới hoàn hồn được một ít.

Trực tiếp ném bộ quần áo dẫm máu ra ngoài cửa sổ, y cẩn thận dè dặt giúp hắn mặc quần áo sạch sẽ vào.

Cho hắn uống thuốc rồi giúp hắn điều chỉnh tư thế ngủ cho thoải mái, Phương Cẩm cũng không buồn làm mấy chuyện dư thừa, chỉ chăm chú ôm hắn vào lòng, trầm mặc không nói.

Những người khác trong xe cũng không thể tưởng tượng được tình huống lúc đó nguy hiểm đến thế nào, nhưng Quách Hoàng lại thập phần rõ ràng.

Nếu Dạ Mặc Nhiễm không đẩy hắn nhảy trước, hiện tại, chỉ sợ hắn đã biến thành đồ ảm trong bụng tang thi rồi.

“Phương Cẩm.” Quách Hoàng nhẹ giọng đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh trong xe, rồi không đợi y đáp lại mà tự mình nói tiếp:

“Tôi thiếu Mặc Nhiễm một mạng.” Tôi sẽ nhớ kỹ, nhớ thật kỹ!

Cho dù Quách Hoàng chưa nói hết, bọn họ cũng minh bạch, vốn người không nên nhảy xuống cuối cùng lại ở lại cho đến phút chót.

Mà chỉ riêng bộ quần áo dính đầy máu tươi đó cũng đủ để tưởng tượng tình huống lúc đó nguy hiểm đến mức nào.

Mặc dù ở chung mới vài ngày, bọn họ cũng có thể cảm giác được Dạ Mặc Nhiễm là một người lạnh lùng, mà hôm nay hắn lại liều mình cứu giúp bọn họ, cũng coi như báo đáp lại lần trước mọi người quyết tâm nhảy xuống xe cứu hắn.

Có người ích kỷ lạnh lùng đáng thẹn, có người mặc dù cũng ích kỷ lạnh lùng, nhưng lại thực đáng để tôn trọng!

Bầu trời sáng lên từng chút một, trên con đường hoang vu không thấy một bóng người.

Đô thị phồn hoa trước đây giờ đã trở thành một thành phố chết.

Tất cả những biến hóa này khiến cho người ta kinh hãi, trong lòng càng cảm thấy rét lạnh!

Vương Vô Thắng nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ đến xuất thần, người thân không có, nhà cũng đã bị hủy. Hắn còn có thể đi đâu đây?

Liều mạng tìm đường sống như vậy rốt cuộc vì cái gì?

Hắn như lâm vào góc chết, nhưng hiện tại, lại không có ai để hắn trút bầu tâm sự cả.

Bởi vì chính bản thân bọn họ cũng đâu có khá hơn chút nào!

Xe liên tục chạy về phía trước, không có ai nói chuyện, cũng không ai hỏi phải đi nơi nào!

Tình hình bây giờ đối bọn họ mà nói, chỗ nào cũng giống nhau, chẳng khác gì cả!

Khi mặt trời lên tới đỉnh đầu, bọn họ đã chạy tới đường cao tốc.

Con đường trước đây vốn thông suốt giờ cứ cách một quãng lại thấy những chiếc taxi hỏng, xe chở hàng, xe buýt... còn có những vòng bảo hộ đứt đoạn.

Bọn họ lúc này đã có thể bình tĩnh đối mặt với những cảnh tượng như thế này.

Nhưng vẫn như cũ sẽ phát sinh một ít chuyện ngoài ý muốn, ví như đi trên đường lại chệch phải đình vậy.

Phó Nhất Hàng cảm thấy lần bánh càng lúc càng khó khăn, hơn nữa trên đồng hồ báo xăng đã biểu hiện trong bình gần cạn, nên cũng không hề nghĩ đến vấn đề nằm ở cái lốp xe.

Vừa lúc phía trước có một trạm xăng dầu, Phó Nhất Hàng nghĩ nên tới thử thời vận, xem trong đó có còn xăng không.

Xe vừa dừng ở trạm, Tiểu Vô không đợi được mà nhảy xuống xe hoạt động gân cốt.

Lúc này, Dạ Mặc Nhiễm cũng đã tỉnh, nhưng vẫn nằm trong vòng tay của Phương Cẩm mà không muốn mở mắt.

Dạ Mặc Nhiễm tựa mình một chút, vòng tay ôm lấy thắt lưng Phương Cẩm, tựa đầu vào vai y, thoải mái thở dài một tiếng.

Phương Cẩm đỡ Dạ Mặc Nhiễm, tránh cho hắn trượt xuống khỏi người mình, nhỏ giọng hỏi: “Đói bụng chưa? Ngồi dậy ăn một chút nhé.”

Dạ Mặc Nhiễm nỉ non nói: “Chúng ta ở đâu đây?”

“Trạm xăng dầu.”

Dạ Mặc Nhiễm cọ cọ, con mắt có chút chịu không nổi ánh sáng mà nhúu mày híp mắt: “Hết xăng rồi sao?”

“Sắp thôi, còn muốn ngủ nữa không?”

33. Chương 33: Chặn Đường Cướp Đoạt?

Khi Phương Cẩm nói chuyện, lỗ tai Mặc Nhiễm cảm thấy ngứa ngứa, ***g ngực cũng rung lên.

Đôi mắt đã thích ứng với ánh sáng có thể mở ra nhìn thấy rõ ràng, hắn nhìn cái cằm của Phương Cẩm, đưa tay lên sờ sờ.

“Râu mọc nhanh thật, có mang theo dao cạo không đấy?”

Cằm bị Dạ Mặc Nhiễm sờ vào có chút ngứa, giống như gai tặn vào trong tim y: “Không, để quên rồi.”

Dạ Mặc Nhiễm khẽ cười một tiếng, rồi ngồi lên ghế, nói: “Anh là người ngay cả gối ôm cũng mang theo, thế mà lại quên cái này à.”

Hắn đưa tay với cái túi của mình để lấy dao cạo râu ra, vẻ mặt đắc ý khua khua trước mặt Phương Cẩm.

“Anh đừng có cử động, để tôi cạo cho! Nhỡ có cắt trúng chỗ nào cũng đừng trách tôi đấy.”

Dạ Mặc Nhiễm nhẹ tay nâng cằm Phương Cẩm lên, nở nụ cười có chút hèn mọn, tựa như lão phú ông đùa giỡn con gái nhà lành.

Phương Cẩm vẫn không nhúc nhích để mặc hắn thích làm gì thì làm.

Dạ Mặc Nhiễm chăm chú thổi mạnh, đặc biệt tỉ mỉ cạo từng chút một.

Ở trong mắt Dạ Mặc Nhiễm, Phương Cẩm vẫn luôn ngay ngắn, ngăn nắp, và vô cùng sạch sẽ.

Thế nhưng trong trí nhớ của hắn, lần cuối nhìn thấy người kia lại là bộ dáng chật vật, thậm chí còn rất lòi thoi. Nếu như không phải vì mình, với năng lực cùng nhân lực của y, làm sao lại bị rơi vào hoàn cảnh như vậy!

“Tiểu Nhiễm, đừng như thế.”

Phương Cẩm đưa tay che đi ánh mắt của Dạ Mặc Nhiễm, y không rõ vì sao Dạ Mặc Nhiễm lại lộ ra ánh mắt đau thương như vậy, Dạ Mặc Nhiễm thế này càng làm cho y đau lòng, còn đau hơn cả tình yêu đơn phương không được đáp lại của y!

Bỏ bàn tay đang che mắt mình ra, hắn nghiêm túc nói:

“Cẩm, hứa với tôi... mặc kệ sau này chúng ta gặp phải chuyện tình nguy hiểm đến thế nào, cũng đừng rời xa tôi, đừng bỏ lại tôi một mình nhé!”

Phương Cẩm nhìn hắn nửa ngày không nói, Dạ Mặc Nhiễm có chút cuống quýt cầm lấy cánh tay y: “Cẩm! Đáp ứng tôi đi!”

Phương Cẩm khẽ nhủ mày, cuối cùng không cự tuyệt được mà gật đầu: “Được.”

Dạ Mặc Nhiễm nở nụ cười, hắn biết Phương Cẩm đã nói là sẽ làm.

Chỉ ít đời này sẽ không còn lại một mình hắn đối mặt với sự cô độc tới đáng sợ kia nữa.

Hắn khẽ ngẩng đầu lên, chiếc cổ duyên dáng kéo thành một đường cong tựa như chú thiên nga cao quý, bờ môi lạnh lạnh nhẹ hôn lên nơi phát ra thanh âm nhẹ nhàng của người kia.

Vốn tưởng rằng Phương Cẩm sẽ cảm thấy xấu hổ, kết quả vẻ mặt của y một điểm cũng không thay đổi, kiểu như người vừa bị hôn không phải là y vậy.

Dạ Mặc Nhiễm thất bại quay đầu đi, kết quả thấy Mao Bàn cùng Lý Băng Băng bị kẻ khác dùng súng chĩa thẳng vào người, tựa hồ như đang bị uy hiếp gì đó.

“Cẩm, anh xem, bọn họ đang làm gì vậy? Đây là Z quốc không phải M quốc, từ lúc nào súng đã trở nên rẻ mạt giống như rau cải trắng thế này?” Hắn vừa nói vừa xuống xe.

Dạ Mặc Nhiễm mới vừa đẩy cửa xe, tình thế liền có biến chuyển.

Kẻ vừa cầm súng bị Quách Hoàng đè xuống mặt đất, Phó Nhất Hàng cũng dùng súng chĩa vào một tên khác, rồi chậm rãi bước về phía kẻ đang bị ép xuống đất.

Ngoài ra còn có một cô gái khóc sụt sùi đang lải nhải tiếng địa phương mà Dạ Mặc Nhiễm nghe không hiểu.

“Mặc Nhiễm! Anh tỉnh rồi hả? Thân thể đỡ hơn chưa?” Tiểu Võ vừa thấy Dạ Mặc Nhiễm, lập tức như ong mật thấy hoa tươi mà lon ton dính chặt lấy hắn.

Dạ Mặc Nhiễm đối với sự nhiệt tình quan tâm của Tiểu Võ làm như không thấy, đẩy đẩy hắn ra, bộ dáng có chút ghét bỏ.

Tiểu Võ vẻ mặt đau khổ vừa định nhào vô lần nữa thì Phương Cẩm đã chạy tới đứng bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm.

Kể cả nếu không có bộ mặt đe dọa uy hiếp lạnh như băng đang trừng trừng bắt hắn phải tránh xa Dạ Mặc Nhiễm kia, thì chỉ cần y đứng cạnh Dạ Mặc Nhiễm, Tiểu Võ cũng chẳng dám lại gần thêm tí nào nữa rồi. Trên đời này quả nhiên có những thứ vốn dĩ trời sinh đã bị cái khác khắc chế!

Dạ Mặc Nhiễm nhìn Tiểu Võ sợ Phương Cẩm như thế, có chút buồn cười không giải thích được, nhưng cũng lười không buồn thể hiện ra mặt.

Hắn đương nhiên không biết sự sợ hãi của Tiểu Võ đối với Phương Cẩm giống như là học sinh tiểu học sợ giáo viên chủ nhiệm, dù sao Phương Cẩm cũng là người thầy đầu tiên về dị năng của Tiểu Võ.

Nghi hoặc nhìn về phía bên kia, Dạ Mặc Nhiễm hỏi Tiểu Võ: “Bọn họ đang làm gì vậy?”

Tiểu Võ vốn định thêm mắm thêm muối kể lại thập phần sinh động từ đầu cho Dạ Mặc Nhiễm nghe, kết quả lời mới vừa ra khỏi miệng liền bị Phương Cẩm liếc mắt một cái đến cứng cả họng, không thể làm gì khác hơn là nói một cách thật ngắn gọn.

“Là bọn chúng rải đinh trên đường để mai phục đợi chúng ta ra khỏi xe rồi cướp thức ăn nước uống, kết quả năng lực quá kém nên mới vừa động thủ đã bị chế phục rồi!”

Dạ Mặc Nhiễm vô thức nuốt một ngụm nước bọt, người nói không có gì nhưng người nghe lại suýt nghẹn chết.

Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy Tiểu Võ khẳng định đã nghẹn đến không chỗ phát tiết rồi, chỉ là xung động trong thời kỳ trưởng thành thôi, có thể hiểu được.

Không biết vì sao Tiểu Võ thấy được trong mắt Dạ Mặc Nhiễm một tia thương hại hay gì đó, hắn không nghĩ ra Dạ Mặc Nhiễm đang thương hại cái gì, lẽ nào thương hại bản thân mình còn chưa có ý định đi cướp mà đã bị kẻ khác chặn đường cướp đoạt rồi ư?!

Ở thời kì tận thế này, có ai là không đáng thương đâu, thế nhưng vấn đề là ở chỗ Dạ Mặc Nhiễm đã có lúc nào nhân từ chứ?!

Quý dị! Càng nghĩ càng quý dị!

Dạ Mặc Nhiễm không quan tâm Tiểu Võ đang nghĩ vớ vẩn gì, hắn quay đầu lại nhìn cái xe một chút.

Cả ba cái lớp đều trong tình trạng xẹp lép, bình thường thì cũng chỉ mang theo một cái để dự phòng, giờ cả ba lớp đều hỏng thì phiền phức rồi đây.

Ngẩng đầu nhìn người bên cạnh, hắn nói: “Cắm, xe hỏng rồi, giờ chúng ta làm sao bây giờ?”

Phương Cắm nhìn biển báo ven đường, nếu như đi bộ thì phỏng chừng tới lúc trời tối đen cũng chưa ra được khỏi đường cao tốc.

Hướng hồ Dạ Mặc Nhiễm cũng không đủ thể lực, y quay đầu nhìn về phía hai kẻ bị Phó Nhất Hàng trói chặt không nói lời nào.

34. Chương 34: Tiệc Nào Rồi Cũng Phải Tàn

Dạ Mặc Nhiễm biết Phương Cắm muốn tìm biện pháp từ trên người mấy kẻ kia, bèn lôi kéo y nói:

“Cắm, không bằng chúng ta tách ra khỏi bọn họ đi!”

“Không được! Mặc Nhiễm, chúng ta cùng chung hoạn nạn lâu như vậy sao có thể mỗi người một ngã đây! Chúng ta phải hỗ trợ nhau chứ!” Tiểu Võ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cướp lời Phương Cắm, xù lông hô lớn.

Mấy ngày này vì sợ thanh âm đưa tới tang thi nên hắn vẫn luôn nhỏ giọng nói chuyện, hoặc là thẳng thắn ngậm miệng lại, thiếu chút nữa đã tưởng mình là con ngoan trò giỏi rồi, đúng là làm hắn nghẹn chết mà!

“Không!” Dạ Mặc Nhiễm ngay lập tức cự tuyệt: “Các người sẽ cản trở làm lỡ thời gian của chúng tôi mất!”

Nghe thấy Tiểu Võ nói, mấy người kia cũng định đi tới hỏi xem đã có chuyện gì, giờ cũng chẳng cần phải hỏi nhiều nữa, bọn họ đã bị Dạ Mặc Nhiễm ghét bỏ rồi!

Tiểu Võ ngăn người vài giây, vẫn chưa từ bỏ ý định nói tiếp:

“Thế nào sẽ cản trở, tôi là dị năng giả đó! Mặc Nhiễm, anh có biết dị năng giả cực kì hiếm có không hả, tự thân có trang bị công kích miễn phí đó nha, nếu như ngày nào đấy trên đường hết đạn, Phương Cắm cũng vô pháp chiếu cố đến anh, lúc đó, không có tôi thì anh phải làm sao đây! Cho tôi đi cùng đi, càng thêm an toàn mà!”

Phó Nhất Hàng đi tới, nói: “Nhà của tôi ở thành phố B, tôi nhất định phải về đó, tuy rằng tôi không có dị năng, nhưng cũng không phải kẻ vô dụng, tôi cũng mong muốn mọi người cùng đi trên đường chiếu cố đến nhau, bất quá nếu như cậu không muốn, tôi cũng không miễn cưỡng.”

“Tôi cùng Bằng Bằng không thể đi cùng với mọi người rồi.” Mao Bàn có chút không muốn mà nhìn bọn họ, nhưng hắn cũng có nơi cần phải đi.

Vương Võ Thắng nhìn hai người bọn họ, nhú mày nói: “Các cậu muốn đi đâu? Hiện giờ tình hình loạn thành như vậy, chỗ nào cũng không an toàn đâu.”

“Chúng em muốn về nhà.” Lý Bằng Bằng nhìn thoáng qua mọi người: “Em cùng Mao Bân cùng quê, vừa vặn có thể đi cùng quan tâm lẫn nhau, vốn dự định ra đường cao tốc thì sẽ tạm biệt mọi người, bây giờ chia tay cũng thuận tiện. Trong khoảng thời gian này, cảm tạ mọi người đã chiếu cố, nếu như còn có cơ hội gặp lại, em nhất định sẽ tận lực báo đáp.”

Tuy rằng Lý Bằng Bằng chẳng giúp được gì, năng lực cũng không có, nhưng ít ra cô khác với mấy nữ sinh cả ngày oán giận nghĩ rằng đàn ông đương nhiên phải chiếu cố đến mình. Hơn nữa, thời gian qua cô cũng rất kiên cường đối mặt với mọi chuyện, chỉ riêng điểm này, Dạ Mặc Nhiễm cũng không ghét bỏ cô.

“Trên đường không có thức ăn cùng vũ khí phòng thân, các người sẽ không chống đỡ được bao lâu, mỗi người cứ cầm một túi thức ăn, dao găm của tôi, các người cũng lấy để phòng thân đi.”

Không có mấy thứ này, có thể nói là nửa bước khó đi, bọn họ cũng không thể từ chối.

Mao Bân cảm kích cười nói với Dạ Mặc Nhiễm: “Thức ăn cùng dao găm chúng tôi sẽ nhận, bắt quá một túi là đủ rồi, các anh có nhiều người như vậy, cần nó hơn chúng tôi. Mặc Nhiễm, cảm ơn anh!”

Tiểu Võ ghét nhất là lúc chia tay, nhất là sau khi đã có tình cảm với nhau, nhưng hẳn hiểu bọn họ vì người nhà nên phải đi về, bèn ôm chặt lấy Mao Bân: “Người anh em! Cậu ăn của tôi hai cái bánh quy, tôi vẫn còn nhớ rõ đấy, nhất định phải trả lại cho tôi nghe chưa!”

Mao Bân tươi cười, nện cho Tiểu Võ một quyền: “Tiểu tử thôi! Sau này sẽ trả lại cho cậu gấp đôi! Cho cậu no chết luôn!”

Dạ Mặc Nhiễm đưa balô cùng dao găm cho bọn họ, nói: “Mau cút đi, thật chướng mắt.”

Dạ Mặc Nhiễm độc mồm độc miệng khiến Lý Bằng Bằng nín khóc mà cười, sau đó lại càng không đành lòng, có lẽ về sau cũng không còn cơ hội nghe được miệng lưỡi độc địa của hắn nữa rồi.

Phó Nhất Hàng là người lớn tuổi nhất, lại nói với hai người bọn họ những chỗ phải chú ý trên đường.

Tuy rằng thời gian ở chung không dài nhưng mỗi phút giây đều trôi qua trong thập tử nhất sinh. Mao Bân cùng Lý Bằng Bằng nhìn bọn họ thật sâu, rồi dứt khoát tiêu sái ra đi không quay đầu lại.

Khi Mao Bân cùng Lý Bằng Bằng đã đi, Tiểu Võ càng kề cận Dạ Mặc Nhiễm không tha: “Mặc Nhiễm... tôi đảm bảo sẽ không cản trở anh đâu, chúng ta đi cùng nhau đi! Còn cả bọn Nhất Hàng nữa, mục đích của chúng ta đều như nhau, vì sao phải tách ra làm gì! Anh xem ngày hôm nay thì gặp phải kẻ cướp thức ăn, vạn nhất sau đó gặp phải rất nhiều người đánh cướp các anh, thì một mình Phương Cẩm cũng không ứng phó hết được đâu, có chúng tôi ở bên, tuyệt đối sẽ yểm hộ cho các anh chạy trước! Mặc Nhiễm, cùng đi có được không!?”

Quách Hoảng bất đắc dĩ cười cười, bắt quá có Tiểu Võ tính tình trẻ con mặt dày mồm dẻo nên cũng không cần lo lắng Dạ Mặc Nhiễm sẽ chia tay với bọn họ.

Phương Cẩm tuy rằng không tỏ thái độ, nhưng dù Tiểu Võ có mè nheo đến thế nào thì rốt cuộc y cũng sẽ không làm trái ý Dạ Mặc Nhiễm.

Y cùng Phó Nhất Hàng liếc nhau cười cười hiểu rõ, rất ăn ý xoay người không thèm nhìn Tiểu Võ làm trò.

Đi tới chỗ ba kẻ bị trói ở cột, Phó Nhất Hàng nắm tay giả thành hình cây súng, lên tiếng hỏi cung: “Nói đi, chuyện này chúng mày dự định giải quyết như thế nào! Thời loạn chúng mày cầu sinh không sai, nhưng cũng không nhất thiết phải chặt đứt đường sống của người khác chứ! Xe của bọn tao đã bị chúng mày làm hỏng, dù thế nào chúng mày cũng phải làm gì chứ!”

Một người gương mặt lấm lem tóc đầy dầu mỡ, quần áo lòi thối mạnh mẽ giả bộ bình tĩnh nói:

“Hừ! Muốn giết cứ giết! Dù sao sớm muộn không phải chết đói thì cũng bị tang thi ăn thịt, chết sớm, siêu sinh sớm!”

35. Chương 35: Làm Cướp Có Thể Chuyên Nghiệp Một Tí Được Không?

“Ai da! Bây giờ nói thế thì được tích sự gì! Tại sao mày không sớm chết đi, còn sống làm gì giờ lại mang họa đến cho bọn tao!”

Dạ Mặc Nhiễm kéo một cái ghế đến ngồi đối diện mấy người kia, tay cầm snack khoai tây thành thơi vừa ăn vừa hóng trò vui.

“Quên đi, đừng vì bọn chúng mà lãng phí đạn, cứ mang bọn chúng theo. Ai biết phía trước sẽ xảy ra tình huống gì, nhờ có gặp tang thi thì đem chúng làm mồi dẫn bọn tang thi biến đi chỗ khác, ba người chúng ta ít nhất sẽ có thêm ba lần cơ hội sống sót. Xịt mắt ba cái lớp cũng có lời mà!”

Ba người bị trói đều hoảng sợ nhìn thiếu niên vừa mới nói chuyện, bộ dáng của hắn rõ ràng không phải đang nói giỡn, bọn họ lập tức trở nên hoảng loạn.

Cô gái duy nhất nghe Dạ Mặc Nhiễm nói tiếng phổ thông cũng lập tức dùng tiếng phổ thông cầu tình với hắn: “Đừng mà! Ván cầu các anh thả chúng tôi đi! Đằng sau... xe của chúng tôi ở đằng sau trạm xăng, mấy anh cứ lấy đi, đừng đem chúng tôi ném cho lũ tang thi kinh khủng đó! Cầu xin các anh!” Cô vừa nói vừa khóc, sợ hãi thiếu chút nữa đến tắt thở.

Cái vẻ mặt nước mắt nước mũi tèm lem khiến Dạ Mặc Nhiễm chán ghét nhũu mày: “Đưa chìa khóa xe đây!”

Cô gái vừa nghe Dạ Mặc Nhiễm đồng ý buông tha bọn họ, vội vã nói “Ồ... ở trong túi áo của tôi.”

Dạ Mặc Nhiễm đang ngồi, rõ ràng không buồn đứng dậy, Phương Cẩm cũng là một tên đầu gối đứng ngốc ở bên cạnh, nên tất nhiên cũng đừng mong y động dậy làm gì.

Vương Vô Thắng đành trực tiếp lui về phía sau hai bước, quay đầu nhìn chỗ khác, Phó Nhất Hàng cùng Quách Hoàng, hai cặp mắt đều rất ăn ý hướng về phía Tiểu Võ. Tiểu Võ vô tội vô thanh vô thức bị điểm danh, đành trừng mắt lên án bọn họ vô nhân đạo.

Bị Phó Nhất Hàng híp mắt nhìn vài giây, Tiểu Võ bĩu môi, gương mặt hiện rõ hai chữ ‘không muốn’ đi tới chỗ cô gái: “Đồ quá đáng! Khi dễ tôi một thân một mình! Ý lớn ăn hiếp nhỏ! Lấy nhiều ăn hiếp ít!...” Bô lô ba la lải nhải không ngừng.

Người đàn ông lúc trước cầm vũ khí này giờ vẫn không lên tiếng bỗng quát lớn: “Mày dám chạm vào em gái tao thử xem!”

Vốn dĩ Tiểu Võ cũng chẳng hề tình nguyện, kẻ kia lớn giọng như vậy càng khiến hắn phát hỏa thêm!

Đối với đám người Dạ Mặc Nhiễm, Tiểu Võ không thể phát hỏa nên đương nhiên là phải xả vào mấy tên pháo hôi này rồi.

“Bà mẹ mày! Mày nghĩ lão tử thềm vào sao! Cô ta có quỳ xuống khấu giao cho lão tử, lão tử đây cũng sợ bẩn đấy! Có đúng khí uy hiếp lão tử cơ à! Con mẹ nhà mày có bản lĩnh thế mà lại bị trói ở đây hả? Fuck!”

Nhìn gương mặt người đàn ông kia đã tím thành màu gan heo, làm Tiểu Võ cảm thấy rất khoái trá, trực tiếp thò tay vào túi áo cô gái. Lấy cái chìa khóa ra, còn đặc ý trưng đưa trước mặt người đàn ông kia hai cái, Tiểu Võ hừ lạnh một tiếng, huyết sáo thông dong đi về phía chiếc xe.

Phó Nhất Hàng tự an ủi, đúng là mình quá mức bảo thủ rồi, lời như thế trước giờ hắn vẫn mới chỉ thấy mấy tên đầu đường xó chợ thốt ra, thế nhưng Tiểu Võ lại là sinh viên đại học chính hiệu a!

Đem lời này nói ra thản nhiên như ăn cơm uống nước mà mặt không đỏ khí không suyễn, thanh niên bây giờ bị làm sao không biết nữa!

Quách Hoàng cùng Vương Vô Thắng đều minh bạch đội trưởng nhà mình đang vặn xoắn cái vấn đề giáo giục con trẻ ở trong đầu, chỉ có thể âm thầm thở dài bất đắc dĩ.

Phương Cẩm cầm bánh quy không ngừng nhét đầy vào miệng Dạ Mặc Nhiễm, đối với cái loại snack khoai tây này y thấy chẳng bổ béo tí gì. Nhưng nếu Dạ Mặc Nhiễm thích, y cũng sẽ không ngăn cản, cũng chẳng thể làm gì khác hơn là tìm cơ hội nhét bánh bích quy đầy miệng cho Tiểu Nhiễm, vừa ngon miệng lại vừa no bụng.

Vì vậy hai người hình thành một tình huống rất quý dị.

Thiếu niên liên tục ăn snack không để miệng nghỉ ngơi chút nào, trong khi đó nam nhân đứng bên cạnh lại chỉ chăm chăm tìm cơ hội dứt bánh quy đầy miệng cho thiếu niên.

Mỗi lần bị nam nhân đánh lén thành công, thiếu niên sẽ vừa ngậm bánh bích quy vừa hung hăng trừng mắt liếc nam nhân.

Nam nhân thờ ơ mặt không đổi sắc lại lấy thêm một cái bánh nữa cầm sẵn trên tay đợi thời cơ.

Hai người làm đi làm lại cái trò tấn công phòng thủ này không biết mệt!

Phó Nhất Hàng dưới góc nhìn của trưởng bối, chỉ đơn thuần nghĩ hai người bọn họ tình cảm thật tốt, Vương Vô Thắng là một tên phôi bò nên cũng chỉ nói hai cậu đúng là anh em tốt, rồi cũng không suy nghĩ nhiều.

Quách Hoảng tâm tư tinh tế hơn một ít, hiểu ra được gian tình giữa hai người bọn họ, nhưng cũng chỉ cười thâm đũng một chỗ xem trò vui.

Cô gái kia còn đang thút tha thút thít khóc, anh trai cô ta thì vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn bọn họ.

Người đàn ông còn lại nhìn Dạ Mặc Nhiễm ăn, nên bụng đã bắt đầu biểu tình kêu ục ục, đành đỏ mặt quay đầu đi không nhìn hần.

Dạ Mặc Nhiễm ném một viên sỏi vào sau ót người đang trừng mắt kia.

“Mày tức giận cái quái gì! Tài nghệ không bằng người mà còn có mặt mũi mà trừng tao nữa sao! Lại trừng nữa, coi chừng tao khoét mắt mày ra! Để xem mày lấy cái gì mà trừng!”

Người kia không phản ứng gì, còn cô gái thì nóng nảy nói: “Anh! Anh đừng như vậy! Vốn là chúng ta sai trước, anh, anh đừng giận nữa, nếu như anh có chuyện gì thì em phải làm sao đây! Ồ~~”

Nam nhân nhìn em gái mình một chút, không cam lòng mà nhắm mắt cúi đầu không thèm nhìn bọn họ.

Dạ Mặc Nhiễm thấy người nọ không phản kháng, cũng không nói năng gì, chỉ nhún nhún vai: “Cấm, cái này chắc là súng giả nhỉ? Anh nói làm sao lại có kẻ ngốc đến độ lấy súng giả đi cướp đường chứ, đừng phải ai không đừng, hết lần này tới lần khác lại đụng vào mấy người suốt ngày đeo súng bên người, đúng là điển hình của kẻ muốn đi tìm chết mà, lần đầu tiên tôi mới gặp đây!”

Hai người đàn ông kia nghe vậy, ngẩng mạnh đầu nhìn, sau đó lại tâm tình phức tạp mà tiếp tục cúi đầu.

Bọn họ còn tưởng rằng đám người kia vì thức ăn nên không sợ chết, hóa ra đã sớm biết họ dùng súng giả!

Tiểu Vô quay lại ném cái chìa khóa về phía anh của cô gái: “Lừa lão tử à! Phía sau ngoại trừ đồng cỏ đại đến một cọng lông cũng chả thấy!”

Những người kia trưng ra vẻ mặt không thể tin được mà nhìn Tiểu Vô.

Dạ Mặc Nhiễm hừ lạnh một tiếng: “Chúng mày chắc không chỉ có ba tên đầu nhĩ? Biết giấu thực lực, xem ra chúng mày cũng không ngốc đến không có thuốc chữa. Hay là... chúng mày đấu tranh nội bộ!”

36. Chương 36: Cái Thế Giới Này Chẳng Tin Được Ai

Cô gái kia rõ ràng phát hoảng hơn nhiều so với hai người đàn ông cùng hội.

“Anh... anh, tại sao lại thế? AnhVấn tại sao lại... Sẽ không đúng phải không! AnhVấn... anhVấn không phải người như thế, anh ơi...”

Ánh mắt người đàn ông trở nên xám xịt, cuối cùng nhìn Dạ Mặc Nhiễm cầu xin:

“Thả em tao ra, muốn tao thế nào cũng được! Tao cầu xin mày... nó còn nhỏ, để cho nó một con đường sống.”

Dạ Mặc Nhiễm ném gói khoai tây chiên đã ăn hết xuống, tiếp nhận khăn tay Phương Cẩm đưa tới, lau lau, đối với lời thỉnh cầu của kẻ kia, hần nhướn mày:

“Cầu xin tao? Bất mày, trói mày cũng không phải là tao, tao chỉ là một kẻ vô dụng thôi.”

Người kia không nói, xem chừng hấn cũng không xác định được phải cầu ai bây giờ.

Ăn nói khấp nép cầu một lần đã là cực hạn rồi, bất hấn mở miệng thêm lần nữa, hấn làm không được.

Nếu phải buông tha tôn nghiêm mặc cho người khác trêu đùa, không bằng đi tìm chết.

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu, ở trong lòng thở dài, thật là một nam nhân quật cường lại kiêu ngạo!

Dạ Mặc Nhiễm cầm cành cây Phương Cẩm giúp hấn nhặt chọc chọc vào tên nam nhân còn lại.

“Này! Cầm điếc rồi à! Mày thật không sợ chết hay là bị dọa cho phát ngốc đấy?”

Người đàn ông nhếch nhác kia né tránh, thế nhưng thân thể đã bị hạn chế trong phạm vi quá nhỏ, chẳng thể làm gì khác hơn là tùy ý Dạ Mặc Nhiễm cầm cành cây chọc vào người.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn người nọ, đôi mắt nhỏ ánh lên nét cười tinh ranh: “Tao nghĩ mày không ngốc cũng chẳng phải không sợ chết, không bằng mày nghĩ biện pháp lấy lòng tao, làm cho tao hài lòng rồi bọn họ tự nhiên cũng vui vẻ thôi, nói không chừng sẽ tha cho mày đấy?”

Nam nhân nhìn Dạ Mặc Nhiễm tựa hồ đang đấu tranh tư tưởng, cả nửa ngày mới mở miệng: “Muốn tao làm thế nào mới khiến mày hài lòng?”

Dạ Mặc Nhiễm mạn bất kinh tâm suy nghĩ, ý bảo Phương Cẩm cởi trói cho người nọ.

(Mạn bất kinh tâm: Thái độ sống đùa cợt thiếu nghiêm túc vì bất mãn với đời (từ điển thành ngữ Hán Việt)

Phương Cẩm một bên tháo dây, một bên kiểm tra trên người hấn có nguy hiểm gì hay không.

Nam nhân sau khi được cởi trói vẫn đứng yên không nhúc nhích, còn Dạ Mặc Nhiễm thì tựa hồ đang suy nghĩ nên chơi đùa hấn như thế nào mà không ngừng nhìn hấn chằm chằm.

Nam nhân đưa mắt quan sát bốn phía, nhìn thiếu niên đang ngồi gần mình nhất, rồi lại liếc cái người thân thủ không tệ cùng cậu trai tóc đỏ đang ăn cái gì đó ở đằng xa kia.

Về phần cái tên giống như vệ sĩ này, chắc sẽ không bỏ thiếu niên lại. Nghĩ vậy, ngay lúc bọn họ không đề phòng, nam nhân đã vội vàng bỏ chạy.

Nhưng chưa chạy được bao xa, bỗng hấn bị một viên đạn bắn xuống đất ngay sát chân, khiến hấn sợ đến ngồi bệt xuống đất, hoảng loạn không dám cử động nữa.

Dạ Mặc Nhiễm ung dung cầm chiếc súng lục eé bé tinh xảo, lơ đãng quay đầu nhìn về phía nam nhân đang ngồi dưới đất.

“Tao cứ tưởng mày là một người thông minh, hóa ra cũng ngu chết đi được. Mày thích chạy sao không nói sớm, hại tao cả nửa ngày ngồi nghĩ nên chơi đùa mày thế nào. Tiểu Võ!”

Dạ Mặc Nhiễm kêu một tiếng, Tiểu Võ vui vẻ chạy tới cười hì hì nhìn hấn.

Dạ Mặc Nhiễm chỉ chỉ nam nhân trên mặt đất, nói: “Cậu không phải vẫn luôn tìm không ra cơ hội luyện tập sao, hấn thích chạy trốn, vậy cậu cũng đừng cho hấn dừng lại làm gì!”

Tiểu Võ biết ở chung với Dạ Mặc Nhiễm chắc chắn sẽ có trò hay để chơi, chiêu này đúng là rất độc! Cơ mà hấn thích!

Đi qua đá một cước lên nam nhân, Tiểu Võ quát: “Đứng lên đứng lên! Có thấy cái bãi trống trước mặt không, đó chính là phạm vi hoạt động của mày đấy, mày phải chạy nhanh lên một chút a, hỏa cầu của tao đánh vào người so với đạn còn mạnh hơn đấy!”

Nam nhân nhìn khẩu súng trong tay Dạ Mặc Nhiễm, tuy rằng không rõ hấn muốn làm gì, nhưng vẫn nghe lời đứng lên đi về phía cậu nhóc tóc đỏ vừa chỉ.

Kết quả một đoàn hỏa cầu bắn mạnh về phía hấn, thân thể theo bản năng giật mình tránh được.

Chỉ thấy cậu nhóc tóc đỏ cười một tiếng, lại từ lòng bàn tay bay tới một hỏa cầu nữa, giờ còn không rõ thiếu niên kia muốn chơi trò gì thì hắn cũng quá ngu rồi đi!

Đơn giản là phải chạy trốn chết tránh né chung quanh.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn một hồi, quay đầu nói với hai anh em kia: “Hắn cùng chúng mày là bằng hữu hay là thân nhân? Nhưng mặc kệ là gì, chúng mày cũng quá kém cỏi, có chết cũng không hiểu vì sao mình chết.”

Kỷ Khôn cũng không nghĩ tới những kẻ vốn xưng huynh gọi đệ lại bỏ chạy để lại mình, liền đỏ mắt quát Dạ Mặc Nhiễm:

“Tao kém cỏi thất bại thì sao! Mày thoả mãn rồi chứ! Phá hủy ý chí của một người còn độc ác hơn so với trực tiếp giết người! Mày là tên ác ma! Muốn giết cứ giết! Tao có chết cũng sẽ không cầu xin mày!”

Dạ Mặc Nhiễm quay đầu vô tội nhìn Phương Cẩm, hai tay bám lấy thắt lưng y.

“Hắn chửi tôi! Tôi có làm gì đâu mà hắn lại chửi tôi như vậy?”

Phương Cẩm đỡ lưng Dạ Mặc Nhiễm, trấn an hắn, một tay rất nhanh móc súng lục ra chìa vào nam nhân vừa mới rống lên kia.

Quách Hoàng lúc nghe được người nọ gào thét, đã cảnh giác đi tới gần, thấy Phương Cẩm chuẩn bị động thủ vội vã ngăn cản y:

“Phương Cẩm! Đạn không phải dùng để giết người, bọn họ cũng rất đáng thương, Mặc Nhiễm, cậu nhanh khuyên nhủ y đi, lẽ nào cậu muốn nhìn Phương Cẩm hai tay dính đầy máu tươi sao?”

Dạ Mặc Nhiễm dè dặt tay đang cầm súng của Phương Cẩm xuống, Quách Hoàng thở dài một hơi, hắn có thể để mặc Dạ Mặc Nhiễm chơi đùa, nhưng trên hết là không dính dáng đến mạng người!

Vương Vô Thắng hai tay ôm ngực, trào phúng nhìn người đang bị trói: “Chúng mày hại bọn tao trước, bây giờ lại bị anh em phản bội, mày có tư cách gì ở chỗ này tức giận kêu gào! Tao thật muốn hỏi mày, bọn tao đã làm gì mày chưa? Buộc mày đi cướp, hay là xúi giục anh em chúng mày trở mặt với nhau?!”

37. Chương 37: Mạng Người? So Với Cải Trắng Còn Chẳng Đáng Giá Bằng!

Cô gái không ngừng khóc thút thít: “Xin... xin lỗi...”

Kỷ Khôn nhìn em gái mình khóc, cũng không kìm nén được mà rơi lệ.

“Em, là anh không tốt, đã tin lầm người, là anh không có bản lĩnh chăm sóc tốt cho em! nhắm mắt lại đi, rất nhanh chúng ta sẽ có thể đoàn tụ cùng ba mẹ rồi, em đừng sợ, có anh ở bên cạnh em rồi!”

Phó Nhất Hàng một dao dứt khoát cắt đứt sợi dây trói bọn họ, đập cho tên gốc kia một cước.

“Bọn tôi nói muốn giết mấy cô cậu lúc nào hử? Chẳng qua là muốn các cô cậu nhận ra sai lầm của mình nên mới làm thế thôi! Tôi làm cảnh sát nhân dân đã nhiều năm như vậy, tuy rằng không dám tự xưng chính khí bình nhiên, nhưng cũng không đến mức giống kẻ độc ác giết người không chớp mắt chứ. ” (chính khí bình nhiên: hoàn toàn liêm khiết chính trực)

Kỷ Khôn đối với tình huống bất ngờ này hoàn toàn không thể phản ứng một cách bình thường, sững sờ cả nửa ngày mới lắp bắp nên lời:

“Cảnh... cảnh sát?”

Quách Hoàng mỉm cười nói: “Nếu không bộ cậu tưởng bọn tôi là đại ca xã hội đen sao?”

Nghe được lời Quách Hoàng nói, Kỷ Khôn không hiểu sao lại vô thức quét mắt nhìn người nam nhân đang đứng bên cạnh cậu thiếu niên kia.

“Vậy mấy người không giết bọn tôi hử?”

Phó Nhất Hàng lần thứ hai đen mặt không nói được câu gì, hiện tại thanh niên nghĩ cái gì trong đầu chứ, người có thể tùy tiện dễ dàng mà giết thế sao?

Hắn đã quên lúc này đang gần đến ngày tận thế, mạng người còn không đáng giá bằng một mớ cải trắng nữa là.

Tiểu Võ ngưng kết hỏa cầu trong lòng bàn tay, nhìn hắn cười nói: “Nếu anh muốn chết như vậy, tôi có thể mở lòng từ bi thành toàn cho anh!”

Quách Hoảng cốc đầu Tiểu Võ một cái, mắng: “Chơi đủ chưa! Lại định giống Mặc Nhiệm hả?”

Tiểu Võ tròng mắt liếc Quách Hoảng: “Chúng ta phải làm sao bây giờ? Không có xe, nếu mà đi bộ chắc sẽ rụng chân ra mất! Thượng đế ơi! Người vì sao lại kì thị con đến thế, một giây một phút cũng chẳng để con được sống thoải mái!”

“Trời gieo hạn xuống để thử lòng người, trước là khổ về tâm chí, sau là thương đến gân cốt, nghèo đói rèn luyện cơ thể, Tiểu Võ, Thượng Đế của cậu quá coi trọng cậu nên mới thử thách cậu như vậy. Cậu nhanh rút đi rèn luyện đi, đừng ở chỗ này mà liên lụy đến tôi!”

Dạ Mặc Nhiệm ngồi bắt chéo hai chân, vui vẻ xem hai người kia diễn trò.

Tiểu Võ vò vò mái đầu đỏ rực của mình: “Đừng đùa! Chúng ta là anh em có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu! Mà anh mới vừa nói cái gì thế, tại sao tôi nghe là lạ, hay anh phiên dịch lại cho tôi với!”

Một đám người cùng với hai anh em nhà kia nhìn hắn giống như người ngoài hành tinh, thế mà ánh mắt Tiểu Võ vẫn rất là vô tội!

Dạ Mặc Nhiệm đứng lên, ôm lấy cổ Phương Cẩm ngáp dài một cái: “Buồn ngủ quá à.”

Phương Cẩm nhìn đồng hồ, đỡ Dạ Mặc Nhiệm đứng dậy, nói: “Chờ một chút.” Rồi xoay người đi về phía chiếc xe nịt lốp.

Cũng may sấm lốp vẫn còn ít hơi, Phương Cẩm lái xe đến một chỗ kín, rồi sau đó chui vào trong lục lọi những thứ gì đó cả nửa ngày vẫn chưa thấy ra.

Tiểu Võ chỉ vào kẻ bị hắn chơi đùa lúc nãy đến không ra hình người, hỏi: “Xử lý hắn làm sao bây giờ? Người này tuyệt đối sẽ ghi hận trong lòng, giữ lại không được!”

Phó Nhất Hàng vỗ vỗ vai Tiểu Võ: “Người là do cậu biến thành cái dạng nửa sống nửa chết thế này, tự nhiên sẽ phải do cậu giải quyết hậu quả, muốn tha muốn giết tự cậu quyết định.”

Biết sẽ không thể trông cậy vào Dạ Mặc Nhiệm, Tiểu Võ đành nhận mệnh đi tới chỗ cái tên đang nằm rên rỉ trên mặt đất kia.

Quách Hoảng nhìn về phía hai anh em kia, hỏi: “Các cô cậu thì sao? Ở gần chỗ này hả?”

Kỷ khôn lắc đầu: “Chúng tôi tổng cộng có bốn người, kẻ đã lái xe chạy mất gọi là Lưu Văn, người kia gọi Đinh Kiến Hùng, tôi là Kỷ Khôn, em gái tôi Kỷ Nhu. Chúng tôi đều là người huyện Bình Hải, trong nhà... gặp chuyện, có ở lại Bình Hải cũng không sống nổi nữa. Sau lại nghe nói chính phủ ở bến tàu Triều Loan có sắp xếp thuyền lớn, chỉ cần tốn 15 đồng tiền vé là có thể được chính phủ bảo vệ bình an đến căn cứ. Thế nhưng trên đường nghe người ta nói nghĩ muốn lên thuyền phải nộp đủ thực vật, bọn tôi trốn được có chín người, đến bây giờ cũng chỉ còn bốn người thôi. Vì có thể lên thuyền, nên chúng tôi bất đắc dĩ mới đi cướp...”

Phương Cẩm thấy kẻ ngồi trên ghế đã buồn ngủ rũ ra, vội đi tới gần ngồi xổm xuống khẽ đẩy đẩy hắn.

Dạ Mặc Nhiệm lông mi chớp động, nhưng không có mở mắt, theo tay Phương Cẩm mà dựa vào người hắn, nho nhỏ nỉ non gọi: “Cẩm...”

Thấy hắn thực sự buồn ngủ đến không chịu được, Phương Cẩm không thể làm gì khác hơn là ôm người vào trong xe.

Phương Cẩm bỏ hết ghế sau xe, lấy thảm ở phía trước trải rộng ra, rồi lại lót thêm khăn trải giường, tuy rằng có thể không mềm mại lắm, nhưng ít ra so với ngủ trên ghế vẫn tốt hơn nhiều.

Cho dù phía dưới đã trải hai tầng thảm, nhưng có bỏ ghế sau ra thì cũng không bằng phẳng rộng rãi.

Dạ Mặc Nhiễm vươn tay ôm lấy cổ Phương Cẩm, nỉ non: “Ngủ với tôi nhé?”

“Ừ “

Hắn cứ như vậy trực tiếp gần gũi trả lời khiến Dạ Mặc Nhiễm nở nụ cười nhẹ nhàng.

Đề Phương Cẩm nằm xuống gối đầu lên tay y, Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy vô cùng ấm áp và an toàn.

Tính ra thì Phương Cẩm cũng chỉ lớn hơn mình hai tuổi rưỡi, thế nhưng vô luận đi nơi nào, Phương Cẩm ở trong mắt người khác là một nam nhân, còn mình lại chỉ là thằng nhóc trẻ con.

Quàng tay ôm lấy người Phương Cẩm, cơ bắp căng tràn sức mạnh không hề thô cứng mà vô cùng ấm áp khiến hắn yêu thích không rời tay.

Ngay lúc Dạ Mặc Nhiễm vẫn đang yyy đến quên cả trời đất, đột nhiên bị Phương Cẩm chặn lại.

38. Chương 38: Ta Muốn Mỗi Người Mỗi Ngủ!

Dạ Mặc Nhiễm nghi hoặc ngẩng đầu: “Cẩm?”

“Ngủ đi.”

Dạ Mặc Nhiễm giật mình, cũng không lộn xộn nữa, mà ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ.

Hắn nguyện ý thử ở cùng Phương Cẩm, cũng không bài xích một ít tiếp xúc thân mật với y, thế nhưng sâu trong lòng hắn vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Trừ phi là trời sinh đồng tính, bằng không chẳng có một nam nhân nào nguyện ý nằm dưới hầu hạ người khác cả.

Không biết đã ngủ bao lâu, ngoài cửa sổ là một mảnh tối đen như mực, lá cây bị gió thổi lao xao sần sật rung động.

Cảm thụ được ấm áp vờn quanh mình, trong tai ngoại trừ tiếng thở nhẹ của Phương Cẩm, cũng chỉ còn tiếng hít thở của mấy người khác trong xe.

Dạ Mặc Nhiễm cựa quậy trong lòng y, y lập tức mở mắt.

Ánh mắt thanh tỉnh giống như chưa hề ngủ.

Kéo thăm mềm đắp lên đầu vai lộ ra ngoài của Dạ Mặc Nhiễm, thanh âm nhẹ nhàng vang lên: “Đói bụng sao?”

Có lẽ là do ngủ quá lâu, chỗ nào hình như cũng thấy khó chịu, đầu hắn nhức nhối vô cùng.

Dạ Mặc Nhiễm vươn tay xoa xoa thái dương.

Phương Cẩm nhìn người đang nằm trong ngực mình, lại hỏi: “Khó chịu?”

Dạ Mặc Nhiễm tựa đầu vào ngực y, đáp: “Đầu có hơi nhức.”

Phương Cẩm vuốt vuốt cái trán Dạ Mặc Nhiễm, nhiệt độ coi như bình thường.

Chống lên tay Phương Cẩm, Dạ Mặc Nhiễm cố ngồi dậy, giờ hắn mới thấy toàn bộ thùng xe đều là người, bất quá tối om nên cũng không phân rõ được ai với ai.

Phương Cẩm kéo thăm mềm khoác lên cho Dạ Mặc Nhiễm, nói: “Ăn một ít nhé?”

Dạ Mặc Nhiễm xoa thái dương lắc đầu: “Không muốn ăn”.

Phương Cẩm cũng không miễn cưỡng hắn, nhét tay Dạ Mặc Nhiễm vào trong thăm, rồi tự mình xoa đầu cho hắn.

Dạ Mặc Nhiễm trực tiếp tựa vào lòng Phương Cẩm, nhắm mắt lại hy vọng có thể giảm bớt cơn đau nhức.

Trong hoàn cảnh mỗi thời mỗi khắc đều phải đề phòng thế này, chẳng có ai dám ngủ quá sâu, hai người bọn họ vừa dậy, thì mọi người trong xe cũng vì thế mà tỉnh.

Bất quá cũng không có ai buồn cử động, Quách Hoàng nhìn hai người ngồi cả nửa ngày cũng không nằm xuống, mới nhẹ giọng hỏi một câu: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Đối với những người khác, Phương Cẩm vĩnh viễn đều lạnh lùng ngắn gọn.

Bởi vì người trong xe khá nhiều, cho nên cửa sổ xe đều để hở một khe nhỏ.

Dạ Mặc Nhiễm bỏ tay Phương Cẩm ra, cau mày ngồi thẳng dậy, Phương Cẩm nhìn hẩn lo lắng nói:

“Tiểu Nhiễm, đau lắm à?”

Quách Hoàng tựa mình nhìn về phía bọn họ, hỏi thăm: “Dạ dày Mặc Nhiễm lại đau sao?”

Nghe vậy, mọi người đều mở mắt ra, Tiểu Võ vội vã lục trong túi của mình: “Muốn uống nước nóng không? Chờ tôi một chút, lập tức có ngay.”

Dạ Mặc Nhiễm càng cau chặt lông mày, nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Mọi người có nghe thấy gì không?”

“Cái gì?” Tất cả mọi người đều căng tai lên chăm chú lắng nghe.

Dạ Mặc Nhiễm xốc thảm lên, hô lớn: “Mùi máu tươi, là mùi máu tươi trên cơ thể tang thi! Bọn chúng ở gần đây!”

Lần này tất cả mọi người đều cuống quýt đứng dậy, cầm túi và vũ khí, nhưng cũng rất ăn ý mà giữ yên lặng.

Nương ánh trăng nhợt nhạt, Dạ Mặc Nhiễm thấy hai anh em lúc ban ngày cũng đang ở đây.

Lần sau hẳn nhất định phải tìm cách để tách ra mới được!

Kỷ Nhu lạnh run dựa vào lòng Kỷ Khôn, còn Kỷ Khôn thì vỗ nhẹ vào vai em gái, lặng yên an ủi.

Dạ Mặc Nhiễm ngoái đầu quan sát hai anh em họ, Kỷ Khôn dường như cảm thấy được, nên ngẩng đầu nhìn Dạ Mặc Nhiễm.

Cũng may bọn họ rất gần nhau, bằng không nếu xa một chút thì chẳng nhìn thấy gì rồi.

Dạ Mặc Nhiễm xoay người tựa đầu lên vai Phương Cẩm, nắm lấy tay y, Phương Cẩm vô cùng tự nhiên đan mười ngón tay vào nhau thật chặt.

Có tiếng cành cây gãy truyền đến, còn có những tiếng gầm gừ khiến người ta gập ác mộng.

Hầu như mọi người đều khản trương đến nghẹn thở, trong lòng im lặng cầu khẩn tang thi đừng phát hiện ra bọn họ.

Đáng tiếc thượng đế bề bọn nhiều việc, không nghe được lời cầu xin chân thành của mấy con chiên.

Một tang thi đột ngột xuất hiện, vỗ mạnh vào kính xe, miệng gào thét ầm ĩ.

Chỉ chốc lát sau, trên kính xuất hiện vết nứt, Dạ Mặc Nhiễm quay đầu hung hăng liếc mắt trừng Phương Cẩm.

Dùng nhãn thần lên án y vì sao thân đường đường là đại ca xã hội đen mà lại không dùng xe lắp kính chống đạn?

Phương Cẩm cũng không hiểu nổi hàm ý trong mắt Dạ Mặc Nhiễm, nhưng vẫn mặc kệ để hẩn nhìn chăm chăm, trong lòng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Mấy tang thi khác lại không đập cửa kính, mà lại bu lên nóc xe mà đập.

Phương Cẩm đeo balo kéo Dạ Mặc Nhiễm ra phía sau xe gần cửa. Trong nháy mắt khi tang thi đập vỡ kính xe, Phương Cẩm mở rộng cửa kéo Dạ Mặc Nhiễm nhảy xuống, bản tang thi vừa xông tới một phát, chân cũng không ngừng mà lôi kéo Dạ Mặc Nhiễm chạy trốn.

39. Chương 39: Có Vút Cũng Không Được!

Ngay khi bọn họ nhảy xuống xe, thì đồng thời mấy người kia cũng mở cửa bên cạnh chạy xuống, Tiểu Võ vội tung mấy hỏa cầu đối phó với đám tang thi vây quanh.

Một đám người chạy trốn sát sau lưng Phương Cẩm, đến đoạn đường cao tốc lúc trước, thấy không có tang thi đuổi theo mới dừng lại thở dốc.

Phương Cẩm hầu như mỗi ngày đều vận động cường độ cao nên hầu như chưa thấy cảm giác gì. Còn Dạ Mặc Nhiễm vốn chỉ vận động ngón tay trên mấy phím đàn, đột nhiên phải chạy như vậy khiến hắn không thể thích ứng kịp mà ôm bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất thở dốc từng ngụm.

Những người khác ngoại trừ ba cảnh sát khá hơn một chút, thì cũng đều như chết khát giống nhau.

Phương Cẩm kéo Dạ Mặc Nhiễm đứng dậy: “Đừng có ngồi xuống, đi lại một chút sẽ tốt hơn.”

Kỷ Khôn nén thở gấp, hỏi: “Vì sao chúng ta không chạy trốn vào trong rừng? Đại lộ vốn có đèn đường, nếu như còn những tang thi khác chẳng phải sẽ dẫn chúng đến càng nhiều sao?!”

Tiểu Võ là chạy theo Dạ Mặc Nhiễm, Phó Nhất Hàng đương nhiên sẽ đuổi theo sau không suy nghĩ nhiều.

Dạ Mặc Nhiễm nhin xuống suy nghĩ muốn trợn trắng mắt, nói: “Ông biết chỗ nào an toàn để đi thì còn chạy theo sau làm gì?”

Kỷ Khôn bị ghen nói không nên lời, tuy hắn tự biết nghĩ đường nào sẽ có lợi, nhưng phàm đã là con người trong hoàn cảnh này, chẳng ai muốn tách đội mà chạy một mình cả.

Tiểu Võ hết nhìn Kỷ Khôn lại quay ra nhìn Dạ Mặc Nhiễm, cuối cùng quay đầu chuyển hướng Quách Hoàng nói: “Vậy rốt cuộc chỗ nào mới an toàn?”

Quách Hoàng cười cười đáp: “Rừng cây có lợi cho việc chạy trốn, còn đường cái trống trải thì tương đối thích hợp để chạy thoát bằng xe.”

Dạ Mặc Nhiễm tựa trên người Phương Cẩm, thở dài: “Cả đám đều biết rõ điều này thì còn chạy theo tôi làm chi! Cẩm! Sao mãi không thoát khỏi bọn họ thế?”

Tiểu Võ kích động hét lên: “Dạ Mặc Nhiễm! Anh tốt nhất nên bỏ cái ý tưởng đấy đi! Ai thèm quan tâm anh định chạy tới thiên đường hay địa ngục! Tôi đã quyết định phải bám chắc lấy anh rồi!”

Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên nhìn Tiểu Võ, quý dị cười, Tiểu Võ bị hắn cười đến phát sợ: “Anh... anh cười cái gì? Lại đang suy nghĩ mưu ma chước quỷ gì thế?!”

Dạ Mặc Nhiễm vô tội nháy mắt mấy cái nói: “Ý vào việc tôi chuẩn bị giải quyết cái đám đang ở đằng sau người kia kìa.”

Mọi người nhìn lại, lông tóc dựng ngược trợn trắng mắt: “Oh! Thượng Đế a!”

“Còn Thượng Đế cái gì! Chạy mau!” Quách Hoàng kéo Tiểu Võ đang ngây ngốc bỏ chạy.

Vừa chạy, Phương Cẩm vừa kéo Dạ Mặc Nhiễm đến bên cạnh Phó Nhất Hàng, giao hắn cho tên họ Phó, rồi nói: “Tiểu Nhiễm tôi giao cho anh, tôi bọc lót phía sau, hẹn gặp ở đường cái.”

Nói xong liền buông tay Dạ Mặc Nhiễm ra: “Ở phía trước chờ tôi, rất nhanh thôi.” Đoạn, y xoay người chạy về phía tang thi.

Dạ Mặc Nhiễm kéo y hô: “Anh đã nói sẽ không bỏ lại tôi một mình mà!”

“Tôi sẽ không bỏ lại cậu, ở phía trước chờ tôi, cố chạy về phía trước, đừng quay đầu lại!” Nói rồi hướng mắt nhìn Phó Nhất Hàng ý bảo hắn kéo Dạ Mặc Nhiễm chạy nhanh lên một chút.

Lại một màn như vậy xảy ra khiến Dạ Mặc Nhiễm trong nháy mắt phân không rõ hắn đến tột cùng có sống lại hay không?

Cảnh tượng trùng lặp này khiến trái tim hắn đau đớn không chịu nổi.

Giờ khắc này hẳn mới hiểu được, đau đớn nhất không phải là thứ cô độc trước khi chết, mà là lúc phải xa nhau này!

Phương Cẩm rời đi khiến hẳn không thể thừa nhận, nó không giống cảm giác sợ hãi khi bị vứt bỏ, mà là vì người này sau khi khiến hẳn nhận ra tình cảm của mình lại vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời hẳn.

Quay đầu nhìn bóng lưng ấy, vô luận là đời trước hay đời này, đều bỏ lại hẳn mà đi!

Hắn buông tay Phó Nhất Hàng ra, quay đầu chạy lộn trở lại.

“Dạ Mặc Nhiễm, cậu phải tin tưởng Phương Cẩm! Y có thể ứng phó được! Đừng làm chậm trễ thời gian mà y phải vất vả kéo dài cho chúng ta!”

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu nói: “Tôi không thể không có y, một phút đồng hồ cũng không thể!”

Nói xong liền chạy về phía Phương Cẩm.

Đời trước hẳn sợ chết, cuối cùng lại sống không bằng chết.

Đời này tuy hẳn không thể thay đổi kết quả, nhưng tuyệt sẽ không để cho chính mình giẫm lên vết xe đổ đó!

Tiểu Võ chán nản giậm chân một cái, chữ ằm lên chết tiệt, quay đầu đuổi theo Dạ Mặc Nhiễm. Bọn người Quách Hoảng liếc nhau, bất đắc dĩ cười cười, không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh quay đầu lại.

Kỷ Khôn vô cùng kinh ngạc nhìn bọn hắn, Phó Nhất Hàng lắc đầu cười khổ nói: “Cậu mang em gái đi trước đi, nếu có duyên sẽ gặp lại!”

Kỷ Khôn nhìn bóng lưng bọn họ, thì thào tự nhủ: “Như vậy mới đúng là anh em!”

“Anh...” Kỷ Nhu nhìn anh mình lo lắng gọi một tiếng, Kỷ Khôn nắm tay cô, nói: “Chúng ta đi thôi!”

Phương Cẩm thấy mấy người quay trở lại, vô cùng kinh ngạc, nhưng không thấy Dạ Mặc Nhiễm, vội vàng hỏi Phó Nhất Hàng: “Tiểu Nhiễm đâu?”

Bọn họ giờ mới phát hiện cũng không hề thấy Dạ Mặc Nhiễm, đèn đường rất tối, khoảng cách lại xa, trong lúc bọn họ chạy lộn trở lại không thấy Dạ Mặc Nhiễm cũng chẳng suy nghĩ nhiều, thế nhưng nhìn thấy Phương Cẩm mà không thấy Dạ Mặc Nhiễm, khiến trong lòng bọn họ trầm xuống.

Phương Cẩm nhìn sắc mặt mọi người không tốt, tức giận rống lên: “Tiểu Nhiễm đâu!!”

Tiểu Võ trong thanh âm có thêm một tia hoảng loạn đáp: “Anh ấy chạy về tìm anh trước chúng tôi, lúc chúng tôi quay trở lại cũng không để ý...”

40. Chương 40: Anh Đã Nuốt Lời!

Một đám tang thi vây quanh càng lúc càng nhiều, mọi người đều luống cuống tay chân ứng phó. Phương Cẩm một bên tiêu diệt tang thi, một bên chú ý các hướng xung quanh tìm kiếm bóng dáng Dạ Mặc Nhiễm.

Không phải mấy tên, cũng không phải chỉ hơn mười tên, số lượng tang thi nhiều tới mức bọn họ không thể đếm xuể.

Thậm chí họ còn hoài nghi có cả một làng tang thi chạy tới chỗ này!

Nếu không phải lần này số lượng tang thi nhiều khủng khiếp, mà bọn họ chỉ còn hai lựa chọn là chạy vào rừng hoặc ra đường cái thì, Phương Cẩm cũng sẽ không bỏ lại Dạ Mặc Nhiễm để tranh thủ thời gian cho hắn chạy trốn làm gì.

Thế nhưng hiện tại người y yêu thương bảo hộ đã lạc mất, y không dám nghĩ nếu như những chỗ khác còn có tang thi, và số lượng tang thi nhiều hơn số đạn mà Dạ Mặc Nhiễm mang theo thì phải làm thế nào!

Phương Cẩm phát cuồng xả giận bằng việc giết tang thi, khiến người khác kinh hồn táng đảm.

Có ít nhất mấy trăm tên, ngay cả Phương Cẩm cũng không đủ thời gian để hít thở, thì những người khác không còn gì để nói nữa rồi.

Vương Vô Thắng đâm một đao thủng đầu con tang thi suýt cán lên người Tiểu Võ.

“Cậu chỉ có tí sức lực thế thôi à! Đã được bao lâu đầu mà xuống tinh thần thế! Cậu muốn chết phải không?”

Tiểu Võ mồ hôi toát ra như tắm, yết hầu khô khốc không nói được ra lời, chẳng thể làm gì khác hơn là dùng ánh mắt phản kháng lại câu trào phúng của Vương Vô Thắng.

Phó Nhất Hàng thật hy vọng lúc này trong tay hắn không phải con dao nhỏ, mà là súng máy: “Mẹ nó! Rốt cuộc có bao nhiêu vậy, giết mãi vẫn không hết!”

Đột nhiên có một ngọn đèn chiếu sáng rực từ phía đường cái, trong màn đêm hôn ám, luồng sáng này quả thực rất chói mắt.

Bọn người Phương Cẩm không hiểu luồng sáng đó từ đâu ra, còn đám tang thi thì đã buông tha công kích mà như thiêu thân chạy về phía có ánh sáng.

Đợi lúc tang thi tiến đến gần sát, thì nguồn sáng kia đột nhiên di động, mang đám tang thi chạy càng lúc càng ra xa.

Nguồn sáng đó dẫn đám tang thi chạy vòng vòng, tựa như chơi trò vòng quanh thế giới.

Ở giữa đường không biết từ lúc nào có thêm một thùng dầu lớn, khi nguồn sáng vừa vòng qua thùng dầu, liền đột nhiên gia tốc vọt nhanh.

Ngay sau đó một tiếng súng vang lên, ánh lửa bốc cao tận trời, phạm vi thiêu đốt vừa vùn bao trùm cả đám tang thi đang đứng.

Bọn người Phương Cẩm, Phó Nhất Hàng đứng ở xa cũng có thể cảm nhận được một luồng khí nóng tràn đến, lúc nó quét qua, bọn họ đều đứng không vững mà ngã nhào xuống đất.

Lái xe đến bên cạnh bọn họ, Dạ Mặc Nhiễm gian nan chuyển qua ngồi vào ghế phó lái.

Cả đám người trong nháy mắt kịp phản ứng trèo lên xe, vội vã rời khỏi chỗ này.

Phương Cẩm vừa lái xe vừa quay đầu nhìn Dạ Mặc Nhiễm, nói: “Tiểu Nhiễm? Xin lỗi, tôi...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Dạ Mặc Nhiễm cắt đứt: “Anh có lỗi gì mà xin! Anh muốn làm cái gì thì làm cái đó, có ai cấm đoán được anh đâu!”

“Tiểu Nhiễm, tôi chỉ làm việc tôi cảm thấy nên làm, tôi xin lỗi, bởi vì tôi không bảo vệ tốt cho cậu, để cậu rơi vào nguy hiểm.”

“Phương Cẩm!”

Dạ Mặc Nhiễm cắt đứt lời của y: “Nên làm? Anh cảm thấy cái gì mới là thứ anh nên làm! Hay là anh nghĩ anh có năng lực một mình đối phó với hơn trăm con tang thi một lúc?! Anh đã hứa với tôi... Vậy mà anh lại nuốt lời.”

Dạ Mặc Nhiễm ôm lấy trái tim đau đớn đến tựa như ngừng đập của mình, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Phương Cẩm, nét đau thương chôn sâu trong đáy mắt khiến người khác phải đau lòng.

Rất nhanh Phương Cẩm ý thức được Dạ Mặc Nhiễm có chỗ không thích hợp, vội đổ xe vào ven đường đỗ lấy hắn.

“Tiểu Nhiễm, cậu làm sao vậy! Bị thương chỗ nào rồi? Tiểu Nhiễm?!”

Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên cau mày, phun ra một ngụm máu tươi, dọa mọi người trong xe một trận sợ muốn chết.

Phương Cẩm nhảy xuống xe, mở cửa chỗ Dạ Mặc Nhiễm đang ngồi, Dạ Mặc Nhiễm mất đi chỗ dựa mà theo cánh cửa mở rộng ngã vào lòng Phương Cẩm.

Tia đỏ tươi vương trên gương mặt trắng nõn trông thật chướng mắt, như đâm vào trái tim Phương Cẩm.

“Tiểu... Tiểu Nhiễm, bị thương chỗ nào? Đừng... đừng sợ, không có việc gì đâu... không có việc gì đâu... Tôi sẽ không để cho cậu có việc gì đâu, Tiểu Nhiễm... cậu nói chuyện đi, mở mắt... đừng dọa tôi, xin cậu đó... Tiểu Nhiễm...”

Phó Nhất Hàng nói: “Võ Thắng, Tiểu Võ hai cậu lên ghế phó lái ngồi đi, Phương Cẩm nhanh ôm Mặc Nhiễm ra phía sau nằm, nhất định là bị sức ép từ vụ nổ vừa rồi làm tổn thương nội tạng rồi, Quách Hoàng, cậu giữ ổn định đầu của Mặc Nhiễm, Phương Cẩm, cậu giữ cố định thân thể cậu ấy, tôi sẽ cố lái xe nhanh hơn một chút, mặc kệ tình huống khu vực thành thị bây giờ thế nào, hiệu thuốc vẫn luôn phải có, cứ đến đó rồi tính tiếp!”

Phương Cẩm cẩn thận ôm Dạ Mặc Nhiễm vào lòng, đặt nằm phía sau, còn Vương Võ Thắng cùng Tiểu Võ cũng rất nhanh ngồi vào phía trước.

Cũng may mấy người vẫn còn đeo túi, nên vội lấy quần áo trong túi ra để Dạ Mặc Nhiễm kê đầu.

Dạ Mặc Nhiễm khó chịu rên rỉ một tiếng, dựa vào tay Phương Cẩm, nghiêng đầu lại ới ra một ngụm máu lớn.

“Tiểu Nhiễm... cố chịu đựng... kkhông có việc gì đâu... không có việc gì đâu... Tôi cùng cậu... sẽ không bao giờ xa nhau nữa... Vĩnh viễn sẽ không xa nhau nữa!”

Ới được ra hai ngụm máu, nên trong ngực cũng cảm thấy nhẹ đi nhiều, tốc độ xe quá nhanh khiến Dạ Mặc Nhiễm lắc qua lắc lại, cuối cùng hẳn cũng không biết mình rốt cuộc là ngất xỉu hay là đang ngủ nữa.

Bất quá điều làm hắn an tâm duy nhất chính là Phương Cẩm sẽ không rời xa hắn, sẽ không lại làm cái việc ngốc nghếch là hi sinh thân mình để bảo vệ hắn nữa!

Mơ mơ màng màng cảm thấy mình được người ta ôm lấy, sau đó có một thứ chất lỏng rất khó nuốt chảy vào trong miệng.

Đầu lưỡi theo bản năng chống cự mà nhổ hết ra ngoài, kết quả người kia vẫn không chịu buông tha cho hắn, một cảm giác ấm áp bao trùm lấy miệng hắn, ép buộc hắn phải nuốt cái thứ thuốc đắng khó uống muốn chết kia.

Thật vất vả mới có thể hô hấp, Dạ Mặc Nhiễm vội vã há mồm thở dốc, thuốc còn chưa kịp nuốt xuống bụng theo kích thích mà lại trào ngược lên.

41. Chương 41: Tôi Chỉ Quan Tâm Mình Cậu!

Phương Cẩm ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm, vỗ lưng giúp hắn thuận khí, rồi cầm lấy khăn lông nhúng vào nước thuốc, vắt khô rồi lau người cho hắn, còn giúp hắn mặc quần áo sạch sẽ vào.

Vừa mới chuẩn bị đặt hắn nằm xuống, thì thấy Dạ Mặc Nhiễm chậm rãi mở mắt.

“... Cẩm?”

Vẻ mặt lạnh lẽo của Phương Cẩm biến mất một ít, thay thế vào đó là quan tâm lo lắng: “Thân thể còn chỗ nào khó chịu không? Có đói bụng không?”

Chờ khi mắt đã thích ứng với ánh sáng, Dạ Mặc Nhiễm mới nhìn rõ Phương Cẩm, khuôn mặt y lúc này gầy, lại lởm chởm râu ria do lâu ngày không cạo, trông rất chật vật.

Nhìn xung quanh bốn phía, Dạ Mặc Nhiễm mê man không hiểu mình đang ở đâu.

“Chúng ta ở trong gian nhà trống ở vùng ngoại thành.”

Dạ Mặc Nhiễm ôm ngực muốn ngồi dậy, Phương Cẩm vội đỡ hắn: “Đừng lộn xộn.”

Tựa vào người Phương Cẩm, chờ hơi thở bình ổn lại một chút, Dạ Mặc Nhiễm mới mở miệng: “Ở đây an toàn sao? Tại sao không đi vào trong thành phố?”

Nghe thấy giọng nói khàn đặc của hắn, Phương Cẩm cầm cốc nước đặt trên đầu giường cho hắn uống hai ngụm: “Cậu cần nghỉ ngơi.”

Giọng nói khàn khàn khô khốc đã giãn ra được chút: “Bây giờ là mấy giờ, bọn họ đâu?”

“Trời sắp tối rồi, bọn họ đi ra ngoài tìm thức ăn và thuốc.”

“Thức ăn?”

Bọn họ chẳng bao giờ nói qua vấn đề thiếu thức ăn, cho nên Dạ Mặc Nhiễm căn bản không nghĩ tới.

“Mấy thứ mang theo giờ đã ăn hết rồi sao?”

Phương Cẩm vẫn bình tĩnh như trước, không có nửa điểm lo lắng nhìn Dạ Mặc Nhiễm: “Đừng lo.”

Từ trong túi lấy ra một gói bánh quy, y do dự nói: “Có thể ăn cái này được không? Nuốt có khó chịu không?”

Y lo lắng Dạ Mặc Nhiễm hiện tại chỉ có thể ăn được thức ăn lỏng, nhưng giờ chỉ còn mỗi bánh bích quy thôi.

Dạ Mặc Nhiễm đương nhiên biết!

Hắn biết rằng dù chỉ còn lại một miếng thức ăn cuối cùng, thì Phương Cẩm cũng sẽ để cho hắn ăn, thế nên dù đồ ăn không còn nhiều lắm, Phương Cẩm cũng sẽ chẳng bao giờ nói cho hắn biết, vẫn như trước mỗi bữa đều để hắn ăn no.

Ngoài ra cũng sẽ chẳng thèm nói cho hắn biết thời điểm hiện giờ tìm kiếm đồ ăn có bao nhiêu khó khăn, tang thi bên ngoài tiến hóa có bao nhiêu lợi hại!

Dạ Mặc Nhiễm vươn tay, sờ sờ cái cầm râu mọc ram ráp của Phương Cẩm, nói: “Lại dài ra rồi, lưỡi cạo râu quá dài?”

Phương Cẩm nắm lấy bàn tay trên mặt mình, xoay người lục lọi trong túi, nhưng tìm mãi cả lượt vẫn không thấy cái dao cạo nào.

Về mặt cực kì nghiêm túc, y suy nghĩ xem đã làm rơi nó ở chỗ nào.

Dạ Mặc Nhiễm cười nhẹ, nói: “Cẩm, ở đây này. “

Phương Cẩm quay đầu lại, thấy Dạ Mặc Nhiễm cầm dao cạo trong tay, có chút sửng sốt, sau đó đi tới bên giường ngồi xuống, chẳng buồn hỏi, định cầm lấy dao tự mình cạo.

Dạ Mặc Nhiễm ngăn y lại, mở hộp kem cạo râu xoa lên cằm y: “Cẩm... từ nay về sau đừng làm tôi sợ như thế nữa được không, tôi tình nguyện cùng anh, dù phát sinh chuyện gì, đừng bỏ lại tôi một mình nhé...”

Phương Cẩm chăm chú nhìn Dạ Mặc Nhiễm, lẳng lặng nghe hắn nói.

Dạ Mặc Nhiễm ngẩng đầu nhìn y, thấy bóng mình phản chiếu trong đôi mắt đen đó: “...Có được hay không?”

Phương Cẩm giật giật yết hầu, nhìn hắn cả nửa ngày mới nói: “... Được.”

Dạ Mặc Nhiễm cười cười thu hồi dao cạo râu: “Anh biết gì về thuyết không gian không?”

Nhìn cái mặt đen vạm vỡ năm không đổi của Phương Cẩm, Dạ Mặc Nhiễm nói tiếp: “Tôi có một không gian, bên trong có đầy đủ thức ăn cùng hầu hết những đồ sinh hoạt mà anh có thể nghĩ tới, ngoại trừ súng. Chiếc xe kia cũng là tôi lấy trong không gian mà ra, Cẩm, anh hãy đặt an toàn của bản thân ở vị thứ nhất, tôi có năng lực tự bảo vệ mình, nếu một ngày gặp nguy hiểm, tôi còn có một không gian để trốn vào, thế nhưng anh không có, vậy nên vì tôi, anh đừng nên đem mình rơi vào những hoàn cảnh nguy hiểm nhé!”

Phương Cẩm lần này không hề ngập ngừng mà gật đầu nói: “Được, Tiểu Nhiễm, việc này còn ai biết không?”

Dạ Mặc Nhiễm cười lắc đầu: “Tôi biết dị năng này nếu như bị người có tâm địa đen tối biết sẽ rất nguy hiểm nên không nói ai cả, có đôi khi lòng người so với tang thi còn đáng sợ hơn nhiều! Nếu lần này không phải vì anh, tôi cũng sẽ không mạo hiểm bại lộ thực lực. Trừ anh ra, tôi không nói với bất cứ ai cả!”

Phương Cẩm cụp mắt không nói, Dạ Mặc Nhiễm hôn hôn cái miệng đang nhô ra của y, nói tiếp: “Tôi nghĩ nên vào không gian một chuyến.”

Phương Cẩm không đồng ý nhú mảy khuyên bảo: “Hảo hảo nghỉ ngơi, chờ tốt hơn đã.”

Bây giờ Dạ Mặc Nhiễm đứng còn không vững, trong không gian là dạng gì y cũng không biết, y làm sao có thể yên tâm để Dạ Mặc Nhiễm đi vào được chứ!

Dạ Mặc Nhiễm nhéo nhéo mặt Phương Cẩm, nói: “Tôi sẽ mau trở lại, chờ tôi.”

Nói vừa xong, Dạ Mặc Nhiễm trong nháy mắt đã biến mất ngay trước mặt Phương Cẩm, tuy rằng đã biết rõ Dạ Mặc Nhiễm đi nơi nào, nhưng những bất an trong lòng cùng lo lắng y chỉ tăng chứ không giảm!

Dạ Mặc Nhiễm trực tiếp dùng ý niệm đi vào trong hồ, cả người giống con cá bơi vài vòng rồi mới nhô đầu lên lấy hơi. Dưới người trên mặt nước, hắn thấy tinh thần tốt hơn nhiều, những bất an cùng lo lắng hắn phải trải qua trong lần bạo phát này gần như đã toàn bộ tan thành mây khói.

Trong lòng không mang gánh nặng, Dạ Mặc Nhiễm lúc này mới cảm giác mình chân chính sống lại lần nữa.

Từ trong nước đứng lên, trực tiếp xích lõa bước lên thăm cỏ, thân thể thon dài cùng đường cong hoàn mỹ hiện ra lồ lộ.

Tuy rằng hắn không có thể trạng cơ bắp cuộn cuộn, nhưng dáng người vẫn sẵn chắc đến mê người.

Khí trời càng ngày càng nóng, Dạ Mặc Nhiễm chọn đi chọn lại cả nửa ngày mới lấy ra một cái áo T shirt mỏng bằng tơ tằm, cổ áo chữ V rộng lấp ló xương quai xanh tạo nên một loại hương vị cấm dục.

Chiếc quần jean màu xanh sáng cũng không bó sát người, mà rộng rãi tùy hứng lộ ra một thân quý khí ung dung.

Quần áo Dạ Mặc Nhiễm mặc vô cùng đơn giản, không có bất cứ phụ kiện rườm rà nào, lại khiến hắn càng thêm tao nhã.

Thu hoạch một đồng hoa quả vừa chín, hắn mới thỏa mãn đứng nhìn chỗ hàng tồn kho của mình, những thứ này đặt trong không gian nên không hề bị hư thối tẹo nào.

Dạ Mặc Nhiễm lấy non nửa bình nước trong hồ rồi trở lại gian phòng.

Thấy người đã trở về, tia sáng chợt lóe lên trong mắt Phương Cẩm, rồi sau đó lại biến thành hai mắt hồ sâu đen thẳm không có nửa điểm gợn sóng như cũ, thanh âm cũng trầm thấp băng lãnh: “Nghỉ ngơi đi.”

42. Chương 42: Đồ Hâm!

Lúc này đối mặt với Phương Cẩm, Dạ Mặc Nhiễm thật sự rất bất đắc dĩ.

Nhưng đến chết mới biết được tình cảm của y thực sự không phải là cái sai của hắn mà!

Dùng ý niệm lấy một cái chén ra, pha loãng nước hồ rồi đưa cho Phương Cẩm:

“Uống hết đi, độc chết được anh thì tôi khỏe rồi!”

Phương Cẩm không chút do dự uống hết nước trong chén, xong, y đặt chén lên kệ đầu giường rồi xấp xếp lại gối cho Dạ Mặc Nhiễm, chuẩn bị đỡ hắn nằm xuống:

“Hảo hảo nghỉ ngơi, đừng có lộn xộn nữa.”

Dạ Mặc Nhiễm trợn tròn mắt chăm chú nhìn thần sắc Phương Cẩm, nhìn một hồi, còn đang kỳ quái tại sao y còn chưa ngủ đi?

Bỗng thấy Phương Cẩm nhú nhẹ hàng lông mày, rồi thỉnh thoảng đổ ụp lên người Dạ Mặc Nhiễm.

Mất hơn nửa ngày mới kéo được người kia nằm ngay ngắn trên giường, Dạ Mặc Nhiễm ngồi bên cạnh vuốt ve hàng lông mi dày rợp của y.

Dạ Mặc Nhiễm ôn nhu nhìn y, nhẹ giọng nỉ non: “Hảo hảo ngủ đi... anh quá mệt mỏi rồi...”

Sáng sớm, Dạ Mặc Nhiễm tỉnh lại trong lòng Phương Cẩm.

Ngẩng đầu nhìn người vẫn đang ngủ say như trước, hần nhẹ chân lặng lẽ xuống giường.

Do buổi tối không dám bật đèn, nên giờ trời đã sang, Dạ Mặc Nhiễm mới có thể quan sát xung quanh phòng một chút.

Chắc đây là nhà của kẻ khá có tiền trong thôn, cho nên mọi thứ còn rất mới.

Dạ Mặc Nhiễm không biết để xây cái chỗ này cần tốn bao nhiêu tiền, nhưng hẳn biết có rất nhiều người phải dành công sức lao động cả đời mới có thể về quê xây được cho ông bà mình một căn phòng như vậy.

Có lẽ đây là thành quả vất vả cực nhọc cả đời của chủ nhà, đáng tiếc còn chưa kịp hưởng phúc thì đã gặp phải chuyện này.

Hắn từ trước đến nay không phải là kẻ dễ đồng cảm với người khác, có lẽ là bởi vì hắn đã từng chết qua một lần.

Có một số việc hắn đã trở nên rộng rãi khoan dung hơn rất nhiều, cũng hiểu được cái trân quý nhất ngàn vàng khó mua trên đời này chính là hạnh phúc.

Một con chuồn chuồn bay thấp đậu lên cánh hoa trắng, được một lát lại vỗ cánh bay đi, ánh mắt hắn vô thức đuổi theo bóng dáng con chuồn chuồn đến tận khi nó bay xa tít mới quay lại ngắm nhìn người đang nằm ngủ an tĩnh trên giường.

Bất tri bất giác nhìn thật lâu, thẳng đến khi dưới lầu truyền đến tiếng bánh xe nghiêng trên sỏi mới lấy lại tinh thần.

Mấy người trở về thoạt nhìn tuy đầy bụi đất nhưng không đến nỗi chật vật, xem ra tình huống bên ngoài cũng chưa xấu đến mức đó.

Thấy Dạ Mặc Nhiễm đứng bên cửa sổ, tất cả đều rất sửng sốt, Quách Hoảng có phản ứng đầu tiên, cau mày đi về phía hắn.

“Sao cậu lại xuống giường sớm thế! Phương Cẩm đâu? Y không chăm sóc cậu hả!”

Ngần Quách Hoảng chuẩn bị đỡ tay mình, vì không để cho bọn họ khả nghi, xem chừng còn phải vờ ốm vài ngày: “Cẩm đang ngủ, mấy ngày nay mệt muốn chết rồi, để y ngủ cho ngon.”

Vương Vô Thắng cũng lo lắng nhìn hắn: “Có thể xuống giường rồi sao? Để cho chắc cậu cứ lên giường nằm nghỉ đi, quanh đây đều là một bãi phế tích, đừng nói bác sĩ, ngay cả một người sống cũng chẳng thấy đâu! Vụ nổ ngày hôm trước mạnh như thế, vết thương đó cũng chẳng nói lành là lành ngay được đâu!”

Vì không để cho bọn họ tiếp tục lải nhải, Dạ Mặc Nhiễm không thể làm gì khác hơn là bưng ngực chậm rãi ngồi trên ghế salon.

Quách hoảng đỡ một bên hắn, còn Tiểu Võ vội vã chạy sang đỡ bên kia, Dạ Mặc Nhiễm cũng lười tính toán, nên cứ để mặc họ đối đãi với mình như thương binh hạng nặng.

“Có nhiều tang thi lắm không? Các anh đem được những gì về?”

Phó Nhất Hàng đặt cái túi lên bàn: “Thật vất vả mới tìm được một nhà thuốc tư nhân, bắt quá mấy thứ thuốc hữu dụng cũng chỉ có thuốc hạ sốt, cậu uống trước hai viên đi. Bọn tôi đi hơn nửa thành phố, thấy cửa hàng nào cũng bị cướp sạch không sót lại tí gì, đừng nói đồ ăn, ngay cả quần áo cũng chẳng còn lấy một bộ nguyên vẹn!”

Nghe tình cảnh xác thực rất thê thảm, kỳ quái là tên hâm hấp ngày hôm nay lại phá lệ ngậm miệng im như thóc, Dạ Mặc Nhiễm vô cùng kinh ngạc hỏi:

“Tiểu Võ, đầu lưỡi cậu bị tang thi cắn đứt rồi à?”

Tiểu Võ chẳng những không bùng nổ lông tóc, mà kì quái hơn lại không thèm để ý mà quay đầu đi chỗ khác.

Dạ Mặc Nhiễm lúc này mới chú ý tới tơ máu trong mắt của hắn, sửng sốt nửa ngày, không nghĩ tới người này lại quan tâm đến mình như vậy.

Trong đôi mắt đỏ không vương tia *** nào, xem ra hẳn thực sự xem mình là anh em tốt.

Bất quá đối mặt với cả một rổ tức giận không biết trút đi đâu kia, quả thực hẳn cũng không có cách gì, cái chuyện an ủi người khác hẳn đã làm bao giờ đâu!

Chẳng thể làm gì khác hơn là nhìn Quách Hoàng hỏi ý.

Quách Hoàng thấy thế bất đắc dĩ lắc đầu: “Tiểu tử này từ lúc cậu gặp chuyện không may đến giờ vẫn chưa mở miệng lần nào! Vô luận tôi dùng biện pháp gì cũng vô ích. thiếu mỗi nước gọi hồn cậu ta về đây thôi!”

Quay đầu nhìn về phía kẻ đang cúi đầu tự kỉ đếm giun, Dạ Mặc Nhiễm vươn tay xoa xoa đầu của hắn.

“Cậu bực tôi hay đang tự trách mình đấy hả?”

Tiểu Vô ngồi xa ra, không cho Dạ Mặc Nhiễm đụng tới mình, rồi tiếp tục xì mặt không nói cũng chẳng để ý tới hắn.

Dạ Mặc Nhiễm hí mắt nhìn hắn một hồi, nói: “Thần kinh hay sao thế hả! Được, cậu cứ ngồi đấy mà tự kỉ đi!”

Tiểu Vô hung hăng trừng liếc mắt hắn, hừ ra miệng một tiếng.

Phó Nhất Hàng nhìn hắn xấu hổ, liền cười nói với Dạ Mặc Nhiễm: “Đúng là cậu mới có biện pháp đối phó tên nhóc này, chỉ hai câu đã khiến tên nhóc này mở miệng rồi, dù mới chỉ được một chữ!”

43. Chương 43: Động Vật Cũng Nhiễm Bệnh!

Dạ Mặc Nhiễm thở dài tựa trên ghế sa lon không nói gì, đột nhiên có tiếng đập cửa thành thịch vang lên, ngay lập tức bị một người đẩy mạnh ra, mấy người trong phòng khách đều giật mình kinh sợ.

Phương Cẩm đứng ở cửa vẫn không nhúc nhích, nhìn chằm chằm người ngồi ở trên ghế sa lon.

Dạ Mặc Nhiễm nhúc nhích đầu, đầu năm nay tại sao mấy tên phiền phức này càng ngày càng khó đối phó vậy!

Dạ Mặc Nhiễm ôm ngực hỗn hển: “Cẩm... anh làm gì thế? Anh có biết anh vừa suýt hù chết tôi không hả?”

Phương Cẩm đi tới cạnh Dạ Mặc Nhiễm, trực tiếp ôm người đi vào trong phòng, lưu lại một đám bên ngoài đang tròn mắt nhìn nhau.

Nhịp tim đập loạn cào cào khiến Dạ Mặc Nhiễm biết người này có bao nhiêu hoảng loạn khi tỉnh lại không thấy bóng dáng hắn đâu, vốn định phản kháng cái kiểu ôm công chúa đáng xấu hổ này, nhưng rồi hắn cũng cố yên tĩnh mặc cho kẻ kia tự loay hoay tùy thích.

Dạ Mặc Nhiễm nằm trên giường, vươn tay xoa bóp thân thể căng cứng vì sợ hãi của Phương Cẩm: “Cẩm, đừng khẩn trương như thế, tôi không sao! Anh thử cảm giác xem dị năng của anh có biến hóa gì không?”

Thấy Phương Cẩm vẫn y như một pho tượng đứng cạnh giường nhìn hắn, Dạ Mặc Nhiễm quả thật hết cách với tên đầu gối này.

Vươn tay ngưng kết dị năng, năm giọt nước màu xanh liền hiện ra trôi nổi trong không khí.

“Anh xem, tuy rằng không lợi hại như những thủy hệ dị năng hình cầu khác, nhưng ít ra so với người bình thường vẫn tốt hơn nhiều! Tôi uống nước trong hồ mới có được dị năng này đó, cho nên muốn cho anh uống thử xem dị năng của anh có thể mạnh hơn được hay không?”

Phương Cẩm cũng ngưng kết dị năng, vốn dĩ chỉ có một khối cầu lơ lửng, giờ đã bị phân thành 5 quả cầu nhỏ hơn.

Dạ Mặc Nhiễm kỳ quái nhíu mày: “Không đúng, tại sao có thể như vậy! Không phải hẳn là sẽ mạnh hơn sao? Tại sao lại trông yếu ớt thế này!”

Phương Cẩm thu tay lại, ngón trỏ chọc chọc vào mi tâm Dạ Mặc Nhiễm: “Đã mạnh hơn rồi, đừng nghĩ những chuyện này nữa, an tâm tu dưỡng đi.”

Dạ Mặc Nhiễm liếc mắt trừng y: “Đừng có dễ tôi như dễ trẻ con thế! Tôi cũng ngủ đủ rồi! Giờ tôi có chạy Marathon cũng không thành vấn đề.”

Sau đó hấn lại cúi đầu suy nghĩ, có chút thất vọng nói: “Tại sao lại thế, lẽ nào tôi làm cái gì rồi...”

Phương Cẩm ngồi xuống, chỉnh lại đầu hấn cho ngay ngắn trên gối: “Trước đây tôi đã một lần có thể tiêu diệt 2 tang thi, bây giờ phân nhỏ thành như vậy, nhưng uy lực so với khi còn là một khối thì lớn hơn nhiều. Chỉ cần nắm giữ tốt lực đạo cùng phương hướng, mỗi phát bắn ra chỉ ít có thể tiêu diệt năm sáu tên.”

“Thật sao?” Dạ Mặc Nhiễm không xác định nhìn về phía y.

“Cứ cho là anh nói đúng, nhưng mấy giọt nước của tôi cũng quá nhỏ đi! Lần trước ở nhà Võ Thắng, tôi đã cũng chỉ một lần giết chết được hai tên mà thôi!”

Cái này Phương Cẩm cũng không giải thích nổi, so với những người khác thì mấy giọt nước đó quả thật quá bé.

Bất quá y chưa từng gặp người nào đồng thời nắm giữ hai loại dị năng bất đồng như thế, chỉ cần điểm này thôi, Dạ Mặc Nhiễm cũng đã rất lợi hại rồi.

Dưới lầu đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa cùng tiếng cầu cứu khẩn thiết, Phương Cẩm trong nháy mắt đề cao cảnh giác.

Kéo rèm cửa sổ ra nhìn thử: “Cậu đừng có ngốc mà đi ra ngoài, tôi ra xem thử tình hình rồi sẽ trở lại ngay, có chuyện gì cứ để tôi lo!”

“Anh cẩn thận nhé!”

Phó Nhất Hàng cùng Vương Võ Thắng mang theo một cậu bé cả người đầy máu đi lên, Quách Hoàng vội vã cầm khăn lông ướt giúp hấn lau người cho cậu nhỏ, rồi kiểm tra xem có thương tích gì không.

Tiểu Võ đứng ở bên cửa sổ, nép sau rèm cửa nhìn tình hình bên ngoài một hồi, cũng không thấy có tang thi đuổi theo mới đi tới sofa nhìn cậu bé bị dọa sợ kia.

Phó Nhất Hàng cho cậu bé mấy khối bánh bích quy, thấy cậu ăn như lang như hổ, trong lòng bỗng cảm thấy chua xót.

“Chậm một chút kéo ghế, đã xảy ra chuyện gì, ai đuổi theo cháu, trên người cháu tại sao lại có máu?”

Cậu bé tuy rằng thất kinh nhưng cũng không khóc, nói: “Mấy ngày hôm trước, chú Ngưu ở sát vách đi vào trong núi bị chó cắn, sau đó trở nên đáng sợ hơn cả chó điên, thấy ai cũng cắn! Trong thôn có rất nhiều người bị chú cắn, sau đó bọn họ cũng trở nên điên cuồng như chú Ngưu! Đêm qua vài người điên chạy đến nhà của cháu cắn người, cha bảo anh trai mang cháu chạy trốn, sau đó chúng cháu bị đám người kia đuổi theo, anh cháu ở lại ngăn đám người điên đó, còn cháu thì bỏ chạy...”

Lông mày Quách Hoàng nhíu chặt lại: “Chó? Chẳng lẽ không chỉ người, mà cả động vật cũng sẽ nhiễm biến dị sao?!”

Vương Võ Thắng bất an nhìn Phó Nhất Hàng: “Động vật? Người biến dị đã khó đối phó như vậy, động vật mà thể nữa thì phải đối phó làm sao bây giờ! Trên đường có bao nhiêu là chó hoang, trong vườn thú còn có cọp, báo, sư tử nữa! Nếu như gặp phải con vật biến dị này, chúng ta còn có đường sống sao...”

Dạ Mặc Nhiễm từ phía sau lưng ôm lấy Phương Cẩm đang đứng cạnh cửa: “Động vật cũng bị nhiễm rồi sao?”

Phương Cẩm nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Dạ Mặc Nhiễm: “Ừ, lan tràn rất nhanh.”

Dạ Mặc Nhiễm gối đầu lên vai Phương Cẩm, nghiêng mặt nhìn y: “Chúng ta có lẽ nên rời khỏi chỗ này?”

Phương Cẩm nhìn chằm chằm cậu bé, ánh mắt lộ rõ vẻ không vui: “Không phải vội.”

Dạ Mặc Nhiễm lẳng lặng tựa vào người y, y nhìn một hồi, rồi định kéo Dạ Mặc Nhiễm trở về phòng.

Dạ Mặc Nhiễm thở dài nói: “Bây giờ không vội cũng không được rồi, tôi đã ngửi thấy mùi máu tươi...”

44. Chương 44: Đả Kích!

Dạ Mặc Nhiễm vừa dứt lời, dưới lầu liền truyền đến tiếng phá cửa cùng gào thét.

Cả người cậu bé run lên, thiếu chút nữa khóc òa: “Tối... tối... bọn chúng... bọn chúng đuổi tối...”

Tiểu Vô vội vã đi tìm Dạ Mặc Nhiễm, thấy bọn họ đứng ở cửa phòng, thấy xấu hổ lại xoay người cầm lấy túi đi ra.

Nhà ở vùng ngoại thành chỉ sử dụng cửa gỗ loại phổ thông, tang thi đập vài cái là thủng ngay một lỗ lớn.

Từ khi nghe thấy tiếng động đến lúc tang thi công kích chỉ ngắn ngủi vài giây đồng hồ, Tiểu Vô tung một hỏa cầu về phía mấy tang thi vừa xông tới. Vừa vọt đập trúng đầu một con, hoa lửa văng khắp nơi, những thứ dễ cháy trong phòng thoáng cái đã bắt lửa.

Tang thi liên tiếp xông tới, Phương Cẩm một tay lôi kéo Dạ Mặc Nhiễm, một tay liên tục tung chưởng công kích.

Nhưng động tác của những tang thi này quá nhanh, mà trong phòng lại bị lửa đốt tràn ngập khói.

Phương Cẩm một lần chỉ có thể giết chết một tên, những quả cầu lôi điện còn lại chỉ có thể đánh lên người mấy tang thi khác.

Dạ Mặc Nhiễm bị hun khói trong phòng, có chút choáng váng, dù sao lúc trước cũng đã bị thương khá nặng.

Thì ra hồ nước tuy có thể khôi phục sức mạnh, nhưng cũng không có khả năng thoát cái khôi phục hoàn hảo như lúc ban đầu.

Mỗi lần hít thở, ngực lại càng thêm đau đớn.

Một tay bịt lấy miệng mũi, tay kia cũng buông Phương Cẩm ra ôm lấy ngực.

Phương Cẩm vội vàng ôm eo Dạ Mặc Nhiễm, một bên ngăn trở công kích của tang thi, một bên kéo hắn chạy ra cửa.

Dạ Mặc Nhiễm thấy cậu bé tứ cố vô thân đứng ở một bên, một tang thi đã chuẩn bị bắt được nó, những người khác không có sức lực cũng không có dị năng, Dạ Mặc Nhiễm vội vàng xông tới muốn kéo cậu nhóc về phía mình.

Ai ngờ mới vừa đụng vào vai cậu bé, đã bị cậu ta đẩy mạnh.

Tang thi lập tức nhào đến chỗ Dạ Mặc Nhiễm vừa ngã xuống, há mồm muốn cắn xé.

Cậu bé thừa dịp đó thoáng cái đã chạy mất dạng.

“Tiểu Nhiễm!”

“Mặc Nhiễm!”

Biến cố thành linh xảy ra thoáng cái khiến đội ngũ bọn họ rối loạn, cự ly vốn rất gần nhưng lại không thể với tới, bọn họ ngoài việc hét lên theo bản năng cũng không kịp trợ giúp gì.

Dạ Mặc Nhiễm phản ứng cực nhanh, vơ đại một cái gì đó để chống lại công kích của tang thi, chờ lúc tang thi đang bắt lấy thứ hấn khươ ra, Dạ Mặc Nhiễm đã rút ngay trủy thủ găm ở bắp chân, cắm mạnh vào cổ tang thi phía trước. Hầu như cùng một lúc đá văng thi thể tang thi đó sang bên cạnh một vòng, may mắn tránh khỏi việc bị tang thi phun cho cả người đầy máu.

Mới vừa một cước văng tang thi còn chưa kịp hít một hơi, Dạ Mặc Nhiễm đã bị Phương Cẩm ôm lấy lùi lại chạy trốn ra cửa.

Tiểu Vô chạy ở cuối cùng đoạn hậu, đối phó với những tang thi đằng sau.

Phương Cẩm trực tiếp ôm Dạ Mặc Nhiễm ngồi vào sau xe, bọn người Phó Nhất Hàng rất ăn ý ngồi đúng vào vị trí, khởi động xe rồi mở cửa sau để Tiểu Vô đang chạy đằng sau kịp lên xe rồi lập tức vọt nhanh đi..

Dạ Mặc Nhiễm dù có bình tĩnh đến thế nào thì trong hoàn cảnh chỉ mình treo chuông hết sức nguy hiểm lúc này cũng kinh hoàng khấn禱, vừa tìm được đường sống trong chỗ chết lại bị khói hun thiếu chút nữa hít thở không thông.

Thoát ra khỏi vùng nguy hiểm, Dạ Mặc Nhiễm bưng ngực ho đến tê tâm liệt phế, Phương Cẩm đỡ hần, liên tục xoa lưng để hần dễ chịu hơn một ít.

Dù có là người khỏe mạnh bị khói hun như vậy cũng chẳng dễ chịu gì, huống chi Dạ Mặc Nhiễm vốn đang mang thương tích, nhìn người đang ho đến không thở nổi kia, sát ý trong mắt Phương Cẩm càng ngày càng đậm!

Dạ Mặc Nhiễm tựa vào lòng Phương Cẩm, chậm rãi an tĩnh lại, cổ họng rất đau nên không muốn nói chuyện. Cho dù hần lạnh lùng thậm chí vô tình, nhưng cũng không phải đã mất hết nhân tính. Tuy rằng biết tại thời điểm này, bản tính mềm lòng sẽ hại chết người, nhưng thân là một người đàn ông, bảo hộ kẻ yếu chính là bản năng chiến thắng cả lý trí.

Một cậu bé mới chũ 8, 9 tuổi đáng nhẽ phải rất hồn nhiên ngây thơ, lại ích kỷ ác độc đến như vậy, tư vị được tự trải nghiệm khiến Dạ Mặc Nhiễm bị đả kích không nhỏ.

Vương Vô Thắng lấy bản đồ ra: “Căn cứ cách chúng ta gần nhất là ở thành phố T, từ nơi này phải đi qua thành phố N. Có hai con đường để chọn, đi đường lớn đại khái khoảng hơn 20 giờ có thể đến, còn đi đường nhỏ, xuyên qua đường núi hoang vu chỉ cần 15 giờ. Chúng ta đi thế nào đây?”

Quách Hoảng cầm lấy bản đồ xem thử: “Đường nhỏ ít người nhưng khó đi, hiện tại ngoại trừ con người thì động vật cũng đã bị nhiễm, đường lớn có bao nhiêu tang thi chúng ta không biết, then chốt là xăng còn có thể cầm cự trong bao lâu, đồ ăn của chúng ta cũng không còn mấy, hơn nữa ngoại trừ Tiểu Vô cùng Phương Cẩm còn có thể ứng phó, chúng ta hiện tại ngay cả đạn cũng đã hết rồi! Trừ phi một đường liên tục mà chạy đến căn cứ, bằng không trên đường gặp phải tình huống gì phải ngừng lại thì tang thi sẽ bu tới đông lắm, chúng ta có lẽ chết chắc rồi.”

“Giờ rốt cuộc phải đi đường nào đây?” Vương Vô Thắng đau đầu nhìn hần một cái: “Nói qua nói lại nửa ngày cũng không có kết quả!”

“Tôi chỉ phân tích tình huống trước mắt của chúng ta thôi mà.” Quách Hoảng vô hại cười cười.

“Đi đường lớn.” Phương Cẩm trực tiếp quyết định: “Đường nhỏ phải vòng vèo trong núi, chúng ta không chạy được.”

Cảm giác được người trong lòng bỗng run lên một chút, y nói: “Tiểu Nhiễm? Làm sao vậy?”

Dạ Mặc Nhiễm ngồi xuống tựa vào cửa sổ xe, nhìn cảnh vật bên ngoài, thần tình có chút hoảng hốt.

Đời trước hần đã không thể rời khỏi thành phố N, không biết đời này có còn gặp phải kết cục như vậy nữa không?

Mặt trời trên cao vẫn chói chang chiếu xuống, nhưng thời tiết lại rất thất thường, những giọt mưa bóng mây lúc đầu còn rơi nhẹ, giờ đây càng ngày càng nặng hạt.

Nước mưa rơi xuống đập trên kính cửa, những bọt nước trắng xóa tan vào nhau thành một thể, cuối cùng trĩu nặng không kham nổi mà theo nhau chảy xuống rồi biến mất trong rãnh thoát nước.

Đây là quy luật của tự nhiên, tham lam quá mức sẽ dẫn tới hủy diệt.

Thấy hình ảnh phản chiếu trên cửa sổ đang chăm chú nhìn mình, nếu người này đã quyết như thế thì cứ thuận theo tự nhiên đi, ngay cả địa ngục hần đã dạo qua một lần rồi, còn chỗ nào mà không dám tới nữa!

Còn nếu vẫn giống như đời trước không thể thoát khỏi nơi đây, thì hần cũng chỉ cần có người này ở bên cạnh, là hần không còn sợ bất cứ điều gì nữa!

45. Chương 45: Nụ Hôn Kịch Liệt!

Hai tay nắm chặt lấy Phương Cẩm, Dạ Mặc Nhiễm tựa đầu vào bả vai y nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ đang không ngừng lui về phía sau.

Mới chỉ khoảng 4 giờ chiều, nhưng bởi vì trời mưa nên khoảng không bên ngoài âm u như đêm tối.

Đáng tiếc nước mưa lại lạnh lẽo như lòng người, chỉ có màu đen của đêm tối ngoài kia mới là hiện thực.

Phó Nhất Hàng nhìn bầu trời càng ngày càng tối, bắt đầu lưu ý xem có chỗ nào để nghỉ chân hay không.

“Tìm một chỗ dừng lại đi, đêm nay đành nghỉ ở đây vậy, trời tối sắp lên đèn rồi. Thành phố không thể so với vùng ngoại ô, cả một thôn chết hết cũng đã đến hơn trăm người, còn thành phố phải có hơn mấy trăm vạn nhân khẩu. Vạn nhất chúng phát hiện ra mà bâu lấy chúng ta thì dù có lái xe tăng cũng chẳng thoát được đâu.”

Trước khi trời hoàn toàn tối, Phó Nhất Hàng tìm được một kho hàng, liền lái xe đi vào, kho này không lớn, thế nhưng chất đông rất nhiều hòm gỗ.

Nhét cả một cái xe vào trong kho, thì chỗ còn lại có thể hoạt động càng thêm nhỏ hẹp.

Phương Cẩm ngồi ở trong xe không nhúc nhích, Dạ Mặc Nhiễm gối lên đùi y ngủ.

Mấy người còn lại xuống xe xem xét mọi thứ chung quanh, xác định an toàn rồi mới tìm vị trí ngồi xuống nghỉ ngơi.

Dạ Mặc Nhiễm trở mình nằm ngửa nhìn gương mặt Phương Cẩm, tay nắm lấy bàn tay to lớn đang đặt bên hông mình để bảo vệ kia: “Cẩm... hôn tôi.”

Ánh mắt Phương Cẩm chưa từng thay đổi, bình tĩnh nhìn Dạ Mặc Nhiễm một hồi, cúi đầu nhẹ nhàng bao trùm lên đôi môi mỏng manh non mềm kia.

Dạ Mặc Nhiễm ôm lấy cổ Phương Cẩm, ngấn y rời đi, cũng càng làm nồng nhiệt thêm nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước ấy.

Khéo léo vươn đầu lưỡi trơn trượt tham nhập vào giữa hàm răng của đối phương, từng chút từng chút một liếm láp không bỏ sót một góc ngách nào.

Hắn nghịch ngợm liếm lên trên vòm họng, đợi đến lúc đối phương chịu không thấu mà cắn hắn, thì hắn lại giảo hoạt chuyển qua trêu đùa đầu lưỡi của đối phương, quần quít không rời. Sau lại còn không an phận mà liên tục ngọ ngoáy cọ xát trong lòng người nọ.

Đợi đến khi lòng bàn tay chạm vào một vật tỏa ra độ ẩm càng ngày càng cao, tiếng tim đập trong ***g ngực đang kề sát mình cũng càng ngày càng mạnh, Dạ Mặc Nhiễm mới luyến tiếc buông ra một chút.

Thôi không trêu đùa đầu lưỡi Phương Cẩm, nhưng hắn vẫn luyến tiếc không rút lưỡi mình ra khỏi miệng y, hắn hút một ngụm khí, rồi lại tiếp tục quần quít dây dưa.

Không hề cùng hắn chơi trốn tìm, đầu lưỡi Phương Cẩm không thể an phận thủ thường giữ nguyên một chỗ mà quá phận với cái lưỡi đang uyển chuyển dây dưa trong miệng mình. Cổ sức duẩn hút, khẽ cắn, trao đổi nước bọt ngọt ngào. Áo ngủ bằng gấm của Dạ Mặc Nhiễm vì khiêu khích mà trở nên xộc xệch, vòng tay ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm khiến hắn kề sát vào mình hơn, học cách vừa rồi của hắn mà bắt đầu công thành chiếm đất.

Mặc dù kỹ thuật cao siêu, nhưng thể lực lại thua người nào đó nên rất nhanh hắn đã xụi lơ ở trong lòng Phương Cẩm, cảm giác được Dạ Mặc Nhiễm tựa hồ có chút thiếu dưỡng khí, kể từ trước tới giờ luôn đem thân thể ái nhân đặt trên hàng đầu là Phương Cẩm lập tức kìm nén sự kích động của mình, mà chuẩn bị dứt ra khỏi nụ hôn sâu mà cả đời y chưa từng dám mơ đến.

Nghẹn chết là chuyện nhỏ, mặt mũi mới là lớn nhất!

Không đợi Phương Cẩm ly khai, Dạ Mặc Nhiễm ôm lấy cổ y, mãnh liệt ngẩng đầu dùng đầu lưỡi của mình cố sức đâm vào nơi sâu nhất trong vòm họng Phương Cẩm mà cọ xát.

Chưa bao giờ được trải qua nỗi sung sướng đến tột cùng khiến toàn thân Phương Cẩm thư sướng, lỗ chân lông rộng mở, hưng phấn kích động thiếu chút nữa khiến y làm rơi mất cái mặt nạ bằng hàn vạm năm kia.

Thoả mãn với phản ứng của Phương Cẩm, Dạ Mặc Nhiễm lúc này mới thu hồi vũ khí, lúc hai người tách nhau ra, vẫn còn vương lại một sợi chỉ bạc.

Đôi môi sưng đỏ thở dốc, ngay cả sự trầm tĩnh như giếng sâu ẩn trong đôi mắt kia cũng phải dậy sóng, Dạ Mặc Nhiễm đối với kiệt tác của mình cười cười.

Gương mặt phiếm hồng, đôi mắt ngập đầy hơi nước mê ly, nụ cười yếu ớt treo trên khóe miệng như hoa sen trắng nở rộ, khí chất cao quý thánh khiết hòa cùng với dáng dấp xinh đẹp mỹ hoặc, Phương Cẩm hung hăng khép chặt đôi mắt lại, ép buộc bản thân không nhìn hấn nữa.

Dạ Mặc Nhiễm không biết sự giãy dụa trong lòng Phương Cẩm, nhìn Phương Cẩm nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, trong lòng hấn thở dài một tiếng, nếu không phải vừa nãy kích tình như lửa, hấn thực sự hoài nghi người này đối với mình đến tột cùng có phải là yêu hay không?

Ngồi lên đùi Phương Cẩm, ghé miệng vào lỗ tai y, cầm một nắm cà chua nhỏ lấy từ trong không gian, hấn ăn một quả rồi nhét một quả khác vào miệng Phương Cẩm.

Ánh mắt mờ mờ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, Phương Cẩm lặng im hé môi cuốn quả cà chua đó vào trong miệng nhai nhai: “Không nên tùy tiện lấy đồ trong không gian.”

Dạ Mặc Nhiễm bĩu môi: “Cũng không có người ngoài mà, hơn nữa mấy người bọn họ cũng sẽ không bán đứng tôi, dù sao cũng đã chung hoạn nạn lâu như vậy rồi...”

Thấy Phương Cẩm lạnh lùng nhìn mình chăm chăm, Dạ Mặc Nhiễm vừa nói vừa nuốt quả cà chua đang nhai trong miệng vào bụng: “Tôi sẽ cẩn thận mà! Đừng nhìn chăm chặp tôi như thế, nổi hết cả da gà rồi này.”

Ăn xong, Dạ Mặc Nhiễm nhìn đồng hồ, ngồi xuống trầm mặc một hồi mới nói nhỏ: “Cẩm, ở chỗ này chờ tôi, tôi đi xử lý một việc, rất nhanh sẽ trở lại.”

Phương Cẩm cầm lấy cánh tay hấn, ánh mắt đề phòng nguy hiểm dõi theo.

Dạ Mặc Nhiễm hôn một cái lên cái miệng của ai kia: “Tin tưởng tôi! Tôi bảo đảm sẽ hoàn toàn chỉnh chỉnh an toàn mà trở về! Cẩm, đừng quên tôi còn có một đường lui an toàn, chờ tôi trở lại!”

Dạ Mặc Nhiễm mở cửa xuống xe, Phương Cẩm theo sát sau hấn, cầm tay hấn không buông: “Tôi đi cùng với cậu, cậu muốn làm gì tôi cũng không xen vào.”

Ở cách đó không xa, mấy người đang nằm trên mấy cái thùng gỗ thấy hai người xuống xe không biết làm gì, vội vã đứng lên đi về phía bọn họ.

Quách Hoảng nhìn bầu không khí giữa hai người tựa hồ có chút giằng co: “Các cậu đang làm gì đó? Muốn đi đâu? Trời đã tối rồi, bên ngoài không an toàn, để đợi sáng mai không được sao?”

46. Chương 46: Người Tốt Mệnh Khổ A!

Dạ Mặc Nhiễm định giật ra khỏi tay Phương Cẩm, đáng tiếc khí lực của tên kia quá lớn: “Cẩm, anh buông tôi ra, đau quá!”

Phương Cẩm bắt vi sở động, nói: “Cùng nhau!”

Dạ Mặc Nhiễm nhíu mày, ánh mắt có chút lạnh lẽo: “Phương Cẩm! Tôi tự có chừng mực!”

“Tôi đã đáp ứng sẽ không rời cậu một bước!”

“Thế nhưng anh cũng nói rằng sẽ không quản tôi làm gì mà! Tin tưởng tôi! Chờ tôi trở lại!”

Hai người không ai chịu ai, gương mặt nhìn nhau mấy giây liền, cuối cùng Phương Cẩm đành phải thỏa hiệp: “Cẩn thận một chút!”

Dạ Mặc Nhiễm mỉm cười gật đầu, còn chưa đi được hai bước đã lại bị Tiểu Võ ngăn cản: “Anh muốn đi đâu, làm gì! Bây giờ tình huống bên ngoài đâu có chuyên gì khiến anh phải đi?”

Mới vừa thoát được một tên, giờ lại thêm một tên gà mẹ khác.

“Tiểu Võ, cậu tránh ra!”

Tiểu Võ trừng đỏ mắt nhìn hắn: “Tránh ra? Để anh đi chịu chết sao? Không có súng, nếu gặp phải tang thi thì anh tính đối phó thế nào? Anh cảm thấy anh có năng lực lấy một địch trăm sao?! Tôi biết trải qua nhiều chuyện thập tử nhất sinh như vậy mà anh vẫn không tin tưởng bọn tôi, nhưng đó là chuyện của anh! Võ Trạch Bình tôi từ nhỏ đã là cô nhi, không ít lần bị người ta khi dễ bắt nạt, từ lần đầu tiên anh cứu tôi, tôi đã xem anh là anh em rồi! Dù anh chưa bao giờ coi tôi như vậy, nhưng mặc kệ trong hoàn cảnh nào anh cũng không hề bỏ rơi chúng tôi! Tôi không thể nhìn anh đi chịu chết! Mặc kệ anh phải ra ngoài làm gì, muốn đi thì phải mang tôi đi cùng!”

Tiểu tử này tại sao lại như thế chứ!

Tại sao lại không thể bình tĩnh một chút cho người khác được nhờ!

“Những lần nguy hiểm đó không phải chỉ do mình tôi giải quyết! Cả một làng tang thi tôi cũng đối phó được, cậu có làm được không? Chờ chừng nào cậu có thể tự mình thoát thân giữa đám tang thi đó thì hãy trở lại theo tôi kêu gào, giờ thì cứ đứng ngốc một bên đi!”

Dạ Mặc Nhiễm đi vài bước, nắm lấy vai Tiểu Võ đẩy vào trong lòng Quách Hoàng: “Để ý cậu ta! Đừng theo tôi gây sự!” Nói xong cũng không buồn để ý cái người đang hô to gọi nhỏ kia mà đẩy cửa ra ngoài.

Mưa vẫn rơi không ngừng, mặc dù đang là mùa hè nhưng quần áo ướt đầm dính vào da thịt cũng khá lạnh lẽo.

Vốn không muốn chậm trễ, nhưng nếu bởi vậy mà sinh bệnh, thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Cho nên hắn chạy đến một chỗ có thể tránh mưa mà thay đổi một bộ quần áo khô, mặc thêm áo mưa rồi mới chạy tiếp về phía mục tiêu.

Nép mình vào trong màn đêm, lạnh lẽo tránh thoát khỏi những thủ vệ đang cầm súng tuần tra xung quanh.

Cũng may hắn có lợi thế, vì đây là một tòa cao ốc phổ thông, chứ không phải cao ốc do chính phủ xây dựng nên bên trong không có những bộ phận bảo vệ tân tiến như laser, bẫy rập hay máy quét vân tay gì đó.

Vài lần suýt bị phát hiện nhưng may mắn tránh né được, hắn thật vất vả mới tìm được cửa sau, rồi đợi thêm nửa ngày, mới có cơ hội lên vào.

Tìm một góc chết của camera an ninh, Dạ Mặc Nhiễm thay một bộ quần áo bó sát mỏng manh, nghênh ngang đi về phía cửa chính.

“Đứng lại!”

Một kẻ ăn mặc quân phục bên hông đeo súng đi tới trước mặt Dạ Mặc Nhiễm, dáng người thẳng tắp, ngũ quan kiên cường cùng ánh mắt mang theo đề phòng nhìn Dạ Mặc Nhiễm, rồi hỏi:

“Cậu là ai? Mời đưa Thẻ chứng nhận thân phận của cậu ra cho tôi kiểm tra!”

“Thẻ chứng nhận thân phận?” Dạ Mặc Nhiễm nghi hoặc nháy mắt với người nọ, vẻ mặt vô tội giống như bị người kia dọa sợ mà có chút khiếp đảm nhìn hắn.

“Tôi không có thẻ chứng nhận, anh Thiệu chưa đưa cho tôi cái thẻ nào cả, anh ấy nói tôi đừng nên chạy loạn, thế nhưng... thế nhưng tôi muốn về nhà, tôi không biết đường ra ngoài, anh dẫn tôi ra có được không?”

Đôi mắt nhỏ sợ hãi ướt sũng mang theo chờ mong nhìn người nọ, khiến hắn thiếu chút nữa tâm viên ý mã, mới vừa vô thức gật đầu, lập tức kịp phản ứng người vừa rồi được nhắc đến là ai, nhưng ánh mắt đã dịu đi không ít

“Hiện ở bên ngoài không an toàn, đợi tình hình an toàn rồi anh Thiệu tự nhiên sẽ đưa cậu về nhà, cậu đừng vội, bằng không phát hiện cậu chạy loạn, anh Thiệu mà nổi nóng lên thì không đùa nổi đâu!”

Thất vọng cúi đầu, lộ ra một cái cổ trắng như tuyết khiến người nọ không tự giác mà nuốt nuốt nước miếng. Dạ Mặc Nhiễm xoay người đi về phía thang máy, đột nhiên nhớ tới cái gì vội vã quay đầu lại, thấy người nọ còn đang mỉm cười bước nhanh tới bên cạnh hắn.

“Xin... xin lỗi, tôi thừa dịp anh Thiệu ra ngoài mới trốn đi, nên giờ không nhớ đường quay về...”

Người nọ cũng không hề nghi ngờ, bởi Thiệu đại công tử thường có tác phong mang người về đây: “Cậu đi theo tôi, tôi đưa cậu về, đừng có chạy loạn nữa, kẻ không có thể chứng nhận như cậu nhờ chạy loạn có thể sẽ bị giết đấy!”

Nói xong hắn lộ ra súng đeo trên hông, thoả mãn nhìn Dạ Mặc Nhiễm sợ đến co rúm lại.

Oán niệm trong lòng người lính bảo vệ nổi lên bốn phía, mệnh kẻ kia tốt đến độ giữa thời đại này mà vẫn có thể phong hoa tuyết nguyệt ôm mỹ nhân trong ngực, thực không giống với hắn, ngày nào cũng gấp ghế trong sinh tử, lại còn phải làm chó trông cửa cho hắn nữa!

Con mắt liếc nhìn Dạ Mặc Nhiễm, cũng khó trách tên công tử kia, nếu là loại cực phẩm giống thiếu niên trước mặt này, hắn chỉ sợ cũng nhịn không được đây!

Đưa Dạ Mặc Nhiễm tới trước cửa phòng Vương Thiệu, tên bảo vệ vẫn còn lưu luyến mà nói: “Vào đi, thừa dịp anh Thiệu chưa phát hiện ra!”

Dạ Mặc Nhiễm nhu thuận gật đầu, cười nhẹ với người nọ: “Vâng, cảm ơn anh, anh thực sự là người tốt.”

Nói xong, không đợi người nọ phản ứng, Dạ Mặc Nhiễm đã đẩy cửa tiến vào.

Người nọ cười khổ một tiếng, người tốt mệnh khổ a!

Một gian phòng làm việc lớn bị sửa thành phòng ngủ, trên giường còn có một cậu nhóc khả ái đang nằm chơi trò chơi.

Thấy có người tiến đến, liền đề phòng nhìn hắn: “Anh là ai? Đây không phải chỗ ai cũng có thể đi vào!”

Dạ Mặc Nhiễm vốn rất ghét MB (money boy – trai bao), trước mặt đại gia mấy tên thỏ con đó muốn bao nhiêu nhu thuận liền có bấy nhiêu, thủ đoạn lừa dối lòng người quả thực rất ác độc.

Mà tên MB trước mặt này lóe lên sát ý khiến trong lòng hắn lại càng chán ghét, Dạ Mặc Nhiễm đi tới bên giường, cười tới phong tình vạn chủng.

“Từ giờ khắc này trở đi, đây không phải là việc của cậu nữa!”

Cậu nhóc kia phần nộ vọt tới trước mặt Dạ Mặc Nhiễm, muốn kéo hắn ra ngoài: “Anh cho anh là ai! Cút ra ngoài cho tôi! Bằng không tôi gọi người quăng anh ra bên ngoài cho tang thi xé thành mảnh nhỏ đó!”

Dạ Mặc Nhiễm nghiêng người ẩn y lại xuống giường, từ không gian lấy một cái còng tay hắn lại.

Chỉ là cái còng tay này Dạ Mặc Nhiễm mua ở cửa hàng ***toy, bên ngoài bọc một tầng lông mềm hình da báo, nếu như không cực lực giãy dụa thì cũng không thể gây thương tổn được người.

Khi hắn mua cái còng này cũng đã rất xấu hổ, đến lúc ra tính tiền lại đụng phải ánh mắt ý nhị của ông chủ cửa hàng nên lại càng đỏ mặt hơn.

Xé nát quần áo của cậu nhóc kia thành từng dải nhỏ, bịt chặt miệng y, sau đó còn dùng mấy dải đó cột chặt tay chân y vào giường.

Thấy y cứ trừng trừng nhìn mình, tâm tình Dạ Mặc Nhiễm khá tốt, nhếch miệng cười nói: “Nếu cậu đủ thông minh thì nên biết phải làm sao mới có đường sống, nếu như cậu quá ngốc, tôi cũng không ngại đem cậu luyện tập một chút, để xem giết người sống so với giết tang thi có gì khác nhau không!”

47. Chương 47: Quyển Rũ!

Dạ Mặc Nhiễm quan sát chung quanh một chút, thấy nước trong phòng tắm cũng khá sạch sẽ nên quyết định đi vào tắm rửa.

Bình thường chỉ có thể bơi qua bơi lại trong hồ một chút, tuy rằng nước hồ dường như có công năng tự làm sạch, nhưng đối với thanh niên hai mươi năm trời quen với việc tắm rửa kì cọ bằng xà phòng thì dường như cũng cảm thấy có điểm hơi mất vệ sinh.

Dĩ nhiên tắm trong hồ hẳn không dám dùng các loại hóa chất, cho nên hôm nay có cơ hội hẳn phải hảo hảo lấy nước mang vào không gian kì cọ thật sạch sẽ một phen mới được!

Sợ nước không tốt, nên hẳn chỉ tắm sạch bọt xà phòng trên người chứ không dám ngâm mình lâu một chút.

Vừa từ không gian đi ra, hẳn chợt nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

Vương Thiệu vừa đẩy cửa ra, bỗng thấy tiểu tình nhân của mình trần trụi bị cột trên giường, vừa nhìn thấy mình, nhất thời ủy khuất khóc âm ỉ như Mạnh Khương. (Mạnh Khương khóc đổ 1 góc Vạn Lý Trường Thành)

Thấy vậy Vương Thiệu trong lòng đau xót đến cực điểm, ngay lập tức bước đến cởi trói cho tình nhân.

“Bảo bối đừng khóc, ngoan nào! Nói cho anh biết ai đã làm chuyện này! To gan lớn mật, dám khi dễ bảo bối của anh! Anh phải cho hắn biết tay!”

Cậu nhóc kia vừa khóc vừa nấc lên từng đợt, thút tha thút thít chỉ vào phòng tắm: “Hắn... hắn ở... ở phòng tắm... ô ô... hắn... còn... còn nói... sẽ... giết em... ô ô ô.”

Vương Thiệu móc súng lục, một cước đá văng cửa phòng tắm, muốn xem đứa nào lại to gan như thế, kết quả sững sờ mà đứng ngốc ở cửa.

Gã đã chơi đùa rất nhiều mỹ nam mỹ nữ, nhưng chưa từng thấy qua ai có được làn da non mịn đến thế, những đường cong hoàn mỹ tựa như điêu khắc mà ra.

Thân thể không có đến một vết sẹo, cũng không gầy không béo, mà tràn đầy sức sống thanh xuân.

Thấy cửa đột nhiên bị mở rộng mà kinh hãi nhảy dựng lên, Dạ Mặc Nhiễm có chút kinh hoảng, nhưng lại quật cường cắn môi đỏ mọng giả vờ trấn định, dáng dấp đó khiến Vương Thiệu lại càng nổi nên thú tính muốn hảo hảo thương yêu hắn một phen.

Cả một thân phong cảnh tuyệt mỹ bị thiếu niên che giấu dưới lớp áo ngủ tơ tằm màu tím, chất vải ôm sát lấy vóc dáng khiến thân thể kia thoát nhìn càng thêm thon dài như ẩn như hiện.

Vương Thiệu thất thần hồi lâu mới tìm về thanh âm của mình, không còn chút tức giận nào, ngược lại còn thêm chút ôn nhu lấy lòng trấn an.

“Em là ai? Tại sao lại ở trong phòng anh?”

Dạ Mặc Nhiễm tùy ý khoác áo ngủ, lộ ra vùng ngực trắng nõn cùng xương quai xanh tinh xảo.

Ưu nhã tiêu sái giống một con mèo Ba Tư nằm úp sấp lên một bên giường trống, ngoảnh đầu nhìn Vương Thiệu, nói: “Vừa rồi anh... định giết tôi sao?”

Vương Thiệu lúc này mới chú ý tới cây súng cầm trong tay, vội vã thu hồi lại: “Không phải! Anh nghĩ là có kẻ bắt cóc xông vào nên... Mà em còn chưa nói cho anh biết em là ai đấy?”

Lớp áo ngủ thật dài lộ ra đôi chân trắng nõn thon nhỏ, đẹp đến độ làm cho người khác muốn quỳ xuống mà hôn.

Dạ Mặc Nhiễm khép lại vạt áo ngủ, nói: “Có vài kẻ nói anh có thể bảo hộ an toàn cho tôi, chỉ cần tôi khiến cho anh hài lòng, đương nhiên bọn họ cũng sẽ có được chỗ tốt, cho nên tôi mới tới! Anh... sẽ bảo vệ tôi chứ?”

Nguyên lai là có người muốn lấy lòng mình, Vương Thiệu hiểu rõ mà cười cười, vội vàng gạt đầu lia lịa:

“Đương nhiên! Ở đây cha anh định đoạt tất cả, anh là con trai độc nhất của ông, anh nếu muốn bảo vệ em thì ai cũng không dám động vào em dù chỉ là một sợi tóc!”

Dạ Mặc Nhiễm cười cười, Vương Thiệu nhất thời cảm thấy có chút thiếu dưỡng khí mà run rẩy, hai chân không thể khống chế mà đi tới gần người đang nằm trên giường

Dạ Mặc Nhiễm ngăn cản gã, dùng ánh mắt chỉ chỉ vào cậu nhóc MB: “Cậu ta khi dễ tôi, còn muốn đánh tôi, cho nên tôi mới trối cậu ta lại, thế nhưng... Tôi còn chưa hết giận, làm sao bây giờ?”

Vương Thiệu nhìn thoáng qua kẻ đang im lặng co rúm một góc, trước đây cảm thấy hắn xinh đẹp, nhưng bây giờ so sánh với người trước mắt, gã thấy tên MB đó chẳng khác gì thằng ăn xin.

“Bảo bối muốn như thế nào mới hết giận đây!”

Dạ Mặc Nhiễm nhìn sắc mặt cậu nhóc trở nên xám trắng, có chút chán nản lắc đầu:

“Quên đi, vừa rồi cậu ta nói tôi cú đi, bây giờ anh để cậu ta lăn ra ngoài đi, nhớ là phải lăn thiệt đó nha!”

Âm thanh cuối nững nịu khiến trong lòng Vương Thiệu như bị mèo cào, sợ tên MB kia làm lỡ dở thời gian chơi đùa với mỹ nhân của mình, liền lạnh lùng nói với hắn:

“Không nghe thấy gì à! Sao còn chưa lăn đi! Chẳng lẽ định chờ tao tới mời mày à?”

Cậu nhóc kia ngồi bệt trên sàn không cam lòng nhìn Vương Thiệu, rồi trừng mắt liếc Dạ Mặc Nhiễm.

Lúc này, người đang ý trong lòng Vương Thiệu hình như bị ánh mắt kia dọa sợ mà run lên một chút.

Vương Thiệu thương tiếc vỗ lưng Dạ Mặc Nhiễm, quay đầu cảnh cáo nhìn: “Tao đếm tới ba, mày không lăn đi, tao sẽ cho mày một viên đạn làm lễ vật chia tay!”

Thấy cậu nhóc MB sợ hãi mà chuồn ra khỏi gian phòng, gã liền quay đầu lại lấy lòng Dạ Mặc Nhiễm: “Bảo bối, hắn cú rồi, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa! Bảo bối... em thơm quá...”

Dạ Mặc Nhiễm vươn ngón tay chọc nhẹ lên trán gã, đẩy gã ra một ít, rồi nói: “Nếu tôi làm cho anh hài lòng, anh thực sự sẽ bảo vệ tôi sao? Tôi không muốn trở lại cái nơi âm u ẩm ướt, cả ngày lo lắng bị tang thi ăn thịt đâu.”

Vương Thiệu cầm bàn tay đang chọc vào trán mình, nhin không được mà hôn lên một cái: “Yên tâm đi bảo bối, Vương Thiệu anh từ trước đến nay nói được là làm được!”

Dạ Mặc Nhiễm lúc này mới chớp mắt cười cười, đẩy ngã Vương Thiệu ngồi ở trên người ra, quẹo rũ nháy mắt mấy cái.

“Vậy... tôi phải hết sức làm cho anh hài lòng mới được! Chúng ta đổi chỗ khác chơi đùa có được không, nghìn bài một điệu lúc nào cũng ở trên giường, anh không cảm thấy rất nhàm chán sao?”

Vương Thiệu bắt lấy bàn tay khiêu khích của tiểu yêu tinh ra: “Vậy bảo bối muốn tới chỗ nào? Bên ngoài tang thì đang nhìn chăm chăm đó.”

Cách một tầng y phục, Dạ Mặc vẽ vòng tròn trên ngực Vương Thiệu, còn cố ý ở một chỗ nào đó nhô lên dùng móng tay đè ép một chút.

“Thật vất vả mới trốn được vào đây, tôi sẽ ngóc đến độ đi ra ngoài cho bọn chúng thịt sao! Không cần phải ra khỏi tòa nhà này đâu!”

Vương Thiệu sờ soạn vòng eo mảnh khảnh của Dạ Mặc Nhiễm, *** đang cười cười:

“Ha hã, bảo bối thật nhiều mưu ma chước quỷ, anh mỗi mắt mong chờ xem bảo bối làm gì khiến anh hài lòng đây!”

48. Chương 48: Âm Mưu!

Thay một bộ quần áo khác, Dạ Mặc Nhiễm lôi kéo Vương Thiệu đến gara, quay đầu cười hỏi: “Anh thường đi xe nào?”

Vương Thiệu nhéo mũi Dạ Mặc Nhiễm, nói “Bảo bối muốn chơi trong xe hả?”

Dạ Mặc Nhiễm cười khúc khích yêu kiều: “Anh chỉ nghĩ được vậy thôi sao? Thật không có sáng ý gì hết! Cuộc sống trước đây của anh nhất định là rất buồn chán!”

Vương Thiệu chỉ vào một chiếc Hummer: “Đó là xe anh thường dùng, vậy bảo bồi muốn chơi gì nào?”

Dạ Mặc Nhiễm lôi kéo hần lên xe, kiểm chìa khóa, Vương Thiệu nhìn ngu ngốc nhưng thật ra rất cẩn thận.

“Tìm chìa khóa để làm chi? Tòa nhà này nhỏ như vậy, không đủ chỗ để anh quanh quẩn đâu!”

Dạ Mặc Nhiễm liếc mắt trừng hần: “Không có chìa khóa thì làm sao mở nhạc phát ra ngoài được? Trong xe có cái gì chơi không, chúng ta bò lên trên đi!”

Một chút cẩn thận trong lòng Vương Thiệu bị Dạ Mặc Nhiễm câu dẫn ra dục hỏa mà hoàn toàn bị ngăn chặn, hần không nói hai lời, liền đem chìa khóa đưa cho Dạ Mặc Nhiễm.

Dạ Mặc Nhiễm nổ máy xe, quỳ hai chân bao lấy người Vương Thiệu, nhìn hần từ trên xuống dưới, vừa khiêu khích vừa giúp hần cởi quần áo, bàn tay vuốt dọc thân thể, rồi ghé vào lỗ tai hần thổi khí.

“Đầu tiên chúng ta cởi hết quần áo, sau đó mới hảo hảo hưởng thụ, có được không?”

Vương Thiệu đã sớm quên hết trời đất, mỹ nhân nói cái gì tự nhiên nghe cái đó.

Giữa lúc hần chuẩn bị đưa tay cởi quần áo Dạ Mặc Nhiễm, Dạ Mặc Nhiễm liền dùng đầu gối mãnh liệt thúc vào bụng dưới Vương Thiệu một cái, Vương Thiệu đau gấp cả người đến nửa ngày không nói được câu gì.

Dạ Mặc Nhiễm lập tức khởi động xe, đạp ga chạy ra ngoài.

Vương Thiệu ôm bụng, đau đớn xen lẫn khó hiểu mà nhìn hần: “Em làm gì vậy?”

Thiếu niên xinh đẹp đa tình lúc trước bỗng đột ngột biến thành Tu La đáng sợ.

Dạ Mặc Nhiễm trào phúng liếc mắt nhìn hần: “Làm gì? Đương nhiên là kéo mày chôn cùng rồi! Nếu muốn sống thì phải nghe lời tao!”

Vương Thiệu thấy xe đã sắp chạy ra ngoài, lại nghĩ đây dù sao cũng là địa bàn của mình, tuyệt đối không thể để cho Dạ Mặc Nhiễm rời đi.

Dạ Mặc Nhiễm dí súng vào hông hần, nói: “Dừng ngay ý đồ của mày lại! Cùng lắm thì chết chùm ở đây, nếu như mày thực sự không muốn sống nữa!”

Có một binh sĩ đi tới cản xe lại để kiểm tra, Dạ Mặc Nhiễm vội đạp mạnh chân ga, tông nát vòng bảo hộ phía trước, rồi nhanh như chớp chạy mất dạng.

Liếc thấy Vương Thiệu không ngừng nhìn kính chiếu hậu, Dạ Mặc Nhiễm hảo tâm nhắc nhở vài câu: “Dừng nhìn nữa, không ai đuổi theo đâu. Đây đều phải cảm tạ Vương đại thiếu gia thường ngày tác phong luôn như vậy, mấy binh sĩ kia sẽ không ngốc mà đuổi theo đâu!”

Vương Thiệu nỗ lực trấn định nỗi sợ hãi trong lòng, nói: “Mày dường như rất hiểu tao? Rốt cuộc mày muốn làm gì?”

Muốn mày chết!

Đời trước Phương Cẩm thật vất vả mang theo mình chạy tới thành phố N, trong lúc bị tang thi vây công, Vương Thiệu đã mang theo mấy binh sĩ cứu bọn họ một lần.

Kết quả Vương Thiệu nhìn trúng mình, còn Phương Cẩm vì che chở cho mình nên mới đánh nhau với người của Vương Thiệu.

Mấy tên binh sĩ cùng thiếu gia ăn chơi trác tác sao có thể là đối thủ của Phương Cẩm được, đó cũng là lần đầu tiên Phương Cẩm giết người trước mặt mình.

Nhưng bọn hần có vũ khí, mặc dù chết mất ba binh sĩ nhưng tay Phương Cẩm cũng bị trúng đạn.

Tên ăn tàn phá hại Vương Thiệu nuốt không trôi khẩu khí này, liền phái lính gác điên cuồng truy tìm nơi ẩn trốn của bọn họ.

Cuối cùng hần cùng cha hần đã rời khỏi căn cứ, kết quả dẫn dắt toàn bộ tang thi vào trong thành phố.

Vừa nghĩ tới Phương Cẩm cắn răng đau đớn móc viên đạn trong tay ra mà không dám kêu ca một tiếng, rồi cả cái chết của y, tất cả... tất cả đều do tên khốn này ban tặng, Dạ Mặc Nhiệm chỉ hận không thể giết chết hắn và cả tên cha khốn nạn của hắn ngay lập tức!

Nếu như đời này đã định trước trốn không thoát khỏi đây, như vậy dù có chết hắn cũng phải kéo theo tên cặn bã này!

Lái xe đến trước cửa kho hàng, Dạ Mặc Nhiệm cố ý lấy một cái túi trong không gian rồi mới gõ cửa.

Còn chưa lên tiếng, Phương Cẩm đã mở cửa ra, thấy hắn hoàn toàn chỉnh chỉnh không có nửa điểm chột vạt mới buông tâm tình khẩn trương suốt cả buổi tối nay xuống.

Đem súng lục ném cho Phương Cẩm, rồi đá tên kia cho bọn Nhất Hàng, nói: “Canh chừng hắn cẩn thận, chúng ta có thể sống sót hay không đều phụ thuộc vào hắn đấy!”

Vương Vô Thắng lấy mấy sợi dây buộc trên những thùng gỗ trôi Vương Thiệu lại, Vương Thiệu chân còn chưa bước vào kho hàng đã bị Quách Hoàng bịt miệng.

Lúc này cũng chỉ có thể ngồi dưới đất trừng mắt nhìn đám người kia.

Tiểu Võ từ lúc Dạ Mặc Nhiệm đi ra ngoài vẫn luôn đầy một bụng khí, không thể làm gì để phát tiết nên đành trút lên cái tên kia mà hung hăng đá hắn một cước.

“Trừng cái gì mà trừng! Có tin tao móc mắt mày ra không?”

Phó Nhất Hàng vỗ vỗ vai Tiểu Võ, ý bảo hắn nguôi giận: “Mặc Nhiệm, người này có quan hệ gì với cậu? Ở trong tình huống này, cậu còn đi bắt người, tang thi bên ngoài có nhiều không? Trên đường có gặp phải nguy hiểm gì không?”

Dạ Mặc Nhiệm mở túi ra, lấy một đồng các thứ này nọ đặt trước mặt mấy người, thực tế là do hắn trực tiếp lấy từ trong không gian ra mà thôi.

Lúc trước trong túi hắn có những gì, chỉ sợ bọn họ đều đã biết cả, bây giờ không thể làm gì khác hơn là đưa túi cho Phương Cẩm giữ, không để cho bọn họ biết những thứ bên trong, như vậy, dù có lấy cái gì ra cũng sẽ không bị hoài nghi.

Lấy cả đồng hoa quả cùng thịt bò, thịt heo khô cho bọn hắn, ngày nào cũng ăn bánh bích quy khiến Dạ Mặc Nhiệm chán ngấy rồi.

“Vương Thiệu, cha là Vương Quốc Đống, thị trưởng thành phố N. Vào lúc hắn ý thức được thành phố này sớm muộn sẽ rơi vào tay giặc đã bắt đầu chuẩn bị rút lui, giương cờ hiệu là sẽ bảo vệ những người không bị nhiễm ở một nơi an toàn, kết quả tang thi ngửi thấy mùi một đám người sống nên đều tụ tập đến chỗ đó. Lúc đầu vòng bảo hộ cùng tường phòng hộ khiến tang thi không qua được, những người ở bên trong nhìn thấy mình an toàn nên càng tin nhiệm quân đội, an tâm sống dưới sự bảo hộ của chính phủ. Mà những tang thi này ngửi thấy mà không ăn được tự nhiên sẽ không bỏ đi, còn những tang thi ở nơi khác cũng kéo nhau đến ngày một nhiều. “

Dạ Mặc Nhiệm quay đầu lạnh lùng nhìn Vương Thiệu

“Nếu như tao đoán không sai, hai ngày nay chúng mày đã dự định rút khỏi căn cứ! Dọc đường đi đến một tang thi tao cũng không thấy, lũ tang thi này hắn là cũng bị chúng mày dẫn tới cái nơi an toàn kia rồi phải không? Chúng mày biết không thể đưa tất cả những người còn sống thoát ra nên cha mày ngay từ đầu căn bản đã không định cứu bọn họ! Những người không hề có giá trị lợi dụng sẽ bị lưu lại làm con mồi cho tang thi, chờ sau khi chúng mày an toàn rút khỏi sẽ thả hơi độc đã chuẩn bị từ trước ra, vô luận là tang thi hay những người bị bỏ lại đó, chỉ cần là người trong thành phố sẽ không còn ai có thể sống sót! Mà cha mày làm một thị trưởng xuất sắc đã bảo hộ được người dân, lại tiêu diệt được nhiều tang thi, kể có năng lực như vậy sao lại có thể bị thiệt được, tới thủ đô không phải tiền đồ sẽ rực rỡ hơn sao?!”

49. Chương 49: Mất Hết Nhân Tính!

Nghe Dạ Mặc Nhiễm nói, ngoại trừ Phương Cẩm vẫn lạnh lùng vô biểu cảm như trước, thì những người còn lại quả thật không thể tin nổi mà khiếp sợ nhìn Vương Thiệu.

Phó Nhất Hàng giật cái ghế đang nhét trong mồm Vương Thiệu: “Đây không phải là sự thật! Cha mày sẽ không làm như vậy phải không?! Nói đi! Dù không đến mức yêu dân như con, nhưng cũng sẽ không thể tàn nhẫn tới như vậy đúng không?!”

Wương Thiệu không để ý Phó Nhất Hàng mà oán hận nhìn chằm chằm Dạ Mặc Nhiễm.

“Mày rốt cuộc là ai? Chuyện này ngoại trừ mấy người quyết sách ra, căn bản không còn ai biết! Là ai tiết lộ? Mày rốt cuộc là người của ai?!”

Phó Nhất Hàng buông áo Vương Thiệu ra, hắn đã làm cảnh sát nhiều năm như vậy, ít nhiều gì cũng biết được một số chuyện ngầm trong giới chính trị.

Nhưng dù sao cũng không thể tưởng tượng nổi những người đó lại mất hết nhân tính đến vậy!

Mặt những người khác đều đen sì nhìn Vương Thiệu, cũng không thể tin đó lại là sự thật!

Dạ Mặc Nhiễm ghé toàn bộ trọng lượng cơ thể mình lên người Phương Cẩm, thần sắc có chút uể oải, nói: “Muốn người không biết sao?! Vương Thiệu, bây giờ mày tốt nhất là nên trông chờ vào cái thứ gọi là phụ tử tình thâm đi! Bằng không tao cũng chẳng cần thiết phải lưu lại một quân cờ vô dụng làm gì đâu!”

Dạ Mặc Nhiễm nhìn quanh mấy người vừa chịu đả kích vẫn đang dờ ra, xoa xoa trán, nói tiếp:

“Chờ khi mặt trời mọc rồi nói sau, chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa, tôi đi ngủ một chút.”

Phương Cẩm tự giác đuối theo lên xe làm gối đầu cho hắn, Dạ Mặc Nhiễm cảm nhận thấy cảm giác quen thuộc liền lập tức an tâm, trước khi chìm vào giấc ngủ bỗng lơ mơ nói khẽ Phương Cẩm một câu:

“Cẩm... mặc kệ chúng ta có thể rời khỏi nơi này hay không, Vương Thiệu... nhất định phải chết.”

Dạ Mặc Nhiễm đã chìm vào giấc ngủ nên không nghe được Phương Cẩm nhẹ giọng đồng ý.

Trọng lượng và độ ấm của người đang đè trên đùi mình, cùng mùi thơm cơ thể lan tỏa quanh nơi chóp mũi khiến Phương Cẩm cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Dạ Mặc Nhiễm bị một loạt tiếng động bát nháo đánh thức, con mắt còn chưa mở đã cọ cọ vào Phương Cẩm, làm nũng: “Sao vậy? Ấm ỉ quá!”

Phương Cẩm đỡ Dạ Mặc Nhiễm ngồi dậy: “Không có việc gì, ngủ tiếp đi.”

Dạ Mặc Nhiễm mở mắt ra ngáp một cái thật dài, dụi dụi đôi mắt: “Chúng ta bây giờ có phải là rất kích thích không?”

Hỏi một đằng, Phương Cẩm trả lời một nẻo: “Đứng lên ăn một chút gì nhé.”

Dạ Mặc Nhiễm gặm quả táo bước xuống xe, Phương Cẩm cũng cầm lấy một quả táo vừa cắn vừa theo ở phía sau.

Cả đám đứng đó, bắt đầu đánh giá mấy kẻ xa lạ bỗng dưng xuất hiện kia.

“Bọn họ chui từ cái xó nào ra vậy?”

Mấy người đang thèm nhỏ dãi nhìn quả táo kia nghe được câu hỏi của thiếu niên mỹ lệ đều nhìn về phía hắn mà không khỏi nhú mày, quả nhiên một số cậu ấm cô chiêu đều có cái tính chả coi ai ra gì.

Quách Hoàng nhìn thoáng qua Vương Thiệu: “Bọn họ là từ trại cô lập mà thị trường tạo ra trong thành phố trốn tới đây.”

Phó Nhất Hàng tựa hồ cả một đêm chưa nghỉ ngơi, trong mắt đầy tơ máu đỏ kè.

“Mặc Nhiễm, cậu có tính toán gì không? Có kế hoạch gì chưa? Bọn họ nói... đã có một số người được đưa đi rồi nên mấy người này mới trốn tới đây, qua thêm mấy giờ nữa có lẽ sẽ không còn một ai sống sót.”

Dạ Mặc Nhiễm lạnh lùng liếc mắt nhìn Vương Thiệu: “Vì lợi ích của mình mà ngay cả con trai cũng muốn bỏ! Đúng là tên lạnh lùng khát máu!”

Liếc mắt nhìn Phương Cẩm, nghĩ tới cái tính liều mạng của y, Dạ Mặc Nhiễm ngừng lại phút chốc rồi nói với Phó Nhất Hàng: “Trong vòng 2 giờ, nếu như chúng ta trong vòng 2 giờ không thể thoát khỏi nơi này, thì sẽ vĩnh viễn không thể đi được nữa! Hiện tại đường ra duy nhất đã bị chặn, nếu như quay lại chạy qua trung tâm thành phố thì chỉ ít cũng phải nửa tiếng đồng hồ, đây là tôi đang nói đến trường hợp không có bất kì trở ngại gì!”

“Vô dụng thôi.”

Dạ Mặc Nhiễm dựa vào Phương Cẩm, thần sắc bình tĩnh không giống như đang bàn chuyện sống chết.

“Trong khoảng 100km trên cao tốc Hán Tây tiếp giáp thành phố N đều trang bị máy thả khí độc, chỉ cần đúng giờ mở chốt thì khí độc sẽ theo các đường ống ngầm mà bao trùm toàn bộ thành phố.”

Một nam nhân dáng dấp côn đồ tức giận đánh giá Dạ Mặc Nhiễm: “Làm sao mà biết rõ ràng như vậy? Cứ như đã tham gia toàn bộ kế hoạch rồi ấy! Hay là do thằng con trai lão thị trưởng này nói cho mà? Chúng mày quan hệ cũng không tầm thường nhì! Còn có tin tức gì nữa, mau nói ra xem.”

Phương Cẩm hí mắt nhìn chằm chằm kẻ đang nói chuyện, một người mang dáng dấp thư sinh ở bên cạnh vội bước lên ngăn lời tên lưu manh kia, sau đó cười xin lỗi Phương Cẩm cùng Dạ Mặc Nhiễm.

“Xin lỗi, bạn của tôi tuy thế nhưng chẳng ác ý gì đâu! Tiểu Mông, đừng có nói lung tung! Không thấy tình huống bây giờ đang cấp bách thế nào sao?”

Tựa hồ bị ánh mắt Phương Cẩm dọa sợ, nam nhân kia phần nộ sờ mũi không thêm nhắc lại.

Tiểu Võ trừng mắt liếc lưu manh nam nhân kia, xoay người đá cho Vương Thiệu hai cái: “Biết thế còn mất công vác cái của nợ này về làm gì! Không bằng bây giờ một viên đạn giải quyết tại chỗ, chí ít có còn có thể hả giận!”

Vương Thiệu ngẩng đầu phần nộ trừng mắt nhìn Tiểu Võ, sau đó nhìn chằm chằm Dạ Mặc Nhiễm trong mắt đầy nghi hoặc cùng hận ý.

Dạ Mặc Nhiễm đối với hận ý của hắn chỉ cười nhạo một tiếng: “Đừng không cam lòng nhìn tao như thế, mày chỉ cần biết mọi việc đều có nguyên nhân, tao đây chỉ đòi của mày một món nợ mà thôi!”

Nói xong, Dạ Mặc Nhiễm quay người trở vào xe lấy túi: “Chúng ta đi thôi, đi bằng xe Hummer này.”

Phó Nhất Hàng kéo tay hắn, nói: “Mặc Nhiễm, tỉ lệ chạy thoát của chúng ta có lớn không? Những người đó... tôi là nói những người bị lưu lại đó... có thể cứu được không?”

Nhìn ánh mắt mang theo chút cầu khẩn của Phó Nhất Hàng, Dạ Mặc Nhiễm trầm mặc một hồi mới nói:

“Nhất Hàng, đừng ngu ngốc nữa, những người đó cũng không hề bị hạn chế tự do.”

Mắt nhìn mấy người xa lạ kia, hắn tiếp tục nói: “Những người này có thể đi ra đến đây chứng tỏ tất cả những người ở đó đều là tự nguyện, bọn họ tin tưởng sự bảo hộ của quân đội, tin tưởng cuối cùng chính phủ sẽ đưa bọn họ rút lui an toàn! Hành vi cứu thế của anh chỉ khiến họ cảm thấy anh rất ngu ngốc, phá hỏng chuyện tốt mà thôi! Bọn họ chết một phần là do sự tàn nhẫn của Vương Quốc Đồng, còn phần lớn là bởi sự vô tri của họ! Anh muốn cứu người, tôi không ngăn cản, nhưng tôi thì lực bất tòng tâm!”

Quách Hoảng đưa tay khoát lên vai Phó Nhất Hàng: “Lão đại, chúng ta sẽ làm hết sức, nhưng có một số việc đừng quá cưỡng cầu.”

Phó Nhất Hàng cũng biết có một số việc phải biết tự lượng sức mình, đành bắt đắc dĩ gật đầu.

Vương Thiệu bị trời ngồi ở phía sau, Dạ Mặc Nhiễm trực tiếp lên ghế lái, Phương Cẩm tự nhiên ngồi vào bên cạnh hắn.

Bốn người mới đến kia thì vội vàng nhìn Phó Nhất Hàng: “Chúng tôi có thể đi cùng không?”

Bọn họ cũng đã rất chật rồi nên căn bản không thể nhét thêm 4 người nữa, Tiểu Võ móc từ trong túi Phó Nhất Hàng ra một cái chìa khóa xe chạy địa hình đưa cho mấy người kia: “Tự cầu phúc cho mình đi.”

50. Chương 50: Cổng Thoát Nước!

Dạ Mặc Nhiễm vừa lái xe vừa không ngừng lục lọi trong túi, cuối cùng chẳng mò ra được cái gì đành phải quảng lại túi cho Phương Cẩm cầm.

Hắn nói với mấy người kia: “Nghe này, chúng ta phải từ cổng thoát nước đi thông dưới cao ốc Thế Kỷ, bọn chúng ở bên kia đã thành lập một căn cứ quân phòng loại nhỏ, chặn toàn bộ các cửa ngõ ra vào. Đường cái hiện tại chắc đã bị hủy rồi, phi cơ trực thăng khẳng định không có dư mà đợi đến lượt chúng ta, cách duy nhất có thể ra khỏi đây là phải dùng thuyền thôi.”

“Thuyền?” Quách Hoàng vô cùng kinh ngạc hỏi lại: “Nếu như chúng ta đi tới bến tàu mà không tìm được thuyền có thể sử dụng thì sao? Mặc Nhiễm, cậu biết những máy phóng khí độc đó đặt ở đâu không? Chúng ta có thể phá hỏng mấy cái đó rồi tiếp tục nghĩ biện pháp rời khỏi đây cũng được.”

“Tôi không phải thần, cũng không phải vai chính đánh mãi không chết trên phim! Cho nên cũng không thể gặp được cơ duyên xảo hợp mà cứu vớt thế giới!”

Từ kính chiếu hậu, hắn không thấy Vương Thiệu: “Hắn còn sống không?”

“Sống chứ!” Tiểu Võ lại đá thêm một cước, Vương Thiệu đau đớn kêu ầm ĩ. Dạ Mặc Nhiễm liếc mắt nhìn Tiểu Võ, nói: “Đừng giết chết hắn bây giờ, không có hắn chúng ta không cướp được thuyền đâu.”

Tiểu Võ cùng Vương Võ Thắng trăm miệng một lời: “Là sao?”

“Mày rớt cuộc là à?”

Thanh âm Vương Thiệu giờ đây ngoại trừ hận ý còn có thêm càng nhiều khủng hoảng.

“Không có khả năng, ngoại trừ cha tao căn bản không có người thứ 3 biết! Mặc Nhiễm... Dạ Mặc Nhiễm? Là tên hoàng tử đàn dương cầm ư? Chúng... chúng ta từng gặp nhau sao? Không, nếu như tao đã thấy mày, nhất định tao sẽ nhớ kỹ! Ngay cả tên mày tao cũng mới chỉ nghe từ miệng cha vài lần... Cha của tao? Không lẽ mày là người của cha tao?”

Dạ Mặc Nhiễm đập mạnh phanh, quát: “Câm miệng! Khiến hắn câm miệng đi!!”

Phương Cẩm lo lắng nhìn Dạ Mặc Nhiễm, nói: “Tiểu Nhiễm... để tôi lái xe cho.”

Tiểu Võ vội vàng nhét thêm một cái giẻ vào mồm Vương Thiệu, rồi lại hung hăng đá hắn hai phát.

Dạ Mặc Nhiễm day day thái dương: “Không có việc gì.” rồi khởi động xe tiếp tục đi về phía trước.

Lái xe đến một con đường gần cao ốc Thế kỷ, mọi người liền xuống xe bắt đầu cạy nắp cống.

Dạ Mặc Nhiễm không hiểu mà nhìn bọn họ chằm chằm: “Mấy người đang làm cái của nợ gì thế?”

Mọi người kỳ quái quay đầu lại, Tiểu Võ càng không giải thích được mà hỏi: “Anh nói phải chạy ra từ cổng thoát nước mà! Không cạy nắp lên thì xuống dưới kiểu gì?!”

Dạ Mặc Nhiễm bất đắc dĩ chẳng muốn nói thêm câu gì, xoay người đi tới một thư viện lớn thoát nhìn đã được xây dựng từ lâu.

Cả đám có chút xấu hổ liếc nhìn nhau, rất ăn ý coi như mấy hành động xấu hổ vừa rồi chưa phát sinh bao giờ.

Mấy người ngồi trên chiếc xe khác cũng không còn lựa chọn nào đành đi theo bọn họ.

Tiểu Võ liếc nhìn, bĩu môi với tên lưu manh nam nhân đã to tiếng với Dạ Mặc Nhiễm lúc nãy:

“Chúng mày đi theo làm gì! Nhiều đường đi như vậy sao còn theo bọn tao?”

Tên du côn trợn mắt há mồm định chửi, nhưng ngay lập tức bị một người khác đè lại: “Chúng tôi cam đoan sẽ không gây phiền phức cho mấy người đâu.”

Tiểu Võ hứ một tiếng, không thèm để ý đến hắn.

Dạ Mặc Nhiễm nhẹ nhàng đẩy cửa, Phương Cẩm kéo hắn ra phía sau, còn bản thân thì bước lên phía trước quan sát tình hình bốn phía rồi mới để cho hắn vào trong.

Dạ Mặc Nhiễm nắm tay Phương Cẩm đi vòng qua sảnh trước, giật ra tấm vải bạt che lấp cánh cửa phía sau.

Còn Phương Cẩm thì cầm đèn pin chiếu rọi vào con đường tối om như mực sau cánh cửa, Dạ Mặc Nhiễm ném hai cái đèn pin khác cho bọn Phó Nhất Hàng.

Đi dọc theo thông đạo nhỏ hẹp, thấy có một cánh cửa sắt được khóa lại bằng xích, Dạ Mặc Nhiễm rút dao găm giắt dưới bắp chân đưa cho Phương Cẩm, Phương Cẩm hiểu ý bèn cố sức chém mạnh vài cái, sợi xích chẳng trên cửa mới đứt lìa.

Phía sau cửa sắt là một cầu thang đi xuống, mọi thứ tối om khiến Dạ Mặc Nhiễm vô thức mà nắm chặt tay Phương Cẩm, ngoại trừ tiếng bước chân, tất cả mọi người đều rất ăn ý không nói chuyện.

Phương Cẩm kéo Dạ Mặc Nhiễm vào lòng, nắm thật chặt tay Dạ Mặc Nhiễm, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói:

“Tôi ở ngay đây, Tiểu Nhiễm, nhắm mắt lại, đi theo tôi là được rồi, cứ nghĩ sang chuyện khác đi, đừng tự dọa chính mình! Nghĩ tới cái cậu thích, ánh mặt trời, bãi cát, âm nhạc, đủ loại bài hát, Tiểu Nhiễm, cậu có thể tự tưởng tượng đánh đàn trong đầu cũng được.”

“Cẩm.”

Dạ Mặc Nhiễm nhẹ giọng cắt đứt lời y.

“Biết anh lâu như vậy, lần đầu tiên nghe thấy anh nói nhiều lời như thế, Cẩm... tôi còn có chuyện anh không biết không?”

“Rất nhiều rất nhiều, Tiểu Nhiễm, kể cho tôi nghe được không, chuyện khi còn bé, chuyện ở nước ngoài biểu diễn, tôi đều muốn biết.”

Dạ Mặc Nhiễm bỗng dưng dần dần cảm thấy ghệt thở:

“Cẩm, tôi có chút... thở không nổi...”

Phương Cẩm dừng lại, ném đèn pin cho mấy người bên cạnh, hai tay ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm thả lỏng đi! Tôi ở ngay đây, đừng khấn trương, hô hấp, hít sâu vào.”

51. Chương 51: Ý Lại Trong Bóng Tối!

Dạ Mặc Nhiễm chỉ cảm thấy không khí càng ngày càng loãng, lượng không khí có thể hít vào phổi ngày càng không đủ, hô hấp cũng càng lúc càng trở nên gấp gáp.

Ôm ngực, cả người hắn nhũn mà vô lực khụy xuống.

“Mặc Nhiễm! Phương Cẩm, Mặc Nhiễm bị làm sao vậy?!”

Phương Cẩm quỳ một chân trên nền đất, ngồi xổm xuống ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm để hắn tựa lưng vào chân mình, vừa xoa bóp người hắn vừa vội vàng kêu.

“Tiểu Nhiễm, tỉnh tỉnh! Đừng dọa tôi, Tiểu Nhiễm! ...Có nghe thấy tôi nói gì không?! Tiểu Nhiễm, tỉnh lại đi!”

Mọi người lo lắng vây quanh Dạ Mặc Nhiễm, Tiểu Võ thì loạn cả lên mà lên giọng nạt Phương Cẩm:

“Mặc Nhiễm rốt cuộc làm sao vậy! Vừa rồi còn tốt mà!”

“Cậu... cậu ấy mắc chứng sợ bị giam cầm, ngoài ra còn bị suyễn.”

Đột nhiên Dạ Mặc Nhiễm ho khan vài tiếng rồi bắt đầu tỉnh lại, Phương Cẩm ôm hấn sát thêm vào lòng mình, nhẹ giọng nói khuyên:

“Tiểu Nhiễm, cố chịu đựng chút nhé, chúng ta lập tức sẽ ra khỏi đây, không có việc gì đâu! Đừng sợ!”

Dạ Mặc Nhiễm giãy dụa vịn vào người Phương Cẩm đứng lên, thanh âm lộ vẻ suy yếu: “Không có việc gì, tôi có thể cầm cự được.”

Phương Cẩm kéo hấn lại, lo lắng mắng: “Tiểu Nhiễm, đừng cựa mạnh nữa!”

Tiểu Võ cũng không tán thành mà nói: “Dạ Mặc Nhiễm, anh biết rõ bản thân sợ bị giam cầm, lại bị hen suyễn, vậy mà dám chọn đi đường này?! Anh rút cuộc miễn cưỡng bản thân như vậy để làm gì?! Đây không phải là đi tìm chết hay sao!”

“Tôi chỉ muốn... muốn Phương Cẩm sống sót.”

Tiểu Võ cùng những người khác sững sờ nói không ra lời: “...Mặc Nhiễm.”

Phương Cẩm đột nhiên ôm chặt lấy hấn: “Tiểu Nhiễm! Tôi không muốn cậu miễn cưỡng bản thân như thế! Bất cứ chuyện gì cũng không được!”

“Vậy còn anh?”

Dạ Mặc Nhiễm nhìn Phương Cẩm: “Anh rõ ràng ở thành phố B, vì sao phải tới tìm tôi? Vì sao không để ý nguy hiểm, không sợ chết mà chạy tới tìm tôi!”

Nói xong, Dạ Mặc Nhiễm vì thiếu dưỡng khí mà lại suy yếu ngã vào lòng Phương Cẩm.

Quách Hoàng vội vàng hô: “Thuốc đâu? Cậu biết cậu ta bị bệnh suyễn, lẽ nào không chuẩn bị thuốc thang gì sao?!”

Phương Cẩm lắc đầu nói: “Nhiều năm qua cậu ấy chỉ phát tác có hai lần.”

“Cẩm, tôi nghỉ ngơi một chút là được rồi, đường thoát của chúng ta chỉ có duy nhất cái này, không còn đường lui đâu! Cẩm, tôi muốn ở cạnh bên anh, sống thật lâu, thật lâu...”

Phương Cẩm hôn lên trán Dạ Mặc Nhiễm, nói nhỏ: “Ừ, cứ nhắm mắt lại ngủ một chút đi, tôi sẽ ôm cậu đi tiếp, yên tâm ngủ đi.”

Nói xong, y nhẹ nhàng bế bổng Dạ Mặc Nhiễm lên, nói với mấy người bên cạnh:

“Quách Hoàng, anh soi đường, không còn thời gian nữa đâu, chúng ta phải khẩn trương thoát ra ngoài.”

Mấy người vội vã bước nhanh về phía trước, trong lòng chỉ chăm chăm muốn mau thoát khỏi cái nơi tối đen như mực này.

Đỗ Hằng đi theo phía sau, nhìn hai người đang ôm nhau, trong mắt lộ một tia ước ao, hấn quay đầu vờ như lơ đãng liếc Quan Mông, càng nhìn càng thấy bất đắc dĩ.

Mọi người lần mò trong bóng tối xuống khoảng 3, 4 tầng gì đó mới tới gần được nguồn nước, dọc theo đường đi ẩm ướt nhớp nháp, chung quanh lộn xộn bẩn thỉu không chịu nổi.

Mùi tanh tưởi tràn ngập khiến người ta buồn nôn, cố gắng thoát nước bẩn thỉu không ngừng cuốn về phía trước, rắc rối cùng bụi bặm chồng chất bám đầy lên giày của những kẻ đang lần mò trong bóng tối này.

Tiểu Võ một tay bịt mũi một tay cầm đèn pin soi đường đi dưới chân, cúi đầu tỉ mỉ chọn từng chỗ để đặt chân, hấn rất sợ chính mình lại đạp phải thứ mắc ói nào đó.

Vương Võ Thắng đập vào vai hấn, che miệng nói rầu rĩ: “Cẩn thận bước đi! Cứ nhảy chơi chơi thế có ngày ngã chết đấy! Nước bẩn cũng đã ngấm hết lên quần tôi rồi này!”

Tiểu Võ cũng không dám lơ chơi nhiều như lúc này: “Còn có bao lâu nữa đây? Tôi sắp nghẹn chết mất!”

Quách Hoàng vỗ nhẹ đầu hấn một cái, thanh âm dè thấp xuống một chút: “Người chịu không nổi ở đây là Mặc Nhiễm! Có sức lực mà than vãn không bằng đi nhanh thêm tí nữa đi!”

Tiểu Vô cúi đầu suy nghĩ không nói lời nào, cũng không nhảy nhót loạn xạ nữa, bước chân cũng nhanh hơn không ít.

Bốn người theo phía sau vẫn luôn an tĩnh, từ đầu tới đuôi không hề oán giận nghĩ vẩn điều gì, làm cho Tiểu Vô cảm giác bốn người phía sau như là hồn ma báo oán.

Lúc gặp phải đường rẽ, Dạ Mặc Nhiễm sẽ cố gắng gượng chỉ lối đi, rẽ trái rẽ phải vòng vèo không biết đã bao lâu, thời gian trôi qua trong bóng tối dường như đặc biệt dài.

Tuy rằng được Phương Cẩm ôm trong lòng, cảm giác sợ hãi cũng giảm đi nhiều, nhưng hấn vẫn không thể không chế đầu óc mình nghĩ tới mấy chuyện kinh khủng.

Cuối cùng, Dạ Mặc Nhiễm quyết tâm lấy điện thoại di động ra chăm chú chơi trò chơi, lực chú ý bị phân tán nên bóng tối trong con đường nhỏ hẹp bị bịt kín này có lẽ cũng không đáng sợ đến thế.

Đi tới cuối đường, trước mắt chỉ có độc một cái thang bằng sắt dựng thẳng lên trên, cả bọn nhất thời có cảm giác giống như đang được giải thoát.

Nhất là Phó Nhất Hàng, một mặt phải chịu đựng mùi hôi thối xung quanh, một mặt lại phải xách theo Vương Thiệu, cho nên đến giờ này, chỉ có thể nói là đã gần kiệt sức!

Vì mau chóng thoát khỏi gánh nặng, Phó Nhất Hàng lập tức ném con tin xuống đất.

“Mọi người trông chừng hấn, tôi bò lên trước xem tình huống thế nào!”

Về điểm này thì tâm tư đội trưởng nhà mình sao giấu giếm được hai người đã theo hấn lâu như vậy, cho nên hai người nọ rất ăn ý mà không hề tranh leo lên trước.

Tiểu Vô chẳng hiểu mô tê gì, hết nhìn Vương Thiệu lại nhìn Phương Cẩm cùng Dạ Mặc Nhiễm, chẳng thể làm gì khác hơn là nhận mệnh xách Vương Thiệu đứng lên đi theo phía sau bọn họ.

Đẩy cái nắp cống ra, đúng là con đường phía trước cao ốc Thế Kỷ, lại thấy được ánh mặt trời, mọi người vội vã há mồm thở dốc, muốn đẩy hết toàn bộ không khí dơ bẩn kia ra khỏi ***g ngực.

Quách Hoàng nhìn đồng hồ: “Chúng ta ở dưới cống thoát nước đã bốn mươi phút, chỉ còn lại một tiếng đồng hồ nữa, có kịp không?”

Dạ Mặc Nhiễm dựa vào người Phương Cẩm, quan sát bốn phía, thấy một chỗ đột nhiên ánh mắt hấn sáng lên: “Không kịp, bất quá nếu có người nguyện ý giúp chúng ta thì vẫn có cơ hội.”

Mọi người nhìn theo Dạ Mặc Nhiễm, nhưng ngoại trừ tòa cao ốc kia thì chẳng thấy cái gì khác thường cả: “Ai giúp chúng ta?”

52. Chương 52: Hợp Tác!

“Mọi người ở chỗ này chờ tôi.”

Tất cả đều lo lắng muốn đi theo Dạ Mặc Nhiễm, nhưng đều bị ánh mắt của hấn ngăn lại.

Còn Phương Cẩm cái gì cũng không nói, Dạ Mặc Nhiễm bảo thế nào thì y sẽ làm thế ấy.

Đi về phía tòa nhà, những người lính canh gác xung quanh thấy Dạ Mặc Nhiễm đều cảnh giới sừng sừng lên, tư thế sẵn sàng công kích.

Đột nhiên bị cấp trên của bọn họ ngăn cản: “Tất cả bỏ súng xuống.”

Đi vài bước tới chỗ Dạ Mặc Nhiễm, vị cấp trên đó nói: “Là cậu? Việc Vương Thiệu mất tích có liên quan tới cậu phải không?”

Dạ Mặc Nhiễm cười gật đầu: “Đúng vậy, tôi biết anh Dịch là người tốt, nên có việc cần anh giúp đỡ, nếu như anh không tin lời tôi, thì cứ coi như ngày hôm nay chúng ta chưa từng gặp mặt là được.”

Dịch Vĩ ngưng mắt nhìn Dạ Mặc Nhiễm trong chốc lát, rồi cười nói:

“Tôi không hề nhớ là đã nói cho cậu biết họ của tôi, hơn nữa tại sao cậu lại có thể bình tĩnh xuất hiện ở chỗ này, bộ không sợ tôi sẽ không bắt cậu sao!”

Dạ Mặc Nhiễm giả hoạt cười: “Chuyện đó sau này chúng ta có thể chậm rãi tính toán, vì sao anh không nghe tôi nói trước lý do tôi đã chuẩn bị dùng để thuyết phục anh giúp đỡ tôi?!”

Dịch Vĩ nhưn mày nhìn hấn, Dạ Mặc Nhiễm vẫn bình tĩnh nói, ngữ khí không có chút sợ hãi khi phải đối mặt với cái chết cùng sự gấp gáp để tìm đường sống.

Vùng xung quanh lòng mày Dịch Vĩ càng cau chặt, sắc mặt cũng càng ngày càng đen sì.

Nói xong, Dạ Mặc Nhiễm lẳng lặng đứng chờ y tỏ thái độ, còn Dịch Vĩ thì do dự chưa quyết nhìn hấn.

“Hiện tại tang thi hầu như đều tụ tập ở phía tây thành phố, bọn người kia cũng đủ tàn nhẫn để làm ra chuyện đó, nhưng chưa nói đến việc có thể chạy trốn kịp lúc, cậu muốn tôi lấy gì để tin cậu? Tôi làm sao biết cậu có qua cầu rút ván hay không? Phải biết rằng trong hai lần gặp mặt thì cậu đã lừa tôi một lần rồi!”

Dạ Mặc Nhiễm nhìn lướt qua mấy người bên kia đang lo lắng chờ đợi, nhàn nhạt cười với y:

“Tình huống xấu nhất cũng chỉ là chết thôi chứ gì, đánh cuộc hay không anh cứ nói một câu, tôi không có nhiều thời gian để ngồi đây đợi anh suy nghĩ đâu!”

Dịch Vĩ cười lớn: “Tôi còn tưởng cậu không cảm thấy cấp bách tí nào cơ đấy! Tôi sẽ cho hai người đưa cậu đi lấy thuyền, cậu cũng cho tôi hai người theo tôi đi sắp xếp một số việc, chúng ta sẽ hẹn nhau ở bến tàu, cậu thấy thế nào?”

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu xoay người đi về phía bên kia: “Công bằng! Bất quá tôi nói trước, ưu tiên hàng đầu là thoát ra khỏi chỗ này, ở thời loạn lạc, chẳng ai là không muốn sống cả, anh đừng làm mấy chuyện dư thừa hại cả đám, cuối cùng cũng trốn không nổi đâu!”

Nhìn người đẹp tinh xảo như gấm sức chạm ngọc trước mắt, Dịch Vĩ lắc đầu bật cười:

“Tôi còn tưởng cậu chỉ là một con mèo nhỏ lạc đường, vậy mà...”

Dạ Mặc Nhiễm mang theo Dịch Vĩ đi về phía mấy người đang đứng đợi ngoài xa, không chờ bọn hấn hỏi han gì đã thẳng thắn an bài: “Anh ta là Dịch Vĩ, Tiểu Võ cùng Quách Hoảng sẽ đi cùng với anh ta, tối đa bốn mươi phút sau, toàn bộ mọi người đều phải lên thuyền, nửa giờ sau sẽ gặp ở bến tàu.”

Hấn nắm cổ tay Phương Cẩm, rồi nói với hai người bọn họ: “Nghe rõ rồi thì bây giờ bắt đầu tính thời gian đi.”

Dịch Vĩ kêu hai người thanh niên đầy nhiệt huyết đi cùng Dạ Mặc Nhiễm bến tàu cướp thuyền, rồi lại nhắc Tiểu Võ, Quách Hoảng phải chú ý thời gian bắt đầu hành động.

Lan Dương cùng Hồ Hiểu Ba đều là người rất hoạt bát, nhất là do tham gia quân ngũ nên có một ít tác phong tương tự với người trong đội cảnh sát, ngay lập tức đã cùng Vương Võ Thắng và Phó Nhất Hàng trò chuyện rất hợp ý.

Hơn nữa Quan Mông theo sát phía sau không rời nửa bước kia cũng không chịu ngồi yên, bởi vì nguyên nhân đó khiến hai người bọn họ cũng không quá tách biệt cùng với cả nhóm người.

Dọc theo đường đi, bởi vì có bọn họ dẫn đường phía trước nên cũng không bị ai ngăn cản.

Vương Võ Thắng nhìn bọn họ, thuận miệng hỏi: “Các cậu đeo quân hàm gì? Xem chừng cũng không nhỏ.”

Lan Dương tự giễu hừ lạnh một tiếng:

“Cái gì mà quân hàm, bất quá chỉ là ở trong quân đội vài năm thôi, vụ tang thi lần này âm ỉ đến như vậy, người có thể sử dụng đều đã triệu tập rồi. Lúc trước đã điều hai nhóm đi, giờ thì anh Dịch phụ trách phòng ngự, ngoài ra còn có Khương Đào phụ trách duy trì trật tự cùng các công tác khác, hai người bọn họ đều có quyền làm quyết sách điều phối nhân viên. Chúng tôi từ khi vào bộ đội đều đi theo anh Dịch, cho nên bây giờ không có ai ăn no rửng mỡ tới làm phiền chúng tôi cả.”

Ở trong căn cứ, bọn họ rẽ trái rẽ phải một hồi mới đi tới một cách cửa sắt, nhập vào một dãy mật mã, cánh cửa liền chậm rãi kéo sang hai bên.

Hồ Hiểu Ba quay đầu nói với Phó Nhất Hàng: “Từ nơi này đi ra ngoài chính là bến tàu, ở hạ du bến tàu có một kho hàng tư nhân, bất quá vị trí này cũng không có tác dụng nhiều lắm, cho nên cũng không có mấy ai để ý tới.”

Dạ Mặc Nhiễm cười nhạt, nếu như có thể để ý tới cái vị trí mà thị trường tận lực bắt anh phải bỏ qua thì hiện tại cũng không phải ở đây chờ tang thi giết chết!

Đứng trước cửa kho hàng, Dạ Mặc Nhiễm kéo nắm giẻ nhét trong miệng Vương Thiệu ra.

“Muốn tao động thủ hay mày tự làm? Còn có hai mươi phút nữa sẽ bắt đầu thả khí độc, nếu mày không sợ chết thì cứ việc cứng đầu với tao!”

Vương Thiệu cả người chật vật, lạnh lùng nhìn Dạ Mặc Nhiễm giống như không hề sợ chết tí nào:

“Cha của tao với mày... đến tột cùng có quan hệ gì?”

Phương Cẩm vội vàng kéo Dạ Mặc Nhiễm vào trong lòng, dù cho y không biết đã phát sinh chuyện gì, nhưng khi Vương Thiệu nhắc tới người kia, Dạ Mặc Nhiễm tâm tình vô cùng không tốt, trước khi Dạ Mặc Nhiễm có phản ứng, y đã móc súng ra dí vào đầu Vương Thiệu.

“Tao có cả ngàn vạn phương thức khiến mày phải hối hận vì sự kích động ngày hôm nay, mày cứ thử xem.”

Vương Thiệu miễn cưỡng giả vờ, hắn nhìn ra Dạ Mặc Nhiễm rất miễn cưỡng khi nhắc đến cha hắn, cho nên cố ý không để hắn sống khá giả.

Hơn nữa bọn họ nếu muốn thoát khỏi nơi này thì tuyệt đối không thể giết mình, cho nên hắn mới không sợ hãi mà nói như thế.

Thế nhưng ở trước mặt nam nhân trầm mặc ít lời kia, hắn lại cảm thấy thật sự sợ hãi.

“Giết... giết tao, toàn bộ chúng mày sẽ phải chôn cùng!”

Dạ Mặc Nhiễm có chút khó chịu xoa bóp trán:

“Vốn muốn để cho mày chết thoải mái một chút, nhưng không ngờ mày lại cam đảm đến thế, cũng đã chuẩn bị tốt cả tâm lý rồi!”

53. Chương 53: Hai Phe Giao Chiến!

Dạ Mặc Nhiễm giựt chiếc vòng mặt ngọc đen đeo trên cổ Vương Thiệu xuống đất, rồi nhặt một hòn đá đập nát mặt ngọc, quan sát vẻ kinh hoàng trên nét mặt Vương Thiệu, hắn lại cúi xuống nhặt lấy chiếc chìa khóa giấu bên trong đưa cho Nhất Hàng.

“Ngoại trừ cái chìa khóa cùng vân tay, còn có mật mã, tùy các người muốn sử dụng phương thức gì cũng được, miễn là khiến hắn nôn ra mật mã!”

Dạ Mặc Nhiễm lách người sang một bên, hắn biết nếu như mình nhìn, Phương Cẩm sẽ kìm chế những thủ đoạn hành hạ người khác của y.

Vương Võ Thắng bóp khớp hàm Vương Thiệu, bắt hắn phải nhìn mình.

“Bây giờ nếu mày chịu nói ra thì sẽ ăn ít đau khổ hơn đó, cảnh sát ở tuổi này như bọn tao ngoài việc dùng súng như chơi ra, còn biết đủ loại phương thức thẩm vấn, nếu như mày muốn thử trải nghiệm qua thì cứ nói một câu xem!”

Vương Thiệu biết nếu như mình đã không còn giới trị lợi dụng thì hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ, cho nên có thể kéo dài được bao nhiêu thời gian thì cứ kéo.

“Tao có chết cũng quyết không nói, chúng mày cứ chờ chôn cùng với tao đi!”

Phương Cẩm nhặt miếng giẻ rơi trên mặt đất lên, trực tiếp nhét vào miệng hắn, rồi vươn tay ngưng kết quả cầu lôi điện đánh thẳng xuống chân Vương Thiệu.

Wương Thiệu miệng bị tắc nên chỉ có thể phát ra những tiếng ô ô thống khổ, đau đớn khiến bản mặt hắn vận vẹo vô cùng thê thảm.

Nhìn kẻ đang lặn lội dưới đất, mấy người xung quanh đều biết điều mà lui sang bên cạnh.

Dù sao Vương Vô Thắng cùng Phó Nhất Hàng đã ở chung với Phương Cẩm khá lâu, có thể hiểu được ý tứ của y.

Bước lên phía trước đè thẳng người Vương Thiệu, Phương Cẩm dò theo chân hắn, hướng lên trên chỉ vài cm rồi lại nện xuống thêm một chưởng nữa.

Wương Thiệu giãy dụa được hai cái thì lặn đùng ra hôn mê bất tỉnh.

Wương Vô Thắng kinh ngạc thốt lên: “Phương Cẩm, cậu đừng xuống tay quá nặng, nhỡ giết chết hắn thì sao!”

Phương Cẩm liếc mắt nhìn bọn họ, cúi đầu lấy từ trong đồng hồ đeo tay ra một cây châm, không biết là đâm vào chỗ nào trên người Vương Thiệu, mà Vương Thiệu chậm rãi tỉnh lại.

Không chờ bọn họ phản ứng, Phương Cẩm lại nện thêm một chưởng nữa lên chân hắn chỉ cách chỗ vừa nãy vài cm.

Bộ dáng vận vẹo thống khổ lúc này của Vương Thiệu khiến ngay cả mấy người bọn họ cũng không dám nhìn nữa.

Chờ Vương Thiệu không còn giãy dụa điên cuồng như trước, Phương Cẩm mới chậm rì rì lạnh băng mở miệng: “Mày có thể chọn chỗ tiếp theo, tao sẽ không làm tổn thương tới lục phủ ngũ tạng của mày, mà chỉ giống như vừa nãy, mỗi cm trên cơ thể mày đều bị đánh cho sống không bằng chết mà thôi, hơn nữa yên tâm là mày sẽ cực kì tỉnh táo hưởng thụ tất cả quá trình.”

Wương Vô Thắng ngồi xổm xuống giựt miếng giẻ đã tràn đầy vết máu trong miệng Vương Thiệu ra.

“Nói đi, dù mày có cứng đầu không nói thì trước khi cả đám này tử ọ, mỗi một giây đồng hồ mày đều phải chịu đựng thống khổ thà chết đi còn hơn như vừa nãy!”

Thấy Phương Cẩm lại ngưng kết quả cầu lôi điện trong lòng bàn tay, Vương Thiệu vội vàng suy yếu nói: “Nói... tao... nói...”

Wương Vô Thắng kéo Vương Thiệu đứng lên, cùng với Phó Nhất Hàng đang cầm chìa khóa đi tới trước cánh cửa.

Quan Mông bình thường cũng là kẻ độc mồm độc miệng, nhưng trong lòng lại không hề xấu, hắn nghĩ mà sợ nhìn Đỗ Hằng.

“Nói sớm có phải tốt hơn không, thực sự là tự mình chuốc lấy cực khổ.”

Người nam nhân có cùng cái kiểu liều mạng giống như Phương Cẩm nhìn bọn họ nói: “Tránh xa cậu thiếu niên kia một chút.”

Quan Mông nháy mắt mấy cái, không giải thích được mà nhìn Thương Thụ: “Nguy hiểm chính là cái người mang dị năng kia chứ!”

Đỗ Hằng tự tiểu phi tiểu nói: “Cậu không phát hiện bọn họ là một đôi sao?”

Quan Mông nhất thời mở to hai mắt quét qua quét lại trên hai người kia, lộ ra vẻ mặt ”thì ra là thế”.

“Hô hô hô, bất quá cũng khó trách, thằng nhóc kia trông còn hoàn mỹ hơn cả lũ con gái, cậu xem chúng ta chạy trốn chết rồi lâu như vậy, người nào cũng tiêu tụy bần thiu, sắc mặt lấm lem đầy đất, nhưng thằng nhóc kia thì sao, như kiểu đến chỗ nào cũng gặp may có thảm đỏ trải dưới chân vậy, nhìn vào thật khó nhịn!”

Đỗ Hằng nhàn nhạt cười, quay đầu nhìn về nơi khác, che giấu tình tự u ám trong mắt mình.

Dạ Mặc Nhiễm đi tới cạnh Phương Cẩm, cầm tay y, nói: “Có người tới.”

Tất cả mọi người đều phòng bị hướng về phía đường đi, Lan Dương cùng Hồ Hiểu Ba bước lên trước, thấy bốn người Khương Đào đang hướng về phía họ, trong lòng liền rung lên hồi chuông báo động.

Hồ Hiểu Ba quay đầu lại nói: “Mọi người nhanh lên thuyền trước, chúng tôi đi ứng phó bọn họ!”

Khương Đào mang đến ba người lập tức chạy tới vây bọn họ lại, quét mắt một vòng xem xét tình huống, đường nhìn của hắn dừng lại ở trên người Vương Thiệu.

“Ai giải thích cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không, vì sao con trai ngài thị trưởng lại bị trói thể thảm ở đây thế này? Còn bên trong kho hàng có gì giá trị đến độ các cậu phải huy động cả đám người như vậy?”

Lan Dương trưng ra vẻ mặt như đang giải quyết việc công: “Khương phó cục nếu có nghi vấn mời đi hỏi Dịch đội trưởng, chúng tôi cũng chỉ là nghe lệnh làm việc!”

Khương Đào híp mắt đánh giá mọi người, thoáng trầm mặc rồi mới nói: “Con trai ngài thị trưởng mất tích trong lúc Dịch Vĩ đang làm nhiệm vụ vốn là lỗi của hắn không làm tròn nhiệm vụ, hiện tại lính của hắn cùng tội phạm bắt cóc lại tùm chung một chỗ không rõ ràng thêm khả nghi, Dịch đội trưởng của các cậu đang phải chờ đợi tiếp nhận điều tra, các cậu còn nghe lệnh hắn làm gì! Nhanh bắt những kẻ kia lại, rồi cứu người trước đã!”

Ba tên thủ hạ của hắn tay lăm lăm súng uy hiếp nhìn chằm chằm cả đám người.

Hồ Hiểu Ba cười lạnh một tiếng: “Vậy cứ chờ có mệnh lệnh điều tra đi đã! Khương phó cục cần gì phải làm khó mấy kẻ tôm tép như bọn tôi!”

Khương Đào lắc đầu đáp: “Nếu đã như vậy thì tôi cũng không cần nhiều lời nữa.”

Sau đó hắn lên giọng quát ba kẻ đang vây quanh nhóm người: “Còn ngần ngại cái gì! Không mau động thủ đi!”

Lan Dương và Hồ Hiểu Ba từ lâu đã rút súng cầm trên tay, Khương Đào vừa dứt lời, hai người liền cực kỳ ăn ý một bên công kích Khương Đào, một bên phòng ngự ba tên thủ hạ có súng của hắn.

Hầu như cùng một lúc, Phương Cẩm kéo Dạ Mặc Nhiễm ra phía sau, rồi phát động dị năng công kích kẻ đang đứng gần y nhất, người kia trước bị Lan Dương và Hồ Hiểu Ba nổ súng công kích, còn chưa kịp bắn trả đã bị Phương Cẩm một chiêu đánh chết tươi.

54. Chương 54: Thụ Thương!

Vừa thấy đồng bọn của mình cứ như thể chết trong tay Phương Cẩm, hai người kia đỏ mắt trực tiếp hướng súng về phía Phương Cẩm.

Hai người Lan Dương và Hồ Hiểu Ba tập trung đối phó với Khương Đào, nhưng không nghĩ tới Khương Đào cũng là một dị năng giả.

Hai người vô luận công kích hắn thế nào, đạn bay tới trước mặt Khương Đào đều mất đi trọng tâm mà rơi xuống đất, căn bản không làm hắn bị thương một mảy may.

Đỗ Hằng thấy hai phe khai chiến, lập tức kéo Quan Mông núp sang một bên, Thương Thụ cũng che chở Phiền Ngự tách khỏi nơi đấu súng.

Phương Cẩm sớm đoán được hai người kia sẽ hợp lực công kích mình, trước khi bọn hắn chĩa súng về mình, liền đẩy Dạ Mặc Nhiễm sang bên cạnh Vương Vô Thắng.

“Trốn đi!”

Vương Vô Thắng cùng Phó Nhất Hàng không có vũ khí cũng không có dị năng, nếu như lúc này tham gia vào cuộc chiến, thì chỉ sợ gây trở ngại chứ không giúp được gì, vì vậy rất thức thời kéo Dạ Mặc Nhiễm chuẩn bị chạy trốn về phía kho hàng.

Khương Đào tuy rằng không rõ trong kho hàng rốt cuộc có cái gì, nhưng nhiều năm qua hắn vẫn luôn cùng Dịch Vĩ đối nghịch, cho nên mặc kệ có cái gì hắn đều phải xuống tay trước.

Dựa vào dị năng, Lan Dương và Hồ Hiểu Ba không thể làm hắn bị thương, trái lại còn phải chặt vật trách né công kích của hắn, cùng lúc thấy ba người kia chuẩn bị chạy về phía kho hàng, Khương Đào lập tức nổ súng về hướng bọn họ.

Có lẽ bởi vì do có dị năng không gian, Dạ Mặc Nhiễm đối với mùi vị, thanh âm, thậm chí nguy hiểm đều dị thường mẫn cảm.

Khi Vương Vô Thắng cùng Phó Nhất Hàng còn chưa ý thức được, hắn vội vã đẩy bọn họ ra, chính mình cũng theo quán tính ngã sấp xuống đất.

Phương Cẩm xuống tay càng lúc càng ngoan độc, thậm chí còn phát ra quả cầu lôi điện đối phó Khương Đào.

Có lẽ dị năng của Khương Đào chỉ có tác dụng phòng ngự với vũ khí thông thường, mặc dù hắn né tránh rất đúng lúc, nhưng năm quả cầu lôi điện kia cũng có một quả bắn trúng lên cánh tay hắn.

Lan Dương cùng Hồ Hiểu Ba vẫn luôn chờ đợi thời cơ, thấy có khe hở vội vàng nổ súng về phía Khương Đào.

Mà kẻ mới này vẫn luôn thông dong trấn định nay lại trở nên chật vật, thấy tình cảnh này, bọn họ càng thừa thắng xông lên.

Rất nhanh hai tên tiểu lâu la của Khương Đào cũng chết trong tay Phương Cẩm, Phương Cẩm không còn gì vướng chân nên dồn sức đối phó Khương Đào.

Không ngờ dị năng của Khương Đào không chỉ có thể phòng thủ mà còn có thể tấn công, nhưng uy lực vẫn thua Phương Cẩm.

Phó Nhất Hàng tránh được một phát súng kia, rất nhanh lấy lại tinh thần, vội vã đứng lên đi tới đỡ Dạ Mặc Nhiễm.

Còn Vương Vô Thắng thì vội chạy đi cướp hai khẩu súng của mấy kẻ vừa bị Phương Cẩm giết, ném một khẩu cho Phó Nhất Hàng.

Lan Dương và Hồ Hiểu Ba thấy hai người dị năng giả so chiêu nên rất thức thời không ra tay, Khương Đào hơn Phương Cẩm ở năng lực phòng ngự, cho nên mặc dù hắn không giỏi công kích, nhưng Phương Cẩm cũng không chiếm được tiện nghi.

Hơn nữa Khương Đào không hề cố kỵ mà phát động công kích, còn Phương Cẩm lại sợ phòng ngự của Khương Đào sẽ bắn ngược công kích của y mà vô tình làm bị thương Dạ Mặc Nhiễm, cho nên y ra tay cũng phải cân nhắc ít nhiều.

Dạ Mặc Nhiễm quay đầu nói với mấy người Phó Nhất Hàng: “Mau đẩy thuyền ra đi, các anh ở chỗ này cũng không giúp được gì đâu.”

Phó Nhất Hàng biết Dạ Mặc Nhiễm không đợi được Phương Cẩm sẽ không bỏ đi, cho nên hắn để Vương Vô Thắng ở bên cạnh bảo vệ Dạ Mặc Nhiễm, còn mình và bọn Lan Dương thì chạy vào trong kho hàng.

Mấy người Đỗ Hằng cũng lập tức vội vàng chạy theo sau.

Dạ Mặc Nhiễm một mực quan sát, hắn phát hiện trong lúc Khương Đào phòng ngự sẽ không thể phát ra công kích.

Cho nên hắn ngưng kết dị năng trong lòng bàn tay chỉ chờ đợi thời cơ này.

So về quyền cước thì Khương Đào căn bản không địch lại Phương Cẩm, sau khi bị Phương Cẩm một quyền đánh đập mặt xuống đất, Phương Cẩm xuất toàn lực phát sinh công kích ý đồ một đòn quyết định.

Khương Đào tự nhiên toàn lực phòng ngự, thời cơ của Dạ Mặc Nhiễm đã đến.

Trong lúc Phương Cẩm toàn lực công kích, Dạ Mặc Nhiễm đã lén đến gần bọn họ, chờ khi Khương Đào triển khai phòng ngự liền tung mạnh một chưởng về phía hắn.

Năm giọt nước nhỏ bé cứ nhiên trong nháy mắt xuyên qua người Khương Đào, tạo thành năm cái động sâu hoắm, đồng thời cũng không để rơi rớt giọt máu nào.

Có lẽ là công kích quá nhanh khiến Khương Đào không hề cảm thấy đau đớn, chờ thấy Phương Cẩm thu hồi công kích, hắn mới ý thức được sự bất thường trên cơ thể mình, hắn cúi đầu, vô pháp tin tưởng nhìn năm cái lỗ sâu trên ngực và bụng, sau đó vĩnh viễn nằm xuống.

Nhưng mà không có một ai chú ý tới Vương Thiệu quỳ rạp trên mặt đất, vừa bóp cò súng bắn Dạ Mặc Nhiễm một phát.

Bởi vì Phương Cẩm dùng châm kích lên huyết đạo khiến hắn mặc dù đau đớn không chịu nổi nhưng thần trí vẫn thanh tỉnh, kẻ bị Phương Cẩm giết đầu tiên lại vừa vặn ngã xuống không xa chỗ hắn.

Giữa cuộc hỗn chiến, không ai chú ý đến việc thiếu mất một khẩu súng, vì vậy mới tạo được cơ hội để Vương Thiệu chớp lấy.

Ngay khi Vương Thiệu bóp cò súng, Dạ Mặc Nhiễm tựa hồ có cảm ứng nhìn hắn một cái, cho đến lúc Phương Cẩm nghe được tiếng súng mà phản ứng lại thì Dạ Mặc Nhiễm đã ngã xuống trước mặt y.

Vương Vô Thắng trong lúc Dạ Mặc Nhiễm ngã xuống liền vọt tới trước mặt Vương Thiệu đá văng khẩu súng trong tay hắn, giận dữ nã cả loạt đạn vào những bộ vị không trọng yếu trên người hắn.

Còn Phương Cẩm thì ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm, trong lòng thoáng cái đã bị chất lỏng ấm áp kia thấm ướt.

Phương Cẩm sắc mặt trắng bệch, khoe miệng run run cả nửa ngày mà không phát ra thanh âm, thần tình tựa như dã thú tuyệt vọng ngửa mặt lên trời gào thét trong im lặng.

Trong kho hàng là một chiếc du thuyền tư nhân, mấy người chưa bao giờ đẩy thuyền đi phải vất vả một trận mới đưa được nó xuống bến.

Còn chưa kịp dừng lại, chợt nghe thấy tiếng súng nổ.

Lúc bọn họ rời đi là khi hai người nọ phát động dị năng, mà giờ khắc này lại có tiếng súng vang lên, khiến bọn họ lập tức chui ra khỏi khoang thuyền xem xét tình huống.

Ngay thời điểm Vương Thiệu nổ súng, Dịch Vĩ cùng mấy người Tiểu Võ cũng đã chạy tới nơi, nhưng họ thật không ngờ đón chào mình lại là cảnh tượng như vậy.

Gương mặt Dạ Mặc Nhiễm trắng bệch không chút sức sống, mồ hôi lạnh chảy xuống từng giọt, mặc dù chỉ là khẽ nhủ mảy, nhưng thần sắc thống khổ này không thể giấu giếm đi đâu được.

Theo từng giọt mồ hôi rơi xuống, sinh mệnh của Dạ Mặc Nhiễm cũng tựa hồ chậm rãi xói mòn, Phương Cẩm cũng không dám đi thử kiểm tra xem hơi thở yếu ớt kia có còn tồn tại hay không.

Người tỉnh táo lại đầu tiên là Quách Hoàng, hắn vội vàng cởi quần áo đè lên nơi bị thương của Dạ Mặc Nhiễm.

“Phương Cẩm, cậu bình tĩnh một chút, Mặc Nhiễm cũng không bị thương trí mạng! Bây giờ then chốt là phải cầm máu!”

Phó Nhất Hàng từ trên thuyền nhảy xuống: “Mau đem người lên thuyền! Trên mặt đất bắn thế rất dễ khiến vết thương bị nhiễm trùng, Phương Cẩm, cậu cố gắng đừng làm di động cơ thể Mặc Nhiễm, bây giờ cũng không có bệnh viện để kiểm máu truyền cho cậu ta đâu!”

Dịch Vĩ thấy thi thể Khương Đào, liền chán ghét nhủ mảy: “Mau rời khỏi đây trước đã, đúng lúc tôi có mang theo thuốc, mau lên thuyền trước rồi tính tiếp!”

55. Chương 55: Lấy Đạn!

Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm vào lòng, còn Quách Hoằng thì bịt chặt vết thương cho hắn, Tiểu Võ sợ Phương Cẩm quá mức hoảng loạn đứng không vững, vội vã đỡ lấy Phương Cẩm.

Mấy người Dịch Vĩ theo ở phía sau, Vương Võ Thắng thì chẳng buồn nhìn ai với ai, chỉ nói với bọn họ:

“Mấy người lại đây xách cái tên súc sinh này ra đi.”

Hai người ở đằng sau cũng rất tự giác mà xắn tay hỗ trợ.

Một du thuyền tư nhân xa hoa có 3 tầng, tầng dưới cùng có hai gian phòng ngủ lớn, tầng giữa là phòng khách được trang hoàng hoa lệ, quầy bar, sofa, phòng bếp riêng biệt, bên ngoài bong thuyền còn có tấm năng lượng mặt trời.

Tầng thứ ba đại khái chỉ dùng để ngắm cảnh, so với tầng thứ hai nhỏ hơn phân nửa, nhưng ngoại trừ một phòng khách lộ thiên còn có cả một khoảng sân rộng có thể chứa được ba người nằm dài phơi nắng.

Từ những thứ này có thể thấy được những kẻ ăn chơi trác táng kia hưởng thụ như thế nào.

Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm lên du thuyền, vội vã đặt hắn nằm trên ghế salon phòng khách, còn mọi người lập tức vội vàng bắt tay vào làm việc.

Quách Hoằng gấp rút tìm kiếm thuốc cùng băng vải có thể dùng được, Dịch Vĩ cũng đã tìm thấy được mấy dải băng, thậm chí kim khâu cũng giúp hắn chuẩn bị đầy đủ.

Vương Võ Thắng vội vàng tìm chai lọ sạch sẽ rót nước, Tiểu Võ tự nhiên tiếp tục phát huy công dụng của dị năng hỏa hệ.

Mấy người Đỗ Hằng thấy mình không thể giúp đỡ được gì, cho nên đành lảng xảng giúp Vương Võ Thắng lấy nước cho những người còn lại.

Vị trí Dạ Mặc Nhiễm trúng đạn là ở vai, nếu như xuống thấp thêm chút nữa thì đã phạm vào tim rồi.

Phó Nhất Hàng cùng Dịch Vĩ đã trải qua mưa bom bão đạn nhiều năm, cũng coi như có kinh nghiệm phong phú.

Phương Cẩm cũng đã từng trúng đạn không ít lần, thế nhưng giờ đây viên đạn lại ở trên thân thể Dạ Mặc Nhiễm, y dù có là lão đại xã hội đen mình dày kinh nghiệm cũng hoảng loạn mà luống cuống tay chân.

Khi Dạ Mặc Nhiễm ngã xống trước mặt, Phương Cẩm cảm thấy trái tim mình đau đớn gấp trăm lần so với tất cả những lần đã từng bị thương cộng lại của mình!

Phó Nhất Hàng dùng khăn kéo nhẹ tay cắt y phục của Dạ Mặc Nhiễm, còn Tiểu Võ thì vội vàng đưa khăn tới để lau.

Phó Nhất Hàng cẩn thận lau vết máu: “Mặc Nhiễm, nghe thấy tôi nói gì không? Nếu như cậu còn tỉnh táo thì mở mắt ra nói cho tôi biết!”

Tựa hồ như phải gắng gượng hết sức, Dạ Mặc Nhiễm mới cố gắng mở hờ được cặp mắt, run rẩy lông mi rồi lại nhắm lại.

Phó Nhất Hàng thở dài một hơi: “Phương Cẩm, phương pháp cậu dùng châm kích thích huyết đạo của Vương Thiệu có thể dùng trên người Mặc Nhiễm không? Đạn trên vai nhất định phải lấy ra, thế nhưng hiện tại căn bản không có thuốc tê, nếu như trong quá trình lấy đạn cậu ta chịu không nổi mà bất tỉnh nhân sự thì sẽ cực kỳ nguy hiểm “

“Không được.” Phương Cẩm không chút do dự nói.

“Dùng châm đâm vào huyết đạo sẽ bảo trì thanh tỉnh suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ, thế nhưng sau đó sẽ cực kỳ có hại cho nội tạng.”

Nghe thấy Phương Cẩm nói, mọi người đều rơi vào trầm mặc, ngay cả chính Phương Cẩm cũng biết trong đó có bao nhiêu nguy hiểm, thế nhưng dù như vậy y cũng không thể khiến thân thể Dạ Mặc Nhiễm phải trả một cái giá quá lớn như vậy được.

“Tôi... đồng ý... lấy ra.”

Dạ Mặc Nhiễm suy yếu gián đoạn phun ra vài tiếng, thần trí hần lúc này rất thanh tỉnh.

Khoản khắc viên đạn đâm vào trong da thịt, hần đã hiểu rằng mình sẽ không thể tránh khỏi vận mệnh này.

Đời trước Phương Cẩm ở trường học tìm được hần, đời này dù cho thời gian có sớm hơn, nhưng hần vẫn bị vây ở trường học, rồi Phương Cẩm lại như cũ tìm được hần.

Đời trước viên đạn của Vương Thiệu bắn vào cánh tay Phương Cẩm, đời này viên đạn đó vẫn hướng về Phương Cẩm mà bắn ra, chỉ bất quá một biến số xảy ra ở đây là chính mình xuất hiện.

Sinh mệnh vẫn như cũ tiếp diễn theo quỹ đạo, chỉ là không biết nó có kết thúc tại giờ phút này hay không.

Bất quá hần sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, vẻ mặt tuyệt vọng của Phương Cẩm khi này khiến hần nỗ lực làm cho bản thân phải duy trì thanh tỉnh.

Hần biết người bị bỏ lại sẽ phải trải qua nỗi thống khổ ra sao, hần không hy vọng sống lại lần này chỉ là để đổi mạng cho Phương Cẩm, hần không muốn để Phương Cẩm... phải lưu lại một mình!

Cật lực hé mắt nhìn Phương Cẩm, đưa tay đặt vào trong lòng bàn tay y, Dạ Mặc Nhiễm suy yếu nhưng kiên định nói:

“Cẩm... em... đã từng nói, em muốn... hai chúng ta... được sống thật lâu thật lâu bên nhau, em sẽ không... bỏ lại anh... một mình, vì được ở bên... anh, em... nghĩ... em có thể... chịu đựng được... anh hãy làm đi.”

“Tiểu Nhiễm... chúng ta sẽ không xa nhau, mặc kệ ở nơi nào, chúng ta sẽ đều ở bên nhau!”

Phương Cẩm hốc mắt đỏ au, thanh âm trầm thấp khàn giọng, nghe hai người nói chuyện, tất cả đều không đành lòng mà rơm rớm nước mắt.

Thương Thụ cùng Hồ Hiểu Ba đứng ở phòng điều khiển, bọn họ phụ trách rời khỏi nơi này trong thời gian ngắn nhất.

Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm ngồi trong lòng mình, Quách Hoảng và Tiểu Võ mỗi người một bên giữ chặt thân thể hần, còn Phó Nhất Hàng thì cầm niệp tử chậm chạp không dám động thủ. (niệp tử: bông xoắn, dụng cụ trong phẫu thuật hút mỡ, rút móng chân, tay, lấy đạn...)

Dạ Mặc Nhiễm nằm trong lòng Phương Cẩm thống khổ rên lên một tiếng, thanh âm suy yếu khiến trong lòng người nghe phải run rẩy.

Cuối cùng Phó Nhất Hàng cắn răng quyết định: “Mặc Nhiễm... anh sắp bắt đầu, em cắn khấn mặt, một chút sẽ xong ngay.”

Đem khăn mặt mềm mại bỏ vào trong miệng Dạ Mặc Nhiễm, Phó Nhất Hàng đưa mắt nhìn mọi người chung quanh, ý bảo bọn họ chuẩn bị ngăn chặn Dạ Mặc Nhiễm vì đau quá mà co giật.

Phương Cẩm vô thức ôm chặt Dạ Mặc Nhiễm thêm một chút, nhắc tới việc lấy đạn ra, thì Phương Cẩm có kinh nghiệm nhất trong số mấy người, thế nhưng trước mặt là Dạ Mặc Nhiễm, y căn bản làm không được!

Ngay khi niệp tử trong tay Phó Nhất Hàng chạm vào vết thương, Dạ Mặc Nhiễm vì đau nhức mà thân thể mãnh liệt run lên.

Phó Nhất Hàng đè vai Dạ Mặc Nhiễm xuống, dứt khoát đẩy niệp tử vào vết thương lục lọi tìm kiếm viên đạn.

Mồ hôi lạnh trên người Dạ Mặc Nhiễm chảy ra như suối, hần gắt gao cắn khấn mặt không dám rên rỉ một tiếng.

Phó Nhất Hàng tìm được vị trí viên đạn, niệp tử trong tay ngừng lại một chút.

Hai người giữ hai bên trái phải ăn ý nhìn nhau đè chặt cơ thể Dạ Mặc Nhiễm lại.

Chỉ thấy thân thể Dạ Mặc Nhiễm giật mạnh, hần không khống chế được mà rên lên một tiếng, dòng máu ầm ập phun mạnh ra ngoài.

Dịch Vĩ bên cạnh từ lâu đã chuẩn bị tốt, vội vã đè lại vết thương, chỉ chốc lát sau, tấm bông băng lớn đã ướt sũng đầy máu tươi.

Vương Vô Thắng vội vã đưa thêm một miếng bông băng nữa, khi miếng bông thứ hai đã hầu như thấm đẫm thì máu mới từ từ cầm lại.

Chờ sau khi bôi xong thuốc và quấn băng vải, bọn họ mới phát hiện Dạ Mặc Nhiễm đã ngất đi từ lúc nào không biết.

56. Chương 56: Không Gian Biến Hóa!

Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm vào trong phòng, dùng khăn lông ướt cẩn thận lau qua thân thể hần.

Đám người Phó Nhất Hàng hầu như mệt mỏi rã rời mà ngồi trong đại sảnh thở dốc, còn Lan Dương thì đưa thuốc vào phòng

“Lúc đầu có thể sẽ phát sốt, thuốc tôi đã để ở đây, có chuyện gì thì gọi, chúng tôi ở bên ngoài, cậu nên chú ý nghỉ ngơi một chút đi!”

Thấy Phương Cẩm nhìn chăm chăm người đang nằm trên giường cả nửa ngày không phản ứng gì, Lan Dương thở dài một hơi đi ra.

Vuốt ve gương mặt Dạ Mặc Nhiễm, xúc cảm vẫn mềm mại như cũ nhưng Phương Cẩm lại không cảm nhận được chút ầm ập nào.

Gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch đến hầu như trong suốt khiến Phương Cẩm hít thở không thông, y tựa đầu thống khổ chôn vào trong chăn đệm.

Một hồi lâu, y mới hơi bình phục lại, ngẩng đầu lên, bỗng y phát hiện thân thể Dạ Mặc Nhiễm dần trở nên trong suốt.

Phương Cẩm kinh hãi cầm lấy tay hần, cứ như thể làm vậy sẽ khiến hần không biến mất nữa.

Thế nhưng Dạ Mặc Nhiễm vẫn cứ ở trước mặt y chậm rãi tiêu thất.

Nhìn chăm chăm vị trí người kia vừa nằm, Phương Cẩm hầu như tan vỡ mà phát điên.

Trong thoáng chốc, y mới nhớ tới không gian riêng của Dạ Mặc Nhiễm, Phương Cẩm không có lựa chọn nào khác, đành phải kí thác toàn bộ hy vọng của mình lên đó.

Dạ Mặc Nhiễm quả đúng là đã đi vào không gian, cũng chính là trong ý niệm của hần.

Tựa hồ giống như không gian đang triệu hồi hần về vậy.

Một đạo ánh sáng xanh đậm bao lấy Dạ Mặc Nhiễm, nổi lên bên trên hồ nước, Dạ Mặc Nhiễm cũng càng chìm vào trong hôn mê sâu.

Hình như đã qua một thời gian rất dài, nhưng lại tựa như chỉ trong chốc lát, Dạ Mặc Nhiễm chậm rãi mở mắt ra.

Con người đen thẫm như mực nay chất chứa thêm ánh sáng màu xanh đậm nhàn nhạt, ngay khi ánh mắt mờ mịt đã tìm lại được tiêu cự, tia sáng xanh kia cũng chợt biến đi không thấy nữa.

Dạ Mặc Nhiễm giật giật thân thể, thoát khỏi cái loại kiềm chế lơ lửng này mà quay trở lại bờ.

Vết thương vẫn còn, cũng vẫn đau đớn như trước.

Hần thể nào cũng nghĩ không ra tại sao bản thân lại ở trong không gian, sau đó hần cảm thấy không gian hình như điểm khác biệt, thế nhưng nhìn kỹ lại không phát hiện có cái gì không đúng.

Sử dụng ý niệm, Dạ Mặc Nhiễm lập tức về tới gian phòng, nhẹ nhàng ngồi trên đất nhìn Phương Cẩm đang chán chường uể oải tựa vào giường, Dạ Mặc Nhiễm chịu đựng lòng chua xót, nhẹ giọng hô:

“...Cẩm...”

Phương Cẩm giật mình ngẩng đầu lên, nhìn người trước mặt, thân thể so với đại não phản ứng còn nhanh hơn.

Đụng vào người Dạ Mặc Nhiễm, Phương Cẩm mới phát hiện hần cả người ướt đầm, lập tức vò một cái cởi sạch y phục hần ra, rồi quần cả người hần vào trong chăn ấm áp.

Dạ Mặc Nhiễm không có biện pháp, đành dùng ý niệm từ không gian lấy ra vài bộ y phục, kết quả chạm vào vết thương khiến hần khê hừ một tiếng.

Phương Cẩm hầu như trong nháy mắt đã quay về bên giường, không chờ đợi mà đỡ hần nằm xuống, xong kéo chăn cẩn thận rồi mới xoay người đi ra cửa.

“Cẩm! Anh muốn đi đâu?”

Vẫn bước không ngừng, giọng nói trầm khàn đông cứng tựa như đã lâu không lên tiếng vang lên: “Đổi thuốc.”

Phương Cẩm vừa mở rộng cửa, thì Tiểu Võ đã hùng hổ xông tới, Quách Hoàng ở phía sau vội vàng kéo Tiểu Võ lại:

“Tiểu Võ cậu bình tĩnh một chút!”

“Phương Cẩm, anh là thằng khốn nạn! Mặc Nhiễm rốt cuộc thế nào rồi! Dựa vào cái gì không cho chúng tôi vào! Dựa vào cái gì mà khóa cửa không cho chúng tôi nhìn anh ấy! Mặc Nhiễm rốt cuộc thế nào rồi? Anh nói đi!”

Từ lúc Dạ Mặc Nhiễm biến mất đến bây giờ, Phương Cẩm đã đem cửa phòng khóa lại không cho bất kì ai đi vào.

Tròn năm ngày mặc kệ người ở phía ngoài náo loạn thế nào, đập cửa phá cửa ra sao, Phương Cẩm cũng không để bọn họ đặt chân vào phòng nửa bước.

Việc Phương Cẩm bỗng dưng trực tiếp mở rộng cửa quả thật đã châm mồi lửa vào mấy người đang sắp bùng nổ bên ngoài, tuy rằng bọn họ trong lòng đều có dự cảm không tốt, nhưng thấy đôi mắt Phương Cẩm đỏ quạch giống như đã sắp đi tới giới hạn tan vỡ, tất cả mọi người cuối cùng cũng đành chấp nhận.

Tiểu Võ nói mặc kệ cái cửa nọ gì cũng phải đi vào, hai ngày trước còn chịu khó an phận một chút, thời gian trôi qua càng lâu hần lại càng táo bạo.

Mặc kệ trời đất, chỉ cần hần lên cơn là lại bắt đầu đập cửa.

Mỗi ngày Lan Dương và Quách Hoàng, còn cả Vương Võ Thắng đều thay phiên nhau đặt thức ăn nước uống trước cửa phòng, nhưng ngoại trừ mấy thứ thức ăn lỏng chuẩn bị cho Dạ Mặc Nhiễm được động qua vài hộp, thì những thứ khác đem vào thế nào thì đem ra cũng như thế.

Phương Cẩm băng lãnh mang theo chút uể oải nhìn Tiểu Võ đang phát cuồng, lạnh lùng phun ra một câu rồi xoay người trở về phòng: “Đem thuốc vào đi.”

Tiểu Võ còn đang mắng to, thoáng cái không kịp phản ứng.

Sửng sốt một chút, hần vội vã chộp lấy thuốc đã chuẩn bị sẵn chạy ào vào trong phòng.

Thấy Dạ Mặc Nhiễm tái nhợt suy yếu nằm ở trên giường, ngực nhẹ nhàng phập phồng khiến tâm tình khẩn trương như ngồi trên đồng lửa vài hôm nay của hần yên ổn xuống.

Phương Cẩm sờ sờ trán Dạ Mặc Nhiễm, thấy tóc vẫn còn hơn ẩm ẩm, y bèn vội vã lấy khăn lau cho hần.

Tiểu Võ để thuốc lên đầu giường, thấy Dạ Mặc Nhiễm giống như bị vớt từ trong nước lên mà đau lòng, phải đau đến đến thế nào mới khiến mồ hôi chảy ra ướt sũng như vậy đây!

Dạ Mặc Nhiễm mệt muốn chết, cũng rất muốn ngủ, thế nhưng hình dáng Phương Cẩm hiện tại khiến hắn không thể an tâm được, cảm thấy bên cạnh có người ngồi xuống, hắn chậm rãi mở mắt ra.

Khuôn mặt băng lãnh y xì một tên đầu gỗ của Phương Cẩm, cùng ánh mắt đảo như rang lạc của Tiểu Võ, Mặc Nhiễm rất muốn cười, nhưng lại phát hiện bản thân ngay cả sức lực khẽ động khóe miệng cũng không có.

Chớp chớp mắt vài cái, rất nhanh hắn đã lại rơi vào giấc ngủ say.

Phương Cẩm không cho Tiểu Võ nhúng tay vào, bôi thuốc, bón thuốc, mặc áo ngủ đều tự tay y làm.

Bê chậu nước đỏ máu cùng khăn và băng gạc, Tiểu Võ nhìn người nằm trên giường không biết là đang ngủ hay hôn mê, đôi tay đang nắm cái chậu bỗng run lên nhẹ nhẹ.

“Phương Cẩm... Mặc Nhiễm, anh ấy... sẽ khỏe lại... phải không?”

Vốn không dự định Phương Cẩm sẽ trả lời mình, lại không ngờ nghe được người nọ nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Tiểu Võ chẳng biết tại sao bởi vì một tiếng ừ nhẹ đến nghe không rõ lại làm hắn mất mặt khóc òa.

Xoay người quẹt quẹt nước mắt, Tiểu Võ mở cửa bước ra.

Giữa hai phòng ở tầng dưới cùng có một chiếc chiếu nhỏ, một bộ sofa quay tròn cùng một bàn trà thủy tinh hình bầu dục.

Mấy ngày nay, bọn họ thay phiên nghỉ ngơi ở chỗ này cùng với phòng còn lại và phòng khách ở tầng trên.

Nhưng mặc kệ là lúc nào, thì nơi chiếu nghỉ này cũng có hai ba người trông chừng, chính là sợ Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên xuất hiện biến cố gì đó.

Sau khi Phương Cẩm và Dạ Mặc Nhiễm cách ly với bọn họ, bọn họ càng thêm không dám tùy tiện bỏ đi.

Tiểu Võ vừa ra tới nơi, Quách Hoàng và Phó Nhất Hàng vội vã đứng dậy:

“Tiểu Võ! Tình huống thế nào? Cậu có nhìn thấy Mặc Nhiễm không?”

57. Chương 57: Bất Mãn Bạo Phát!

Đặt thứ đang cầm trên tay lên bàn trà, Tiểu Võ nói: “Không thấy, mà tình huống cũng không tốt lắm... thôi, tôi đi ngủ một lát đây.”

Thần sắc hắn không giấu nổi vẻ mệt mỏi mà đi về phía gian phòng bên cạnh.

Thấy bọn họ im lặng có vẻ như khá nghiêm trọng, Lan Dương khuyên nhủ nói: “Mấy người đừng như vậy, tôi thấy trong lúc lấy đạn ra, cậu nhóc kia chưa từng kêu một tiếng nào, cậu ta kiên cường như vậy, nhất định sẽ không có việc gì đâu! Chúng ta có lẽ nên suy tính xem bước tiếp sau nên làm gì thì hơn!”

Dịch Vĩ cùng Phó Nhất Hàng tuổi tác khá gần nhau, lại đều là đầu lĩnh, nên hai người không hện mà cùng hợp ý.

Vỗ vỗ vai Phó Nhất Hàng: “Con người ai cũng chỉ có một sinh mạng, chúng ta có lẽ nên vạch một kế hoạch thật cẩn thận!”

Tiếng nói vừa dứt, chợt nghe phía trên phòng khách truyền đến tiếng đánh nhau, mấy ngày nay vẫn luôn là Tiểu Võ làm âm làm ỉ, thế nhưng cái kẻ bát nháo nhất đó lại vừa mới chịu an phận đi về phòng ngủ, giờ lại tới thêm một người khác!

Cả đám nhất thời phát hỏa xông lên đi coi tình huống thế nào.

Hồ Hiểu Ba cùng người lên thuyền sau cùng là Chu Kiểm lôi kéo Vương Võ Thắng, còn Phiền Ngự cùng Đỗ Hằng thì kéo Thương Thụ.

Không cần hỏi cũng biết là tình huống gì rồi, Phó Nhất Hàng xông lên đứng giữa hai người ngăn cản.

“Nháo cái gì nháo cái gì! Mấy người ngại mấy ngày nay trôi qua quá an ổn nên muốn tìm kích thích có đúng không!”

Dịch Vĩ quét mắt nhìn hai người đang giương cung bạt kiếm: “Muốn đánh thì đi tới boong thuyền mà đánh, ai tài nghệ không bằng người thì chết đuối ở giữa biển cũng là đáng đời!”

Quách Hoàng trấn an Vương Vô Thắng: “Có gì sao lại không nói rõ ràng ra! Mà cứ phải dùng vũ lực để giải quyết sự tình làm gì!”

Trong quân đội cũng có rất nhiều thằng nhóc con mới vào gây lộn, Dịch Vĩ theo thói quen nhiều năm nay mà xử lý bọn họ y như giáo huấn mấy tên nhãi đồ.

“Được rồi! Đánh cũng đã đánh rồi, hai người các cậu ngồi xuống cho tôi! Đem sự tình từ đầu đến cuối nói cho rõ ràng xem nào!”

Vô luận là quân đội hay cảnh sát, tôn chỉ hàng đầu là phục tùng thượng cấp.

Nhìn thoáng qua Phó Nhất Hàng, Vương Vô Thắng không cam lòng ngoan ngoãn ngồi xuống.

Thương Thụ lạnh lùng liếc mắt nhìn Vương Vô Thắng, xoay người đi ra ngoài không thèm quảnh lại.

Dịch Vĩ tiện tay cầm lấy cái gì đó ném mạnh từ đằng sau Thương Thụ: “Tao đã nói cho mày đi chưa! Cút ra đây ngồi xuống!”

Thương Thụ bị ném trúng, xoay người lại, vẻ mặt lạnh lẽo đầy tức giận: “Tao không phải cấp dưới của mày! Không nhất thiết phải nghe mệnh lệnh của mày!”

Gặp người khác nhau thì sẽ phải dùng cách đối đãi khác nhau, giống như Dạ Mặc Nhiễm là người hấn đoán không ra, nên ít nhiều cũng sẽ cố kỵ, Phương Cẩm là cái loại nguy hiểm, hoàn toàn không sợ chết, hấn tự nhiên cũng sẽ không cùng y cứng đối cứng.

Thương Thụ nhiều lắm chỉ là tâm tính thanh niên quật cường không chịu bị quản thúc, cho nên hấn vô thức đối xử với Dịch Vĩ như với huấn luyện viên của mình.

Dịch Vĩ bị Thương Thụ chọc giận, trực tiếp cầm súng chỉ vào hấn: “Nói lại lần nữa thử xem! Làm loạn xong lại muốn phủi đất mà đi hả?!”

Đỗ Hằng thấy Dịch Vĩ cầm súng mà kinh ngạc một chút, kéo Thương Thụ, nói: “Dịch đội trưởng! Thương Thụ chỉ là hơi xúc động mà thôi, kỳ thực không phải chuyện lớn gì, đánh nhau một trận là xong ngay.”

Dịch Vĩ cười mà như không cười nói với Đỗ Hằng: “Có sao hay không, là đại sự hay là việc nhỏ, tự tôi sẽ định đoạt!”

Nhìn Dịch Vĩ thật không phải là kẻ hay thích nói đùa, Phiên Ngự cùng Quan Mông bên cạnh vội vàng lôi kéo Thương Thụ, dí hấn ngồi xuống ghế salon.

Thương Thụ tức giận trừng mắt nhìn Dịch Vĩ, nhưng cũng không tiếp tục phản kháng nữa.

Dịch Vĩ thu súng lại: “Các cậu ai nói trước tôi nghe, vì sao đánh nhau!”

Vương Vô Thắng khinh thường hành vi cáo trạng, quay đầu đi, rất rõ ràng là hấn sẽ không nói trước.

Thương Thụ hừ lạnh một tiếng bảo trì trầm mặc.

Thấy vậy, Dịch Vĩ nheo mắt nhìn hai người bọn họ, Hồ Hiểu Ba biết đó là điềm báo sắp có bão nổi, vội vã mở miệng:

“Dịch đội trưởng! Tôi đã chứng kiến toàn bộ quá trình nên biết tường tận nguyên do, không bằng để tôi nói đi!”

Dịch Vĩ liếc mắt nhìn hai người bọn họ, gật đầu ý bảo hấn nói nghe thử.

“Khụ... sự tình là như vậy, tôi cùng Vô Thắng và Chu Kiếm phụ trách đồ ăn ngày hôm nay, chúng tôi vừa mới ở trong phòng bếp đi ra thì thấy Thương Thụ...”

Hồ Hiểu Ba vuốt mũi nhìn thoáng qua Thương Thụ, tiếp tục nói:

“Đang cầm một hộp ô mai, Võ Thắng lập tức hùng hổ không cho Thương Thụ lấy đi, sau đó hai người tranh chấp vài câu thì đánh nhau luôn.”

Phó Nhất Hàng cùng Quách Hoàng tuy rằng hiểu được cái động cơ của Vương Võ Thắng, nhưng vẫn nhìn không được mà đen sì mặt.

Dịch Vĩ cùng Phàn Bân trực tiếp đầu đầy hắc tuyến.

Nhìn xuống ý nghĩ muốn cởi giày đập chết hai kẻ đang hăng tiết vịt kia, Dịch Vĩ bày ra bộ dáng quái dị nhìn bọn họ: “Nhiều tuổi? Hả! Các cậu năm nay bao nhiêu tuổi rồi! Hai tuổi? Hay là ba tuổi? Là chưa đánh nhau bao giờ nên ham mới mẻ hay là dục hỏa đốt người không chỗ để phát tiết hả? hả? Nói đi!”

Phó Nhất Hàng vỗ vỗ vai Dịch Vĩ: “Được rồi, không phải tôi thiên vị, nhưng chuyện này Võ Thắng xử lý cũng quá nóng, nhưng xác thực là hắn không có sai đâu nha.”

Dịch Vĩ trừng mắt liếc Phó Nhất Hàng: “Anh lại còn thiên vị bao che?!”

Quách Hoàng cười cười: “Dịch đội trưởng, anh biết ô mai cũng chỉ có mỗi một hộp, đó cũng là thứ chua chua ngọt ngọt duy nhất trên thuyền mà?”

“Thế thì sao? Bởi vì chỉ có một hộp mà thành lý do khiến hai người trưởng thành xông vào oánh lộn hả?!”

Quách Hoàng cười lắc đầu, nhìn về phía Thương Thụ: “Cái này đại khái cũng là thứ duy nhất để dùng sau khi uống thuốc cho đỡ đắng, đừng nói chúng ta hiện tại ở trên thuyền, dù có ở trên đất liền đi nữa thì bây giờ đồ ăn là thứ cực kì khan hiếm, nói gì đến thứ đồ ngọt khai vị.”

Nói cũng đã hết nước hết cái đến thế rồi, còn không hiểu nữa thì chắc chắn là thằng ngu.

Dịch Vĩ cũng có chút rung động, hỏi: “Thương Thụ, cậu lấy ô mai để làm chi?”

Thương Thụ vẫn lạnh mặt không nói câu nào như trước, Đỗ Hằng thấy thế thở dài nói: “Là Phiên Ngự say tàu, ối ra vài ngày nay rồi, cho nên Thương Thụ mới muốn tìm thứ gì đó chua chua một chút để cậu ta dễ chịu hơn thôi.”

Vương Võ Thắng hừ lạnh một tiếng: “Say tàu! Cũng không muốn nghĩ là do ai hắn mới có thuyền để ngồi bây giờ! Thật đúng là con mẹ nó kiêu quý!”

Phiên Ngự vốn sắc mặt không được tốt lắm, nay lại càng thêm trắng bệch, Thương Thụ đột nhiên đứng lên trừng mắt nhìn Vương Võ Thắng.

Không đợi Thương Thụ mở miệng, Vương Võ Thắng đã sớm không chịu nổi mà rống lên:

“Mày trừng cái gì mà trừng! Bà mẹ mày, mày có tư cách gì mà trừng mắt! Mấy người chúng mày không biết xấu hổ mà nhờ vả theo đuôi bọn tao, nhưng bọn tao đã đuổi chúng mày đi bao giờ chưa! Năng lực chó má gì cũng không có, trước khi lên được thuyền kẻ nào cũng không động thủ không xuất lực! Chúng mày ngoại trừ việc vừa theo đuôi vừa thấy chuyện là trốn chui trốn nhủi ra thì có làm được gì không, bọn tao cũng có chỉ trích chúng mày chưa! Hay bọn tao không cho chúng mày lên thuyền! Mẹ nó! Cái kiểu có việc cầu đến người khác mà còn bày đặt kiêu ngạo, lão tử đây thực sự là lần đầu tiên thấy đấy! Chúng mày làm ra một hạt gạo hay một giọt nước chưa?! Hả! Chúng mày thật đúng là con mẹ nó quá yên tâm thoải mái! Đáng đời chúng tao mới bị chúng mày giả vờ đáng thương lừa gạt! Thật đúng là mẹ nó mất mặt mà!”

Bốn người kia mặt mày biến sắc, Phiên Ngự nghe xong run rẩy rồi hôn mê bất tỉnh luôn.

Thương Thụ ôm lấy hắn đặt lên ghế salon, vỗ mặt của hắn, lo lắng gọi nhỏ.

Vương Võ Thắng thấy thế cũng không tiếp tục nói gì nữa, quay mặt đi, ngồi xuống đè nén tức giận trong lòng.

Quan Mông tuy rằng rất ức chế, nhưng cũng không phải kẻ không hiểu lý lẽ: “Xin lỗi, tôi biết tình huống hiện tại là chúng tôi không phải, nhưng chúng tôi cũng không hề cảm thấy yên tâm thoải mái, chỉ là tình huống bây giờ đã như vậy rồi, chúng tôi cũng chỉ có thể đợi sau này báo đáp các anh. Thương Thụ cùng Phiên Ngự vốn bên nhau từ nhỏ, Phiên Ngự khi còn bé gặp chuyện nên trở thành câm điếc, từ đó thân thể cũng không tốt. Thương Thụ cũng là bởi vì lo lắng cậu ấy, cho nên mới...”

Đỗ Hằng vỗ vỗ vai Quan Mông: “Thực sự rất xin lỗi, là chúng tôi sai, làm việc không suy xét! Chúng tôi...”

58. Chương 58: Chia Rẽ Ôn Áo!

“Không suy xét?”

Quách Hoảng rất ít khi sắc bén mà đối đãi với người khác, bình thường hẳn là một người rất ôn hòa.

“Cái loại hành vi này của các cậu là thiếu suy xét, vậy chúng tôi đây đối với các cậu có phải là cũng thiếu suy xét lắm không? Nếu như vậy, chúng tôi cũng nên hảo hảo nói một chút chuyện tiếp theo rồi.”

Quay đầu hỏi Tào Bân vốn quen thuộc địa hình nơi này: “Cậu thử tính toán xem, chúng ta còn bao lâu nữa mới đến thành phố T?”

Tào Bân suy nghĩ một chút rồi nói: “Coi như là đi đường bộ cả ngày lẫn đêm thì ít nhất cũng phải hai hôm, đi đường thủy cũng phải vòng vèo thêm kha khá, vốn có thể dừng tại hai trấn nhỏ, nhưng sợ sau khi cập bờ lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn nên đường đi hiện tại của chúng ta là chạy vòng qua, dựa theo tốc độ bây giờ thì ít nhất cũng phải nửa tháng.”

Quách Hoảng gật đầu, nói với mấy người kia: “Các cậu nghe thấy chưa! Thức ăn chuẩn bị trước khi lên thuyền căn bản không đủ sống qua nửa tháng, cho nên thực xin lỗi, từ hôm nay trở đi, mỗi bữa chúng ta đều phải có kế hoạch, mà đối với những kẻ ăn không ngồi rồi lại chẳng có tí công hiến nào thì chần chẫn là không hề có trong kế hoạch của chúng ta đâu!”

Dịch Vĩ nhún nhún vai: “Tôi tán thành, dù sao thức ăn cũng là do chúng tôi mạo hiểm trộm ra từ kho lương thực, chúng tôi cũng không phải là nhà từ thiện!”

Thế nhưng nếu như không cho bọn hắn thức ăn thì cũng chẳng khác nào bọn sát nhân máu lạnh, Phó Nhất Hàng chính là cái kiểu người chính nghĩa nhẹ dạ này.

“Không cần phải làm rộn đến mức này, mọi người hiện tại đều ở trên cùng một chiếc thuyền, hơn nữa việc này có lẽ Thương Thụ thật không có nghĩ nhiều như vậy đâu, có ai lại không lo lắng trong hoàn cảnh này chứ! Tôi nghĩ nên quên đi...”

“Đại ca!”

Vương Vô Thắng cắt đứt lời Phó Nhất Hàng: “Anh đã quên cái thằng nhóc lần trước rồi sao? Bây giờ là cái thời đại gì, chẳng lẽ anh còn nhìn không thấu ư? Đây là một chuyện nhỏ, nhưng cũng là bởi vì những chuyện nhỏ này mới thấy hết được bản chất của con người! Lúc hắn cầm ô mai, cũng không nghĩ tới Mặc Nhiễm uống thuốc có sợ đắng hay không, cậu ấy có bị say tàu hay không! Chỉ xem trọng bạn của mình, đại ca, mấy người bọn họ mới là người một nhà! Bọn họ chiếu cố cho người thân mình rồi mới nghĩ tới kẻ khác, chúng ta vốn là người ngoài, nên họ sẽ chẳng nói lý lẽ gì đâu, đối với bọn họ, chúng ta cũng đã hết lòng rồi, không có nghĩa vụ phụ trách những chuyện sau này nữa!”

Thương Thụ ngồi xổm bên người Phiên Ngự, cúi đầu không nói lời nào, Đỗ Hằng và Quan Mông cũng hiểu rõ bọn họ nói không hề sai, mà nếu quả thực không được chia phần thức ăn thì chỉ có con đường chết mà thôi.

Cuối cùng Lan Dương đi ra giảng hòa: “Mọi người nhịn một chút là được mà, thức ăn là do chúng ta kiếm, thực sự không có nghĩa vụ phân phát không công. Trên thuyền cũng có không ít việc phải làm, vậy để cho bọn họ dùng sức lao động đổi lấy thức ăn là được rồi, mọi người cảm thấy thế nào?!”

Đỗ Hằng và Quan Mông chỉ có thể gật đầu, còn Quách Hoảng cũng không phải thật tâm quyết bức họ tới chết, cho nên chẳng phản đối gì.

Vương Vô Thắng hừ một tiếng bỏ đi, nhìn chung cũng không có ý kiến.

Hồ Hiểu Ba thở ra một hơi, dựng thẳng ngón cái với Lan Dương, rồi nháy mắt cười cười, Dịch Vĩ cùng Phó Nhất Hàng nhìn Thương Thụ, Phiên Ngự, rồi cũng rời khỏi phòng khách.

Phan Thần tính tình khá trẻ con, lại cũng khá hiếu kỳ, cho nên xán vào bên cạnh Quách Hoảng hỏi:

“Anh Hoàng, anh có biết chuyện thằng nhóc mà anh Võ Thắng vừa nói là chuyện gì không?”

Quách Hoàng nhìn hần nghiêng ngẫm cười nhẹ: “Vậy cậu có biết lòng hiếu kỳ sẽ giết chết con mèo hay không?”

Phan Thần suy nghĩ một chút, rồi cũng chẳng thêm nghĩ cẩn thận vì sao lòng hiếu kỳ sẽ hại chết con mèo mà không phải là con chó, cũng không phải con heo!

Vừa định hỏi vì sao thì đã không thấy bóng dáng Quách Hoàng đâu, sau đó lại xoay người tìm kẻ khác hỏi vì sao sẽ hại chết mèo, và đem chuyện thằng nhóc nào đó quên sạch không còn một mảnh.

Dạ Mặc Nhiễm rót cục cũng ngủ dậy, xoa xoa mắt nhìn Phương Cẩm bên cạnh mình.

Ngoại trừ lần bị hần cho uống nước trong hồ mà bất tỉnh, hầu như chưa bao giờ hần tỉnh lại mà Phương Cẩm còn ngủ cả.

“Cẩm, anh vẫn luôn coi chừng em mà không nghỉ ngơi sao?”

“Nghỉ ngơi rồi.” Phương Cẩm nâng hần dậy, đỡ hần uống mấy ngụm nước, rồi đặt chén xuống chuẩn bị đi ra.

Dạ Mặc Nhiễm vô thức kéo áo y, kết quả động vào vết thương, nhưng hần vẫn cố nhin đau đớn: “Anh đi đâu vậy?”

Phương Cẩm dìu hần quay về giường: “Đi lấy thứ gì để ăn, rất mau sẽ trở lại.”

Dạ Mặc Nhiễm bưng vết thương gặt đầu, Phương Cẩm nhìn hần một hồi rồi mới đi ra ngoài.

Lên tầng hai, mới vừa đi tới phòng khách, Phương Cẩm thiếu chút nữa động vào Quách Hoàng đang bưng một chén cháo: “Oái, nguy hiểm thật, cậu đến đúng lúc quá, để Mặc Nhiễm ăn cháo này đi, ăn nóng cho ngon.”

Phương Cẩm nhìn thoáng qua, rồi chẳng nói chẳng rằng đoạt bát cháo trên tay Quách Hoàng xoay người đi thẳng.

Bưng cháo trở về phòng, người đang từ từ nhắm mắt ngủ kia lại vội vàng mở to mắt ra.

Phương Cẩm ăn thử một miếng rồi mới thổi cho nguội, sau đó mới dứt từng thìa vào miệng Dạ Mặc Nhiễm.

Mới non nửa bát mà Dạ Mặc Nhiễm đã ăn không nổi, Phương Cẩm đặt bát xuống, đứng lên đi ra ngoài, trước khi ra đến cửa, y dừng lại, quay đầu lại nhìn Dạ Mặc Nhiễm: “Anh đi cất bát, rồi mang thuốc đến cho em.”

Phương Cẩm đi rồi, Dạ Mặc Nhiễm mới nhẹ nhàng mỉm cười.

Không biết có phải là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi hay không, mà Phương Cẩm ở trong mắt của hần thực sự càng ngày càng đáng yêu.

Thuốc trị vết thương bên ngoài là do Dịch Vĩ chuẩn bị, sợ sau này có chuyện gì cần đến, nhưng hần cũng không chuẩn bị nhiều.

Hiện tại Dạ Mặc Nhiễm đã dùng hơn phân nửa, lượng thuốc còn lại cũng chỉ đủ trong 2, 3 ngày nữa.

Dạ Mặc Nhiễm vươn tay xoa vùng lông mày cau chặt của Phương Cẩm: “Lại nhíu mày đến mức có thể ép bẹp con muỗi rồi đây!”

Chờ sau khi Phương Cẩm cởi băng vải trên người mình ra, Dạ Mặc Nhiễm mới ngăn hần thay thuốc mới cho mình.

“Cẩm, em muốn tắm, hồ nước trong không gian rất có hiệu quả trị liệu, em vào tắm một chút sẽ ra ngay!”

Phương Cẩm không ngăn cản, chỉ gặt đầu với hần.

Dạ Mặc Nhiễm cười cười, kéo Phương Cẩm qua hôn nhẹ lên khóe miệng y rồi biến mất.

Phương Cẩm nhìn khoảng không trống trải trước mặt, thần tình băng lãnh nhiều thêm một tia đau thương.

Dạ Mặc Nhiễm cẩn thận xuống nước, hồ nước mới vừa đọng tới vết thương đã dâng lên một trận đau đớn, nhưng rất nhanh dòng nước lạnh lẽo cũng làm dịu đi sự đau đớn rất bỗng.

Sợ Phương Cẩm lo lắng nên hắn không dám tắm lâu, chỉ tùy tiện lau người một chút rồi trực tiếp xích lõa đi ra ngoài.

Chăn đệm vừa thay mới lại bị Dạ Mặc Nhiễm làm ướt.

Phương Cẩm cầm khăn lông đưa hắn lau khô từ đầu đến chân, sau đó ôm hắn đặt trên ghế lớn, còn y thì dọn dẹp lại gian phòng một lần nữa.

Chờ khi gian phòng đã được sắp xếp gọn ghẽ, Dạ Mặc Nhiễm cũng đã bị nhìn hết từ đầu tới chân, Phương Cẩm mới thay thuốc rồi băng lại cho hắn.

Dạ Mặc Nhiễm thầm nghĩ được sống cùng với Phương Cẩm mãi mãi, chẳng cần phải nói gì, chỉ cần được ở bên nhau là được rồi.

Bất Phương Cẩm ngồi ở đầu giường, Dạ Mặc Nhiễm chui tọt vào lòng y.

Không biết là do mất máu quá nhiều hay sao mà giữa thời tiết mùa hè nóng nực quạt cũng không bật mà Dạ Mặc Nhiễm vẫn cảm thấy có chút lạnh.

Bị Phương Cẩm giống như cái máy sưởi miễn phí ôm, Dạ Mặc Nhiễm từ trong không gian lấy cái máy chơi game ra nghịch trong chốc lát rồi lại ngủ thiếp đi.

Phương Cẩm lấy máy chơi game trong tay Dạ Mặc Nhiễm, để lên bàn, rồi nhẹ nhàng kéo cao chăn, cứ như vậy duy trì tư thế ôm để Dạ Mặc Nhiễm an tâm ngủ.

Thẳng đến tối Tiểu Vô bưng cơm chiều gõ cửa đi vào, Dạ Mặc Nhiễm cũng không hề tỉnh.

Bây giờ thức ăn khan hiếm không thể phí phạm, mọi người đều ưu tiên làm đồ ăn đem tới cho Dạ Mặc Nhiễm trước.

Bất quá lúc nào Dạ Mặc Nhiễm cũng ngủ, mà Dạ Mặc Nhiễm ngủ nên Phương Cẩm cũng không thể động dậy, cũng chẳng thể ăn, cho nên mang đến thế nào rồi lại cũng cứ thế mang đi.

Tối đa là buổi tối hoặc nửa đêm, Phương Cẩm sẽ tự đi đến phòng bếp làm gì đó để ăn, Dạ Mặc Nhiễm mỗi lần ăn chỉ được vài hớp, Phương Cẩm vì thế nên mỗi bữa cũng làm rất ít, nhưng chia thành nhiều lần, ăn không hết thì Phương Cẩm sẽ ăn nốt.

Tiểu Vô vừa mới chuẩn bị lạng lẽ ra ngoài, thì Dạ Mặc Nhiễm cuối cùng cũng tỉnh dậy.

Mơ màng cả nửa ngày mới nhìn rõ được người trước mặt: “Tiểu Vô? Cậu làm kẻ trộm hả!”

Nhẹ khom thắt lưng dừng bước lại, Tiểu Vô yếu ớt xoa người.

“Anh thì sẽ chết vì ngủ nhiều đấy! Tỉnh lại là đem người khác độc chết!”

Dạ Mặc Nhiễm ngáp một cái thật dài: “Hình như lâu rồi tôi không thấy bóng dáng cậu đâu cả, gần đây lại bề bộn chuyện gì thế!?”

“Vội vàng chạy trốn chết, rồi diễn bài “sinh tồn trên biển”, rồi lại kiếm thuốc thang cho một tên siêu vô lương tâm, lại vừa biến mình thành nô bộc 24 giờ!”

Nhìn biểu tình “tôi hận không thể ăn thịt anh” của tên này, tâm tình Dạ Mặc Nhiễm cứ phờ phợt thẳng tắp bay lên: “Ui, cậu luyện tập với ai thế, vài ngày không gặp mà công phu mồm mép lại lên level thế này, xem ra trên thuyền này có nhiều “chuyện vui” để cậu luyện tập lắm nha!”

Mẹ nó!

Lão tử suốt ngày lo lắng người tùy thời sẽ ngỏm củ tỏi thì còn thời gian đâu mà đi kiếm chuyện vui chứ hả!

Tiểu Vô quay đi chẳng dám nói thêm câu gì, sợ Dạ Mặc Nhiễm tinh thần bùng bùng khí thế khiến mình ngược lại phun máu mà chết!

Thở phì phì chạy ra khỏi phòng, khi đi tới cửa, hắn không cam lòng mà quay đầu lại trông Dạ Mặc Nhiễm thêm hai cái nữa.

Dạ Mặc Nhiễm cầm lấy tay Phương Cẩm, cười ranh mãnh: “Anh nói Tiểu Vô tại sao lại đáng yêu như thế chứ, chọc một hồi là cậu ta lại xù lông lên.”

Buồn chán nghịch ngợm một hồi, Dạ Mặc Nhiễm mới buông tay y xuống.

“Cẩm, anh có biết biện pháp nào khiến anh cũng có thể vào trong không gian của em không, nếu như anh cũng có thể đi vào thì tốt rồi...”

“Trên thuyền có một không gian dị năng giả.”

Dạ Mặc Nhiễm sững sốt một chút, hắn biết không gian dị năng rất hi hữu, không nghĩ tới bên cạnh hắn lại có một người.

“Nhưng hắn ta không giống với em.”

“Sao?” Vô cùng kinh ngạc ngược mắt nhìn Phương Cẩm.

“Không gian của hắn chỉ có tác dụng như một cái kho mang theo bên người, mỗi chiều chỉ khoảng 4 mét, người không thể vào trong đó.”

Dạ Mặc Nhiễm nghi hoặc hỏi: “Chỉ có 4 mét thì đựng được cái gì hử, lại không thể cho vật sống đi vào, anh xác định hắn là không gian dị năng giả sao? Không gian của em có thể cho người vào được, còn nhiều thứ nữa cũng có thể, diện tích lại không hề hạn chế, chỉ ít em không thấy được tận cùng của không gian đó là ở chỗ nào! Hay em mới là kẻ không bình thường ở đây?”

“Không biết.”

Phương Cẩm nhìn Dạ Mặc Nhiễm hình như rất quan tâm vấn đề này, liền kéo hắn xuống, nhẹ xoa xoa tóc: “Cẩn thận một chút càng tốt, nếu như bại lộ thì hãy nói không gian chỉ có vài mét thôi.”

Ngủ vài ngày chưa từng xuống giường lần nào, Dạ Mặc Nhiễm thực sự chịu không được nữa, đột nhiên nhớ tới chuyện mà hắn vẫn cứ quên.

“Vương Thiệu đâu? Đã chết rồi sao?”

Cẩm thấy khi hắn vừa nhắc tới cái tên kia, độ ẩm trong phòng đột nhiên giảm hẳn: “Không chết, ở trên thuyền.”

Bất quá cũng sắp chết.

Dạ Mặc Nhiễm nhòm người lên, nói: “Chúng ta đi xem hắn đi, hắn ngóc một chỗ chắc chắn sẽ rất chi là tịch mịch đó.”

Phương Cẩm nhìn lên vai Dạ Mặc Nhiễm, ngay lúc Dạ Mặc Nhiễm cho rằng Phương Cẩm sẽ không đáp ứng lời của hắn, thì Phương Cẩm lại cầm lấy quần áo giúp hắn mặc vào.

59. Chương 59: Vương Thiệu Chết!

Trời đã tối hẳn, bọn họ ở trên biển cũng không cần lo lắng chuyện ánh sáng sẽ hấp dẫn tang thi, cho nên trên thuyền chung quanh đều rất sáng sủa.

Đây là lần đầu tiên Dạ Mặc Nhiễm ra khỏi phòng từ khi lên thuyền, đột nhiên hắn có lại cảm giác bưng tỉnh giống như đã cách cả thế hệ.

Phòng bếp ở tầng hai có một khoảng không nhỏ để chứa đồ linh tinh, Vương Thiệu đang bị nhốt trong đó.

Ngày đó sau khi Dạ Mặc Nhiễm bất tỉnh vì lấy đạn, Tiểu Vô nghe Vương Vô Thắng nói hắn đã bắn Vương Thiệu vài phát súng, vì vậy tính “người tốt” nổi lên, hắn tự mình lấy dao khoét đạn ra cho Vương Thiệu.

Tiện nhân chính là tiện mệnh, lặn qua lặn lại như vậy mà vẫn không chết. (tiện mệnh: số con gián đập mãi không chết)

Lúc Phương Cẩm đỡ Dạ Mặc Nhiễm đi tới, mọi người trong phòng khách đều ngạc nhiên vui mừng nhìn hân.

Phó Nhất Hàng vẫn luôn lắng nghe Tiểu Võ thuật lại tình huống của hân, Phương Cẩm quá độc đoán, từ lúc Dạ Mặc Nhiễm thụ thương tới nay ngoại trừ Tiểu Võ cùng Lan Dương đi vào thì ai cũng không được mon men đến gần, cũng không cho phép thăm hỏi.

Cho nên giờ thấy Dạ Mặc Nhiễm, tự nhiên trong lòng sẽ rất vui vẻ: “Mặc Nhiễm có thể xuống giường rồi sao, đừng quá miễn cưỡng, tuy rằng chỗ bị thương chỉ ở vai, thế nhưng đã chảy máu rất nhiều, có lẽ nên nằm nghỉ nhiều thì hơn!”

Dạ Mặc Nhiễm cười nói: “Không có việc gì, đi lại một chút cũng tốt, Phương Cẩm sẽ không cho tôi làm gì xằng bậy đâu.”

Tình hình lúc đầu quá mức hỗn loạn, Chu Kiếm, Phan Thần cùng Tào Bản căn bản không thấy rõ thiếu niên bị thương này.

Bây giờ thấy mặt hân, cả đám đều rất sửng sốt, cho dù trắng bệch suy yếu, nhưng khí chất tao nhã tựa thiên tiên cùng dung mạo vẫn như trước làm cho kẻ khác phải đui mù.

Quách Hoàng đi tới bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm, lúc đi ngang qua ba người, rất không cẩn thận mà đạp cho mỗi tên một cước.

“Ba người bọn họ là đi cùng Dịch Vĩ, Phan Thần là không gian dị năng giả, cũng nhờ có cậu ấy nên chúng ta hiện tại mới có lương thực.”

Phan Thần vừa bị điểm danh, lập tức nhảy ra cười cười, vẻ mặt tươi hơn hẳn khoe cả một miệng đầy răng trắng sáng.

“Hề nhô hề nhô, tôi là Phan Thần, cậu chắc là ít tuổi nhất nhỉ, rốt cục cũng có một người tôi không phải gọi là anh rồi! Ha ha.”

Vương Vô Thắng đi tới phía phía sau xách áo hân lên.

“Đừng có lèm bèm ở đây! Lại vớ vẩn nữa tôi lấy băng dính dán miệng cậu lại đó!”

Phan Thần thấy Dạ Mặc Nhiễm nhìn mình, vội vã từ trên ghế salon đứng lên vòng qua Vương Vô Thắng đang chắn trước mặt.

“Hắc hắc, cậu có phải rất ngạc nhiên khi thấy dị năng giả lợi hại như tôi phải không? Nói cho cậu biết nha, không gian dị năng của tôi có thể lấy ra rất nhiều thứ! Muốn cái gì là có thể lấy ra được cái đó a! Quả thực chính là hàng cao cấp để chuẩn bị đi du lịch đó! Bất quá cậu nhìn tôi cũng vô dụng, tôi cũng không biết cái không gian này tại sao mà có, cho nên tôi cũng không có biện pháp giải thích cho cậu được.”

Về mặt hân khi nói tựa như không thể giải thích rõ ràng được cho Dạ Mặc Nhiễm mà cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Dạ Mặc Nhiễm cũng xác định tên này thực sự là một tên phỉ bò, bèn gật đầu với hân ý nói mình đã hiểu. (phỉ bò = vô tâm vô phể, nghĩ gì nói nấy, ko lượn lẹo)

Thiếu niên mỹ lệ thanh nhã mang theo vẻ mặt suy yếu gật đầu thuận theo trong nháy mắt như tia sét oánh chết Phan Thần.

Tròng lòng ngứa ngáy, hân thực muốn nhào tới ôm thiếu niên vào lòng mà hảo hảo thương yêu!

Từ trước đến nay, hân nghĩ cái gì thì lập tức sẽ làm cái đó ngay lập tức, chỉ là mới vừa nhảy dựng lên đã bị Vương Vô Thắng lần thứ hai dí xuống ghế salon.

Tào Bản cùng Chu Kiếm rất ăn ý cách xa hân hai bước, tuyệt không thừa nhận mình là đồng đội của cái tên dở hơi này!

Thấy trên ghế salon còn có vài người khác nữa, chuyện mấy hôm nay Tiểu Võ cũng đã nhắc qua với hân.

Đỗ Hằng thấy Dạ Mặc Nhiễm đang nhìn về phía bên này liền vội vã đứng lên:

“Chúc mừng cậu đã có thể xuống giường đi lại, có lẽ cậu nên chú ý nghỉ ngơi nhiều cho sớm khỏi hẳn thì hơn.”

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu xã giao với hắn, cũng không nói thêm cái gì.

Dịch Vĩ không biết nên bắt đầu ra sao, đành nhướn mày nhìn Dạ Mặc Nhiễm cười nhẹ:

“Thân thể cậu quả thật rất chi là không được, phải học tập quân đội chúng tôi mà rèn luyện nhiều hơn đi! Nếu giờ đã có thể xuống giường bước đi, cũng đã tỉnh táo hơn trước, vậy chúng ta có vài vấn đề cũng nên tính toán ra ngô ra khoai nhỉ!”

Dạ Mặc Nhiễm ghét bỏ lườm hắn: “Người lớn sao lại tính toán với trẻ con, ngay trước mặt cấp dưới mà anh không ngại khó coi hả!”

Dịch Vĩ bị Dạ Mặc Nhiễm thoáng cái làm cho đầu óc chập mạch, đợi đến lúc hoàn hồn thì Phương Cẩm cùng Dạ Mặc Nhiễm cũng đã đi khỏi phòng khách.

Hắn nhìn về phía phòng bếp, cười mắng một tiếng.

Vương Thiệu đang hấp hối nằm trên mặt đất trong kho hàng chật hẹp, Dạ Mặc Nhiễm nhìn hắn một hồi rồi quay đầu hỏi Phương Cẩm:

“Anh xác định hắn còn sống?”

Phương Cẩm đáp Vương Thiệu một cước, Vương Thiệu giật giật nhưng vẫn không mở mắt.

Dạ Mặc Nhiễm nhíu mày tựa hồ đang lo lắng một chuyện làm hắn rất khó xử.

“Anh nói em nên tục tiếp cho hắn chết thống khoái, hay cứ để cho hắn tự sinh tự diệt?”

Phương Cẩm không trả lời hắn, Dạ Mặc Nhiễm cũng không trông cậy vào Phương Cẩm sẽ trả lời.

“Vĩ... cái gì...”

Dạ Mặc Nhiễm nhìn kẻ đang quỳ rạp trên mặt đất, cười nói:

“Không chỉ chưa chết mà còn thở dốc ra được vài từ như thế, mày sống dai quá rồi đấy!”

“... Vĩ... sao...?”

Dạ Mặc Nhiễm đẩy tay Phương Cẩm đang đỡ mình ra, đi tới trước mặt Vương Thiệu rồi ngồi xổm xuống:

“Nói tao nghe thử nguyên nhân vì sao lại không cầu xin tao tha cho mày?”

Vương Thiệu đang quỳ rạp trên mặt đất khẽ run rẩy, mái tóc xõa xuống khiến cho không ai có thể nhìn thấy gương mặt hắn.

“Mày... sẽ không bỏ qua... cho tao, không... thà để tao chết... minh bạch...”

Dạ Mặc Nhiễm băng lãnh nhìn hắn trầm mặc nửa ngày, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được nói rằng:

“Bởi vì... nếu như tao không giết mày, tao sẽ phải chết ở trong tay mày.”

Vương Thiệu giật giật, cả nửa ngày mới chật vật lộ ra khuôn mặt, ánh mắt mờ mịt nhìn hắn.

Dạ Mặc Nhiễm vươn tay nâng cằm hắn lên: “Mày không cần minh bạch, mày chỉ cần biết rằng đời trước mày thiếu nợ tao, đời này phải phục vụ quên mình mà trả lại.”

Nói rồi, Dạ Mặc Nhiễm mạnh tay đập gương mặt Vương Thiệu xuống nền đất rầm một tiếng.

Dạ Mặc Nhiễm đang chuẩn bị vịn tường đứng lên, nhưng Phương Cẩm đã nhanh hơn đi tới bên cạnh đỡ lấy hắn.

Dạ Mặc Nhiễm bưng vết thương, hít sâu một hơi rồi nói với Phương Cẩm:

“Không cần lại lãng phí thức ăn nữa, để hắn tự sinh tự diệt đi.”

60. Chương 60: Dị Biến!

Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy vết thương có điểm gì đó là lạ, sợ Phương Cẩm lo lắng nên mượn cớ vào toilet kiểm tra một chút.

Xác định không có hề có vết máu chảy ra mới thở dài một hơi, nhưng vừa ngẩng đầu thấy bóng mình trên gương sũng sốt một chút, tới gần muốn nhìn cho kĩ, kết quả bị dọa đến mức nhảy giật ra đằng sau.

Mấy thứ dầu gội sữa tắm để trên bồn rửa tay bị Dạ Mặc Nhiễm đụng rớt xuống đất, tiếng rơi vỡ loảng xoảng.

Phương Cẩm ở ngoài cửa gọi lớn: “Tiểu Nhiễm? Làm sao vậy?”

Dạ Mặc Nhiễm vội vã đáp lại y: “Không... không có việc gì, em trượt tay thôi.”

Dạ Mặc Nhiễm cố gắng khiến bản thân mình bình tĩnh lại, đi tới trước gương, tỉ mỉ nhìn gương mặt mình, xác định không phải mình hoa mắt.

Đột nhiên nghĩ cái gì đó liền vươn tay ngưng kết dị năng, tất cả những hạt nước nhỏ giờ đều biến thành màu xanh đậm, mơ hồ giống như màu mắt hiện tại của hắn.

“Mở cửa ra.”

Phương Cẩm quát lớn khiến Dạ Mặc Nhiễm hoàn hồn, bình phục một chút tâm tình rồi mới đẩy cửa ra.

Phương Cẩm nhìn chằm chằm Dạ Mặc Nhiễm trên dưới vài lần, sau đó không nói chẳng rằng xoay người đi trải giường chiếu.

Dạ Mặc Nhiễm ngồi ở trên chiếc ghế bành lớn nhìn Phương Cẩm, suy nghĩ có nên gọi y một tiếng hay không.

“Cẩm...”

Phương Cẩm quay đầu lại nhìn nhưng vẫn không nói gì.

“Cẩm, em cảm thấy mắt có chút khó chịu, hình như có cái gì bay vào ấy.” Nói xong hắn còn vươn tay dụi dụi.

Phương Cẩm bỏ chăn đệm xuống đi tới trước mặt Dạ Mặc Nhiễm, vươn tay nâng mặt hắn lên tới trước ngọn đèn tỉ mỉ nhìn hồi lâu.

“Không có gì, nhắm mắt lại nghỉ ngơi chút đi.”

Dạ Mặc Nhiễm gạt đầu không nói gì nữa, thẳng đến khi nằm trên giường rồi vẫn không nghĩ nổi nguyên nhân.

Nửa đêm Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên tỉnh lại, Phương Cẩm như là có cảm ứng liền vô thức ôm sát hắn vào lòng.

Dạ Mặc Nhiễm chỉ cảm thấy cả người khó ở không nói nên lời, nhưng vẫn luôn chịu đựng không nhúc nhích.

Phương Cẩm cảm thấy nhiệt độ của người trong lòng mình càng ngày càng cao, bèn nhòm dậy xem thử.

Thấy Dạ Mặc Nhiễm sắc mặt có điểm không bình thường, y vội vàng đứng lên bật đèn.

“Làm sao vậy? Gặp ác mộng à?”

Dạ Mặc Nhiễm mở mắt ra, tựa hồ như đang chịu đựng rất cực khổ.

“Cẩm... khó chịu quá... em khó chịu quá.”

Phương Cẩm ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm, kiểm tra vết thương trên bả vai hắn có biến hóa gì không.

“Chỗ nào khó chịu?”

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu: “Không biết... toàn thân đều khó chịu... Cẩm...”

Phương Cẩm tìm thuốc hạ sốt đưa cho Dạ Mặc Nhiễm uống, rồi ôm hân vào lòng hy vọng có thể khiến hân thoải mái hơn một chút.

Dạ Mặc Nhiễm yên lặng nhẫn nại, ở trong lòng Phương Cẩm mơ màng ngất đi, bỗng có một cơn buồn nôn dữ dội khiến hân nằm úp sấp trên giường kịch liệt nôn mửa.

Phương Cẩm vỗ vỗ lưng để hân dễ chịu hơn, thế nhưng y vừa mới vỗ một cái, dạ dày Dạ Mặc Nhiễm lại càng cuộn lên lợi hại.

Khoảng thời gian này chưa từng ăn uống cho tử tế, nên trong dạ dày hân giờ trống trơn chẳng có gì.

Hân ói hết thuốc ra, nôn mãi cũng chỉ nhổ ra được chút dịch dạ dày, cuối cùng chuyển thành nôn khan.

Phương Cẩm ôm hân xoa nhẹ dạ dày, cảm giác trong bụng Dạ Mặc Nhiễm không ngừng kịch liệt co rút.

Cuối cùng ngay cả mặt xanh mặt vàng cũng không phun ra nổi, Dạ Mặc Nhiễm ghé vào bên giường không ngừng thở dốc.

Giường co hơn nửa đêm đến gần sáng, Phương Cẩm đỡ Dạ Mặc Nhiễm xiêu vẹo quay về giường.

Dạ Mặc Nhiễm chỉ còn đủ khí lực để thở dốc, Phương Cẩm cũng không làm phiền để hân nghỉ ngơi.

Sau đó Phương Cẩm mới đi dọn sạch sẽ mọi thứ trên giường dưới đất.

Nhìn Dạ Mặc Nhiễm càng ngày càng lo lắng.

“Nói cho anh biết chỗ nào khó chịu, khó chịu như thế nào?”

Dạ Mặc Nhiễm cả người run rẩy, nằm cuộn tròn úp sấp trên giường, bởi vì đã ói cả nửa đêm nên giọng nói giờ đây khàn khàn không thành tiếng.

“Không... biết, toàn thân... đau.”

Phương Cẩm sờ sờ mái tóc bết đầy mồ hôi của Dạ Mặc Nhiễm, lo lắng nói:

“Anh sẽ quay lại ngay.”

Ngày vừa mới lên, mọi người trên thuyền hầu như còn chưa dậy.

Phương Cẩm trực tiếp chạy ào vào xóc hết chấn màn gọi mọi người dậy, Quách Hoàng, Lan Dương còn có Tào Bân ngủ ở trên giường, Phan Thần cùng Tiểu Võ ngủ ở trên ghế sa lon, Phó Nhất Hàng, Dịch Vĩ, Vương Võ Thắng cùng Chu Kiếm ngủ ở trên ghế salon ngoài chiếu nghỉ bên ngoài, còn những người khác thì ngủ ở tầng hai.

Phương Cẩm hô lớn: “Tiểu Nhiễm gặp chuyện rồi.”

Nói xong, y lưu lại một đàn mắt tròn mắt dẹt còn chưa mở ra hết mà xoay người trở về phòng.

Mọi người ngốc ngốc một chút, rồi bỗng giật mình hiểu ra, vội vã chạy theo vào xem tình huống.

Thấy Dạ Mặc Nhiễm như vậy, tất cả đều ngưng trọng nhú mày.

“Thử cho cậu ta uống lại thuốc kia xem.”

Phương Cẩm lắc đầu: “Uống gì cũng nôn ra hết.”

Lan Dương để Phương Cẩm ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm, chậm rãi đem băng vải cởi ra.

“Có thể là do thuốc trị ngoại thương gây tác dụng phụ, nếu không thì rửa thuốc đi rồi thử xem tình hình coi sao.”

Tiểu Võ vội vã vận sức đun nước nóng giúp Dạ Mặc Nhiễm rửa vết thương.

Còn chưa kịp băng lại, Dạ Mặc Nhiễm đã ôm siết lấy bụng há mồm thở dốc.

Phương Cẩm che một bên vai bị thương của hân, lo lắng khẽ hô: “Tiểu Nhiễm!”

Quách Hoàng quay đầu lại, hỏi: “Tiểu Võ, đêm qua Mặc Nhiễm ăn cái gì?”

“Cháo a, mấy ngày nay tôi không dám cho anh ấy ăn những thứ khác.”

Dạ Mặc Nhiễm gắt gao ôm bụng cuộn tròn trên giường, cả người mồ hôi đầm đìa.

Phan Thần chạy đến một bên, lục tung tất cả các thứ trong không gian của mình, Chu Kiếm khó hiểu nhìn hần.

“Lúc này cậu còn muốn làm cái gì?”

Cúi đầu trên mặt đất tìm kiếm, Phan Thần đáp: “Tôi xem thử có cái gì... xài được...”

“Vậy cậu cảm thấy cái gì có thể dùng?”

Phan Thần thất bại quay đầu lại nhìn Chu Kiếm.

“Tôi cũng không biết, tôi chỉ muốn làm cái gì đó, còn hơn là đứng nhìn cậu ấy như vậy.”

Tựa hồ đau nhức tới cực điểm, Dạ Mặc Nhiễm cố không động vào bên vai bị thương nữa, mà hai tay gắt gao ôm lấy bụng, liên tục giãy dụa.

Dịch Vĩ bước lên phía trước: “Phương Cẩm ôm lấy cậu ấy, đừng làm cho vết thương lại nứt ra, cậu ấy lam như thế sẽ làm tổn thương nội tạng mất.”

Phương Cẩm vội vàng ôm Dạ Mặc Nhiễm vào lòng, dứt khoát kéo tay Dạ Mặc Nhiễm ra.

Thế nhưng Dạ Mặc Nhiễm đã đau đến cứng người không thể chịu nổi, Phương Cẩm phải mất khá nhiều sức lực mới cởi tay hần ra được.

Mất đi bàn tay ấn trên bụng, hần vô pháp ức chế mà rên lên những tiếng khàn nho nhỏ.

Ngay cả dưới tình huống không gây tê lấy đạn, Dạ Mặc Nhiễm cũng không đau đến như vậy, Phương Cẩm đỏ bừng mặt, ôm lấy hần, cả người đều run rẩy.

Quách Hoảng trong lòng đã lạnh đi phân nửa: “Có thể là... là viêm ruột thừa hay không?”

Phương Cẩm lắc đầu: “Lúc 14 tuổi đã cắt rồi.”

Tất cả mọi người đều thúc thủ vô sách, Phương Cẩm chỉ có thể ôm Dạ Mặc Nhiễm, mắt mở trừng trừng nhìn hần thống khổ nhưng không cách nào làm giảm bớt đau đớn cho hần.

Mới sáng sớm mà Dạ Mặc Nhiễm đã ướt đầm ba bộ quần áo, người càng ngày càng suy yếu, nhưng những thống khổ kia vẫn không hề chuyển biến tốt đẹp.

Dạ Mặc Nhiễm chỉ cảm thấy bụng mình giống như có những lưỡi dao nhỏ bên trong không ngừng đâm chọc, khiến hần đau đến chết đi sống lại.

61. Chương 61: Phúc Đi Đôi Với Họa!

Dạ Mặc Nhiễm thấy cây kéo trên bàn, không biết lấy khí lực từ đâu, bèn kiên quyết vươn tay cầm lấy kéo, không hề do dự đâm thẳng vào bụng mình.

Phương Cẩm từ cửa xộc vào nhìn thấy, vội vàng ngăn cản hần tự làm hại mình nhưng vô ích, máu đã chảy nhỏ giọt từ bàn tay đang cầm lưỡi kéo sắc nhọn xuống.

Dạ Mặc Nhiễm ngoại trừ đau đớn như xé bụng ra thì đã không còn chút cảm giác nào nữa.

Phương Cẩm quăng cây kéo sang một bên, lo lắng ôm Dạ Mặc Nhiễm vào lòng: “Tiểu Nhiễm...”

Nằm cuộn tròn trong cái ôm ấm áp khiến Dạ Mặc Nhiễm từ từ ngừng giãy dụa.

Bỗng, một luồng ánh sáng màu xanh đậm từ trên thân thể Dạ Mặc Nhiễm chậm rãi tỏa ra, sau đó vây quanh người hần mà bành trướng ra ngoài.

Dạ Mặc Nhiễm hoảng hốt cùng Phương Cẩm đang sợ hãi không biết chuyện gì đang xảy ra.

Phương Cẩm vội vã khóa trái cửa lại, muốn tới gần Dạ Mặc Nhiễm, lại bị tầng quang mang bao quanh hắt chặn lại.

Dạ Mặc Nhiễm tê tâm liệt phế kêu rên, Phương Cẩm không tới gần được, đành quỳ ngay bên cạnh, sâu trong đáy mắt tràn đầy thống khổ sâu đậm.

Ở ngoài cửa không ngừng vang lên tiếng gọi cùng tiếng đập cửa, Dạ Mặc Nhiễm nằm trên mặt đất từ từ nhắm hai mắt thở dốc, ánh sáng xanh đậm trên người ngày một mờ đi.

Phương Cẩm vội vàng bò tới ôm chặt Dạ Mặc Nhiễm vào trong lòng.

Dạ Mặc Nhiễm kéo tay Phương Cẩm đặt trên bụng mình, cố sức đè xuống, Phương Cẩm rất sợ làm hấn đau, nhưng rất nhanh ý cảm thấy có một cái gì đó không tầm thường.

Không xác định nhìn nhìn Dạ Mặc Nhiễm, ý nhẹ gọi: “Tiểu... Nhiễm?”

Dạ Mặc Nhiễm thông thả nhắm mắt lại, thanh âm suy yếu uể oải:

“Kết tinh... không gian, em không biết... tại sao lại... như vậy, Cẩm... em không đau nữa rồi, chỉ là... cảm thấy... mệt mỏi quá.”

Vừa dứt câu, hắt liền ngã vào lòng Phương Cẩm, hôn mê bất tỉnh.

Uỳnh một tiếng, cửa bị đá văng, một đám người tràn vào.

Tiểu Vô dậm chân quát lớn: “Phương Cẩm, con mẹ nhà anh, sao lúc nào cũng thích chơi trò khóa cửa thế!”

Hồ Hiểu Ba vội ngăn hắt lại: “Cậu đừng nóng, xem Mặc Nhiễm làm sao trước đã.”

Phương Cẩm nghiêm mặt lạnh lẽo tổng hết bọn họ ra ngoài.

Tiểu Vô con mắt thiếu chút nữa lọt tròng, lại bị Quách Hoảng áp đảo lùi về phòng.

Trời còn chưa sáng, Dạ Mặc Nhiễm đã tỉnh lại, hắt khê động dậy, cảm thấy Phương Cẩm ôm mình chặt cứng, như thể sợ hắt lại làm ra chuyện gì thương tổn đến bản thân.

Dạ Mặc Nhiễm lúc này mới chú ý tới vết thương trong lòng bàn tay Phương Cẩm, tự trách ảo não vuốt nhẹ: “Đau không?”

Phương Cẩm lắc đầu: “Ăn một chút gì đi.”

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu, từ không gian lấy ra một vài thứ đưa cho Phương Cẩm.

“Em muốn ăn pasta. ” (mỳ ý ^^)

“Được.”

Lúc Phương Cẩm bưng đĩa mỳ ý đi vào phòng, đã thấy Dạ Mặc Nhiễm đang ôm bụng đứng bên cửa sổ, trong lòng cả kinh, vội đặt đĩa xuống chạy tới ôm người kia vào lòng:

“Lại đau nữa sao?”

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu: “Không có, sau này cũng sẽ không đau như vậy nữa rồi, Cẩm, anh có biết dị năng giả phân thành hai loại không?”

Phương Cẩm lắc đầu.

“Em cũng vậy, khi vừa vào không gian, thì đột nhiên suy nghĩ này đã hiện ra trong đầu. Một loại là ý niệm dị năng giả, một loại là tinh thần lực dị năng giả. Như anh, Tiểu Vô, Phan Thần đều thuộc về ý niệm dị năng giả, dùng ý niệm để phát động dị năng.”

“Còn em là loại tinh thần lực?”

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu.

“Có cái gì khác nhau?”

Vừa nói chuyện, ý vừa tranh thủ xúc một đĩa mỳ dứt vào miệng Dạ Mặc Nhiễm.

Đợi khi nuốt hết thức ăn trong miệng, Dạ Mặc Nhiễm mới tiếp tục nói: “Chỉ cần còn có ý niệm là có thể vận dụng dị năng, cũng giống như thể năng của con người, nghỉ ngơi tốt là có thể sử dụng.”

“Vậy tinh thần lực vốn phải thông qua tinh thần?” Y thừa dịp vừa hỏi vừa lừa dứt thêm một miếng nữa cho Dạ Mặc Nhiễm.

“Đúng vậy, tinh thần lực của dị năng giả là linh hồn của bản thân mang theo một sức mạnh tiềm ẩn, dùng rồi sẽ hết, hơn nữa nghỉ ngơi cũng không thể khôi phục lại được, do vậy, dù kiệt sức cũng không ảnh hưởng tới tinh thần lực mà vẫn có thể phát động dị năng.”

“Ừ, vậy sau này em đừng dùng dị năng nữa.”

Nhân cơ hội lại dứt thêm một miếng, chờ Dạ Mặc Nhiễm nuốt xuống, y mới hỏi tiếp:

“Sử dụng không gian lấy thứ này thứ kia có tiêu hao tinh thần lực không?”

“Cái này có thể không cần tính đến, vì có lẽ chỉ mất một phần rất nhỏ thôi.”

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu ý bảo ăn không nổi nữa, Phương Cẩm nhìn trên đĩa chỉ còn một chút, cũng thỏa mãn mà đặt đĩa xuống.

Chỉ chỉ vào bụng mình, hắn nói: “Ngày hôm qua anh sờ thấy cái thứ cứng cứng trong bụng em chính là tinh thần lực kết tinh đó.”

Phương Cẩm ừ một tiếng, cũng không nói gì nữa, lúc này, Dạ Mặc Nhiễm mới ý thức được lúc này nói chuyện với Phương Cẩm, hắn đã bất tri bất giác mà ăn nhiều hơn so với bình thường, thì ra là y cố ý đánh lạc hướng hắn, giờ hắn ăn xong, y lại khôi phục thành cái dạng tảng băng ngàn năm không tan này, thật đáng ghét!

“Tinh thạch nếu như bị hư hao, em cũng sẽ mất mạng.”

Phương Cẩm ánh mắt đề phòng nhìn chằm chằm Dạ Mặc Nhiễm: “Cái gì?”

Dạ Mặc Nhiễm sờ sờ bụng mình: “Nếu như tinh thạch bị phá hủy, em cũng sẽ chết, thế nhưng, chỉ cần có tinh thạch, em vẫn sẽ cường đại giống như ý niệm dị năng giả.”

Phương Cẩm nhíu mày nhìn chằm chằm Dạ Mặc Nhiễm thật lâu: “Sau này không được tùy tiện sử dụng dị năng nữa.”

Dạ Mặc Nhiễm cười cười, vươn tay ôm lấy cổ Phương Cẩm, Phương Cẩm vội vã cầm lấy tay hắn, không cho hắn cử động mạnh mà ảnh hưởng đến vết thương.

Dạ Mặc Nhiễm hì hì cười, kéo bên vai bị thương của mình ra, ngay cả một dấu vết cũng chẳng có.

Phương Cẩm vô cùng kinh ngạc ngấy người, còn Dạ Mặc Nhiễm thì ngẩng đầu lên khơi mào một nụ hôn sâu triển miên.

Dạ Mặc Nhiễm lôi kéo Phương Cẩm bò lên trên khoảng sân phơi nắng ở tầng 3, ngồi trên ghế salon hình tròn, hắn thoải mái dựa vào lòng Phương Cẩm.

Phương Cẩm ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm, hai người mười ngón tay giao quẩn: “Cẩm, bao lâu nữa mặt trời mới mọc?”

Gió trên biển tuy rằng không lớn, nhưng thổi vào người cũng có chút lạnh, Phương Cẩm đang suy nghĩ có nên xuống dưới lấy chăn đem lên không.

“Cẩm... anh nói em có nên cảm tạ thời đại tận thế này không?”

Nhìn Dạ Mặc Nhiễm không muốn động đây, Phương Cẩm chẳng thể làm gì khác hơn là ôm sát hắn vào lòng, muốn dùng nhiệt độ cơ thể mình mà sưởi ấm cho hắn.

“Nếu như không phải tận thế, thì mỗi ngày anh đều vội vàng làm việc của anh, còn em... đại khái cũng vẫn tiếp tục bay qua bay lại biểu diễn khắp nơi, nói vậy, chúng ta có lẽ... vĩnh viễn cũng sẽ không giống như bây giờ...”

“Muốn đánh đàn sao?”

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu: “Em chỉ là đang nghĩ tới một câu nói...”

Mặt trời như lòng đỏ trứng màu da cam từ từ nhô lên từ phía cuối chân trời, xua tan đi bóng đêm mờ mịt, sâu trong đáy mắt đen thẳm của Dạ Mặc Nhiễm, một tình cảm ấm áp chậm rãi lan tỏa.

Nghe tiếng nước biển cuộn cuộn ngoài khơi, từng cơn sóng nối tiếp nhau lấp lánh ánh sớm mai, hần nhẹ nhàng nói:

“Phúc hề họa sở phục... Họa hề phúc sở ỷ.” (Phúc đi đôi với họa, trong họa lại có phúc, trong phúc lại có họa)

62. Chương 62: Tham Niệm Sát Dục!

Lan Dương sáng sớm bưng thuốc cùng bữa sáng đến gian phòng, lại thấy bên trong trống tuếch, vội hốt hoảng xoay người đi tìm, thì lại đụng vào Tiểu Võ đang ở ngay phía sau.

Mấy thứ trong tay bị đụng rớt xuống đất nghe loảng xoảng.

Hai người ở trên sân phơi nắng thích chí hưởng thụ cảnh mặt trời mọc, hoàn toàn không biết cả bọn bên dưới đã loạn cào cào hết cả lên.

Khi hai người đi xuống, sắc mặt mấy người ngồi trong phòng khách đã lúc xanh lúc trắng muôn hình muôn vẻ, thiếu chút nữa khiến Dạ Mặc Nhiễm nhìn không được cười phá lên.

Nhìn Dạ Mặc Nhiễm sắc mặt tái nhợt, bọn họ cũng không đành lòng nói cái gì nữa, đều tự thở dài rồi giải tán.

Đang chuẩn bị trở về phòng, Dạ Mặc Nhiễm lơ đãng瞥 mắt tới chỗ Phiên Ngự ngồi, đột nhiên ngừng lại.

Phương Cẩm theo ánh mắt của hắn liếc mắt thấy Phiên Ngự vẫn luôn nhìn Dạ Mặc Nhiễm một cách kì lạ, trong khoảng thời gian này xảy ra nhiều chuyện, khiến hắn thần kinh buột chặt đến trông gà hoá cuốc.

Phiên Ngự đầu tiên là thấy Dạ Mặc Nhiễm nhìn hắn, đối với hắn cười cười, thế nhưng Dạ Mặc Nhiễm nhìn chằm chằm vào ánh mắt của hắn khiến hắn chậm rãi có cảm giác không được tự nhiên.

Thương Thụ vốn đang ngồi ở bên kia ghế sofa, thấy Dạ Mặc Nhiễm nhìn Phiên Ngự như vậy, liền lập tức phòng bị tới ngồi bên cạnh hắn, lạnh lùng trừng mắt nhìn chằm Dạ Mặc Nhiễm.

Cả đám người trong phòng khách thấy bọn họ giằng co như vậy, nhất thời không giải thích được, rồi lại không biết như thế nào cho phải, chỉ có thể đứng ngoài coi bốn người chơi mất.

Quách Hoảng bước vài bước lại gần Dạ Mặc, không nói gì, Vương Võ Thắng cũng đề phòng đặt tay lên súng.

Tiểu Võ thì âm thầm ngưng kết dị năng đi tới bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm, rồi lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc:

“Mặc Nhiễm, làm sao vậy? Cậu ta gọi là Phiên Ngự, đi cùng với ba người kia, có thể là vì cậu ta bị cầm điếu nên không nói câu gì, vì vậy chắc anh không nhớ ra cậu ta.”

Dạ Mặc Nhiễm nhìn nhìn Tiểu Võ, sau đó lại nhìn Phiên Ngự, không thềm nói gì xoay người đi xuống phía dưới.

Mấy người Tiểu Võ nhìn nhau rồi rất ăn ý đi theo sau Dạ Mặc Nhiễm, Dịch Vĩ dùng ánh mắt ý bảo mấy người Lan Dương chú ý quan sát đám người Phiên Ngự, rồiif cũng đi theo xuống phía dưới.

Trở về phòng, Dạ Mặc Nhiễm có chút đau đầu, còn chưa kịp ngồi xuống, Tiểu Võ đã vù vù mở cửa xông vào:

“Mặc Nhiễm, anh vừa nhìn cái gì đấy? Có phải Phiên Ngự kia có vấn đề không? Chúng ta có nên đuổi bọn họ ra khỏi thuyền không?”

Quách Hoàng gõ đầu Tiểu Vô cái bộp, còn Phó Nhất Hàng thì ngồi xuống ghế salon.

“Mặc Nhiễm, thân thể cậu thế nào rồi? Ngày hôm qua đau đến thế, hôm nay tại sao không chịu nằm trên giường nghỉ ngơi mà lại còn chạy loạn.”

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu nói: “Không có việc gì rồi.”

Suy nghĩ một chút, có lẽ vẫn cảm thấy lo lắng, Dạ Mặc Nhiễm nói tiếp: “Sau này nên cách xa Phiền Ngự kia một chút, hắn không yếu ớt như mọi người tưởng đâu!”

Dịch Vĩ vào cửa vừa vặn nghe được câu nói kia, thuận tiện đóng cửa lại, hỏi:

“Làm sao cậu biết? Vừa nãy cậu nhìn ra gì rồi?”

“Không phải nhìn ra cái gì, mà là khí tức.”

Mấy người Phó Nhất Hàng rất hiểu mùi Dạ Mặc Nhiễm vô cùng chuẩn xác, còn Tiểu Vô thì hiếu kỳ hỏi xem Dạ Mặc Nhiễm đã ngửi thấy mùi vị gì.

“Khí tức gì thế? Anh ngửi thấy trên người hắn có mùi gì đặc biệt sao?”

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu: “Là mùi vị của tang thi.”

Lời này vừa nói ra đã khiến tất cả những người đang ngồi đều kinh ngạc không ngớt, Vương Vô Thắng vô cùng sững sờ nói:

“Mặc Nhiễm, cậu nói trên người hắn có mùi vị của tang thi, hay là nói hắn chính là tang thi?”

“Tôi không biết, tôi chỉ có thể khẳng định hắn đã từng bị tang thi cắn phải.”

Dịch Vĩ cùng Phó Nhất Hàng liếc mắt nhìn nhau: “Đã bị cắn nhưng không có biến dị?”

Quách Hoàng lại có một kết luận khác: “Hay là do thời kỳ ủ bệnh của mỗi người không giống nhau?”

Dạ Mặc Nhiễm tán thưởng liếc mắt nhìn Quách Hoàng:

“Không sai, thời kỳ ủ bệnh của mỗi người đều không giống nhau, người thường thể chất yếu biến dị càng nhanh, nhưng thông thường chậm nhất cũng không quá ba giờ. Dị năng giả nếu như bị cắn rồi mười mấy tiếng sau mới bắt đầu biến dị, cũng căn cứ theo trình độ mà thời gian phát bệnh sẽ bất đồng, thế nhưng lâu nhất không thể quá một ngày. Chúng ta lên thuyền cũng khoảng một tuần rồi, nhất định hắn đã bị cắn trước khi lên thuyền, thế nhưng tang thi nơi này sớm đã bị tập trung lại, vậy thì khoảng thời gian hắn bị cắn phải còn trước cả lúc đó nữa.”

Tiểu Vô lú lười: “Hay... hay có thể tại hắn không giống với mọi người? Hắn có cái loại kháng thể gì đó, cho nên sẽ không bị biến dị?”

“Nếu như hắn không bị biến dị thì tôi đây sao ngửi được cái mùi tanh tưởi thối hoắc đó!”

Dịch Vĩ đứng lên: “Mặc kệ thế nào, nếu như hắn đã từng bị cắn, nhất định phải rời thuyền, phải cách ly! Mọi người trên thuyền không có khả năng cùng hắn chôn cùng!” Nói xong y liền đi ra ngoài.

Phó Nhất Hàng hiểu rõ tính tình của y, vội vã đuổi theo.

Tiểu Vô là kẻ cứ thấy chỗ nào có náo nhiệt thì bu vào, Vương Vô Thắng cùng Quách Hoàng đành để Dạ Mặc Nhiễm hảo hảo nghỉ ngơi, gật đầu với Phương Cẩm rồi cũng rời khỏi phòng.

Mọi người vừa đi, Dạ Mặc Nhiễm lại nằm dựa vào người Phương Cẩm: “Hắn cũng là dị năng giả.”

Phương Cẩm nhàn nhạt ừ một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Ghé vào ngực Phương Cẩm nghịch nghịch nút thắt trên áo y, Dạ Mặc Nhiễm nói tiếp: “Hắn muốn giết em.”

Phương Cẩm thân thể bỗng căng lên, kéo Dạ Mặc Nhiễm đang ườn ẻo trong lòng mình ngồi thẳng dậy, nhìn hắn chăm chú một hồi.

“Đợi trong phòng, có việc lập tức tiến vào không gian.”

Dạ Mặc Nhiễm kéo áo Phương Cẩm đang định rời đi, hỏi: “Anh muốn đi giết hấn sao?”

Tuy rằng không trả lời, nhưng sát ý trong mắt Phương Cẩm cũng rất rõ ràng.

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu, cầm chặt tay y hơn: “Anh đánh không lại hấn, hấn ta là tinh thần lực dị năng giả.”

Phương Cẩm giật tay ra khỏi Dạ Mặc Nhiễm, nói: “Em thật ngốc, chỉ toàn tự kỷ bản thân mình.”

Dạ Mặc Nhiễm từ trên giường nhảy lên lưng Phương Cẩm: “Cẩm... sát ý của hấn chỉ mới chọt lóe lên thôi, cũng không nhất định sẽ thực sự động thủ! Anh đừng đi, hấn chỉ là có hứng thú với em thôi, em đảm bảo sẽ không rời khỏi anh, gặp tình huống bất lợi, em sẽ lập tức vào không gian, Cẩm, em không muốn thấy anh rơi vào bất cứ hoàn cảnh nguy hiểm nào.”

Trầm mặc nửa ngày, Phương Cẩm trầm thấp nói: “Còn anh thì sao? Biết rõ bên cạnh em có nguy hiểm mà anh lại bỏ mặc không làm gì sao?”

Dạ Mặc Nhiễm biết cứng rắn với y không được, nên chỉ có thể nhẹ nhàng nói:

“Thế nhưng em ở trong không gian sẽ phải đợi thật lâu, nếu như anh bị thương, gặp phải nguy hiểm không có em, anh sẽ phải làm sao đây! Anh cho là ở trong bụng mẹ thêm một cục đá rất tốt hay sao! Ngày hôm qua đau chết em, làm sao vừa mới thể hôm nay đã không có chuyện gì được! Tinh thạch vừa mới hình thành, căn bản không ổn định, nhiều lần đều đau đến gập cả lưng, anh có biết không, hiện giờ trong mắt những tinh thần lực dị năng giả, em là một miếng thịt béo bở! Nói cho anh biết sát ý của hấn với em, không phải là để cho anh nhìn thấy mà ra tay trước, mà là muốn anh hiểu, bây giờ em không thể sống thiếu được anh, để anh có sự phòng bị với hấn!”

63. Chương 63: Có Anh Ở Đây, Không Có Dị Năng Cũng Chẳng Sao Cả!

Dạ Mặc Nhiễm nói rồi ôm bụng trườn từ trên lưng Phương Cẩm xuống, nằm thẳng trên giường:

“Đã nói đến thể mà anh vẫn thích tự mình đi nạp mạng, anh muốn đi thì biến nhanh lên! Vừa vặn cho bọn chúng cơ hội, dù sao bây giờ giết tôi so với bóp chết con kiến còn dễ dàng hơn!”

Phương Cẩm xoay người nhìn Dạ Mặc Nhiễm không nói lời nào, hấn giận dỗi quay đầu đi trầm nghĩ, tên tiểu tử này tại sao còn chưa cút lại đây!

Cuối cùng đợi nửa ngày, Phương Cẩm vẫn không đang nhúc nhích đứng ở bên giường, Dạ Mặc Nhiễm sợ y đã quyết chí, đợi mình ngủ say rồi lại đi giết người!

Hấn biết Phương Cẩm tính tình quật cường, nhưng ít ra từ trước đến giờ, cái gì y cũng đều nghe hấn.

Dạ Mặc Nhiễm chỉ là đã đánh giá sai chấp niệm của Phương Cẩm đối với sự an toàn của hấn!

Hấn càng nghĩ càng cảm thấy khả năng Phương Cẩm chờ mình ngủ mất rồi lại đi giết người cực kỳ cao, cho nên hấn đành cắn răng, đã diễn thì diễn cho trót vậy!

Dạ Mặc Nhiễm xóc chân lên không thèm nhìn Phương Cẩm đang đứng như tượng bên cạnh, trực tiếp xuống giường đi vào phòng tắm.

Giả vờ như có như không ôm bụng, vào đến phòng tắm, hấn mới thở ra một hơi ngồi vắt chân trên bồn cầu.

Trước đây bởi vì ngoại hình bắt mắt nên hấn cũng từng bị không ít công ty mời chào làm minh tinh điện ảnh, bất quá để chuyên tâm cho âm nhạc nên hấn đều cự tuyệt toàn bộ.

Nhưng trong cái vòng showbiz luẩn quẩn đó, hấn cũng có vài bằng hữu là người nổi tiếng, thỉnh thoảng cũng sẽ làm khách mời trong mấy loại MV ca nhạc của bọn họ.

Có một tiền bối trong giới diễn viên từng nói qua, trên màn ảnh muốn gạt người trước tiên phải tự lừa gạt được chính mình, chỉ ít phải làm được chín phần thật một phần giả thì mới chân chính được gọi là diễn viên.

Còn trong sinh hoạt bình thường, muốn gạt người chỉ cần ba phần thật bảy phần giả là đủ rồi.

Dạ Mặc Nhiễm là đau bụng thật, bất quá nếu để so sánh với hôm qua thì cũng chẳng có gì để nói đến.

Hắn không thích đem một vài nhược điểm của mình bày ra ngoài cho người khác thấy, từ trước đến giờ hắn vẫn luôn luôn xinh đẹp, là thiên kiêu chi tử được người người xun xoe ủng hộ vây quanh.

Mà ngay cả Dư Vi đã là bạn gái hắn hai năm trời cũng chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng đau dạ dày lặn lộn trên giường của hắn.

Nhưng từ nhỏ ở trước mặt Phương Cẩm, hắn chưa từng đeo cái mặt nạ kiêu ngạo giả dối đó.

Cùng y đánh nhau đau sẽ ở trước mặt y nhe răng trợn mắt, có chút không hài lòng sẽ vừa đánh vừa chửi, chứ không giống như đối với những người khác.

Dạ Mặc Nhiễm ngồi gần người trên bồn cầu, tự dưng nhớ tới những việc khi còn nhỏ, nhìn sự việc dưới con mắt khác khiến có những chuyện mà đến tận bây giờ hắn mới phát hiện ra.

Nguyên lai Phương Cẩm chưa bao giờ giấu diếm tình yêu của mình, chỉ là cách yêu của y khác với mọi người mà thôi.

Cửa bị đập mạnh vang lên từng tiếng ỳnh ỳnh, Dạ Mặc Nhiễm cả kinh, phát hiện mình cư nhiên đã thất thần một lúc lâu.

Mắt thấy cánh cửa sắp bị đập rụng, Dạ Mặc Nhiễm vội vã đứng dậy mở cửa, còn không quên bưng bụng bày ra bộ đáng yếu ớt.

Phương Cẩm đợi nửa ngày không thấy Dạ Mặc Nhiễm đi ra, lo lắng gọi hắn vài tiếng cũng chẳng thấy có ai đáp lại.

Sợ hắn vì đau quá mà ngất đi nên vội vàng trực tiếp đập cửa.

Thấy bộ dáng khó chịu của Dạ Mặc Nhiễm, y nhanh tay đỡ lấy đỡ hắn, Dạ Mặc Nhiễm đẩy Phương Cẩm ra, tuy rằng không ôm bụng nữa, nhưng bước chân lại đi rất chậm.

Bò lên trên giường lấy một cái gối chèn vào trước bụng, hắn cũng không thèm nói với Phương Cẩm nửa câu.

Nhìn Dạ Mặc Nhiễm nằm úp sấp như vậy rõ ràng là ngủ sẽ rất khó chịu, vùng xung quanh hông mảy Phương Cẩm càng cau chặt thành hình chữ xuyên.

Nằm xuống bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm, kéo người đang xù lông kia vào lòng mình.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn y một cái không thèm giẫy dụa, tìm một góc độ thoải mái nhắm mắt ngủ khì.

Phương Cẩm suy nghĩ một chút, cuối cùng đưa tay đặt nhẹ lên bụng Dạ Mặc Nhiễm.

Tương phản với nhiệt độ trong lòng bàn tay, bụng của Dạ Mặc Nhiễm rất lạnh lẽo.

Cái bụng mềm mại khi xưa giờ cũng không bằng phẳng, nhiều năm bị đau dạ dày khiến hắn chẳng bao giờ béo được, cứ gầy yếu đến tận bây giờ, khiến Phương Cẩm rất đau lòng.

Bàn tay Phương Cẩm dù không hề ấn xuống, nhưng vẫn cảm thấy xương chậu nhô ra hai bên, cũng mơ hồ cảm thụ thấy trong bụng dưới Dạ Mặc Nhiễm có một chỗ rắn như đá.

Nếu như bắt buộc phải lựa chọn, Phương Cẩm thà rằng Dạ Mặc Nhiễm không có dị năng, vì như thế hắn sẽ không phải chịu đựng nỗi đau này.

Làn da dưới bàn tay y thỉnh thoảng lại co giật nhẹ, nếu như nó mạnh lên thì hô hấp Dạ Mặc Nhiễm cũng sẽ có biến hóa nhỏ.

Còn nếu cơn co giật ấy duy trì lâu thật lâu, Dạ Mặc Nhiễm sẽ khó chịu mà cự quấy một chút.

Phương Cẩm biết Dạ Mặc Nhiễm thoát nhìn gầy yếu, nhưng nghị lực của hắn cũng rất kinh người.

Nếu cơn đau tới mức độ khiến Dạ Mặc Nhiễm biểu hiện ra ngoài, thì đổi lại là người khác, chỉ sợ đã sớm nằm lặn lộn dưới đất mà hô đau.

Ba năm trước, khi Dạ Mặc Nhiễm quay về trường học tham gia diễn tấu trong lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, nếu như không phải Phương Cẩm ngoài ý muốn nhìn thấy trước khi lên sân khấu, Dạ Mặc Nhiễm

phải uống thuốc thì y cũng sẽ không biết người đang mỉm cười nhàn nhạt, đầu ngón tay nhẹ nhàng lưu loát tấu ra khúc nhạc mê hồn ấy đang phải chịu đựng một cơn đau đớn khó nhin.

Phương Cẩm một mực đứng trong chỗ tối nhìn chăm chú vào hắn, nhìn hắn cùng những người đó nói chuyện với nhau, đùa giỡn, giữa đủ mọi loại người, bày ra bộ dáng xã giao thành thạo.

Nếu như không phải nhìn chăm chăm vào hắn, căn bản sẽ không nhìn thấu những cử động nhỏ mà hắn tận lực che giấu.

Dạ Mặc Nhiễm thích cưỡi sổ thật to dưới tầng trệt, thích rời xa khu vực thành thị, thích những nơi yên bình thanh tĩnh.

Phương Cẩm lo lắng cho hắn, cho nên vẫn luôn theo sau hắn.

Dạ Mặc Nhiễm về đến nhà, trực tiếp kéo áo khoác ngã vào ghế sa lon, Phương Cẩm vẫn một mực đứng ngoài cửa sổ nhìn.

Nhìn dáng dấp Dạ Mặc Nhiễm đau dạ dày không kịp đi toilet mà ôm lấy thùng rác nôn mửa, nhìn Dạ Mặc Nhiễm ngã xuống nằm cuộn tròn trên thảm trải sàn, nhìn Dạ Mặc Nhiễm mặc áo sơ mi trắng đơn bạc khom người ôm lấy đầu gối một cách đáng thương...

Phương Cẩm chỉ hận không thể chạy ào tới ôm thật chặt người đó vào trong ngực.

Thế nhưng y dựa vào cái gì, y có tư cách gì, người bên cạnh vương tử phải là công chúa, y vĩnh viễn không có cái tư cách đó!

Mi mắt nhỏ nhỏ khê chớp, giữa mặt nằm ngủ như thế này quả thực khiến Dạ Mặc Nhiễm rất khó chịu.

Ở trong lòng Phương Cẩm, hắn khê nghiêng người rúc vào ***g ngực y.

Phương Cẩm khoát tay lên lưng Dạ Mặc Nhiễm, trong lòng vẫn không yên tâm mà hỏi tiếp:

“Vẫn khó chịu à... là do nó sao?”

Dạ Mặc Nhiễm không rõ y đang nói cái gì, chỉ nghi hoặc nhìn y: “Đừng nói mấy thứ tôi nghe không hiểu, ý anh là gì?”

“...Mỗi lần bụng em co lại, có phải là dạ dày đau đúng không! Có biện pháp nào lấy tinh thạch kia ra không, dù không có dị năng cũng chẳng sao cả, đã có anh ở đây rồi.”

Dạ Mặc Nhiễm cúi đầu, dè tay lên cảm thụ tinh thạch trong bụng mình, mới vừa dùng một chút lực mà bụng hắn đã đau đến giật nảy mình.

Phương Cẩm ôm chặt không cho hắn xằng bậy: “Anh chỉ hỏi thôi, em đừng có làm loạn.”

“Tôi chỉ định thử sờ thôi, tôi không biết có biện pháp nào nữa hay không, tôi chỉ biết có một, đó chính là giết chết tôi đi.”

“Thôi đừng giận nữa, chờ thân thể em thích ứng, có lẽ sẽ không đau nữa.”

Phương Cẩm cho dù gắt gao ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm, nhưng cảm giác tùy thời sẽ mất đi người này khiến trong lòng y không thể yên ổn được.

“Phiền Ngự... Là vì muốn lấy tinh thạch của em sao?”

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu: “Tinh thần lực của hắn đã tiêu hao nhiều lắm mới có thể trông yếu đuối như vậy, khôi phục tinh thần lực có hai biện pháp, một là tự hấp thu linh khí, ví dụ như những loại đá có linh khí, tinh thể này nọ, bất quá những thứ này so với người ngoài hành tinh còn khó gặp hơn. Biện pháp thứ hai chính là hấp thu tinh thần lực của người khác, nhưng cũng không phải bất cứ ai đều được, nếu như đối phương quá mức cường đại thì dù hắn có chiếm được tinh thạch của người đó, khi hấp thu cũng sẽ gặp phản phệ rất nguy hiểm.”

“Nói vậy ý niệm dị năng giả không thể bằng được tinh thần lực dị năng giả?”

Dạ Mặc Nhiễm hì hì cười với Phương Cẩm, đưa tay lên nhéo má y: “Thế nào, sợ sau này đánh nhau không thắng nổi em à?”

Chờ Dạ Mặc Nhiễm nhéo đã rồi, Phương Cẩm mới ôm hẳn vào lòng một lần nữa, Dạ Mặc Nhiễm nhẹ giọng thở dài:

“Có được sẽ có mất, để mạnh mẽ hơn cũng phải trả một cái giá cực kì lớn.”

Phương Cẩm không nói gì, cái giá phải trả này khiến y nghĩ mà sợ.

64. Chương 64: Cá Tang Thi Xuất Hiện!

Đột nhiên Dạ Mặc Nhiễm ngồi bật dậy từ trong lòng Phương Cẩm, Phương Cẩm khẩn trương nhìn, sợ hẳn lại đau bụng hay có chuyện gì đó.

Dạ Mặc Nhiễm đắm chiêu một chút, rồi vội vàng cầm quần áo nhét vào người Phương Cẩm: “Mau mặc quần áo, đã xảy ra chuyện!”

Phương Cẩm không hỏi nhiều, thoáng hai ba cái đã mặc xong, Dạ Mặc Nhiễm vừa xuống giường đã lão đảo mấy cái, Phương Cẩm vội vàng dìu hẳn.

Chờ cơn choáng váng đi qua, hẳn lấy ra từ trong không gian một cây trủy thủ: “Cầm chắc, súng đạn dùng rồi cũng có lúc hết, dị năng cũng sẽ có thời gian hạn chế.” (thời gian đóng băng, giống như sử dụng skill trong game ý, phải mất một chút thời gian để hồi phục trước khi sử dụng được tiếp theo, thường thì một vài giây)

Bọn họ hiện tại đang ở trên biển, Dạ Mặc Nhiễm không biết dị năng của Phương Cẩm có thể sử dụng được trong nước hay không, có lẽ cứ nên đề phòng cho thật tốt thì hơn.

Phương Cẩm mới vừa cất kỹ trủy thủ, đột nhiên thuyền bị đụng phải cái gì đó, mấy thứ đồ đạc đều đổ xô nghiêng về một phía.

Phương Cẩm thoáng cái không nắm kịp, Dạ Mặc Nhiễm hoảng sợ theo cơn chấn động mà ngã sấp xuống sàn, lăn hai vòng cùng với đồng đồ đạc rơi vãi lả tả, rồi đập vào cái tủ cạnh tường mới dừng lại được..

Phương Cẩm cũng mất trọng tâm không đứng vững mà ngã trên mặt đất.

Vội lánh khỏi hướng có va chạm, Phương Cẩm kéo Dạ Mặc Nhiễm vào lòng, dùng thân thể bảo vệ hẳn tránh cho những đồ vậy này nọ trên thuyền rơi vỡ đụng phải.

Thuyền lay động càng ngày càng kịch liệt, Phương Cẩm thừa dịp giữa hai lần chòng chành mà vội kéo Dạ Mặc Nhiễm ra khỏi phòng.

Bên ngoài phòng đâu đâu cũng là nước, mọi thứ đều ướt nhẹp.

Phương Cẩm nắm chặt tay vịn cầu thang mới khiến y và Dạ Mặc Nhiễm theo từng đợt rung động của thuyền không bị ngã sấp xuống.

Vài tiếng súng vang lên cùng với những tiếng hét quá dị sợ hãi, rung động của thuyền dần dần bình ổn lại đôi chút.

Phương Cẩm vội vã kéo Dạ Mặc Nhiễm chạy lên phía trên, đồ đạc trong phòng khách giờ đã thành một đồng lộn xộn, đến chỗ đứng cũng không có.

Phương Cẩm kéo Dạ Mặc Nhiễm chạy đến boong thuyền, nhìn cả một đám người đang chật vật, vài người trên thân thể còn có vết máu.

“Chuyện gì xảy ra?”

Phó Nhất Hàng thở phì phò, sắc mặt rõ ràng còn chưa thoát ra khỏi cơn hoảng loạn: “Không biết là hải quái hay là... cá cũng bị nhiễm rồi.”

Dạ Mặc Nhiễm nhú mảy: “Cái dạng gì nữa đây? Lực phá hoại mạnh mẽ vậy không lẽ là cá voi? Đó là sinh vật chỉ xuất hiện ở biển lớn thôi mà.”

“Có lẽ là Anaconda gì đó.” (rắn khổng lồ trong loạt phim kinh dị Anaconda về loài rắn khổng lồ của rừng Amazon của đạo diễn Dwight H. Little)

Dạ Mặc Nhiễm nhìn về phía Tiểu Võ: “Cậu nghĩ đây là rừng Amazon sao? Làm sao có cái loại quái vật đấy được.”

Lan Dương nhìn mọi người, nói: “Tất nhiên sẽ không giống nhau, nhưng nếu như biến dị xảy ra, thực vật dưới biển lại sung túc, có thể xảy ra chuyện đó không?”

Phan Thần kinh hồn chưa kịp thở dốc: “Anh Dương, anh là nói... cá tang thi?”

“Cũng có thể...”

Dịch Vĩ quét mắt nhìn mọi người một vòng: “Các cậu có nhớ không trong khoảng thời gian này chúng ta đã gặp không ít xác thuyền chiến, nhưng bên trong không hề có thi thể bất kì ai không?”

Tiểu Võ cảm thấy sau lưng mát lạnh, rụt cổ lại, nói: “Cá ăn thịt? Thương đế ơi! Người còn có thể điên cuồng đến vậy sao!”

Vừa dứt lời, thuyền lại chấn động thêm lần nữa, Phương Cẩm vẫn luôn một tay nắm lấy cái cột, một tay ôm chặt Dạ Mặc Nhiễm, cho nên không vấn đề gì, chỉ trừ cả người giờ đã ướt đầm.

Mọi người phản ứng mau lẹ vội nắm lấy những thứ có thể bắt được.

Ngay sau đó, chấn động còn lớn hơn.

Quan Mông bị lắc qua lắc lại vài cái trượt tay, theo dòng nước xô mạnh đến rơi xuống biển.

Đỗ Hằng vội vàng đưa tay ra bắt nhưng không nắm kịp, cầm lấy lan can không ngừng cúi xuống biển gọi tên Quan Mông.

Dạ Mặc Nhiễm biết trong lúc này hẳn là nên chuyển tâm đối phó với sự tình đang diễn ra dưới đáy thuyền, chứ không nên nghĩ tới mấy việc xui xẻo.

Thế nhưng khi hẳn vừa nhìn thấy sự việc đã xảy ra vừa rồi, trong lòng chắc chắn nếu như mình ngã xuống, Phương Cẩm sẽ không cầm lấy lan can gọi đâu, mà y sẽ nhảy xuống theo tìm mình.

Chấn động tạm thời ngưng lại, Đỗ Hằng ngồi bệt trên boong thuyền, ánh mắt kinh hoàng tan vỡ.

Ngay bên cạnh hẳn là Tào Bân đang nhìn xuống biển, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Mọi người trong lòng đều rõ ràng, Quan Mông dữ nhiều lành ít.

Chu Kiếm run run, sắc mặt trắng bệch nhìn Tào Bân: “Cậu có nhìn thấy... thấy cái gì dưới biển không?”

Tào Bân lắc đầu, hẳn rất sợ chính mình ngã xuống, còn thời gian đâu mà dám nhìn xem dưới nước có cái gì chứ.

Mặt biển chậm rãi yên ổn trở lại, Đỗ Hằng vẽ mặt thống khổ ngồi trên boong thuyền vẫn không nhúc nhích.

Thương Thụ đi qua vỗ nhẹ bờ vai của hẳn, thăm an ủi.

Phó Nhất Hàng thấy vật kia tạm thời sẽ không trở lại, vội vàng nói: “Võ Thắng, Lan Dương, hai cậu nhanh đi lái thuyền, phải ra khỏi vùng biển này ngay, Dịch Vĩ, mấy người chúng ta nhanh đem mấy thứ vô dụng trong phòng khách ném xuống, không thể cứ ở trên boong thuyền thế này được.”

Mọi người lập tức nghe theo, mỗi người một việc.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn Đỗ Hằng, cảm thấy bi thống giờ này của hẳn thực sự rất châm chọc.

Trong phòng khách, mọi người đều bận rộn dọn dẹp, không có ai đứng yên một chỗ.

Tiểu Võ cầm một túi khăn tắm đưa cho Phương Cẩm: “He he, tôi thực thông minh nha, mấy thứ đồ dự bị cũng để hết trong này, không nghĩ tới bây giờ đúng là có tác dụng.”

Phương Cẩm tiếp nhận cái túi, còn chưa kịp lấy khăn tắm ra, thì thuyền lại chấn động mạnh thêm một lần nữa.

Hầu như là ngay khi vừa bắt đầu rung lắc, Phương Cẩm đã kéo Dạ Mặc Nhiễm vào lòng mình.

Mọi người đang lăng xăng dọn dẹp nên đều không chú ý, lần này rung lắc không nhẹ, Hồ Hiểu Ba bị cộng suýt vỡ cả đầu.

Liên tiếp chấn động không để mọi người có một giây để thở, Dịch Vĩ cố sức di chuyển tới cạnh lan can, thấy trong nước có một cái bóng mờ, lập tức nổ súng.

Mọi người ai có súng cũng đều chĩa hết xuống biển, chỉ cần thấy có cái gì chuyển động là lập tức nổ súng ngay.

Không biết là có ai đã bắn trúng, trong nước thấy loang vệt máu hồng.

Chấn động trên thuyền bình ổn lại một chút.

Dạ Mặc Nhiễm tức thì quỳ trên mặt đất ôm dạ dày phun ra. Đối với những người nhiều năm chỉ sinh hoạt trên đất liền, ở trên thuyền lâu như vậy không say tàu đã là quá tốt rồi, kinh qua lần rung động vừa rồi, không chỉ mình Dạ Mặc Nhiễm, Quách Hoảng cũng cầm lấy một thanh lan can mà mạnh mẽ nôn ra ngoài.

Hồ Hiểu Ba không biết là vừa nãy bị đập đầu nên choáng váng hay sao, mà giờ nằm úp sấp trên mấy bậc thang giữa phòng khách và boong tàu liên tục nôn khan.

Vương Vô Thắng cùng Lan Dương trở lại boong thuyền, cả hai đều trưng ra cái vẻ mặt hồng lét đến nơi.

“Thuyền hình như bị cái gì đó quán lấy rồi, không chuyển động được.”

Tất cả mọi người ai cũng trưng cái vẻ mặt hôm nay chết chắc rồi.

Phương Cẩm nhìn Dạ Mặc Nhiễm dần dần không nôn ra nổi thứ gì nữa, bèn ôm lấy hắn: “Tiểu Nhiễm, có thể...”

Nói còn chưa dứt câu, y đã bị Dạ Mặc Nhiễm đẩy ra, chạy vài bước nắm lấy lan can, hắn lại phun ra một ít dịch dạ dày.

Phương Cẩm quay ra đỡ Dạ Mặc Nhiễm run rẩy trở lại phòng khách: “Tránh xa lan can một chút, nhện không được thì cứ nôn ra đất ấy.”

Phan Thần đưa một hộp ô mai tới trước mặt Dạ Mặc Nhiễm: “Tôi đã để vào trong không gian, cho nên không bị ướt đâu, cái này là do anh Vô Thắng đánh một trận mới cướp về được đó, cậu nhanh ăn đi, sẽ dễ chịu hơn đấy!”

Vươn tay cầm lấy một viên bỏ vào trong miệng, Dạ Mặc Nhiễm chậm rãi nuốt nuốt nước bọt.

Vài giây sau, hắn cười cười với Phan Thần. Khóe miệng Phan Thần giương lên, lộ ra cả hàm răng trắng noãn, sau đó ngồi xổm xuống ngay bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm.

“Nè Mặc Nhiễm, tôi có thể đem ô mai cho anh Hoảng và Hiểu Ba ăn một viên được không, bọn họ cũng say sóng quá rồi. “

Tuy rằng không rõ vì sao hắn lại phải hỏi mình, bất quá Dạ Mặc Nhiễm cũng chẳng hơi đâu mà tìm hiểu nguyên nhân, bèn gật đầu với hắn.

Phan Thần tươi cười lon ton chạy ra ngoài.

65. Chương 65: Nhân Tính Ích Kỷ!

Phương Cẩm cầm khăn tắm vừa mới kịp lấy khoác lên người Dạ Mặc Nhiễm: “Đỡ hơn chưa?”

Dạ Mặc Nhiễm ngả đầu lên đùi Phương Cẩm không nói gì.

Phương Cẩm vốn thích ứng rất nhanh, vậy mà ngay cả y bị mấy lần nghiêng ngã cũng đều có chút khó chịu, huống chi Dạ Mặc Nhiễm.

Một tiếng kêu quái dị sợ hãi vang lên, nước biển bị cái gì đó kích thích bỗng dâng cao lên ập vào thuyền.

Phương Cẩm đem Dạ Mặc Nhiễm bảo hộ trước ngực mình, chờ cơn sóng mạnh đi qua mới kéo hẳn ra sau lưng.

Vương Vô Thắng cùng Lan Dương vừa nhìn thấy có cái gì đó nhảy lên khỏi mặt nước liền giương súng nã cả loạt đạn.

“Con... lươn?”

Dạ Mặc Nhiễm sửa cho đúng lời Tiểu Vô: “Đó là điện man.” (con lươn điện)

Tiểu Vô quay đầu nhìn Phương Cẩm: “Điện của con điện man này phát ra so với lôi cầu của anh, cái nào lợi hại hơn?”

Phương Cẩm liếc liếc khinh bỉ nhìn Tiểu Vô, rồi quay đầu đề phòng nhìn ra ngoài khơi.

Điện man hình như bị chọc giận, càng húc vào thuyền mạnh hơn.

Điện man này rõ ràng so với những điện man trưởng thành khác phải to hơn gấp ba bốn lần, nếu như nó có chỉ số thông minh, chỉ cần quật đuôi hất nước biển lên thuyền đồng thời phóng điện, toàn bộ người trên thuyền phỏng chừng cũng sẽ bị giật chết cả nút rồi.

Dạ Mặc Nhiễm nắm chặt cây cột, trong miệng đầy nước chua chắt còn chút khí lực nào, nếu Phương Cẩm không giữ lấy hắn, sợ là hắn đã sớm rơi xuống biển rồi.

Lại một cơn chấn động mạnh cùng với cả khối nước úp ngược lên thuyền, Chu Kiếm không kịp nắm chặt liền bị nước cuốn đi, Hồ Hiểu Ba bên cạnh vội vàng bắt lấy tay hắn.

Chu Kiếm gất gao nắm lấy lan can, một tay bám vào Hồ Hiểu Ba nỗ lực leo trở lại thuyền.

Nhưng Hồ Hiểu Ba vừa phải chống đỡ chính mình không ngã xuống, nên chỉ có thể cố sức nắm chặt Chu Kiếm không buông ra chứ chẳng còn tí hơi thừa nào để kéo người lên nữa cả.

Dịch Vĩ nương theo chuyển động của thuyền, lựa hướng lặn về phía Chu Kiếm, nương theo rìa mép thoáng cái đã đến bên cạnh lan can thuyền, vừa mới định vươn tay kéo Chu Kiếm lên thì điện man kia đã quật đuôi cuốn lấy Chu Kiếm xuống biển.

Không chờ bọn hắn kịp phản ứng, điện man quấn chặt lấy Chu Kiếm lao ra ngoài khơi, văng đuôi ném hắn lên không trung, miệng rộng hé ra, nuốt chửng cả người, sau đó lại lặn mất tăm xuống nước.

Một màn vừa rồi thình lình xảy ra khiến mọi người kinh sợ, Lan Dương và Tào Bản hầu như song song vọt tới bên cạnh lan can, mãnh liệt xả súng xuống biển.

Một tiếng gầm tuyệt vọng vang lên không biết là vì đau xót khi mất đi huynh đệ hay và sợ hãi điện man vừa rồi, hoặc có lẽ là tiếng lòng phát tiết ra trong tuyệt cảnh này mà thôi.

Trong nháy mắt khi điện man nuốt Chu Kiếm vào bụng, Phương Cẩm hầu như theo bản năng mà che mắt Dạ Mặc Nhiễm lại.

Hắn không phải trời sinh là người thích mạo hiểm, mặc dù đời trước đã từng trải qua, nhưng Dạ Mặc Nhiễm chẳng bao giờ gặp phải cái loại sinh vật quái dị này.

Ôm chặt lấy Phương Cẩm, thân thể y cũng có chút run rẩy.

Ngoại trừ trong phim ảnh, cái loại tình hình như bây giờ đã có ai từng trải qua đâu!

Hôm nay người lạc vào tình cảnh kì lạ này mới thực sự cảm nhận được thế nào là sợ hãi, thế nào là tuyệt vọng không tìm được lối thoát.

Phương Cẩm cũng cố mạnh mẽ làm cho mình trấn tĩnh lại, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng người trong lòng, hôn lên đầu hắn một cái, nhẹ giọng an ủi:

“Không có việc gì rồi, có anh ở đây, không có việc gì rồi...”

Y biết Dạ Mặc Nhiễm sợ hãi, nên vừa ôm hân, trong đầu vừa suy chuyển rất nhanh nghĩ biện pháp thoát khỏi khốn cảnh này.

Dạ Mặc Nhiễm không biết mình run là do quần áo ướt đầm dính sát vào cơ thể hay là do quá sợ hãi, hân chỉ khẽ nghiêng đầu ghé vào tai Phương Cẩm hồi nhỏ:

“Nó ăn no rồi sao? Hai người có thể khiến nó no được sao?”

Không đợi Phương Cẩm nói câu gì, điện man lại bắt đầu công kích du thuyền.

Phương Cẩm một tay ôm thật chặt Dạ Mặc Nhiễm, tay kia móc súng lục ra.

Tào Bân và Hồ Hiểu Ba đã không còn quan tâm trúng hay trượt mà cứ chĩa súng xuống biển mà bắn lia lịa, Phó Nhất Hàng gào thét bọn họ:

“Bình tĩnh lại đi! Đạn dùng hết thì chúng ta cũng xong luôn đấy! Ngắm cho chuẩn rồi hãy bắn!”

Tiếng súng ngừng, thuyền lại bắt đầu kịch liệt chấn động, mơ hồ còn có dấu hiệu sắp bị lật.

Phương Cẩm kêu Dạ Mặc Nhiễm nắm chặt cây cột, còn y thì chạy đến cạnh lan can nhìn động tĩnh trên mặt biển.

Dịch Vĩ đứng ở lan can phía đối diện Phương Cẩm, hai tay hai súng ngắm xuống nước.

Biên độ thuyền chòng chành có giảm bớt một chút, điện man khổng lồ đột nhiên từ phía dưới Phương Cẩm lao ra khỏi mặt nước.

Phương Cẩm lập tức phóng một quả cầu lôi điện về phía nó, ngay khi khối cầu sắp tới gần điện man, Phương Cẩm liền rút súng bắn vào lõi cầu của mình một phát.

Một vụ nổ nhỏ vỡ tung trong không trung.

Điện man thống khổ liên tục quẫy đuôi chìm xuống biển.

Thuyền dần dần ngừng chấn động, một kích này của Phương Cẩm quả thực không nhẹ, dù nó không chết cũng phải ngừng công kích mọi người trong chốc lát.

Dạ Mặc Nhiễm bỗng thét lên sợ hãi cùng tiếng gào của Tiểu Võ, Quách Hoảng hầu như song song vang lên.

Phương Cẩm vừa quay đầu lại, thì thấy Thương Thụ đang tóm lấy Dạ Mặc Nhiễm, Phương Cẩm nhìn thấy, phần nộ gầm lên

“Buông hân ra!”

Những người đang cầm súng đồng loạt giơ lên chĩa vào Thương Thụ.

“Thương Thụ, cậu làm gì vậy! Sao lại bắt Mặc Nhiễm?!”

Thương Thụ không hề để ý Vương Võ Thắng đang gào ầm lên, quay sang hỏi Phiên Ngự đang cực kì chật vật bên cạnh:

“Ở đâu?”

Phiên Ngự thoáng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Dạ Mặc Nhiễm, chỉ chỉ phía bụng dưới.

Phương Cẩm trong nháy mắt cảm thấy thiên hôn địa ám, hầu như đứng không vững mà loạng choạng, bàn tay cầm súng cũng run rẩy trắng bệch ra, thanh âm càng thêm trầm thấp khàn khàn, mơ hồ lộ ra sự im lặng trước cơn bão táp.

“Buông hân ra!”

Thương Thụ không thềm để ý đến Phương Cẩm, móc trong túi ra một con dao nhỏ.

Tiểu Võ bèn ném một hỏa cầu trong tay về phía Phiên Ngự, Phiên Ngự chỉ mới khua tay một cái, hỏa cầu trong nháy mắt đã tiêu tán không sót lại chút gì.

Quách Hoàng không xác định được mà thốt lên: “Dị năng giả?”

Phiền Ngự tựa hồ không hề ý thức được chuyện hấn đang làm, khoe miệng khê nhếch mỉm cười với bọn họ.

Quay đầu ngăn cản con dao trong tay Thương Thụ, y lắc đầu với hấn.

Khoa tay múa chân làm một thủ ngữ, Thương Thụ gật đầu, thu dao lại. (ngôn ngữ bằng tay của người câm điếc)

Phiền Ngự giơ tay lên, trong lòng bàn tay không hề có gì cả, nhưng toàn bộ bàn tay đều bị một tầng hồng sắc quang mang nhàn nhạt bao phủ.

Phó Nhất Hàng bắn Đỗ Hằng một phát súng, Đỗ Hằng không kịp tránh, trên đùi trúng đạn té nằm trên mặt đất.

“Buông Dạ Mặc Nhiễm ra! Bằng không tao sẽ giết hấn!”

Thương Thụ chỉ liếc mắt nhìn Phó Nhất Hàng rồi không thèm để ý, Phiền Ngự cũng chỉ nhìn thoáng qua Đỗ Hằng cũng chẳng quan tâm gì.

Phương Cẩm mới tiến gần lại hai bước, Thương Thụ ngay lập tức kề dao vào cổ Dạ Mặc Nhiễm khê ấn một cái, Phương Cẩm lập tức đình chỉ động tác.

Không nói gì, không sợ hãi, chỉ bình tĩnh mà lạnh lùng nhìn bọn họ.

Phiền Ngự cười cười với Phương Cẩm, khoa tay múa chân làm mấy động tác thủ ngữ.

Thương Thụ giúp hấn phiên dịch.

“Ngự nói nếu như chúng mày chưa gỡ mặt với bọn tao, thậm chí phân rõ giới tuyến muốn để chúng tao chết đói, nếu như chúng mày vừa rồi không muốn đem chúng tao cho lũ tang thi dưới biển, thì vốn việc này chỉ cần một dao là có thể giải thoát, vì cảm tạ sự “hậu đãi” của chúng mày, cho nên bọn tao sẽ để Dạ Mặc Nhiễm sống lâu thêm vài phút, và cho hấn phải chết bằng phương thức thống khổ nhất.”

66. Chương 66: Tu La Ác Ma!

Tiểu Võ đỏ mắt trợn trừng lên nhìn bọn chúng:

“Chúng mày rốt cuộc có còn là người không hả! Đổi trắng thay đen! Nếu không phải bọn tao cứu chúng mày, thì chúng mày đã sớm chết khô từ lâu rồi! Lấy oán trả ơn là đồ cầm thú! Cẩm thấy bọn tao đối với chúng mày thua thiệt thì cứ tới thẳng trước mặt mà nói! Bất một người không có năng lực phản kích để trả thù là ý gì chứ!!!”

Phiền Ngự không để ý đến Tiểu Võ, bàn tay bao phủ hồng quang chậm rãi đặt lên bụng Dạ Mặc Nhiễm.

Dạ Mặc Nhiễm đau đớn hét to một tiếng, thân thể giãy dụa kịch liệt hồng mong thoát khỏi bàn tay đoạt mệnh kia.

Thương Thụ thu dao lại, bắt lấy hai tay của Dạ Mặc Nhiễm, tay còn lại thì bóp cổ hấn.

Ngoại trừ Phương Cẩm, mọi người không một ai biết bọn chúng đang làm gì với Dạ Mặc Nhiễm, cũng không hề biết Dạ Mặc Nhiễm đang chịu đựng thống khổ tới mức độ nào.

Phiền Ngự ánh mắt biến đổi, hồng quang trong tay càng phát sáng đậm hơn.

Dạ Mặc Nhiễm đau tới cực điểm, hấn khom người lại, máu tươi từng giọt từng giọt rớt xuống từ khoe miệng hấn.

Phương Cẩm nắm chặt hai tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay đến chảy cả máu, nhưng thần sắc lại cực kì bình tĩnh khiến không một ai thấy được tâm tình hấn hiện giờ.

Lúc này đòn công kích của điện man đối với bọn họ mà nói hầu như là một chuyện may mắn quá đổi, tựa hồ ôm ý niệm đồng quy vu tận trong đầu, cho nên điện man đem hết toàn lực dùng đầu huyếch vào du thuyền.

Phiền Ngự cùng Thương Thụ đang đứng không hề nắm lấy cái gì, mắt đi trọng tâm ngã nhào trên boong thuyền, Dạ Mặc Nhiễm cũng bị bọn họ kéo theo mà ngã xuống phía dưới.

Phương Cẩm mặc kệ bản thân có nguy cơ rơi xuống nước hay không, hầu như ngay khi điện man công kích, y mãnh liệt lao về phía Dạ Mặc Nhiễm.

Té trên đất ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm lần hai vòng, không buồn quan tâm điện man đang cực lực công kích vào thuyền, Phương Cẩm vội kéo Dạ Mặc Nhiễm về phía phòng khách.

Trong khi điện man công kích tạo thành hỗn loạn, Tiểu Võ cùng bọn người Phó Nhất Hàng nhất tề giờ vũ khí nhắm vào hai kẻ Thương Thụ và Phiền Ngự.

Nhưng dị năng của Phiền Ngự bọn họ hoàn toàn nhìn không ra, đạn bắn xuyên qua cũng giống như hỏa cầu lúc này, bay tới trước mặt hần thì biến mất.

Phương Cẩm một tay nắm chặt lan can, một tay ôm Dạ Mặc Nhiễm liên tục kêu to:

“Tiểu Nhiễm... thế nào rồi, Tiểu Nhiễm, tỉnh lại đi, cố gắng lên, Tiểu Nhiễm...”

Dạ Mặc Nhiễm mở mắt ra, thấy người đang ôm mình là Phương Cẩm, suy yếu cười cười.

Phương Cẩm nhìn hần vẫn còn ý thức, vội vàng nói: “Tiểu Nhiễm, có thể đi vào không gian không? Em lập tức đi vào đi!”

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu, mới vừa há miệng, thì lại ho sặc ra vài ngụm máu.

“Tình thế bị hư hao, một điểm... tinh thần lực cuối cùng cũng vừa... vừa dùng cạn rồi, Cẩm... trước khi... chết... có thể gặp được... anh... thật là tốt...”

Bàn tay giờ còn chưa kịp chạm vào gương mặt Phương Cẩm đã vô lực rũ xuống.

Phương Cẩm vô pháp tin tưởng người sáng sớm nay còn nằm trong lòng mình ngắm mặt trời mọc, mà nay lại cứ như vậy chết đi.

Nhìn Dạ Mặc Nhiễm đang nhắm mắt nằm đó, Phương Cẩm há miệng run run cả nửa ngày không nói được tiếng nào, ôm thật chặt Dạ Mặc Nhiễm, hận không thể đem người yêu nhập vào trong thân thể mình.

Rốt cục, một tiếng gào như mãnh thú tuyệt vọng từ trong phòng khách truyền tới.

Mấy người đứng trên boong thuyền ngẩn ra, thống khổ không đành lòng nhắm mắt lại.

Tiểu Võ hét to một tiếng, vọt tới trước mặt Thương Thụ dùng phương thức nguyên thủy nhất là đâm hần để phát tiết lửa giận trong lòng.

Tuy hình thể Thương Thụ so với Phương Cẩm không sai biệt lắm, nhưng đối mặt với loại người liều mạng như Tiểu Võ, hần cũng chịu không nổi.

Phiền Ngự mới vừa phát động dị năng, trái tim bỗng đột nhiên co thắt mạnh, đau đớn khiến hần quỳ bò trên đất thở dốc từng ngụm.

Thương Thụ cuống quýt đẩy Tiểu Võ ra chạy về phía Phiền Ngự, Tiểu Võ vừa định đuổi theo, đột nhiên bị Phương Cẩm từ đằng sau xách gáy ném ra chỗ khác.

Thương Thụ ôm Phiền Ngự đang đau đớn vô cùng, trong lòng không biết phải làm thế nào, liên tục gọi hần hỏi hần, đáng tiếc Phiền Ngự không thể nói chuyện, hiện tại cũng chẳng thể sử dụng thủ ngữ được.

Phương Cẩm cứ như vậy lạnh lùng đứng một bên nhìn bọn chúng, giống như Tu La đòi mạng, lạnh lùng nghiêm nghị mà tà ác.

Điện man bị một kích vừa rồi của Phương Cẩm đã thương khá nặng, cuối cùng nó cũng chỉ theo bản năng của động vật mà yếu ớt phản kích lại.

Thấy động tác điện man chậm chạp dần, Tào Bân, Lan Dương và Dịch Vĩ luân phiên nổ súng xạ kích, rốt cục trên mặt biển cũng từ từ bình lặng lại.

Mấy người vừa sống sót qua tai nạn hầu như xụi lơ ngồi bệt xuống sàn thuyền, Tiểu Võ thì vội vàng vừa chạy vừa té vào trong.

Ôm lấy thân thể bất động của Dạ Mặc Nhiễm, hắn hoảng loạn vô cùng...

Giọng nói mang theo khủng hoảng, hắn quay lại hỏi Quách Hoàng vừa mới theo sau: “Mặc Nhiễm... tỉnh lại đi! Đừng chết! Đừng chết mà!”

Quách Hoàng ngồi xổm xuống, tỉ mỉ kiểm tra một chút, thần sắc càng thêm bi thương không đành lòng.

“Không, còn sống, thế nhưng...” Quá hư nhược rồi, lúc nào cũng có thể ngừng hô hấp.

Tiểu Võ buông Dạ Mặc Nhiễm xuống, vọt tới boong thuyền muốn giết bọn chúng cho hả giận, nhưng lại bị Phương Cẩm ngăn cản.

“Anh ngăn tôi làm gì! Bọn chúng giết Mặc Nhiễm! Giết Mặc Nhiễm! Anh không hận thì để tôi! Tôi muốn giết bọn chúng! Tôi phải giết bọn chúng!!”

Phương Cẩm đẩy Tiểu Võ sang bên cạnh Phó Nhất Hàng và Vương Võ Thắng, bọn họ rất có ăn ý mỗi người một bên ngăn cản Tiểu Võ lại.

Phiền Ngự ngã vào ***g ngực Thương Thụ, ho ra vài búng máu.

Thương Thụ hoảng loạn xoa máu trên miệng hắn, thất kinh ôm lấy hắn không biết phải làm sao.

Phương Cẩm một cước đá bay Thương Thụ ra đến thành tàu, Thương Thụ phần nộ trùng mắt nhìn Phương Cẩm, mới định đứng lên thì đã bị Phương Cẩm nã một phát súng vào chân.

Thương Thụ thoáng cái té trên mặt đất, Phiền Ngự thấy Thương Thụ bị thương muốn bò tới, nhưng mới vừa khê động, hắn lại đau tới độ hầu như hít thở không thông.

Phương Cẩm lạnh lùng liếc nhìn Phiền Ngự, rồi bắn thêm một phát nữa vào chân kia của Thương Thụ.

Thương Thụ thống khổ quỳ rạp trên mặt đất, Phiền Ngự vội lết đến bên cạnh hắn.

Phương Cẩm ngắm rất chuẩn, bắn một phát nữa vào một cánh tay Thương Thụ, thần tình lạnh lùng nhìn kẻ cả người đầy máu kia.

Mọi người trên boong thuyền rơi vào trầm mặc, ngay cả Tiểu Võ cũng không lên tiếng nữa, lúc này Phương Cẩm không nói lời nào làm bọn họ từ đáy lòng dâng lên một tia sợ hãi.

Thấy Thương Thụ cũng không động dậy nữa, Phương Cẩm đạp mạnh Phiền Ngự sau đó dùng chân dẫm nát lên ngực Phiền Ngự.

Thương Thụ ho khan phun ra vài ngụm máu tươi, bản mặt lạnh lùng từ trước đến nay của Phương Cẩm cư nhiên lại nổi lên một nụ cười nhạt.

Những ai nhìn thấy nụ cười này cả đời sợ rằng sẽ không quên nổi, ngay cả Tu La tử thần cũng không bằng.

“Mày định bảo tao buông hắn ra sao?” Thanh âm trầm thấp băng lãnh vang lên: “Được.”

Dứt lời, y thực sự nhấc bàn chân đang dẫm nát ngực Phiền Ngự ra.

Chậm rãi ngồi xổm xuống lấy thanh trủy thủ lúc trước Dạ Mặc Nhiễm đưa cho, quệt lên người Phiền Ngự, rồi nói với Thương Thụ:

“Mày xem, vẫn là Tiểu Nhiễm của tao lợi hại, cuối cùng Phiền Ngự cũng phải chết ở trong tay cậu ấy.”

Thương Thụ lưu luyến nhìn Phiền Ngự, cầu xin Phương Cẩm: “Chỉ cần mày đừng giết Phiền Ngự, dẫn vật tao thế nào cũng được.”

Phương Cẩm còn chưa nói gì, Tiểu Võ đã tức không chịu nổi quát lên: “Phiền Ngự của mày là người, vậy Mặc Nhiễm của chúng tao đáng chết sao! Nhân cách của chúng mày sao lại có thể vạ vạ đến cái trình độ này cơ chứ! Không giết hắn, mày quả thực nằm mơ rồi! Ngoài việc muốn giết hắn, tao còn muốn mày phải chậm rãi nhìn hắn từ từ mà chết nữa!”

Phương Cẩm di thanh trủy thủ lên bụng Phiền Ngự: “Là ở đây sao?”

Phiền Ngự kinh khủng nhìn Phương Cẩm, nỗ lực tránh ra y.

Phương Cẩm liền khóa chặt hai tay Phiền Ngự lên đỉnh đầu, đưa mắt nhìn Thương Thụ.

“Mày rất xinh đẹp, chuyện mày chưa kịp làm với Tiểu Nhiễm, để tao làm nốt cho mày xem.”

Nói xong, y từ từ xé mở quần áo Phiền Ngự, lộ ra khoảng bụng mềm mại gầy yếu.

Thương Thụ gào thét tới tê tâm liệt phế, Phương Cẩm vẫn như trước không vội vàng mà làm tiếp việc còn dang dở.

Y không hề bịt miệng Phiền Ngự, khi trủy thủ sắc bén chọc một đường thủng bụng dưới Phiền Ngự, Phiền Ngự đau nhức tới cực điểm, không ngừng khàn giọng hét lên sợ hãi, yết hầu nhiều năm chưa từng nói chuyện phát ra thanh âm quái dị chói tai.

Phương Cẩm tựa hồ không muốn cho hắn chết sớm, nên đã dùng trủy thủ chậm rãi thâm nhập, tìm kiếm thứ mà y muốn tìm.

Dịch Vĩ chẳng dám nhìn nữa, đi tới bên cạnh Phương Cẩm, không đành lòng nói: “Phương Cẩm, dừng tay đi, hắn sống không được nữa rồi, cứ để cho hắn tự sinh tự diệt!”

Phương Cẩm không hề trả lời lại, tiếp tục tra tấn Phiền Ngự, thẳng đến khi hắn không còn kêu được nữa.

Trủy thủ chọc ngoáy trong khoang bụng, đụng tới một thứ cứng rắn gì đó, Phương Cẩm liền vội vã dùng đầu nhọn móc vật đó ra ngoài.

Một viên hồng hồng hình dạng méo mó lăn xuống boong thuyền.

67. Chương 67: Sóng Gió Chưa Yên (thượng)!

Phương Cẩm lập tức quăng bỏ trủy thủ, nhặt viên màu hồng kia lên, Phan Thần vội vàng lấy nước đưa cho y, hắn cuống cuống đến độ bưng cả hai tay mà còn đổ hết lên người Phương Cẩm.

Dùng nước rửa qua viên đá vẫn nguyên một màu hồng hồng, bên ngoài có rất nhiều máu thủy tinh lồi lõm trong suốt, sờ vào rất cứng rắn.

Không buồn quản đến sống chết của hai kẻ kia, y trở lại phòng khách ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm, rồi đem tinh thạch để vào lòng bàn tay người yêu.

Thảm trạng trên boong thuyền khiến không một ai còn đủ dũng khí ở lại đó nữa, cả đám hầu như dạt dứu nhau trở lại phòng khách.

Phòng khách hỗn độn chỉ còn sàn nhà trống trơn và một ít đồ không rõ hình dạng.

Nhìn Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm, ai cũng có chút không đành lòng, muốn an ủi rồi lại nói không ra lời, chẳng thể làm gì khác hơn là trầm mặc ngồi xuống bên cạnh.

Phương Cẩm nắm tay Dạ Mặc Nhiễm ôm chặt viên tinh thạch, cả nửa ngày cũng không có tí phản ứng nào.

Hi vọng mong manh cứ từng chút từng chút một biến mất.

Y nhìn không được mà run rẩy tuyệt vọng thì thầm: “...Nói cho anh biết anh nên làm như thế nào đi...? Tiểu Nhiễm, đứng lên nói cho anh biết đi mà... Em tức giận... có phải không... Rõ ràng anh đã nói phải bảo vệ em... thế mà lại luôn để em rơi vào vòng nguy hiểm... Em tức giận vì anh vô dụng có đúng không? Tiểu Nhiễm?”

...Từ nhỏ anh đã yêu em... cho nên mới tự bắt mình phải mạnh mẽ lên, nếu như em không còn nữa... cuộc sống này với anh đâu còn ý nghĩa gì, anh biết... lá gan em rất nhỏ... sợ bóng tối... còn sợ quỷ, chờ anh... anh sẽ đi cùng em...”

Quách Hoàng nghe thấy mấy lời Phương Cẩm nói, lập tức ngăn cản y: “Phương Cẩm, cậu đừng làm chuyện điên rồ! Mặc Nhiễm còn sống, tự cậu cảm nhận thử xem, cậu ấy còn có hô hấp, tim vẫn còn đập! Cậu nghìn vạn lần đừng xúc động!”

Phương Cẩm không nghe thấy Quách Hoàng nói gì, chỉ nhẹ nhàng xoa vết máu trên khóe miệng Dạ Mặc Nhiễm.

Về mặt bằng lạnh, y bình tĩnh cố giữ cho nước mắt không rơi khỏi bờ mi, nhưng y không làm được, một giọt lệ nam nhân trong suốt không kìm nổi mà rơi ngay trên bàn tay Dạ Mặc Nhiễm.

Hồng quang bỗng dần dần từ long bàn tay Dạ Mặc Nhiễm lan khắp toàn thân, bao phủ toàn bộ thân thể Dạ Mặc Nhiễm.

Bọn họ đã gặp qua ánh sáng này, Phiên Ngự cũng là dùng bàn tay bao phủ ánh sáng này thiếu chút nữa đã giết Dạ Mặc Nhiễm.

Tất cả mọi người ngạc nhiên tròn mắt nhìn biến hóa đang xảy ra, chỉ có Phương Cẩm từ sâu tận trong đôi mắt tuyệt vọng hiện lên một tia sáng hy vọng.

Ngoại trừ tiếng hít thở ra, thì trên thuyền chỉ còn lại tiếng sóng biển rì rào nho nhỏ, toàn bộ căn buồng nhỏ trên thuyền an tĩnh đến quỷ dị.

Dạ Mặc Nhiễm lẳng lặng nằm ở trong lòng Phương Cẩm, ánh sáng kia cứ như vậy bao phủ lấy thân thể hắn.

Đợi một lúc lâu sau, khí tức yếu ớt của Dạ Mặc Nhiễm dần dần mạnh lên, ***g ngực pháp phòng cũng càng ngày càng rõ ràng.

Hồng quang nhàn nhạt trở nên đậm hơn, sau đó lại từ từ phai dần đi.

Cùng với hồng quang biến mất, Dạ Mặc Nhiễm chậm rãi mở mắt.

Mê man nhìn mọi người trước mặt, sau đó hắn lại an tâm thiếp đi.

Phương Cẩm cảm thụ được độ ấm cùng nhịp tim đập trong lòng mình, nhẹ nhàng thở ra một hơi, cúi đầu hôn nhẹ lên trán Dạ Mặc Nhiễm một cái, thật lâu sau cũng không muốn rời đi.

Quách Hoàng sờ mạch đập, hoàn toàn bình thường, mãn nguyện thở phào, thấy một màn kinh dị vừa rồi đã qua, trong lòng đã an tâm không ít.

Phan Thần thì cầm một đồng vải nửa ngày do dự không dám tiến tới, Vương Vô Thắng vỗ vai hắn, đẩy về phía Phương Cẩm.

“Phương Cẩm, Phan Thần trong không gian còn chút quần áo sạch sẽ, trước tiên thay cho Mặc Nhiễm đi, trên thuyền sợ rằng giờ cũng không ai có thể ngủ được, cậu ôm Mặc Nhiễm đi nghỉ ngơi trước vậy.”

Phương Cẩm tiếp nhận đồ trong tay Phan Thần, thản nhiên nói một câu cảm tạ hắn.

Phan Thần cười hì hì chạy sang hỗ trợ mấy người khác.

Một tiếng rơi tõm xuống nước khiến Tào Bân cùng Quách Hoàng đang đứng tương đối gần boong tàu vội vã chạy ra ngoài xem tình hình, kết quả không còn thấy thân ảnh Đỗ Hằng đâu nữa.

Trong lòng hiểu rõ thở dài, đi tới boong thuyền, Phiên Ngự cùng Thương Thụ cũng đã biến thành hai thi thể lạnh lẽo.

Y phục bị xé nát của Phiên Ngự một lần nữa được đắp lên người, phía sau Thương Thụ để lại một vết máu dài lết trên sàn thuyền.

Thấy hai kẻ dù chết cũng muốn nắm tay nhau, Quách Hoàng lắc đầu bất đắc dĩ, cũng không tách họ ra nữa.

Phương Cẩm cùng Dạ Mặc Nhiễm hai người có bao nhiêu quan tâm đến đối phương bọn họ đều thấy rõ, Thương Thụ cùng Phiên Ngự thì tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng xem dáng dấp sau khi chết của bọn hắn, trong lòng Quách Hoàng có điểm mê man trống rỗng.

Yêu một người rồi cuộc có thể điên cuồng tới trình độ nào, nếu thật có một người như vậy xuất hiện, đối với hẳn rồi cuộc là hạnh phúc hay bất hạnh đây!

Tiểu Võ cùng Vương Võ Thắng nhìn Quách Hoàng đứng ngẩn người, vỗ nhẹ vai hẳn.

Nhìn hai cổ thi thể, Tiểu Võ quay đầu lại nói: “Bỏ lại đi thôi, hiện giờ có muốn mai táng bọn hẳn cũng đâu làm được.”

Mới cách đây không lâu, Tiểu Võ ngay cả nhà xác cũng không dám đi vào, thế mà bây giờ đã có thể nhìn thi thể chết thảm như vậy mà mặt không đổi sắc.

Con người, quả nhiên là sinh vật có tính thích ứng cực mạnh với hoàn cảnh.

Mấy người một chân một tay ném thi thể vào lòng biển, bỗng Tào Bân cùng Lan Dương kéo lê thi thể Vương Thiệu từ bên trong đi ra.

Thấy mấy người trên bong thuyền nghi hoặc, bèn hảo tâm giải thích: “Có lẽ trong lúc du thuyền bị chấn động mạnh, hẳn ở trong kho hàng bị va chạm mà chết.” Nói xong liền quăng luôn xuống biển.

Tiểu Võ nắm lan can nhòm xuống: “Ồi... ăn phải nhiều kẻ khốn nạn như vậy, cá không bị biến dị mới là lạ đó!”

Quách Hoàng nhìn về phía Tào Bân: “Hiểu Ba sao rồi? Có khỏe không?”

Tào Bân nhìn thoáng vào trong phòng khách: “Cậu ấy vẫn nôn mửa rất kịch liệt, có lẽ bị chấn động không nhẹ, cứ để cậu ấy nghỉ ngơi đã.”

Phó Nhất Hàng cùng Dịch vĩ từ phía dưới đi lên, bắt đắc dĩ thở dài: “Kính thủy tinh bên dưới đều bị điện man đánh vỡ rồi, dù có liên tục thoát nước cũng không thể ngủ trong phòng được nữa, tốt nhất là thu dọn phòng khách để ở thôi.”

Gần như tới lúc bầu trời đã tối đen, bọn họ mới xấp xếp ổn thỏa chỗ ngủ.

Đem ghế salon ở tầng dưới lên, đệm trong phòng cũng đã ướt đẫm, chiếc ghế lớn trong phòng Dạ Mặc Nhiễm cũng có thể dùng để ngủ được, chen chúc một tí rồi cũng đủ chỗ cho tất cả mọi người nằm.

Hừng đông hôm sau, Lan Dương là người có kĩ năng bơi lội tốt nhất, nên hẳn đã lặn xuống phía dưới cắt bỏ đám tảo biển quấn vào cánh quạt của thuyền.

Du thuyền sau khi bị điện man công kích giờ cũng chỉ có thể miễn cưỡng tiếp tục hành trình.

Hồ Hiểu Ba cuối buổi trưa bắt đầu sốt lên, đến buổi tối mới tốt hơn được chút, cả người cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

May là thức ăn mỗi ngày đều do Phan Thần bảo quản trong không gian, cho nên lương thực vẫn hoàn hảo không tổn hao gì.

Hàng ngày vẫn chỉ từng đẩy người đi ra đi vào nhìn nhau, bắt quá hành vi của Thương Thụ và Phiên Ngự quả thật làm bọn họ rất đau khổ thất vọng.

Cả cái chết của Chu Kiếm cũng để cho bọn họ phải đối mặt với hiện thực.

Trên thuyền nhiều ngày như vậy, không có tang thi, không có công kích, khiến cho bọn họ hầu như đều đã quên bây giờ là thời tận thế.

Điện man xuất hiện cùng cái nhân tính vạn vạ kia đã khiến cho bọn họ tỉnh lại, sau này có lẽ còn phải gặp nhiều gian nan hơn nữa.

Tác giả: thấy các tình yêu nhấn lại nói Dạ Mặc Nhiễm sau khi sống lại một mực liên lụy đến người khác, ta nghĩ muốn tạo hình tượng Dạ Mặc Nhiễm là vương tử kiêu ngạo, đối với người xa lạ lãnh huyết còn bằng hữu thì thật tình, sống lại một lần vẫn là ngạo kiều cần được bảo hộ, thế nhưng hẳn đã cực kì cố gắng để bảo hộ người hẳn yêu. Hơn nữa ta nhiều lần xem lại nhưng biến cố vừa qua, hẳn rồi cuộc là liên lụy ai rồi? (ngoại trừ Phương Cẩm, đó là nam nhân của hẳn, không liên lụy y thì còn liên lụy ai nữa!) có phải

là muốn Dạ Mặc Nhiễm kiên cường hơn một chút? Hay là kiểu không gì không làm được?? Thế nhưng ta thích cường thụ, không thích thánh mẫu thụ, đoạn sau mọi người muốn sửa lại sao? Nêu ý kiến cho ta đi!

68. Chương 68: Sóng Gió Chưa Yên (hạ)!

Buổi chiều ngày thứ ba, Dạ Mặc Nhiễm mới tỉnh lại, hơn nửaa ngày trời, con mắt mê man mới tìm lại được tiêu cự.

Sau đó, hần xa lạ nhìn Phương Cẩm, khiến mọi người bên cạnh nhìn thấy trong lòng cũng lạnh đi phân nửa.

Phương Cẩm thần sắc vẫn không hề thay đổi, chỉ chăm chú nhìn Mặc Nhiễm, bất quá trong lòng Phương Cẩm đang biến hóa ra sao, thì trừ y ra không còn ai có thể biết được.

Dạ Mặc Nhiễm có chút váng đầu, liền nhắm mắt lại xoa bóp trán, thấy vậy, Phương Cẩm vội giúp hần day nhẹ thái dương một lúc.

Khi đã cảm thấy dễ chịu hơn, Dạ Mặc Nhiễm mới vươn tay sờ sờ gương mặt Phương Cẩm: “Em còn sống sao?”

Phương Cẩm nắm lấy bàn tay lạnh lẽo kia, như muốn sưởi ấm cho hần: “Muốn ăn chút gì không?”

“Không muốn ăn.” Dạ Mặc Nhiễm nói xong định ngồi dậy, nhưng lại chẳng có chút khí lực nào.

Phương Cẩm vội vã đỡ hần dậy.

Lúc này, hần mới nhìn rõ mình đang ngủ trong phòng khách, kỳ quái quay sang nhìn Phương Cẩm: “Tại sao em lại ở chỗ này?”

Phương Cẩm còn chưa nói gì, Tiểu Võ bên cạnh đã lấu tấu chen lời:

“Mặc Nhiễm, anh nhìn tôi xem nào, còn nhớ rõ tôi là ai không?!”

Dạ Mặc Nhiễm nhìn về phía Tiểu Võ, nhếch miệng cười nhẹ, vươn tay vò vò cái quả đầu đỏ chóc kia.

“Yêu, tại sao ở đây lại có một hồng mao cầu nhĩ, nào, nói cho tao biết mày tên gì.”

Tiểu Võ cắn môi bộ dáng ủy khuất vô cùng, đôi mắt chực khóc nhào vào cái ôm của ai đấy.

“Ô ô, làm sao bây giờ... Mặc Nhiễm không nhớ rõ tôi rồi! Anh ấy không nhớ rõ tôi rồi! Ô...”

Phan Thần sững sốt một chút, sau đó vỗ lưng Tiểu Võ nhẹ giọng an ủi.

“Cậu ấy có lẽ do ngủ lâu quá nên nhất thời không nhớ ra được, chẳng sao đâu, cậu khiến cho cậu ấy nhớ kỹ một lần nữa là được rồi, chúng ta chắc còn phải ở trên thuyền nhiều ngày nữa, cùng lắm thì cậu với Phương Cẩm thương lượng một chút, để anh ta đem Mặc Nhiễm tặng cho cậu vài ngày, cho các cậu hảo hảo bồi dưỡng tình cảm.”

Mấy người xung quanh khóe miệng co rút kịch liệt, đây là cái loại an ủi gì a!

Vương Vô Thắng túm áo Phan Thần quăng sang một bên, còn Quách Hoằng thì tóm gáy Tiểu Võ xách tới boong thuyền.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn hai kẻ dở hơi này, đầu hần lại càng đau hơn: “Cẩm, Phiền Ngự sao rồi?”

“Chết.”

Dạ Mặc Nhiễm thở dài, hần thừa dịp điện man công kích chớp thời cơ dùng một tia tinh thần lực cuối cùng đánh Phiền Ngự một chưởng.

Cũng không phải dù chết cũng phải kéo hần theo, mà là biết dù mình có chết hay không, Phương Cẩm tuyệt đối cũng sẽ không bỏ qua cho hần.

Dạ Mặc Nhiễm lo lắng dị năng của Phương Cẩm không đánh lại được hần, cho nên mới cố gắng làm hần bị thương.

May mà Dạ Mặc Nhiễm đã đoán đúng.

Lan Dương bưng cháo đưa cho Phương Cẩm, Phương Cẩm cầm bát nhìn Dạ Mặc Nhiễm, cũng không mở miệng bắt hắn phải ăn bao nhiêu, thế nhưng trong mắt tràn đầy mong muốn hắn có thể ăn thêm được một ít.

Dạ Mặc Nhiễm cho dù không muốn ăn tí nào, cũng phải tự miễn cưỡng mình nuốt được vài hớp.

Tiểu Võ giống như gián đập không chết, cứ nhất định quần lấy hắn riu rít kể những chuyện đã phát sinh từ khi hắn ngất đi, còn cả tình cảnh hiện giờ của bọn họ nữa.

“Mặc Nhiễm, anh nói chúng ta có thể ở trên biển thành dã nhân không? Giờ cũng không biết đã dạt đến chỗ nào rồi, cứ như thế này cũng không biết xằng trên thuyền còn dùng được bao lâu nữa! Tại sao trên du thuyền lại không chạy bằng điện nhỉ, dù sao trên này cũng có máy phát điện, muốn đi kiểu gì cũng được.”

Dạ Mặc Nhiễm phải nghe mấy câu than vãn kêu ca của Tiểu Võ tới bực cả mình, tỉnh cả người, đột nhiên bụng dưới truyền đến cơn đau quặn lên như dao cắt.

Dạ Mặc Nhiễm ôm bụng gập người lại, hô hấp cũng dồn dập hẳn lên.

Tiểu Võ đang không ngừng lăm nhăm, thấy thế, một bên kinh hoàng đỡ Dạ Mặc Nhiễm, sợ hắn đau quá mà lăn từ trên ghế xuống đất, một bên gọi ầm tên Phương Cẩm.

Phương Cẩm đang ở trên boong thuyền lập tức chạy vào, ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm, đưa tay đặt lên bụng hắn.

Dạ Mặc Nhiễm cố sức ôm lấy bụng dưới càng lúc càng đau tới không chịu nổi, không ngừng lăn lộn trong lòng Phương Cẩm.

“Buông tay!”

Từ lúc Phương Cẩm thấy tinh thạch của Phiên Ngự, y đã nghĩ ngay tới vật cứng rắn không rõ là gì trong bụng Dạ Mặc Nhiễm, lại càng thêm đau lòng.

Hai ngày này y đều tận lực ôm Dạ Mặc Nhiễm, không cho người kia sờ vào bụng mình.

Nhưng bây giờ hắn cố sức ghì chặt như thế, nhờ cái thứ gồ ghề trong bụng hắn đâm thủng bụng thì sao đây!

Phương Cẩm thấy Dạ Mặc Nhiễm không giãy dụa nữa, biết hắn đang cố chịu đựng đau đớn, cũng không dám loạn kéo tay hắn ra, sợ khiến cho hắn lại càng đau hơn nữa.

Dạ Mặc Nhiễm ôm bụng lẳng lặng nằm úp sấp một hồi, chờ cơn quặn đau đỡ đi, rồi mới chậm rãi ngồi xuống.

Phương Cẩm lại ôm hắn vào lòng, bàn tay to lớn ấm áp đặt lên vùng bụng lạnh lẽo của hắn.

Tiểu Võ cầm một chén nước vừa hâm nóng đưa tới bên miệng Dạ Mặc Nhiễm, nhưng Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu từ chối.

Tiểu Võ muốn nói uống chút nước ấm sẽ thoải mái hơn, chỉ là nhớ tới đây không phải lần đầu tiên Dạ Mặc Nhiễm bị thế, cho nên hắn cũng không nói thêm cái gì nữa.

Kéo chăn mềm trên ghế salon đắp lên người Dạ Mặc Nhiễm xong, Tiểu Võ mới đi ra ngoài.

“Không còn nữa.”

Sau khi Tiểu Võ đi ra, Dạ Mặc Nhiễm mới nhỏ giọng nói bên tai Phương Cẩm.

Phương Cẩm thoáng cái không kịp phản ứng.

Dạ Mặc Nhiễm cầm tay y đè xuống bụng mình, Phương Cẩm vội vàng ngăn cản động tác của hắn, rồi tự mình nhẹ nhàng xoa xoa một chút, khối tinh thạch thực sự đã không còn.

“Không có cũng chẳng sao, cố gắng tĩnh dưỡng cho tốt, vật kia đã thương tổn không nhỏ đến thân thể của em đó.”

Dạ Mặc Nhiễm có chút không cam lòng, hấn chịu qua bao nhiêu thống khổ như vậy, cuối cùng cứ nhiên cái gì cũng bị mất.

“Cẩm, em không muốn làm vật cản của anh, em cũng muốn có năng lực tự bảo vệ mình.”

Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm không nói gì, nhẹ nhàng chậm chạp xoa nhẹ bụng hấn để hấn dễ chịu hơn.

Dạ Mặc Nhiễm đang muốn thử xem có thể lấy đồ trong không gian được nữa không, thì một trận đau bụng mạnh hơn kéo đến khiến hấn nhịn không được mà kêu lên một tiếng.

Chờ đau đớn chậm chạp qua đi, Dạ Mặc Nhiễm cũng không dám thử dùng cái gì liên quan đến tinh thần lực nữa.

Buổi tối Dạ Mặc Nhiễm tựa vào lòng Phương Cẩm, mặc y giúp hấn xoa xoa cái bụng đau khổ kia.

69. Chương 69: Sóng Gió Lại Bắt Đầu (thượng)!

Dịch Vĩ nhịn không được bèn mở miệng hỏi ra nghi vấn của mình: “Mặc Nhiễm, trong bụng cậu cũng có cái viên đá hồng sắc đó sao?”

Bàn tay Phương Cẩm đột ngột dừng lại, sau đó liếc mắt nhìn Dịch Vĩ một cách đề phòng.

Dạ Mặc Nhiễm nhéo nhéo tay y, ý bảo y đừng khẩn trương.

“Trước đây là có, bất quá bị Phiên Ngự bị hủy đi rồi.”

“Vậy cậu trước đây cũng có dị năng sao?”

Dạ Mặc Nhiễm cười gật đầu: “Phải, bất quá thể chất tôi quá kém, mỗi lần sử dụng dị năng, thân thể đều không chịu nổi, tổn hao rất lớn, nếu như không phải tình huống nguy hiểm đến tính mạng, tôi quyết không dùng.”

Vương Vô Thắng ngày đó ngẫu nhiên thấy Dạ Mặc Nhiễm dùng dị năng đối phó Khương Đào, chỉ là Dạ Mặc Nhiễm chẳng bao giờ nói qua với bọn họ, cho nên hấn cũng đành giả vờ như không biết.

Nhưng trong lòng dù sao vẫn có chút để ý, đã cùng chung hoạn nạn lâu như vậy rồi mà hấn vẫn chưa chiếm được tín nhiệm của người kia.

Bây giờ nghe Dạ Mặc Nhiễm nói, hấn lại cảm thấy chính mình lòng dạ quá hẹp hòi, nếu như không tín nhiệm thì ngày đó Dạ Mặc Nhiễm cũng sẽ không ở trước mặt mình sử dụng dị năng, thì ra Mặc Nhiễm luôn yếu ớt là vì nguyên nhân này, trong lòng Vương Vô Thắng nghĩ vậy nên cũng thấy dễ chịu hấn đi.

Dịch Vĩ nhìn thân thể nhỏ gầy của Dạ Mặc Nhiễm một chút, quả thật không đành lòng để hấn phải chịu giày vò: “Thế viên đá đó là vật gì vậy? Có thể làm cho người sống lại được sao? Phan Thần và Tiểu Vô cũng là dị năng giả, chẳng lẽ mỗi người bọn họ đều có một viên?”

Nghe nói như thế, hai người kia đều vô thức mà đặt tay lên bụng mình sờ thử.

“Trên đời làm gì có ai chết rồi mà sống lại được chứ, chẳng qua là hấn dùng cái đó để phá hủy thân thể của tôi, và tôi cũng dùng lại thứ đó để chữa trị thân thể bị tổn hao. Về phần bọn họ, chắc là không có. Bọn họ chỉ là sơ cấp dị năng giả, ngay cả Phương Cẩm cũng chỉ là sơ cấp dị năng giả, chỉ những dị năng giả có năng lực cao mới sở hữu tinh thạch.”

“Thật sao?”

Tiểu Vô vội vã truy vấn: “Làm thế nào để thăng cấp?”

“Cậu cho là đánh quái thăng cấp hả!” Dạ Mặc Nhiễm vừa nói vừa lườm hấn một cái.

“Nếu như cậu có cơ hội gặp phải cao cấp dị năng giả, thì cậu cứ đi mà hỏi người đó, tôi ngay từ đầu đã là như vậy rồi, cho nên phải làm thế nào để thăng cấp tôi cũng không biết!”

Tiểu Vô bĩu môi: “Quả nhiên là Thiên Tài, cái gì cũng đều tài trí hơn người! Thế giới này thật không công bằng tí nào!”

Nói xong, hắn chạy lên boong thuyền phát động dị năng bùng bùng ra ngoài mặt biển.

Tào Bân không hiểu, quay sang hỏi Lan Dương: “Tiểu tử kia làm cái gì thế nhỉ?”

Lan Dương không biết nhún nhún vai, còn Quách Hoàng thì bất đắc dĩ cười cười.

“Chắc cậu ta xem trong tiểu thuyết võ hiệp, cho rằng dị năng cũng giống võ công, cần luyện tập mới có thể mạnh lên được.”

“A! Ra vậy?”

Phan Thần chăm chú nhìn Quách Hoàng, nháy mắt mấy cái: “Của tôi là không gian dị năng, có phải tôi cứ nhét càng nhiều thì nó sẽ càng lớn đúng không? Vậy tôi lập tức đi nhét thêm!”

Dạ Mặc Nhiệm trong lòng gào thét, hắn muốn quay về mặt trăng! Hắn không phải người địa cầu!

Nửa đêm, Dạ Mặc Nhiệm cuộn mình trong lòng Phương Cẩm, lại bởi vì mất đi dị năng mà không cam lòng, kết quả bị mất ngủ, hắn cắn răng thử đi vào không gian một lần nữa.

Cơn đau như trong dự liệu không hề phát sinh, chờ khi hắn mở mắt ra, hắn thực sự đã về tới không gian của mình.

Vươn tay thử ngưng kết dị năng. Năm giọt nước nhỏ giờ biến thành năm tinh thể băng hình thoi.

Lạnh như băng, còn trong suốt như thủy tinh gì đó nữa.

Nghiên cứu cả nửa ngày cũng không thấy kết quả, dù sao hắn cũng vui mừng vì vẫn còn dị năng, những cái khác cũng chẳng trọng yếu nữa.

Đã lâu không bơi lội nên Dạ Mặc Nhiệm thoáng cái đã nhảy ùm vào trong hồ, vui sướng lặn ngụp vài vòng rồi mới trôi lên mặt nước, Dạ Mặc Nhiệm cảm thấy thoải mái cực kỳ.

Con đau bụng đã mơ hồ biến mất, ngay cả thân thể bủn rủn vô lực cũng tựa như được tái sinh.

Thử giống như lần trước nhắm mắt lại để tìm kiếm lời giải đáp, hơn nửa ngày Dạ Mặc Nhiệm mới mở mắt.

Khóe miệng câu lên nụ cười nhàn nhạt: “Quả nhiên trong họa được phúc a.”

Tinh thần lực dị năng giả chỉ cần chưa quá cường đại đến mức phản phác quy chân thì đều có thể cảm ứng được tinh thạch trong cơ thể đối phương. (phản phác quy chân: quay lại như lúc ban đầu, ý giống như người bình thường không có dị năng không cảm nhận được.)

Nếu như đối phương là loại người ích kỷ lòng dạ đen tối như Phiên Ngự, vậy sẽ đồng nghĩa với nguy hiểm.

Trạng thái lợi hại nhất của tinh thần lực chính là đem năng lượng của tinh thạch phát tán đều đến mọi bộ phận, dung hợp vào trong cơ thể.

Như vậy trừ phi là người sử dụng dị năng nên bị bại lộ, thì dù kẻ khác có lợi hại đến mấy cũng không thể cảm ứng được người.

Đạt được một bước nhỏ này không biết phải hấp thu bao nhiêu tinh thần lực mới có thể đạt được, bởi vì tính trọng yếu của tinh thạch, chưa từng có ai ngay lúc tinh thạch mới hình thành mà lại tự đập nát nó cả.

Lần này tinh thạch trong cơ thể bị tổn hại lại chiếm được tinh thần lực của Phiên Ngự, khiến tinh thạch bị vỡ trong cơ thể Dạ Mặc Nhiệm hoàn toàn hòa tan, mà hồ nước lại là tác nhân ngoài ý muốn giúp cho thân thể mau chóng thích ứng với quá trình biến đổi này.

Quả nhiên là trước phá sau lập.

Ra khỏi không gian, người Phương Cẩm đang ôm chặt đột nhiên biến mất lại đột nhiên xuất hiện, y chỉ nhìn chăm chú không hỏi câu gì.

Dạ Mặc Nhiệm ôm thắt lưng Phương Cẩm, cọ cọ vào ngực y.

Phương Cẩm ngửi thấy mùi thơm ngát trên cơ thể người yêu, sờ sờ thấy mái tóc mềm mại, hắn là đã tắm gội trong không gian rồi.

“Ngủ ngon được chưa?”

Dạ Mặc Nhiễm khẽ ừ, lại ôm y chẳng rời tay, thoải mái đến không muốn động đây.

Phương Cẩm xoa xoa eo hần, thử thăm dò hỏi: “Ăn một ít nhé?”

Từ sau khi tỉnh lại ngày hôm qua, Phương Cẩm phát hiện chỉ cần sau khi ăn bất cứ cái gì, Dạ Mặc Nhiễm đều đau bụng dữ dội.

Dạ Mặc Nhiễm cuộn tròn trong lòng Phương Cẩm, trong tay đột nhiên có thêm một quả cà chua nhỏ, trong tích tắc, hần đã nhét vào trong miệng Phương Cẩm.

“Em ăn rồi, không đau nữa.”

Phương Cẩm nuốt quả cà chua vào bụng, cũng không hỏi thêm gì nữa, mặc kệ dị năng của Dạ Mặc Nhiễm có còn hay không, chỉ cần thân thể hần khỏe mạnh thì thế nào cũng được.

Thừa dịp tất cả mọi người trên thuyền còn chưa dậy, Dạ Mặc Nhiễm lôi kéo Phương Cẩm đến boong thuyền.

Bất quá mặt trời cũng đã lên, cho nên không thể đón được cảnh bình minh nữa.

Phương Cẩm đưa miếng hoa quả lên tận miệng Dạ Mặc Nhiễm: “Anh no rồi.”

Dạ Mặc Nhiễm hừ một tiếng: “Mới một tí như vậy đã no, đến mèo còn ăn nhiều hơn anh.”

Nhưng kỳ thực Phương Cẩm ăn không ít, hầu như bằng sức ăn cả hai ngày của Mặc Nhiễm.

Tựa vào lòng Phương Cẩm nhìn ngoài khơi yên tĩnh, ai có thể nghĩ cách đây không lâu, nơi này đã xảy ra một cuộc chiến sinh tử chứ?

Lại lấy ra một viên chocolate bỏ vào miệng, ngay lúc viên kẹo dần hòa tan, Dạ Mặc Nhiễm liền ôm lấy cổ Phương Cẩm, đem thứ ngọt lành trong miệng mình đẩy qua miệng đối phương.

Khi cảm nhận được Phương Cẩm đã nuốt viên chocolate, Dạ Mặc Nhiễm mới buông y ra, cười cười liếm môi.

“Ăn ngon không?”

Phương Cẩm vô thức giật giật hầu kết không nói gì, Dạ Mặc Nhiễm nhìn thấy trong mắt Phương Cẩm có một tia ***, vậy là đối với chuyện nam nhân sáng sớm có dễ dàng xúc động hay không, hần đã có một thể nghiệm sâu sắc.

Ánh mắt trời bắt đầu tỏa nắng rực rỡ hơn ở phía chân trời, bao trùm lấy hai người đang ôm chặt lấy nhau, tạo nên một tầng kim quang mờ ảo mà mỹ lệ.

70. Chương 70: Sóng Gió Lại Bắt Đầu (hạ)!

Mọi người trọng phòng khách nhìn một cảnh này mà lóa mắt, tận thế thì sao, nhân sinh lại như thế nào, chẳng qua chỉ là thay đổi phương thức sinh tồn mà thôi.

Phương Cẩm là một đồ đệ giỏi, học một hiểu mười, hơn nữa còn nhớ kỹ những gì đã học qua.

Chứng minh rõ ràng nhất chính là hiện tại Dạ Mặc Nhiễm đang tựa vào lòng Phương Cẩm mà thở dốc. Sau đó không cam lòng mà để lại một loạt dấu răng trên cổ hần, có đồ đệ thế này thật là làm tức chết sư phụ mà.

Hai người nắm tay nhau đi vào phòng khách, tự nhiên như chốn không người mà ngồi xuống sofa. Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm, chuyên chú nhìn y, còn Dạ Mặc Nhiễm thì ngồi trong lòng người yêu cầm máy chơi game không biết chơi trò gì mà mỗi lần có âm thanh ding ding (âm thanh khi bạn thắng được tiền trong game) vang lên, y lại ngẩng đầu lên cười rồi hôn khéo miệng Phương Cẩm một cái.

Dịch Vĩ nhin không được thanh thanh cổ họng: “Ta nói... hai người có thể nào quan tâm đến cảm nhận của người khác một chút được không a?”

Phương Cẩm khuôn mặt lạnh băng không nói gì, chỉ chuyên chú nhìn người trong lòng, Dạ Mặc Nhiễm vẫn thản nhiên chơi game, đầu cũng chưa ngừng nói:

“Người ta thanh thiếu niên tuổi trẻ bồng bồng còn chưa cảm giác gì, người là người lớn đã vội vã sốt ruột cái gì?”

Mọi người nghe xong đều ghen cười đến mặt mũi vắn vẹo, còn Tiểu Võ thì trực tiếp che miệng cười khanh khách.

Dịch Vĩ then tím mặt trừng Dạ Mặc Nhiễm quát: “Xú tiểu tử ngươi đừng có mà ở chỗ này làm hư trẻ nhỏ, hai người các ngươi muốn ân ái thì ra chỗ không người mà làm, không có ai quản đâu”

Âm thanh đing đing lại vang lên, Dạ Mặc Nhiễm mở lòng từ bi liếc nhìn Dịch Vĩ một cái:

“Tôi cũng muốn như vậy a, nhưng mà anh nhìn chỗ này mà xem, có chỗ nào mà đi chứ, phải biết rằng bọn tôi cũng nhần nhện thật là vất vả”

“DẠ MẶC NHIỄM”

Dạ Mặc Nhiễm sâu kín thở dài: “Anh gấp cái gì a, tôi biết anh ghen cũng khó chịu lắm, hay là thế này, đợi du thuyền cập bến rồi, anh muốn tìm nữ nhân hay nam nhân đều được, nếu không có thì ngay cả tang thi tôi cũng không quản, tôi cam đoan sẽ không giống như anh nhao nhao ồn ào như bây giờ.”

Dịch Vĩ đứng bật dậy, ngực phập phồng kịch liệt, chứng tỏ bị chọc tức không nhẹ.

“Hahahaha... Mặc Nhiễm... miệng của anh thực độc! Hahaha...”

Tiểu Võ cười đến không thở nổi, chỉ cần là không nhắm đến bản thân hắn, còn lại là ai thì hắn vẫn rất thích xem náo nhiệt. Quách Hoàng cho cái người đang cười đến mất hình tượng kia một cước: “Cậu kiềm chế lại một chút cho tôi”

Phan Thần hơn nửa ngày mới ngừng cười nói với Lan Dương bên cạnh:

“Bộ dáng này của Dịch đội trưởng có phải hay không là bộ dáng kinh ngạc mà các anh hay nói tới?”

Lan Dương chưa kịp trả lời, Tiểu Võ càng cười lớn hơn nữa rồi bám trên người Phan Thần mà hít thở:

“Ai u... Thượng Đế của tôi ơi!! Anh sao lại có thể đáng yêu như thế chứ! Đến đến... để ca ca thương nào!”

Một bên cười một bên liều mạng vuốt ve mặt Phan Thần khiến khuôn mặt hắn bị vắn vẹo đến biến dạng, mơ hồ không rõ mà kêu cứu.

Ngay tại thời điểm vui đùa, du thuyền không biết bị cái gì húc phải mà mạnh mẽ chao đảo. May mắn Phương Cẩm nhanh tay lẹ mắt ôm chặt Dạ Mặc Nhiễm mới không làm cho y ngã xuống. Tiểu Võ cùng Phan Thần không đứng vững trực tiếp ngã xuống lần hai vòng. Những người khác vội vàng bám vào những gì chắc chắn bên người mới ngăn không cho mình sắp xuống.

Tào Bân hét lên như gặp quỷ: “Sẽ không phải là cái con lươn điện chết tiệt kia nữa đi, đạn của chúng ta còn lại không bao nhiêu cả.” Phó Nhất Hàng cùng Dịch Vĩ cố bám vào tường từ từ di chuyển ra ban công nhìn, hai người nhất thời há hốc mồm. Mọi người trong phòng nhìn thấy vẻ mặt của hai người, cảm giác bất an càng sâu, vội vã chạy ra ngoài quan sát tình huống.

Phương Cẩm để Dạ Mặc Nhiễm nắm chặt cây cột trong phòng khách dặn dò: “Không được ra ngoài”

Vừa dứt lời, du thuyền lại thoáng chấn động thêm một cái, Phương Cẩm thấy tình thế không đúng vội nói: “Tiểu Nhiễm, em tiến vào không gian đi”

“Trời ạ!”

Đột nhiên Vương Vô Thắng kêu lên, mọi người đồng thời nhìn theo tầm mắt hắn. Cách đó không xa, có một cơn lốc xoáy đang nhanh chóng di chuyển về phía bọn họ. Phía dưới, một bầy cá đã mất đi bản năng cảm nhận nguy hiểm của động vật đang tụ tập ngày càng nhiều mà tiếp tục húc lên thân du thuyền.

Phó Nhất Hàng cầm lấy lan can nhìn đám cá như hổ rình mồi kia: “Biến dị. Cá... Cá tang thi...”

Kia đều là những loại cá thường thấy trên biển, nếu như trên thân thể chúng không có màu đỏ của máu, vậy cá không bị tróc hết gần như phân nửa và miệng đầy những răng nanh sắc nhọn thì đây thật sự chỉ là một bầy cá lớn nhỏ thông thường.

“Tiểu Nhiễm! Đi vào không gian!” Phương Cẩm cơ hồ rống lên.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn lốc xoáy ngày càng tới gần, vội vã chạy đến ôm chặt lấy Phương Cẩm “Không! Cẩm! Nếu đổi lại là anh, anh đành lòng để em lại một mình sao?”

Phương Cẩm một tay ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm, một tay nắm chặt lan can duy trì cân bằng khi du thuyền thoáng chao đảo.

“Tiểu Nhiễm, đi vào!...”

Chưa kịp nói xong, sóng biển đột ngột dâng cao do cơn lốc xoáy, cộng thêm cú húc mạnh của bầy cá, du thuyền hoàn toàn bị lật.

Tất cả mọi người đều bị nhấn chìm, bầy cá bị đánh tan lúc thuyền lật nay lại điên cuồng lao tới chỗ bọn họ.

Trong nháy mắt bị rơi xuống biển kia, cái cảm giác bị nhấn chìm làm cho mọi người thất kinh, theo bản năng bắt lấy những gì có thể với tới trong tầm tay. Phương Cẩm lại sống chết ôm chặt Dạ Mặc Nhiễm.

Sự tấn công của bầy cá cùng cơn chấn động do lốc xoáy gây nên cơ hồ xảy ra cùng một lúc, làm chiếc du thuyền chịu không nổi mà vỡ tan tành.

Dưới nước cơ hồ không thể mở mắt, tất cả chỉ là dựa vào bản năng mà hành động. Mà Dạ Mặc Nhiễm ngay khi bị rơi xuống nước vì sợ bị phân ly với Phương Cẩm nên cố bức mình mở to mắt. Hắn phát hiện, ngoài việc không thể hô hấp ra thì đôi mắt không những không có nửa điểm không khỏe mà còn có thể nhìn mà không trở ngại.

Theo lốc xoáy cuộn cuộn nổi lên, những mảnh vỡ của con thuyền cũng bị cuốn theo. Dạ Mặc Nhiễm nhìn thấy một tấm sắt lớn bị gió cuốn lên theo chiều kim đồng hồ đang văng tới chỗ họ đang đứng, liền vội vàng cầm lấy cánh tay Phương Cẩm đang ôm chặt chính mình, mạnh mẽ dùng sức một chút mà ôm lấy hắn xoay người khiến tấm sắt vừa vạn đập trúng lưng của Dạ Mặc Nhiễm.

Phương Cẩm chỉ cảm thấy vào thời điểm bị Dạ Mặc Nhiễm ôm lấy, có thứ gì đó va chạm vào hai người một chút, sau đó trên mặt có một cổ ấm áp nhưng bị nước biển cuốn đi trong nháy mắt, cánh tay Dạ Mặc Nhiễm đang ôm lấy chính mình cũng dần dần yếu đi.

Cú va chạm kia tuy đã được Dạ Mặc Nhiễm ngăn cản không ít nhưng ít nhiều cũng đập trúng Phương Cẩm khiến hắn choáng váng, không tỉnh táo trong nháy mắt.

Trong khoảng thời gian chưa đầy một giây đó, cánh tay Dạ Mặc Nhiễm dần suy yếu, liền bị nước biển cuốn đi.

71. Chương 71: Thất Lạc

Khi Dạ Mặc Nhiễm tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trên một bờ biển. Động đậy một chút liền cảm giác như xương cốt toàn thân bị chặt đứt, đau đớn không thở nổi.

Gian nan đứng dậy mới phát hiện, toàn bộ bờ biển ngoại trừ chính mình ra thì không có bất cứ thứ gì, ngay cả một mảnh vỡ của du thuyền cũng không có.

Chậm rãi cố nhớ lại những gì đã xảy ra, hắn thật nghĩ không ra Phương Cẩm có thoát hiểm được hoặc có khả năng trôi dạt tới một nơi khác hay không.

Thở dài tiến vào không gian, ngâm người trong hồ nước thật lâu, đau đớn đã sớm giảm bớt không ít, xem ra một cú kia quả thực không nhẹ.

May mắn chính mình đứng lúc ôm lấy Phương Cẩm, nếu không... thật không dám nghĩ lần này anh ấy có chống đỡ được không.

Tỉnh dưỡng trong không gian khoảng một ngày, Dạ Mặc Nhiễm không tính để chậm trễ thêm nữa, phải mau chóng tìm được Phương Cẩm hoặc là đến khu căn cứ ở thành phố T.

Dạ Mặc Nhiễm thay một chiếc áo T-shirt màu trắng kết hợp với quần đùi màu sắc đơn giản, kiểu dáng hờn nhàn. Chân mang đôi giày thể thao màu đen cùng màu với dây chuyền có mặt ngọc thạch xanh thẫm trên cổ, trên lưng lại thêm ba lô màu đen có khóa, tổng thể càng làm tăng thêm vẻ trẻ trung đầy sức sống của cậu dưới ánh mặt trời.

Đi khỏi bãi biển chính là một rừng cây, nơi này nếu không phải là một đảo hoang thì cũng là một ngọn núi ở vùng nông thôn.

Ánh nắng giữa trưa hè phi thường gay gắt, dù cho có bóng râm của những cây cổ thụ đã che đi phân nửa, nhưng cái nóng thiêu đốt này vẫn như cũ làm cho người ta không thể thở nổi.

Dạ Mặc Nhiễm bắt đầu đi từ buổi sáng, đã qua vài tiếng đồng hồ rồi mà ngay cả một bóng người cũng chưa thấy.

Tựa vào một thân cây rồi ngồi xuống tảng đá bên cạnh, đi lại cả một buổi sáng làm thể lực cậu tiêu hao rất nhiều, mệt mỏi làm cho đầu đốn lại nổi lên. Nhưng ngay lập tức nhờ giác quan thứ sáu nhạy bén, Dạ Mặc Nhiễm bật dậy nhảy ra chỗ khác. Một cú nhảy làm ngực và xương cốt ầm ầm đau, chưa đầy một giây sau, nhìn lại chỗ vừa ngồi thì đã có một con khỉ ngồi ở đó.

Hành động của con khỉ này nhanh hơn con người rất nhiều, đu cành cây tung người vài cái liền đến ngay trước mặt Dạ Mặc Nhiễm. Một người một khỉ chăm chăm nhìn nhau, bỗng con khỉ nhe răng trợn mắt kêu to một tiếng rồi hướng Dạ Mặc Nhiễm mà tấn công.

Dạ Mặc Nhiễm một tay dùng ba lô ngăn cản, tay kia thì nhanh chóng cầm dao găm chém về phía cánh tay của nó, bị dao xẹt trúng, con khỉ phần nộ gầm rú rồi càng điên cuồng tấn công. Dạ Mặc Nhiễm tay cầm dao dùng sức đâm xuyên qua người nó ghim vào thân cây phía sau, con khỉ càng giãy dụa muốn thoát thân, cậu liền rút ra một con dao khác chém đứt đầu nó. Sau đó ngồi dưới đất mà thở dốc không ngừng.

Dùng võ lực thì mệt mỏi nhất là thân thể còn nếu dùng dị năng thì tinh thần bị hao tổn, càng làm cho hắn bị thương nặng thêm. Nếu được trọng sinh sớm thêm vài năm, Dạ Mặc Nhiễm nhất định sẽ dùng một nửa thời gian để học võ thuật và cách chiến đấu sinh tồn. Như vậy cũng sẽ không thảm hại đến nỗi giết có một con khỉ mà suýt một chết.

Nghỉ ngơi một chút, rút dao găm ra khỏi thân cây, nhặt lên ba lô rồi lập tức rời khỏi. Nếu trong đây còn có những sinh vật bị biến dị khác thì mùi máu tươi sẽ hấp dẫn bọn chúng đến nhiều hơn. Trên quần áo cũng có dính chút máu, Dạ Mặc Nhiễm ghét bỏ cởi xuống, thay một bộ quần áo khác.

Đi mãi đến lúc mặt trời lặn, Dạ Mặc Nhiễm rốt cuộc nhìn thấy một đỉnh ống khói. Chỉ cần nơi này không phải là đảo hoang là tốt rồi. Đem dao nắm chặt trong tay, đề phòng có người tấn công. Nhẹ đẩy cửa chính từng căn từng căn nhà trống, toàn bộ khu làng không một hơi thở của người sống.

Mới vừa đi ra tới cổng làng thì thấy một tang thi đang ngồi xổm, hai tay đang ôm một đồng bầy nhầy màu đỏ tươi không rõ là nội tạng của người hay động vật mà ăn ngấu nghiến. Quay đầu lại thấy Dạ Mặc Nhiễm thì vội bỏ thứ đang cầm trên tay mà đuổi theo.

Dạ Mặc Nhiễm bĩu môi, lần tới cậu sẽ không đi quấy rầy bữa ăn của một tang thi bậc trung. Xoay người bỏ chạy, tang thi kia lập tức khập khiễng đuổi theo, một chân của nó hình như bị chặt đứt nên ảnh hưởng lớn đến tốc độ võ mồi. Dạ Mặc Nhiễm chạy được một đoạn thì ngừng lại thở lấy hơi, đợi cho tang thi kia đến gần lại tiếp tục chạy, cứ thế một người một tang thi người đuổi ta chạy chưa tới hai vòng thì một quả cầu lửa bay tới thiêu rụi đầu tang thi kia.

Tiểu Võ từ đâu chạy ra nắm tay Dạ Mặc Nhiễm vừa chạy vừa quát: “Anh thật đúng là chơi đến vui vẻ a! Không sợ sẽ kéo theo một đám tang thi tới hả?”

Hai thanh niên thấy Tiểu Võ chạy đến thì vội mở cửa hầm, hắn liền kéo theo Dạ Mặc Nhiễm chui vào, trước mắt là một đường hầm tối đen uốn lượn thật dài, chắc là đã được sửa chữa lại để làm nơi trú ẩn. Tiểu Võ vừa vào lập tức phóng ra một quả cầu lửa giữ trong lòng bàn tay, thông đạo liền được chiếu sáng trưng rồi nói:

“Bên trong còn có rất nhiều người, đều là dân của thôn làng này, lúc tôi tỉnh lại bên cạnh chỉ có Tào Bân và Lan Dương, những người khác thì đều không tìm được. Mặc Nhiễm! Anh chỉ có một mình sao?”

Quay đầu nhìn lại, trong ánh lửa bập bùng nhưng cũng có thể thấy rõ khuôn mặt tái nhợt của Dạ Mặc Nhiễm. Hắn biết Dạ Mặc Nhiễm có chứng sợ hãi bị giam cầm cho nên tận lực làm cho đường hầm sáng thêm một chút, nói chuyện để phân tán lực chú ý, nhưng vẫn thấy sắc mặt cậu ngày càng trắng.

“Mặc Nhiễm, anh đừng sợ, bên trong có đèn, Lan Dương đang ở đó chờ chúng ta.”

Dạ Mặc Nhiễm hít sâu một hơi rồi thở hắt ra làm cho chính mình bình tĩnh lại hỏi: “Cầm đâu?”

Thấy cậu bình tĩnh lại mới yên tâm lắc đầu: “Không thấy, thời điểm rơi xuống biển bọn tôi ai cũng không mở mắt được, nhưng sau đó bị trôi dạt lên bờ thì chắc Phương Cầm cũng sẽ không có việc gì đâu. Chờ nghỉ ngơi cho tốt chúng ta lại đi tìm bọn họ, nếu trên đường đi bỏ lỡ không gặp được chúng ta có thể tới căn cứ ở thành phố T đợi trước, có khi lúc đó bọn họ đã tới nơi trước rồi cũng nên.”

Rẽ qua một khúc cua liền thấy một đám già trẻ lớn bé đang ngồi thành hình tròn ở giữa hầm, hai thanh niên phía sau liền ôm hai góit chạy lên trước và một vài đứa trẻ chạy tới đón.

Tiểu Võ nhìn ánh mắt khó hiểu của Dạ Mặc Nhiễm mà bắt đầu giải thích: “Làng này lúc trước bị tang thi bao vây, không còn cách nào khác phải lui vào đây. Nhưng qua thời gian lâu như vậy, thực vật dự trữ sớm đã ăn hết. Lúc trước, có một số nam nhân khỏe mạnh hợp thành một nhóm ra ngoài tìm kiếm thức ăn, nhưng đa số là ra đi thì nhiều mà trở về thì ít, lại không thể để nhóm người này bị đói chết, cho nên số lượng nam nhân dần suy giảm, còn một số thanh niên trẻ người non dạ cũng không dám đi đâu xa mà chỉ đào một ít rễ cây và rau dại có thể ăn được gần đây.”

“Mặc Nhiễm? Những người khác đâu, không có ở cùng với cậu sao?”

Lan Dương nhìn thấy một thiếu niên bộ dáng không thích hợp xuất hiện trong đường hầm, ngọn đèn lúc mờ lúc tỏ làm hắn không thể nhìn rõ được, nhưng bộ dáng của Tiểu Võ bên cạnh cũng đoán được tám chín phần, đến gần thấy thật là Dạ Mặc Nhiễm liền cao hứng hô lên.

“Không có những người khác, lúc ta đi tìm thảo dược vừa vặn thấy Mặc Nhiễm bị tang thi đuổi giết, anh ta cư nhiên còn có tâm tình chơi trò cút bắt với nó!! Nếu không phải trùng hợp, sợ là chúng ta đã bỏ lỡ.

Lan Dương gật gật đầu: “Mặc Nhiễm, sau khi trôi dạt vào đây cậu đã đi đâu? Chúng tôi ở trong này ngày ngốc ba ngày liền, còn tưởng rằng phụ cận gần đây chỉ có ba người chúng tôi! Tiểu Võ, cậu tìm được thảo dược không?”

Tiểu Võ ủ rũ lắc đầu.

“Làm sao vậy?” Dạ Mặc Nhiễm hỏi.

Lan Dương chia chia Tào Bân nằm một bên nói: “Thời điểm lốc xoáy cuốn xác du thuyền lên không trung thì bị vài mảnh vỡ đập trúng người, trên ngực, đùi đều bị đâm trúng, hiện tại vẫn còn vì sốt cao mà mê man. Những lão nhân ở đây nói ở sau núi có thể tìm thấy thảo dược hạ sốt, cho nên Tiểu Võ thừa dịp bọn họ ra ngoài kiếm thức ăn liền cùng đi theo để tìm thảo dược.”

Dạ Mặc Nhiễm đi qua xem thử, thấy Tào Bân đang mê man, thần chí không rõ mà cau mày, không biết Cầm có bị thương hay không.

72. Chương 72: Có Không Gian Không Sợ Chết Đói! ^^~

^^

~Lan Dương vỗ vỗ bả vai Dạ Mặc Nhiễm, cười khở một tiếng. Tiểu Võ thì đi lại kéo cậu ngồi xuống, hỏi: “Mặc Nhiễm, mấy ngày này anh ở đâu? Trải qua như thế nào?”

Nhìn đám người trong ngôi xung quanh, những người này tuy không có tham vọng gì lớn lao, nhưng lại khao khát thức ăn một cách rõ ràng như vậy, tình trạng đói khát này hẳn là đã kéo dài được một thời gian. Vô luận từ trẻ đến già, ai cũng có sắc mặt vàng vọt và tinh thần uể oải.

Trốn tránh như vậy là có thể thoát khỏi tận thế sao!

Dạ Mặc Nhiễm không trả lời Tiểu Võ mà ngồi xuống xem thương thế của Tào Bân. Trên ngực và đùi đều có vết thương dài và sâu, không được chữa trị kịp thời đã có chút nhiễm trùng mưng mủ.

“Mấy ngày nay các người đã cho anh ta ăn cái gì?”

“Ngày đó nếu không nhờ Tiểu Võ tình cờ cứu được một thanh niên tên là Tiểu Mạch, những người dân ở đây không có khả năng thu lưu chúng tôi. Thức ăn của bọn họ còn không đủ để ăn, lấy đâu ra của dư mà nuôi người ngoài.”

Tiểu Võ đang cầm một đoạn cỏ đuôi chó phe phẩy: “Chính là, hôm qua Lan Dương theo bọn họ ra ngoài học cách đào rễ cây cùng rau dại, sau đó lại học cách chế biến, đem nấu thành một chút canh dứt cho Tào Bân. Hôm nay đến lượt tôi, không tìm được thức ăn nhưng lại tìm được anh đem về, thức ăn này kể ra cũng tốt. Hi hi...”

Dạ Mặc Nhiễm thu hồi ánh mắt đang lờm trên người tên ngu ngốc kia, nhỏ giọng hỏi: “Bọn họ có vũ khí không?”

“Làm sao có khả năng có!”

“Bọn họ ra ngoài tìm thức ăn chủ yếu là dựa vào mấy thứ nông cụ như cuốc, xẻng linh tinh, nếu không cũng không đến phiên Tiểu Võ cứu giúp.” Lan Dương tiếp lời.

Tiểu Võ bất mãn đẩy Lan Dương, khịt khịt mũi: “Cái gì không đến phiên tôi? Là do hần tích phước ba đời mới được, nếu không, cũng không đến lượt hần được gia đây cứu đâu. Hừ!”

Dạ Mặc Nhiễm từ trong ba lô lấy ra còn sát trùng, băng gạc, vắc-xin, kim tiêm, thuốc hạ sốt đưa cho Lan Dương, lại đưa thêm một ít đồ ăn. Tiểu Võ kinh ngạc nhìn cậu như ảo thuật gia, từ trong túi thần kỳ lấy ra những thứ hần nằm mơ cũng luôn nghĩ tới.

Lập tức lấy gói mì ăn liền ăn ngấu nghiến, miệng đầy mì hỏi: “Anh kiếm đâu ra những thứ này? Ôi Chúa ơi, hôm qua tôi còn nằm mơ thấy mình đói bụng đến nỗi gặm luôn chính mình.”

Dạ Mặc Nhiễm lạnh lùng liếc hần một cái: “Ngu ngốc.”

Lan Dương rửa sạch, khử trùng miệng vết thương cho Tào Bân, uy hần chút thuốc rồi mới bắt đầu ăn.

“Chúng ta vẫn nên tiết kiệm một chút, bây giờ bên ngoài căn bản là tìm không được thức ăn, khổng thể để hôm nay ăn no nê rồi hôm sau chết đói được.” Tiểu Võ một bên gặt đầu tán thành, mà một chút cũng không chịu ngừng miệng, hàm hồ tiếp tục ăn,

Lan Dương bắt đắc dĩ nhìn hần, cắn thêm hai miếng nữa rồi cất đi. Dạ Mặc Nhiễm thở dài: “Anh ăn đi, bây giờ chúng ta là bảo tồn thể lực chứ không phải tiết kiệm thức ăn.”

Lan Dương nhìn nhìn Dạ Mặc Nhiễm, cũng không tiếp tục ngược đãi cái bụng nữa, đem những gì chưa ăn xong ra ăn tiếp.

Hơn nửa tháng sống nhờ rễ cây và rau dại, những người dân này vốn đã sắp không chịu nổi, nay nhìn thấy thiếu niên lạ mặt chia đồ ăn cho bạn bè của mình, ánh mắt nhìn cậu trở nên tham lam cùng cơ khát. Có một vài đứa trẻ không hiểu chuyện đứng gần đó, nhìn bọn hần với con mắt ao ước và chờ mong. Tiểu Võ giật mình, vội đưa một nửa miếng cá còn lại cùng một ít bánh gạo cho một đứa trông có vẻ nhỏ nhất trong đám. (hai món này mình thật sự không biết là gì, tra từ điển thì thấy để là cá chép với gạo vụn @.@ nên thôi thì lại chém, bạn nào có đọc QT mà biết là gì thì cho mình biết để sửa nhé:D)

Đứa nhỏ nhận được thức ăn liền lúc la lúc lác chạy đến bên cạnh bà nội, mở gói bánh cắn một cái, bà cụ chờ cháu trai ăn xong chính mình cũng thử cắn hai miếng. Một màn này làm người xem chưa sót trong lòng, Dạ Mặc Nhiễm vội vàng quay đi nhắm mắt nghĩ ngơi.

Làm sao có thể không đau lòng, nhưng có một số việc không phải chỉ dựa vào một mình cậu mà có thể thay đổi.

Căn hầm có một vài lỗ thông gió, từ đó ẩn ẩn có thể nhìn thấy sắc trời bên ngoài. Bên trong có ít nhất mười gia đình, không khí có chút không tốt lắm.

Tào Bân uống xong thuốc hạ sốt cộng thêm vết thương đã được xử lý, cơn sốt đã dần lui, người cũng thanh tỉnh không ít, Lan Dương cầm chén uy hấn chút cháo. Tiểu Võ ngồi vào bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm, nhỏ giọng thì thầm: “Thức ăn hiện giờ của chúng ta có thể cầm cự được bao lâu?”

Dạ Mặc Nhiễm cũng không tính nói dối hần, chính là không có nói rõ mà thôi: “Cũng được một khoảng thời gian, hiện tại quan trọng là rời khỏi nơi này. Nếu ở thêm hai ngày, thấy chúng ta còn có thứ để ăn thì những người này có thể sẽ trở nên đáng sợ hơn so với tang thi.”

Tiểu Võ gật đầu, hần rất muốn hỏi Dạ Mặc Nhiễm có phải cũng có một không gian hay không, nhưng nếu Dạ Mặc Nhiễm đã không muốn nói thì có một số việc không nhất thiết phải tìm hiểu rõ ràng. Với lại Dạ Mặc Nhiễm cũng không có lừa dối hần, vậy là được rồi.

Sang ngày hôm sau, những thanh niên kia lại muốn ra ngoài tìm thức ăn, đến hỏi Tiểu Võ có muốn đi cùng hay không. Tiểu Võ lắc đầu cự tuyệt, bọn họ cũng không nói gì liền bước đi. Thấy tình trạng của Tào Bân chuyển biến tốt, Lan Dương liền đối Tiểu Võ nói: “Chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này đi, Tào Bân sốt đã lui, vết thương cũng được băng bó tốt lắm, đi lại hần là không thành vấn đề. Ra khỏi làng này sẽ tới một khu chợ, chúng ta trước mắt cứ đi một bước tính một bước.”

Tào Bân cảm thấy chính mình có thể chịu đựng được: “Không cần lo lắng cho tôi, khu chợ này cách thành phố T có xa không?”

Người dân ở đây nói cách nơi này gần nhất là huyện Triều, có thể nói hiện tại chúng ta tạm thời an toàn, nếu may mắn kiếm được xe thì chạy khoảng 3 ngày sẽ tới được thành phố T. Tào Bân gật đầu, Tiểu Võ biết hiện tại trên đường đâu đâu cũng là xe bị đâm cháy, không thì cũng hư hỏng bị vứt lại, để tìm được một chiếc có thể sử dụng được chẳng khác gì mò kim đáy bể.

Dạ Mặc Nhiễm thu thập một chút, chuẩn bị cho việc rời đi. Bọn họ mới vừa đứng lên liền có mấy người thôn dân đi tới trước mặt nói: “Các người chuẩn bị rời khỏi đây sao?”

Lan Dương tươi cười nói: “Những ngày qua thật cảm ơn mọi người thu lưu, quấy rầy lâu như vậy chúng tôi cũng nên đi rồi.”

Nghe vậy một người đàn ông trung niên, bộ dạng có chút xấu xí liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

“Nếu biết đã quấy rầy thì cũng nên trả một ít coi như là tiền thuê nhà đi! Chúng ta cũng không muốn gì nhiều, để lại một nửa số thức ăn các người hiện có là được rồi.”

Tiểu Võ tức giận trên tay lơ lửng một hỏa cầu nói: “Tôi là cứu người của các người, cũng không phải chiếm cứ chỗ ngủ, lại càng không bắt các người nuôi ba miệng ăn chúng tôi. Hiện giờ lấy lý do gì mà bắt bọn tôi phải để thức ăn lại?”

Dạ Mặc Nhiễm ngăn Tiểu Võ lại, bây giờ chộc giận mấy người này không có gì tốt, mở ba lô đưa đến trước mặt những người đó. Trong đó có hai bịch bánh quy, một chai nước và một ít thuốc men. Bọn người kia liền không khách khí lấy hai túi bánh.

Dạ Mặc Nhiễm lấy lại ba lô, nhìn bọn họ một cái, mấy người đó liền thức thời tránh qua một bên.

Bỗng nhiên Dạ Mặc Nhiễm cảm giác có nguy hiểm, liền nhanh chóng kéo mấy người Tiểu Võ điên cuồng chạy ra hướng cửa hầm.

Còn chưa kịp chạy tới cửa, mặt đất liền chấn động kịch liệt làm mấy người thiếu chút nữa té trên đất. Ý thức được nguy hiểm đang đến gần, liền dùng tốc độ nhanh nhất nhắm cửa ra mà chạy.

Nhưng cố tình bên ngoài như bị cái gì đồ xuống chặn lại, đẩy thế nào cũng không ra, Lan Dương liền mạnh mẽ đá một cái, cánh cửa liền mở ra một khoảng không lớn không nhỏ, vừa đủ để từng người đi ra.

Để cho Tào Bân ra trước, Lan Dương theo sát phía sau ra xong liền quay lại kéo Dạ Mặc Nhiễm, Tiểu Võ cũng phụ một tay đi sau cùng. Ngay lúc hần vừa rời khỏi, cửa hầm liền oanh liệt sụp đổ. Bọn họ tiếp tục chạy về phía trước một đoạn liền chạm mặt nhóm thanh niên đi tìm thức ăn buổi sáng. Một người ngậm họ

lại hỏi tình huống những người trong làng. Tiểu Võ đẩy bọn họ ra, bỏ lại một câu “Đều ở bên trong” liền vội vàng hướng cổng thôn chạy tới.

Nhóm thanh niên chứng kiến cảnh nhà cửa, cây cối sụp đổ, sắc mặt liền trắng bệch hướng phía hầm mà chạy.

Mấy người Dạ Mặc Nhiễm chạy không bao xa liền nghe văng vẳng tiếng khóc la. Sau đó mặt đất dưới chân càng rung động kịch liệt. Mặt đất xốp mềm không chịu nổi sức mạnh của cơn địa chấn dần dần nứt ra tạo thành một cái khe.

Vài người nhất thời mất trọng tâm, té lăn xuống dốc.

73. Chương 73: Rơi Xuống

Chung quanh nhánh cây vương đầy, dưới chân đất đá ngổn ngang làm chân người giẫm phải nhất định bị thương. Vết thương của Tào Bản lại bị rạn nứt, tuy đã cách lớp băng gạc và quần áo nhưng vẫn thấy máu thấm ra ở nhiều điểm. Tiểu Võ cũng Lan Dương cũng bị ngã thất điên bát đảo nhưng rất nhanh liền đứng lên để đi tìm đường.

Tiểu Võ nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm nằm im ở cách đó không xa liền chạy qua đỡ lấy Dạ Mặc Nhiễm sợ lúc ngã hẳn bị đụng trúng đầu “Mặc Nhiễm cậu sao rồi? Có bị đụng trúng đầu không?”

Dạ Mặc Nhiễm nương theo lực đạo của tiểu Võ chậm rãi đứng dậy, khó chịu xoa đầu “Tôi không sao”

“Nơi này tùy lúc đều có thể sập xuống, chúng ta phải nhanh đi khỏi đây”. Tiểu Võ đỡ lấy Dạ Mặc Nhiễm nhìn phía trên liên tục có đá rơi xuống vội vàng nói.

Lan Dương đỡ Tào Bản đứng lên quay qua hỏi “Tiểu Võ, Mặc Nhiễm hai cậu sao rồi?”

Tiểu Võ đỡ Dạ Mặc Nhiễm đi về phía Lan Dương “Không sao, chúng ta rời khỏi đây trước rồi nói sau”

Nơi bọn họ rớt xuống là một khe suối hoàn toàn không có khả năng có thể leo lên, liền đi tiếp về khu rừng phía trước, chấn động dần giảm bọn họ cũng đi chậm lại một chút.

“Mọi người mau nhìn, phía trước có phải quốc lộ hay không?”. Tiểu Võ cẩn thận đánh giá phía trước, hình như đúng là quốc lộ. “Không biết có người hay không hoặc là có người cũng được”. (Chỗ này em không hiểu lắm, có đồ ăn chứ nhỉ @@???)

Lan Dương phì cười “Suy nghĩ chuyện thực tế một chút đi, cầu sao cho phía trước đừng có tang thi hay sinh vật biến dị là được rồi”

Tiểu Võ xoay qua nói với Dạ Mặc Nhiễm “Mặc Nhiễm cố chịu một chút, ra khỏi rừng chúng ta liền tìm chỗ nghỉ ngơi”

Dạ Mặc Nhiễm nhìn con đường trước mặt rồi liếc tiểu Võ một cái “Cậu tự lo tốt cho bản thân mình là được”

Tiểu Võ bĩu môi “Còn không phải là người ta lo lắng cho cậu sao, không có chút cảm kích nào còn nói những lời ác độc đó, xấu xa” ()

Tào Bản vô lực lão đảo về phía trước vài bước, Lan Dương vội vàng đỡ lấy. Tiểu Võ quay đầu lại bắt gặp cũng sợ hãi khi nhìn thấy quần áo của Tào Bản bị thấm máu lúc càng lúc càng nhiều. Thấy vậy Dạ Mặc Nhiễm vội đẩy tiểu Võ ra “Mau qua giúp Tào Bản, như vậy chúng ta cũng có thể đi nhanh một chút”.

Tiểu Võ lo lắng nhìn Dạ Mặc Nhiễm cũng không có ý định buông tay. Dạ Mặc Nhiễm tiếp tục đẩy “Đi đi, tôi không sao”.

Tiểu Võ nhìn Tào Bản quả thật sắp chịu không được, nhìn Tào Bản có vẻ còn lớn hơn Lan Dương không ít, Lan Dương cũng đang cố gắng đỡ lấy Tào Bản, không nói gì liền vội vàng chạy đến giúp đỡ lấy Tào Bản hướng về phía quốc lộ mà đi. Dạ Mặc Nhiễm đi theo ở phía sau, tiểu Võ không yên lâu lâu lại xoay lại nhìn Dạ Mặc Nhiễm, đến được quốc lộ Tào Bản liền ngắt đi.

Lan Dương và tiểu Võ vội vàng đỡ Tào Bân nằm xuống, nhìn thấy hai miệng vết thương của Tào Bân bị rạn nứt máu không ngừng chảy ra. Dạ Mặc Nhiễm đem băng gạc và thuốc cho Lan Dương, rất nhanh liền đem miệng vết thương của Tào Bân rửa sạch sơ rồi băng lại.

Dạ Mặc Nhiễm xem xét bốn phía, nhựa đường cũng còn mới chắc là mới làm không bao lâu, xe chạy qua cũng không nhiều. Dạ Mặc Nhiễm nhớ tới mình vẫn còn một chiếc xe đạp trong không gian, bắt quá xoay đầu nhìn lại bên kia vẫn còn ba người nữa, đành phải đưa ra một quyết định khác vậy. Dạ Mặc Nhiễm trong lòng cũng không khỏi kêu rên, bản thân mình từ khi nào lại bắt đầu nhân từ như vậy a~ (^ ^)

Không có bao nhiêu người đi từ rừng cây đến quốc lộ, nói cách khác tang thi cũng không có bao nhiêu. Hơn nữa thôn trang vừa bị sụp đổ tang thi kia cho dù không bị đè chết, chắc cũng không rồi rãnh chạy đến đây đâu~(^ ^). Bất quá nếu không tranh thủ buổi tối ra khỏi nơi này còn không biết phải gặp chuyện gì nữa đâu ==ll. Từ sau khi bị điện giật, Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy đột nhiên nhảy ra một dã thú mà chưa từng có ai thấy cũng không có gì là lạ (_)

Tào Bân rên rỉ một tiếng chậm rãi tỉnh dậy từ trong hôn mê, Lan Dương vội vàng đỡ lấy hắn “Sao rồi? Vết thương có đau hay không?”.

Tào Bân cảm thấy trên người nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, nhưng cảm giác nóng rất đau đớn càng nghiêm trọng hơn trước “Chúng ta đang ở đâu?”.

“Trên một quốc lộ nhìn không thấy điểm cuối, có lẽ tối nay chúng ta sẽ ngủ ngoài trời”

Tào Bân nhíu mày “Như vậy rất nguy hiểm, hiện tại chúng ta có thể tranh thủ đi không? Tôi có thể đi được mà”

Lan Dương lắc đầu “Ai mà biết được con đường này dài bao nhiêu, cậu đừng cố, nghỉ ngơi nhiều một chút đường còn rất xa”

Dạ Mặc Nhiễm mở bao ra đếm đếm lại bên trong suy tính một chút lại trực tiếp đưa bao cho tiểu Võ “Cậu chia cho bọn họ”

Tiểu Võ nhìn đến trong bao thứ không thiếu nhất chính là đồ ăn, tiểu Võ biết Dạ Mặc Nhiễm dùng cái bao này để che giấu không gian dị năng không muốn bị phát hiện thôi. Trong khoảng thời gian này tiểu Võ đã được nhìn thấy những con người so với tang thi còn đáng sợ hơn. Nhìn số đồ ăn này tiểu Võ suy nghĩ Lan Dương vạn lần đừng làm cho hắn thất vọng, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không nường tay.

_____ta là dấu gạch đẹp nhất_____

lại được một chương, hôm nay ngẫu Hồ hảo khổ sở ... hảo buồn đời.. cơ mà ta cũng ếu biết là buồn đời chuyện giề ... thôi kệ đi, khổ tâm nhất là ngồi trên máy từ 12h đến 17h mà chỉ miễn được đứng có một chương TT__TT ... ngẫu Hồ tự phỉ nhổ chính mình lắm ... nhưng đành chịu ta cũng không có tâm trạng miễn giề hết ... nhưng ta vẫn nhớ ta đang giúp cá vàng tục từng tập beta nên cho dù thể nào ít nhất cũng phải có 1 chương cho cá vàng tục từng luyện tập ...

_ Lời nhắn đến cá tục từng:*vẫy băng gôn*.. tục từng cố lên.. tục từng cố lên.. tục từng cố lên.. tục từng cố lên.. tục từng cố lên*ôm hun*

Trí nhớ con cá vàng: Phát hiện nhà có một con Hồ ly và một con cá vàng, cá vàng sẽ bị làm thịt *lăn*

74. Chương 74: Đáng Sợ Hơn Cả Bị Bỏ Rơi

Tiểu Võ đưa bánh quy và ly cháo cho Lan Dương, khiến Lan Dương vô cùng kinh ngạc nhìn số đồ ăn.

“Cái này ... Trong bao của Mặc Nhiễm chẳng phải không còn gì sao? Những thứ này ...”

Tiểu Võ bất động thanh sắc nhìn Lan Dương “Cậu xem Mặc Nhiễm là kẻ ngốc sao, Mặc Nhiễm đã nói phải cẩn thận những người đó nên tôi đã lén giấu đi, như thế nào động tác của tôi rất nhanh phải không, lúc còn đi học tôi là người của câu lạc bộ ảo thuật đó” (*^ -^*)

Lan Dương nửa tin nửa ngờ, nhưng đối với lời nói của tiểu Võ cũng không có điểm nào đáng nghi nên cũng không hỏi lại. Dạ Mặc Nhiễm bỗng nhiên nghe được thanh âm phun tín tử* bèn đứng dậy tìm nơi phát ra thanh âm. Tiểu Võ thấy Dạ Mặc Nhiễm ngồi xổm xuống liền vội vàng chạy đến bên cạnh “Mặc Nhiễm cậu vẫn chưa ăn gì, vẫn còn một ly cháo bát bảo để tôi làm nóng cho cậu...”

Dạ Mặc Nhiễm vội che miệng của tiểu Võ lại, nhắm mắt cẩn thận nghe. Tiểu Võ rất thức thời liền im lặng nhìn. Dạ Mặc Nhiễm xoay đầu mắt nhìn về phía rừng cây, mắt thấy miếng vải thấm đầy máu cách đó không xa, được âm thanh kia phát ra liên tục da đầu bắt giác cũng run lên.

“Mau rời khỏi nơi này, rất nguy hiểm”

Là rắn sao? Cái sinh vật đang bò trên mặt đất là rắn sao? Thật không may đó lại là sinh vật mà Dạ Mặc Nhiễm sợ nhất, nếu như những sinh vật đó đến gần Dạ Mặc Nhiễm không cần biết có bị bại lộ dị năng hay không nhất định phải trốn vào không gian trước.

Tiểu Võ cái gì cũng chưa hỏi chỉ vội kéo Dạ Mặc Nhiễm chạy đi đồng thời kêu Lan Dương chạy theo. Lan Dương vội đỡ Tào Bân, động tác tuy chậm nhưng đường đến dốc cũng không xa.

Bên tai tiếng rắn phun tín tử ngày càng gần, rắn bò dưới đất cũng ngày càng đông. Đột nhiên Dạ Mặc Nhiễm đứng lại, tay vẫn nắm chặt tay của tiểu Võ. Tiểu Võ bị hành động đột ngột của Dạ Mặc Nhiễm làm thiếu chút nữa té nhào xuống đất. Lan Dương chạy theo phía sau thấy Dạ Mặc Nhiễm cùng tiểu Võ đều đứng lại cũng đứng lại theo, tay chống đầu gối thở hồng hộc.

Sau một lúc thích ứng với xung quanh, Dạ Mặc Nhiễm nhìn chằm chằm vào rừng cây phía sau lưng tiểu Võ, bàn tay không tự giác nắm tay của tiểu Võ càng chặt, gương mặt của Dạ Mặc Nhiễm ngày càng trở nên trắng bệch. Tiểu Võ thấy sắc mặt của Dạ Mặc Nhiễm thay đổi liền quay đầu nhìn về phía sau lưng, nhưng cái gì cũng không thấy.

Tiểu Võ lo lắng hỏi Dạ Mặc Nhiễm “Mặc Nhiễm rốt cuộc có chuyện gì vậy? Đừng dọa tôi a~, cậu cảm giác được cái gì? Phía sau có cái gì sao?”.

“Rắn ...Có rất nhiều rắn..ít nhất...ít nhất cũng có hơn một trăm con rắn”.

Còn chưa nhìn thấy rắn, chỉ nghe Dạ Mặc Nhiễm nói thôi thì ba người còn lại cũng một trận hoảng hốt. Tiểu Võ vội kéo Dạ Mặc Nhiễm về phía sau, trên tay ngưng kết dị năng chuẩn bị chiến đấu.

“Dạ Mặc Nhiễm cậu nhìn thấy được chỗ của mấy con rắn đó sao? Vì sao tôi không thấy con rắn nào?”.

Dạ Mặc Nhiễm im lặng nửa ngày cũng không nói câu nào, tiểu Võ không khỏi quay đầu nhìn Dạ Mặc Nhiễm. Dạ Mặc Nhiễm cau mày chậm rãi nói “Lại đây”.

“Có chuyện gì sao?” tiểu Võ vừa hỏi vừa nhìn chằm chằm vào rừng cây trước mặt. Lan Dương thanh âm phát run lắp bắp nói

“Tiểu Võ ... rất nhiều ...Trong rừng cây tất cả đều là...”

Tiểu Võ nhìn theo ánh mắt của Lan Dương bất giác tóc gáy dựng đứng, cả người phát run. Có hơn cả trăm con rắn, lớn có nhỏ có, có con thì bò trên cỏ, có con thì leo trên nhánh cây, có con lại bò a~ bò trên thân cây to. Dạ Mặc Nhiễm bây giờ đang hạn thị lực của mình, vì sao lại nhìn rõ đến như vậy (- -).

Nhìn đến đàn rắn này Dạ Mặc Nhiễm đã toàn thân phát run, thật ghê tởm, cứ như có hơn một trăm con sâu đang đua nhau bò lên người của mình vậy.

“Tiểu Võ”.

Dạ Mặc Nhiễm không tự giác nuốt một ngụm nước miếng rồi nói “Nếu tôi bỏ các cậu lại đây, khi nào thành quỷ các cậu trăm ngàn lần đừng tới tìm tôi”

Tiểu Võ không biết Dạ Mặc Nhiễm có không gian dị năng, nên cũng không hiểu vì sao Dạ Mặc Nhiễm lại nói như vậy.

“Cậu sợ thì cứ việc nói thẳng đi, đến đây, trốn phía sau của tôi, cậu cứ yên tâm đi rắn sợ nhất là lửa, tôi đảm bảo có tôi ở đây tuyệt đối sẽ không để cho rắn cắn cậu” _

Tiểu Võ vừa nói dứt câu thì đàn rắn cũng liên tục hướng về phía bọn họ, rõ ràng là bọn chúng không có chân, tốc độ lại thật nhanh. Tiểu Võ liên tục phát ra công kích đối với đàn rắn, nhưng vẫn không thể ngăn cản được đàn rắn đánh tới.

Lan Dương không có vũ khí, Tào Bân lại thương tích đầy mình không tiện hành động cũng chỉ có thể tránh ở phía sau của tiểu Võ.

Nhưng với sức của tiểu Võ dĩ nhiên là không có khả năng ngăn cản được đàn rắn lớn như vậy rồi, Dạ Mặc Nhiễm nhắm mắt lại cơ hồ như muốn lấy hết toàn bộ dũng khí ra, giống như kiếp trước khi lần đầu Dạ Mặc Nhiễm đối mặt với tang thi vậy. Dạ Mặc Nhiễm lấy ra hai cây dao đưa cho Lan Dương cùng Tào Bân để phòng thân.

Dạ Mặc Nhiễm tập trung ngưng kết dị năng, trong tay Dạ Mặc Nhiễm xuất hiện năm huyền phù như thủy tinh hình trụ lại phát ra ánh sáng bảy màu đẹp hơn cả ánh sáng mặt trời. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy dị năng của Dạ Mặc Nhiễm, quả nhiên dị năng này cũng giống như con người của Dạ Mặc Nhiễm, xinh đẹp lại cao quý. Lòng oán hận của đám người bọn họ nhất thời nổi lên bốn phía, kể cả dị năng cũng đặc biệt hơn người như vậy (- -)

Đợi cho đàn rắn đến gần, Dạ Mặc Nhiễm liên vung tay, năm bóng tuyết bay ra đánh về phía đàn rắn. Chung quanh bọn họ mấy chục mét đã không còn một con rắn, tiểu Võ không tự giác nuốt nước miếng, thực lực của Dạ Mặc Nhiễm so với mình cũng không chỉ là một trời một vực a~

Dạ Mặc Nhiễm phát hỏa “Nhìn cái gì a~, còn không mau giả quyết bọn chúng đi”

Tiểu Võ hoàn hồn liên tục gật đầu, tung hỏa cầu về phía đàn rắn đàn không ngừng tiến lại gần, có thể giết được bao nhiêu thì giết bấy nhiêu. Không chỉ có số rắn trước mặt bọn họ, Lan Dương cùng Tào Bân tránh ở phía sau cũng bị đàn rắn tấn công, vì không có dị năng nên chỉ có thể dùng dao để chém giết với bọn rắn. Tốt xấu gì họ cũng xuất thân từ quân đội tiêu diệt một ít rắn cũng không thành vấn đề.

Nhưng phía sau rắn vẫn tiếp tục tấn công lên, cảm giác giống như giết mãi cũng không hết. Dạ Mặc Nhiễm sớm biết có chuyện này thì khi tiêu diệt đám tang thi kia đã chuẩn bị ít nhất là một thùng xăng.

Trong đầu Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên nhớ tới dị năng mà lần trước Phiền Ngự đã sử dụng, tuy không biết tinh thạch có khả năng truyền thừa hay không, nhưng thử xem cũng không hại gì. Sau khi tung ra bóng tuyết Dạ Mặc Nhiễm thu hồi tay lại, tập trung khởi động tinh thần lực, nhớ lại từng chiêu thức của Phiền Ngự rồi vươn tay phát động tinh thần lực đối với đàn rắn. Đúng lúc này một phần đàn rắn đang hướng về phía Dạ Mặc Nhiễm tấn công đều biến mất. Dạ Mặc Nhiễm trong lòng liền vui vẻ, quả nhiên tinh thần lực có khả năng truyền thừa.

75. Chương 75: Dị Năng Truyền Thừa

Sau khi con rắn cuối cùng biến mất Dạ Mặc Nhiễm thu hồi tay lại, đồng thời ngắt đi trong lòng tiểu Võ. Tiểu Võ thấy Dạ Mặc Nhiễm ngắt xỉu liền vừa lay vừa gọi, nhưng có kêu thế nào Dạ Mặc Nhiễm cũng không có phản ứng, dọa tiểu Võ sợ chết khiếp.

Trước khi tiểu Võ kịp hù chết bản thân mình, Lan Dương đã kịp ngăn tiểu Võ lại

“Cậu đừng nóng vội.mặc Nhiễm chỉ bị ngắt đi thôi,cậu đã quên sao? Mặc Nhiễm từng nói thể chất của cậu ấy không tốt nên mỗi lần phát động dị năng sẽ tạo ra hao tổn rất lớn cho cơ thể của cậu ấy, cho nên chỉ cần để cho cậu ấy nghỉ ngơi thật tốt là được rồi”.

Tiểu Võ cố gắng nhớ lại hình như Mặc Nhiễm đúng là có nói qua, Mặc Nhiễm chỉ là thật sự bị ngắt ngoài ra tất cả đều bình thường, lúc này tiểu Võ mới thu lại được tâm hồn đang bay tán loạn khắp nơi của mình lại ~(~)

Khi bọn họ đang ngồi nghỉ ở ven đường thì thấy xa xa có một chiếc xe quân dụng đang chạy về phía bọn họ. Lan Dương vội chạy ra giữa đường ngăn xe lại. Có hai người nam từ trên xe nhảy xuống chia súng về phía bọn họ, Lan Dương vội nói

“Bọn tôi không có bị nhiễm độc, bọn tôi vẫn là người khỏe mạnh bình thường, thôn trang phía trước bị sụp đổ, chúng tôi khó khăn lắm mới chạy thoát ra đây được”

Một người thoát nhìn có chút lớn tuổi đi quanh bọn họ kiểm tra hai vòng, thấy Lan Dương cùng tiểu Võ vẫn tốt, nhưng hai người còn lại không thể làm bọn họ yên tâm được.

“Bọn họ sao vậy? Nếu bị cắn sẽ thành tang thi đến lúc đó cả các người cũng đều mất mạng”.

“Không có” Lan Dương vội vàng giải thích “Bạn của tôi không phải bị tang thi cắn, nếu không tin tôi có thể gỡ ra cho các anh xem miệng vết thương”

Tiểu Võ ngắt lời của Lan Dương “Cậu ấy thân thể không tốt, lúc này thôn trang sụp đổ rất vất vả mới trốn ra được, thân thể không tốt nên mới ngắt đi”.

Lúc này trên xe một lão nhân đưa đầu ra nhìn bọn họ rồi nói với hai người nam kia “Nếu bọn họ không bị cắn thì cho lên xe đi”

“Dạ” Hai người kia vội trả lời rồi quay đầu nói với bọn họ.

“Chúng tôi cho các cậu lên xe, nếu trên đường xuất hiện tình trạng không thích hợp chúng tôi sẽ lập tức giết bọn họ”.

Lan Dương gật đầu “Được”

Lan Dương chuẩn bị lấy bao của Dạ Mặc Nhiễm liền bị tiểu Võ giành trước đeo lên lưng, Lan Dương cũng không suy nghĩ nhiều liền giúp Tào Bản lên xe. Tiểu Võ ôm Dạ Mặc Nhiễm lên, lúc này mới phát hiện Dạ Mặc Nhiễm quá nhẹ. Thấy tiểu Võ ôm một nam nhân trưởng thành lên xe một cách thoải mái, bọn họ đều cảm thấy sức của người này cũng thật ghê gớm.

Dạ Mặc Nhiễm mê mang từ trưa đến tối mới từ từ tỉnh lại. Nhìn thấy mình bị tiểu Võ ôm liền giãy ra ngồi qua một bên, tiểu Võ bĩu môi “Qua cầu rút ván a~, vừa tỉnh liền trở mặt a~, thật quá đáng a~” ()

Dạ Mặc Nhiễm nhìn xung quanh phát hiện mình đang ở trên một chiếc xe tải, trong này cũng có rất nhiều người. Tiểu Võ nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Dạ Mặc Nhiễm liền quên mất chuyện mình vừa bị vứt bỏ liền sôi nổi kể lại cho Dạ Mặc Nhiễm nghe tình trạng hiện tại.

“Bọn họ là người của căn cứ được phái đi ra để đón vị thầy giáo kia về, xe này đang đi về thành phố T. Vị nhìn có vẻ lớn tuổi kia là thầy Tề Dự, là chuyên gia chuyên nghiên cứu về tế bào sinh vật gì đó. Người thanh niên và người nữ ngồi bên cạnh ông ấy là cháu của ông ấy, người đen thui đang ngồi ở đó tên là Cổ Đạt Phúc, nhưng đội viên đều gọi anh ấy là Phúc đội trưởng, nghe như vậy đôi khi thật khiến người khác hiểu lầm thành phó đội trưởng, người ngồi kế bên có đôi mắt thật nhỏ tên là Vạn Xuân, người ngồi bên cạnh không có gì đặc biệt tên là Đào...”

Tiểu Võ nói cả ngày, đã muốn đem ngày sinh tháng đẻ, tổ tông tám đời của người ta ra mà nói hết, Dạ Mặc Nhiễm nghe đến đâu đâu chỉ có thể xoa xoa cái trán.

“Tiểu Võ bớt nói lại, cũng không có ai muốn cậu làm bà mai”

Tiểu Võ dẩu chấm hời lung tung bay đầy đầu, tiểu Võ cũng biết bản thân mình thật nói nhiều thật dông dài, nhưng chuyện này có liên quan gì tới bà mối, tiểu Võ cũng đâu có hợp tác với ai.

“Bà mối? Là sao?”

Dạ Mặc Nhiễm lạnh lùng liếc tiểu Võ “Cậu chẳng phải là đang luyện tập thu thập và sắp xếp những tin tức đã thu thập được rồi giới thiệu ra hay sao?”

Tiểu Võ im lặng nửa ngày cũng không phản bác được gì đành nhích mông ra cách xa Dạ Mặc Nhiễm hai li “Còn không phải là tôi sợ cậu thấy nhàm chán, thấy ai cũng không quen lại không kịp thích ứng, có lòng tốt lại bị xem như lòng lang dạ sói, một chút cũng không chịu hiểu cho dụng tâm lương khổ của người ta, uống công tôi đối với cậu một dạ trung kiên có trời đất chứng kiến...”.

“Tiểu Võ” Dạ Mặc Nhiễm gọi bao hàm ý tứ cảnh cáo “Cậu còn thiếu tôi một phần quà xuất sư”. Tiểu Võ nghe Dạ Mặc Nhiễm nói liền im lặng chỉ biết lắc lắc đầu.

Thầy Tề thấy vậy liền cười hai tiếng đầy vui vẻ “Từ khi khởi hành đến bây giờ, hôm nay là ngày nào nhiệt nhất, mấy ngày trước cảm giác lúc nào cũng âm u không có lấy một tia nhân khí”

Tiểu Võ ánh mắt tỏa sáng nhìn thầy Tề “Cuối cùng cũng có người nhìn thấy ưu điểm của tôi, thầy Tề thầy có biết là tôi có bao nhiêu bi thảm không a~, có miệng mà không thể nói, đám người bọn họ ai cũng chê tôi ồn, quả nhiên chỉ có thầy Tề là có mắt nhìn người” ()

Lan Dương thở dài nhìn tiểu Võ đang đùa giỡn “Cậu đừng tranh cãi nữa, im lặng một chút cho mọi người nghỉ ngơi được không, cậu thật đúng là thể lực dư thừa” (_)

Tiểu Võ giương đầu đắc ý nói ” Cũng không nhìn xem bốn thiếu gia là ai, cái này gọi là thuần gia môn”

Dạ Mặc Nhiễm chỉ biết thở dài, nhắm mắt cảm nhận tinh thần lực trong cơ thể, xem ra còn phải mất một khoảng thời gian mới khôi phục lại được. Sau này chiêu dị năng của Phiền Ngự nếu không cần dùng thì sẽ tận lực không dùng, lỡ bị thương khó tránh khỏi việc phải dùng thêm tinh thạch.

ta Vẫn là dấu gạch

cười toe ngấu Hồ bạn mấy hôm không thể edit hôm nay quay lại thời gian tuy có dài nhưng tâm trạng không tốt chỉ có thể mần hai chương... cầu thông cảm ... cầu an ủi cầu ôm hun TToTT... yên tâm ta sẽ cố gắng trong khoảng thời gian tới còn xa hay không thì hên xui hắc hắc....*xách dép chạy* ...

Trí nhớ con cá vàng: *túm chân Hồ lão*

*Tín tử: là lưỡi rắn.. khi ta edit ở

76. Chương 76: Đường Về Căn Cứ

Tiểu Võ thấy sắc mặt của Dạ Mặc Nhiễm không tốt lắm, liền lấy nước trong bao ra trực tiếp làm ấm rồi đưa cho Dạ Mặc Nhiễm. Dạ Mặc Nhiễm đưa mắt nhìn nước rồi lại nhìn tiểu Võ “Cậu còn chê trời chưa đủ nóng hay sao mà đưa nước nóng cho tôi”.

Mặc dù nói như vậy nhưng Dạ Mặc Nhiễm vẫn nhận nước uống hai ngụm, tuy rằng càng uống nước lại càng lạnh. Tiểu Võ cẩn môi nhìn Dạ Mặc Nhiễm ghen cả nữa ngày mới nói ra được một câu “Lòng tốt không được báo đáp, hừ...”

Tiểu Võ dời tầm mắt qua chỗ khác liền phát hiện những người trên xe đều nhìn mình, tiểu Võ chỉ biết gãi đầu cười gượng “Tôi và Mặc Nhiễm là bạn tốt, tuy miệng lưỡi hơi độc ác lại có vẻ như mắc bệnh vương tử, nhưng con người cậu ấy lại không xấu, đấu võ mồm cũng chỉ vui đùa thôi”.

“Cậu là dị năng giả?” Phúc đội trưởng trực tiếp nói ra nghi vấn của mình.

Tiểu Võ cũng không che giấu “Đúng vậy tôi là hỏa hệ dị năng giả, cũng may tôi là hỏa hệ, nếu là băng hệ thì kia một chút tác dụng đều không có”

Mọi người đầu đầu hắc tuyến, ngoại trừ làm nước ấm cho người ta thì giết tang thi tự bảo vệ bản thân mới là quan trọng nhất a~. Phúc đội trưởng quay đầu hỏi Lan Dương “Cậu cũng là dị năng giả sao?”

Lan Dương lắc đầu “Tôi không phải”. Trên mặt Phúc đội trưởng lại viết rõ ràng hai chữ thất vọng. Tiểu Võ nhìn thấy Phúc đội trưởng vẻ mặt thất vọng như vậy cũng muốn hỏi nguyên nhân, nhưng không muốn làm ồn Dạ Mặc Nhiễm đang nghỉ ngơi nên đành ngậm miệng lại. Nhưng Lan Dương lại có vẻ rất ngạc nhiên “Dị năng giả hẳn là rất ít, vậy chính phủ có chính sách nào đối với dị năng giả không?”

Phúc đội trưởng gật đầu ” Trong căn cứ người bình thường có rất nhiều, nếu binh sĩ đi ra ngoài vừa tiêu diệt tang thi vừa tìm thức ăn thì lực phòng ngự sẽ yếu đi, nên ngoại trừ quân đội còn có dị năng đoàn, có một ít dị năng giả không muốn dựa vào chính phủ liền tự mình cùng một ít dị năng giả khác tạo thành một nhóm để đi tìm thức ăn. Bởi vì không ai muốn đem thức ăn mình cực khổ kiếm được đưa cho chính phủ sau đó lại được phân chia theo hạng ngạch, chỉ có chút ít dị năng giả có người nhà hoặc bằng hữu là người bình thường không thể không nhờ sự bảo hộ từ căn cứ. Nhưng dị năng giả thực sự rất ít”

Phúc đội trưởng quay qua nhìn tiểu Võ nói “Nếu cậu đồng ý gia nhập dị năng đoàn của căn cứ thì những người bạn của cậu có thể sẽ được ở gần nhau hơn một chút”

Lan Dương cảm thấy kỳ quái liền hỏi “Chẳng lẽ không được ở cùng nhau sao?”

Phúc đội trưởng cười cười “Là ở cùng nhau, ở thành phố T chọn một địa điểm bị hao tổn ít nhất xây lại, những chỗ buôn bán lớn hoặc thương trường đều có chút thay đổi. Chỗ ở của những người bình thường sẽ đơn giản hơn một ít, mỗi người một gian nhà chỉ có một phòng, có chỗ thì được bảo vệ có chỗ thì không, nhà tắm và phòng bếp thì dùng chung với những người khác. Chỗ ở của dị năng giả thì tốt hơn một chút có nhà tắm và phòng bếp riêng, tùy theo số lượng người nhà của dị năng giả mà chỗ ở cũng chia ra không giống nhau, có lớn có nhỏ”.

Lan Dương gật gật đầu thật không nghĩ tới thời kỳ mật thể này cũng còn phân biệt giai cấp như vậy ơ()o” Chỗ ở của người bình thường bị sắp xếp như vậy, bọn họ không cảm thấy bất công hay sao?”

Vạn Xuân cười câu nói của Lan Dương “Cậu suy nghĩ cũng thật nhiều, loại thời điểm này có chỗ để ở, có đồ để ăn không cần phải lo lắng sợ hãi đã là có phúc lắm rồi. Bất quá cũng có chỗ không tốt là trước khi vào căn cứ phải giao thức ăn cho căn cứ”.

Tào Bản thấy ngoài ý muốn liền nói “Giao thức ăn? Vậy nếu không có thức ăn căn cứ sẽ không nhận sao?”

“Đương nhiên là không phải, trước khi đi vào giao một nửa thức ăn ra thì chỗ ở sẽ tương đối tốt hơn một chút, những người sắp đối chết căn cứ cũng không bỏ mặc ở bên ngoài, chỉ là cho cậu ở đâu người liền ngoan ngoãn ở đó không có lựa chọn, nhưng mà nếu tiểu Võ đồng ý gia nhập chỗ ở của các cậu sẽ tương đối tốt hơn nhiều”.

Lan Dương nhìn về phía tiểu Võ nhún vai cười cười rồi xoay ra nhìn phía bên ngoài. Đường quốc lộ dài hơn bộ họ nghĩ từ đây đến thành phố T còn một đoạn đường rất dài. Trước kia đường này mở ra là dùng cho việc huấn luyện của bộ quốc phòng không phải dùng để mọi người đi lại, nên người dùng đường này rất ít. Nhưng con đường này lại có thể đi thẳng đến ngoại ô thành phố T. Bọn họ đi đường đã hai ngày hai đêm, người trẻ có sức khỏe còn có thể chịu nổi, nhưng thầy Tề là người lớn tuổi có chút chịu không nổi. Đến đêm bọn họ sẽ đậu xe ở ven đường cảnh vệ sẽ thay phiên gác đêm.

Phúc đội trưởng lấy một cái bát, lại lấy một gói bột trắng đổ vào, lại đem một ít nước còn sót lại trong chai đổ vào. Sau một lúc bột đều nở đầy hơn nửa bát, cầm đưa cho thầy Tề một ít, rồi đến đồng đội còn dư một ít thì để lại cho bản thân, lại có chút áy náy nhìn tiểu Võ “Thức ăn chỗ bọn ta không còn nhiều, nếu không cậu lấy một ít thức ăn này chia cho hai người bạn bị thương ăn một chút đi”.

Thầy Tề đem một nửa thức ăn trong bát của mình cho tiểu Võ “Ăn nhiều một chút, trên đường nếu xảy ra chuyện gì cũng có thể ứng phó, ta già rồi tay chân cũng không linh hoạt, ăn ít một chút cũng không sao”.

Hai người cháu bên cạnh thầy Tề liền lấy một nửa thức ăn của mình cho ông của bọn họ “Ông ăn nhiều một chút, con và em trai đều còn trẻ có thể chịu đựng được”.

Thầy Tề sờ đầu cháu gái “Ông biết các con rất hiếu thảo, nhưng các con phải ăn no mới có sức bảo vệ cho ông. Ngoan, các con mau ăn đi”.

Dạ Mặc Nhiễm nhắm mắt nghỉ ngơi, nhân lúc xe đang đi liền vào không gian uống một ít nước trong hồ, tinh thần đã tốt hơn rất nhiều nhưng vẫn luôn nhắm mắt. Nghe thấy bọn họ nói chuyện mới mở mắt ra đánh giá xung quanh, thoạt nhìn đều có vẻ khá đơn giản, học giả chuyên nghiên cứu học thuật tương đối giống những quân nhân ở đây luôn tràn đầy nhiệt huyết

Tiểu Võ thấy Dạ Mặc Nhiễm đã tỉnh liền xoay qua nhìn, Phúc đội trưởng theo tầm mắt của tiểu Võ nhìn về phía thiếu niên trầm mặc lãnh đạm, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc. Từ khi lên xe đến bây giờ người này luôn ở bên cạnh tiểu Võ nên không nhìn rõ được bộ dáng, hiện tại theo ánh sáng mỏng manh có thể nhìn ra được đại khái. Cảm giác đầu tiên của Phúc đội trưởng là con người này thật xinh đẹp, có khí chất xuất trần. Cảm giác thứ hai là người này rất đặc biệt, loại thời điểm vì sinh tồn mà phải chạy trốn khắp nơi này ai không phải là đầy người chật vật. Nhưng thiếu niên này ngoại trừ nhìn gương mặt có chút tái nhợt thì đáng về lại là nhẹ nhàng khoan khoái, chỉ cần điểm này thôi cũng làm cho người ta cảm thấy rất ngoài ý muốn.

77. Chương 77: Mì Ăn Liền Là Trắng Trợn Dụ Hoặc

Dạ Mặc Nhiễm luôn nghĩ ngợi lúc này mới nhớ đến bọn người tiểu Võ vẫn chưa ăn gì. Lấy một ly cháo đưa cho tiểu Võ, tiểu Võ cũng tự xem mình như đầu bếp mà làm nóng ly cháo. Lấy thêm ra một túi bánh quy lớn cùng một chai nước đưa cho Phúc đội trưởng “Thức ăn của bọn tôi cũng không còn nhiều, cái này xem như cảm ơn mọi người đã cho bọn tôi đi cùng”.

Bọn họ ăn bột đã hơn nửa tháng nay, nên những thứ Dạ Mặc Nhiễm đưa đúng là vô cùng hấp dẫn. Nhưng Phúc đội trưởng vẫn không biết có nên nhận hay không. Tiểu Võ nhìn thấy Phúc đội trưởng chần chờ không dám nhận liền lấy những thứ trong tay Dạ Mặc Nhiễm đưa cho Phúc đội trưởng

“Được rồi, được rồi đây là tấm lòng của bọn tôi, tuy rằng các anh chỉ là thuận tiện giúp đỡ, anh cứ nhận đi cũng không thể để thầy Tề cùng những người kia chết đói được”.

Phúc đội trưởng cũng không tiếp tục từ chối, chất phác cười cười

“Vậy thật cảm ơn,sau này về đến căn cứ tôi sẽ trả lại cho các cậu”.

Tiểu Võ cười không trả lời đem cháo đã được làm nóng đưa cho Dạ Mặc Nhiễm, sau đó nhìn vào những thứ trong bao rồi hỏi Dạ Mặc Nhiễm

“Mặc Nhiễm tôi ăn cái gì đây?”.

Dạ Mặc Nhiễm ăn hai miếng cháo thì nghe câu hỏi của tiểu Võ liền dùng ánh mắt đầy kỳ quái nhìn tiểu Võ

“Trong bao có cái gì thì ăn cái đó, chẳng lẽ cậu muốn tôi hóa phép ra những món ăn trong bao không có để đưa cho cậu sao”.

Tiểu Võ chỉ chỉ vào gói mì, chỉ nghĩ đến thôi đã muốn chảy nước miếng. Món này khi còn học đại học ăn đến phát ngán, nhưng trong thời buổi mệt mỏi này lại là món ăn xa xỉ. Hơn nữa món này Dạ Mặc Nhiễm cũng không ăn được mình ăn chắc cũng không sao ~(~)

“Tôi có thể ăn cái này sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn thoáng qua liền đưa tay vào trong bao liền có thêm hai chai nước, lại không nói gì tiếp tục ăn ly cháo của mình. Tiểu Võ lấy ra một chai nước làm nóng rồi ngâm mì đưa cho Lan Dương, sau đó tự ngâm mì cho chính mình. Mùi hương từ mì tỏa ra làm những người trong xe đã đói càng thêm đói. Bọn họ thật muốn nói tiểu Võ cậu ăn xong có thể chứa lại nước súp cho bọn tôi uống một ngụm không. Bọn họ gần một tháng chưa ăn được thức ăn gì có muối.

Tiểu Võ ăn uống no đủ bắt đầu thoải mái vuốt cái bụng căng tròn. Lúc này Tề Nhạc cháu trai của thầy Tề nghỉ hoặc hỏi

“Tiểu Võ, thức ăn của các người sao còn nhiều như vậy? Các người lấy ở đâu? Chẳng lẽ chỗ các người ở tang thi bùng nổ rồi sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm lúc này mới đưa mắt đáng giá Tề Nhạc, tiểu Võ thì cười một tiếng rồi nói

“Chúng tôi từ thành phố S tới đây,đường đi rất gian khổ thức ăn đã ăn hết từ sớm rồi, sau đó quen biết một ít bạn lại lựa chọn đi bằng đường thủy nên cũng tiết kiệm được thêm một ít thức ăn. Hơn nữa trong những người đó có một người là không gian dị năng giả, thức ăn là người đó cho chúng tôi khi tách nhau ra, bắt qua thức ăn cũng chỉ còn bấy nhiêu thôi”.

Tề Nhạc gật gù đầu không hỏi thêm gì nữa, thầy Tề lại hỏi tiểu Võ

“Vậy các cậu có hẹn gặp nhau tại căn cứ không? Nếu cậu gặp lại người bạn là không gian dị năng giả có thể hỏi cậu ấy cho tôi lấy một ít máu để nghiên cứu không?”

“Nghiên cứu? Nghiên cứu cái gì?”

Tiểu Võ có chút dè phòng nhìn thầy Tề, nếu vào thời điểm bình thường bọn họ có thể xem như là những người có đặc dị công năng, nếu bị phát hiện chắc chắn sẽ bị bắt lại để nghiên cứu từ đầu đến chân, nhưng hiện tại là thời điểm gì chứ bọn họ vẫn còn muốn nghiên cứu mấy cái này sao?

Thầy Tề nhìn gương mặt của tiểu Võ cũng đoán được hiện tại cậu đang suy nghĩ cái gì nên cười cười nói

“Cậu đừng hiểu lầm,tôi chỉ muốn thông qua tế bào máu làm một chút nghiên cứu, tôi chỉ muốn tìm xem có phương pháp nào giúp người bình thường cũng có thể trở thành dị năng giả hay không, tôi cũng là người duy nhất nghiên cứu về vấn đề này”.

Tiểu Võ nga một tiếng “Vậy nếu gặp được cậu ấy tôi sẽ nói, còn đồng ý hay không là chuyện của cậu ấy”

Tiểu Võ đem bao đặt lên đùi mình rồi nói “Mặc Nhiễm,cậu nằm nghỉ một chút đi”.

Dạ Mặc Nhiễm cũng không khách khí với tiểu Võ, chỉ có nghỉ ngơi điều dưỡng mới có thể nhanh chóng khôi phục tinh thần lực, hoàn cảnh hiện tại ác liệt như vậy đương nhiên phải để bản thân ngủ thật thoải mái rồi. Cử động thân thể trên chiếc ghế dài rồi nằm xuống cái bao được đặt trên đùi của tiểu Võ. Phía sau xe tải có ba cái ghế dài, cái ở giữa hơi ngắn một chút, hai cái còn lại hơi dài hơn. Tiểu Võ cùng Dạ Mặc Nhiễm ngồi ở cái ghế ngắn ở giữa, Lan Dương, Tào Bản cùng một binh sĩ nữa nằm bên trái, còn ba người của thầy Tề thì nằm bên phải. Phúc đội trưởng cùng Vạn Xuân thì trải một cái áo lớn bằng da rắn trên mặt đất để ngồi gác đêm. Những người trên xe liền im lặng như vậy mà ngủ đi, khoảng bốn năm giờ sáng Dạ Mặc Nhiễm bỗng nhiên ngủ không yên, liên tục lăn qua lộn lại, tiểu Võ tưởng Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy khó chịu bèn chuẩn bị nâng Dạ Mặc Nhiễm dậy để nhìn xem, tiểu Võ vừa động Dạ Mặc Nhiễm liền mở mắt ngồi dậy “Mặc Nhiễm, có chuyện gì vậy?”.

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu, rõ ràng ngủ không ngon giấc, vừa định nằm xuống thì nhìn thấy Tào Bản có chút kỳ quái “Tiểu Võ trên người của Tào Bản hình như có cái gì đó “.

Tiểu Võ đứng lên đi lại gần Tào Bản một chút liền hoảng sợ vội đánh thức Tào Bản dậy rồi kéo số dây leo đang vấy lấy Tào Bản, động tĩnh vừa rồi đánh thức những người trên xe, Tào Bản cũng biết sắp bị đám dây đó quấn đến không thở được

“Đây là cái gì?Sao lại có ở trên xe?”

Thầy Tề nhặt lên mớ dây leo bị tiểu Võ vứt trên mặt đất, đeo kính lên dưới ánh đèn mờ mịt quan sát dây leo thật cẩn thận

“Đây khẳng định là dây Kê Huyết, tên thường gọi là dây Huyết, là một họ dây leo thông thường”.

Thật vất vả mới kéo được đám dây leo đáng ghét này ra khỏi người Tào Bản, lúc này Tào Bản mệt đến cả người đều là mồ hôi

“Vậy sao bọn chúng lại có mặt trên xe,còn quấn trên người của tôi,có loại dây leo nào mọc nhanh như vậy sao?”.

Phúc đội trưởng lúc này cũng cảm thấy kỳ quái ” Cậu có cảm thấy chỗ nào khó chịu hay không?.”

Tào Bản lắc đầu “Không, chỉ là khi này xem chút bị chúng xiết cổ chết”

Nhìn sắc trời cũng không sai biệt lắm, Phúc đội trưởng đứng lên đuổi người “Nếu mọi người đều đã tỉnh vậy chúng ta tranh thủ đi về căn cứ càng sớm càng tốt”.

Xe lại lần nữa khởi động, mọi người ngồi ngay ngắn trên xe cẩn thận đề phòng bốn phía.

_____Ta vẫn là dấu gạch_____

nhà của ngẫu hiện tại chỉ là ngôi nhà vừa mới vừa nhỏ chắc có thể tránh qua đợt bão này... *lạy trời* mong cho nhà mới này đừng bị như nhà cũ... còn nhà của các bạn khác mong các bạn có thể yên bình vượt qua được đợt bão này và quay lại với ngẫu cũng những người iu đam, SA_YA ... iu các bạn *ôm hun*

Trí nhớ con cá vàng: *bày đồ cúng*thắp nhang* cầu trời qua bão ...

78. Chương 78: Tào Bản Chết

Những người chưa ngủ ngon liền nằm lại để tiếp tục ngủ, giống như Dạ Mặc Nhiễm, giống như hai người cháu của thầy Tề là Tề Hoan và Tề Nhạc dựa vào nhau để ngủ thêm một lúc. Đến trưa Dạ Mặc Nhiễm mới

xem như đã tỉnh ngủ, ăn một ít thức ăn rồi chơi game để giết thời gian.

Từ lúc tang thi bùng nổ đến bây giờ người trầm mặc và lãnh đạm như Dạ Mặc Nhiễm bọn họ gặp không ít, nhưng trong lúc chạy trốn mà còn chơi game như Dạ Mặc Nhiễm thì lần đầu tiên bọn họ mới gặp. Tề Nhạc đẩy đẩy chị của mình

“Chị có nhìn nữa cũng không nở được đóa hoa nào đâu, chị hàm súc một chút”

Tề Hoan trừng mắt liếc Tề Nhạc “Em nói cái gì ... chị ... chị là đang xem cậu ấy chơi trò chơi gì thôi ... ai mà thêm nhìn cậu ấy”.

Tề Nhạc cười “Em có nói chị đang nhìn ai sao ... chưa đánh đã khai”.

Tề Hoan nhéo Tề Nhạc một cái, Tề Nhạc chỉ còn biết kêu lên đầy đau khổ, lại không biết làm gì Tề Hoan chỉ có thể ngồi đó mà nhe răng trợn mắt. Đúng lúc này Tào Bản đột nhiên lặn từ trên ghế xuống làm mọi người hoảng sợ, Lan Dương vội chạy đến đỡ Tào Bản. Kết quả là Tào Bản vẫn ôm bụng lặn lộn trên mặt đất không đứng dậy nổi

“Đau quá ... đau bụng quá ... AA... đau chết mất”

Thấy tình huống của Tào Bản không đúng tiểu Võ vội ngồi xuống xem tình huống Tào Bản như thế nào

“Tào Bản anh làm sao vậy? Bụng đau lắm sao? Sao lại đau như vậy?”.

Tào Bản đau đến chết đi sống lại, chỉ có thể rên rỉ nói ra từng chữ vụn vặt

“Đau ... đau quá ... có gì đó từ trong bụng tôi ... muốn chui ra... aaa... đau quá..”

Tào Bản ôm chặt bụng giống như có thứ gì muốn xuyên ra từ bụng, Tề Nhạc vội vàng đỡ tiểu Võ và Lan Dương ra để đi đến chỗ Tào Bản ngồi xuống giữ tay chân của Tào Bản lại không cho động đậy để giúp Tào Bản kiểm tra.

“Chỗ này đau không?”

“Àn...đau”

Kiểm tra vị trí khác lại tiếp tục hỏi “Chỗ này có đau không?”

Tào Bản từ từ nhắm mắt lại sắc mặt cực kỳ thống khổ “đau...chỗ nào cũng đau...”

Tề Nhạc đang định kiểm tra những vị trí khác đột nhiên dưới tay truyền đến cảm giác giống như có cái gì đó đang động đậy. Nhìn Tề Nhạc không có động tác gì khác mọi người đều nhìn về phía tề Nhạc.

Tề Nhạc nhíu mày, kéo quần áo phía bụng của Tào Bản lên đưa cả bàn tay ấn lên để kiểm tra, sau đó rút tay lại ánh mắt mở lớn như gặp quỷ. Lan Dương nóng nảy hỏi

“Có chuyện gì? Cậu rốt cục có thể khám hay không a~?”

Thấy Tề Nhạc bị nghi ngờ cũng không có phản ứng gì, Tề Hoan liền nóng nảy

“Em của tôi là sinh viên giỏi nhất của học viện, đã làm ở bệnh viện được hai năm, không có ốm đau bình thường nào làm khó được em của tôi”.

Tào Bản đột nhiên la to, Tề Nhạc lúc này mới hoàn hồn

“Anh ấy...anh ấy ...trong bụng đang có cái gì đó động đậy”

“Cái gì?” Phúc đội trưởng ánh mắt quái dị nhìn Tề Bản “Cậu ấy là nam, khẳng định là không thể đang sinh con a~?”

Tào Bản đột nhiên càng lặn lộn dữ dội sau đó kêu thảm thiết, những người ở bên cạnh đều bị dọa, bọn họ rõ ràng nhìn thấy trong bụng của Tào Bản có gì đó đang động đậy lung tung. Tào Bản liên tục kêu thảm thiết,những người xung quanh cũng không biết phải làm sao.

“Là dây leo”

Dạ Mặc Nhiễm tuy ngồi trong góc, nhưng thị lực tuyệt đối là tốt nhất. Dạ Mặc Nhiễm nhìn Tào Bản đau đớn vận vẹo cơ hồ không ra hình người chậm rãi nói.

“Thực vật cũng có khả năng bị nhiễm khuẩn, Tào Bản trên người có thương tích mùi máu trên người khá nặng, cho nên tối qua dây leo mới quấn lên người anh ấy”.

Tề Nhạc cho dù không phải người chuyên nghiên cứu về thực vật. Nhưng cũng có trường hợp thực vật bị nhiễm trùng chui vào bụng người sao?.

“Sao cậu có thể xác định được? Nói không chừng anh ấy là bị nhiễm ký sinh trùng rồi sao?”

Dạ Mặc Nhiễm liếc mắt nhìn Tề Nhạc rồi cũng không thèm để ý đến Tề Nhạc nữa

“Tiểu Võ đem băng gạc của Tào Bản Mở ra hết đi, còn có băng gạc trên đùi nữa”

Tiểu Võ vội vàng tháo băng vải của Tào Bản ra, Tề Nhạc vội vàng ngăn lại

“Cậu mở băng vải lung tung như vậy dễ dàng bị nhiễm trùng, trong hoàn cảnh ác liệt như vậy chỉ có đường chết”

Tiểu Võ đẩy tay Tề Nhạc ra nhanh chóng cởi bỏ băng vải

“Thầy thuốc như anh cũng không tìm ra được nguyên nhân, chẳng lẽ anh muốn trong điều kiện hiện tại còn trông chờ vào cái danh hiệu trong học viện đầy mông lung đó sao”.

“Cậu” Tề Nhạc hừ lạnh cũng không nói tiếp.

Tào Bản bị Lan Dương cùng Từ Đào đè tay chân lại, khi tiểu Võ tháo hết mớ băng vải thì thấy những vết thương dài không có dấu hiệu khép lại, bên ngoài miệng vết thương còn mang màu ám xanh. Trên bụng thì nhìn không thấy rõ, nhưng ở chỗ xương sườn và đùi thì quả thật nhìn thấy có gì đó đang chuyển động. Tề Hoan da đầu một trận run lên bèn xoay đầu qua chỗ khác cũng không dám nhìn lại. Những người khác nhú mày có chút mao cốt tung nhiên*. Tiểu Võ quay đầu hỏi Dạ Mặc Nhiễm

“Mặc Nhiễm cậu có biện pháp gì không?”

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu, Lan Dương nhìn Tào Bản thống khổ như vậy trong lòng cũng thật khó chịu. Tào Bản đột nhiên trong giống như bị người bóp cổ, có chút thở không nổi, ánh mắt cũng muốn trắng dã. Tề Nhạc vừa định làm cấp cứu cho Tào Bản, lúc tay vừa chạm đến ngực của Tào Bản thì dừng lại, có chút không đành lòng nói với Lan Dương

“Tim của Tào Bản đã ngừng đập rồi”.

Người trong xe lâm vào trầm mặc, Lan Dương biểu tình đau đớn nhưng cũng không thể làm gì, Phúc đội trưởng kêu ngừng xe rồi nói với Lan Dương

“Đem cậu ấy xuống xe rồi thiêu đi”.

Lan Dương gật đầu, tiểu Võ cũng giúp đỡ đem Tào Bản xuống xe. Lúc đem thi thể của Tào Bản để trên mặt đất, những dây leo từ trong miệng vết thương bò ra bên ngoài bên trên còn dính máu cùng thịt của Tào Bản, ba người đem Tào Bản xuống xe đều đồng loạt lùi lại mấy bước. Tề Hoan không ngăn Tề Nhạc xuống xe, đến nơi tề Nhạc thấy hiện trạng đó cũng vô cùng hoảng hốt. Tiểu Võ ngưng kết hỏa cầu rồi nhìn về phía Lan Dương, thấy Lan Dương gật đầu lại không đành lòng mà quay đầu đi, tiểu Võ tung hỏa cầu về phía áo da rắn lột cho Tào Bản, lửa cháy vô tình bao vây lấy toàn bộ cơ thể của Tào Bản. Những dây leo chui ra từ trong cơ thể của Tào Bản run rẩy dữ dội ý đồ muốn thoát khỏi đám cháy, tiểu Võ phát ra công kích đối với những dây leo ngăn cản bọn chúng chạy trốn. Thi thể của Tào Bản cùng những dây leo đó đều bị đốt cháy thành tro tàn.

{Lời của Trí nhớ con cá vàng}: Đột nhiên bạn cá vàng thấy muốn khóc, sáng nay vừa vận vô ý bị đứt tay... bạn sẽ tèo như Tào Bản a a a

hoảng sợ bỏ chạy*

79. Chương 79: Tiểu Võ Chán Nản

Lan Dương cúi đầu trầm mặc, những người khác cũng không biết phải nói gì. Một mạng người liền như vậy đã mất đi, trong thời kì mạt thế này sống chết đã là chuyện bình thường nhưng cứ nghĩ người chết kế tiếp có lẽ là chính mình thì tâm trạng mọi người không khỏi bi quan.

Tề Nhạc đưa mắt nhìn người thiếu niên này giờ vẫn ngồi trong góc “Dạ Mặc Nhiệm cậu thông qua phỏng đoán để xác định đó là dây leo hay cậu đã từng gặp qua trường hợp này rồi?”.

Dạ Mặc Nhiệm vẫn tập trung chơi game, đầu cũng không thèm nâng nói “Quan sát, suy đoán, kết luận”.

Tề Nhạc đợi nửa ngày cũng không thấy Dạ Mặc Nhiệm nói câu gì khê nhủu mày, bạn vừa mới chết mà người thiếu niên này vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra “Vậy làm sao cậu biết kết luận của cậu là đúng?”

Dạ Mặc Nhiệm vẫn ngử khí bình thản nói “Tôi cũng không có nói là kết luận của tôi nhất định sẽ đúng”

Tề Nhạc không biết nên nói gì, hần cũng không biết tại sao bản thân lại nhằm vào Dạ Mặc Nhiệm nhưng cũng không nhịn được muốn muốn phản bác lời nói của Dạ Mặc Nhiệm, thật muốn xé rách gương mặt lãnh đạm không quan tâm đến việc gì của Dạ Mặc Nhiệm. Tiểu Võ cắt ngang “Đúng là kẻ chỉ biết kiêu ngạo, rõ ràng là do bản thân học không đến nơi đến chốn vậy mà còn không biết khiêm tốn một chút”.

Tề Hoan trừng mắt nhìn tiểu Võ “Cậu nói vậy là có ý gì, em của tôi sao có thể học không đến nơi đến chốn. Bất quá em tôi chỉ là đưa ra câu hỏi nghi vấn mà thôi, chân chính kiêu ngạo phải là Dạ Mặc Nhiệm kia”.

Tiểu Võ nổi giận “Mặc Nhiệm nhà tôi thì như thế nào, cậu ấy chính là giỏi hơn em của cô, cậu ấy kiêu ngạo cũng có cái vốn để kiêu ngạo. Vẫn tốt hơn người nào đó rõ ràng là gà mờ mà còn tỏ ra ta đây”.

Tề Hoan giận dữ đứng lên nói “Tiểu Võ cậu nói ai, chuyện của em tôi người không hiểu như các cậu có thể biết được sao. Nhìn cậu một đầu tóc hồng đã biết cậu là một điểm hình của tiểu lưu manh rồi”.

“Tề Hoan cô đừng tưởng tôi không đánh phụ nữ thì cô muốn nói gì thì nói, tóc của tôi đến phiên cô quản sao, đừng có ở đây mà nói này nói nọ”.

“Được rồi, chị đừng ồn nữa”

Tề Nhạc giữ chặt chị mình đang tức giận lại, vốn là vấn đề của mình làm ồn lên như vậy chẳng phải sẽ khiến mọi người thêm chê cười sao. Tề Hoan ngồi xuống liếc tiểu Võ rồi xoay mặt đi. Tiểu Võ hừ lạnh xong cũng không cùng nàng tranh cãi nữa. Thầy Tề vỗ vỗ đầu của cháu gái để trấn an nàng, lại nhìn về phía Dạ Mặc Nhiệm ánh mắt đầy thương thức “Dạ Mặc Nhiệm, cậu năm nay bao nhiêu tuổi? Còn đang đi học hay đã đi làm rồi?”.

Đối với những chuyên gia như thầy Tề thì Dạ Mặc Nhiệm vẫn rất tôn trọng “21 tuổi, đã đi làm”.

Thoạt nhìn trông Dạ Mặc Nhiệm có vẻ trẻ hơn tuổi một ít, thầy Tề có chút nghi hoặc “Sao lại không tiếp tục đi học? Ra xã hội sớm như vậy hẳn là rất vất vả đi, Tề Nhạc so với cậu lớn hơn hai tuổi”.

Tiểu Võ nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của thầy Tề liền cười ra tiếng, Tề Hoan tựa hồ không thèm để ý đến tiểu Võ.

“Cậu cười cái gì mà cười, cười đến trông giống như một kẻ ngốc”

“”Hoan Hoan” thầy Tề lên tiếng, Tề Hoan liền im lặng.

Tiểu Võ nhú mi nhìn thầy tề rồi nói “Thầy Tề, Mặc Nhiệm vẫn còn đi học. Hai tháng nữa cậu ấy sẽ tốt nghiệp nghiên cứu sinh, bất quá cậu ấy đã sớm có sự nghiệp riêng của chính mình rồi”.

Tề nhạc có chút kinh ngạc nhìn Dạ Mặc Nhiệm, nhìn bộ dáng của Dạ Mặc Nhiệm không giống như người đã có sự nghiệp riêng, ngược lại càng giống như một đại thiếu gia không biết nỗi khổ của nhân gian.

Thầy Tề đầy hiếu kỳ “Còn trẻ đã lợi hại như vậy? Cậu học hệ nào? Vừa học tập vừa xây dựng sự nghiệp hẳn là rất cực khổ đi”.

Lúc này trông tiểu Võ cứ như cha của Dạ Mặc Nhiệm đang kiêu ngạo khoe ra đứa con tài giỏi của mình

“Cực khổ là khẳng định rồi a~, muốn có được thành tựu cái giá phải trả cũng không nhỏ nga~. Mặc Nhiệm nhà tôi mới chân chính là thiên tài, học cái gì cũng dễ như trở bàn tay, làm bất cứ cái gì cũng đặc biệt xuất sắc. Tôi cũng cậu ấy học chung một trường là đại học S, bất quá tôi là hệ máy tính năm tư, Mặc Nhiệm cậu ấy ...”

Tiểu Võ lúc này mới nhớ là mình không biết Dạ Mặc Nhiệm học chuyên hệ gì ==!!!

“Mặc Nhiệm cậu học chuyên hệ gì a~? Chẳng lẽ là hệ âm nhạc nhưng nếu như vậy chẳng phải cậu nên học ở học viện âm nhạc sao? Tôi quen cậu lâu như vậy mà cậu học hệ nào tôi lại không biết”. ==!!!

Tề Hoan cười nhạo “Còn là bạn học, cậu nói cậu học ở đại học S hẳn là nói lung tung đi”.

Tiểu Võ vẫn còn chìm trong đả kích, những lời nói của Tề Hoan tiểu Võ vẫn như không nghe thấy chỉ chăm chăm nhìn Dạ Mặc Nhiệm. Dạ Mặc Nhiệm đương nhiên chịu không được ánh mắt cứ như tia hồng ngoại lúc nào cũng chăm chú nhìn vào mình, Dạ Mặc Nhiệm dừng chơi game lạnh lùng nói “Một tháng tính bao nhiêu lâu”.

Tiểu Võ nghe xong càng thêm chán nản “Sao có thể đem thời gian ra mà tính toán chứ, cậu xem chúng ta đã đồng sinh cộng tử nhiều như vậy, cho dù không phải là anh em từ nhỏ mặt cùng một cái quần yếm nhưng tình cảm của chúng ta chắc cũng tương đương như vậy. Tôi có cái gì cậu là người hiểu rõ nhất nhưng còn cậu...tôi làm huynh đệ như vậy quả thật quá thất bại mà, Mặc Nhiệm tôi đã quyết định từ đây về sao nhất định phải tìm hiểu cậu thật kỹ, tranh thủ phải biết rõ hết tất cả những chuyện về cậu” (_)

Dạ Mặc Nhiệm ngẩn đầu nhìn thẳng tiểu Võ, Lan Dương lại cố gắng ngồi tránh xa tiểu Võ một chút, con người này thật đáng sợ a~~ ~(~). Tề Hoan lại cảm thấy tiểu Võ giống như bị điên, Tề Hoan lần đầu tiên thấy gương mặt của Dạ Mặc Nhiệm có thêm biểu tình khác ngoại trừ lạnh lùng. Tề Nhạc cảm thấy giờ phút này Dạ Mặc Nhiệm giống như bị nội thương. Dạ Mặc Nhiệm nhin xuống hành động muốn đánh người của mình lại, quyết định không tiếp tục nhìn tên ngu ngốc này nữa. Tiểu Võ đến gần xem Dạ Mặc Nhiệm đang chơi trò gì. Sau khi xem quy tắc trò chơi liền bắt đầu không ngừng chỉ trích nào là phải chạy bên này, nào là nhanh lên phía trên có vàng v.v... rốt cục Dạ Mặc Nhiệm cũng không còn hưng trí chơi game nữa liền đem máy game nhét vào tay của tiểu Võ. Tiểu võ không hề khách khí liền nhận, chơi game còn hăng say hơn cả Dạ Mặc Nhiệm.

Dạ Mặc Nhiệm lấy ra itouch đeo tai nghe điện thoại vào bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, thật vất vả mới im lặng được một chút tiểu Võ lại nói chuyện chuyện. Dạ Mặc Nhiệm trừng mắt nhìn tiểu Võ, tiểu Võ làm ra vẻ mặt vô tội cười hắc hắc nhìn Dạ Mặc Nhiệm nói “Tôi chỉ muốn biết cậu đang nghe nhạc thể loại nào thôi”

Dạ Mặc Nhiệm hơi hơi hí mắt nói “Cậu phân biệt được giọng của Ngõa Cách Nạp cùng Sài Khả Phụ Tư là ai với ai sao? Cậu nghe được giai điệu hiện tại là Sol trưởng hòa âm hay là đô trưởng hòa âm sao?”

Tiểu Võ cắn môi, cái này cũng không phải lĩnh vực của mình, bất quá vẫn không cam tâm mà phản kích “Xem như tôi chỉ biết một ít đi”.

Nhìn Dạ Mặc Nhiệm có vẻ không tin tiểu Võ liền nóng nảy “Bất quá ta cũng biết được người soạn ra Dạ Khúc là Tiểu Bang, cũng không phải là kẻ ngu ngốc không biết một chút gì về âm nhạc được chưa “.

Dạ Mặc Nhiệm bị tiểu Võ chọc tức nổi nộ cười “Cậu xác định nếu Dạ Khúc do một người độc tấu không phải dùng thể loại âm nhạc hiện tại biểu diễn cậu cũng có thể nhận ra được?”.

80. Chương 80: Thiên Tài Quả Nhiên Là Thiên Tài

Tiểu Võ tức giận quát “Đây là lĩnh vực của cậu đương nhiên cậu sẽ giỏi hơn tôi rồi. Sao cậu nữ dùng thứ cậu am hiểu để đả kích tôi a~, tôi học chuyên về máy tính cũng không phải âm nhạc cổ điển, cậu biết lập trình sao? Cậu biết cái gì gọi là ngôn ngữ máy tính sao?”

Dạ Mặc Nhiệm lấy lại tai nghe từ trong tay tiểu Võ sau đó lạnh lùng nhìn “Ngôn ngữ C,VFP, VB, JAVA, C++, ACCESS cậu muốn nói là những thứ này sao, tôi chỉ là trong lúc nhàn chán lập trình qua tương PA, ngẫu nhiên lại đi dạo các trang web của những nước khác mà thôi, tôi cũng không phải người chuyên của

hệ máy tính, đại khái chỉ cần biết nhiều đó là đủ rồi, như thế nào, cậu muốn lấy linh vực cậu am hiểu để kiểm tra tôi sao?”.

Tiểu Võ miệng khê co rút, cái gì gọi là đại khái a~? Có những người đã tốt nghiệp chuyên hệ máy tính cũng không thể lập trình được những cái đó nga~. Tiểu Võ cố gắng hít thở sâu, cười lấy lòng Dạ Mặc Nhiệm “Đừng nóng giận a~, đừng nóng giận, tôi không làm ồn cậu nữa là được chứ gì, nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi đi”

Lúc Dạ Mặc Nhiệm đang định tiếp tục nghe tai nghe điện thoại thì tiểu Võ cầm tay Dạ Mặc Nhiệm lại, Dạ Mặc Nhiệm dùng ánh mắt nguy hiểm cảnh cáo nhìn tiểu Võ.

Tiểu Võ vẫn cười lấy lòng “Khoan đã, còn một vấn đề nữa, cậu nói cho tôi biết đi, tôi cam đoan sẽ không làm ồn cậu nữa”.

Dạ Mặc Nhiệm nâng cằm lên ý bảo có chuyện gì thì mau nói, tiểu Võ nuốt nước miếng rồi hỏi “Cậu ... cậu rốt cục là học chuyên hệ gì vậy?”.

Dạ Mặc Nhiệm bị tiểu Võ thuyết phục “Chuyên tu pháp luật, học thêm triết học cùng tiếng Pháp, một năm trước tại nước M đã lấy chứng chỉ MBA, như vậy đã đủ chưa?”.

Tiểu Võ gật gật đầu, Dạ Mặc Nhiệm đeo tai nghe vào tiếp tục chìm đắm trong thế giới của chính mình, Tề Nhạc nhìn Dạ Mặc Nhiệm nữa ngày, quả nhiên là thiên tài. Lại chuyển tầm mắt nhìn qua chị của mình thấy chị mình hai mắt đang tỏa sáng, không biết vì sao trong lòng lại có chút phiền não. Quay đầu nhìn ra phía ngoài xe, hôm nay sắc trời u ám chắc là sắp có mưa đi. Có một chút đoạn đường gồ ghề không bằng phẳng. Hai bên đường cổ thụ mọc đầy làm người nhìn một trận thích ý nhưng đây là thời kỳ mặt trời ai còn có tâm tư đi thưởng thức cảnh đẹp ven đường.

Xe đột nhiên dừng lại, Phúc đội trưởng cảm thấy kỳ quái liền nhảy xuống xe xem xét. Nhìn ở giữa đường phía trước không biết có chuyện gì lại liên tục bốc ra khói trắng.

“Phúc đội trưởng, có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ gần đây có người ở sao?”.

Phúc đội trưởng lắc đầu “Mọi người lên xe đi, tôi đi ra phía trước nhìn xem sao”

Lan Dương cảnh giác giữ chặt Phúc đội trưởng “Đừng nóng vội, các anh có để ý thấy hay không? Phía trước khói trắng tuy bốc lên nhiều nhưng một chút hương vị chúng ta đều không có ngửi được”

Được Lan Dương nhắc nhở, cẩn thận kiểm tra lại đúng là một chút hương vị đều không nghe thấy. Tề Nhạc nghĩ nghĩ một chút rồi hỏi “Phúc đội trưởng trên xe có mặt nạ phòng độc không?”.

Phúc đội trưởng chỉ lắc đầu, bọn họ hiện tại là đang đối phó với tang thi chứ không phải là vũ khí sinh học sao có thể chuẩn bị những thứ đó được.

“Các cậu lên xe trước đi, tôi qua đó kiểm tra một chút nếu không có vấn đề gì chúng ta liền đi”.

Cuối cùng Lan Dương quyết định đi theo Phúc đội trưởng nếu lỡ có chuyện gì thì cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau. Tề Nhạc lên xe đợi trong chốc lát nhưng vẫn không yên tâm chuẩn bị đi xuống qua đó nhìn xem sao, tiểu Võ cũng nhảy xuống xe đi cùng Tề Nhạc. Tề Hoan ở trên xe hô to “Cậu nhóc, nếu có chuyện mà cậu dám bỏ lại em tôi chạy mất thì cẩn thận Mặc Nhiệm nhà cậu”

Tiểu Võ hừ một tiếng rồi đi, Tề Nhạc chỉ lắc đầu cười cười “Cậu đừng để ý chị ấy, chị ấy tuy miệng lưỡi có chút cay độc nhưng cũng không phải người xấu đâu”.

Tiểu Võ khoát tay “Ai thêm so đo với phụ nữ làm gì, nếu người xấu một chút ta cũng không thêm quan tâm, nàng a~ chỉ là đại tiểu thư bị chiều hư mà thôi”.

Tề Nhạc cười hai tiếng cũng không nói gì thêm, vừa đi đến gần chỗ khói trắng đã thấy bọn người của Phúc đội trưởng đi lại rồi nói “Không có gì, lên xe rồi nói sau”.

Sau khi mọi người lên xe ngồi Phúc đội trưởng mới kể rõ tình huống “Phía trước có nhà dân, xung quanh đây cũng không có nhiều người. Nhưng nghe nói gần đây xuất hiện rất nhiều rắn số lượng cũng rất đông. Khói trắng là vì hộ dân ở phía trước bắt rắn nhưng vì để tránh tỏa ra hương vị mà dẫn đến nguy hiểm nên bọn họ bỏ thêm một ít cỏ vào, không có việc gì đâu”.

Tiểu Võ nhớ đến trường hợp hôm trước cả người liền run lên “Sao lại có nhiều rắn như vậy? Ngày hôm qua trước khi gặp được các anh bọn tôi đã phải giết hơn cả trăm con rắn”.

Tề Hoan buồn lời chăm chọc tiểu Võ “Cậu có biết hơn một trăm con rắn là khái niệm thế nào không hả? Chỉ giỏi mở miệng nói bậy”.

Thấy tiểu Võ muốn lên tiếng cùng Tề Hoan cãi nhau, Lan Dương vội lên tiếng “Tiểu Võ không có nói bậy, chúng tôi quả thật đã gặp hơn mấy trăm con rắn”.

Vận Xuân chà xát cánh tay giống như muốn đem mớ da gà chà rớt ra. Thầy Tề cũng cảm thấy rất kỳ quái “Sao lại có nhiều rắn ở đây như vậy? Trước kia ở đây có ai nuôi rắn hay không?”.

Phúc đội trưởng lắc đầu “Tôi cũng không biết, bắt quá lúc trước đi qua đường này cũng không thấy rắn, chắc là chúng mới xuất hiện gần đây”.

Chiếc xe chạy thông thả trong làn khói trắng, các binh lính nâng cao tinh thần cảnh giác hơn chú ý tình huống xung quanh. Loại thời điểm tầm mắt bị hạn chế này, nếu có cái gì bất ngờ lao tới bọn họ sẽ rơi vào tình huống bất lợi. Cũng may trên đường đi cũng không có tình huống bất ngờ gì phát sinh. Khói trắng cũng chậm rãi tan, xe cũng bắt đầu chạy nhanh hơn được một chút. Lúc gần ra đến đường quốc lộ, xe bất ngờ thắng gấp làm mọi người ngã thất điên bát đảo. Phúc đội trưởng vội vàng nhảy xuống xe xem xét tình huống, đi chưa được hai bước liền chạy nhanh về xe đóng cửa lại. Mấy người trên xe thấy sắc mặt của Phúc đội trưởng trắng bệch liền hỏi Phúc đội trưởng tình huống bên ngoài. Phúc đội trưởng thở hổn hển mấy hơi liền nói “Rắn...có rất nhiều rắn, trên nóc xe, dưới bánh xe toàn bộ đều là rắn”.

Dạ Mặc Nhiễm nhất thời cảm thấy toàn thân run lên, những người còn lại trên xe gương mặt cũng trở nên trắng bệch. Tề Hoan ôm chặt cánh tay của thầy Tề “Chúng ta phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ phải ở trong xe chờ chết?”.

Tề Nhạc nhú mày nhìn về phía Phúc đội trưởng “Xe sao đột nhiên lại dừng, trực tiếp chạy đi không phải tốt lắm sao?”.

“Lái xe ... đã chết”

“Cái gì? Sao lại chết? Bị rắn cắn chết sao? Liệu có bị biến thành tang thi không?”.

Tiểu Võ kinh hoảng đứng lên, cảnh tượng hơn trăm con rắn trước kia vẫn hiện lên rõ ràng trước mắt. Phúc đội trưởng lắc đầu “Tôi cũng không biết, tôi chỉ thấy rắn ở khắp nơi đang đàn rắn bao vây lấy lái xe, đầu của lái xe vẫn còn tựa vào cửa kính”.

Dạ Mặc Nhiễm nhú mi suy tư, thùng xe được đóng kín, cửa xe chỉ có một khi đóng lại không thể nhìn thấy được tình huống bên ngoài. Đối với Dạ Mặc Nhiễm cũng không có vấn đề gì, Dạ Mặc Nhiễm có không gian nên không sợ chết đói, nhưng cũng không thể ở mãi trong này được. Tiểu Võ quay đầu lại nắm tay Dạ Mặc Nhiễm “Mặc Nhiễm đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cậu”.

Dạ Mặc Nhiễm giật tay ra khỏi tay của tiểu Võ nói “Ai cần cậu bảo vệ, cậu tự lo tốt cho cậu đừng để xảy ra chuyện gì là được rồi”.

Tiểu Võ liếc Dạ Mặc Nhiễm một cái rồi quay đầu đi tự lẩm nhẩm “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ a~”

“Cậu nói bao nhiêu lần như vậy cũng không thể giải quyết được vấn đề đâu”.

Tề Hoan liếc mắt nhìn tiểu Võ chỉ biết kêu rên “Chẳng phải cậu nói lần trước có thể giết hơn cả trăm con rắn sao? Vậy thì giết lại một lần đi, sớm biết cậu toàn khoác lác”.

Tiểu Võ không muốn cùng nàng tranh cãi, tiểu Võ biết Dạ Mặc Nhiễm lần trước dùng dị năng đã bị hao tổn quá lớn, không thể để Dạ Mặc Nhiễm lại tiếp tục sử dụng dị năng nữa. Tiểu Võ phiền não vò tóc của mình.

Dạ Mặc Nhiễm đá tiểu Võ một đá “Có vò tóc nữa tóc hồng cũng không thể biến về màu đen, cậu chỉ có thể bị hói đầu”

Tiểu Võ ủ rũ nhìn Dạ Mặc Nhiễm “Mặc Nhiễm, đến khi nào thì cậu mới không đọc mồm đọc miệng như vậy a~”

“Phiên nào thì có lợi ích gì, bất quá nếu lấy não với dung lượng có hạn của cậu mà suy nghĩ thì cũng chỉ có thể phiên não mà thôi”.

Dạ Mặc Nhiễm nói xong lại thở dài lấy máy ra tiếp tục chơi game.

81. Chương 81: Bị Rắn Độc Đột Kích .

Tiểu Võ chán nản ghé vào trên ghế ” Thượng đế của tôi ơi, ngài có thể thu hồi số quái vật này lại được không a~, bây giờ đã là lúc nào rồi mà còn có tâm trạng chơi game, thật không phải người mà ” (- -)

Bầu không khí khẩn trương trong xe bị lời nói ác độc của Dạ Mặc Nhiễm cùng những câu kêu rên của tiểu Võ mà hòa tan không ít, thấy Tề nhìn về mặt xanh xao của Phúc đội trưởng

” Có rất nhiều rắn sao? khoảng bao nhiêu con?”

” Có rất nhiều, không thể đếm hết được, bốn phía đều hướng lại đây bao vây, nếu không tôi cũng sẽ không khóa cửa xe lại “

Tề Hoan nắm chặt cánh tay của thầy Tề, Tề Nhạc vỗ vỗ bả vai của chị mình để trấn an nàng

Lan Dương nhìn Dạ Mặc Nhiễm đang ngồi ở cửa ” Mặc Nhiễm có biện pháp nào có thể thoát khỏi khốn cảnh này không?”

” Ta không phải người Miêu Cương, bắt rắn cũng đâu phải việc ta giỏi nhất “

Tề Nhạc lập tức bưng tỉnh ” đúng rồi người Miêu Cương am hiểu việc này nhất, chị không phải chị có bằng về lịch sử sao? có học những điều liên quan đến lịch sử của Miêu tộc không? mau suy nghĩ lại đi?”

Tề Hoan vẽ mặt đầy bất đắc dĩ nhìn đệ đệ của mình ” Chị của cậu là học lịch sử cận đại, có được hay không a~?”

Tề Nhạc chán nản dựa vào xe

Người trên xe lâm vào trầm mặc, bên ngoài xe còn nghe được thanh âm rắn phun tín tử *, càng làm cho người ta mao cốt từng nhiên*

Bởi vì cửa xe hoàn toàn đóng lại nên không khí cũng ngày càng loãng.

Dạ Mặc Nhiễm buông máy chơi game xuống, lấy toàn bộ đồ ăn ra ” Chia nhau ăn đi “

Tiểu Võ ủ rũ nhìn Dạ Mặc Nhiễm ” Bữa tối cuối cùng của Giêsu và mười hai môn đồ sao?”

” không cần suy nghĩ cũng biết ” (_)

Dạ Mặc Nhiễm mang mọi thứ chia cho những người trên xe ” Nghe đây, để tôi đi ra ngoài trước một phút sau mọi người lập tức xuống xe, tiểu Võ sau khi xuống xe liền dùng dị năng hướng vào thùng xăng của xe, còn việc có trốn được hay không đều phải tự dựa vào năng lực của bản thân “

” Không được “

Tiểu Võ là người đầu tiên phản đối ” Muốn đi cũng là tôi đi, Mặc Nhiễm đưa dao cho tôi, tôi sẽ dùng nó mở thùng xăng, lúc mọi người xuống xe tôi sẽ đóng cửa xe sau đó dùng dị năng đốt xe “

Dạ Mặc Nhiễm lạnh lùng nhìn tiểu Võ ” cậu cho rằng đây là xe gì, cậu cho rằng cậu dùng tiểu đao của tôi thì có thể mở được bình xăng sao, mau dùng đầu óc hữu hạn của cậu suy nghĩ lại đi hãy nói “

Tiểu Võ vẫn không đồng ý lại cùng Dạ Mặc Nhiễm tranh cãi

” Để tôi đi đi, tôi sẽ dùng súng bắn vào thùng xăng có vẻ nhanh hơn “

” Phúc đội trưởng nếu là anh đi thì chỉ cần một chút sẽ bị rắn vây lại tấn công, chỉ sợ chưa đi được vài bước liền chết “

Tề Hoan trừng mắt nhìn tiểu Võ ” Cậu thực sự sẽ không nói được lời nào hay “

” Cô nói được lời hay, vậy cô đi đi a~, cũng chỉ biết nói ” (_)

” Đủ rồi “

Dạ Mặc Nhiễm đánh gãy cuộc tranh cãi của bọn họ ” Các người muốn thi nhau đi chết thì tôi cũng mặc kệ, nhưng đừng làm chậm trễ thời gian của tôi, tiểu Võ ăn xong những thứ đó chúng ta thương lượng hành động “

” Mặc Nhiễm nếu cậu có chuyện gì, Phương Cẩm phải làm sao đây?”

Dạ Mặc Nhiễm không có dư thừa lòng hảo tâm để đi cứu người như vậy, nhưng đây lại là biện pháp cuối cùng

Chỉ có bản thân mình và tiểu Võ là có dị năng, nhưng là số lượng rắn lại quá lớn, hỏa cầu của mình chỉ có thể công kích trong một phạm vi nhất định, lo trước không thể lo sau

Chỉ có thể làm thùng bình xăng sau đó đốt xe, như vậy mới có thể một lần giải quyết khoảng một nửa đàn rắn

mà người có năng lực làm thùng bình xăng, chỉ có chính mình

” Dựa vào trình độ của cậu, về nhà chăm chỉ luyện thêm đi “

” Dạ Mặc Nhiễm tôi sẽ không cho cậu đi, cậu đã sử dụng qua dị năng, hiện tại thân thể của cậu còn chưa có khôi phục, tôi không thể để cậu đi mạo hiểm được “

” Tôi không mạo hiểm thì cũng chỉ có thể ngồi chờ chết, một phút tôi có thể kiên trì được, quyết định như vậy đi “

” Như thế nào? Dạ Mặc Nhiễm cũng là dị năng giả?”

Lan Dương trầm mặc nhìn Dạ Mặc Nhiễm, Dạ Mặc Nhiễm cùng tiểu Võ mắt to trừng mắt nhỏ, không ai có thời gian rảnh để trả lời vấn đề của Phúc đội trưởng

Dạ Mặc Nhiễm xoay người đi đến cửa xe ” Một phút, tiểu Võ tin tưởng tôi “

Tiểu Võ cắn môi nhìn chằm chằm Dạ Mặc Nhiễm coi như cam chịu.

Dạ Mặc Nhiễm một tay đặt ở tay vịn, một tay ngưng kết dị năng, vừa mở cửa liền tung một chưởng ra ngoài, người rất nhanh cũng đã nhảy ra ngoài xe.

Đàn rắn đông đúc đến nỗi xém chút làm cho Dạ Mặc Nhiễm ngất xỉu vì sợ.

Một tay dùng dị năng diệt những con rắn đang tới gần mình, vài bước liền chạy đến chỗ thùng xăng, dùng dị năng đánh thủng thùng xăng

Trong nháy mắt lúc Dạ Mặc Nhiễm định phát ra dị năng, từ trên cây có mấy con rắn hướng về phía Dạ Mặc Nhiễm mà nhảy xuống

Dạ Mặc Nhiễm cơ hồ mao cốt tung tăng nhiên mà nhanh tránh đi, kết quả một bước này lại đạp lên thân của một con rắn làm Dạ Mặc Nhiễm thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Dạ Mặc Nhiễm không quan tâm phát động dị năng dùng băng chưởng đối với bốn phía mà đánh, đột nhiên cảm thấy chân đau xót, Dạ Mặc Nhiễm cúi đầu nhìn xuống thì thấy một con rắn màu sắc rực rỡ đang quấn quanh chân của mình, chỗ bị cắn lại đang chảy máu.

Dạ Mặc Nhiễm cắn môi vươn tay bắt con rắn vừa cắn chân của mình vứt đi.

Tiểu Võ không đợi được một phút liền nhảy xuống xe, không quan tâm đến những người theo sau xuống xe đối với đàn rắn ở bốn phía phát ra hỏa cầu công kích

Lập tức liền châm lửa vào số xăng rơi trên mặt đất, lửa trong nháy mắt bốc cháy hừng hực.

Vội vàng kéo tay Dạ Mặc Nhiễm chạy nhanh về phía trước.

Lửa cháy làm cản lại đàn rắn đang đuổi theo phía sau, đàn rắn phía trước bị tiểu Võ vừa chạy vừa phát ra công kích tiêu diệt

Tuy rằng đã ngăn cản được một nửa đàn rắn, cũng không biết là rắn ở đâu chui ra lại luôn hướng bọn họ mà đuổi theo.

Dạ Mặc Nhiễm vừa bị tiểu Võ lôi kéo mà chạy một bên lại phát động công kích tiêu diệt số rắn độc muốn nhảy lên tấn công.

Tiểu Võ đột nhiên kéo Dạ Mặc Nhiễm chạy vào rừng, những người phía sau không kịp suy nghĩ liền chạy theo.

Trong rừng trên cây khắp nơi đều là rắn với rắn, Dạ Mặc Nhiễm thực sự nghĩ muốn một chưởng diệt hết đồng gia hỏa này.

Tiểu Võ kéo Dạ Mặc Nhiễm nhảy vào trong hồ nước bơi về phía bờ bên kia.

Thật vất vả mới leo được lên bờ, Dạ Mặc Nhiễm liền ôm chân ngã vào trên cỏ

Tiểu Võ vội vàng kéo tay Dạ Mặc Nhiễm ra ” Để cho tôi xem, Mặc Nhiễm cậu nhanh buông tay ra “

Tiểu Võ kéo ống quần của Dạ Mặc Nhiễm lên liền nhìn thấy hai dấu răng còn đọng máu, không suy nghĩ nhiều liền cúi người giúp Dạ Mặc Nhiễm hút máu độc ra.

Dạ Mặc Nhiễm trong lúc mơ mơ màng màng thì thấy tiểu Võ phun máu ra sau đó lại cúi đầu tiếp tục hút máu độc ra, sau đó hoàn toàn lâm vào hôn mê

Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy bóng tối đang bao vây lấy mình làm cho mình hít thở không thông, loại cảm giác quen thuộc này như muốn nuốt lấy tất cả của Dạ Mặc Nhiễm làm cho Dạ Mặc Nhiễm thấy sợ hãi

Loại cảm giác của năm chín tuổi này dường như muốn bao phủ lấy Dạ Mặc Nhiễm một lần nữa, Dạ Mặc Nhiễm muốn mở mắt ra thật to, Dạ Mặc Nhiễm cũng biết tất cả ác mộng đó đều đã qua.

Nhưng mà Dạ Mặc Nhiễm cố cố gắng giãy dụa như thế nào cũng không được.

Ác mộng đó lại tàn phá thần trí của Dạ Mặc Nhiễm.

_____ Ta là dấu gạch đáng yêu _____

Cúi đầu chào mọi người nga

ta lại trở lại với mọi người, kỳ thật bộ này ta đọc cũng đã hơi lâu rồi, ta rất thích tình yêu thâm lặng của tiểu công cũng như thích tính cách của tiểu thụ, trong một lần ta thấy cần người làm giúp bộ này ta đã xoắn tay áo và gơ chân lên đăng ký, cơ mà đây là lần đầu tiên ta hợp tác với nhóm nên có lẽ sẽ có một số chỗ không đồng nhất với nhóm *rừng rừng* ... các cục cưng thông cảm nga

... ta tự thấy ta là một lão Hồ đáng thương *nằm bẹp*.. ai thương thì ôm hun ta vài cái để ta nâng cao tinh thần một chút há *cười toe*

ta cũng nhấn mạnh lại với các cục cưng một vấn đề khủng bố nhất đó là vốn tiếng trung của ta hạn hẹp nên ta thường dùng bản QT, cơ mà theo phong cách dịch của ta từ trước đến nay là độ chính xác khoảng 65% đến 70% ... số phần trăm còn lại là tùy thuộc vào độ tự kỷ của ta.. hắc hắc ... nên các cục cưng cũng không cần phải thắc mắc nếu bản edit của ta có những chỗ không giống bản chính nga~ ... *ôm hun*

Sau đây là vài giải thích, có lẽ rất nhiều cục cưng đã biết, cơ mà cũng phải đề phòng một số “nai tơ ” cục cưng vừa vào nghề

_ Tín tử: vẫn đây là aka lưỡi rắn

_ Mao cốt tung nhiên: lông tóc dựng đứng.. vẫn là chỉ một trạng thái cực kỳ sợ hãi (_)

82. Chương 82: Ác Mộng Bắt Đầu

Dạ Mặc Nhiễm hôm đó vẫn giống như ngày thường,tan học thì chậm rãi đi về nhà.Nhưng lúc đi qua một con đường bỗng cảm thấy một mùi hương lạ xông vào mũi, sau đó chính là bóng tối vô tận.Dạ Mặc Nhiễm bị người ta cho vào một cái túi,sau đó bỏ ở trong một cái rương.không gian nhỏ hẹp nhìn không thấy một chút ánh sáng,đầu gối lại bị gấp khúc lại không thể cử động được.Chỉ có thể dựa vào âm thanh mơ hồ từ bên ngoài truyền vào để xác định có người hay không.Dạ Mặc Nhiễm cũng không biết cậu bị nhốt bao lâu,không ai cùng cậu nói chuyện cũng không ai mở rương ra nhìn xem cậu chết hay sống.Cho dù nhắm mắt hay mở mắt cũng chỉ có một mảnh bóng tối bao phủ.Dạ Mặc Nhiễm tư thế nằm cuộn tròn trong không gian chật hẹp, vừa đói lại vừa khát làm cậu cho dù có muốn phát ra thanh âm cũng khá khó khăn.Nhưng sau đó dần dần cậu cũng không thể phát ra một chút thanh âm.

Đói khát làm cho Dạ Mặc Nhiễm dần chìm trong mơ hồ,sau đó chính là muốn nôn mửa,dạ dày liên tục co thắt làm cho cậu không ngừng buồn nôn,tư thế hiện tại cũng làm cho cậu càng thêm thống khổ.Sau đó,Dạ Mặc Nhiễm cũng không còn cảm giác đói nữa,chân cũng tê cứng đến không còn cảm giác.Mặc dù có thể cảm giác được những chuyển động thoáng qua,Dạ Mặc Nhiễm gần như không còn cảm giác được những thứ khác.

Sau đó của sau đó,Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy ***g ngực vừa nóng vừa đau,ban đầu là trái tim sau đó lại đến dạ dày.Lại sau đó nữa là một cảm giác như mất đi điểm tựa rồi rơi xuống, nước từ bên ngoài liên tục tràn vào trong rương qua khe hở đến khi cả rương đều là nước.

Dạ Mặc Nhiễm lúc đó không thể thở,lại tiếp tục rơi vào trong bóng tối.Đến khi cậu mở mắt tỉnh lại đã là chuyện của một tháng sau.Nghe nói cậu bị bắt cóc là vì một món đồ nào đó rất quý giá của ông ngoại.Dạ Mặc Nhiễm lúc bị bắt cóc đã bị nhốt vào một cái rương nhỏ,đội cảnh sát cứu từ dưới sông lên thì cậu đã bị bắt cóc sáu ngày.

Bởi vì đói khát quá độ làm dạ dày bị thủng,mất nước,chất điện phân hỗn loạn và rất nhiều chứng bệnh khác kèm theo làm cho Dạ Mặc Nhiễm trong suốt một tháng mê mang này phải trải qua hơn mười cuộc giải phẫu lớn nhỏ.

Quãng thời gian sau đó phải trải qua vật lý trị liệu,lại phải trị bệnh về tâm lý,mất khoảng gần một năm mới xuống giường đi lại.Nhưng chỉ có đối với chứng bệnh sợ giam cầm dù có cố gắng cỡ nào cũng không hết được.Dạ Mặc Nhiễm bị suyễn cũng không phải bẩm sinh,từ lúc mười hai tuổi đến khi trưởng thành cũng chỉ bị phát bệnh có hai lần,nhưng trước kia Dạ Mặc Nhiễm căn bản không thể rời khỏi được bình dưỡng khí

Giống như lại bị lâm vào hoàn cảnh khi đó,không khí khan hiếm,bóng tối luôn bao phủ.Cho dù có cố gắng vùng vẫy cũng không thể thoát khỏi bóng tối cậu chỉ cảm thấy bản thân ngày càng mệt mỏi.

Mệt mỏi quá...mệt mỏi quá,thật thống khổ.Cậu thật muốn ngủ mãi mãi như vậy sẽ không phải thống khổ nữa.Nhưng trong tim thức dưng như còn chuyện gì đó vẫn chưa làm,Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy nếu như không hoàn thành việc đó,cậu vĩnh viễn sẽ không an tâm.Dạ Mặc Nhiễm cố gắng suy nghĩ,cố gắng nhớ xem cậu vẫn chưa làm chuyện gì.Mang tất cả những việc từ nhỏ đến lớn cố gắng nhớ lại,nhưng như thế nào cũng nghĩ không ra.

Ngay khi Dạ Mặc Nhiễm chuẩn bị bỏ qua chuyện mình đã quên thì có thanh âm nào đó giống như truyền đến từ chân trời càng lúc càng gần,càng lúc càng rõ ràng.Có người đang không ngừng gọi tên của cậu.Dạ Mặc Nhiễm không nghĩ ra người đang gọi cậu là ai,chỉ cảm thấy khi nghe được thanh âm bằng hàn đới cậu lại rất muốn khóc.

Mắt,một đôi mắt lạnh lùng chỉ luôn luôn chuyên chú nhìn cậu,ánh mắt này cũng giống như âm thanh kia luôn lạnh lùng nhưng Dạ Mặc Nhiễm lại thật muốn được ánh mắt kia chỉ chuyên chú nhìn mình.Một hình ảnh mờ nhạt dần hiện lên,tuy chỉ có bóng dáng,nhưng cậu biết chỉ cần nhìn rõ được bóng dáng đó thì cậu sẽ nhớ ra được việc mà mình đã quên mất.Dạ Mặc Nhiễm luôn cố gắng để chạy theo bóng dáng đó,nhưng bóng dáng đó càng ngày càng xa.Lòng cậu nóng như lửa đốt bất ngờ thốt ra một cái tên Phương Cẩm.Dạ Mặc Nhiễm lúc này đã nhớ ra,nhớ ra người kia là Phương Cẩm.

người cậu quên là Phương Cẩm,chuyện mà cậu vẫn chưa làm xong là: sẽ sống cùng Phương Cẩm,sống thật lâu thật lâu.Ý thức dần dần khôi phục,Dạ Mặc Nhiễm chậm rãi mở mắt.Chậm rãi thấy được người trước

mắt,tiểu Võ với đôi mắt đỏ bừng vui vẻ nhìn cậu.

“Mặc Nhiễm,cậu tỉnh rồi sao? thật sự tỉnh rồi sao? cậu nói xem cậu có thấy rõ tôi hay không?”.

Vừa định mở miệng trả lời thì cổ họng bị một trận đau đớn làm Dạ Mặc Nhiễm bất giác nhíu mày lại.Tiểu Võ vội vàng đưa nước đến bên miêng cậu “Thật tốt quá,cậu cuối cùng cũng chịu tỉnh lại,xem chút nữa tôi đã muốn dùng cái chết để tạ tội,chứ nếu để chết trong tay Phương Cẩm khẳng định là càng thêm thống khổ,cậu bị hôn mê đã hai ngày,tôi suýt bị cậu hù chết,tỉnh lại là tốt rồi,tỉnh lại là tốt rồi ...” ° °

lan Dương vỗ vỗ vai tiểu Võ để cậu đừng lăm nhăm nữa.Tuy biết lần này tiểu Võ thực sự bị hù chết,nhưng Dạ Mặc Nhiễm chỉ vừa mới tỉnh lại cần nghỉ ngơi nhiều một chút “Tiểu Võ cậu đừng làm ồn để cho Mặc Nhiễm nghỉ ngơi một chút đi,trên đường đi vẫn thật loạn nên chúng ta bỏ chậm trễ thời gian,nếu cố gắng chạy nhanh một chút thì trước tối mai chúng ta sẽ đến nơi”.

Dạ Mặc Nhiễm nghỉ hoặc nhìn Lan Dương,còn Lan Dương chỉ biết thở dài “Ngày hôm đó tuy rằng khi lên bờ đã thoát khỏi đàn rắn,nhưng Tề Hoan cùng Từ Đào đều bị rắn cắn.Bọn họ đã... nếu tiểu Võ không hút máu độc ra giúp cậu chỉ sợ là cậu cũng đã mất mạng,phúc đội trưởng đã tìm được một chiếc xe khác,hiện tại chúng ta đang trên đường chạy về căn cứ”.

Dạ Mặc Nhiễm há miệng cố gắng nói cũng không phát ra được âm thanh gì,cậu nhíu mày nhìn về phía Lan Dương,Lan Dương lại nhìn qua tiểu Võ,tiểu Võ lại quay đầu nhìn mặt đất.tề Nhạc thở dài thanh âm khàn khàn nói “Đám rắn độc kia là được nuôi,độc tính rất mạnh,tuy cậu đã được tiểu võ hút máu độc ra kịp thời nhưng vẫn không tránh khỏi bị tổn thương,sau khi về căn cứ lấy một ít máu để xét nghiệm xem có phương pháp nào trị liệu hay không”.

Dạ Mặc Nhiễm sững sốt một chút sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi,tiểu Võ cầm lấy tay Dạ Mặc Nhiễm “Mặc Nhiễm cậu đừng lo lắng tôi sẽ cố gắng tìm cách làm cậu có thể nói chuyện lại.Nếu...nếu Phương cẩm không cần cậu,tôi sẽ chăm sóc cậu cả đời”.

Dạ Mặc Nhiễm rút tay ra xoa lưng về phía tiểu Võ.Phúc đội trưởng vỗ vỗ vai của tiểu Võ “Cậu đừng lo lắng,đã sắp đến căn cứ rồi.So với...cậu ấy đã may mắn hơn rất nhiều”.

Tiểu võ cuối đầu thở dài “Chính là vì sắp đến căn cứ nên tôi mới lo lắng”.

Tiểu Võ có thể tưởng tượng ra cảnh Phương Cẩm mặt đầy thịnh nộ nhìn mình,cho dù không bị lột da cũng bị gãy mấy cái xương.~(~)

Cám ơn mọi người đã ủng hộ ngẫu Hồ hảo xúc động,ta nghĩ ta sẽ cố gắng để hoàn truyện sớm. *suy tư* nhà mới của ta thuộc dạng nhỏ hẹp chắc không bị bão thổi qua đâu nhể ~(~).... hảo lo lắng

83. Chương 83: Lại Gặp Nhau

Cũng may trong bao của Dạ Mặc Nhiễm vẫn có chuẩn bị thức ăn đầy đủ nên dù có bị chậm trễ mấy ngày bọn họ cũng không bị chết đói,cổ họng rất đau nên Dạ Mặc Nhiễm muốn uống thử một ít nước trong hồ xem có đỡ hơn chút nào không.Nhưng cổ tỉnh nước hồ lại ở trong không gian,dựa vào tinh thần lực hiện tại cậu không thể nào lấy ra được.Đành phải cố gắng ngủ để giảm bớt đau đớn.Vạn Xuân bất ngờ đạp mạnh thắng xe,mọi người trên xe không bị liên ngã nhào.

Phúc đội trưởng vội vàng nhìn ra ngoài thông qua cửa sổ xe,đột nhiên lại nghe được tiếng rống rồi tiếng thét chói tai làm tiểu Võ như bừng tỉnh cảm giác như được quay về trái đất.Những người khác lập tức tiến vào trạng thái đề phòng,hiện tại tiểu Võ chỉ phụ trách Dạ Mặc Nhiễm những người khác cậu không thêm quan tâm.

Dạ Mặc Nhiễm ngồi xuống nhìn thoáng ra ngoài lại quay đầu nhìn về phía tiểu Võ,tiểu Võ lại không hiểu được ý của Dạ Mặc Nhiễm “Hình như là có tang thi,cậu cứ yên tâm hiện tại một hỏa cầu của tôi còn có thể làm nổ đầu của một tên tang thi,cậu đừng lo lắng quá”.

Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy không nên ôm hy vọng cùng tiểu Võ hiểu ý nhau, Dạ Mặc Nhiễm kéo tay tiểu Võ ra viết lên đó ba chữ, tiểu Võ lại kinh ngạc nhìn Dạ Mặc Nhiễm “Lí Bằng Bằng? Sao cậu đột nhiên lại nhắc đến nàng? chẳng lẽ chặn xe của chúng ta không phải là tang thi mà là Lí Bằng Bằng sao? Mặc Nhiễm cậu nghe thấy hay đoán vậy?”.

Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy nếu cậu vẫn tiếp tục nói chuyện với tiểu Võ chắc chắn cậu không thể sống được đến căn cứ. Vì tiết kiệm sinh mệnh quý giá của mình cậu quyết định nằm xuống quay đầu ra chỗ khác không quan tâm đến tiểu Võ nữa. Phúc đội trưởng kêu Vạn Xuân dừng xe, đích thân cầm súng đi xuống kiểm tra. Tiểu Võ đầu đầy dấu hỏi nhìn những người xung quanh.

“Tôi nói sai cái gì sao? sao tôi cảm thấy mình bị Mặc Nhiễm xa lánh a~”.

lan Dương liếc nhìn tiểu Võ nói ” Cậu cũng biết sao? với chỉ số thông minh hiện tại của cậu cũng phát hiện được bản thân mình bị xa lánh quả thật không dễ dàng”.

Tiểu võ há miệng nhưng lại nghẹn lời không nói được gì đành cúi đầu xem như cam chịu. Tề Nhạc nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi “Lí Bằng Bằng là ai? bên ngoài hình như thật sự có người đang bị tang thi đuổi bắt”.

“Chúng tôi là bạn học, nhưng đã tách nhau ra một khoảng thời gian rồi”.

Tề Nhạc nga một tiếng “Vừa rồi hình như là tiếng thét của nữ, có phải là Lí Bằng Bằng mà mọi người nói tới không?”.

“AA!! không thể nào”.

Tiểu Võ cảm thấy việc này không có khả năng, mặt khắc lại tin tưởng thánh lực của Dạ Mặc Nhiễm, nhưng hiện tại tiểu Võ tuyệt đối sẽ không xuống xe, Phương Cẩm so với tang thi còn đáng sợ hơn.

Vài tiếng súng vang lên trong rừng cây càng có vẻ trống trải hơn. Phúc đội trưởng cùng Vạn Xuân quay về, vừa lên xe lập tức lái xe đi. Thanh âm của súng lớn như vậy rất nhanh sẽ dẫn nhiều tang thi khác tập trung lại đây. Nhìn những người trên xe Lí Bằng Bằng kinh ngạc mở to mắt “Tiểu... tiểu Võ là cậu thật sao?”.

Phúc đội trưởng nhìn nàng vẻ mặt đầy kích động cũng có chút ngoài ý muốn “Các người quen nhau?”.

Tiểu võ gật gật đầu “Quen biết, đương nhiên quen biết, chúng tôi là bạn học cùng trường, cũng từng cùng nhau giết tang thi, cô sao lại ở đây? Mao Bán đâu?”.

Lí Bằng Bằng cảm xúc kích động bị giảm xuống ” tôi cùng Mao Bán trở về thành phố W, nhưng ... chúng tôi vẫn chưa tìm được người nhà, trên đường đến căn cứ gặp rất nhiều nguy hiểm, anh ấy bị tang thi làm bị thương, trước khi kịp trở thành tang thi, anh ấy... đi rồi”.

Tiểu Võ có chút khổ sở, dù sao cũng là bạn cùng hoạn nạn trong những ngày đầu “Đáng ghét, nói không giữ lời, vẫn còn thiếu tôi bánh quy chưa trả mà”.

Tiểu Võ hốc mắt đã đỏ lại hung hăng nói. Dạ Mặc Nhiễm chậm rãi ngồi bên cạnh xoa xoa đầu tiểu Võ, Dạ Mặc Nhiễm biết tiểu Võ rất trọng tình cảm, người như vậy có khi rất kiên cường, có khi lại rất mỏng manh chạm vào liền vỡ. Lí Bằng Bằng thật không thể tin nhìn người trước mắt, Dạ Mặc Nhiễm thấy vẻ mặt ngốc ngốc của Lí Bằng Bằng liền đối với nàng mỉm cười xem như chào hỏi.

Tiểu Võ lần đầu tiên được Dạ Mặc Nhiễm an ủi trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, nhìn Lí Bằng Bằng càng thấy vui vẻ, đưa tay quơ quơ trước mặt nàng “Nè, bị choáng sao”.

Lí Bằng Bằng lập tức hoàn hồn “Dạ... Dạ Mặc Nhiễm, tôi thật không nghĩ tới sẽ gặp cậu ở đây... các cậu vẫn luôn đi cùng nhau sao?”.

Chỉ có người thần kinh thô như tiểu Võ mới không phát hiện được tâm tư của Lí Bằng Bằng, những người khác trên xe cơ hồ đều biết rõ ràng. Tiểu Võ gật đầu “Đúng vậy, luôn đi cùng nhau, còn có anh Nhất Hàng, Quách Hoàng, Võ Thắng, Phương Cẩm, chúng tôi đều ở cùng nhau, bất quá mấy ngày trước bị thất lạc rồi, chúng tôi đã hẹn nhau gặp mặt tại căn cứ, đến lúc đó có thể gặp được bọn họ rồi”.

Không ngờ bọn họ vẫn còn sống tốt, nếu lúc đó nàng cùng Mao Bán không rời khỏi thì hiện tại Mao Bán chắc vẫn còn sống. Lí Bằng Bằng nhu nhu ánh mắt bỏ qua những chuyện khiến người ta không vui, hiện tại gặp lại bạn cũ lẽ ra phải vui vẻ mới đúng “Thật tốt khi có thể gặp lại mọi người”.

Tiểu Võ giới thiệu với Lí Băng Băng những người trong xe,sau đó lại dùng ánh mắt đầy tò mò nhìn hai người ngồi bên cạnh Lí Băng Băng “Băng Băng bọn họ là bạn của cô sao?”.

Lí Băng Băng cười cười “Quen nhau trên đường đi,vì cùng đến căn cứ nên chúng tôi kết bạn đi chung đường,đây là Hồ Tĩnh,còn đây là bạn trai của nàng tên là Dương Bình”.

Hai người kia đối với những người trong xe nói tiếng cảm ơn sau đó nói chuyện vài câu.Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên ho khan mấy tiếng,tiểu Võ thấy vậy vội đưa nước cho Dạ Mặc Nhiễm uống,sau đó để cho cậu tựa vào mình nghỉ ngơi.Lí Băng Băng nhìn Dạ Mặc Nhiễm sau đó đưa ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn tiểu Võ “Mặc Nhiễm sao vậy? bị bệnh hay bị thương?”.

Tiểu Võ thở dài “là bị rắn cắn bị thương,độc tố vẫn chưa giải hết,sau khi cùng hai người tách ra chúng tôi đã gặp phải rất nhiều chuyện.Nếu không có Mặc Nhiễm chúng tôi đã sớm chết hết rồi,cậu ấy cứu chúng tôi không phải một hai lần,cũng không phải một hai lần bị thương xem chút mất mạng”.

Lí Băng Băng đau lòng nhìn Dạ Mặc Nhiễm đã gầy yếu đi không ít,Hồ Tĩnh nhìn nhìn Lí Băng Băng lại nhìn nhìn Dạ Mặc Nhiễm rồi đối với Lí Băng Băng nở nụ cười đầy cổ quái.Lí Băng Băng e lệ trừng mắt liếc nàng một cái,Hồ Tĩnh lại cười càng cổ quái hơn.

_____Dấu gạch đáng yêu lại có mặt_____

Ngẫu Hồ hôm nay cảm thấy hảo hưng phấn,tuy nhà mới không náo nhiệt bằng nhà cũ,nhưng ta hy vọng ở nơi bắt đầu lại này có thể tìm được những người có cùng tâm huyết và tình yêu với đam mê.cần chất lượng mọi người nhé ...*ôm hun*

84. Chương 84: Thật Sự Là Võ Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn

Khi trời tối đã vào được đường cao tốc của thành phố T, nên đoạn đường này cũng bằng phẳng hơn rất nhiều. Trên đường cũng gặp một số tang thi nhưng số lượng không nhiều, rất nhanh liền có thể đến nơi. Cũng may xe tải này tốt trên đường đi cũng không bị hư hỏng linh kiện gì nên đến nơi sớm hơn được nửa ngày, giữa trưa đã đến được căn cứ.

Thiên tân vạn khổ, trèo đèo lội suối rốt cục cũng đến được cổng chính, mọi người trên xe đồng loạt hưng phấn, ột số người thì đứng lên vận động gân cốt, thầy Tề thì đứng lên đánh giá bốn phía của căn cứ.

Dạ Mặc Nhiễm đỡ cửa xe chậm rãi đi xuống, tiểu Võ vội chạy đến đỡ cậu. Dạ Mặc Nhiễm bỏ tay tiểu Võ ra lại trừng mắt liếc tiểu Võ một cái. Nếu không phải hiện tại không thể nói chuyện thì Dạ Mặc Nhiễm đã sớm buông lời đả kích tiểu Võ rồi (^) .

Tiểu Võ bị ai nghĩ đến tình cảnh mình bị Phương Cẩm giết chết liền chỉ cảm thấy tiền đồ mờ mịt,cuộc sống tối tăm. Phúc đội trưởng nói với tiểu Võ “Tiểu Võ cậu có đồng ý gia nhập vào dị năng đoàn của căn cứ không? Tuy rằng trong căn cứ không có thiết bị chữa bệnh nhưng đa số những người bị thương hoặc bị bệnh đôi khi sẽ xuất hiện một vài trường hợp những người nhiễm bệnh độc, nếu cậu gia nhập...”

“Được, tôi gia nhập”.

Tiểu Võ cắt ngang lời của Phúc đội trưởng, cậu cảm thấy Dạ Mặc Nhiễm đã sắp chịu không nổi

“Nếu muốn điền bảng gì đó thì có thể để sau không? Hiện tại chúng tôi cần một chỗ để ở”.

Phúc đội trưởng nghe tiểu võ đồng ý gia nhập đương nhiên thật vui vẻ, vội vàng giúp tiểu Võ an bài chỗ ở. Đối với việc an dọn dẹp phòng ở Lí Băng Băng và tiểu Võ có vẻ thành thạo hơn những người khác một ít. Biết nữ sinh có vẻ cẩn thận hơn và lại tiểu Võ cũng biết mình không giỏi chăm sóc người khác nên để cho Lí Băng Băng làm có vẻ yên tâm hơn. Cuối cùng Phúc đội trưởng vì tiểu Võ mở cửa sau, an bài chỗ nghỉ chân sau đó dẫn tiểu Võ đi đo lường mức độ dị năng.

Chỗ ở này có hai phòng ngủ một phòng khách, có nhà vệ sinh cùng phòng bếp riêng biệt, diện tích đại khái khoảng một trăm hai mét vuông xem như cũng không tệ. Tuy không phải ở lâu nhưng lại có cửa sổ thủy tinh ngoài ý muốn làm cho Dạ Mặc Nhiễm rất vừa lòng.

Chỗ bọn họ ở là một khu thương mại được sửa chữa lại, số lượng dị năng giả ở đây không nhiều nên cũng sẽ có một số người thường ở đây. Giống như thầy Tề, tiểu Võ không biết với địa vị trong giới âm nhạc của Dạ Mặc Nhiễm thì ở một mình cũng không thành vấn đề. Bọn họ ở tầng mười tám, vừa vào phòng Dạ Mặc Nhiễm liền ngã lên giường liền ngủ mất.

Ngoại trừ không đề cập đến chuyện thức ăn thì bọn họ cái gì cũng có đủ kể cả điện nước. Lí Băng Băng thấy trong bao của Dạ Mặc Nhiễm có khăn lông nên định nấu một ít nước để giúp Dạ Mặc Nhiễm lau thân thể để cậu có thể thoải mái một chút nhưng lại thấy thật ngượng ngùng. Đưa chậu nước cho Lan Dương, Lan Dương cũng không còn cách nào, tiểu Võ thì đã đi đo lường dị năng. Lan Dương nhìn nước rồi liên tục lắc đầu, cậu biết Dạ Mặc Nhiễm và Phương Cẩm là một đôi, nếu để Phương Cẩm biết cậu nhìn thấy hết thân thể người yêu của anh thì chính mình khẳng định là chết thật thảm (_)

“Cô đi đi, nữ có vẻ cẩn thận hơn, thời điểm này cũng không ai để ý mấy chuyện này, Mặc Nhiễm chắc cũng sẽ không để ý đâu”.

Lí Băng Băng nhìn Lan Dương do dự rồi lại do dự. Lan Dương lại trực tiếp đẩy Lí Băng Băng vào phòng “Cô lau cho cậu ấy một chút đi, tôi đến sofa trong phòng khách ngủ một chút, có việc gì thì gọi tôi”.

Nói xong chỉ để lại một mình Lí Băng Băng đứng đó còn nhân tiện đóng cửa giúp. Lí Băng Băng đem chậu nước đặt bên cạnh lại ngồi bên giường nhìn Dạ Mặc Nhiễm hơn nửa ngày, cuối cùng lại bất đắc dĩ thở dài. Dạ Mặc Nhiễm là bạn trai của Dư Vi, cho dù không biết Dư Vi còn sống hay không thì cô cũng không thể làm gì. Lấy khăn nhẹ nhàng lau mặt cho Dạ Mặc Nhiễm, làn da mềm mịn hơn cả trẻ con tuyệt đối không giống những nam sinh khác đầy mồ, lỗ chân lông lại to. Người tốt như vậy lại chỉ có thể nhìn, Lí Băng Băng càng nhìn càng cảm thấy đau khổ.

Dạ Mặc Nhiễm bị Lí Băng Băng làm cho cảm thấy ngứa ngáy liền từ từ tỉnh lại, Lí Băng Băng lau đến cổ của Dạ Mặc Nhiễm liền dừng lại. Dạ Mặc Nhiễm dỗi nàng cười nhẹ rồi đẩy tay của nàng ra một chút. Lí Băng Băng mặt đỏ lên, đến hai tai cũng đỏ hồng

“tôi...tôi chỉ muốn giúp cậu lau mình để nghỉ ngơi thoải mái hơn một chút mà thôi, Lan Dương ở bên ngoài anh ấy nói động tác anh ấy thô lỗ nên kêu tôi vào đây, tiểu...tiểu Võ đã đi ra ngoài vẫn còn chưa về”.

Lí Băng Băng còn đang suy nghĩ xem phải nói như thế nào thì Dạ Mặc Nhiễm đã kéo tay nàng qua rồi viết cảm ơn cậu muốn nghỉ ngơi một lúc. Lí Băng Băng cảm thấy bàn tay có chút ngứa lại có chút đau vội vàng cười với Dạ Mặc Nhiễm rồi cầm chậu nước đi ra ngoài. Sau khi Lí Băng Băng đi Dạ Mặc Nhiễm liền chống giường đứng dậy đi đến cửa khóa trái lại. Vào không gian uống một ít nước đã cảm thấy ngực cùng cổ họng đã đỡ hơn rất nhiều nhưng vẫn chưa thể nói chuyện được. Vào trong hồ ngâm mình, lấy quần áo ra tắm rửa xong liền đi ra, nằm lại trên giường lập tức ngủ tiếp. Hiện tại cậu chỉ cần chờ, chờ Phương Cẩm đến tìm cậu.

Khi tiểu Võ trở về nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm đang ngủ rất ngon, sắc mặt có chút huyết sắc làm cậu cũng an tâm không ít. Quả nhiên hoàn cảnh ổn định đối với sức khỏe và tinh thần cũng rất có lợi. Tiểu Võ buồn bực tự đem mình ném lên sofa, Lan Dương thấy kỳ quái liền hỏi, tiểu Võ chỉ thở dài

“Hai ngày nữa sẽ ra ngoài làm nhiệm vụ giết tang thi, một chết người a~”.

Lan Dương cười cười “Cậu có phúc mà không biết hưởng, tôi muốn có dị năng mà lại không có, cậu đừng than trời trách đất nữa, mau cố gắng đi làm việc, tất cả chúng tôi đều dựa vào cậu nuôi a~, hơn nữa Mặc Nhiễm cũng cần khám bệnh lấy thuốc, chắc cũng phải cần dùng thức ăn để đổi. Tiểu Võ cậu hiện tại là người gánh vác gia đình trách nhiệm rất nặng nề đó” (_)

Tiểu Võ buồn bực từ sofa ngồi dậy “Tôi vừa đi hỏi thăm Phương Cẩm cùng bọn người của Nhất Hàng còn chưa đến đây, tôi làm chủ một nhà này sớm muộn gì cũng sẽ bị đối chủ thôi, quá vất vả. Hy vọng bọn họ nhanh nhanh đến đây một chút đỡ cho tôi phải chịu tôi thêm a~”.

Vừa nói xong chợt nghe tiếng ho khan trong phòng, tiểu Võ vội đứng dậy chạy vọt vào trong phòng xem. Nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm vẫn còn ngủ cũng thở phào nhẹ nhõm, giúp Dạ Mặc Nhiễm đắp chăn lại rồi lặng lẽ đi ra ngoài, xem ra phải nhanh chóng kiểm tra cho Dạ Mặc Nhiễm mới được, dù sao bệnh để lâu cũng không tốt.

Lan Dương nhìn tiểu Võ bộ dáng như bảo mẫu, căn bản không cần mình nói, chỉ cần Dạ Mặc Nhiễm ho khan hai tiếng tiểu Võ liền hận bản thân không thể nhanh chóng đi giết tang thi để kiếm thức ăn đổi lấy thuốc. Thật sự là vô quýt dày có móng tay nhọn mà.

85. Chương 85: Gặp Lại Bạn Cũ

Dạ Mặc Nhiễm ngủ thẳng đến sáng sớm hôm sau, cả đêm cũng không có thức dậy nên sáng nay tinh thần tốt hơn nhiều, biết Phương Cẩm còn chưa tới nhưng cũng không gấp, chắc cũng chỉ trong mấy ngày nay nữa thôi. Từ không gian lấy ra một ít đồ, sau đó tiểu Võ thừa lúc Lan Dương cùng Lí Băng Băng không chú ý tới làm bộ những thứ này đều mang về từ bên ngoài.

Tiểu Võ che giấu rất tốt nên bọn họ cũng không nghi ngờ, dù sao có cơm còn có cả rau cùng trái cây đều là những thứ mà có nằm mơ cũng muốn. Tiểu Võ sợ bọn họ tiết lộ chuyện này ra ngoài gây phiền toái nên nói riêng với bọn họ là những thứ này mình phải dùng một ít thủ đoạn mới có được, kêu bọn họ phải chú ý cẩn thận người bên ngoài một chút, bọn họ cũng rất phối hợp.

Dạ Mặc Nhiễm cũng khôi phục khá tốt chỉ là vẫn chưa nói chuyện được, ngẫu nhiên sẽ ho khan một chút. Lí Băng Băng nấu ăn cũng không tệ, nàng dùng những thức ăn tiểu Võ đưa nấu đầy đủ dinh dưỡng làm mọi người cũng hồng hào lên không ít, thật sự là khỏe hơn rất nhiều. Đợi đã ba ngày vẫn chưa có tin tức của Phương Cẩm Dạ Mặc Nhiễm bắt đầu lo lắng không yên, có khi sẽ cùng Lan Dương đi ra ngoài dạo một chút, nhân tiện làm quen với hoàn cảnh. Tiểu Võ buổi sáng liền đi ra ngoài, Lí Băng Băng thì ở lại nhà dọn dẹp. Nghe có người gõ cửa lúc mở ra thì thấy Tề Nhạc liền đổi Tề Nhạc cười cười

“Chào buổi sáng, đến tìm tiểu Võ cùng mặc Nhiễm sao?”

Tề Nhạc ôn nhu mỉm cười “Tôi tìm Mặc Nhiễm, tôi thấy cậu ấy đã nghỉ ngơi mấy ngày rồi, hôm nay định đến dẫn cậu ấy đi kiểm tra toàn thân, cậu ấy có ở nhà không?”.

Lí Băng Băng mời tề Nhạc vào nhà “Mời vào, cậu ấy vừa ăn sáng xong đã lên phòng ngủ, để tôi lên gọi cậu ấy”.

Quả nhiên phòng ở có nữ nhân lúc nào cũng trông gọn gàng sạch sẽ hơn rất nhiều, nhớ tới phòng ở của mình trông cật vào chị của mình chẳng thà tự trông cật vào mình (_)

Dạ Mặc Nhiễm thấy Tề nhạc cũng gật đầu chào hỏi một chút,tề Nhạc thấy sắc mặt của dạ Mặc Nhiễm cũng đã tốt hơn rất nhiều.Nhìn sắc mặt Dạ Mặc Nhiễm đã bớt tái nhợt càng làm cho cậu giống như một vương tử không nhiễm một hạt bụi trần,làm mắt Tề nhạc muốn đui mù.

Dạ Mặc Nhiễm đi lại gần Tề Nhạc vài bước,tề nhạc mới lấy lại tinh thần cười cười nói “Thoạt nhìn có vẻ mấy hôm nay cậu nghỉ ngơi cũng không tệ,tôi hai hôm nay đã làm quen với trạm xá ở đây.Hôm nay có dịp rảnh rồi định dẫn cậu đến đó làm kiểm tra một chút,bất quá ở đó không có huyết thanh của rắn,chúng ta chỉ làm kiểm tra tình huống của cậu trước xem sao”.

Dạ Mặc Nhiễm quay đầu nhìn Lí băng Băng,nàng liền giải thích “Sau khi tiểu Võ đi lan Dương cũng ra ngoài,anh ấy trưa mới về ăn cơm,cậu đi với Tề nhạc đi,tôi ở nhà nấu canh bổ phổi.khi nào cậu về uống nhiều một chút”.

Tề Nhạc nói lời tạm biệt với Lí Băng Băng rồi mang Dạ Mặc Nhiễm đi tốc độ của hai người không nhanh cũng không chậm cứ như là đang đi tản bộ. Tề Nhạc nhìn xung quanh có chút cảm khái

“Nếu không có lần tai họa này có lẽ còn có một số người còn không biết quý trọng, có một số người lại cả đời có thể nào cũng không thấy đủ, thật đáng tiếc,hiện tại cho dù bọn họ có hiểu cũng không quay về trước kia được. Mặc Nhiễm có chuyện gì làm cậu hối hận không?”.

Mặc Nhiễm nhìn những người lướt qua cậu có người thì bận rộn,có người lại nhàn nhã, chuyện hối hận sao? Trong cả đời này chắc là không có đi, mỉm cười đối với Tề Nhạc lắc lắc đầu. Tề Nhạc trong nháy mắt bị say đắm trong cái mỉm cười bên khóe môi kia, im lặng thánh khiết như tuyết liên, yếu đuối lại xinh đẹp như diên vĩ, cười yếu ớt lại thanh nhã như đoá hoa quỳnh, chỉ trong nháy mắt hiện ra tuyệt mỹ, lại chỉ trong nháy mắt làm người ta cảm thấy như vĩnh hằng. Tề Nhạc trước đây còn không rõ nhưng hiện tại cậu đã

biết tình cảm của cậu đối với Dạ Mặc Nhiễm có bao nhiêu bất đồng. Lắc đầu cười chua xót, bỏ qua những hỗn loạn trong lòng, trong thời mạt thể này tình yêu so với thức ăn còn xa xỉ hơn rất nhiều.

Trạm xá cũng chỉ được dựng lên tạm thời ở một khu mua sắm nhỏ, tổng cộng có bốn tầng, lầu một là khu khám bệnh, lầu hai là khu phát thuốc, lầu ba là khu làm xét nghiệm cũng phòng bệnh tạm thời. Vừa bước vào mùi thuốc sát trùng làm cho Dạ Mặc Nhiễm một trận hoa mắt chóng mặt, Tề Nhạc vội chạy tới đỡ Dạ Mặc Nhiễm lên lầu ba, Tề Nhạc đỡ Dạ Mặc Nhiễm đi làm hàng loạt kiểm tra xét nghiệm, nếu không phải lần này Dạ Mặc Nhiễm không thể nói huyện được thì không bao giờ cậu bước chân vào đây. Đối với bệnh viện cậu thật sâu chán ghét, làm kiểm tra khoảng ba giờ mới xong. Dạ Mặc Nhiễm đang muốn trực tiếp quay về nhà trọ, Tề Nhạc liền ngăn cậu lại

“Ông nội của tôi muốn mời các cậu đi dùng cơm, cậu cũng biết chị tôi vừa mất trong lòng ông vẫn còn rất khó chịu, tôi cũng muốn tìm nhiều người ở bên cạnh ông một chút”.

Dạ Mặc Nhiễm nhú mồm lắc đầu, tự nhiên bên cạnh xuất hiện một người đẩy Tề Nhạc ra lại kéo Dạ Mặc Nhiễm ra phía sau

“Người muốn làm gì?”.

Tề Nhạc khó hiểu nhìn người đột nhiên xuất hiện lại hỏi Dạ Mặc Nhiễm

“Người là ai? Mặc Nhiễm đó là bạn của cậu sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm ngoài ý muốn nhìn Tá Thi lại đối với Tề Nhạc gật gật đầu, lại lấy quyển sổ nhỏ ghi ghi [Hôm nay tôi rất mệt, dời lại ngày khác ăn cơm đi]

Tề Nhạc gật gật đầu “Vậy cậu cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, khi nào có báo cáo kiểm tra tôi sẽ đưa cho cậu”.

Sau khi Tề Nhạc đi Dạ Mặc Nhiễm nhìn chằm chằm Tá Thi, Tá Thi lúc này mới chợt nhớ vội buông Dạ Mặc Nhiễm ra “Thật xin lỗi Nhiễm thiếu gia, tôi tưởng người đó muốn gây phiền phức cho cậu”

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu [sao cậu lại ở chỗ này? Chỉ có một mình thôi sao?]

Tá Thi kinh ngạc nhìn Dạ Mặc Nhiễm “Nhiễm thiếu gia...cậu...cổ họng của cậu bị sao vậy?”.

[Không nói được] (_)

Tá Thi mở to hai mắt nhìn lại trầm mặc trong chốc lát “Tôi cùng Hồ Tử ở lại đây làm việc, kết quả tang thi bùng nổ, Hồ Tử trong lúc tang thi bùng nổ đã về thành phố B, Nhiễm thiếu gia, cậu đi một mình sao?”.

[Ở cùng bạn]

Tá Thi gật đầu tiếp tục nói “Nhiễm thiếu gia, hiện tại cậu ở đâu, tôi đang ở một mình phòng ở cũng khá rộng hay là cậu đến ở cùng tôi được không?”.

Dạ Mặc Nhiễm bước đến [Không cần, chỗ tôi đang ở cũng không tính quá nhỏ] nghĩ nghĩ lại tiếp tục viết [Mấy năm nay cậu vẫn luôn đi theo Phương Cẩm làm ăn sao?]

Tá Thi trong lòng cân nhắc làm bộ lơ đãng cười cười “Đúng vậy, tôi vẫn luôn đi theo anh Cẩm làm ăn, Nhiễm thiếu gia sao đột nhiên lại nhắc đến anh Cẩm?”.

Phương Cẩm yêu Dạ Mặc Nhiễm đây là chuyện mà trong lòng các anh em đều biết rõ ràng nhất. Trước đây mẹ Phương Cẩm tìm Dạ Mặc Nhiễm gây phiền toái muốn cùng Dạ Mặc Nhiễm tiếp xúc, sau khi Dạ Mặc Nhiễm xuất ngoại hai người cũng không còn liên lạc với nhau nữa nhưng mà trước đó hai người ngoại trừ khi đánh nhau cũng sẽ không bao giờ cùng nhau xuất hiện. Không biết vì sao bây giờ Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên lại nhắc đến Phương Cẩm.

Dạ Mặc Nhiễm cũng không nói gì trực tiếp đi về phía nhà trọ, Tá Thi cũng lập tức đi theo “Nhiễm thiếu gia hay là tôi ở cùng cậu đi, có chuyện gì cũng dễ giúp đỡ lẫn nhau”.

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu, Tá Thi cũng thở phào một hơi, chỉ sợ Dạ Mặc Nhiễm không đồng ý

86. Chương 86: Hai Người Thủy Hỏa Bất Dung

Dạ Mặc Nhiễm từ trong phòng đi ra liền nhìn thấy Tá Thỉ cùng tiểu võ măt to tròng măt nhỏ, vừa thấy Dạ Mặc Nhiễm đi ra liền đứng lên

“Mặc Nhiễm”

“Nhiễm thiếu gia”

Vừa gọi tên Dạ Mặc Nhiễm xong hai người lại tiếp tục đối măt tròng măt với nhau, Dạ Mặc Nhiễm đi đến sô pha ngồi xuống, Lan Dương liền lấy giấy viết đưa cho cậu.

“Hắn là ai vậy? Bạn của cậu sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm lười viết trực tiếp gặt đầu, Tá Thỉ nhướn mi nhìn tiểu Võ đầy khiêu khích. Tiểu Võ xoay qua tiếp tục hỏi Dạ Mặc Nhiễm

“Bằng bằng nói buổi sáng Tề Nhạc đã dẫn cậu đi đến trạm xá kiểm tra? Kết quả như thế nào rồi?”.

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu [Tá Thỉ sẽ ở lại đây]

Tiểu Võ lập tức tròng lớn măt “Cái gì? Sao hắn lại ở đây? Vì sao a~? Căn cứ cũng không phải không có chỗ ở tại sao lại phải ở cùng với chúng ta?”.

Tá Thỉ lơ dềnh nói “Chỗ này đúng thật là có chút nhỏ, Nhiễm thiếu gia hay là cậu đến chỗ tôi ở đi, để tôi chăm sóc cậu vẫn tốt hơn người ngoài a~”.

“Anh nói ai là người ngoài? Tôi và Mặc Nhiễm là huynh đệ vào sinh ra tử, anh mới là người ngoài”. (_)

“Nói cậu đó, nhìn cậu một đầu đầy màu sắc đã biết không phải thành phần tốt rồi, cậu nhanh chóng cách Nhiễm thiếu gia xa xa một chút mắc công cậu ấy lại bị làm hư” (_)

“Hừ, nếu nói ai đó không phải người tốt, tôi nghĩ người đó chắc là anh đi”

Tá Thỉ không phản bác lời nói của tiểu Võ “Tôi cũng đâu có nói tôi là người tốt, lúc tôi giết người thì cậu vẫn không biết nằm ở đâu uống sữa a~” (_)

Tiểu Võ dùng vẻ măt như gặp quỷ nhìn Dạ Mặc Nhiễm “Mặc Nhiễm hắn là tội phạm sao? Sao cậu có thể quen được với tội phạm giết người vậy?”.

Dạ Mặc Nhiễm lấy giấy ra viết [Cậu ấy là xã hội đen]

Tiểu Võ đầu có cảm giác tê dại, xã hội đen, Mặc Nhiễm lại quen biết với người của xã hội đen. Dạ Mặc Nhiễm lại viết vài chữ đưa cho Tá Thỉ [Cậu ấy là cô nhi, đừng bắt nạt cậu ấy quá]

Tá Thỉ cười gặt đầu Nhiễm thiếu gia kêu đừng khi dễ quá cũng không nói là không cho khi dễ. Tiểu Võ cảm thấy sau lưng chợt lạnh theo bản năng đưa măt nhìn Tá Thỉ. Đúng lúc này Lí Bằng Bằng đi ra từ phòng bếp

“Ăn cơm nào, hôm nay tôi có nấu canh bồ phôi”.

Tiểu Võ đang định đỡ Dạ Mặc Nhiễm thì bị Tá thỉ đẩy ra, tiểu Võ nhìn Tá Thỉ nâng Dạ Mặc Nhiễm dậy liền phát hỏa “Họ Tá kia, tôi nói cho anh biết ở đây là nhà của tôi, tôi là chủ anh là khách, anh đừng có quá đáng”.

Tá Thỉ cũng không thèm đấu võ mồm với tiểu Võ, xoay qua hỏi Dạ Mặc Nhiễm “Nhiễm thiếu gia, nơi này vừa nhỏ lại vừa đông người, không bằng cậu đến chỗ của tôi đi, cũng đỡ phải mắc công ở đây chịu tội”.

“Anh nói bậy cái gì đó, Mặc Nhiễm ở đây sao có thể bị ai khi dễ, tôi thấy nếu là đi theo anh mới có thể bị anh ngược đãi, Mặc Nhiễm cậu cách tên xã hội đen này xa xa một chút, bọn họ ai cũng đều có khuynh hướng bạo lực”. (_)

Dạ Mặc Nhiễm ngồi vào bàn ăn cầm đũa lên, Lan Dương ngồi đối diện với Dạ Mặc Nhiễm, Lí Bằng Bằng ngồi bên cạnh Lan Dương. Tiểu Võ vừa định ngồi xuống đã bị Tá Thỉ chiếm măt vị trí, tiểu Võ vừa định cãi nhau với Tá Thỉ, Dạ Mặc Nhiễm đã thanh thanh cổ họng hai cái. Tiểu Võ tròng măt liếc Tá Thỉ một

cái lại đi đến vị trí khác bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm mà ngồi xuống. Tá Thỉ kinh ngạc nhìn đa số thức ăn chay trên bàn, hơn nữa đều là những thứ rất hiếm ở căn cứ. Thịt kho tiêu, gỏi xà lách, cá sốt cà, hoa tảo xào, khoai tây chiên. Những đồ ăn có vẻ bình thường này trong thời điểm hiện tại chính là thứ xa xỉ nhất, hiện tại người trong căn cứ đa số đều ăn bột mì, đôi khi sẽ làm mì sợi hoặc phở, hiếm khi mới được một chút thịt để ăn.

Mỗi ngày ngoài bánh bao ra chính là bánh bao, cũng may từ nhỏ đến lớn thường chịu đói nên cũng hiểu được có ăn là tốt rồi, cần bản không kén chọn nên cũng không có cảm giác gì. Nhưng trong thời điểm mặt thể này mà có được đồ ăn như vậy đối với những người bình dân như bọn họ là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

“Những nguyên liệu này làm sao mọi người có được?”.

Tiểu Võ liền Tá Thỉ “Có ăn thì lo ăn đi, hỏi chuyện vô nghĩa như vậy làm gì, sợ có độc không dám ăn thì cũng đừng gượng ép bản thân quá”. (^)

Tá Thỉ hiệp mắt nhìn tiểu Võ “Xú tiểu tử, muốn bị đánh sao? Ăn cơm xong chúng ta tỉ thí đi, ai thua thì câm miệng lại”.

“Đánh thì đánh sợ anh sao, gia cũng chẳng phải bị dọa mà lớn”.

Dạ Mặc Nhiễm liếc mắt nhìn hai người cũng không nói gì, thật là lớn rồi mà vẫn còn giống như tiểu hài tử.

Ngẫu Hồ hôm nay mệt muốn chết đi nhưng có được 2 tiếng rảnh rồi liền onl để edit...*ôm cá* tục tưng có nhớ gia hơn...tục tưng làm việc rất giỏi cố lên quan sát và học hỏi thêm kinh nghiệm của các Beta lành nghề khác rồi càng ngày sẽ càng tiến bộ...gia thật mong đến ngày từng từ tục tưng trở thành cục vàng ... hắc hắc hắc...tới lúc đó gia sẽ cò ăn cò uống cò luôn ở chỗ từng để cho từng dưỡng gia moahhhhhhhhhhh ()

Trí nhớ con cá vàng: Em thành cục vàng Hồ lão sẽ mang em đi bán... *khóc thét*

87. Chương 87: Nạp Tây Tư Ngượng Ngùng

Ăn uống xong Tá Thỉ cùng tiểu Võ đi ra bên ngoài tìm sân thì đấu, Dạ Mặc Nhiễm đứng ở cửa nhìn ra bên ngoài. Cách đây không bao lâu cậu là người ngoài lạnh trong nóng nhưng hiện tại ngoại trừ những lúc ở cùng Phương Cẩm cậu đã sớm mất đi độ ấm

“Mặc Nhiễm cậu không lo lắng cho bọn họ sao, dù sao tiểu Võ cũng là người có dị năng”.

Dạ Mặc Nhiễm cười nhẹ [Bọn họ tự có chừng mực]

Tuy Tá Thỉ nhìn chỉ mới hai mươi mấy nhưng là từ nhỏ lớn lên trong nghịch cảnh cũng rất hiểu chuyện, tiểu Võ là cô nhi nhưng tính cách căn bản cũng không vô tâm vô phẩy như mọi người vẫn hay nhìn thấy. Hai người như vậy ở cùng một chỗ cũng sẽ không có cái gì đại loạn.

“Chuyện này không biết đến khi nào mới chấm dứt đây, chờ khi nào cùng Dịch đội trưởng gặp mặt nói không chừng chúng ta sẽ rời đi, bọn người của Dịch đội trưởng cũng không phải người của thành phố B cũng không cần thiết phải đi vào trong đó”.

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu Lan Dương nhìn cậu tiếp tục nói “Cậu không thể nói chuyện làm cho người ta không còn cảm giác khó gần nữa, trở nên khá ôn nhu, bắt quá tôi vẫn thích bộ dáng trước kia của cậu hơn”.

Lí băng băng cầm một bao gì đó “Mặc Nhiễm, Lan Dương tôi dùng bột mì của tiểu Võ mang về làm một chút bánh bao, có mấy đứa trẻ trong căn cứ là cô nhi, tôi muốn...”

Lan Dương đi đến trước mặt nàng “Tôi sẽ đi cùng cô, cho dù bọn chúng là trẻ em nhưng cũng không thể đảm bảo là không có nguy hiểm. Mặc Nhiễm, cậu ở một mình được không?”.

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu với bọn họ, đợi bọn họ đi rồi mới đi vào không gian. Uống một ít nước trong hồ lại điều tức tinh thần lực cả nửa ngày nhưng vẫn không thể nói chuyện. Có phải sẽ thật sự bị cảm hay không, cậu vẫn còn rất nhiều rất nhiều chuyện vẫn chưa nói với Phương Cẩm a~.

Tá Thi mượn cơ đánh nhau với tiểu Võ để chỉ cậu thêm một vài chiêu thức, sau đó tiểu Võ mới biết Tá Thi cũng là đệ năng giả thuộc phong hệ. Hai người lại chuyện chiến trường đến đàn tang thi để đấu xem ai giết được nhiều tang thi nhất. Có mục tiêu tiểu Võ cũng không cảm thấy nhiệm vụ hằng ngày là chuyện đáng ghét nữa.

Tề Nhạc nghiên cứu suốt hai ngày mới điều chế ra được thuốc giải độc rắn, cả đám người đều khẩn trương nhìn kim tiêm đâm vào tay của Dạ Mặc Nhiễm. nhìn đến kim tiêm đã trống trơn tiểu Võ mới lo lắng hỏi

“Như vậy là được rồi sao? Mặc Nhiễm có thể nói chuyện lại sao?”.

Tề Nhạc lắc đầu “Chuyện này tôi cũng không thể xác định, không có huyết thanh, tôi phối hợp các loại thuốc giải với nhau xem sao, thử xem có được hay không cũng tốt hơn là không làm gì”.

Tá Thi nhủ mày “Được rồi mọi người ra ngoài để cho Nhiễm thiếu gia nghỉ ngơi đi”.

Tiểu Võ nhìn bộ dáng của Dạ Mặc Nhiễm không có chút tinh thần cũng không cùng Tá Thi tranh cãi liền đem Lan Dương cùng Lí Băng Băng đẩy ra ngoài. Tề nhạc thu dọn đồ xong lại nói

” Vậy mọi người trông chừng cậu ấy, ở đây thiết bị chữa bệnh có hạn, tôi sợ cậu ấy xảy ra phản ứng bài xích, nếu có chuyện gì hãy gọi cho tôi”.

“Cám ơn”

Sau khi đóng cửa Tá Thi đi đến cái ghế ở gần đó ngồi xuống, đợi sau khi nghe được tiếng hít thở có quy luật truyền vào trong tai Tá Thi mới đem tầm mắt dời về phía Dạ Mặc Nhiễm. Sắc mặt có chút tái nhợt, mũi thở khẽ nhúc nhích, dưới chân là một thân hình đầy mê người. Vốn là một người xuất trần nay lại hao gầy phảng phất như có gió thổi qua sẽ biến mất. Tá Thi trong lòng yên lặng thở dài, người này giống như lông chim trên trời bay xuống, nhẹ quá không được mà mạnh quá cũng không được, lão đại của mình ngoại trừ đem đặt trong lòng còn có thể làm gì đây.

Tá Thi làm ra vẻ phòng của mình ở không được nên mỗi ngày đều ở đây, ngoại trừ cùng tiểu Võ tranh cãi thì lại vì Dạ Mặc Nhiễm lo trước lo sau, tiểu Võ tuy thích cùng Tá Thi cãi nhau nhưng cũng không thực sự đuổi hấn đi. Tuy rằng đây là căn cứ nhưng lỡ như lúc mình không có ở đây thì ít ra bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm cũng phải có người chăm sóc.

Hai người ở trong phòng khách đánh nhau túi bụi hết dùng đệ năng lại đến vật lộn khó khăn lắm mới tách ra được, tiểu Võ gần đây phát hiện lực công kích cùng phòng ngự của bản thân cũng tăng lên không ít, trước kia chỉ biết cầm đầu mà đánh, hiện tại đã biết áp dụng chiến thuật. Tiểu Võ tính tình xúc động nhưng cũng không ngốc hấn biết Tá Thi lấy danh nghĩa đánh nhau để dạy cho hấn, bất quá người ta không nói hấn cũng sẽ xem như là không biết.

Dạ Mặc Nhiễm tuy hiện tại không thể nói nhưng cậu cũng không có bị điếc, thanh âm ở phòng khách cậu cũng nghe được rất rõ ràng, bất đắc dĩ mở cửa phòng ra vừa lòng nhìn bộ dáng im lặng lại không cam lòng của bọn họ. Đảo mắt nhìn thấy đóa hoa bên cạnh cửa sổ, Dạ Mặc Nhiễm đi đến đó cầm đóa hoa đưa lên dưới ánh nắng mặt trời tinh tế nhìn. Màu trắng thuần khiết dưới ánh mặt trời lại có vẻ sáng bóng, thuần khiết mà xinh đẹp. Làn mi nồng đậm rũ xuống nghiêng người tựa vào cửa sổ thủy tinh được ánh mặt trời xuyên thấu. Con người đứng ngược hướng với ánh nắng kia nhìn đóa hoa thuần trắng trong tay không biết lại nghĩ đến chuyện gì vui vẻ mà lại cúi đầu cười nhẹ, xinh đẹp mà mộng ảo.

Nếu Nạp Tây Tư thấy được một cảnh như vậy, chắc chắn hấn sẽ không biến thành một đóa hoa thủy tiên.

88. Chương 88: Khúc Nhạc Đạo Đầu Khi Gặp Nhau

Mùa hè năm sáu tuổi chuyện làm cậu vui vẻ nhất có lẽ là màu trắng của tường vi. Ngày sinh nhật hôm đó cho dù quà tặng có quý giá cỡ nào cũng không thể làm cậu cảm thấy vui vẻ, trước khi chuẩn bị đi lại thấy bên cửa sổ xuất hiện một đóa hoa tường vi trắng đã làm cho cậu đỡ dần cả ngày, khoe miệng hơi mỉm cười.

Tường vi trắng là hoa mà mẹ cậu yêu thích nhất. Cho nên năm sáu tuổi khi nhận được đóa hoa tường vi bên cửa sổ điều duy nhất cậu đã nghĩ đó là mẹ biến thành thiên sứ bảo vệ cậu. Sau đó mỗi năm đến ngày sinh nhật bất luận là ở trong nước hay ngoài nước vào ngày đó chắc chắn cậu sẽ nhận được một đóa hoa

tường vi trắng. Trước đây cậu còn nghĩ là mẹ trở thành thiên sứ tặng cho cậu nhưng khi lớn lên cậu lại biết đó là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Lại nghĩ đến ông ngoại, sau khi ông ngoại qua đời cha lại cho người tiếp tục tặng. Cậu cũng chưa bao giờ nghĩ đến người tặng hoa là ai. Hiện tại nghĩ đến tường vi trắng nhất thời lại nghĩ ra được đáp án.

Phương Cẩm nhất định là thợ săn kiên trì nhất nếu không sao anh có thể thiết kế ra được cạm bẫy khiến cậu hãm vào thật sâu mà không thể vùng vẫy một chút. Đã một tuần cũng không có một chút tin tức gì, Dạ Mặc Nhiễm ngược lại không vội, cuộc sống càng có quy luật. Ăn cơm rồi ngủ, mỗi ngày đều sẽ vào không gian một lúc, tắm hoặc thu hoạch trái cây, vận động có quy luật làm cậu cũng hồng nhuận hơn khá nhiều. Dạ Mặc Nhiễm phát hiện ở trong nước điều tức tinh thần lực sẽ khôi phục nhanh hơn cho nên mỗi đêm Dạ Mặc Nhiễm đều vào không gian nghỉ ngơi dưỡng sức, cũng may tinh thần lực đã cùng huyết mạch cậu dung hợp nếu không cậu cũng không biết chạy đi đâu để tìm tinh thạch bổ sung.

Buổi sáng sau khi dùng cơm cậu đi xuống lầu đi xung quanh căn cứ một chút, buổi chiều cậu sẽ ngủ nhiều hơn một chút, nếu tỉnh sớm sẽ đến ngồi bên cửa sổ để đọc sách. Buổi chiều sau khi dùng cơm cậu cũng sẽ đi dùng cơm nếu không tối ngủ sẽ khó chịu. Tiểu Võ nếu có thời gian sẽ đi cùng cậu, bất quá nhiệm vụ của tiểu Võ càng ngày càng nhiều, về đến nhà liền nằm bẹp động cũng không muốn động. Nhìn Tá Thỉ cũng là dị năng giả vậy mà mỗi ngày lại thành thoi nhàn nhả hâm mộ, bất mãn, ghen tị rốt cục nhìn không được liền hỏi.

Tá Thỉ đang thay nước cho hoa lại đặt trở về bên cạnh cửa sổ, ngày hôm đó Lí Băng Băng vô tình mang hoa về thấy Dạ Mặc Nhiễm có vẻ thật thích liền mỗi ngày cố gắng mang hoa về. Dù sao ở thời điểm hiện tại mọi người đều sắp chết đói, còn ai dư thời gian đi trồng hoa nên tìm hoa cũng thật khó. Nghe được thanh âm phần hận của tiểu Võ tâm tình của Tá Thỉ đột nhiên thật tốt.

“Cậu không biết hỏi xã hội đen vấn đề này là thật ngu ngốc sao? Hay là cậu không định nghĩa được từ xã hội đen?”

Tiểu Võ cảm thấy bạn của Dạ Mặc Nhiễm đều thật giống cậu độc mồm độc miệng. Trừng mắt liếc nhìn Tá Thỉ một cái sau đó tập trung căn trái táo để trút giận. Tề Nhạc luôn rất chịu khó đến tìm Dạ Mặc Nhiễm làm Tá Thỉ cũng có chút đề phòng đối với hắn. Sau lại người trong căn cứ càng ngày càng nhiều, số người bị thương nặng cũng tăng lên Tề Nhạc cũng không còn thời gian đến tìm Dạ Mặc Nhiễm nữa.

Buổi tối có một trận mưa, hơi nóng cũng bị xua tan đi không ít. Có lẽ là vì độ ẩm biến hóa mà Dạ Mặc Nhiễm ngày càng chán ăn, ngủ trưa cũng không ngon có đôi khi không thể ngủ. Nhìn bầu trời bên ngoài cũng không phải rất tối Dạ Mặc Nhiễm quyết định xuống giường đi dạo một chút. Tá Thỉ nhìn thấy thời gian Dạ Mặc Nhiễm rời giường khá sớm cảm thấy có chút kỳ quái

” Sao vậy Nhiễm thiếu gia? Trời còn chưa tối hay cậu ngồi đọc sách một chút đợi không khí mát mẻ hơn hãy đi ra ngoài dạo”

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu viết [Không có gì đến chỗ có năng hoạt động một chút]

Tá Thỉ cũng không nói thêm vội vàng đi cùng cậu.

89. Chương 89: Gặp Phương Cẩm Ở Ngoài

Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên muốn đến xem dị năng đoàn, số dị năng giả mà cậu từng gặp cũng không nhiều thật muốn nhìn xem còn có những dị năng giả có dị năng gì. Nhìn phương hướng Dạ Mặc Nhiễm muốn đi Tá Thỉ liền muốn ngăn cản “Nhiễm thiếu gia nơi đó rất nguy hiểm, năng lực của các dị năng giả cũng không giống nhau nhưng cũng là nơi ngọa hổ tàng long, chúng ta đi chỗ khác được không?”.

Cho dù Dạ Mặc Nhiễm không nói thì Tá Thỉ cũng biết cậu là một dị năng giả, lại là không gian dị năng giả. Đồ ăn mà mấy ngày nay bọn họ ăn nhìn bề ngoài có vẻ là tiểu Võ mang về nhưng thực chất đều là Dạ Mặc Nhiễm đưa cho tiểu Võ. Bọn họ ăn uống rất đầy đủ cũng chưa từng bị thiếu rau quả, những không gian dị năng giả khác tuy có thể làm kho chứa thực phẩm nhưng cũng không thể giữ cho chúng tươi lâu được. không gian dị năng của Dạ Mặc Nhiễm lại không giống như vậy, hắn không dám cam đoan những dị năng giả khác sẽ không phát hiện điểm bất đồng của Dạ Mặc Nhiễm, hắn không thể mạo hiểm. Dạ Mặc Nhiễm

cũng biết Tá Thi đang lo lắng chuyện gì, cậu chẳng qua chỉ có chút tò mò mà thôi. Nếu điều đó làm cho Tá Thi gặp phiền phức thì không đi cũng không sao. Dạ Mặc Nhiễm đối với Tá Thi gật gật đầu điều này lại làm cho Tá Thi thở ra an tâm không ít

“Vậy Nhiễm thiếu qua hay chúng ta đi qua bên kia đi, bên kia có những người lấy những món đồ của mình ra để trao đổi với thức ăn, chúng ta qua bên đó xem một chút nếu thấy vừa ý thứ nào có thể dùng thức ăn để trao đổi”.

Dạ Mặc Nhiễm không có hứng thú dạo phố nhưng biết đâu cũng tìm được thứ gì đó để chơi đùa. Đi cùng Tá Thi vào khu mua bán, Dạ Mặc Nhiễm có chút muốn cười, đa số đều là đồ trang sức, còn có đồ chơi, sách, có cả quần áo. Tá Thi vừa đi vừa nói chuyện với Dạ Mặc Nhiễm đến mấy chỗ nói là đồ gia truyền cũng đứng lại nhìn thêm một lúc. Nhìn nhiều cũng chán Dạ Mặc Nhiễm kéo tay Tá Thi ý bảo mình mệt mỏi. Tá Thi vội bỏ lại đồ trong tay chuẩn bị cùng Dạ Mặc Nhiễm đi về.

Rất xa liền nhìn thấy một chiếc xe đang mở cửa ra, Dạ Mặc Nhiễm đứng lại nhìn chiếc xe kia. Tá Thi khó hiểu hỏi “Nhiễm thiếu gia có chuyện gì vậy? Bên ngoài hiện tại cũng không an toàn, cậu đừng nói cậu muốn đi ra ngoài a~”.

Dạ Mặc Nhiễm cũng không trả lời hấn, nhìn trong xe có một người bước xuống, một nam nhân mặc áo thun màu đen nhưng cũng không che được đường cong hoàn mỹ, mặc một quần bò màu tối còn có nhiều vết rách cùng vết máu đỏ sẫm, một đôi giày màu đen có lẽ do chất lượng rất tốt nên không có dấu hiệu bị nứt hay rách. Rốt cục cũng đến đây rồi sao, thì ra lúc nhớ một người không phải là khi người đó không ở bên cạnh mình, mà là khi đã phải xa nhau rất lâu rất lâu mới được gặp lại.

“Anh Cẩm?”.

Tá Thi không thể tin nhìn người trước mắt, vui vẻ còn có kinh ngạc. Nhưng mà Dạ Mặc Nhiễm còn chưa kịp phát ra vui sướng trong lòng thì Phương Cẩm lại xoay người vươn tay về phía xe giúp đỡ một cô gái xuống xe. Người đó nói với Phương Cẩm chuyện gì đó, Phương Cẩm lại đối với nàng gật gật đầu.

Tá Thi khiếp sợ khi nhìn thấy cảnh đó, anh Cẩm của hấn, một người ôm tình yêu suốt mười lăm năm tình yêu đó đã trở thành tín ngưỡng thành sinh mệnh, vậy mà hiện tại lại vươn tay ra với một người khác. Hấn không thể tìm ra nguyên nhân để thuyết phục chính mình, hấn nghĩ cho dù Dạ Mặc Nhiễm có chết thì anh Cẩm của hấn cũng không có khả năng sẽ đi yêu một người khác. Theo bản năng nhìn về phía Dạ Mặc Nhiễm lại phát hiện người bên cạnh không biết đã đi từ lúc nào.

Tá Thi cũng không suy nghĩ nhiều, đối với Dạ Mặc Nhiễm mà nói từ nhỏ đến lớn Phương Cẩm chính là sự phiền toái lớn nhất. Hiện tại xem như không gặp cũng không có gì ngạc nhiên. Tá Thi không đi tìm Phương Cẩm mà trực tiếp chạy thẳng đến chỗ của Phương Cẩm

“Anh Cẩm”.

Phương Cẩm có chút ngoài ý muốn nhìn Tá Thi, dùng vẻ mặt vẫn không có biểu tình gì hỏi

“Không kịp đi về thành phố B sao?”.

Tá Thi cười cười “Không phải, em ở lại đây xem có gặp được người quen hay không, kết quả là...anh Cẩm, anh đoán xem em gặp được ai?”.

Phương Cẩm còn chưa kịp nói thì cô gái bên cạnh đã kéo kéo tay Phương Cẩm “Anh Phương ở đây nóng quá, chúng ta đổi chỗ khác rồi nói tiếp có được không?”.

Tá Thi tuy không biểu hiện ra, nhưng ánh mắt đã có chút không vui “Anh Cẩm, anh đã có chỗ ở chưa? Chỗ của em khá rộng hay là đến chỗ em đi”.

Phương Cẩm gật đầu “Giúp Hình Dao tìm chỗ ở, tôi đến ở chỗ của cậu”.

Hình Dao nắm lấy tay Phương Cẩm “Anh Phương anh muốn để em ở một mình sao, em rất sợ”.

Tá Thi cười cợt một tiếng “Ở đây là căn cứ rất an toàn, hơn nữa phía bên ngoài còn có nhiều người như vậy tang thì có nhanh như thế nào cũng không tìm đến có”.

Hình Dao có vẻ như rất sợ bị Phương Cẩm cho nàng ở một mình căn môi rừng rưng nước mắt không nói tiếng nào. Phương Cẩm vẫn như trước không có chút dao động “Cần cứ rất an toàn”.

“Anh Phương”

Hình Dao dùng giọng nói nức nở run run gọi tên Phương Cẩm hy vọng anh có thể động lòng. Phương Cẩm quay đầu đi nói với Tá Thỉ

“Đi đến chỗ của cậu rồi nói sau”.

Thấy Phương Cẩm không còn giữ ý định cho mình ở một mình nữa liền ngọt ngào tươi cười, bộ dáng làm cho người ta thích, Tá Thỉ tuy không thích nàng nhưng cũng sẽ không nhiều lời, xoay người dẫn bọn họ đi về phía nhà trọ của mình.

Trí nhớ con cá vàng: Trội ọi, con nhỏ Hình Dao đó là ai??? *lật bàn*

90. Chương 90: Gia Thay Đổi

Nhìn thấy một cảnh đó Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy trái tim rất đau rất đau ngoài ra không còn cảm giác gì nữa. Cậu sẽ không đi hỏi Phương Cẩm cô gái kia là ai, cậu và Phương Cẩm là quan hệ gì chứ, cậu cũng không phải nữ nhân, cậu không muốn bản thân trở nên bi ai, cũng không muốn để bọn họ thấy cậu đáng thương, có lẽ vận mệnh đã thay đổi nên quỹ đạo cũng không còn giống như trước kia nữa. Có lẽ kiếp trước lúc Phương Cẩm vì cậu mà chết thì duyên phận của hai người xem như đã hết. Cho nên kiếp này cậu thay đổi vận mệnh nên Phương Cẩm cũng có một quỹ đạo mới. Sao cũng được, bắt đầu chính là vì trong lòng luôn mang áy náy, nay những việc cậu có thể ngăn cản cậu đều đã cố gắng ngăn cản, có cái gì phải cầu mong xa vời nữa đâu.

Dạ Mặc Nhiễm theo bản năng trốn vào không gian, nằm xuống bên hồ kiệt sức ngủ đi. Trong bóng tối Dạ Mặc Nhiễm lại nhìn thấy bóng dáng kia, lần này cậu không có quên, cậu biết đó là ai. Nhưng lần này cậu không có đuổi theo, cậu biết mình sẽ không đuổi theo kịp, cậu chỉ lẳng lặng đứng đó nhìn bóng lưng ngày càng xa. Đầu ngón tay chạm vào ấn ký dần hiện lên ở cổ tay, đó là ấn ký mà từ ngày đầu cậu trọng sinh đã xuất hiện. Từ bỏ cũng được, yếu đuối cũng được không quan trọng nữa. Kiêu ngạo bị xé rách, tôn nghiêm bị giẫm đạp đã sớm làm cho cậu muốn hồng mắt. Nếu không phải vì chuyện Phương Cẩm đã hy sinh vì cậu làm cho cậu sốt lại tia lý trí cuối cùng, cậu đã sớm tại thời điểm kia chui đắm trong bóng tối buông tha cho tất cả.

Cậu đã sớm muốn mất đi ý chí sinh tồn, chính là không muốn chết ở nơi dơ bẩn như vậy. Cậu tình nguyện làm thức ăn cho tang thi, tha chết không toàn thây. Bởi vì cậu là người cốt cách kiêu ngạo nên cậu cực đoan, cậu không muốn mình tồn tại dưới tư cách là con riêng. Cậu liều mạng cố gắng trở nên hoàn mỹ để cho mọi người nhìn thấy. Cậu một tồn tại không được công khai ngoài ánh sáng sẽ để cho cả thế giới biết được sự tồn tại của cậu. Cậu muốn cho gia tộc kia biết ai mới là vương tử cao quý, ai mới là bình dân đê tiện. Mà khi tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của cậu đều bị phá hủy hầu như không còn gì cho dù lại được sống lại một lần nữa thì linh hồn đã sớm hồng mắt không thể khép lại nữa cứ phảng phất giống như chưa từng trải qua.

Cho nên khi cậu sống lại cậu đã quyết tâm phải làm lại từ đầu một cách vui vẻ, những chuyện trước kia cứ chấm dứt hết đi. Nếu không phải vì Phương Cẩm cậu đã không sớm dừng dao lại đúng lúc, nếu không phải vì Phương Cẩm cậu cũng sẽ không chấp vả từng mảnh nhỏ dùng khí với đầy vết rách để sống lại một lần nữa

Cả đời luôn so đo, cả đời luôn để trong lòng, không phải chết qua một lần liền có thể quên hết. Cậu vốn không phải người rộng rãi, tha thứ cho người cha đã tạo nên bóng tối trong lòng cậu, mà là từ ngày đầu trọng sinh lại thì cậu đã chìm vào tuyệt vọng cũng không có lý do để cố gắng giãy giụa, chỉ có Phương Cẩm là tấm ván khiến cậu muốn sống khiến cậu muốn di chuyển. Cho nên cậu luôn cố gắng nắm lấy anh, nắm được thì sống, bỏ ra thì chết. Cậu bình tĩnh, cậu đạm mạc chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài che giấu kinh hoàng cùng sợ hãi khi bị treo trên sợi dây thừng lơ lửng ở vách núi đen. Không ai biết cũng không ai có thể hiểu

được sự sợ hãi của cậu. Nếu bàn tay của Phương Cẩm hướng về phía người khác, lại biết được phía trước là mười tám tầng địa ngục, còn có gì có thể khiến cho cậu tiếp tục chống đỡ.

Cậu chỉ là một người bình thường, cho dù những gì cậu làm người khác theo không kịp lại như thế nào. Mỗi người đối với những chuyện mình không biết trước đều cảm thấy thật sợ hãi nhưng lại có những người sớm đã biết kết cục lại không thể nào dừng lại, chỉ có thể trở mặt ra mà nhìn lại từng chút từng chút bị hỏng mất. Phải chịu từng giây từng phút tinh thần bị hỏng mất, lại từng lần từng lần liều mạng ngăn cản nguy hiểm.

Không gian không phải vạn năng không thể thay đổi được ngày tận thế của thế giới, nước trong hồ cũng không phải tiên lộ uống vào có thể có thêm sinh mệnh. Những lần bị thương lại không ngừng nói với bản thân không thể bỏ cuộc. Để ngừng kết được tình thạch không phải chỉ cần có sức mạnh. Lần bị thương nặng trong biển không phải chỉ có một vết bầm mà thôi. Tinh thần áp bách, thương càng thêm thương sớm làm cho thân thể cùng tinh thần của cậu đều bị thương tổn. Mà những gì hôm nay cậu nhìn thấy đã làm cho những tia ý chí sinh tồn của cậu hoàn toàn sụp đổ. Vậy thì chấm dứt đi.

Nếu phía sau không còn Phương Cẩm chống đỡ cho cậu, chỉ còn lại một mình cậu, cậu cảm thấy thật vất vả.

Mang theo Phương Cẩm cùng Hình Dao quay về nhà trọ, Tá Thi luôn muốn tìm cơ hội hỏi Phương Cẩm về cô gái này. Nhưng vẫn luôn bị nàng liên tục tìm cớ để quán quít lấy Phương Cẩm, hại hấn vẫn chưa có cơ hội nói chuyện riêng với Phương Cẩm. Lúc nàng hỏi buổi tối ăn gì thì một trận đập cửa như đòi nợ vang lên.

Tá Thi kỳ quái đi mở cửa, vừa mở cửa liền thấy tiểu Võ nổi giận dùm dùm chửi như tát nước vào mặt hấn

“Tên khốn họ Tá kia nhân lúc tôi không ở nhà anh liền bắt cóc Mặc Nhiễm, tôi cảnh cáo anh mau trả Mặc Nhiễm lại đây, tôi tuyệt đối không để cậu ấy ở với anh, ai mà biết được ở với tên xã hội đen như anh có bị gì không, có nghe không, mau trả Mặc Nhiễm lại đây”.

Tá Thi còn chưa kịp nói đã bị Phương Cẩm đẩy ra “Tiểu Nhiễm có chuyện gì vậy?”.

Tiểu Võ kinh ngạc nhìn người đột nhiên xuất hiện “Phương...Phương...Phương Cẩm”. Σ(° °|||)

Phương Cẩm khôi phục lại bình tĩnh trầm giọng hỏi lại lần nữa “Tiểu Nhiễm, em ấy ở đâu?”.

Tiểu Võ nuốt một ngụm nước miếng, trái tim đập lung tung muốn nhảy ra khỏi cổ họng, liền chỉ về phía Tá Thi nói

“Anh hỏi hấn a~, buổi chiều hấn dẫn Mặc Nhiễm ra ngoài đến giờ cơm vẫn không thấy về, tôi mới đến cửa đòi người”.

Đây tuyệt đối là tìm một người làm bia đỡ, tiểu Võ chắc chắn không chịu nổi được khi Phương Cẩm tức giận. Phương Cẩm trầm mặc xoay lại nhìn chăm chăm vào Tá Thi chờ hấn trả lời, Tá Thi sau khi nghe tiểu Võ nói sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch

“Nhiễm thiếu gia không về phòng sao? Tiểu Võ đừng có nói đùa a~, rốt cục Nhiễm thiếu gia có trở về hay không?”.

Tiểu Võ nóng nảy “Ai thèm đùa, nếu Mặc Nhiễm đã trở về tôi cần gì không ăn cơm mang bụng đói lại đây tìm anh cãi nhau, Tá Thi anh nói vậy là có ý gì? Anh đừng nói với tôi là anh đã đánh mất Mặc Nhiễm rồi, cẩn thận Phương Cẩm sẽ giết chết anh”.

Tá Thi hiện tại có chút hỗn loạn, Phương Cẩm cũng không cho hấn thời gian để phục hồi lại từ trong hỗn loạn liền cầm lấy áo hấn, giọng nói lạnh lùng rõ ràng còn mang theo lửa giận “Nói cho rõ ràng”.

Tá Thi tâm nhảy loạn hơn hai nhịp “Buổi chiều Nhiễm thiếu gia đột nhiên thức sớm, sau đó muốn đi ra ngoài dạo, lúc trở về trùng hợp thấy anh quay về căn cứ, sau đó...”

Đưa mắt nhìn cô gái phía sau Phương Cẩm “Sau đó lúc em quay đầu lại đã không thấy Nhiễm thiếu gia, em cứ nghĩ là Nhiễm thiếu gia đã quay về trước”.

Phương Cẩm buông áo Tá Thỉ ra vội vã xông ra khỏi cửa, Tá Thỉ vội vàng đuổi theo, tiểu Võ thấy tình huống không đúng liền kêu tất cả mọi người ra ngoài tìm người.

Dạ Mặc Nhiễm đang ngủ say cũng không cảm nhận được chân bị thứ gì đó trong hồ cuốn lấy. Lúc chân bị quần chặt thì muốn thoát đã không kịp nữa rồi. Dạ Mặc Nhiễm bị kéo mạnh vào trong hồ nước, chỉ trong vài giây từ đáy hồ đã xuất hiện vô số dây leo hoàn toàn bao phủ lấy Dạ Mặc Nhiễm.

Dạ Mặc Nhiễm theo bản năng cố gắng vùng vẫy lại càng bị trói chặt giống như cái xác ướp. Dạ Mặc Nhiễm chỉ có thể lẳng lặng nằm ở đáy hồ dần mất đi tri giác.

91. Chương 91: Rối Rắm Là Người Yêu Hay Tình Hờ

Mưa lớn liên tiếp hai ngày mới dừng lại, Phương Cẩm đã tìm mọi nơi trong căn cứ vẫn không tìm thấy Dạ Mặc Nhiễm, sau đó tiểu Võ phát giận đi tìm Tá Thỉ đánh một trận, Tá Thỉ chỉ cố tránh đi những chỗ nguy hiểm ngoài ra hoàn toàn không đánh trả. Lan Dương cùng Lí Băng Băng mỗi ngày đều tìm mọi nơi trong căn cứ. Phương Cẩm dọn vào phòng của Dạ Mặc Nhiễm ở, tìm khắp nơi cũng không thấy người Phương Cẩm không đi ra ngoài tìm nữa, nhìn giống như đã muốn buông tha cho việc tìm kiếm. Chính là xung quanh Phương Cẩm luôn phát ra lãnh khí làm cho người ta biết tâm trạng của anh tuyệt đối không tốt, đừng ngu ngốc đến gần rất nguy hiểm.

Có mấy lần Hình Dao đến tìm Phương Cẩm nói chuyện nhưng bị Phương Cẩm lạnh lùng từ chối, giống như chỉ cần nói thêm một chữ sẽ chết vậy. Tuy từ khi quen anh đã biết anh lúc nào cũng lạnh lùng nhưng khi nói chuyện với anh thì Phương Cẩm vẫn sẽ để ý, mà hiện tại sau khi biết người đó mất tích anh lại giống như trở thành một pho tượng bằng băng.

“Băng Băng, người kia và anh Phương là bạn rất thân sao?”

Ở đây chỉ có một mình Lí Băng Băng là nữ nên chỉ có thể hỏi nàng. Lí Băng Băng còn chưa kịp nói đã bị tiểu Võ giành trước

“Không phải bạn, không phải anh em mà là người yêu. Dạ Mặc Nhiễm là người Phương Cẩm yêu, bọn họ là quan hệ tình nhân”.

Tiểu Võ đã biết Phương Cẩm cùng cô gái này không có quan hệ gì nhưng ngày đó nghe Tá Thỉ kể lại, lấy bản tính kiêu ngạo của Dạ Mặc Nhiễm mà nói cho dù có hiểu lắm đi nữa cũng sẽ không trực tiếp đi hỏi. Cũng không hiểu sao tiểu Võ đối với cô gái này có cảm giác rất chán ghét, nên cũng sớm nói ra để cô ta từ bỏ ý định đối với Phương Cẩm. Tá Thỉ nhìn tiểu Võ hỏi

“Tôi vẫn luôn lơ lửng cho Nhiễm thiếu gia nên quên hỏi, sao cậu lại quen biết với anh Cẩm?”

Tiểu Võ kỳ quái nhìn hấn “Sao tôi lại không quen Phương Cẩm, tôi là bạn học của Mặc Nhiễm, bọn họ là tình nhân lúc gặp nguy hiểm đương nhiên sẽ ở cùng nhau, tôi quen Phương Cẩm cũng là chuyện đương nhiên”.

“Đội đã, cậu nói là tình nhân?”

Tá Thỉ có chút hỗn loạn, Phương Cẩm yêu Dạ Mặc Nhiễm là chuyện mà cả thiên hạ này đều biết, những khi ở cùng với Dạ Mặc Nhiễm thì Phương Cẩm luôn xấu hổ, người trong cuộc đương nhiên không hiểu nhưng người ngoài lại nhìn vào liền biết. Nhưng chuyện hai người này đang là tình nhân chắc là không có khả năng đi, nhiều lắm chỉ là Phương Cẩm một mình yêu thầm mà thôi. Tiểu Võ càng kỳ quái nhìn hấn

“Không phải tình nhân thì là cái gì? Nếu không Mặc Nhiễm khi thấy cảnh tượng kia cũng không tức giận đến đi mất”.

“Nhưng mà...nhưng mà, Nhiễm thiếu gia trước giờ chỉ thích nữ thôi a~, cậu ấy còn có bạn gái đã quen nhau hai năm rồi”.

Lí Băng Băng cũng có chút mờ mịt

“Đúng vậy tiểu Võ, cậu có nhầm hay không? Bạn gái của Mặc Nhiễm là bạn cùng phòng với tôi. Tên cô ấy là Dư Vi, bọn họ là bạn từ nhỏ nên cảm tình cũng khá tốt”.

Tiểu Võ bị bọn họ nói đến có chút hỗn loạn “Như thế nào là cảm tình tốt từ nhỏ, còn nhỏ cũng biết hôn môi sao? Từ nhỏ liền sinh tử gắn bó quyết không xa rời hay sao? Bọn họ rõ ràng mới là người yêu a~, người lắm chắc chắn là các người”.

Tá Thi đầu có điểm đau “Sao có thể, Nhiễm thiếu gia rõ ràng thích phụ nữ, lúc mười tám tuổi thì quen bạn gái, ai ai cũng đều là đại mỹ nhân, còn có hai người từng vì cậu ấy mà phá thai, không thể a~...”

“Cái gì? Phá thai? Anh nói là Mặc Nhiễm từng làm cho hai cô gái phá thai? Là thật hay giả?”

Tiểu Võ kinh ngạc la lên, Lan Dương lại xoa cằm suy nghĩ “Tôi thấy Phương Cẩm cùng Mặc Nhiễm đúng là quan hệ người yêu nhưng Mặc Nhiễm lại có bạn gái, là tình hờ sao?”

Mọi người trong phòng đều quay đầu nhìn Lan Dương tiểu Võ đánh về phía Lan Dương một cái “Có loại tình hờ nào nam nữ đều ăn sao? Anh thấy tình cảm của Phương Cẩm cùng Mặc Nhiễm như vậy sẽ là tình hờ sao? Nói mà không suy nghĩ”.

Sau một lúc lâu thảo luận khiến bọn họ rối rắm đến không biết làm sao.

_____Dấu gạch nhỏ_____

Lời của tác giả: hôm nay đã xong hai chương, ngày mai sẽ có thịt a~ thịt để ăn, ngày mai là một ngày đặc biệt, cho nên nếu nhận được lễ vật tôi thích thì sẽ có chương mới vào ban đêm nga~, *nắm tay* thịt, thịt a~ thịt thật nhiều đi. ()

Trí nhớ con cá vàng: Càng ngày càng thích tiểu Võ ca, lên tiếng rất đúng lúc đúng chỗ *bung lụa* Kql nhưng Hồ lão lão ơi, nhớ lão quá *mi gió*

92. Chương 92: Dụ Hoặc

Ngày thứ năm, những dây leo quấn quanh Dạ Mặc Nhiễm mới dần dần lui đi. Quần áo của Dạ Mặc Nhiễm không biết đã biến mất từ khi nào. Dạ Mặc Nhiễm cả người trần trụi chậm rãi mở mắt lại sau khi những dây leo rút đi, giữa trán hiện lên một ấn ký hình đóa sen như ẩn như hiện phát ra ánh sáng nhẹ, đóa hoa này tương tự như đóa hoa trên thân thể của Dạ Mặc Nhiễm.

Từ đáy hồ đi lên ngồi trên bãi cỏ, nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trong hồ nước nhất thời sửng sốt. Hơi nước trên thân thể từng chút bốc hơi làm Dạ Mặc Nhiễm lạnh run, lúc này mới nhớ ra là cậu phải mặc quần áo. Đi đến tủ quần áo nhìn bản thân mình trước gương, Dạ Mặc Nhiễm thấy những thay đổi của bản thân làm cậu nhất thời cảm thấy mê mang. Đóa hoa ở giữa trán tự phát sáng, sắc mặt không còn mang vẻ tái nhợt vì bệnh nữa, càng mang thêm một loại thánh khiết thuần túy. Mũi thần nhiên lộ ra sắc hồng, màu da xinh đẹp trang nhã mang theo một loại du hoặc nói không nên lời. Hình xăm nụ hoa đang hé nở của cậu nay đã nở rộ màu tím như sương mù kéo dài đến dưới rốn, hòa cùng màu trắng của làn da phụ trợ tô điểm cho nhau, xinh đẹp như cây anh đào lại mịn hoặc như cây anh túc.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn người trong gương cảm thấy bản thân tồn tại giống như yêu nghiệt ở giữa nhân gian. Nâng lên những ngón tay trắng trong thuần khiết. Ngưng kết dị năng trong tay, không còn là hình dáng của bông tuyết mà là một hoa sen trong suốt, vươn tay đánh về phía mặt hồ, đóa hoa tỏa ra bốn phía rơi xuống mặt nước nổ tung, nước văng ra khắp nơi. Lực lượng kia phát ra bình thường giống như hơi thở, làm cho Dạ Mặc Nhiễm có loại cảm giác không cần tồn tại.

Suy nghĩ không ra vì sao bản thân lại có những biến hóa như vậy, ngực còn có chút đau nhưng thân thể lại nhẹ nhàng thư thái, giống như vừa được sống lại. Không cần biết nguyên nhân là gì, cho dù vì biến hóa này mà phải trả giá lớn bao nhiêu, bây giờ lo lắng cũng còn sớm. Không cần suy nghĩ nhiều mặc xong quần áo cậu liền ra khỏi không gian. Không thêm để ý đến những người trong phòng nhìn thấy cậu liền ngạc nhiên, miệng mở to có thể nhét vào cả một quả trứng, cậu trực tiếp đi lên phòng của mình.

Phương Cẩm đang ngồi ở đầu giường xem lại quyển sách mấy hôm trước Dạ Mặc Nhiễm đã xem qua. Nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện trong mắt nhất thời hiện lên một tia kinh diễm lại nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường. Nhưng Dạ Mặc Nhiễm vẫn bắt được một tia tình cảm, lại vì một ít dao động này của Phương Cẩm mà cảm thấy vui sướng.

Hình ảnh ngày hôm đó làm cho Dạ Mặc Nhiễm hoàn toàn hiểu được tình cảm trong lòng, không phải áy náy cùng ân tình, mà là từ sớm lúc bản thân còn không hay biết đã hoàn toàn bị chìm đắm trong sự bảo hộ cùng hơi ấm của Phương Cẩm. Suy nghĩ cẩn thận lại nếu cậu cố nắm lấy Phương Cẩm cho dù mình có trả giá thế nào mà Phương Cẩm cũng vẫn đi thì đó chính là số mệnh của mình, chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Khóa cửa đi về phía Phương Cẩm, Phương Cẩm vội vàng đứng lên đỡ lấy Dạ Mặc Nhiễm. Nương theo tay Phương Cẩm đưa tới, cậu kéo Phương Cẩm rồi ngã lên người anh. Trước khi Phương Cẩm kịp mở miệng, cậu đã dùng miệng mình để che lại những lời anh muốn nói. Cậu quần quanh, khẽ cắn, liếm mút lấy môi anh, hô hấp dần dần dồn dập. Phương Cẩm sợ Dạ Mặc Nhiễm không đủ không khí sẽ bị tái phát bệnh suyễn nên vội vàng đem người buông ra.

Dạ Mặc Nhiễm mềm nhũn ngã lên giường, Phương Cẩm cả kinh đem người ôm lấy, Dạ Mặc Nhiễm thuận thế kéo Phương Cẩm xuống, nằm lên người của Phương Cẩm. Mặt mang mỉm cười, gương mặt cậu hồng hồng của Dạ Mặc Nhiễm làm Phương Cẩm thật hít thở không thông. Dạ Mặc Nhiễm thừa dịp anh đang ngốc lăng lã nửa cúi đầu hôn đôi môi của Phương Cẩm, ngón tay thon dài linh hoạt cởi ra quần áo của Phương Cẩm

Phương Cẩm đã sớm dục hỏa thiêu thân nhưng vẫn nhẫn nhịn bắt lấy bàn tay đang làm việc xấu của Dạ Mặc Nhiễm. Xúc cảm lạnh lẽo mềm mại từ tay Dạ Mặc Nhiễm truyền đến làm cho Phương Cẩm một trận tâm viên ý mãn

“Đừng đùa nữa”

Dạ Mặc Nhiễm nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt mang một tầng hơi nước mỏng manh ánh lên vẻ nghi hoặc vô (số) tội. Giống như đang đánh chính cho bản thân là em không có đùa giỡn, em là thật sự đang muốn [.]

Trước khi Dạ Mặc Nhiễm hôn xuống lần nữa Phương Cẩm đã dùng lí trí còn sót lại để thốt câu nói ra khỏi cổ ” Tiểu Nhiễm ... em đừng lộn xộn nữa ... để anh giúp em được không?”.

Thanh âm khàn khàn che giấu sự ần ần nhất thời làm cho tâm Dạ Mặc Nhiễm một trận khê động. Cậu biết Phương Cẩm đã sớm khắc chế không nổi nhưng vẫn cố gắng chịu đựng chỉ vì lo nghĩ thân thể của cậu. Kể cả chuyện này anh cũng đưa cậu lên vị trí đầu tiên, này rốt cuộc là trùng tà đến trình độ nào mới như vậy (- -)

Cậu lại suy nghĩ, nếu như ngày đó cậu thực sự chết đi, chắc chắn người nam nhân này cũng sẽ không sống nổi một mình đi

_____gạch nè gạch nè_____

Hồ: ngẫu hảo có lỗi, ngẫu hảo có lỗi mọi người đánh ngẫu đi, mắng ngẫu đi, ngẫu đã lặn lâu như vậy mà *khóc lóc* ... thật ra ngẫu cũng không muốn như vậy ngẫu sẽ nhanh nhanh mang xôi thịt cho mọi người để đền bù ... *rưng rưng* nếu mọi người hôn ngẫu nhiều biết đâu ngẫu sẽ nhanh hơn *cười toe*

Trí nhớ con cá vàng: *chọi dép*chọi gạch*chọi xi măng*chọi...*

93. Chương 93: Gục

Dạ Mặc Nhiễm từ trên người Phương Cẩm ngồi xuống, Phương Cẩm nghĩ chắc cậu đã đồng ý để cho anh giúp cậu nên cũng âm thầm thở ra. Nếu cứ tiếp tục như khi này, anh cũng không muốn trong lúc nhất thời xúc động mà hối hận không kịp. Nhưng Phương Cẩm rất nhanh liền biết mình nghĩ sai rồi, Dạ Mặc Nhiễm chẳng những không dừng lại mà trực tiếp đem quần áo của mình cởi ra. Không gian mờ ảo cùng làm da oánh bạch xinh đẹp trực tiếp đánh sâu vào thị giác của Phương Cẩm, anh chỉ nghe bằng một tiếng, thần kinh đang buộc chặt nhất thời bị đứt.

Dạ Mặc Nhiễm đương nhiên biết rõ nhất kể cả những người vô năng đứng trước cậu cũng phải tước vũ khí đầu hàng, huống chi người trước mặt này là Phương Cẩm, là người đã yêu cậu nhiều năm như vậy. Nhưng khi cậu nghĩ Phương Cẩm sắp thú tính hóa, cậu lại một lần nữa xem nhẹ lực ần ần của Phương Cẩm.

Phương Cẩm vươn tay lấy chăn che phủ lên người cậu, sau đó di chuyển để cậu nằm xuống, quần bò anh đang mặc cũng không thể che lại một chỗ, vậy mà anh vẫn giống như không hề có cảm giác đứng lên giúp cậu chỉnh lại chăn

“Em nghỉ ngơi đi, nếu lạnh anh sẽ lấy túi chườm nước nóng cho em”

Nói xong Phương Cẩm liền muốn rời đi, Dạ Mặc Nhiễm đương nhiên sẽ không buông tha cho anh dễ dàng như vậy. Dùng tinh thần lực làm cho mặt hơi ửng hồng trên người lại có thêm một tầng mờ mờ, cậu vẫn vẹo rên rỉ trong chăn. Phương Cẩm đã sớm hồng mắt, lại không thể để Dạ Mặc Nhiễm như vậy đành phải lần nữa quay về giường “Anh giúp em...em đừng lộn xộn...”

Dạ Mặc Nhiễm nhú mi nhắm chặt hai mắt gật gật đầu, không thể nói chuyện cậu lúc này lại càng làm cho người ta thương yêu. Phương Cẩm thử đưa tay vào chăn, thân thể trong chăn anh đã sớm quen thuộc đôi khi sẽ có một chút đụng chạm một chút, giờ phút này lại đang dâng trào kêu gào. Thân thể lạnh lẽo nơi nào đó lại ấm áp thêm có vẻ nóng, Phương Cẩm buộc chặt thần kinh giúp cậu bộ lộn. Bất mãn với đụng chạm nhẹ nhàng này Dạ Mặc Nhiễm càng thêm vặn vẹo thân thể, dùng hành động nói cho Phương Cẩm biết thân thể của cậu hiện tại đang khó chịu. Phương Cẩm thấy vậy thì nâng cậu lên để tay thuận tiện thêm một ít, dụng lực cũng tăng lực cũng tăng lên. Không biết có phải không đủ kỹ xảo hay không mà thứ gì đó đang nằm trong bàn tay vừa cứng vừa nóng lại không thể phun ra được gì đó bên trong. Dạ Mặc Nhiễm càng thêm khó chịu, tiếng than nhẹ nơi cổ họng cũng thêm lớn một chút. Dạ Mặc Nhiễm vặn vẹo lại vô tình mà sát đến nơi nào đó đã sớm sưng lên chịu không nổi lại lớn thêm vài phần.

Dạ Mặc Nhiễm biết Phương Cẩm đã nhận đến cực hạn, lập tức tựa vào thân Phương Cẩm mà liên tục cọ xát, những lần ma sát này làm Phương Cẩm không nhịn được mà kêu rên một tiếng. Dạ Mặc Nhiễm xoay người ngồi khóa lên hai chân của Phương Cẩm ôm lấy cổ anh tham nhập vào miệng anh mà giao triền. Phương Cẩm muốn đẩy Dạ Mặc Nhiễm ra nhưng khi hai tay đặt lên thắt lưng của cậu, cảm xúc lạnh lẽo lần nữa đánh sâu vào lý trí của anh.

Dạ Mặc Nhiễm buồn cười một tiếng, để chăn rơi xuống đến bên hông mình, cậu ngồi dậy cúi đầu xuống cắn một bên hông anh của Phương Cẩm tay còn lại khi nhẹ khi mạnh xoa nắn bên kia. Nghe được thanh âm phát ra từ hầu kết của Phương Cẩm, Dạ Mặc Nhiễm lấy tay đẩy Phương Cẩm ngã lên giường. Dem quần đã bị kéo đến mông toàn bộ cỡ ra, trước khi Phương Cẩm kịp thanh tỉnh cậu đã dán lên Phương Cẩm cùng anh với nụ hôn triền miên. Tay cũng không dừng lại việc cởi ra dây lưng của Phương Cẩm, khi bàn tay lạnh lẽo chạm vào, lửa nóng như đòi mạng kia cực hạn va chạm đánh sâu vào thần trí của Phương Cẩm, nếu anh có thể đẩy cậu ra trừ khi anh là người chết.

Cảm giác được tay Phương Cẩm đang vuốt ve thân thể của mình, phản cảm như trong dự đoán không có xuất hiện, ngược lại cậu lại thích những vết chai đang di chuyển trên thân thể của mình làm cậu run rẩy một chút. Cảm giác không sai biệt lắm Dạ Mặc Nhiễm mới lấy ra từ trong không gian một lọ bôi trơn, đổ lên thứ đang gắng gượng của Phương Cẩm, lại tự thoa cho chính mình một vòng. Khi Phương Cẩm còn chưa kịp phản ứng Dạ Mặc Nhiễm đã đỡ lấy nam căn kia nhắm ngay nơi bí ẩn của chính mình mà ngồi xuống. Không có chuẩn bị trước khi đi vào đau đớn làm gương mặt đang đỏ ửng của Dạ Mặc Nhiễm nháy mắt tái nhợt, cố gắng cắn môi thở hổn hển. Nhắm mắt lại ngã vào trên người Phương Cẩm, cũng không biết là đang cố gắng áp chế thống khổ vừa xảy ra hay đang chống lại tâm ma đang dâng trào.

Động tác ngoài ý muốn làm Phương Cẩm lập tức tỉnh táo lại, nhìn Dạ Mặc Nhiễm đau đến gương mặt trắng bệch, Phương Cẩm gần như không còn thời gian tự hồi liền lập tức muốn rời khỏi cơ thể Dạ Mặc Nhiễm. Vừa động Dạ Mặc Nhiễm liền bị đau kêu rên lên một tiếng, ngón tay nắm chặt đến trắng bệch, móng tay đều như sắp làm rách da ở bả vai của Phương Cẩm.

Phương Cẩm không dám động nữa, dưới thân đang ở trong nơi đầy lửa nóng, bên trên lại cảm thụ nhiệt độ lạnh lẽo phát ra từ cơ thể của Dạ Mặc Nhiễm. Cảm nhận băng hỏa song song công kích tra tấn Phương Cẩm thật thảm

94. Chương 94: Ăn Luôn

Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy dễ chịu hơn một chút liền muốn động dậy thân thể ý đồ muốn đi xuống một chút nữa. Phương Cẩm ngăn lại động tác của cậu “Đừng động dậy, kiên nhẫn một chút, từ từ đi ra”.

Dạ Mặc Nhiễm cảm nhận được Phương Cẩm đang rời khỏi liền ngan lại vai anh, nghiêm mặt lắc lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý, nhìn anh dùng khẩu hình nói “Tiếp tục...em có thể”.

Phương Cẩm cau mày quyết định không tiếp tục việc này nữa “Không được Tiểu Nhiễm...để anh đi ra”.

Dạ Mặc Nhiễm thực sự là lần đầu tiên thấy được mình đưa đến tận cửa mời người ta nhận mà người ta còn không nhận, Dạ Mặc Nhiễm trừng mắt liếc anh một cái, không thèm nghe lời của anh, liền cố dụng lực mà ngồi xuống. Phương Cẩm phải dùng chút lực để ngăn thất lưng của Dạ Mặc Nhiễm tiếp tục đi xuống. Phương Cẩm cũng không còn dám làm trái ý của cậu nữa, sợ Dạ Mặc Nhiễm nhất thời nổi lên tính tình lại làm thêm hành động nguy hiểm nữa. ~(~)

“Chết tiệt...kêu em đừng nhúc nhích...anh đến”.

Phương Cẩm cẩn thận che chở Dạ Mặc Nhiễm để thay đổi tư thế một chút, đối với lần đầu tiên nằm có vẻ tốt hơn. Phương Cẩm lại sợ Dạ Mặc Nhiễm không thoải mái liền lấy gối đầu kê dưới thất lưng của cậu. Những động tác liên tiếp này lại làm cho nơi gắn gượng của Phương Cẩm lại trường lớn thêm vài phần.

Phương Cẩm nhẫn nại thực sự rất vất vả, không thể dừng lại, cũng không thể vì dục vọng của chính mình làm làm chuyện xằng bậy. Mồ hôi từ trên mặt, trên lưng không ngừng chảy xuống. Nhìn thấy Phương Cẩm rốt cục cũng chịu thỏa hiệp Dạ Mặc Nhiễm lúc này mới nhắm mắt lại yên lặng ở trong lòng vượt qua chướng ngại, Phương Cẩm nhìn thấy sắc mặt của Dạ Mặc Nhiễm đã dịu đi chút ít “Anh động...em đau thì nói cho anh biết”.

Dạ Mặc Nhiễm từ từ nhắm lại hai mắt gật gật đầu, Phương Cẩm vì Dạ Mặc Nhiễm làm vậy mà hiện tại vào không vào được mà ra cũng không thể ra chỉ có thể nằm ở bên trong. Nếu cố gắng rời khỏi có thể sẽ rất đau đớn không chừng còn có thể làm bị thương cậu, Phương Cẩm đương nhiên không thể làm vậy, chỉ có thể cứng rắn từ từ đi vào một ít.

Phương Cẩm từng chút từng chút đem dục vọng của mình đưa vào cơ thể Dạ Mặc Nhiễm, cái loại cảm giác ruột giống như đang bị xé mở làm cho Dạ Mặc Nhiễm từng đợt trắng bệch, một ít hình ảnh vỡ vụn tràn ngập thần trí của cậu. Tay không tự giác khảm vào lưng của Phương Cẩm.

Phương Cẩm nghĩ cậu đau chịu không được liền lập tức dừng lại động tác, Dạ Mặc Nhiễm chậm rãi mở mắt, thấy phương Cẩm trong mắt ẩn chứa tràn ngập *** sắp ức chế không được nhưng vẫn luôn giữ một bộ dáng ẩn nhẫn. Làm cho lòng của Dạ Mặc Nhiễm lên men, hình ảnh làm cho cậu muốn hồng mắt cũng không khùng bỏ đến như vậy. Đối với Phương Cẩm gật gật đầu, lần này cậu nhất định phải mở thật to mắt để nhìn anh, nhìn người nam nhân luôn làm cho cậu an tâm cũng hăm sâu này. Không có vũ lực, không có tiết dục, người trước mắt này chỉ có quý trọng cùng yêu thương. Người này đối với chính mình không có những dục niệm chỉ khiến người ta cảm thấy dơ bẩn cùng buồn nôn, người này chỉ có nồng đậm tình yêu cùng tôn trọng.

Dạ Mặc Nhiễm vuốt ve gương mặt của Phương Cẩm, ngón tay dừng lại nơi ánh mắt của anh. Đôi mắt chuyên chú này chỉ có ảnh ngược của chính mình,nơi đáy mắt thật sâu thật sâu si tình làm cho tâm Dạ Mặc Nhiễm không khỏi ấm lên. Lúc Dạ Mặc Nhiễm chậm rãi tiếp nhận Phương Cẩm đã đem chính mình toàn bộ đi vào. Vẫn không nhúc nhích chỉ tập trung nhìn người dưới thân đang nhú mào chờ cậu thoải mái hơn “...Có thể chứ?”.

Dạ Mặc Nhiễm cười cười đối với anh gật gật đầu, được đặc biệt cho phép Phương Cẩm mới chậm rãi chuyển động trong cơ thể của Dạ Mặc Nhiễm. Lực đạo không dám quá lớn, không biết là có phải đã chạm vào điểm G của Dạ Mặc Nhiễm hay không, Dạ Mặc Nhiễm không nhịn được rên rỉ lên một tiếng, gương mặt cũng toát lên vẻ mê ly khó có thể hình dung. Phương Cẩm lại thử chạm nhẹ vào bộ vị kia một lần nữa, Dạ Mặc Nhiễm tựa hồ cảm thấy có chút không đủ vận vẹo thân thể, chiếc cổ trắng nõn tạo thành một đường cong. Nhú mi lại lên án động tác của chạm chạm của Phương Cẩm, đôi mắt to tràn ngập sương mù không còn

toát lên vẻ lạnh lùng cùng kiêu ngạo mà chính là vực sâu khiến người ta dù chỉ liếc nhìn một lần liền muốn được hãm sâu vào cho dù phải tan xương nát thịt.

Chỉ có nhìn Phương Cẩm thì Dạ Mặc Nhiễm mới tìm được khoái cảm trong thống khổ, mà cái chạm vào ngoài ý muốn kia làm cho cậu hưng phấn khó có thể khống chế, có chút bất mãn nâng chân lên, muốn luật động nhanh hơn. Phương Cẩm theo bản năng cũng muốn luật động nhanh hơn nhưng lý trí còn sót lại nhắc nhở anh không thể xúc động. Dạ Mặc Nhiễm thấy anh cứ cọ xát như thế liền biết anh đang lo lắng cái gì. Nâng eo lên hai chân gắt gao quấn quanh eo Phương Cẩm, một tay chống giường, một tay ôm lấy cổ Phương Cẩm gắt gao hôn môi anh.

Phương Cẩm không muốn cậu bị mệt liền đem cậu ôm lấy, động tác này lại càng làm hai người thêm dán chặt vào nhau. Dạ Mặc Nhiễm khẽ rên rỉ một tiếng, Phương Cẩm hơi thở càng ngày lại càng dồn dập. Dạ Mặc Nhiễm mơ màng, lý trí của Phương Cẩm ở một trần kích tình đều bị sụp đổ. Đó cứ như là một loại quen thuộc đã lâu, giống như đang chìm trong nước chóng vánh vô lực. Nhưng lại thoải mái làm người ta muốn ngừng lại mà không được, đẹp nhất không phải thời điểm hoa nở rộ, mà là quá trình, từng chút từng chút đến hết quá trình thu vào mắt. Mồ hôi giao hòa, hơi thở *** mĩ, hỗn loạn ầm ầm quấn quanh, nồng đậm mà say mê.

gạch nè

Ngạn Ngạn: giờ đã là nửa đêm ...ha ha... thật thật có điểm ít, nhưng tốt xấu gì đó cũng là thật đó thôi. Nếu đã khai trai ta nghĩ sau này có lẽ ta không ăn mặn nữa, nên ăn chay đi, ăn rau nè, mọi người có ý kiến gì không? ăn rau cũng tốt lắm. Như vậy đã quyết định rồi ()

gạch nữa nè

Hồ: ngẫu thạch muốn lác lác ngạn ngạn mà hết lên.. ăn chay, ăn chay, ăn cái gì mà chay, thích ăn chay hay lắm sao, ta thích ăn thịt, là thịt, là thịt đó biết không hở (- -)

95. Chương 95: Không

Khi huyết liên trong cơ thể Mặc Nhiễm bình tĩnh cũng là lúc mà cậu suy yếu nhất. Một khác khi Mặc Nhiễm cùng Phương Cẩm cùng đạt tới cao trào, cậu hoàn toàn xụi lơ trong lòng Phương Cẩm một mõi mê man đi. Sau khi được thưởng thức qua món ăn cực hạn trần quý, còn có cái gì có thể thỏa mãn được Phương Cẩm, tính dục vừa giảm bớt lại có xu thế trưởng lớn. Nhìn người trong lòng mồ hôi đầm đìa đang ngủ say sưa, Phương Cẩm yêu thương tựa như thần từng chút từng chút miêu tả lại hình dáng của Dạ Mặc Nhiễm. Hình xăm dưới bụng cậu chỉ nhìn qua thôi đã khiến anh phát cuồng nhưng lại luyến tiếc phải dời tầm mắt đi.

Trước khi tia nhân trí cuối cùng bị hỏng mất Phương Cẩm mang Dạ Mặc Nhiễm đến phòng tắm cẩn thận tẩy rửa cho cậu, ôm Dạ Mặc Nhiễm đến bên giường ngủ, bản thân Phương Cẩm lại chạy nhanh vào nhà tắm mà tắm nước lạnh.

Nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm trở về tất cả mọi người tràn ngập kinh hỉ, tiểu Võ rõ ràng cao hứng hơn những người khác rất nhiều. Miệng nhện không được vẫn luôn oán trách

Dạ Mặc Nhiễm giật giật thân thể, Phương Cẩm lập tức mở mắt, trong mắt đầy thanh minh giống như chưa từng ngủ. Dạ Mặc Nhiễm lẳng lặng rúc vào trong lòng anh, Phương Cẩm vẫn nằm đó không nhúc nhích. Nửa ngày sau, Dạ Mặc Nhiễm ngồi dậy nhìn Phương Cẩm mặc quần áo vào “Ăn cái gì, anh đi làm”.

Dạ Mặc Nhiễm chỉ lắc đầu sau đó cúi đầu không nói lời nào. Phương Cẩm nhìn thấy hồng ửng nơi gáy của Dạ Mặc Nhiễm, yết hầu nhất thời căng thẳng, tay không tự giác muốn gơ lên để kiểm tra, được nửa đường lại đổi hướng đến thắt lưng của Dạ Mặc Nhiễm “Khó chịu?”.

Dạ Mặc Nhiễm thuận thế ghé vào trong lòng của Phương Cẩm, ôm thắt lưng của anh, đầu lại cọ a cọ ở hõm vai anh. Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm cúi đầu nhìn cậu, Dạ Mặc Nhiễm lấy Ipad ra viết

[Anh đang nghĩ cái gì?]

Phương Cẩm nhìn cậu nửa ngày, mày càng ngày càng nhẵn, quay đầu ra ngoài cửa hô to “Tiểu Võ, cậu vào đây cho tôi”.

Khi nghe được trong phòng có tiếng nói chuyện của Phương Cẩm và Dạ Mặc Nhiễm thì tiểu Võ vội vàng nhảy xuống định đi nghe lén, Tá Thi liền nắm cậu lại “Dựa vào, họ Tá kia anh muốn bị đánh sao”.

Tá Thi đánh giá cậu từ trên xuống dưới “Cậu còn dám nói bọn tôi là người xấu, hành vi của cậu cũng chẳng khác loại người hạ lưu”.

“A phi, tôi là vì lo lắng cho Mặc Nhiễm mới quang minh chính đại đi gặp cậu ấy, ai thèm rình coi” (^)

Tá Thi lôi kéo tay tiểu Võ rời xa gian phòng đó thêm một chút “Tôi cảnh cáo cậu, cậu không được làm hỏng chuyện tốt của Cẩm ca”.

Tuy rằng không biết chuyện của Phương Cẩm và Dạ Mặc Nhiễm là bắt đầu từ khi nào, nhưng chuyện này hoàn toàn không quan trọng, quan trọng là tình cảm của bọn họ sao này sẽ phát triển để Cẩm ca của hắn đạt thành tâm nguyện a~. Tiểu Võ liếc mắt nhìn Tá Thi “Anh đúng là kẻ ngu ngốc, có thể phá chuyện tốt gì của bọn họ được chứ, trước đây ở trên thuyền bọn họ đều có thể ân ái xem chung quanh như không có ai, bọn họ mới không sợ bị người khác nhìn đâu”.

Tá Thi vừa định cắt lời lại nghe thấy thanh âm rống giận của Phương Cẩm. Tiểu Võ theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng “Xong rồi, xong rồi, tôi thật sự xong rồi, sau khi tôi chết anh nhớ kiếm một chỗ phong thủy tốt mai táng cho tôi a~”. ~(_ ~)

Tá Thi dùng ánh mắt thật đồng tình nhìn tiểu Võ dùng thái độ thấy chết cũng không sờn đẩy cửa phòng đi vào. Nhìn thấy hai người trên giường mặt vẫn còn có chút đỏ, ánh mắt không có đặt lên hai người, lại luôn không tự giác nhìn qua hai người bọn họ.

“Gọi tôi làm gì?”.

Phương Cẩm hung hăng nhìn trừng trừng tiểu Võ “Chuyện này là sao?”.

Tiểu Võ vẽ mặt mê mang “Cái gì là sao?”. —

Nhìn thấy thứ trong tay Dạ Mặc Nhiễm thì tiểu Võ mới hiểu được Phương Cẩm muốn hỏi chuyện gì “Cái kia...hay là...anh đi hỏi Mặc Nhiễm được không? Cậu ấy viết chữ vẫn rất tốt...ha ha”.

Cổ cười gượng hai tiếng chân không tự giác lui về phía sau, Dạ Mặc Nhiễm kéo kéo tay Phương Cẩm đang tức giận, đưa cái Ipad trong tay cho anh nhìn.

[Anh để ý đến việc em sẽ bị cầm sao?]

Tiểu Võ thừa cơ hai người đang nói chuyện lập tức chuồn ra khỏi phòng, Phương Cẩm nhìn Dạ Mặc Nhiễm giống như giữa hai người đang có huyết hải thâm thù, được nửa ngày Phương Cẩm mới nói ra một câu

“Không”.

Nói xong đỡ Dạ Mặc Nhiễm nằm xuống giường rồi lại tự mình mặc áo mang giày ra khỏi phòng. Cửa phòng vừa đóng lại thì tiếng Phương Cẩm rống giận đã vang khắp căn nhà.

“Võ Trạch Bình cậu tốt nhất nói rõ ràng cho tôi, Tá Thi cậu mau cắt lại dây cho tôi, mẹ nó, chuyện này rốt cục là sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm nhẹ nhàng cười rồi liền tiến vào không gian, Phương Cẩm đều luôn như vậy không giống người thường. Thoải mái tắm rửa thay đồ, khi Dạ Mặc Nhiễm quay lại Phương Cẩm vừa vặn bưng đồ ăn vào phòng. Đặt đồ ăn ở trên tủ cạnh giường, kéo Dạ Mặc Nhiễm nằm lại trên giường Phương Cẩm lại định đi ra ngoài, Dạ Mặc Nhiễm kéo tay anh lại nhìn anh, Phương Cẩm quay đầu lấy tay ra, ngồi bên giường một muống cơm một muống đồ ăn đưa đến bên miệng cậu, cậu cũng thật ngoan ngoãn ăn hết. Cơm nước xong xuôi Phương Cẩm dọn dẹp chén bát thật nhanh, Dạ Mặc Nhiễm đưa Ipad đến trước mặt anh.

“Anh cùng Tá Thi quay về thành phố B trước đi”.

Phương Cẩm dừng động tác lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cậu nữa ngày, sau đó lại cầm những thứ trong tay đi ra ngoài, Dạ Mặc Nhiễm trong lòng chỉ biết thở dài, nếu cậu thực sự trở thành người câm, những ngày tháng sau này chắc chắn sẽ vô cùng im lặng. Tên khốn đầu gối này!!!!

lại gạch nè

Ngẫu Hồ hôm nay bệnh gầy ... ho,ho,ho,ho suốt ...những ngẫu Hồ vẫn là một con Hồ có trách nhiệm nga
tiếp tục edit cho mọi người không quá khó khăn... mọi người mau mau khen Hồ đi *vẫy đuôi*

96. Chương 96: Đứa Trẻ Này Thật Không Đáng Yêu

Dạ Mặc Nhiễm đi xuống phòng khách nhìn thấy tiểu Võ ngồi trên sofa mặt mày xám như tro, Tá Thỉ lại đang bận rộn trong bếp, Phương Cẩm thì không thấy đâu.

“Cẩm đâu?”

Tiểu Võ nhanh chóng thu dọn mấy thứ lộn xộn trên sofa một chút, từ sau khi Hình Dao đến đây tiểu Võ liền cho Lí Băng Băng cùng ở chung với nhau ở dưới, phòng trọ của Tá Thỉ với lý do là cả phòng đều là nam có nữ sẽ không tiện, trên thực tế là không cho Hình Dao có cơ hội mượn cớ ở lại. Phòng ở không có nữ, tiểu Võ cùng Tá Thỉ lại suốt ngày đánh nhau, phòng ở hiện tại giống như bãi chiến trường.

“Phương Cẩm hôm nay có nhiệm vụ, người trong nhóm đã đến hỏi thúc mấy lần nên hôm nay mới vội vàng đi ra ngoài”.

Dạ Mặc Nhiễm gật gật đầu ngồi vào sofa xem tạp chí, tiểu Võ liền cọt cọt đến bên cạnh “Mặc Nhiễm, mấy ngày hôm nay cậu đã đi đâu? Cậu có biết là chúng tôi rất lo lắng cho cậu hay không? Phương Cẩm cùng cô gái kia không có quan hệ gì hết, là thật đó, Phương Cẩm đã đuổi cô ta đi chỗ khác rồi, những gì cậu thấy hôm đó đều là hiểu lầm mà thôi”.

Dạ Mặc Nhiễm mắt vẫn không rời khỏi tạp chí gật gật đầu tỏ vẻ không sao cả, tiểu Võ giật tạp chí trong tay cậu ra “Mặc Nhiễm, cậu đừng ở đây giả dạng như không có việc gì, rõ ràng là trong lòng để ý muốn chết, nếu không đã không bỏ đi mấy ngày hôm nay. Cậu giận thì lập tức chạy đi chỗ khác, người chịu tội lại là bọn tôi a~, cậu có biết mấy ngày nay áp khí của Phương Cẩm xuống thấp đến mức nào không, quả thật nếu mà dám tới gần thì chắc chắn sẽ chết, cậu rốt cục là đi đâu? Tthời bỏ đi chuyện này không quan trọng nữa, quan trọng là sau này cậu đừng chơi trò mất tích như vậy nữa, tôi vẫn còn muốn sống thêm mấy năm đó”. o(_)o

Dạ Mặc Nhiễm cười cười rồi đoạt lại tạp chí từ trong tay của tiểu Võ. Tá Thỉ từ trong phòng bếp đi ra liền cảm thấy khí sắc hay cảm giác của Dạ Mặc Nhiễm đều có điểm biến hóa rất lớn “Nhiễm thiếu gia...hay là khoác thêm áo...đừng để bị cảm lạnh”.

Dạ Mặc Nhiễm lấy Ipad ghi ghi vài cái [Tôi đem anh ra bên ngoài phơi nắng xem anh có bị đông lạnh chết hay không] (_)

Tá Thỉ ngoan ngoãn câm miệng, tiểu Võ giật lấy bít khoai tây chiên cùng khô thịt bò đột nhiên xuất hiện trong tay Dạ Mặc Nhiễm đi “Mặc Nhiễm không gian của cậu có phải còn lợi hại hơn thần bảo hay không? Bên trong rốt cục có thể để được bao nhiêu thứ a~?”.

Dạ Mặc Nhiễm lúc này mới để ý hình như đã thiếu mất một ai đó [Băng Băng và Lan Dương đâu?].

“Trong căn cứ vừa đặc biệt mở ra một chỗ chuyên cứu trợ cô nhi, Băng Băng vào trong đó làm công tác miễn phí cho bọn họ rồi, Lan Dương lại làm bảo tiêu kiêm luôn khâu vá cho cô ấy. Hơn nữa Băng Băng hiện tại đang ở phòng trọ trước đây của Tá Thỉ không còn ở cùng chúng ta nữa, nhưng mỗi ngày cô ấy cũng sẽ đến đây nấu ăn rồi quét dọn một chút”.

Dạ Mặc Nhiễm gật gật đầu [Tình huống bên ngoài ra sao rồi?].

Tiểu Võ theo bản năng nhìn thoáng qua Tá Thỉ “Mặc Nhiễm chuyện này cậu đừng bận tâm, căn cứ hiện tại thật an toàn”.

[Tình huống không tốt?].

Tiểu Võ sờ sờ mũi “Chuyện này cậu hỏi Tá Thi đi, tôi không có nhận nhiệm vụ nên không có ra ngoài, Tá Thi có ra ngoài vài lần”.

Tá Thi đang ăn một miếng khoai tây chiên thiếu chút nữa bị nghẹn chết, trừng mắt liếc tiểu Võ, lại nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm đang hướng ánh mắt về phía hắn. Nhất thời liền cảm thấy đau đầu, vẫn đang do dự không biết phải nói như thế nào. Dạ Mặc Nhiễm không khách khí lại cho nên một kích áp đảo

[Không sao, tôi tự đi ra ngoài xem cũng được, dù sao cũng đã lâu chưa hoạt động, thân thể đã muốn cứng ngắt hết rồi].

“Nhiễm thiếu gia”.

Tá Thi vội vàng kêu muốn cậu bỏ qua ý nghĩ đi ra ngoài trong đầu “Tình huống bên ngoài không ổn chút nào, ở trong căn cứ vẫn tốt hơn, Nhiễm thiếu gia thân thể cậu vừa khôi phục được một ít, cậu đừng làm xằng bậy”.

Dạ Mặc Nhiễm khó hiểu nhìn hắn, Tá Thi chỉ còn biết thở dài “Không biết từ khi nào thì xuất hiện một loại trùng lạ, loại trùng này không biết dùng cách gì chui vào cơ thể người ta, sau đó đen toàn bộ cơ thể người đó ăn sạch, gần mười binh lính cùng dị năng giả đi ra ngoài đều bị con trùng đó giết chết”.

Còn trùng... Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy sống lưng phát ra từng đợt lạnh run, cảm thấy yết hầu ngứa, Dạ Mặc Nhiễm chịu không được che miệng liên tục ho. Phương Cẩm vừa vào cửa nhìn thấy như vậy liền nhanh tay hơn cả tiểu Võ đến bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm nhẹ nhàng vỗ lưng cho cậu, một tay lại cầm nước muốn cho cậu uống để thông cổ. Dạ Mặc Nhiễm vừa ho vừa xua tay đối với Phương Cẩm, đột nhiên cậu mạnh đứng dậy chạy nhanh về hướng về toilet, phun ra trong miệng đàm còn mang theo chút máu, sau đó cậu lấy nước tổng súc miệng. Ra khỏi toilet đối với mấy người đang đứng ở đó vẻ mặt đầy lo lắng lắc lắc đầu. Phương Cẩm bước đến không nói hai lời liền ôm cậu về phòng đặt cậu nằm ở trên giường. Dạ Mặc Nhiễm kỳ quái nhìn anh

[Không phải ra ngoài làm nhiệm vụ rồi sao? Sao lại nhanh trở về như vậy?].

Phương Cẩm rót một ly nước sôi rồi hỏi “Chỗ của em có mật không?”.

Dạ Mặc Nhiễm gật gật đầu lấy mật ra đưa cho anh, Phương Cẩm lấy mật đổ một ít vào trong ly nước lại đưa ly nước đến tay Dạ Mặc Nhiễm “Không đi”.

Dạ Mặc Nhiễm cầm ly uống [Không đi làm nhiệm vụ hay là đã đi làm xong rồi?].

Phương Cẩm đứng ở bên giường cầm lấy Ipad của Dạ Mặc Nhiễm đi đến bên cửa còn xoay lại hung hăng trừng mắt liếc cậu một cái. Dạ Mặc Nhiễm nhìn Phương Cẩm tức giận thở phì phì tiêu sái rời đi, cửa phòng còn bị đóng thật mạnh liền cảm thấy thật khó hiểu.

Trí nhớ con cá vàng: Hồ lão bị bệnh rồi *khóc* Đạo này thay đổi thời tiết, Hồ lão và mọi người giữ gìn sức khỏe a. Có liên quan là em còn muốn xôi thịt tiếp a

97. Chương 97: Cô Gái Đáng Ghét, Tránh Ra

Vào buổi cơm chiều Hình Dao cùng Lí Băng Băng đi lên lầu, ngoài ý muốn gặp Phương Cẩm. Đã mấy ngày không gặp Phương Cẩm, nếu không có bạn của anh vẫn còn ở đây thì cô sợ là anh đã rời khỏi căn cứ rồi.

“Anh Phương mấy ngày hôm nay anh bận việc gì mà em không gặp anh?”.

Phương Cẩm còn chưa trả lời thì Dạ Mặc Nhiễm đã từ trong phòng đi ra, không nhìn đến sự tồn tại của Hình Dao cứ giống như cô là không khí, trực tiếp ngồi xuống chờ Phương Cẩm múc cơm. Phương Cẩm xoay người đi vào bếp lấy ra phần thức ăn đặc biệt để đến trước mặt cậu.

Hình Dao có chút sững sờ, cô biết Dạ Mặc Nhiễm, cô vẫn thường nhìn thấy cậu trong một vài MV sau đó ở trên mạng cố gắng tìm tòi một ít tư liệu về cậu. Cô biết Dạ Mặc Nhiễm là chuyên gia âm nhạc nhưng cô

càng ái mộ dung mạo của cậu hơn không nghĩ đến có thể gặp cậu ở đây. Kéo áo Lí Băng Băng cô nhỏ giọng hỏi “Cậu ấy là Dạ Mặc Nhiệm?”.

Lí Băng Băng gật gật đầu “Đúng vậy, cô biết cậu ấy sao?”.

Hình Dao có chút hưng phấn gật đầu “Biết, biết, tôi rất thích cậu ấy. Trước kia chỉ có thể nhìn thấy trên báo hay TV thôi, không ngờ hôm nay lại có thể gặp được ở ngoài, sao cậu ấy lại ở đây? Các người đều là bạn sao?”.

“Đúng vậy tôi và Mặc Nhiệm cùng tiểu Võ là bạn học, Phương Cẩm, Tá Thi và Lan Dương là sau này mới quen biết”.

Hình Dao gật gật đầu đi theo Lí Băng Băng ngồi vào bàn, ánh mắt Hình Dao lại hướng về phía Dạ Mặc Nhiệm, người thật so với trong TV còn đẹp mắt hơn nhiều, khí chất thật thoát tục.

Tiểu Võ vừa ăn cơm vừa nói “Phương Cẩm ngày mai mang Mặc Nhiệm đi đến trạm xá kiểm tra lại một chút đi, Tề Nhạc đều đã chuẩn bị tốt hết rồi, đúng rồi anh còn chưa biết Tề Nhạc là ai đâu nhỉ? Không sao, Mặc Nhiệm biết”.

Phương Cẩm từ một tiếng lại nhìn qua Dạ Mặc nhiệm đang chơi game, Phương Cẩm thật không hiểu mấy cái hoa hoa quả quả đó có gì vui. Rất nhanh liền ăn xong cơm, anh lấy bát ở trước mặt Dạ Mặc Nhiệm từng ngụm từng ngụm đưa đến bên miệng cậu, Dạ Mặc Nhiệm vẫn chỉ chuyên tâm chơi game mắt cũng không thèm nhìn, khi nào thức ăn chạm vào môi thì há miệng ra. Bọn người tiểu Võ đều thấy nhưng cũng không ai nói gì. Trước kia ở trên thuyền Mặc Nhiệm cũng là mê chơi game như vậy cơm cũng không thèm ăn, Phương Cẩm là như vậy uy cậu ăn cơm.

Tá Thi và Lí Băng Băng là lần đầu tiên thấy Dạ Mặc Nhiệm như vậy thiếu chút nữa đã bị nghẹn chết. Một vương tử kiêu ngạo lạnh lùng bị một băng sơn đầu gỗ uy cơm, bức tranh này làm cho đầu óc của bọn họ có chút rối loạn, tiểu Võ ở bên này vẫn chú ý hai người bọn họ, những ánh mắt vẫn thường liếc về phía của Hình Dao “Tôi nói a~, hai người có thể vào phòng rồi từ từ ân ái hay không, hai người là đang khi dễ những người cô đơn như bọn tôi hay sao, thật nhân tâm a~” (- -)

Vừa lòng nhìn Hình Dao từ ngày người đến kinh ngạc sau đó là biểu tình không thể tin, tiểu Võ muốn cho Hình Dao biết Phương Cẩm chỉ yêu một mình Dạ Mặc Nhiệm, muốn cô nhanh chết tâm đi. Thật vất vả Phương Cẩm mới uy Dạ Mặc Nhiệm ăn cơm xong, trái cây trong đĩa cũng ăn xong rồi. Ăn xong cơm tiểu Võ vội vàng đưa Hình Dao cùng Lí Băng Băng xuống lầu, sau đó quay về cởi áo ra, Tá Thi dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn cậu “Hình tượng nông dân cũng chỉ đến thế này đi”.

Tiểu Võ híp mắt nhìn Tá Thi “Thì sao? anh đây là đang xem thường nông dân a~, tôi đại diện cho nông dân cả nước đồng loạt khinh bỉ phần tử xã hội đen như anh”. (_)

Lan Dương chỉ biết lắc đầu thở dài “Tiểu Võ cậu chú ý hình tượng một chút”.

Mặc dù tất cả đều là nam, nhưng ở đây cũng có hai người đồng tính luyến cũng phải biết chú ý một chút. Tá Thi biết Lan Dương trong đầu đang suy nghĩ chuyện gì, lấy tay vỗ vai Lan Dương nói “Cậu yên tâm đi, anh Cẩm chỉ đối với một mình Nhiệm thiếu gia mới như vậy, nếu là người ngoài cho dù trần truồng đứng ở trước mặt anh Cẩm đi qua đi lại anh Cẩm cũng sẽ không thèm liếc mắt thêm một cái đâu, còn Nhiệm thiếu gia cũng có thể cùng với phụ nữ, còn đối với nam thì chắc cũng chỉ có một mình anh Cẩm mới lọt được vào mắt của cậu ấy. Nói sao đi nữa dựa vào đức hạnh của tiểu Võ...ai

” (_)

Tiểu Võ ném gối lên người Tá Thi “tôi thì làm sao, dáng người của tôi rất tốt, cơ thể nè, đường cong nè, anh có không, anh có không. Thời tiết thì càng ngày càng nóng, điều hòa có cũng như không, thật quá đáng ghét”.

Dạ Mặc Nhiệm ngồi ở một bên nhìn bọn họ cãi qua cãi lại, Phương Cẩm trải giường xong đi ra nhìn thoáng qua Dạ Mặc Nhiệm lại đi vào phòng tắm giặt quần áo. Dạ Mặc Nhiệm nhìn bóng dáng bận rộn của Phương Cẩm thật đúng là người nam nhân tốt sắp bị tuyệt chủng rồi / _

Vào không gian tắm rồi đi ra tóc vẫn còn ẩm ướt, Phương Cẩm liền buông sách trong tay xuống, lấy qua khăn lông đã chuẩn bị trước giúp cậu lau tóc. Dạ Mặc Nhiễm lấy quyển sách Phương Cẩm vừa bỏ xuống lên xem, là tập truyện về những cuộc phiêu lưu thời xưa cũng không có gì hay để xem lại để xuống một bên.

Dạ Mặc Nhiễm bất động nhìn Phương Cẩm nữa ngày, Phương Cẩm cũng cùng cậu nhìn nhau nữa ngày, sau đó lấy cái Ipad trên bàn đưa cho cậu. Dạ Mặc Nhiễm cầm Ipad để qua một bên lại tiếp tục nhìn anh. Phương Cẩm trầm mặc trong chốc lát “Anh sẽ không đi, chờ em khỏe hẳn chúng ta cùng nhau về thành phố B”.

Dạ Mặc Nhiễm cười cầm lấy Ipad [Em chỉ muốn xem nếu em không nói lời nào thì anh có phải cũng không nói chuyện hay không, nếu không chúng ta sau này cùng một chỗ sẽ có bao nhiêu im lặng đi”.

Phương Cẩm vươn tay kéo bức màn xuống “Ngủ”.

Tắt đèn nằm trên giường Dạ Mặc Nhiễm lại cọ a cọ vào lòng của Phương Cẩm, tựa vào trên người anh đầu ngón tay từng chút từng chút nhịp nhịp trên người anh

“Về thành phố B là có thể đánh đàn”.

Dạ Mặc Nhiễm sững sốt [Nhà của em không biết ra sao rồi, nói không chừng đã sớm bị hủy]

“Anh có”.

Dạ Mặc Nhiễm ngoài ý muốn nhìn anh một cái [Anh biết đàn?]

“Em biết”.

[Vì vậy mà mua cho em?]

“Àn”.

[Anh biết là em sẽ dùng sao? Nói không chừng cả đời em cũng không động đến thì sao?]

Phương Cẩm không nói gì chỉ im lặng mà nằm. Anh chưa bao giờ nghĩ tới Dạ Mặc Nhiễm sẽ ngồi bên cạnh anh mà đánh đàn, chỉ là muốn mua một cái gì đó có liên quan với cậu để ở trong phòng, cái loại cảm giác này thật giống như là giữa anh và cậu sẽ có một chút liên hệ. Dạ Mặc Nhiễm nhẹ nhàng cười lại dựa sát vào người Phương Cẩm nhắm mắt ngủ.

Phương Cẩm nhẹ nhàng nắm lấy một góc áo của Dạ Mặc Nhiễm, theo hô hấp ngày càng nhẹ nhàng của Dạ Mặc Nhiễm cũng chậm chậm rơi vào trong giấc ngủ.

——phía sau sân khấu——

Phương Cẩm đem cơm đưa đến trước mặt Dạ Mặc Nhiễm, nhưng cậu chỉ lo chơi game mắt cũng không thèm nhìn một cái “Uy em”.

Phương Cẩm liền buông bát cơm đang ăn của mình xuống nhìn cậu một cái, cầm lấy chén muống lên uy cơm cho cậu.

Hàn: Cậu nha còn có thể kiềm chế một chút hay không?

Dạ Mặc Nhiễm quay đầu nhìn về phía Phương Cẩm “Anh nha còn có thể kiềm chế một chút nữa hay không?”.

Phương Cẩm trầm mặc không nói uy xong cơm, lại tự ăn xong phần cơm của chính mình, sau đó đứng lên rồi đi. Hàn đang chơi game chém hoa quả đột nhiên tru lên một tiếng thảm thiết “Bớ người ta Phương Cẩm mưu sát tôi a

~” (0)

Dạ Mặc Nhiễm nhìn bàn tay đang đầm đìa máu tươi của Phương Cẩm mà liên tục gạt đầu “Àn, ân, có tiền đồ”.

Hàn chết không nhắm mắt

~~ ()

Ngẫu Hồ vẫn còn bệnh, thật muốn có một ai đó nấu cho mình một chén cháo, à không một ly nước ấm là được *cần khăn* ho mãi cổ họng hỏ đau ...

cám ơn cá tục tưng ta sẽ cố giữ gìn sức khỏe hơn, thời tiết thay đổi tục tưng cũng phải giữ gìn sức khỏe nga

~

98. Chương 98: Lại Ăn Mặn

Khi mặt trời lại lên, một ngày mới lại bắt đầu, mọi người đều có những cảm nhận khác nhau. Có người thật cảm kích trời xanh đã cho bọn họ được sống thêm một ngày, có người lại sống trong thống khổ khi phải bắt đầu một ngày chém giết đầy huyết tinh.

Lúc Dạ Mặc Nhiễm mở to mắt nhìn thấy Phương Cẩm đang nằm ở bên cạnh liền thỏa mãn tươi cười. Phương Cẩm nhìn người thiếu niên đang chìm trong nắng sớm nở nụ cười với anh, trái tim anh càng thêm ấm áp. Chỉ tiếc gương mặt vẫn như trước không hề thay đổi lạnh đến nỗi có thể đông chết người.

Mặc quần áo đi vào phòng bếp làm bữa sáng, Dạ Mặc Nhiễm rửa mặt một chút cũng đi đến phòng bếp vòng tay ôm lấy Phương Cẩm từ phía sau lưng, nghe mùi trứng chần nước sôi liền nhìn anh cười một cái. Đi đến bên cạnh anh lấy ra từ không gian một đồng lớn trái cây, Dạ Mặc Nhiễm đi ra ngoài ngồi xuống sô pha, tiểu Võ lại cọ cọ đến bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm “Mặc Nhiễm nè, chỗ của cậu có thứ gì đó đặc biệt một chút hay không? Ví dụ như thuốc chuột nè, thuốc xổ nè, có hay không? Có hay không?”. ~(~)

Dạ Mặc Nhiễm nhú mi nhìn tiểu Võ [Cậu đang có thù với ai a~? Hay là trí thông minh hiện tại của cậu đã thoái hóa đến tuổi đi nhà trẻ rồi?]

Tá Thi từ phía sau ghé sô pha của Dạ Mặc Nhiễm đi đến ngồi xuống bên cạnh nhìn chữ viết trong Ipad của Dạ Mặc Nhiễm lại nhìn tiểu Võ mà cười đầy trào phúng “Cậu ấy a~, muốn cho bọn người trong đội không thể đi ra ngoài làm nhiệm vụ, như vậy cậu ấy sẽ được nhân rồi”.

Dạ Mặc Nhiễm nghi hoặc nhìn bọn họ [Rời khỏi đội không phải là được sao?]

Tá Thi lắc đầu thở dài, thấy Phương Cẩm mang đồ ăn sáng ra liền vươn tay định ăn vụng mấy trái nho, bị Phương Cẩm hung hăng liếc mắt đành ngưng ngừng lấy tay về “Nếu nói rời khỏi liền có thể rời khỏi thì tốt rồi, phiền chết người a~, hơn nữa cậu ấy chỉ là lâu lâu muốn lười một chút mà thôi, muốn đi dạo ngắm phong cảnh gì đó, cho nên liền nghĩ ra phương pháp ngay cả trẻ em ba tuổi đều có thể nghĩ ra để có thể vụng trộm lười biếng một chút”.

Dạ Mặc Nhiễm vừa ăn trái cây vừa nhìn tiểu Võ không có hình tượng nằm trên sô pha than thở, vẻ mặt có ghi rõ gỗ mục không thể khắc cũng không nói thêm gì. Phương Cẩm đi ra phía sau Dạ Mặc Nhiễm đến bên cửa quay đầu lại nhìn cậu “Rất nhanh sẽ về”.

Dạ Mặc Nhiễm vội vàng chạy đến cửa [Về nhanh một chút, chú ý an toàn]

Phương Cẩm gật gật đầu vừa xoay đi đã bị cậu giữ chặt lại hôn môi một chút, mặt Phương Cẩm cũng không có một chút thay đổi đóng cửa rồi đi ra ngoài. Dạ Mặc Nhiễm đứng đó bấu môi, đúng là đầu gỗ mà. Tá Thi cùng tiểu Võ cũng đuổi theo Phương Cẩm ra ngoài “Nhiễm thiếu gia yên tâm, tôi sẽ trông chừng anh Cẩm”.

“Mặc Nhiễm cậu phải ngoan ngoãn ở trong nhà, chúng tôi rất nhanh sẽ về”.

Nói xong liền chạy đi nhanh như chớp, Dạ Mặc Nhiễm nhìn căn phòng đang trống trơn, Lan Dương sáng sớm đã cùng với Lí Băng Băng đi đến chỗ trại trẻ em gì gì đó, Dạ Mặc Nhiễm nhàm chán ở trong không gian của mình, nghe được có tiếng bước chân đang vội vàng chạy đến, nghi hoặc nhìn ra liền thấy Phương Cẩm.

Phương Cẩm rất nhanh liền đi vào phòng tắm liền tắm nhanh một cái lại lấy quần áo cho Dạ Mặc Nhiễm “Đi kiểm tra”.

Dạ Mặc Nhiễm nhú mảy lác đầu, Phương Cẩm đứng đó nhìn cậu vẫn không nhúc nhích, Dạ Mặc Nhiễm xoay người đi về phòng, Phương Cẩm giữ chặt cậu lại “Đi kiểm tra”.

Dạ Mặc Nhiễm thở dài “Em không sao”.

Thanh âm cũng thật khàn, nhưng cũng may là còn có thể phát ra tiếng. Dạ Mặc Nhiễm bỏ tay Phương Cẩm ra lấy Ipad đang ở trên bàn [Từ từ sẽ hồi phục, chỉ là khi nói chuyện cổ họng đau quá, em không muốn đi đến trạm xá, anh cũng biết em rất chán ghét chỗ đó mà]

Phương Cẩm cũng không miễn cưỡng cậu nữa, đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Dạ Mặc Nhiễm ôm lấy cánh tay anh, anh cuối đầu nhìn cậu “Trưa muốn ăn món gì thì đem nó để vào phòng bếp đi”.

Dạ Mặc Nhiễm gật gật đầu [Anh còn muốn đi ra ngoài sao?]

Phương Cẩm lác lác đầu lại tiếp tục nhìn ra bên ngoài [Anh đang lo lắng chuyện gì sao? Hay là anh đang nhớ nhà?]

Phương Cẩm im lặng nửa ngày “Suy nghĩ cách nào về thành phố B an toàn nhất”.

[Em có khả năng để tự bảo hộ chính mình, anh không cần quá lo lắng cho em]

Phương Cẩm không nói gì mang Dạ Mặc Nhiễm trở về phòng ngủ “Ngủ một lát đi”.

Dạ Mặc Nhiễm không làm theo lại dán lên người Phương Cẩm châm ngòi, Phương Cẩm cầm lấy hai tay không an phận của cậu, cả người Dạ Mặc Nhiễm đều đặt lên người Phương Cẩm. Nếu không thể dùng tay vậy thì dùng chân, Dạ Mặc Nhiễm dùng đầu gối không ngừng cọ xát nơi nào đó của Phương Cẩm.

Phương Cẩm xoay người để cậu từ trên người anh nằm lại trên giường, anh buông tay ra từ trên giường đứng dậy, Dạ Mặc Nhiễm rất nhanh cởi ra quần áo che trước mặt Phương Cẩm, lại xốc lên quần áo của anh nơi nơi vuốt ve. Phương Cẩm vội vàng ngăn lại bàn tay không an phận của cậu, Dạ Mặc Nhiễm không thèm để ý đến Phương Cẩm đang ngăn bá vương ngành thượng cung. Dạ Mặc Nhiễm thở phì phì trừng mắt nhìn anh, cậu biết là Phương Cẩm đang lo lắng cho thân thể của cậu nên mới không muốn cùng cậu làm chuyện kia, vì vậy cậu liền trực tiếp dùng hành động để chứng minh, cậu chỉ là cổ họng không khỏe, ngoài ra những nơi khác đều rất khỏe.

Khiêu khích Phương Cẩm một chút, rất nhanh liền cởi bỏ quần da anh đang mặc một tay tham nhập vào nơi lửa nóng đang gắng gượng của Phương Cẩm.

Phương Cẩm kinh ngạc thở dốc, nhìn mắt Dạ Mặc Nhiễm...Phương Cẩm chỉ còn biết thuận theo ý cậu. Dạ Mặc Nhiễm lấy tay giúp anh cả nửa ngày mà thứ kia vẫn còn cứng rắn như thép, tay đều mỗi muốn chết. Trừng mắt nhìn Phương Cẩm đành nhận mệnh cởi quần lại lấy lọ bôi trơn từ trong không gian ra. Phương Cẩm ý thức được ý định của Dạ Mặc Nhiễm liền trở người đem cậu đặt dưới thân. Lấy qua lọ bôi trơn bắt đầu vất vả làm việc. Anh thật không hy vọng Dạ Mặc Nhiễm tự làm mình bị thương, không bằng tự mình làm, hơn nữa cả quá trình anh đều rất hưởng thụ.

Được cùng người này thân thể chặt chẽ gắn kết với nhau đã từng là chuyện mà Phương Cẩm không dám hy vọng xa vời. Mặt thể đối với người khác là thống khổ, là kiếp nạn. Nhưng đối với anh mà nói mỗi ngày đều là hưởng thụ xa xỉ nhất mà ông trời ban cho anh.

_____dấu gạch đáng yêu_____

Ngẫu Hồ hôm này vẫn mãn xong hai chương.. Hồ thặc giới.. *ôm hun* cảm ơn đã ủng hộ. ()

Trí nhớ con cá vàng: Xôi thịt dê xôi thịt *tung bông*

99. Chương 99: Lại Có Người Chết Đi

Dạ Mặc Nhiễm mơ mơ màng màng tỉnh dậy, khẽ cử động thất lưng lại không khỏi nhú mảy. Phương Cẩm chết tiệt này quả thật là ngoan a~. Phương Cẩm ngồi xuống chỉnh lại góc chăn cho cậu, thời tiết rõ ràng là nóng muốn chết vậy mà thân thể của Dạ Mặc Nhiễm mặc kệ là khi nào cũng băng băng lạnh lạnh. Dạ Mặc Nhiễm kéo lấy tay Phương Cẩm “Anh đi nấu cơm”.

Dạ Mặc Nhiễm mỉm cười buông tay ra, có lòng tốt hôn Phương Cẩm một cái rồi phát phát tay ý bảo anh có thể lẩn. Phương Cẩm mặt không chút thay đổi tiêu sái ra khỏi phòng, cơm còn chưa làm xong thì đám người tiểu Võ đã trở lại “Vẫn đang làm cơm sao? Phương Cẩm sao bây giờ mới làm cơm a~, đã muộn như vậy rồi”. (_)

Phương Cẩm lạnh lùng nhìn tiểu Võ đang cố gắng nhét đầy thức ăn vào miệng, Tá Thỉ thần sắc ngưng trọng đến bên cạnh Phương Cẩm nói “Anh Cẩm, xem ra chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này”.

Phương Cẩm đang đi về phía phòng Dạ Mặc Nhiễm liền dừng chân lại “Sao vậy?”.

“Hôm nay có thêm ba người trong căn cứ chết vì cơn trùng kia”.

Lan Dương vẫn chưa hiểu nhìn về phía tiểu Võ hỏi “Nếu như vậy chẳng phải căn cứ hiện tại nên thật loạn sao? Vì sao một chút tin tức đều không nghe thấy?”.

“Là tin tức nội bộ Tề Nhạc nói, do ông của anh ta có quen biết nhiều người, hơn nữa anh ta ở trong trạm xá cũng có tiếp xúc qua”.

Tiểu Võ cùng Tá Thỉ nhìn thoáng qua nhau lại cúi đầu trầm mặc, một lúc sau Tá Thỉ đứng lên “Chuẩn bị đồ đạc, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng cho mọi tình huống xảy ra”.

Phương Cẩm đẩy xe đồ ăn vào phòng, lấy gối đầu lót thắt lưng cho cậu, lại từng miếng từng miếng uy cậu ăn. Chờ Dạ Mặc Nhiễm ăn xong anh lại thu xếp quần áo để bên cạnh cậu “Chúng ta phải đi”.

Dạ Mặc Nhiễm nghi hoặc nhìn anh, nhưng vừa động liền nhú mào xoa xoa thắt lưng. Phương Cẩm hoảng hốt liền lấy quần áo giúp cậu mặc, rõ ràng là con người này cao lớn như vậy mà động tác lại vừa mềm nhẹ vừa nhanh. Dạ Mặc Nhiễm nắm tay anh lắc lắc “Trong căn cứ có dị trùng, không an toàn”.

Dạ Mặc Nhiễm thoáng rung mình, thật ghê tởm. Mặc xong quần áo, Phương Cẩm nhìn cậu trong chốc lát “Có thể đi không?”.

Dạ Mặc Nhiễm gật gật đầu ôm cổ Phương Cẩm hôn môi anh một cái “Có thể”.

Bọn người tiểu Võ ai ai trên lưng cũng đeo một cái bao thật lớn, Dạ Mặc Nhiễm ra khỏi phòng đi thẳng đến chỗ Phương Cẩm, tự nhiên mà nắm lấy tay anh. Lan Dương và tiểu Võ nhìn lâu đã quen cũng thấy không có gì ngạc nhiên, Tá Thỉ thật sự rất muốn giữ gương mặt bình tĩnh, nhưng khi nghĩ đến lão đại rất cục cựa cũng được khổ tận cam lai liền nhịn không được thật muốn cười to, vì vậy mặt Tá Thỉ có chút cứng ngắt lại có chút kỳ quái.

Dạ Mặc Nhiễm dùng tay kia đánh vào mặt Tá Thỉ cho đến khi Tá Thỉ đau quá chỉ có thể xin tha, Phương Cẩm không thèm nghe thanh âm cầu cứu của Tá Thỉ, nắm tay Dạ Mặc Nhiễm đi về phía trước. Tiểu Võ ở sau lưng Tá Thỉ kêu kêu về mặt mang đầy vui sướng khi thấy người gặp họa, vừa ấn nút thang máy, Hình Dao ở thang lầu chạy đến ôm lấy cổ Phương Cẩm “Anh phương, anh định bỏ lại em sao?”.

Nhìn thấy lưng Phương Cẩm đang đeo bao liền nói “Anh Phương, anh muốn đi đâu? Anh định để một mình em lại căn cứ sao? Anh Phương đừng để em lại một mình được không, ở đây em không biết ai ngoài anh, anh Phương...đừng để em lại một mình mà”.

Tá Thỉ đã quen nên bình thường cũng sẽ không ở trước mặt Phương Cẩm nói ra suy nghĩ của mình, nhưng tiểu Võ lại không như vậy “Nè cô đừng có anh Phương này anh Phương nọ, ngoan ngoan đi đâu chơi đùa đi, đừng có ở đây cản trở bọn tôi”.

Tiểu Võ lấy tay đẩy Hình Dao ra khỏi Phương Cẩm, Hình Dao đương nhiên là không chịu thôi “Anh Phương, không phải là anh đã đồng ý với baba là sẽ chăm sóc cho em sao, anh thật sự muốn mặc kệ em sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm nghe được câu nói của Hình Dao không tự giác buông tay Phương Cẩm ra, cậu biết nếu Phương Cẩm đã hứa nhất định sẽ làm. Phương Cẩm quay đầu nhìn Dạ Mặc Nhiễm, Dạ Mặc Nhiễm lại quay đầu đi chỗ khác. Phương Cẩm lại nhìn về phía Hình Dao “Tôi chỉ đồng ý với baba cô là đem cô đến chỗ an toàn, hiện tại cô đã ở trong căn cứ”.

“Nhưng mà...nhưng mà căn cứ hiện tại không còn an toàn nữa, nếu không vì sao anh lại vội vã đi”.

Tiểu Võ bốc hỏa la to “Nè, nè, nè, cả trái đất này đều không an toàn, chẳng lẽ cô sẽ quay về trong bụng mẹ cho an toàn sao”.

Thang máy lên đến, Dạ Mặc Nhiễm là người đầu tiên đi vào, Phương Cẩm liền đi theo cậu vào thang máy không quan tâm đến Hình Dao, cuối cùng Hình Dao vẫn là đi theo Phương Cẩm vào thang máy. Tá Thỉ đi đến lúc bọn họ đang rửa đồ liền lấy danh nghĩa đi nâng đoàn để mượn xe, chỉ cần ba bốn người là có thể tổ chức thành một nhóm nên cũng rất dễ dàng khi mượn xe.

Là một chiếc xe tải nhỏ, dọn dẹp những thứ bên trong đi không gian cũng rộng thêm được một chút, nhiều nhất một lần có thể chở được mười mấy người. Dạ Mặc Nhiễm chuẩn bị ngồi vào ghế lái phụ liền bị Phương Cẩm kéo ra phía sau, lại lấy ra chăn trải lên ghế cho cậu “Nằm một chút đi”.

Tiểu Võ cùng Hình Dao vẫn đang ở bên ngoài tranh cãi, Tá Thỉ lo lắng nếu bọn họ còn tiếp tục làm ồn như vậy sẽ khiến người khác nghi ngờ, nghĩ thừa dịp sự tình còn chưa bùng nổ liền rời đi để tránh nguy hiểm “Đủ rồi tiểu Võ, để cho cô ấy lên xe rồi nói sau, nếu trễ nữa sẽ không đi được”.

Tiểu Võ hừ lạnh với Hình Dao, quay đầu đi lên xe giành trước với Hình Dao chỗ ngồi kế Phương Cẩm, không cho Hình Dao tới gần anh dù chỉ một chút.

gạch gạch gạch

hôm nay Hồ hết nói chuyện nổi gáy *ôm đầu*.. mần sao đây, mần sao đây...mà thôi kệ cũng đâu có việc gì cần đâu mà phải nói nhể (chỉ lăm nhăm chút thôi m.n đừng để ý)

Trí nhớ con cá vàng: Bạn ghét bánh bèo khét Hình Dao. Miệng lưỡi điêu ngoa thụ tiểu Võ ca cổ lên *bung bông*

100. Chương 100: Đưa Nước Tương Đường Hôn Môi

Hình Dao cũng không tiếp tục làm ồn mà ngồi vào phía đối diện, Lí Băng Băng cười cười với Hình Dao, vì bận việc ở trại mồ côi nên rất mệt, vừa ngồi được một lúc liền ngủ ngay. Ở cùng Hình Dao không nhiều nên cũng không có cơ hội để hỏi chuyện giữa cô và Phương Cẩm “Hình Dao, cô và Phương Cẩm quen biết như thế nào?”.

Hình Dao nhìn Phương Cẩm lại quay đầu về phía Lí Băng Băng nói “Ngày hôm đó tôi và baba ra ngoài tìm thức ăn, thấy anh Phương bị thương đang hôn mê bên bờ biển, sau lại baba tôi vì để cho tôi và anh Phương có cơ hội chạy trốn nên...nên...dẫn tang thi đi hướng khác”.

Nói xong hốc mắt đỏ dần lại cố gắng nhịn xuống. Dạ Mặc Nhiễm tựa vào ghế mà Phương Cẩm đã trải tốt cho cậu nghe Hình Dao kể lại nhủ mày ngồi dậy “Chỗ nào bị thương?”.

Phương Cẩm chỉnh lại góc chăn giúp cậu “Không sao”.

Mọi người trên xe đều kinh ngạc nhìn Dạ Mặc Nhiễm “Mặc Nhiễm, cậu có thể nói chuyện rồi sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm không thèm để ý đến câu hỏi của tiểu Võ, lấy tay kéo ra quần áo của Phương Cẩm, anh dùng tay cầm lấy tay cậu “Đã khỏi rồi, em cũng đã nhìn thấy, không có vết thương”.

Dạ Mặc Nhiễm lúc này mới nhớ đến mấy ngày nay quả thật không thấy trên người Phương Cẩm có vết thương mới nhẹ nhàng thở ra. Phương Cẩm lại đỡ cậu nằm xuống “Sau này đừng như vậy nữa, thân thể của anh tốt hơn em rất nhiều”.

Dạ Mặc Nhiễm nghi hoặc nhìn anh “Cái gì?”.

Phương Cẩm nhìn cậu trong chốc lát mới nói “Trong biển em chặn lại mảnh du thuyền”

Dạ Mặc Nhiễm lên tiếng cắt ngang “Sao anh biết, nước biển chảy mạnh như vậy mắt còn không thể mở ra được thì có thể thấy cái gì chứ”.

Phương Cẩm ánh mắt tối lại “Cảm giác được sự va chạm kia cùng...máu của em chảy ra”.

Dạ Mặc Nhiễm im lặng cũng không thêm để ý nữa, quay đầu đi nhìn cảnh vật đang không ngừng thay đổi bên ngoài cửa sổ. khung cảnh bị tàn phá như một thành phố chết, bên trong và bên ngoài căn cứ đúng là hai thế giới khác xa nhau. Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên lại nhớ tới chiến tranh ở Bắc Bình và đêm ca múa mừng ngày hòa bình ở Thượng Hải, đáng tiếc chiến tranh cũng sẽ có ngày hòa bình, mà thời kỳ mạt thế này lại không biết khi nào mới chấm dứt.

Tiểu Võ và Lan Dương nghe được câu nói của Phương Cẩm đồng thời đều nhớ đến Tào Bân, cùng với hình ảnh Dạ Mặc Nhiễm dùng dị năng để đánh với đàn rắn ngày đó. Người nam nhân nhìn qua có vẻ yếu đuối này, điểm mấu chốt rốt cục nằm ở chỗ nào.

Tang thi dường như không ngừng tiến hóa, càng ngày lại càng lợi hại. Không còn giống như trước đây không biết tránh né, hiện tại tang thi đã biết tránh né còn tập trung lại một nhóm để tấn công. Chờ đến khi bọn họ tiến hóa có chỉ số thông minh cao hơn, nhân loại chắc sẽ chỉ tồn tại trong lịch sử giống như khủng long vậy. Số lần Tá Thi đánh nhau trực tiếp với tang thi không nhiều lắm, nhưng từ chỗ tiểu Võ cũng biết thêm được không ít.

Bọn họ chỉ có thể chọn đường nhỏ mà đi để tránh gặp phải đàn tang thi. Đường đá nên không bằng phẳng tuy rằng không đến mức phải nôn vì say xe nhưng Dạ Mặc Nhiễm vừa trải qua hoan ái cũng không tốt hơn bao nhiêu. Phương Cẩm giống như cảm giác được Dạ Mặc Nhiễm không thoải mái liền lấy tay xoa xoa eo cho cậu. Dạ Mặc Nhiễm mở to mắt khó chịu nhìn anh một cái “Cẩm”.

“Muốn ngồi dậy một chút hay không?”.

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu, Phương Cẩm đưa tay vào trong chăn đụng phải thân thể lạnh lẽo của cậu. Đưa tay ra phía sau lưng cậu rồi kéo cậu ôm vào trong ngực. Dạ Mặc Nhiễm hướng lên người Phương Cẩm cọ a cọ, Phương Cẩm ôm cậu càng chặt thêm một chút “Ngủ đi”.

Hình Dao khẽ nhú mày quay đầu qua hỏi Lí Băng Băng “Bọn họ ở chung với nhau vẫn luôn như vậy sao?”.

Lí Băng Băng nhìn bọn họ giống như trên xe chỉ có hai người cười gật gật đầu “Đúng vậy, bọn họ thật ân ái, tình cảm rất tốt”.

Hình Dao cuối đầu không thấy rõ vẻ mặt. Đường quốc lộ đi sẽ khá thuận lợi, vì một ít dị năng giả cùng binh lính đi ra ngoài tìm thức ăn đã giết không sai biệt lắm, nhưng bọn họ lựa chọn đường nhỏ mà đi, rời khỏi căn cứ được một khoảng cách, không xa phía trước có một cái thôn nhỏ, Tá Thi ở rất xa liền nhìn thấy có một bóng dáng đang ngồi xổm, thần kinh liền tập trung cao độ “Anh Cẩm ôm chặt Nhiễm thiếu gia, phía trước có mấy tên tang thi, em lên”.

Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm chặt thêm một chút, tiểu Võ vội vàng trốn đến sau lưng Phương Cẩm, sợ xe chạy quá nhanh sẽ bị té xuống. Một đường liên tục xóc nảy làm cho Dạ Mặc Nhiễm ngủ không yên, lời nói của Tá Thi cậu cũng nghe thấy, mở mắt ra nhìn Phương Cẩm, Phương Cẩm lại ôm cậu vào trong ngực mình “Nhắm mắt lại đừng nhìn”.

Phương Cẩm nhớ lại cảnh tượng trước đây cùng ba tên tang thi đánh nhau khá tốn sức, bộ dáng của bọn chúng ngày càng đáng sợ, ngày càng ghê tởm, anh không muốn Dạ Mặc Nhiễm nhìn thấy bộ dáng này của bọn chúng.

Từ sau khi trên trán xuất hiện ấn ký huyết liên, Dạ Mặc Nhiễm phát hiện muốn lấy gì từ trong không gian ra càng dễ dàng hơn, trước kia không thể thông qua tinh thần lực lấy nước từ trong hồ ra ngoài, hiện tại mọi lúc đều có thể lấy nước trong không gian ra bên ngoài. cậu không biết nước trong hồ có thể phòng ngừa những nhiễm trùng do bị tang thi làm bị thương hay không, nhưng nước trong hồ lại rất tốt cho việc nâng cao thể lực cùng năng lực. Tuy rằng cậu vẫn chưa gặp được loại tang thi đáng sợ đã tiến hóa mà bọn họ nói, nhưng cậu biết bọn chúng tuyệt đối là khó đối phó.

Cậu ngẩng đầu lên dùng môi mình dán lấy môi Phương Cẩm từng ngụm từng ngụm đưa nước trong hồ vào miệng anh, Phương Cẩm cũng thuận theo nuốt vào, một giọt cũng không lãng phí. Mà hình ảnh này trong mắt người khác chính là trắng trợn hôn môi, mỗi người trên xe đều có biểu tình khác nhau cười trộm, then thừng, chua xót, cùng cúi đầu nhìn không thấy cảm xúc.

Trí nhớ con cá vàng: Hôm nay cá vàng thật ngoan, beta hẳn 4 chương... Cái tội lười nên chương chất đồng thì có ==

101. Chương 101

Dạ Mặc Nhiễm cười hì hì khê cần môi dưới của Phương Cẩm một cái rồi mới chịu buông ra, xe vẫn đang chạy về hướng mấy tên tang thi. Nhưng tang thi cũng không có vì xe xông vào mà tránh ra, ngược lại có một tên tang thi nhảy lên phía trên chiếc xe dùng tay không ra tay, có thể nói đó là móng vuốt hay gì đó định đánh vào kính chắn gió, một tên tang thi khác lại nhảy lên nóc xe, Tá Thỉ dùng tốc độ rất nhanh quay đầu xe lại ý đồ đẩy ra hai tên tang thi này. Người trong xe mặc dù đã có chuẩn bị trước, nắm vào thứ gì đó để chống đỡ, nhưng xe rung chuyển mạnh như vậy vẫn không tránh khỏi ngã tới ngã lui chóng cả mặt.

Phương Cẩm ôm chặt lấy Dạ Mặc Nhiễm vào trong ngực, tay còn lại nắm lấy ghế dựa phía sau cậu để tránh cho anh cùng cậu té ngã. Đáng tiếc tên tang thi kia cũng không có vì vậy mà rơi xuống xe, Tá Thỉ nhìn thấy phía trước có cái đường hầm liền đạp chân ga chạy nhanh hơn. Tên tang thi kia đang ở trên đỉnh xe chuẩn bị tấn công vào trong xe nên nửa thân người vượt qua khỏi độ cao của đường hầm, xe chạy thật nhanh vào trong đường hầm, tên tang thi ở phía trên liền bị cắt thành hai khúc, máu chảy xuống hai bên làm bắn cả cửa kính xe. tên tang thi ở chỗ kính chắn gió không thích ứng được với ánh sáng đột ngột động tác liền chậm lại một giây. Tá Thỉ thẳng gấp lại, tên tang thi đó liền bị bay ra xa, Tá Thỉ không dừng lại liền đạp chân ga chạy lên cán chết tên tang thi đó. Cuối cùng cũng giết được hai tên tang thi, người trong xe đều bị kỹ thuật chạy như bay này của Tá Thỉ làm tay nắm đồ mỗi muốn chết, nếu để lâu thêm một chút chắc cả đám cũng sẽ bay ra ngoài giống như tên tang thi kia. ~(~)

Phương Cẩm vội vàng đỡ Dạ Mặc Nhiễm ngồi dậy xoa xoa lưng cậu, sợ cậu không thoải mái lại bị nôn, Dạ Mặc Nhiễm tựa vào người Phương Cẩm giảm bớt một chút hô hấp đang hỗn loạn “Cẩm, nghề phụ của Tá Thỉ có phải là đua xe hay không?”.

Tiểu Vô cười vẻ mặt đầy bí hiểm “Mặc Nhiễm, chẳng lẽ cậu còn không rõ ràng sao, để sống sót trong thời buổi mặt thế này, cái gì đua xe hay không đua lái nhanh là được, ai quan tâm hẳn có cán chết người hay không, cán qua là được rồi”.

Dạ Mặc Nhiễm tựa vào người Phương Cẩm liếc mắt nhìn tiểu Vô khinh bỉ “Mất nhân tính”.

Bất đắc dĩ lắc đầu “Ai...đây là cách để sống sót a~”.

Tiểu Vô liếc nhìn về phía Hình Dao lập tức lớn tiếng cảnh cáo nàng “Hình Dao tôi cảnh cáo cô, nếu cô chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà nôn ra liền cút xuống xe cho tôi, bọn tôi không giữ lại người chỉ biết cản trở”.

Hình Dao cúi đầu cũng không có phản bác, đáng tiếc người trong xe cũng không ai thương thức bộ dáng nhu nhược đáng thương của nàng, Lí Băng Băng thờ dài nhìn ra ngoài bầu trời như đang sắp mưa.

“Chúng ta hiện tại sẽ đi đến thành phố B sao? Khoảng mấy ngày thì đến nơi? Nếu như trời mưa có lợi cho chúng ta hay không, tang thi có trốn mưa hay không?”.

“Chắc là không”.

Lan Dương ngồi ở tay lái phụ nhìn sắc trời “Mưa này có vẻ lớn, nơi này hoang vu tang thi chắc cũng không nhiều bằng trung tâm thành phố, nhưng nếu mưa lớn có thể bị lỡ đường hay không?”.

Tá Thỉ nhìn con đường phía trước “Không chắc chắn, nhưng hiện tại xe không thể dừng lại, các cậu nghỉ ngơi trước đi, tối nay đổi người khác lái”.

Phương Cẩm lấy ra lê chum đường phèn đã chuẩn bị trước đưa cho Dạ Mặc Nhiễm uống mấy ngụm “Đừng nói chuyện”.

Dạ Mặc Nhiễm gật gật đầu lại tựa vào lòng Phương Cẩm, trong chốc lát bắt đầu mưa to tầm tã, cơn mưa cọ rửa sạch sẽ hết những vết máu dính trên kính xe, nhưng không khí ảm thấp của mưa làm cho không khí trong xe cũng trở nên nặng nề. Phương Cẩm vẫn ôm Dạ Mặc Nhiễm tựa vào trên người của mình, nhìn giống như đang nghỉ ngơi, nhưng thật ra vẫn luôn chú ý đến từng biến hóa trong hơi thở của Dạ Mặc Nhiễm.

Dạ Mặc Nhiễm thật sự ngủ không được, lấy ra Ipad chơi game. Trong chỗ trọ Dạ Mặc Nhiễm đã lấy hết những đồ cần nạp điện nạp đầy, nhìn tiểu Võ đang buồn chán nhìn mình với ánh mắt đầy trông mong liền nổi lên tính tình đùa giỡn tiểu Võ chơi game càng hăng say. Đùa với tiểu Võ một lúc liền đưa Ipad cho tiểu Võ chơi, lúc này mới bắt đầu đánh giá Hình Dao, mày rậm mắt to nhìn có bộ dáng của trẻ con, thoát nhìn là một nữ sinh đơn thuần đáng yêu, nhưng những người như vậy thường là người tâm kế càng sâu.

“Tên của cô là Hình Dao?”.

Hình Dao nhìn về phía Dạ Mặc Nhiễm ánh mắt cô mang theo đầy bất an và sợ hãi gật gật đầu. Dạ Mặc Nhiễm cũng không biết có phải do mình hoa mắt hay không mà trong chốc lát nhìn thấy một loại sương mù màu đen trong mắt Hình Dao “Cha của cô đã cứu Phương Cẩm, Phương Cẩm cũng đã thực hiện lời hứa đưa cô an toàn đến căn cứ, hiện tại trong căn cứ đã không còn an toàn nữa, nhưng Phương Cẩm cũng đã hoàn thành lời hứa với cha của cô, anh ấy không thiếu cô gì cả, hiện tại cho cô lên xe là vì nhân tình, cô tốt nhất nên thông minh biết an phận một chút, nếu không tôi cho cô lăn xuống xe cũng không ai dám nói câu gì”.

Hình Dao vừa nghe xong câu nói liền rưng rưng nước mắt “Tôi...tôi chỉ là...ngoài anh Phương ra tôi cũng không quen biết ai, tôi biết mình không giúp gì được hết nên tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Cậu...các cậu đừng bỏ lại tôi một mình, tôi đã...tôi đã không còn người thân, hiện tại tôi cũng không biết phải đi đâu mới đi theo anh Phương”.

Hình Dao vừa nói vừa cố gắng nhịn khóc, Dạ Mặc Nhiễm lạnh lùng nhìn cô “Nếu cô còn khóc làm tôi cảm thấy phiền thì bây giờ cô liền lăn xuống đi. Trên thế giới này người đáng thương hơn cô còn rất nhiều, không ai có thể giải quyết được mọi chuyện chỉ dựa vào vài giọt nước mắt”.

Dạ Mặc Nhiễm không thèm nhìn cô, đưa tay vào trong chăn sờ soạng một chút lấy ra một hộp chocolate, còn chưa kịp cho vào miệng đã bị Phương Cẩm lấy đi. Dạ Mặc Nhiễm quay đầu nhìn Phương Cẩm “Dạ đây không tốt, không thể ăn chocolate”.

Nói xong trực tiếp ném hộp chocolate lên người tiểu Võ, tiểu Võ vội vàng đón lấy, mở hộp ra lấy hai viên cho ngay vào miệng. Dạ Mặc Nhiễm trừng mắt liếc tiểu Võ một cái “Trư Bát Giới ăn nhân sâm quả”.

Tiểu Võ hừ một cái quay đầu đi tiếp tục cho thêm một viên vào miệng hung hăng nhai a nhai. Dạ Mặc Nhiễm xoay qua hung hăng trừng mắt nhìn Phương Cẩm. Phương Cẩm vỗ vỗ lưng cậu để trấn an cũng không nói lời nào. Tiểu Võ không biết có phải hay không do đã khá lâu rồi không ăn thứ này, lần này ăn cảm giác đặc biệt ngon liền lật hộp lại nhìn “Trước kia tôi đi siêu thị sao không thấy loại nhãn hiệu này? hương vị thật ngon”. ()

Dạ Mặc Nhiễm vừa nghe liền giơ chân đá tiểu Võ “Mua ở nước ngoài, cho cậu ăn thật lãng phí”.

Tiểu Võ cười hắc hắc lại lấy thêm mấy viên cho vào miệng nhai a nhai, còn lại ba viên liền đưa cho Lí Băng Băng “Thấy tôi tốt không, vẫn chưa cho mọi người a~, Hình Dao không chia”. ()

Hình Dao cũng không nói gì, xoay đi không nhìn tiểu Võ, Lí Băng Băng thấy tiểu Võ như vậy chỉ bất đắc dĩ lắc lắc đầu cũng không nói gì thêm.

_____gạch a gạch_____

Ngẫu Hồ hôm nay tâm hảo loạn... loạn a loạn edit thì vẫn edit thôi...*tự hào* Hồ thật tốt mà... cơ mà có một vấn đề là đa số mọi người đều gọi ta là nàng *lắc lắc*.. ta giống nữ lắm sao ... giống lắm sao *tiếp tục lắc*... mà thôi sao cũng được... có mem chịu ghé nhà chơi là ta dzui lắm goy... *cười toe*

Trí nhớ con cá vàng: Nói nhỏ cho mọi người, Hồ lão là con trai, 30t ế vợ độc thân zui tính. Cá vàng đã kiểm chứng rồi á, há há há

102. Chương 102: Phát Hiện

Gần đến buổi chiều đến phiên tiểu Võ lái xe. Không biết có phải do dị năng hay không mà thị lực của bọn họ tốt hơn người bình thường khá nhiều, buổi tối chạy xe cũng thấy rõ hơn một ít. Lan Dương vẫn ngồi ở tay lái phụ, Lí Băng Băng cùng Hình Dao ngồi bên trái và bên phải xe. Bởi vì tay lái phụ có thể kéo ra

vừa cho một người nằm nên phía sao sẽ hơi ngắn một chút. Phía sau tay lái chính có chỗ dài hơn một chút nên Tá Thỉ liền trải một cái đệm rồi nằm ngủ. Phương Cẩm cùng Dạ Mặc Nhiễm vẫn luôn ở ghế phía sau không di chuyển, chiếc ghế dựa đó kéo ra cũng đủ hai người ôm nhau ngủ.

Phía sau ghế dựa cũng có một khoảng trống nhỏ đủ để bao và một ít đồ dùng, cũng có thể che chắn đỡ cho Dạ Mặc Nhiễm bị lấn xuống. Tiểu Võ đột nhiên dừng xe mắng một câu, lấy đèn pin ra rồi đi xuống xe. Lan Dương cũng Tá Thỉ ngồi dậy, chỉ chốc lát sau tiểu Võ quay về xe khởi động lại động cơ “Phía trước bị lở núi, đường đều bị đất đá chắn ngang, chúng ta phải đi đường khác thôi”.

“Vậy cậu cẩn thận một chút, bây giờ thứ nguy hiểm không chỉ có tang thi”.

Nói xong tá Thỉ lại tiếp tục ngủ, Lan Dương nhìn ra phía ngoài cửa sổ “Tiểu Võ trời cũng sắp sáng rồi, tý nữa đến lượt tôi lái xe”.

“Được, anh ngủ trước đi”.

Bánh xe lại lần nữa chuyển động, trong xe lại tiếp tục chìm vào im lặng. Lúc tiểu Võ và Lan Dương đổi vị trí cho nhau thì Phương Cẩm đã đưa cho tiểu Võ một chai nước, tiểu Võ đương nhiên biết Phương Cẩm không có lòng tốt mà lo cậu khát, lại nhìn về phía người đang nằm nhắm mắt “Mặc Nhiễm bị sao vậy?”.

Phương Cẩm lấy chân đạp thêm cho Dạ Mặc Nhiễm đầu cũng không nâng nói “Bị sốt nhẹ”.

Tiểu Võ lo lắng nhìn thoáng qua, đưa nước ầm cho Phương Cẩm, Tá Thỉ ngồi dậy xoa xoa đầu ngáp một cái thật dài “Tiểu Võ cậu qua đây ngủ, tôi ra phía trước ngồi”.

Tiểu Võ cũng Tá Thỉ đổi chỗ cho nhau, Phương Cẩm đánh thức Dạ Mặc Nhiễm, nâng cậu ngồi dậy tựa vào người của mình, cho cậu uống thuốc hạ sốt. Tiểu Võ ngủ sau khi đã ăn nửa túi bánh quy, trời sáng Lí Băng Băng cùng Hình Dao đều thức dậy xếp lại đệm, ngồi lên ghế dựa nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa sổ “Đây là đâu? không có bản đồ có thể bị lạc đường hay không?”.

Lan Dương cười khê “Bây giờ chúng ta còn có lựa chọn khác sao? Dù sao thì lạc đường vẫn tốt hơn là cùng đường”.

Hình Dao thở dài lấy qua túi bánh quy tiểu Võ đã ăn phân nửa chia cho Hình Dao cùng ăn, Phương Cẩm lấy hết tất cả chăn đều đắp cho Dạ Mặc Nhiễm, ngồi xuống dựa vào kính xe lại kéo Dạ Mặc Nhiễm ôm vào trong lòng. Hình Dao dùng ánh mắt hèn mọn nhìn bộ dáng ốm yếu của Dạ Mặc Nhiễm, rồi lại xoa đầu đi nhìn ra ngoài. Trong nháy mắt Dạ Mặc Nhiễm cảm giác được có dị năng dao động liền mở mắt ra nhìn Hình Dao tìm tòi nghiên cứu. Phương Cẩm cúi đầu “Sao vậy? Ngồi dậy ăn một ít lại uống thêm hai viên thuốc”.

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu “Không uống thuốc nữa, em không sao”.

Tối hôm qua đúng là bị sốt nhẹ lạnh đến có chút phát run, nhưng hiện tại đã tốt hơn rất nhiều, chỉ là sau khi xuất hiện ấn ký huyết liên thì nhiệt độ cơ thể sẽ thấp hơn người bình thường. Uống thuốc nhiều cũng không tốt, Phương Cẩm cũng không miễn cưỡng cậu, lấy thức ăn trong bao ra “Muốn ăn cái gì?”.

Dạ Mặc Nhiễm tựa vào người Phương Cẩm, cái gối đầu như vậy thật sự rất thích hợp cho những chuyến du lịch gia đình “Em muốn ăn cái này, cái này, còn có cái này”.

Vừa nói vừa giả vờ cho tay vào bao để lấy những món ăn trong không gian ra nào là ô mai, nào là bánh bao còn có cả khô bò. Hình Dao nghi hoặc vừa nhìn vừa đánh giá cái bao của Dạ Mặc Nhiễm, quay đầu nhỏ giọng hỏi Lí Băng Băng “Sao các cậu lại đem theo cả bánh bao còn có trái cây nữa? Mấy thứ đó rất dễ bị hỏng không tiện mang theo, vì sao vẫn có?”.

“Trái cây là đổi được khi ở căn cứ, bánh bao là Cẩm làm cho tôi, cô có ý kiến gì?”.

Dạ Mặc Nhiễm lạnh lùng nhìn Hình Dao, Hình Dao nhìn thoáng qua Dạ Mặc Nhiễm không nói gì tiếp tục quay đầu đi. Dạ Mặc Nhiễm hơi hí hắt, cảm giác được dị năng dao động trong nháy mắt lần này của Dạ Mặc Nhiễm chắc chắn không có sai, như vậy hiện tại cậu có thể xác định Hình Dao chính là dị năng giả. Phương Cẩm có thể không biết, Dạ Mặc Nhiễm cả người căng thẳng bất giác nghĩ đến chỉ có một khả năng. Phương Cẩm cảm giác được Dạ Mặc Nhiễm bỗng dưng căng thẳng “Sao vậy?”.

Dạ Mặc Nhiễm quay đầu nhìn Phương Cẩm, đưa tay sờ sờ mặt anh, ôm lấy thắt lưng anh lại tựa vào người anh không nói lời nào. Nếu như Hình Dao có dị năng, tuyệt đối sẽ không giả vờ là không biết dị năng để cho cha mình dẫn tang thi rời đi, vậy chỉ có một khả năng là nàng muốn dùng cái chết của cha mình để dùng trách nhiệm mà trói buộc Phương Cẩm. Ai

Phương Cẩm nhà cậu quả là trái ngon bánh thơm a~. Đến gần giữa trưa xe bắt đầu chạy chậm dần cho đến khi hoàn toàn dừng lại. Lan Dương bất đắc dĩ nói “Hết xăng rồi, có xăng dự phòng không?”.

Tá Thi lãnh đạm liếc mắt “Làm nhiệm vụ đều về trong ngày, chúng ta lấy chiếc xe còn nhiều xăng lại đi mua thêm xăng dự phòng chẳng phải sẽ khiến người khác nghi ngờ sao?”.

“Vậy bây giờ làm sao?”.

Tiểu Võ đứng lên xếp đệm lại “Xuống xe đi bộ, chẳng lẽ ở đây chờ tang thi lại ăn”.

Mọi người bất đắc dĩ đành phải bỏ lại xe mà đi, cũng may khi trời sáng thì mưa cũng ngừng, nếu không thật sự là đủ thảm. Mỗi người đều đeo một bao, lựa chọn ra những đồ cần thiết rồi đi, Dạ Mặc Nhiễm đội nón tránh nắng, tai đeo dây nghe điện thoại, miệng ngậm kẹo que, nắm tay Phương Cẩm chậm rãi mà đi. Những người còn lại nhìn thấy cảnh này thật không biết nói gì đồng loạt đưa ra nghi vấn, không biết là bọn họ đang cố chạy trốn tang thi hay là đang đi du lịch.

Đi được khoảng hai ba giờ vẫn là khung cảnh hoang vu, Phương Cẩm cùng tá Thi thì không cảm phải nói một chút đường như vậy không làm khó được họ, Lan Dương là bộ đội thường xuyên luyện tập cũng không có gì không thích ứng, tiểu Võ chạy trốn lâu như vậy các phương diện về thể lực cũng tăng lên không ít, nhưng đi như vậy vẫn là có chút mệt, Lí Băng Băng cùng Hình Dao phải đỡ nhau đi mới xuống dốc được

gạch

Ngẫu Hồ tự hỏi trong tối nay có thể ra được 3 chương hay không...*lau trán*.. Hồ cố lên ~)/

~Trí nhớ con cá vàng: Hình Dao là đồ bánh bèo khét!!! *gào*

103. Chương 103: Hương Vị Rất Quan Trọng

Phương Cẩm đưa bao của mình cho Tá Thi cầm “Anh công em”.

Thân thể cậu cho dù nhờ không gian mà đã tốt hơn rất nhiều những vẫn chưa khỏi hẳn, đi lâu như vậy cho dù không bị thương cũng sẽ khó chịu. Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu “Em không sao, nếu em đi không được sẽ nói”.

Phương Cẩm nhìn sắc mặt cậu thấy vẫn bình thường mới không nói thêm nữa tiếp tục đi. lại cảm thấy một trận dị năng dao động, Dạ Mặc Nhiễm đi ở phía trước Hình Dao cười thầm. Đi đến một thôn trang không có người, vài người cảnh giác đi chung quanh dò xét một chút, chọn một phòng ở không bị hư hại nhiều quá ở tạm. Nhân lúc còn sớm nấu mì chia ra cho mỗi người ăn, Phương Cẩm không cho Dạ Mặc Nhiễm ăn mì, cho nên Dạ Mặc Nhiễm chỉ có thể mượn cơ nghỉ ngơi rồi vào không gian tùy tiện ăn một ít điểm tâm.

Trong thôn thoang thoảng có mùi thối từ xác động vật cùng cỏ khô, cho dù có gió cũng không thể thổi đi hết mùi máu tươi, Dạ Mặc Nhiễm vừa ra khỏi không gian liền thấy chóng mặt, nhức đầu, buồn nôn. Cái giường kia cũng bị ẩm ướt còn mang theo mùi mốc, phòng không có cửa sổ càng khiến người ta khó chịu hơn.

Dạ Mặc Nhiễm từ trong không gian đi ra liền không thể chịu được mùi vị trong căn phòng này dù chỉ một phút, liền đẩy cửa chạy đến phòng khách, Phương Cẩm thấy cậu đi ra vội vàng đứng lên, Dạ Mặc Nhiễm lập tức bổ nhào vào lòng Phương Cẩm, nghe hương vị quen thuộc trên người anh rất cực cũng cảm thấy thoải mái được một chút “Sao vậy?”.

Thanh âm Phương Cẩm có chút hỗn loạn cũng có chút khẩn trương, Dạ Mặc Nhiễm ở trên người anh như chú chó nhỏ cứ ngồi a ngồi cả nửa ngày “Không có gì, chỉ là trong phòng có mùi thật ghê tởm, vẫn là hương vị trên người anh tốt hơn”.

Phương Cẩm không nói gì, chỉ ôm cậu đi đến cái ghế sạch sẽ ngồi xuống, đối với cá tính hai mặt Dạ Mặc Nhiễm, Tá Thi cũng tập mãi thành thói quen không nói gì tiếp tục ăn mì trong bát của mình. Hình Dao cúi đầu ăn mì che đi sự ai oán trong ánh mắt.

Dạ Mặc Nhiễm cứ như chú gấu ôm chặt Phương Cẩm, để đầu lên vai anh rồi ngủ. Phương Cẩm không ngại cậu nặng, cũng không ngại cậu vướng bận hay gì đó, tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu. Mùi trong căn phòng thật khó ngủ, cửa sổ lại bị đóng nếu mở cửa sổ ra lại cảm thấy không an toàn. Cuối cùng phải bỏ đi cái giường, cả đám người đành phải kiếm một số chăn đệm có mùi tương đối dễ ngủ một chút trải ở phòng khách mà ngủ qua đêm.

Trời vừa sáng bọn họ liền lên đường, ban ngày từng phút đồng hồ đều là cả sinh mệnh. Cách thôn trang không còn xa, nhưng do đường khó đi cũng phải mất cả buổi mới đến được, thôn trang hiện tại chính là một mảnh phế tích, bọn họ cũng không ôm hy vọng quá lớn rằng sẽ có người còn sống, chỉ hy vọng có thể gặp được thứ gì đó hữu dụng và không phải gặp tang thi. Nhưng ông trời rõ ràng không nghe thấy lời cầu nguyện của bọn họ, vừa đến một ngã tư thì từ trong nhà lao ra một đám tang thi, hỏa cầu của tiểu Võ phối hợp với phong hệ của Tá Thi ăn ý mà công kích tên tang thi đó. Những tên tang thi này đều đã tiến hóa còn biết cả tránh né, nếu như không phải đánh ở cự ly gần hoặc tránh ở nơi chúng không thấy mà công kích thì không thể đánh vào đầu bọn chúng được, ở đây còn chưa kịp giải quyết xong thì từ những khu nhà lân cận chạy ra thêm rất nhiều tang thi, những tên tang thi đói khát đã nhiều ngày đã sớm lên cơn điên cuồng ngửi được mùi thức ăn thơm ngào ngạt liền không để ý đến gì nữa thi nhau xông về phía bọn họ, tuy rằng không ai bị dọa đến nỗi phải la hét, nhưng chỉ dựa vào tiếng gầm gừ của những tên tang thi đang ở đây cũng đủ để rủ thêm những tên tang thi khác đi lại (_)

Cả đám người vừa đánh vừa chạy, tiểu Võ cũng Tá Thi kêu Phương Cẩm đi trước, bọn họ sẽ hỗ trợ ở phía sau. Phương Cẩm đương nhiên không khách khí với bọn họ, kéo Dạ Mặc Nhiễm tìm chỗ an toàn để ẩn nấp. Tang thi đã tiến hóa tốc độ chạy cũng kinh người hơn, hai người rất ăn ý nhìn nhau, không cố chống cự tận lực tìm cơ hội để thoát thân, Tá Thi tung ra một đạo phong chém về phía những tên tang thi phía sau nhằm cản trở bọn chúng đuổi theo. Tiểu Võ cũng vừa chạy vừa quay lại nhìn đám tang thi bị Tá Thi cản trở tung ra hỏa cầu, giết được một tên hay một tên.

Cả đám người muốn hướng về dãy phòng phía trước để trốn vì nó có cửa sắt cũng có thể cản trở bọn tang thi một lúc, mấy người leo qua cửa sắt, tiểu Võ lại trực tiếp đá cửa phòng vừa bước vào thấy súng chỉ về hướng mình liền dừng chân lại ra hiệu bảo mình là con người (_)

“Bình tĩnh đi, đừng nóng vội, chúng tôi đều là người tốt, không bị thương cũng không bị nhiễm bệnh, nếu các cậu không cho bọn tôi vào trong tang thi ở phía sau rất nhanh sẽ đuổi đến đây”.

Có một nam nhân đưa đầu ra ngoài nhìn bọn họ, thấy Dạ Mặc Nhiễm nhất thời liền sửng sốt “Dạ?”.

Dạ Mặc Nhiễm trong mắt thoáng qua kinh ngạc liền khôi phục như lúc ban đầu không hề gợn sóng, đối với người nam nhân đó gật gật đầu. Kha Dịch Ân nghiêng người để bọn họ đi vào nhà, mắt nhìn qua phía bên ngoài liền lập tức đóng cửa phòng lại. Trong phòng có bốn người không quen biết, sau vài phút xấu hổ liền tự giới thiệu. Kha Dịch Ân là người đại diện của Dạ Mặc Nhiễm, ba người còn lại đều là người không quen, cô gái còn lại không ai xa lạ chính là Dư Vi

_____gạch nè_____

Ngẫu Hồ hôm nay vẫn chưa hết bệnh... thặc chán.. cứ nghĩ hôm qua sẽ mãn xong chương này ai ngờ đến giờ tiệm net đóng cửa (_) hôm nay quyết định phải làm được ba chương *quyết tâm-ing*

104. Chương 104: Bạn Gái Chính Thức

Trong phòng có bốn người không quen biết, sau vài phút xấu hổ liền tự giới thiệu. Kha Dịch Ân là người đại diện của Dạ Mặc Nhiễm, ba người còn lại đều là người không quen, cô gái còn lại không ai xa lạ chính là Dư Vi. Ngoại trừ tiểu Võ, Lan Dương, Hình Dao đều có thể nhẹ nhõm thở ra những người còn lại đều đứng yên tại chỗ. Tiểu Võ kỳ quái liếc mắt nhìn bọn họ “Mặc Nhiễm mau ngồi đi, cậu không mệt hay sao? Bằng Bằng các người còn đứng ở đó làm gì?”.

“Nhiễm...”

Dư Vi ánh mắt đều chuyển hồng run run gọi tên Dạ Mặc Nhiễm, tiểu Võ nhìn cô gái trước mặt lại nhìn về phía Phương Cẩm, sau đó nhìn Tá Thỉ lại bị hấn hưng hăng trừng mắt. Tá Thỉ ngồi xuống bên cạnh tiểu Võ, trong lòng lại vì lão đại của mình mà lo lắng, dù sao thì bạn gái chính thức của Nhiễm thiếu gia cũng đã xuất hiện rồi, một bên lại mang tâm tình như đang xem kịch vui (* *)

Dạ Mặc Nhiễm kéo Phương Cẩm ngồi xuống ghế sofa sau lại nhìn qua Kha Định Ân cùng Dư Vi “Sao các người lại ở đây? Đã ở đây được bao lâu rồi?”

Không yếu ớt giống như khi nói chuyện cùng Phương Cẩm, cũng không độc mồm độc miệng khi nói chuyện với những người khác, ngữ khí nghe ra bình thản không có bất cứ một tia cảm tình nào. Lúc này Dư Vi cũng không biết phải phản ứng như thế nào, cô thật muốn tiến lên ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm sau nhiều ngày nhớ nhung, thì thái độ của cậu bây giờ lại làm cho cô không dám đi về phía trước, chỉ có thể đứng yên tại chỗ.

“Đã khá nhiều ngày rồi”.

Lí Băng Băng cùng Dư Vi là bạn cùng phòng liền vội vàng chạy tới “Cô sao tới được đây? Có đi qua căn cứ không? Sao trên đường đi bọn tôi không gặp cô?”

Dư Vi lắc đầu “Không...tôi không có đi căn cứ...Cô...sao lại đi cùng Nhiễm?”

Lí Băng Băng theo bản năng nhìn về phía Phương Cẩm “Lúc tang thi bắt đầu bùng nổ Mặc Nhiễm đã đến trường học để tìm cô...cho nên...”

Chưa kịp nói câu kế tiếp thì nước mắt Dư Vi đã không kiềm chế được mà liên tục rơi xuống, Dạ Mặc Nhiễm luôn đối xử lạnh lùng với cô, cho nên cô cũng thật không biết cậu có yêu cô hay không. Nhưng cô thật sự không ngờ tới vào thời điểm nguy hiểm như vậy cậu ấy vẫn không màng đến nguy hiểm để đi tìm mình. Vừa nghĩ đến chuyện đó trong lòng Dư Vi liền khổ sở nước mắt càng rơi càng nhiều.

“Nhiễm...em”

Có lẽ hiện tại Dạ Mặc Nhiễm đã hiểu được cái gì là tình yêu, cho nên đối với việc Dư Vi phản bội mình cũng hiểu được phần nào, trước kia mình thật sự không phải là một người yêu tốt. Dạ Mặc Nhiễm thở dài đứng lên lấy ra khăn giấy đưa cho cô “Đừng khóc”.

Dư Vi lập tức ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm, tất cả lo âu, bất an, nhớ nhung, ủy khuất trong mấy ngày nay tất cả đều khóc ra. Tiểu Võ, Lan Dương đều tròn to mắt nhìn bọn họ, cùng ăn ý quay đầu nhìn về phía Tá Thỉ.

Tá Thỉ vì lão đại nhà mình mà cảm thấy trong lòng đau giống như bị kim đâm, đối với ánh mắt dò hỏi của bọn họ thản nhiên nói một câu “Cô ấy là Dư Vi”.

Hai người đều mở to miệng ngạc nhiên trong mắt mang vẻ đã hiểu, Phương Cẩm vẫn ngồi trên ghế sofa mặt không chút thay đổi, không thấy có vẻ khó chịu hay không cam lòng gì cả, giống như chuyện trước mắt không liên quan đến mình vậy, Kha Định Ân buông bàn tay đang nắm chặt ra xấu hổ cười gượng hai tiếng “Được rồi, được rồi, đừng đứng nữa, ngồi xuống từ từ nói”.

Sau đó giới thiệu ba người còn lại, đều là gặp nhau trong lúc chạy trốn, đều bị kẹt lại tại chỗ này. Tiểu Võ tự giới thiệu về bản thân một chút, sau đó là giới thiệu những người mà có thể Kha Định Ân không biết xem như xã giao. Chờ Dư Vi khóc xong Dạ Mặc Nhiễm nhìn cô “Có chuyện gì muốn nói với tôi sao? Hay là muốn nghe tôi nói trước?”

Trong mắt Dư Vi thoáng hiện lên kinh hoảng, nhưng rất nhanh liền trấn định lại “Nhiễm...em không phải cố ý muốn gạt anh...em...lúc đầu em muốn đi ra ngoài chơi...anh thì bận biểu diễn...nên em không muốn làm phiền anh, nên không có nói với anh”.

Dạ Mặc Nhiễm vẫn tiếp tục nhìn cô “Nói xong? Không còn chuyện gì khác sao?”

Dư Vi bất an nhìn Dạ Mặc Nhiễm “Nhiễm...”

Dạ Mặc Nhiễm nhếch môi “Nếu cô không phản đối thì đến lượt tôi nói”.

Nhẹ nhàng kéo Dư Vi từ trong lòng không luyến tiếc mà đẩy ra “Dư Vi chúng ta kết thúc đi”.

Dư Vi kinh hoảng mở to hai mắt, cô rất yêu Dạ Mặc Nhiễm, cô nghĩ Dạ Mặc Nhiễm không yêu cô, nghĩ cô có thể rời khỏi Dạ Mặc Nhiễm, nhưng trong khoảng thời gian này cùng Dạ Mặc Nhiễm tách ra càng ngày cô càng nhớ cậu. Nhớ đến những lúc ngồi dưới nắng ấm lẳng lặng tựa vào người cậu, nghe cậu đánh đàn, lại nhớ những lúc cậu ngồi trước mặt mình im lặng, tao nhã ăn hết thức ăn do cô tự tay làm. Nhớ đến những lần cậu ôn nhu giải thích với cô vì bận rộn công tác mà để cô một mình, nhớ đến đôi mắt thanh nhã như xuân thủy của cậu chỉ phản chiếu ra ảnh ngược của cô, nhớ đến giọng nói tràn ngập từ tính phát ra từ đôi môi trong trẻo lạnh lùng gọi tên của cô, nhớ đến cảm xúc được bàn tay thon dài ấy vuốt ve, nhớ cậu, cô thực sự rất nhớ cậu, nỗi nhớ này càng điên cuồng hơn sau khi cô nghĩ mình đã không thể gặp lại cậu được nữa.

“Nhiễm...xin lỗi...xin lỗi...sau này em sẽ không giấu diếm anh việc gì nữa...Nhiễm anh đừng giận nữa có được không...không phải em cố ý muốn gạt anh...Nhiễm...em yêu anh...em thật sự rất yêu, rất yêu anh...”

—ooo—

Trí nhớ cá vàng: Bạn Dư Vi này yếu đuối thể nào ấy *toàn thân khó chịu*

105. Chương 105: Tổ Tình

Dạ Mặc Nhiễm gương mặt lạnh lùng vẫn không thay đổi nhìn nàng, Kha Dịch Ân đứng gần đó không nhin được liền lên tiếng “Dạ, cậu không biết mấy ngày nay Dư Vi phải sống như thế nào đâu, cho dù cô ấy nói dối cậu là cô ấy đang ở trường học cậu cũng không cần đối xử với cô ấy như vậy, cô ấy...thật sự rất yêu cậu”.

Dạ Mặc Nhiễm dời tầm mắt từ trên người Dư Vi đang khóc nức nở chuyển qua người đại diện Kha Dịch Ân, ánh mắt lạnh lùng sắc bén như một thanh lợi kiếm “Anh hiện tại muốn dùng thân phận gì để nói chuyện với tôi? Là người đại diện của tôi...hay là...bạn của Dư Vi?”.

Dạ Mặc Nhiễm tạm dừng vài giây khi nói, làm cho tim của Kha Dịch Ân đập nhanh vài nhịp, gương mặt cũng trở nên cứng ngắt mất tự nhiên “Dạ, đã năm năm từ lúc tôi và cậu bắt đầu làm việc chung với nhau, chẳng lẽ quãng thời gian qua chúng ta chỉ có quan hệ công tác thôi sao? Cậu và Dư Vi đều là...bạn của tôi, tôi đương nhiên muốn hai người luôn được hạnh phúc rồi”.

Nghe xong câu nói của Kha Dịch Ân cậu lại bắt đầu nhìn về phía Dư Vi “Dư Vi, chuyện đã qua chúng ta hãy cho nó qua đi, chúng ta chia tay đi, với cảm tình hai năm của chúng ta, tôi hy vọng chúng ta có cái kết thúc tốt”.

Dư Vi lắc đầu “Em không muốn...em không muốn...em không muốn chúng ta chia tay...anh tha thứ cho em có được không...sau này em sẽ nghe lời...sẽ không nói dối gạt anh nữa...Nhiễm, tình cảm hai năm của chúng ta chẳng lẽ liền như vậy thì kết thúc sao...thời điểm hiện tại đã loạn thành như vậy chúng ta vẫn có thể gặp lại nhau...vậy chứng minh giữa chúng ta vẫn còn có duyên phận a~...Nhiễm, anh cho em thêm một cơ hội nữa có được không...em xin anh...”

Lí Băng Băng không muốn thấy bạn của mình chật vật như vậy, cô biết Dạ Mặc Nhiễm sẽ không tiếp tục cùng Dư Vi một chỗ, chuẩn bị kéo Dư Vi ra khỏi người Dạ Mặc Nhiễm “Dư Vi, cô đừng như vậy, bình tĩnh một chút rồi từ từ nói chuyện”.

Dư Vi đẩy tay Lí Băng Băng ra, nhìn Lí Băng Băng lại nhìn Dạ Mặc Nhiễm tựa như hiểu được gì đó “Hai người...Nhiễm, có phải anh vì cô ấy mới muốn chia tay với em không? Em biết cùng nhau vượt qua hoạn nạn rất dễ nảy sinh tình cảm, nhưng mà Nhiễm, em cũng có thể ở cùng anh a~, sau này em sẽ ở bên cạnh anh, không rời khỏi anh nữa, anh đừng rời khỏi em được không...”

Lí Băng Băng nhíu mày “Dư Vi cô nói bậy bạ gì đó, cô xem tôi là loại người gì, tôi chẳng qua là không muốn nhìn thấy cô như vậy thôi, đừng đem lí do chia tay của cô đổ lên đầu tôi”.

Dư Vi vừa khóc vừa lắc đầu “Tôi biết...tôi vẫn luôn biết...Băng Băng cô vẫn luôn thích Nhiễm, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy cô đã thích anh ấy, tôi không phải muốn trách cô...tôi...chỉ là muốn xin Nhiễm cho tôi một cơ hội”.

“Không liên quan đến cô ấy, Dư Vi đừng làm loạn nữa, có một số việc nếu đã làm thì cô cũng nên biết sẽ có ngày hôm nay, trong lòng tôi cho đến bây giờ cô vẫn luôn là một cô gái ôn nhu, cô đừng làm tôi mất đi phần cảm nhận tốt đẹp đó về cô”.

Dạ Mặc Nhiễm đẩy Dư Vi ra, Dư Vi lập tức tiến lên ôm cậu từ phía sau lưng “Không...Nhiễm...em không thể không có anh...em yêu anh...cho em thêm một cơ hội được không...cầu xin anh...Nhiễm”

“Nhưng tôi không yêu cô”.

Dạ Mặc Nhiễm đem tầm mắt hướng về phía Phương Cẩm, thanh âm cũng giống như ánh mắt lưu luyến lại ôn nhu “Tôi không tin tình yêu, cho nên tôi không hiểu rốt cục cái gì mới là yêu, nếu yêu chính là luôn muốn được cùng người đó một chỗ, thì bây giờ tôi đã tìm được người mà tôi luôn luôn muốn được ở cùng nhau. Có lẽ cho đến bây giờ tôi vẫn giống như trước đây không hiểu cái gì là yêu, tôi cũng không muốn dùng từ người yêu để hình dung sự tồn tại của người đó, người yêu nếu không có còn có thể đi tìm, nếu như người đó không còn tồn tại nữa, tôi còn sống...cũng không còn ý nghĩa nữa”.

Nhìn thấy con người luôn luôn bình tĩnh giống như tượng điêu khắc bằng băng này nơi đây mắt lộ ra gợn sóng, Dạ Mặc Nhiễm nhẹ nở nụ cười, giống như hoa sen nở rộ xinh đẹp đến làm người xem phải lóa mắt. Dư Vi buông hai tay thật không thể tin nhìn Dạ Mặc Nhiễm “Anh gạt em...đúng không? Anh đang giận em nên mới nói như vậy, đúng không?”.

Dạ Mặc Nhiễm muốn kéo tay Dư Vi ra, nhưng Dư Vi càng ra sức nắm chặt hơn “Là ai...người đó là ai...là Lí Băng Băng sao? Sao lại như vậy...sao anh có thể đối xử với em như vậy? Chẳng lẽ tình cảm của chúng ta bao lâu nay nói thay đổi liên thay đổi sao? Nhiễm...sao lại như vậy...sao anh có thể đối xử với em như vậy...”.

Dạ Mặc Nhiễm ánh mắt càng lạnh lùng hơn, Lí Băng Băng vừa định mở miệng nói chuyện với Dư Vi liền nhìn thấy gương mặt của Dạ Mặc Nhiễm liền biết cậu đang nổi giận. Kha Dịch Ân vội vàng đỡ lấy Dư Vi đang sắp đứng không vững “Dạ, cậu thật quá đáng, cậu rõ ràng biết Dư Vi yêu cậu như thế nào mà, sao cậu còn làm tổn thương cô ấy như vậy? Người kia là ai? Là cô gái này sao?”.

Lí Băng Băng tức giận trừng mắt liếc Kha Dịch Ân cùng Dư Vi không nói thêm nữa đi qua một bên ngồi xuống. Dạ Mặc Nhiễm nhìn Kha Dịch Ân châm chọc hừ lạnh một tiếng “Tôi quá đáng? Còn các người thì sao? Ngoan ngoãn đồng ý chia tay chẳng phải là tốt lắm sao? Vì sao lại muốn làm cho ồn ào lên như vậy, là tôi không muốn nói mà thôi, chẳng lẽ nếu tôi không nhắc một chút cho các người tỉnh ra thì các người liền quên vì sao mình lại ở đây phải không? Yêu tôi? Lên giường với người khác, có con với người khác là yêu tôi sao? Các người sai lầm rồi, tôi không phải người đa nghi, ngay từ đầu tôi cũng chưa từng nghi ngờ. Còn hiện tại đây là lần đầu tiên tôi...động tâm”.

Gương mặt Dư Vi nháy mắt trắng bệch môi không kềm chế được mà run run, Kha Dịch Ân cũng không ngờ là Dạ Mặc Nhiễm sẽ biết chuyện này, bọn họ lần này ra ngoài là muốn đến vùng ngoại ô ít người chú ý để bỏ đứa bé này, không nghĩ tới sẽ gặp chuyện này. Mọi người trong phòng đều kinh ngạc nhìn Dư Vi cùng Kha Dịch Ân, rõ ràng hai người bọn họ mới là kẻ đã phản bội trước

_____Gạch_____

Oa ha ha ha.... vậy mà được luôn ba chương... nếu tới nay Hồ có thể edit thêm một chương nữa thì m.n nhất định phải hôn Hồ thật nhiều nga

cười to

Trí nhớ con cá vàng: Thể loại con gái gì trơ trên hết sức vậy trời? Còn quay sang chỉ trích người ta như mình là nạn nhân ấy, cái này gọi là bánh bèo lên mốc luôn rồi, không xài được *lắc đầu ngao ngán*

106. Chương 106: Động Tình

Kiếp trước khi bị kẹt lại ở thành phố N, sau khi Phương Cẩm chết cậu ở lại trại tị nạn mà chính phủ xây dựng. trong đó có một người phụ nữ vì có con gái học đàn dương cầm nên trong phòng lúc nào cũng có áp phích hình của Dạ Mặc Nhiễm to có nhỏ cũng có, chỉ cần những tin nào liên quan đến Dạ Mặc Nhiễm đều sẽ chú ý, cả người đại diện Kha Dịch Ân cũng biết một chút. Người phụ nữ kia nhận ra Dạ Mặc Nhiễm,

trong một lần tình cờ liền nhớ tới cách đó không lâu người đại diện của cậu có dẫn một cô gái đến chỗ của bà để phá thai, thực không khéo người nọ thai lúc đó chính là người phụ nữ này. Dư Vi khóc không thành tiếng “Không phải...không phải....Nhiễm...là do em uống rượu...không phải em muốn phản bội anh...tại em uống rượu nên mới như vậy...”

Kha Dịch Ân vừa áy náy vừa đau lòng nhìn Dư Vi, quay đầu mang theo đầy sám hối nói với Dạ Mặc Nhiễm “Hôm đó chúng tôi đều uống quá nhiều, Dạ, xin lỗi, đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn”.

Dạ Mặc Nhiễm nhú mi “Ngoài ý muốn? Có kế hoạch đã lâu ngoài ý muốn đi, đây cũng không còn là chuyện quan trọng nữa, anh yêu cô ấy thì hãy nắm lấy cô ấy, cho nên mời các người đừng tới quấy rầy hạnh phúc của tôi”.

Nói xong đi đến bên cạnh Phương Cẩm ngồi xuống, ôm lấy cổ anh nhẹ nhàng hôn môi “Có cảm động hay không, bốn vương tử đã thổ lộ đầy thâm tình như vậy”. Nói xong lại hôn thêm một cái.

Tả Thi miệng cười đến không thể khép lại được, tiểu Võ rất muốn từ chỗ Dạ Mặc Nhiễm lấy ra túi hạt dưa vừa ăn vừa xem, thật sự là quá phần khích mả. Ba người ngồi trong góc không hiểu chuyện liền bị chấn động không nhẹ, một khắc trước còn cùng phụ nữ qua lại không rõ ràng, một khắc sau lại nhào vào lòng nam nhân, vở kịch này có chút nhanh chóng làm người ta không kịp tiếp thu.

Hiện tại Dư Vi không thể tìm từ nào để hình dung tâm tình của mình, chia tay, chuyện xấu bị bại lộ, bạn trai đi yêu nam nhân. Phương Cẩm vẫn như trước gương mặt lạnh như băng, im lặng như một khối gỗ, khi Dạ Mặc Nhiễm tựa vào anh tự nhiên mà ôm lấy thắt lưng cậu, sau khi bị hôn hai cái mới nói chuyện “Có mệt hay không? Chúng ta đi xem có chỗ nào có thể nghỉ ngơi hay không”.

Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy mình càng ngày càng giống ác ma, biết rõ Phương Cẩm nói nghỉ ngơi đơn giản chính là nghỉ ngơi, nhưng cậu lại không tự giác hiểu sai ý của Phương Cẩm, tìm cũng bắt đầu đập loạn nhịp. Ba người chia ra hai phòng, Phương Cẩm cùng Dạ Mặc Nhiễm không khách khí chiếm lấy một phòng, căn phòng không lớn nhưng thật sạch sẽ, Dạ Mặc Nhiễm lấy một cái giường trong không gian ra đối với cái giường trong phòng, trong phòng còn có phòng tắm riêng, nhưng không có nước xem ra cũng là vô dụng. Phương Cẩm đang sửa sang lại giường nghe Dạ Mặc Nhiễm gọi liền đi về phía phòng tắm, vừa đến cửa phòng tắm còn chưa kịp nói chuyện đã bị Dạ Mặc Nhiễm kéo vào trong phòng tắm, sau đó chính là một hồi triển miên kịch liệt hôn môi.

Trên đỉnh đầu là một đóa sen trong suốt, còn có gì đó từ đó bay ra, từ đóa sen đó có những giọt nước không ngừng rơi xuống, giống như nước từ vòi sen, nhưng so với vòi sen thì chảy chậm hơn nhiều. Hai người đứng bên dưới đóa sen trong chốc lát liền ướt từ đầu đến chân. Dạ Mặc Nhiễm buông Phương Cẩm ra trong chốc lát cởi hết quần áo của Phương Cẩm xuống, còn cậu sớm đã không còn mảnh vải nào. Lấy sữa tắm ra xoa lên người Phương Cẩm, vừa xoa vừa không ngừng hôn, tay thì nơi này sờ một chút nơi kia nhéo một chút. Bôi qua sữa tắm thân thể hai người trơn trượt mà ôm lấy nhau. Hôn đến động tình hai người không tự giác mà vuốt ve thân thể đối phương. Nước từ đóa sen trên đầu từ từ rửa đi bọt sữa tắm trên người bọn họ, thân thể nhẹ nhàng khoan khoái ôm nhau càng thêm tràn ngập cảm giác, khi dục vọng đã bị khơi mào thì hai người cũng đã tắm xong. Dạ Mặc Nhiễm thu hồi đóa sen, đưa cho Phương Cẩm một lọ bôi trơn ý tứ thật rõ ràng ()

Phương Cẩm thật mất hứng tiếp tiếp cự tuyệt “Ngủ, em cần nghỉ ngơi”.

Dùng đầu gối cọ cọ nơi đang nhô cao của Phương Cẩm, ở bên tai Phương Cẩm nhẹ nhàng nỉ non “Nhưng mà...thân thể của anh cũng không có nói như vậy...nó vẫn thành thật hơn anh...Cẩm...em muốn anh...”

Cơ thể Dạ Mặc Nhiễm mềm mại ngã lên người Phương Cẩm, cơ thể còn mang theo hơi nước tiếp xúc với không khí ập ập nhưng cũng không khỏi cảm thấy có chút lạnh. Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm đặt lên giường, Dạ Mặc Nhiễm ôm lấy Phương Cẩm không buông tay, hai chân quấn quanh thắt lưng Phương Cẩm bộ dáng thể hiện tuyệt không bỏ qua, Phương Cẩm cũng không nhẫn nại nữa, thân thể Dạ Mặc Nhiễm bây giờ tốt hơn trước kia một chút, còn có những lời nói đầy rung động của Dạ Mặc Nhiễm hôm nay vẫn còn quanh quẩn bên tai, anh lúc ấy là cỡ nào muốn ôm lấy người nam nhân đã chiếm lấy toàn bộ sinh mệnh, toàn bộ linh hồn của anh, muốn hung hăng đem cậu nhu tiến vào thân thể mình để xác nhận tất cả đều là thật, chứ không phải chỉ là một giấc mộng tự mình ảo tưởng.

Phương Cẩm dùng sức hôn cậu, Dạ Mặc Nhiễm rất nhanh liền đầu hàng cúi đầu rên rỉ. Giống như thần chú làm cho Phương Cẩm đang sắp biến thành lang sói tỉnh táo lại, nhớ lại lần đầu tiên vì Dạ Mặc Nhiễm tho lỗ mà xém chút làm bản thân bị thương, lúc này dù như thế nào cũng không thể để cậu quá lỗ mãng, đổ dung dịch bôi trơn vào trong tay, chậm rãi tham nhập vào cục huyết của cậu, chỉ là cảm xúc từ ngón tay truyền tới cũng đã làm cho vũ khí của anh trưởng lớn thêm hai phần.

Hôn từng chút từng chút trên thân thể Dạ Mặc Nhiễm, những nơi môi anh đi qua đều để lại ấn ký màu hồng trên làn da tuyết trắng. Tựa như hoa tường vi trắng nở trong vườn có xuất hiện thêm những cánh hoa hồng rơi xuống, dị thường mỹ lệ. Cho dù chỉ là nhìn, thì đây cũng là đang hưởng thụ một bàn tiệc đầy cao lương mỹ vị. Trong lúc Dạ Mặc Nhiễm động tình thì ba ngón tay của Phương Cẩm đã ra vào dễ dàng.

Dạ Mặc Nhiễm không có một chút khó chịu nào, lúc Phương Cẩm bắt đầu bộ lộng lên xuống tính khí đang ngẩn cao của cậu đồng thời cũng đưa bộ bị găng gượng của mình từ từ vào cơ thể cậu, sợ làm cậu bị thương, Phương Cẩm cố gắng chịu đựng từng chút từng chút đi vào, nhưng trong quá trình này đối với Dạ Mặc Nhiễm cũng là một loại tra tấn, trong đáy lòng trào ra một loại ngứa ngáy khó có thể diễn tả bằng lời, còn kèm theo một loại hư không muốn Phương Cẩm lập tức hung hăng đi vào, đồng thời cũng muốn ma sát đến chỗ đang ngứa ngáy kia, thật sự chịu không được, Dạ Mặc Nhiễm khó chịu vặn vẹo rên rỉ, nâng lên hai chân muốn tốc độ nhanh thêm một chút, Phương Cẩm lần nữa hôn lên môi cậu, dùng thân thể để ngăn hành động cậu đang làm có thể làm bản thân bị thương, tốc độ dưới thân cũng chậm rãi nhanh hơn.

Hơi thở *** mỹ thân nhiên phát tán ra ngày càng nồng đậm, giường lay động càng lúc càng nhanh, hơi thở cũng càng lúc càng dồn dập. Phương Cẩm một tay ôm lấy thắt lưng Dạ Mặc Nhiễm một tay bộ lộng lên xuống cho cậu càng ngày càng có kỷ xảo, hai người đồng thời đạt tới cao trào, Dạ Mặc Nhiễm thỏa mãn ừ dài một tiếng, mềm mại nằm trên giường mồ hôi đầm đìa, Phương Cẩm nhìn người đang nằm phát giác cho dù có nhìn ngắm bao lâu cũng cảm thấy không đủ, yêu thương hôn lên mồ hôi trên trán cậu, kéo cậu vào lòng ôm thật chặt, cả đời này cũng không mong điều gì hơn thế.

Nhìn Phương Cẩm lại nổi lên dục vọng, nhớ đến lần trước anh vì lo nghĩ cho thân thể của mình mà cố gắng khắc chế dục vọng, Dạ Mặc Nhiễm giống như bồi thường lại quán quít lấy anh lại tới thêm một lần nữa, cuối cùng cậu mệt đến ngất đi lúc nào cũng không biết, còn vẫn đang suy nghĩ thể lực của Phương Cẩm thật quá tốt đi, có lẽ nếu bây giờ tang thi đột nhiên chạy vào, thì anh cũng có thể ôm cậu chạy được rất xa

_____gạch a gạch_____

Ngẫu Hồ hôm nay quả nhiên thác giải đã edit được 4 chương groy nè *tung bông*... định mần thêm cơ mà tiệm nét đến lúc đóng cửa rồi *nhún vai* ngày mai mần tiếp vậy.. cá tặc từng ngủ ngon... m.n ngủ ngon *la to* m.n phải nhớ hôn thưởng cho Hồ nga

~~

107. Chương 107: Anh Nhất Định Sẽ Sống Lâu Hơn Em

Dạ Mặc Nhiễm ngủ thẳng đến nửa đêm bị đói tỉnh, Phương Cẩm cảm giác được cậu tỉnh liền mở to mắt nhìn cậu “Đói bụng sao? Muốn ăn gì anh đi lấy”.

Dạ Mặc Nhiễm ở trong lòng Phương Cẩm cọ cọ, thanh âm mang theo nồng đậm giọng mũi “Kia còn không bằng em lấy từ trong không gian ra”.

Dạ Mặc Nhiễm từ trong không gian lấy ra một trái dưa hấu nhỏ, sau khi cắt ra lại lấy thêm cái muỗng, Phương Cẩm ngồi xuống ôm lấy cậu, Dạ Mặc Nhiễm tựa vào trong lòng anh sau đó là anh một miếng em một miếng ()

Tự mình ăn hai miếng lại uy cho Phương Cẩm một miếng, rất nhanh liền ăn hết một nửa, một nửa còn lại cậu ăn thêm mấy miếng nữa liền đưa hết cho Phương Cẩm, tựa vào trong lòng anh chờ anh ăn xong “Cẩm, nếu tang thi giết mãi cũng không hết thì phải làm sao bây giờ? Nếu có một ngày con người cũng bị tuyệt chủng giống như khủng long thì phải làm sao bây giờ? Nếu chúng ta quay về thành phố B thì lập tức tìm người điều chế ra một loại thuốc có thể để chúng ta chết trong lúc ngủ được không? Em không muốn bị tang thi ăn thịt”.

“Được”.

Dạ Mặc Nhiễm cười nhẹ “Đồng ý nhanh như vậy, em còn tưởng anh sẽ nói chúng ta nhất định sẽ cố gắng sống thật lâu chứ”.

“Sẽ không”.

Dạ Mặc Nhiễm khó hiểu ừ một tiếng “Cái gì sẽ không?”.

Phương Cẩm nhìn vào mắt người trong lòng “Nếu sống mà quá thống khổ, anh sẽ không yêu cầu em tiếp tục sống”.

Dạ Mặc Nhiễm có chút mệt mỏi, mí mắt ngày càng nặng “Còn anh?”.

“Đi cùng em”.

Kéo tay Phương Cẩm qua, đem tay mình đặt vào trong tay anh “Anh phải hứa với em, mặc kệ là đi đâu anh đều phải ở bên cạnh em, cho nên trước khi anh chết nhất định phải giết em, em không muốn trở thành người bị lưu lại, Cẩm...đừng để em phải sống một mình, em nhất định sẽ rất thống khổ, rất thống khổ”.

“Được, anh hứa với em, nhất định sẽ không để một mình em lưu lại, anh nhất định sẽ sống lâu hơn em”.

Sáng sớm Tá Thỉ bận rộn trong phòng bếp, trong căn phòng này không có điện cũng không có nước, mà thức ăn trong bao Dạ Mặc Nhiễm đưa ra có một số loại đặc biệt. Rau dưa, trái cây đều còn tươi, số thức ăn này trong thời buổi hiện tại còn quý hơn cả thịt rỗng.

Chờ Dạ Mặc Nhiễm đi xuống mọi người đều đã có mặt đầy đủ trong phòng khách, ánh mắt Dư Vi sừng hồng như trái đào, nhưng cũng xem như là tạm chấp nhận sự thật rồi. Ngay từ đầu nàng vốn đã không có cảm giác an toàn, Dạ Mặc Nhiễm hoàn mỹ đến nỗi nàng cứ nghĩ cậu giống như là ngọn gió, mãi mãi cũng không thể nắm trong tay. Nếu không phải vì suy nghĩ này, hôm sinh nhật nàng cũng sẽ không say đến như vậy, mất đi chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Tá Thỉ mang bữa sáng đều đặt trên bàn “Anh Cẩm, Nhiễm thiếu gia, bữa sáng đều đã chuẩn bị xong rồi”.

Dạ Mặc Nhiễm từ cầu thang đi xuống trực tiếp ngồi vào bàn ăn, Phương Cẩm luôn đi theo sau cậu cũng ngồi xuống bên cạnh. Tiểu Võ đã sớm chờ không kịp vội vàng từ ghế sofa nhảy xuống chạy đến bên bàn ăn, Tá Thỉ kéo lại tiểu Võ giống như đang bắt lấy con chó nhỏ “Cậu là quỷ đói đầu thai sao, lần sau tôi sẽ bỏ thuốc diệt chuột vào thức ăn, độc chết cậu”. (_)

Tiểu Võ vừa ăn trái cây vừa trừng mắt con người lòng dạ đen tối này, Lí Băng Băng, Hình Dao, Lan Dương đều đi đến bên bàn ăn ngồi xuống, bọn họ cảm thấy thật khác thường, nhưng cũng rất ăn ý đều không hỏi gì. Những người trên ghế sofa nhìn thức ăn trên bàn, nào là rau dưa, nào là trái cây, còn có cả nước trái cây cũng sữa tươi, vào thời điểm mặt thể này thì những thức ăn trên bàn cũng không khác gì bữa tiệc mãn hán*.

Dạ Mặc Nhiễm liếc mắt nhìn sang bên kia, tuy rằng là bọn họ phản bội cậu trước, nhưng cậu lại không hề hận bọn họ. Tốt xấu gì cũng là tình cảm nhiều năm, Dạ Mặc Nhiễm cũng không đành lòng “Tá Thỉ, đem một ít thức ăn đưa cho bọn họ đi”.

Tá Thỉ nhìn qua Phương Cẩm rồi mới đứng lên đi vào phòng bếp lấy một ít thức ăn ra đưa cho bọn họ “Cái này Nhiễm thiếu gia kêu tôi đưa cho các người”.

Kha Dịch Ân nhìn Dạ Mặc Nhiễm vẫn đang cúi đầu ăn không nói gì, nở nụ cười có chút chua xót “Dạ, xin lỗi cậu,còn có...cám ơn”

Dư Vi vẫn không dám nhìn Dạ Mặc Nhiễm vừa ăn vừa im lặng khốc, Kha Dịch Ân im lặng không nói gì đưa khăn tay cho cô. Ba người còn lại thì Mạc Đốn có vẻ hoạt bát nhất vừa ăn vừa hỏi Kha Dịch Ân “Dịch Ân, bạn của cậu có phải là không gian dị năng giả hay không? Nếu không bây giờ làm sao còn có mấy món này để ăn?”.

Kha Dịch Ân lắc đầu “Cậu lo ăn đi, chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi”.

Mạc Đồn nhún nhún vai tiếp tục ăn, Dạ Mặc Nhiệm ăn xong đi loanh quanh phòng một chút, kéo bức màn ra nhìn bên ngoài cảm thấy có chút kỳ quái “Cẩm, anh có phát hiện là tang thi không dám lại gần chỗ này hay không?”.

Phương Cẩm gật gật đầu, chuyện này anh đã sớm phát hiện ra, nhưng anh muốn để cho Dạ Mặc Nhiệm nghỉ ngơi thêm một chút rồi tính tiếp nên vẫn chưa nói. Dạ Mặc Nhiệm quay về sô pha ngồi xuống, tự nhiên tựa vào người Phương Cẩm “Địch Ân, các người bị kẹt lại trong này lâu như vậy, không có tang thi xông vào đây hay sao?”.

Kha Địch Ân lắc đầu “Không có, nếu không phải mỗi lần ra ngoài xem xét vẫn thấy một hai tên tang thi, bọn tôi còn tưởng chỗ này không có tang thi đó, không biết vì sao bọn chúng không tấn công vào đây, bọn tôi cũng không có biện pháp nào để thoát ra ngoài”.

Dạ Mặc Nhiệm gổi đầu lên nhìn Phương Cẩm im lặng nửa ngày cũng không nói gì, tiểu Võ nhìn trái rồi lại nhìn phải, thấy Lan Dương vẻ mặt có chút âm trầm nói “Chỗ này có phải là có cái gì đó ma quái hay không? Cho nên tang thi mới không dám đi xông vào?”.

“Tiểu Võ”.

“Sao?”.

Tiểu Võ vội vàng quay đầu nhìn Dạ Mặc Nhiệm “Hôm qua có bao nhiêu tang thi đuổi theo phía sau chúng ta?”.

Tiểu Võ cố gắng nhớ lại, rồi lại đếm a đếm. Tá Thỉ liền trực tiếp trả lời “Khoảng năm, sáu tên”.

Dạ Mặc Nhiệm gật gật đầu đứng lên mở cửa đi ra, Phương Cẩm vĩnh viễn đều đi bên cạnh cậu. Tá Thỉ cũng tiểu Võ vội vàng đuổi theo. Kha Địch Ân muốn cản Dạ Mặc Nhiệm lại “Dạ, cậu định làm gì? Cho dù chỉ có năm sáu tên tang thi, nhưng chúng ta cũng không thể toàn bộ ứng phó, ở đây còn có bốn nữ sinh”.

Dạ Mặc Nhiệm lạnh lùng nhìn hắn “Sau đó thì sao? Thức ăn của các người còn lại được bao nhiêu? Có thể chịu đựng được bao lâu?”.

Nói xong cậu mở cửa đi ra ngoài, cậu đứng trong sân quan sát tình hình bên ngoài. Những tang thi này nhìn thấy trong sân có người cũng chỉ có đứng đó rít gào, không có xông lên, rõ ràng chính là không dám xông lên.

Dạ Mặc Nhiệm quan sát tình hình xung quanh, ngoại trừ những dây thường xuân bò đầy trên tường thì xung quanh căn phòng này cũng không thấy có gì đặc biệt. Đám người tiểu Võ cũng phát hiện ra chuyện này “Mặc Nhiệm bọn chúng rốt cục là đang sợ cái gì? Có phải là do cây cối ở đây không? Lần trước...lần trước...Tào Bản cũng là...”

Tiểu Võ nói đến một nửa liền dừng lại cũng không tiếp tục nói nữa, Tá Thỉ cùng Phương Cẩm cũng biết chuyện kia “Tiểu Võ, dùng hỏa cầu về phía đám dây leo kia thử xem”.

Tiểu Võ lập tức dùng dị năng phát ra công kích với đám dây leo, nhưng không giống với lần trước đám dây leo sẽ chạy trốn, chúng đều giống như những dây leo bình thường đều bị đốt thành tro. Lí Băng Băng cùng Hình Dao cũng đi ra ngoài xem tình huống “Chắc nơi này sẽ không có loại trùng gì đó chứ?”.

“Chắc là không”. Lan Dương tuy không xác định chắc chắn, nhưng vẫn có thể phỏng đoán được “Bất luận là trùng hay là cây đều sẽ ăn thịt người, những bọn họ đã ở đây trong suốt một tuần mà vẫn sống rất tốt, nên sẽ không có quan hệ đến những thứ kia, chỉ là không biết nơi này còn có nguy hiểm nào khác hay không”.

Dạ Mặc Nhiệm nhắm mắt lại thông qua tinh thần lực dò xét toàn bộ phòng ở, cậu muốn xem ở chỗ này có điểm nào bất thường hay không.

Tiệc Mãn Hán: là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép trong lịch sử Trung Quốc. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo được kết hợp từ nhà thanh và nhà hán. Đợt tiệc này được tổ chức trong 3 ngày với 6 bữa tiệc, với tổng cộng 320 món, trong đó có 196 món chính và 124 món ăn nhẹ. Tùy theo cách đếm số món, ít nhất tuyệt đối cũng có 108 món. Sau khi xem trước số món. Đại tiệc được chia ra tiệc trong cung

và ngoài cung dành cho vua và các quan chức cấp khác nhau, trong đó tiệc nội cung dành cho hoàng gia và quan lớn, trong đó có quan Hán trên nhị phẩm.

Ảnh minh họa:

(Nguồn từ wikipedia và mafengwo)

Ngẫu Hồ hôm nay chỉ có thể gửi đến mọi người một chương thôi *cẩn khản*...cả ngày nay không có hột cơm vào bụng... đói chết Hồ goy...*nằm bẹp*..

Trí nhớ con cá vàng: Hồ lão phải ăn đi a

108. Chương 108: Dị Năng Thạch

Những người khác ý thức được liền im lặng, Dạ Mặc Nhiễm bất kể là khứu giác hay thị giác đều rất tốt, cho nên mọi người đều nghĩ Dạ Mặc Nhiễm đang thông qua thị giác cùng khứu giác để tìm kiếm điểm bất thường ở đây. Khoảng năm phút trôi qua thân thể Dạ Mặc Nhiễm thoáng muốn té ngã, Phương Cẩm lạnh tay lẹ mắt đỡ lấy Dạ Mặc Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm”.

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu, bộ dáng có điểm yếu đuối vô lực, Phương Cẩm đỡ cậu về phòng khách để cậu ngồi lên ghế sofa, những người khác thấy tang thi còn ở bên ngoài liền không dám đi ra vội vàng đóng cửa lại “Có chuyện gì vậy?”.

Hình Dao lo lắng nhìn Dạ Mặc Nhiễm, Kha Định Ân sắc mặt có chút ngưng trọng nhìn đám người vừa đi vào “Mặc Nhiễm sao vậy? Bên ngoài có cái gì?”.

Chờ choáng váng qua đi, Dạ Mặc Nhiễm ngồi dậy xoa xoa cái trán “Tôi không sao”.

Suy nghĩ một chút lại nói “Tá Thỉ anh ở lại đây, Cẩm, tiểu Võ chúng ta cùng nhau đi xuống tầng hầm ngầm”.

Phương Cẩm vội vàng đỡ Dạ Mặc Nhiễm đứng không vững “Để anh đi, em nghỉ ngơi”.

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu tỏ vẻ không sao “Em thật sự không sao”.

Kha Định Ân nghi hoặc nhìn Dạ Mặc Nhiễm “Tầng hầm ngầm? Từ khi đến đây chúng tôi đã tìm qua rất nhiều lần cũng không phát hiện tầng hầm ngầm nào”.

Dạ Mặc Nhiễm cũng không trả lời hắn, xoay người đi ra ngoài, Phương Cẩm ôm cậu, tiểu Võ đi theo phía sau, Tá Thỉ ở lại theo lời Dạ Mặc Nhiễm, đi đến phía sau phòng ở, Dạ Mặc Nhiễm nhìn quanh bốn phía sau đó chỉ vào một buổi cỏ “Bên dưới có cửa, mở ra đi bên trong có thứ gì đó mà tang thi sợ không dám xông vào”.

Tiểu Võ vừa kéo cổ ra vừa nói “Nếu chúng ta lấy được thứ bên trong, có phải tang thi sẽ không dám đến gần chúng ta hay không?”.

“Bất luận là người hay là động vật, đều sẽ sợ thứ gì mạnh hơn mình, thứ bên trong làm cho tang thi e sợ nên nó so với tang thi còn đáng sợ hơn”.

Tiểu Võ tay vừa chạm vào cửa sắt vừa định mở ra liền dừng lại “A? vậy chúng ta xuống đó để làm gì? Lỡ chúng ta không đối phó được với nó thì sao, hay là chúng ta vẫn để nó ở trong này đi, chúng ta tiếp tục ở đây dù sao tang thi cũng không dám xông vào”.

Dạ Mặc Nhiễm đá tiểu Võ một đá “Nhanh lên, hiện tại mấy tên tang thi không vào được, đợi thêm mấy ngày nữa đợi cho mấy tên tang thi chết đi hoặc là bọn chúng sẽ kéo đến càng ngày càng đông, càng ngày càng đáng sợ”.

Tiểu Võ nga một tiếng liền mở cửa ra, Phương Cẩm kéo Dạ Mặc Nhiễm ra phía sau, Dạ Mặc Nhiễm cầm đèn pin, tiểu Võ cùng Phương Cẩm đều ngưng kết dị năng sẵn trong tay, Tá Thỉ là phong hệ dị năng giả

không có khả năng tạo ra ánh sáng nên cậu mới không cho hấn theo, dị năng của Phương Cẩm cùng tiểu Võ đều có thể phát ra ánh sáng, vừa vặn có thể chiếu sáng căn phòng tối này. Nhìn thấy có cầu thang đi xuống Phương Cẩm cản Dạ Mặc Nhiệm ở cửa ra vào.

“Cẩm, em muốn đi xuống”.

“Không được, em ở bên ngoài chờ”.

Dạ Mặc Nhiệm tức giận trừng mắt nhìn Phương Cẩm ngoan ngoãn đứng ở ngoài cửa ra vào, Phương Cẩm nhìn cậu rồi cùng tiểu Võ đi xuống tầng hầm, hơn nữa ngày vẫn không nghe động tĩnh gì ở bên trong, Dạ Mặc Nhiệm vẫn quyết định đi vào, cầu thang một mảnh tối đen làm cho Dạ Mặc Nhiệm có chút run run, mở thêm mấy cái đèn huỳnh quang, tầng hầm cũng được chiếu sáng thêm không ít.

“Không phải anh kêu em chờ bên ngoài rồi sao?”.

“Cẩm? Anh ở đâu? Cẩm...”

Dạ Mặc Nhiệm chậm rãi đi xuống cầu thang, tuy rằng bên dưới có ánh sáng huỳnh quang nhưng Dạ Mặc Nhiệm vẫn không dám đi ngay xuống, nghe được tiếng nói Phương Cẩm cậu liền vội vàng gọi anh, chỉ trong chốc lát liền từ chỗ rẽ ở cầu thang đi ra, vài bước liền đến bên cạnh Dạ Mặc Nhiệm ôm lấy cậu “Bên trong có thi thể, em đứng cách xa một chút”.

Tiểu Võ cũng rất nhanh chạy tới nhìn thấy Dạ Mặc Nhiệm cũng đi xuống, nhặt lên đèn huỳnh quang đặt ở bốn phía căn phòng, tuy rằng không sáng như những loại đèn kia, nhưng cũng có thể hầu như chiếu sáng được toàn bộ tầng hầm ngầm, nói là thi thể không bằng nói là một tên tang thi khô quắt bị trói ở trên tường, bị rất nhiều vòng sắt trói lại.

“Mặc Nhiệm, đây là cái gì? Nó giống như là đã chết, nhưng cũng không thấy có thương tích gì trên người, có khi nào nó đột nhiên tỉnh dậy tấn công chúng ta không?”.

Dạ Mặc Nhiệm nhắm mắt lại thông qua tinh thần lực cảm ứng, phạm vi ngày càng thu nhỏ, Dạ Mặc Nhiệm rất nhanh liền cảm ứng được trong đầu tên tang thi kia có cái gì đó chứa đựng sức mạnh tương tự như tinh thạch. Tiểu Võ tìm được một thanh sắc khá dài dùng để khều khều tang thi xem xem nó chết hay chưa, tang thi đột nhiên mở mắt dùng lực muốn thoát khỏi vòng sắt, cất lên tiếng tru thật dài xông lên muốn tấn công những người phía trước.

Phương Cẩm một tay kéo Dạ Mặc Nhiệm ra phía sau tay còn lại ngưng kết dị năng đánh về phía tang thi, tang thi tránh đi sau đó nhảy lên trên bám vào trần nhà mà không bị rớt xuống, tiểu Võ đánh ra hai hỏa cầu về phía tang thi, tang thi bị đánh trúng liền nhào xuống hướng về phía Dạ Mặc Nhiệm, Phương Cẩm rất nhanh liền phát ra công kích kéo Dạ Mặc Nhiệm chạy ra bên ngoài.

Tang thi thấy bên dưới không có người vội vàng nhảy đến cầu thang ngăn những người muốn chạy trốn lại, Phương Cẩm đẩy Dạ Mặc Nhiệm về phía tiểu Võ, anh chuyên tâm cùng tang thi đánh nhau, tiểu Võ ôm Dạ Mặc Nhiệm đang ngã tới, lập tức giúp Phương Cẩm chăm sóc Dạ Mặc Nhiệm, Phương Cẩm dụ tang thi đến giữa phòng “Mang tiểu Nhiệm đi ra ngoài”.

Tiểu Võ vội vàng kéo Dạ Mặc Nhiệm đi lên cầu thang, Dạ Mặc Nhiệm tránh khỏi tay tiểu Võ, trong tay cậu bắt đầu ngưng kết dị năng, ban đầu là bông tuyết nhỏ từ từ lại lớn dần chờ đợi cơ hội “Cẩm, tránh ra”.

Phương Cẩm nghe theo lời Dạ Mặc Nhiệm liền tránh xa một khoảng, Dạ Mặc Nhiệm đánh đóa liên hoa về phía đầu tang thi, liên hoa vừa rời khỏi tay cậu liền phân tán thành nhiều cánh hoa, cũng không biết là đánh như thế nào chỉ thấy tang thi tru lên đầy đau đớn, sau đó nhìn thấy tang thi bị cắt ra thành nhiều mảnh nằm rải rác trên mặt đất.

Dạ Mặc Nhiệm lập tức dựa vào tường thở hổn hển, Phương Cẩm vội vàng chạy lại chỗ cậu, ôm cậu mà trấn an, tiểu Võ im lặng cả nửa ngày mới nói chuyện được “Oa~.. Mặc Nhiệm dị năng của cậu từ khi nào đã thay đổi rồi, lần trước không giống như vậy a~,cậu lại mạnh hơn sao?”.

Dạ Mặc Nhiệm tựa vào người Phương Cẩm “Trong óc của tang thi có gì đó, mau lấy ra, tang thi bên ngoài không còn điều gì cố kỵ nữa rất nhanh sẽ xông vào đây”.

Tiểu Võ đến bên xác của tên tang thi, dùng thanh sắt tìm kiếm một chút, một viên đá sáng sáng lăn ra ngoài, tiểu Võ thuận tay liền nhặt lên “Mặc Nhiễm, là cái này sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm gật gật đầu, Phương Cẩm mang Dạ Mặc Nhiễm rời khỏi tầng hầm, còn chưa đi tới cửa đã nhìn thấy tang thi đang leo qua cửa sắt mà vào. vừa kéo Dạ Mặc Nhiễm chạy vừa gọi tiểu Võ “Kêu bọn họ trèo tường đi ra ngoài”.

Trèo tường là chuyện khi đi học vẫn thường hay làm, Phương Cẩm nhìn bên ngoài tường có nguy hiểm gì không, liền đưa tay ra “Đưa tay cho anh”.

Dạ Mặc Nhiễm tuy thường đánh nhau, một ít trò chơi của học sinh xấu cậu cũng thử qua, nhưng trèo tường trốn học thì cậu chưa bao giờ làm, bởi vì nếu cậu không muốn học cũng không cần trèo tường, cứ hiên ngang tiêu sái đi ra ngoài cũng không ai ngăn cản cậu. Tuy nói vậy, nhưng chưa ăn thịt heo cũng phải nhìn qua heo chạy, cứ bắt chước như Phương Cẩm chạy lấy đà hai bước phóng lên, nắm lấy tay Phương Cẩm lập tức liền leo được lên tường,

_____gạch a~ gạch_____

Ngẫu Hồ hôm nay đã quay lại, tự hỏi liệu có thể mần được 5 chương trong tối nay hay không *quyết tâm-ing*

109. Chương 109: Bị Thực Vật Đuổi Giết

Những người khác đang từ trong phòng chạy ra, Tá Thỉ và tiểu Võ cũng đều là cao thủ trèo tường, kéo Lí Bằng Bằng lên, mặc kệ những người khác, nếu chết thì xứng đáng đều tự bọn họ đi. Lan Dương thấy Hình Dao không ai giúp đành phải kéo Hình Dao, phía sau căn nhà là ngã tư đường, có khá nhiều xe bị hư hỏng, thậm chí còn có tay chân bị hư thối, giời bọ bu quanh

“Anh công em”.

Phương Cẩm ngồi xổm xuống trước mặt Dạ Mặc Nhiễm “Em không sao, đừng để trễ thời gian”.

Người trong phòng rất nhanh liền chạy đến, cả đám người không biết phải chạy đi đâu, đành dựa theo trực giác tìm nơi an toàn mà trốn. Khi tiểu Võ cùng Tá Thỉ chuẩn bị chạy vào một căn nhà trông có vẻ tồn tại không nghiêm trọng lắm, Dạ Mặc Nhiễm liền hô to “Đừng vào”.

Dạ Mặc Nhiễm kéo tay Phương Cẩm tiếp tục chạy về phía trước, tìm qua một vài xe thoát nhìn bị hư hỏng nghiêm trọng lắm thử xem còn chạy được hay không, sau khi thử vài lần, Tá Thỉ phát hiện được một chiếc xe nằm ở phía sau căn nhà lớn vẫn còn chạy được. Phương Cẩm nhanh chóng kéo Dạ Mặc Nhiễm lên xe, những người phía sau cũng vội vàng chạy lên, Tá Thỉ đang khởi động xe, tiểu Võ nhìn đám tang thi đang đuổi đến gần gấp tới độ giờ chân “Anh làm nhanh lên a~, bọn chúng sắp đuổi tới rồi, nhanh lên, nhanh lên”.

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông rốt cục xe cũng chạy được, vài giây tiếp theo có mấy tên tang thi nhào ngay vào chỗ vừa rời xe còn đậu ở đó, tiểu Võ thông qua kính xe nhìn cảnh tượng ở phía sau, nhẹ nhàng thở ra một hơi “Má ơi, cuối cùng cũng thoát được đám quỷ kia, thượng đế ơi, tôi chạy mệt muốn chết rồi nè”.

Uống gần nửa chai nước Dạ Mặc Nhiễm ngã vào lòng Phương Cẩm thở dốc, Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm tìm vị trí dễ chịu nhất giúp cậu từ từ ổn định lại hô hấp. Nhìn thấy cậu gần nửa ngày cũng chưa hết mệt liền lấy thuốc suyền đã chuẩn bị ra đưa cho cậu, đây là thuốc mà anh dùng thức ăn đổi lấy được. Dạ Mặc Nhiễm nhìn anh lắc lắc đầu, tự cậu cố bình phục hô hấp. Tiểu Võ vẫn đang tập trung đánh giá tính thạch trong tay “Mặc Nhiễm, đây là cái gì? tang thi kia có phải là do dị năng giả cao cấp biến thành hay không? Sao nó lại có thứ này?”.

Dạ Mặc Nhiễm tựa vào người Phương Cẩm, cầm lấy tinh thạch dùng tinh thần lực cảm ứng một chút “Không phải, có thể khi vừa mới biến thành tang thi đã bị người ta nhốt lại, bóng tối có lợi với tiến hóa của tang thi”.

Tiểu Võ kinh ngạc há lớn miệng “Không phải chứ...chẳng lẽ sau này số tang thi bên ngoài sẽ tiến hóa trở nên giống tên tang thi trong tầng hầm, tôi thấy tên tang thi kia cũng có chút tư suy, so với đám tang thi đuổi theo chúng ta thông minh hơn một chút”.

Dạ Mặc Nhiễm đem tinh thạch đặt trong tay Phương Cẩm “Cẩm, dùng dị năng hòa tan nó”.

Phương Cẩm không suy nghĩ nhiều liền làm theo lời của Dạ Mặc Nhiễm, sau khi Phương Cẩm sử dụng dị năng, tinh thạch biến thành nhiều điểm ánh sáng rồi biến mất. Cẩm thấy sức mạnh trong cơ thể đột nhiên tăng lên, Phương Cẩm nhìn về phía Dạ Mặc Nhiễm.

Dạ Mặc Nhiễm mất sức quá nhiều có chút mệt mỏi nhưng vẫn giải thích với Phương Cẩm “Tên tang thi khi này là tang thi cao cấp, giống như dị năng giả cao cấp có tinh thạch, thông qua dị năng hấp thu tinh thạch có thể tăng cường sức mạnh cho chính mình, nói không chừng có thể sẽ được trở thành dị năng giả cao cấp”.

Dạ Mặc Nhiễm ngẩng đầu sờ sờ mặt Phương Cẩm “Nhưng mà anh cứ yên tâm, cho dù trở thành dị năng giả cao cấp anh cũng sẽ không bị gì, vì nhờ ngoại lực để tăng sức mạnh sẽ chậm hơn là tự bản thân tăng lên sức mạnh, cho nên sẽ không vì đột nhiên thay đổi mà tăng gánh nặng cho thân thể”.

Phương Cẩm điều chỉnh tư thế nằm của cậu lại một chút “Nói như vậy chẳng phải tinh thạch cũng có thể giúp em nhanh chóng khỏe lại sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm chỉ cười cười cũng không nói gì, từ từ nhắm mắt lại ngủ đi. Tuy thông qua tinh thạch có thể giúp cậu khôi phục tinh thần lực nhanh hơn một chút, nhưng không có tinh thạch cậu cũng có thể tự khôi phục, không bằng đưa tinh thạch cho Phương Cẩm giúp anh có thể nâng cao sức mạnh cho bản thân.

Nhìn thấy những chiếc xe ở ven đường, nếu chung quanh không có tang thi sẽ dừng lại để xem có thể lấy được xăng hay không, nếu không lúc xe hết xăng phải ngừng lại ở giữa đường thì rất phiền phức, cũng may có mấy chiếc xe bên trong vẫn còn một ít xăng, tìm suốt dọc đường đi cũng tìm được hai bình xăng.

Chiếc xe này chạy khá tốt, bên trong còn có phòng khách và cả một cái giường nhỏ, Phương Cẩm cũng không hề khách sáo, trực tiếp ôm Dạ Mặc Nhiễm nằm lên chiếc giường nhỏ. Dạ Mặc Nhiễm tìm vị trí thoải mái, ôm Phương Cẩm ngủ càng ngon.

Không biết ngủ được bao lâu, bỗng cảm thấy một trận trời xoay đất chuyển, Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy Phương Cẩm ôm mình thật chặt, có không ít thứ rơi trúng vào đầu làm cậu choáng váng. Không biết đụng phải chỗ nào mà trong mắt cậu chỉ thấy toàn sao là sao. Phương Cẩm dùng vài bao tay lại ra sức đánh bẻ kính thủy tinh đẩy Dạ Mặc Nhiễm ra bên ngoài, vừa ra bên ngoài Dạ Mặc Nhiễm liền bị một sợi dây leo quấn vào chân kéo cậu vào trong rừng, Phương Cẩm vội vàng dùng lõi điện tấn công vào nhằm chặt đứt sợi dây leo, dây leo nháy mắt bị đứt ra, Phương Cẩm vội ôm Dạ Mặc Nhiễm lấy những dây leo đó ra khỏi chân cậu, đỡ Dạ Mặc Nhiễm ngồi dậy, ấn vào nhân trung của cậu, lúc này cậu mới tỉnh lại.

Phương Cẩm kéo cậu chạy về phía trước, vừa chạy vừa chú ý tới dây leo ở hai bên đường đi, chưa kịp chú ý tới dưới chân Dạ Mặc Nhiễm liền bị dây leo quấn lấy té ngã, Phương Cẩm còn chưa kịp ta tay thì hỏa cầu của tiểu Võ bay đến thiêu cháy sợi dây leo đó, Phương Cẩm cũng không nói gì đỡ Dạ Mặc Nhiễm đứng dậy tiếp tục chạy về phía trước, thấy cách đó không xa có kho hàng bị bỏ hoang, không còn cách nào khác đành phải chạy vào trong trốn tạm, tiểu Võ cũng Tá Thỉ ở lại bên ngoài ra sức tiêu diệt số dây leo kia để mọi người có thời gian chạy vào trong kho hàng, sau khi vào trong kho hàng liền đóng cửa chính cùng cửa sổ lại, những người khác tìm xung quanh xem có gì có thể đốt liền gom thành một đống để nhóm lửa. Nhìn thấy dây leo không thể vào trong này được, bọn họ mới xếp ghế thành hình trong quanh đống lửa ra sức mà thở.

110. Chương 110: Có Sát Ý

Dạ Mặc Nhiễm nhân lúc mọi người còn bối rối liền giả vờ đưa tay vào trong bao để lấy đồ trong không gian ra, Phương Cẩm kiểm tra cái trán bị thương của Dạ Mặc Nhiễm, anh cẩn thận rửa sạch, sau khi dán xong băng dính mới nhẹ nhàng thở ra

“Có ai bị thương do dây leo tạo ra hay không?”.

Trên người mỗi người ở đây đều bị thương, lớn có mà nhỏ cũng có, Kha Dịch Ân cảm thấy kỳ quái vì sao Lan Dương lại hỏi như vậy “Có chuyện gì sao? Những dây leo kia rốt cục là cái gì vậy?”.

Lan Dương ánh mắt ám trầm “Tôi có một người đồng đội trên người có vết thương, sau khi bị dây leo kia quấn lấy không lâu...đã bị...”

“Ăn”

Tiểu Võ nói tiếp câu nói còn dở dang của Lan Dương “Mọi người tự lo tốt cho bản thân, nếu vết thương bị dây leo đụng phải chúng sẽ chui vào trong da, sau đó từ từ quần lấy nội tạng, cuối cùng sẽ bị đau chết”.

Dạ Mặc Nhiễm bị ngã, đầu óc còn có chút choáng váng, nhưng khi nhớ lại cái chết của Tào Bân liền ngồi dậy kiểm tra xem trên người Phương Cẩm có bị thương hay không. Nhìn thấy lưng của Phương Cẩm bị trầy một mảng lớn, ngón tay nhịn không được mà phát run

“Tiểu Nhiễm, anh không sao, dây leo chưa đụng tới anh, nhanh cho anh kiểm tra chân cho em”.

Dạ Mặc Nhiễm ngồi im mặc cho anh kiểm tra, cậu biết nếu anh không tự kiểm tra sẽ không yên tâm. Ngoại trừ lúc ngã xe bị đụng vào đầu, thì trên người cậu cũng không có vết thương nào khác. Dạ Mặc Nhiễm kéo Phương Cẩm lên đưa lưng về phía mình, cởi áo anh ra để kiểm tra, dùng khăn mặt đã thấm sẵn nước trong hồ từng chút từng chút lau vết thương trên người anh cho đến khi trên lưng anh chỉ còn lại những dấu mờ nhạt. Sau lại xác định thấy trên người anh không còn vết thương nào mới yên tâm nằm trong lòng anh nghỉ ngơi, còn vài giờ nữa là trời sáng, trong lòng bọn họ ai cũng cầu mong trời mau sáng một chút.

Tá Thỉ nhìn Kha Định Ân “Vì sao lại lật xe?”.

Kha Định Ân cũng không biết vì sao lại bị lật xe chỉ có thể lắc lắc đầu, Lí Băng Băng vẫn còn nhớ rất rõ lúc cô rời khỏi xe thì nhìn thấy bánh xe bị rất nhiều dây leo quần lấy

“Chắc là những dây keo đó quần lấy bánh xe, nên xe mới bị lật”.

Lan Dương thần sắc ngưng trọng nhìn tiểu Võ “Cậu còn nhớ hay không, những dây leo hôm nay chúng ta gặp khác với trước kia, tốc độ của bọn chúng nhanh hơn, còn thông minh hơn nữa, đầu tiên là lật xe sau đó lại giết người”.

Tiểu Võ dùng thanh sắt vừa nhặt được vẽ loạn trên mặt đất “Mau suy nghĩ cách để thoát thân đi, những thứ kia hình như ngửi được mùi máu, trong chúng ta hầu như ai cũng bị thương, đối với những thứ kia chính là một buổi tiệc Mãn Hán a~”.

Ánh mắt của Dư Vi chưa bao giờ rời khỏi Dạ Mặc Nhiễm, Kha Định Ân thấy cô như vậy trong mắt chỉ có ưu thương. Mạc Đốn lắc đầu nhìn Chu Dịch, bây giờ là lúc nào mà đám người này còn lo nói chuyện yêu đương, Trương Mẫn ngồi dưới đất ôm lấy chân mình, nhìn đồng lửa ánh mắt chứa đầy bối rối. Lí Băng Băng đi qua vỗ vỗ lưng cô “Đừng sợ, nhất định sẽ có biện pháp”.

Trương Mẫn nhìn đồng lửa cười khổ “Tôi chỉ hy vọng lúc chết đừng quá đau đớn”.

Trương Dịch ôm Trương Mẫn vào trong ngực “Mẫn Mẫn, đang nói bậy gì đó, chúng ta cũng gần đến căn cứ rồi, yên tâm đi, sẽ không sao đâu”.

Ngoại trừ Dạ Mặc Nhiễm không có ai chú ý đến Hình Dao vẫn đang im lặng, trong lúc bị đám dây leo đuổi theo, Dạ Mặc Nhiễm bị phân tâm vì cảm nhận được có dị năng dao động liên quay đầu nhìn về phía Hình Dao. Lúc gần ngã xuống vẫn nhìn về phía Hình Dao phát hiện những dây leo tấn công về phía Hình Dao đột nhiên lại đổi hướng tấn công mục tiêu khác, mọi người lúc đó vẫn lo ứng phó với đám dây leo làm gì còn thời gian để nhìn Hình Dao hoàn toàn không bị đám dây leo tấn công. Dạ Mặc Nhiễm quay đầu nhìn về phía Phương Cẩm thấy anh nhìn mình không chớp mắt, Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy an tâm liền nở nụ cười, ngồi lên người Phương Cẩm, ôm lấy cổ anh lại cảm lòng không được mà hôn môi anh.

Dạ Mặc Nhiễm là người muốn làm cái gì thì liền làm cái đó, Phương Cẩm lại là người ngoại trừ Dạ Mặc Nhiễm ra ai cũng không thèm để ý. Hai người liền như vậy không kiềm nể ai mà hôn sâu, Tá Thỉ miệng cười đến khép không được, tiểu Võ thì che mắt lại cố tình lộ ra khe hở mà nhìn bọn họ, Dư Vi lại một bộ dáng muốn khóc, ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, Mạc Đốn không được tự nhiên quay đi chỗ khác, thấy Chu Dịch đang vuốt ve lưng Trương Mẫn lại buồn bực đem tâm mắt dời về phía đồng lửa. Lúc này không ai nghĩ tới một người đang kịch liệt hôn lại phóng dao về phía Hình Dao.

Hình Dao phản ứng rất nhanh, nhưng vẫn bị dao cắt phải cánh tay. Hình Dao hoảng sợ nhìn Dạ Mặc Nhiễm “Cậu...cậu vì sao lại muốn giết tôi? Anh Phương...em chưa từng làm gì có lỗi với cậu ấy...sao cậu ấy lại muốn giết em?”.

Dạ Mặc Nhiễm lấy từ trong chân ra một cây chủy thủ cầm trong tay thường thức “Giết cô mà cũng cần lý do sao? Bốn thiếu gia muốn cô chết, thì cô phải chết”.

Ngạn Ngạn: Ngày mai sẽ có tiết, cũng không biết có thể viết được bao nhiêu, cố gắng hết sức vậy

Trí nhớ con cá vàng: Ngạn Ngạn cố lên, Ngạn cố lên *bung lụa bảy màu*

111. Chương 111: Loại Bỏ Kẻ Thứ Ba

Đột nhiên xảy ra biến cố, cả đám người không ai biết xảy ra chuyện gì đều hướng ánh mắt nhìn Dạ Mặc Nhiễm. Tiểu Võ cùng Tá Thỉ đương nhiên không bao giờ chỉ trích việc làm của Dạ Mặc Nhiễm, trực tiếp đi đến bên cạnh cậu chứng tỏ lập trường, Lan Dương đương nhiên cũng biết Dạ Mặc Nhiễm sẽ không vì việc tranh giành người yêu mà làm ra việc này, tuy không hiểu nguyên nhân, nhưng Lan Dương vẫn lựa chọn Dạ Mặc Nhiễm. Lí Băng Băng và Hình Dao cũng không có cảm tình gì nên cũng đứng lên đi về phía Dạ Mặc Nhiễm. Chu Dịch và Mạc Đốn đều là thanh niên nóng tính, đối với cô gái yếu đuối như Hình Dao đều sinh ra tâm muốn bảo hộ, lập tức liền đứng ra chỉ trích Dạ Mặc Nhiễm.

“Cậu muốn làm gì? Giết người cũng phải có lý do, Hình Dao đã làm gì sai, cậu là nam nhân mà lại ra tay với một cô gái như vậy, đúng là đồ đồng tính luyện ái, lòng dạ hẹp hòi”.

Phương Cẩm lạnh lùng nhìn Mạc Đốn, trong nháy mắt phóng ra lãnh khí làm cho tất cả những người ở đây ngoại trừ Dạ Mặc Nhiễm đều run mình, Dạ Mặc Nhiễm kéo bàn tay đang chuẩn bị ngưng kết dị năng của Phương Cẩm lại, nhìn Mạc Đốn cười cười.

“Anh là đại nam nhân có bản lĩnh, vậy thì đừng đi theo chúng tôi, bây giờ anh liền mang cô ta lăn đi chỗ khác, nếu không lăn, tôi nhất định giết”. (^)

Hình Dao vừa ôm cánh tay chảy máu vừa không ngừng khóc, bộ dáng thật thê thảm đáng thương “Anh Phương...vì sao...vì sao cậu ấy lại đối xử với em như vậy...anh Phương em không có làm chuyện gì sai...vì sao lại muốn giết em...chẳng lẽ đây chính là cách báo ân mà anh đã nói với baba em sao”.

Vừa dứt lời Dạ Mặc Nhiễm liền phóng chủy thủ về phía Hình Dao, Chu Dịch vội vàng kéo Hình Dao tránh khỏi công kích của Dạ Mặc Nhiễm. Mạc Đốn tức giận xông lên muốn đánh nhau với Dạ Mặc Nhiễm liền bị Trương Mẫn kéo lại “Buông ra, loại cảm thú mà cả nữ nhân cũng không bỏ qua, sao em còn muốn bảo hộ hắn?”.

Chu Dịch ngăn Mạc Đốn lại “Cậu muốn làm gì, muốn chết sao, không thấy đám người bên kia đều là dị năng giả sao? Tùy thời đều có thể lấy đi cái mạng nhỏ của cậu đó”.

Dạ Mặc Nhiễm đá chân tiểu Võ, ném tiểu Võ giống như bị què té vào ngực Tá Thỉ “Dị năng giả đừng nhúc nhích”.

Tiểu Võ ôm chân nghẹn khí, Tá Thỉ xoa xoa ngực ánh mắt đầy vô tội nhìn Dạ Mặc Nhiễm, Dạ Mặc Nhiễm nắm tay đang ngưng kết dị năng của Phương Cẩm “Tiểu Võ, lấy chủy thủ về đây cho tôi”

Tiểu Võ nghe rằng trợn mắt đi lấy chủy thủ về. Dạ Mặc Nhiễm lạnh lùng nhìn Hình Dao “Khi trời sáng cô liền rút cho tôi, nếu không tôi chắc chắn sẽ giết cô, nói cho cô tỉnh, nếu cô muốn làm chuyện xấu cũng phải biết xem thực lực của đối thủ, đừng nghĩ rằng có thể giấu diếm tất cả mọi người, nếu cô lại muốn làm chuyện gì thì tôi nhất định bắt cô phải trả giá đắt”.

Kéo Phương Cẩm tiếp tục ngồi xuống ghế, tiểu Võ và Lan Dương cũng ngồi xuống, Kha Dịch Ân nhìn nhìn Dạ Mặc Nhiễm lại nhìn về phía Hình Dao, Mạc Đốn biết hắn đang do dự “Anh đừng thị phi bất phân như vậy, còn muốn đi qua với loại người lãnh huyết vô tình như vậy sao, cẩn thận có ngày anh chết như thế nào cũng không biết”.

“Câm miệng, Nhiễm không phải người như vậy”. Dư Vi trừng mắt liếc Mạc Đốn.

Mạc Đốn rống lại Dư Vi “Đầu óc cô có vấn đề sao, bạn trai cũ của cô vì tranh giành nam nhân mà muốn giết người, cô thanh tỉnh một chút đi”.

Dư Vi còn muốn tranh chấp với Mạc Đồn thì bị Kha Dịch Ân giữ lại “Được rồi, Dạ đánh người là sự thật có gì phải tranh cãi”.

Dư Vi nhìn Kha Dịch Ân “Anh cũng biết Nhiễm là người thế nào mà? Dịch Ân, anh và Nhiễm làm việc cùng nhau suốt năm năm, Nhiễm là người thế nào không lẽ anh còn chưa hiểu, anh sao có thể đứng về phía người khác mà chỉ trích Mạc Nhiễm được”.

“Trước kia tôi cho là tôi hiểu cậu ấy, hiện tại tôi một chút cũng không hiểu, Dư Vi em không thấy sao? Cậu ấy cùng một nam nhân chung một chỗ, lại còn vì người nam nhân này mà đánh người, đây đều là sự thật”.

Dư Vi nhìn Kha Dịch Ân giống như nhìn thấy người lạ, dùng sức bỏ tay hấn ra đi về phía Dạ Mạc Nhiễm. Nhìn Dạ Mạc Nhiễm đang tựa vào lòng Phương Cẩm có chút ảm đảm liền tiêu sái đi qua ngồi cạnh Lí Băng Băng.

Hình Dao đứng bên cửa sổ trầm mặc không nói gì, Dạ Mạc Nhiễm cảm giác được hơi thở của cô thay đổi, vội vàng lấy vũ khí trong không gian ra đưa cho mỗi người một cái “Tự lo tốt cho mình, không ai rảnh bận tâm các người”. (^)

Dư Vi im lặng vừa rơi nước mắt vừa gật đầu vẫn không dám nhìn thẳng Dạ Mạc Nhiễm, dây leo bên ngoài đột nhiên công kích vào, đánh vỡ cửa kiếng rồi hướng về phía Dạ Mạc Nhiễm công kích.

“Không được dùng dị năng”.

Tuy không rõ vì sao Dạ Mạc Nhiễm lại không cho bọn họ sử dụng dị năng, nhưng vẫn rất nghe lời dùng vũ khí trong tay để chống lại đám dây keo đáng ghét kia (_)

Dạ Mạc Nhiễm buông Phương Cẩm ra bay về phía Hình Dao, dây leo bên ngoài xông vào càng lúc càng nhiều tạo thành một bức tường che cho Hình Dao, đồng thời bọn chúng quấn lấy người Dạ Mạc Nhiễm bao phủ lấy toàn bộ người cậu.

“Tiểu Nhiễm”

“Nhiễm”

“Mạc Nhiễm”

Một đám người kinh hoảng gọi to Dạ Mạc Nhiễm, Hình Dao cười lạnh một tiếng “Tôi còn tưởng cậu rất lợi hại, bất quá cũng chỉ có như vậy”.

Bị một màn này làm mọi người kinh ngạc, Mạc Đồn cũng không biết phải phản ứng như thế nào “Hình ...Hình Dao...cô”.

Hình Dao quay đầu nhìn bọn họ, ánh mắt đầy vô tình cười lạnh với bọn họ “Anh Phương, chỉ cần anh đi theo em, em cam đoan mấy thứ này tuyệt đối sẽ không làm anh bị thương”.

Phương Cẩm thật hận giờ phút này không thể đem cô gái trước mắt này thiên đao vạn quả. Dây leo quấn lấy Dạ Mạc Nhiễm bỗng nhiên bị cắt thành từng mảnh nhỏ, Dạ Mạc Nhiễm vẫn bình an vô sự đứng tại chỗ.

“Xem ra chưa đến phút cuối cô vẫn chưa chịu bỏ cuộc, vốn muốn niệm tình người cha đáng thương của cô mà cho cô một cơ hội, hiện tại cô lại muốn chết như vậy thì tôi chỉ có thể giúp cho cô mà thôi” (_)

Hình Dao trừng lớn ánh mắt không thể tin nhìn Dạ Mạc Nhiễm vẫn không có việc gì đứng ở đó “Sao có thể, sao cậu có thể không có việc gì”.

Dây leo đang hướng đám người tiểu Võ đột nhiên không công kích nữa đều dừng lại chuyển hướng về phía Dạ Mạc Nhiễm. Liên hoa chậm rãi xuất hiện trong Dạ Mạc Nhiễm chậm rãi lớn dần, sau đó liên hoa chậm rãi tách ra từng cánh nhỏ sát bên cắt đứt tất cả dây leo, mảnh sương mù trong mắt Hình Dao ngày càng đậm, cô nhìn thấy Dạ Mạc Nhiễm đang tiến về phía mình, mảnh liên hoa trong tay Dạ Mạc Nhiễm không ngừng cắt đứt dây leo của cô. Trước khi Hình Dao kịp chạy trốn, Dạ Mạc Nhiễm dùng hai ngón tay giữ lấy một cánh liên hoa phóng về phía Hình Dao. Hình Dao ôm hai mắt của mình đau đớn vận vẹo kêu la thảm thiết “A...mắt của tôi...mắt của tôi...Dạ Mạc Nhiễm tôi có thành quỷ cũng tuyệt đối không buông tha cho cậu...A...mắt của tôi...A”

Khi Hình Dao bị làm mù mắt thì những dây leo đột nhiên dừng công kích tất cả đều rơi trên mặt đất, những dây ngửi được mùi máu muốn tấn công sau khi bị chặt đứt cũng nằm yên trên mặt đất không còn tiếp tục di chuyển nữa, thấy cảnh này thì kẻ ngu ngốc cũng biết được những dây leo công kích bọn họ trước đây đều do Hình Dao khống chế.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn thấy những dây leo đã nằm yên, Hình Dao không còn sử dụng được dị năng, lập tức chịu đựng không nổi mà ngã xuống. Trước khi cậu té thì Phương Cẩm đã ôm cậu vào lòng “Tiểu Nhiễm”.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn anh suy yếu tươi cười ” Để em nằm nghỉ một chút là được rồi, lại có thể tiếp tục sử dụng dị năng, em mệt quá, muốn ngủ một chút”.

Phương Cẩm kéo Dạ Mặc Nhiễm ôm vào trong ngực, tiểu Võ biết cơ thể Dạ Mặc Nhiễm khá lạnh nên đã đốt thêm mấy đồng lửa ở gần cậu. Tá Thỉ dùng vải bó nhét vào miệng Hình Dao, mấy người bị cảnh vừa rồi làm ngây ngốc thấy người nọ đã ngủ cũng không tiếp tục quấy rầy, chỉ trầm mặc tự tiêu hóa những chuyện vừa rồi

Tá Thỉ, tiểu Võ, Lan Dương thay phiên nhau canh giữ, Dạ Mặc Nhiễm vẫn ngủ đến giữa trưa mới tỉnh lại, chuyện đầu tiên chính là đuổi thất lưng, chuyện thứ hai chính là trộm hôn Phương Cẩm ()

Nhìn thấy người nào đó bị bịt miệng nhưng vẫn còn đang thở cũng không muốn ở lại đây lâu “Chúng ta đi thôi, mặc kệ cô ta, dù sau sớm muộn gì cô ta cũng bị đám dây leo đó ăn mà thôi”.

Phương Cẩm đương nhiên không bao giờ dị nghị lời nói của Dạ Mặc Nhiễm, bọn người của tiểu Võ cũng hiểu được Hình Dao là người nguy hiểm bỏ lại cũng tốt. Dạ Mặc Nhiễm vừa đứng lên lại phát hiện dường như có thêm vài người, cậu quay đầu lại lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Các người sao còn chưa lặn, sao? Còn muốn đánh nhau với bọn tôi sao”.

Bọn người của Mạc Đốn nhất thời ghen lời “Thực xin lỗi...hôm qua bọn tôi đã hiểu lầm cậu...chúng tôi xin lỗi cậu”.

Dạ Mặc Nhiễm hừ lạnh “Bổn thiếu gia không nhận, Hừ” (^)

Lời những người này tối hôm qua mắng cậu, cậu vẫn còn nhớ rất rõ, cậu đã lớn như vậy lần đầu tiên mới bị người ta mắng khó nghe như vậy. tha thứ, đại thiếu gia như cậu mới không rộng lượng như vậy. Đi được vài giờ cả đám người cứ như bị rơi xuống sông vậy, nữ sinh thì có chút muốn bị cảm nắng.

Dạ Mặc Nhiễm ngồi dưới tàng cây tựa vào người Phương Cẩm, cậu lúc này thật muốn ôm một trái dưa hấu ướp lạnh ra mà ăn “Cẩm, hôm nay thời tiết như thế nào? Sao em vẫn cảm thấy bình thường”.

“Khoảng hơn 42 độ”.

Tiểu Võ đã cởi gần hết quần áo trên xuống, cả người đều biến thành màu hồng giống như tôm bị luộc “Mặc Nhiễm, bây giờ rất cực là mặt thể hay là tận thể đây, mặt trời muốn thiêu cháy trái đất sao? Tôi cảm thấy mình giống như đang ở trên sao hỏa a~, nóng muốn chết nè”.

Dạ Mặc Nhiễm ôm lấy cổ Phương Cẩm, chỉ có như vậy mới có thể đưa nước hồ cho anh uống, nhìn thấy Tá Thỉ nóng đến cởi áo, cả người đầy mồ hôi, Dạ Mặc Nhiễm cũng cảm thấy được thời tiết như vậy thật không bình thường. Bất quá cậu vẫn cảm thấy bình thường, Phương Cẩm cũng không chảy nhiều mồ hôi, chắc là có liên quan đến nước trong hồ. Người khác cậu không lo, chỉ cần lo cho Phương Cẩm nhà cậu là được rồi.

112. Chương 112: Đoàn Xe

Cho dù bây giờ cậu muốn lo thì cậu cũng không thể đem nước trong hồ cho bọn họ uống, lần trước tuy nước hồ đã pha loãng nhưng Phương Cẩm vẫn ngủ suốt một đêm mới tỉnh lại, hiện tại đang vội vàng chạy nạn, làm sao còn dư thời gian để cho bọn họ ngủ a~ ()

Trời nóng thì chịu nóng một chút đi, tiểu Võ vừa nóng vừa khát nhìn Dạ Mặc Nhiễm càng nổi điên “Dạ Mặc Nhiễm, cậu không thể tiết chế một chút sao, trời đã nóng như vậy cậu đừng giúp bọn tôi tăng thêm nhiệt độ được không, tôi sắp chỉ còn mặc một cái quần lót thôi nè” (- -)

Vốn ban đầu chỉ dự định là đưa nước mà thôi, đưa đến đưa đi không biết như thế nào lại bắt đầu kịch liệt hôn môi, Dạ Mặc Nhiễm ôm cổ Phương Cẩm thở phò phò tròng mắt liếc về phía tiểu Võ.

“Muốn mặc quần lót thì mặc đi, cũng không biết mua loại hàng hiệu một chút, không biết thưởng thức”

()

Từ trong bao lấy ra một chai nước đưa cho tiểu Võ “Nếu còn ồn tôi cho cậu chết khát luôn”. (^)

Tiểu Võ nhận được chai nước mà còn là nước đá, cậu thật muốn lập tức quỳ xuống đất ôm lấy chân Dạ Mặc Nhiễm mà gọi – cha yêu

Lấy thêm một chai nước đưa cho Lí Bằng Bằng “Chỉ còn hai chai này thôi, uống hết sẽ không có nữa”.

“Cái gì” ~__o

Tá Thỉ và Lan Đường cùng kêu lên, sau đó không do dự mà cướp lại chai nước từ trong tay tiểu Võ, nếu giành lại chậm một chút thì chai nước đã bị tên nhóc đó uống hết rồi __

Ba người nam nhân đánh tới đánh lui để giành một chai nước, Dạ Mặc Nhiễm tựa vào người Phương Cẩm vui vẻ xem bọn họ đánh nhau “Cẩm, trước đây chúng ta đánh nhau có phải luôn như vậy hay không? Không có chút mỹ cảm nào” o()o

“Không phải, không làm trò hề giống như bọn họ”.

Dạ Mặc Nhiễm lập tức cười “Em thấy đúng vậy a~, bọn họ giống như những đứa trẻ thích lăn dưới bùn, không biết thành phố B bây giờ sao rồi, em đã kêu Thư Vĩ ở lại thành phố B chờ em, em nghĩ bây giờ chắc cậu ấy đang lo lắng sắp chết rồi”.

Dư Vi uống xong nước nhìn về phía Dạ Mặc Nhiễm lại đưa chai nước cho Kha Dịch Ân, Kha Dịch Ân do dự một chút, nhưng vẫn nhận uống mấy ngụm. Nếu không uống nước hẳn thật sự sẽ bị chết khát, đem số nước còn lại cho ba người kia, Dạ Mặc Nhiễm không phải là không thấy, nhưng cậu chỉ là giả vờ không thấy mà thôi. Phương Cẩm vẫn luôn nhìn người trong lòng, đáy mắt nơi sâu nhất tràn đầy đều là sự ghen ghét cùng thâm tình. Người này chính là như vậy, người này rõ ràng là mềm lòng muốn chết, vậy mà lại luôn làm cho người ta cảm thấy mình là một người lạnh lùng, vô tình. Cho dù người này giúp cậu, cũng sẽ không để cho cậu phát hiện ra, ngược lại sẽ thường xuyên trên chộc cậu để cậu thấy người này đặc biệt kêu ngoạ, đặc biệt muốn bị đánh. Phương Cẩm nhin không được đưa tay sờ sờ khuôn mặt non mịn của Dạ Mặc Nhiễm.

Dạ Mặc Nhiễm có chút ngoài ý muốn nhìn lên Phương Cẩm giống như đang tỉnh lại từ trong giấc mộng đang vội vàng thu tay lại, cậu cười hìhì, đặc biệt hạ lưu ôm lấy cổ Phương Cẩm, ghé vào bên tai anh nhẹ nhàng nói “Cẩm...anh đang câu dẫn em sao...ở ngoại ô này trông cũng rất hữu tình a~”(¬_¬)

Phương Cẩm vẫn là gương mặt lạnh lùng như cũ, giống như người vừa sờ mặt cậu không phải là anh, Dạ Mặc Nhiễm híp mắt lại nhìn anh trong chốc lát, đột nhiên bổ nhào vào người Phương Cẩm đè anh xuống dưới, Phương Cẩm đỡ lấy thắt lưng cậu, sợ cậu không cẩn thận từ trên người anh té xuống, Dạ Mặc Nhiễm vươn tay kéo kéo mặt anh “Đồ đáng ghét, câu dẫn em mà không thèm nhận, anh muốn em xử anh sao đây?”.

Phương Cẩm nằm yên trên mặt đất để mặc cậu muốn làm gì thì làm, cả đám người chỉ biết nhắm mắt làm ngơ, bỗng phát hiện có một đoàn xe đang chạy về phía này, tiểu Võ lập tức nhảy dựng lên, chạy hướng về phía đoàn xe. Dạ Mặc Nhiễm xoay đầu nhìn “Cẩm, có xe của quân đội, thử xem chúng ta có thể đi nhờ xe được không?”.

Phương Cẩm đỡ Dạ Mặc Nhiễm ngồi xuống, mắt nhìn chăm chăm về đoàn xe đang ở phía xa, tiểu Võ lập tức chạy đến trước mặt Dạ Mặc Nhiễm “Mặc Nhiễm, Mặc Nhiễm, đoàn xe của bọn họ là đi đến căn cứ ở thành phố B, nhưng mà đội trưởng ở đó nói nếu chúng ta muốn đi nhờ xe thì phải nộp thức ăn”.

Dạ Mặc Nhiễm quay đầu nhìn Phương Cẩm “Cẩm, anh cảm thấy sao?”.

Phương Cẩm cân nhắc một chút thì gật gật đầu “Đi xe có vẻ tốt hơn”.

Tiếp theo lại lấy bao đưa cho Dạ Mặc Nhiễm “Đưa cho bọn họ một ít thứ em không thích ăn đi”.

Dạ Mặc Nhiễm sững sốt một chút sau đó lại vui vẻ, sau đó lấy một ít thứ khó ăn chẳng hạn như bánh quy chẳng có tý hương vị gì và một vài thứ linh tinh khác. Nhưng mà nước lại không có một chai, trong tình huống hiện tại nước so với thức ăn còn quý hơn. Tiểu Võ ôm đồng thức ăn chạy đến chỗ đoàn xe phía trước, nói chuyện với những người đó một lúc liền quay về hướng Dạ Mặc Nhiễm ngoắc ngoắc tay, Phương Cẩm đỡ Dạ Mặc Nhiễm đứng lên đi về phía trước, chính là vẫn bảo trì một khoảng cách nhất định với Dạ Mặc Nhiễm.

Dạ Mặc Nhiễm ở trong lòng liên tục mắng Phương Cẩm từ đầu đến chân, sau đó không do dự mà nắm lấy tay Phương Cẩm, Phương Cẩm đương nhiên sẽ nắm lại tay cậu, vẫn tiếp tục đi về phía trước không có quay đầu nhìn cậu, đi đến gần đoàn xe liền bị một nam nhân trung niên có khí thế quân nhân chặn lại nói “Các người chỉ có năm người được lên xe”.

Tiểu Võ lập tức sững sốt “Ông khi nãy không có nói như vậy, chúng tôi đưa nhiều thức ăn như vậy sao chỉ có năm người được lên xe”.

Dạ Mặc Nhiễm kéo tiểu Võ lại lấy thêm thức ăn trong bao ra đưa cho tiểu Võ “Đưa thêm số thức ăn này, thì thêm được mấy người?”.

“Ba người”.

Dạ Mặc Nhiễm không nói gì kéo Phương Cẩm lên xe, Dư Vi nhìn Dạ Mặc Nhiễm lại kéo Kha Dịch Ân lên xe, Kha Dịch Ân có chút xấu hổ nhìn Dạ Mặc Nhiễm “Dạ...cám ơn cậu”.

Dạ Mặc Nhiễm liếc mắt nhìn hắn một cái lại tiếp tục tựa vào lòng Phương Cẩm nhắm mắt nghỉ ngơi. ba người còn lại không thể lên xe nóng vội muốn chết đành phải xuống nước cầu xin Dạ Mặc Nhiễm.

“Dạ Mặc Nhiễm, thực xin lỗi chuyện tối qua, cầu xin cậu giúp đỡ chúng tôi, chúng tôi không muốn chết ở đây, chúng tôi biết là chúng tôi sai, nhưng mà...tôi xin cậu, cho dù cậu không muốn giúp chúng tôi thì xin cậu giúp mẫn mẫn được không, xin cậu mang mẫn mẫn đi theo”.

Trương Mẫn vừa nghe lời nói của Chu Dịch xong liền nóng nảy “Anh nói cái gì, anh không đi em cũng không đi, Chu Dịch anh đừng mong có thể bỏ lại em một mình”.

Chu Dịch không quản lời nói của Trương Mẫn vẫn tiếp tục kêu la “Dạ Mặc Nhiễm, tối hôm qua Mẫn Mẫn không có mắng chửi hay làm chuyện gì thương tổn đến cậu, tôi xin cậu dựa vào chút chuyện đó mà mang Mẫn Mẫn đi”.

Dạ Mặc Nhiễm nhú mày rời khỏi lòng Phương Cẩm đứng lên nhìn bọn họ “Dựa vào cái gì, tôi cũng không phải chúa Jesus”.

Trung niên nam nhân ngăn cản Chu Dịch lại, hướng về phía trước hô to một tiếng xe liền chạy đi.

_____gạch nè_____

Ngẫu Hồ không dám chắc tối nay có thể ra thêm chương nữa, nhưng Hồ sẽ tận lực cố gắng vậy *cười toe*

113. Chương 113: Đường Về Nhà

Nhìn bóng dáng ba người càng ngày càng xa chỉ có thể thở dài, mặt Tá Thi không chút thay đổi nhìn hắn “Nếu không đành lòng sao không cho bọn họ lên xe, thức ăn chúng tôi đưa cũng không ít”.

Trung niên nam nhân rất có khí thế liếc hắn một cái “Cậu xem bây giờ là lúc nào, đồng tình sẽ nhanh đưa cậu xuống mộ mà thôi, nếu không cậu muốn như thế nào, muốn được người khác giúp đỡ đương nhiên phải trả một cái giá tương đương không nhỏ”.

Tá Thi đương nhiên cũng không phải là người lương thiện gì, những lời này Tá Thi đương nhiên hiểu rất rõ, nếu hôm nay người có thức ăn không phải Nhiễm thiếu gia mà là bọn họ, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không lấy ra đỡ giúp đỡ. Tổng cộng có ba chiếc xe tải quân dụng, bọn họ ngồi ở chiếc xe cuối cùng, trên xe còn có hơn mười người, nam nữ trẻ em đều có, chỉ là không có người già. Lan Dương nhìn những người trong xe nghi hoặc nhìn qua trung niên nam nhân hỏi “Xin hỏi anh người trong xe đều do anh cứu được trên đường sao?”.

Trung niên nam nhân vừa nhìn liền biết Lan Dương liền biết cậu là người từng trong quân đội “Cậu cũng từ quân đội đi ra phải không, tôi tên Trương Hạo, các cậu gọi tôi anh Trương là được, tình huống của bọn họ cũng tương tự với các cậu”.

Nhìn những người này đói đến gần như chỉ còn da bọc xương, Tá Thỉ có chút nghi ngờ “Mỗi người đều lấy thức ăn để trao đổi sao?”.

Trương Hạo lắc lắc đầu “Đương nhiên không phải, những người có thức ăn giống như các cậu rất ít, những người còn lại ai không phải chịu đói bọn họ gần như chỉ ăn rễ cây hoặc vỏ cây mà thôi, tuy nhiên có vài người dùng dị năng thạch để trao đổi, một số khác là dị năng giả nên mới cho bọn họ lên xe”.

“Dị năng thạch? Anh Trương dị năng thạch là cái gì?”. Lí Băng Băng thắc mắc hỏi có chút chờ mong.

Trương Hạo nhìn Lí Băng Băng liền biết cô đang suy nghĩ cái gì “Cô gái, dị năng thạch chỉ có thể làm cho dị năng giả tăng sức mạnh, không thể giúp cho người bình thường có được dị năng”.

Lí Băng Băng thất vọng nga một tiếng “Vậy trong xe chẳng phải có rất nhiều dị năng giả sao? Gồm những hệ dị năng gì vậy?”.

Trương Hạo nhìn thoáng qua đám người bên trong “Đứa trẻ kia là thị lực dị năng giả, cô bé ngồi trong góc là tiên đoán dị năng giả, cậu trai trẻ mặc áo màu hồng là băng hệ dị năng giả, cậu bé bên cạnh là dịch chuyển dị năng giả, hai chiếc xe phía trước cũng có mấy người là dị năng giả có không gian dị năng cùng nhiếp hồn dị năng, trước kia còn có một dị năng giả cao cấp có năng lực hủy diệt, nhưng mà khi chúng tôi đi qua một thôn trang bất ngờ bị dị trùng tấn công, vị dị năng giả cao cấp kia vì tiêu diệt hết đám dị trùng để bảo vệ người nhà hao hết dị năng”.

“Vậy...người đó bây giờ sao rồi? Có nhiều dị năng giả như vậy không có ai giúp đỡ sao? Hủy diệt là năng lực gì?”. Tiểu Võ tò mò vì chưa từng nghe nói về dị năng giả cao cấp.

Trương Hạo có chút tiếc nuối nói “Dị năng giả mà bị hao hết dị năng đương nhiên không thể sống, hủy diệt là một loại dị năng giống như cắn nuốt đối thủ, nhưng loại dị năng này cần rất nhiều sức lực, nếu không phải bọn dị trùng này quá lợi hại, nếu dùng mất thường thực sự nhìn không thấy được tốc độ mà bọn chúng di chuyển, xâm nhập vào trong da lại ăn hết nội tạng, hơn nữa số lượng cũng quá lớn, các dị năng giả khác không thể đánh trả, nếu không có vị dị năng giả cao cấp kia, toàn bộ chúng tôi đều đã mất mạng rồi”.

Tiểu Võ vừa nghe kể liền nhớ tới chiêu thức của Phiên Ngự trước đây, cùng với cảnh tượng Dạ Mặc Nhiễm đối phó với đàn rắn, theo bản năng liền nhìn về phía Dạ Mặc Nhiễm. Dạ Mặc Nhiễm đương nhiên cũng kinh ngạc khi biết nơi này lại có nhiều dị năng giả như vậy, Hình Dao chính là nhiếp hồn dị năng giả, thông qua nhiếp hồn khống chế một số sinh vật cùng dị năng giả đang sử dụng dị năng. Chỉ là muốn khống chế như thế nào thì còn phải xem năng lực của bọn họ, nhưng mà loại dị năng giả có năng lực này rất nguy hiểm, nếu đối địch với người đó rất dễ bị khống chế.

“Anh Trương, các anh là từ hướng bên kia đi tới, có phải đã đi qua thành phố T không?”.

Tiểu Võ có vẻ tò mò không biết bên kia đã biến thành bộ dạng gì, Trương Hạo gật đầu “Có đi qua, nhưng chỉ dừng lại một chút, trong căn cứ ở đó đang trấn áp những người dân đang hoảng loạn vì sợ dị trùng, chúng tôi là bị dị trùng tấn công ở gần căn cứ đó, chỉ là không biết số dị trùng đó chỉ có ở nơi đó hay còn có những nơi khác nữa”.

Tiểu Võ cũng từng gặp những người bị trùng cắn chết, nghĩ đến thảm trạng kia liền tóc gáy dựng đứng “Anh Trương, chúng ta phải đi thêm bao lâu mới tới được căn cứ?”.

“Khoảng hai ngày hai đêm liền tới”.

“Tình huống hiện tại ở thành phố B như thế nào?”.

Trương Hạo nhìn về nơi phát ra thanh âm trầm thấp, một nam nhân gương mặt lạnh lẽo đang ôm một thiếu niên không nhiễm bụi trần, trực giác nói cho Trương Hạo người này rất mạnh “Xem như còn tốt, đã thiết lập ba tầng phòng hộ, vấn đề an toàn không cần phải lo lắng”.

Phương Cẩm không nói gì tiếp tục nhìn phong cảnh bên ngoài xe, lòng hiếu kỳ của tiểu Võ lại tái phát “Cái gì gọi là ba tầng phòng hộ?”.

Trương Hạo nhìn tiểu Võ một thiếu niên tràn đầy sức sống không hề có chút tâm cơ nào, cũng hiểu được cười thoải mái một chút “Có ba tầng, mỗi một tầng sẽ có quân đội bảo vệ, tầng bên ngoài là những người bình thường, một ít người từ bên ngoài đi vào căn cứ, những người không có năng lực mới bị sắp xếp cho ở đó, tầng thứ hai có dị năng giả cùng một ít người, tầng thứ ba là một số người quan trọng, có bối cảnh cường đại”.

Tiểu Võ thở dài “Mặc kệ là lúc nào cũng có việc không công bằng, những người không có năng lực không có thức ăn liền xứng đáng chết một ít, chẳng phải nên để dị năng giả ở tầng thứ nhất sao, bọn họ có năng lực có thể tự bảo vệ mình, để những người không có năng lực gì ở bên ngoài, lỡ như có tang thi chẳng phải chết chắc rồi sao”.

Tá Thi gõ đầu tiểu Võ một cái thật mạnh “Cậu còn giả vờ, cho dù là bị sắp xếp ở tầng thứ nhất thì trong căn cứ khẳng định là rất an toàn, trong thời điểm này năng lực mới là quan trọng nhất, nếu cậu là thủ lĩnh của một đất nước, cậu tình nguyện hy sinh một dị năng giả có thể bảo hộ mười người bình thường hay sẽ hy sinh một người bình thường cần người khác bảo hộ”.

Tiểu Võ bĩu môi quay đầu đi chỗ khác không nói lời nào, những người còn lại đều ôm những tâm tư khác nhau, Lí Bằng Bằng, Lan Dương, Dư Vi, Kha Dịch Ân đều không có dị năng cũng không phải người của thành phố B xem ra khẳng định là bọn họ sẽ bị xếp ở tầng thứ nhất rồi. Tiểu Võ là người có dị năng, Dạ Mặc Nhiễm cùng Phương Cẩm vừa có dị năng cũng vừa là người của thành phố B, xem ra khẳng định khi đi đến thành phố B sẽ bị tách ra

-Ồ Ó-

Trí nhớ con cá vàng: Ngủ một đêm dậy thấy 2 chương mới liền *tung bông*

114. Chương 114: Chỉ Có Một Cái Tên

Dù ghé vào lòng Phương Cẩm vẫn cảm giác được tầm mắt ai oán đang hướng về phía mình, Dạ Mặc Nhiễm bất đắc dĩ ngồi dậy thở dài “Dư Vi, có một số việc đã được định rồi, vì sao cô còn chưa buông tay”.

Dư Vi cúi đầu không để Dạ Mặc Nhiễm thấy mình khóc “Em biết...em chỉ là luyến tiếc, Nhiễm cảm ơn anh...trong hoàn cảnh như hiện tại anh cũng không bỏ lại em, anh yên tâm, em sẽ không mơ tưởng điều gì xa vờ...em chỉ mong...anh được hạnh phúc”.

Dù gì cũng từng là người yêu trong suốt hai năm, bao nhiêu ngọt ngào trong khoảng thời gian đó làm sao nói quên liền quên được, chỉ là tình cảm có điểm bất đồng mà thôi, giống như Kha Dịch Ân dù đã làm việc với nhau suốt năm năm vẫn bị hiểu lầm, nhưng lại không thể trở mặt ra nhìn hằn chết. Dạ Mặc Nhiễm không phải là người không quyết đoán, nhưng cũng không phải là người lòng dạ sắt đá.

“Khi nào đến thành phố B tôi sẽ kêu Thư Vĩ an bài cho cô và Kha Dịch Ân một chút, sau này các người chỉ có thể dựa vào chính mình, tôi chỉ có thể giúp được bấy nhiêu thôi”.

Trương Hạo kinh ngạc nhìn về phía Dạ Mặc Nhiễm “Cậu...cậu là Dạ Mặc Nhiễm, Nhiễm thiếu gia?”.

Dạ Mặc Nhiễm biểu tình vẫn lạnh nhạt như trước gật đầu, Trương Hạo lập tức đứng lên, lấy toàn bộ thức ăn Dạ Mặc Nhiễm vừa đưa khi nãy trả lại cho cậu “Xin lỗi Nhiễm thiếu gia, tôi không biết là cậu, vừa rồi nếu có gì không phải xin Nhiễm thiếu gia đừng để trong lòng”.

Dạ Mặc Nhiễm khoát tay “Những thứ này anh đều lấy đi, tôi đã đi nhờ xe của anh đương nhiên thù lao là không thể thiếu, cứ nhận lấy đi”.

Trương Hạo vừa nghe càng thêm bất an “Không, không, Nhiễm thiếu gia vậy là cậu không biết rồi, lần này tôi rời khỏi căn cứ để tìm thêm một ít dị năng giả và một vài đồ vật hữu dụng, việc quan trọng nhất là phải tìm được cậu, trước khi đi Vĩ thiếu gia có nói sơ cho tôi biết về hình dáng của cậu, nhưng lại không có ảnh chụp, cho nên vừa rồi tôi mới không nhận ra cậu, Nhiễm thiếu gia cậu chờ một lát, tôi đi sắp xếp một chút để cậu và bạn của cậu có thể thoải mái một chút”.

Nói xong Trương Hạo lập tức kêu đoàn xe dừng lại rồi nhảy vội xuống xe, tiểu Võ vẻ mặt đầy sùng bái nhìn Dạ Mặc Nhiễm “Mặc Nhiễm cậu ở thành phố B làm gì vậy? Thật lợi hại a~” (° °)/

Dạ Mặc Nhiễm nằm xuống đùi Phương Cẩm ngáp thật to “Tôi chỉ đàn dương cầm thôi, bắt quá có quen một vài người bạn có chút năng lực”.

Tiểu Võ đương nhiên không tin, quần quít lấy Dạ Mặc Nhiễm để hỏi cả nửa ngày, Dạ Mặc Nhiễm nhéo đùi Phương Cẩm, Phương Cẩm phát động quả cầu lồi điện trong tay nhìn về phía tiểu Võ. Tiểu Võ phần nộ vuốt vuốt mũi lại quay về ghế ngồi xuống, trừng mắt nhìn Tá Thi đang cười “Cười cái rắm, tốt nhất là cười cho tắt thở luôn đi”. (_)

Tá Thi cười cả nửa ngày mới tạm ngừng được “Thật không ngờ cậu lại sợ anh Cẩm như vậy, cậu chẳng phải cũng là dị năng giả sao, cùng lắm thì đánh một trận với anh Cẩm, chẳng phải lúc nào cậu cũng không sợ trời không sợ đất sao”. _

“Hừ, anh chẳng phải cũng sợ sao, vậy mà còn nói tôi”.

Tá Thi cười đến ra nước mắt, lấy tay lau lau “Sao có thể giống nhau được, anh Cẩm là lão đại của tôi, tôi đương nhiên sợ anh ấy, chẳng phải cậu rất muốn biết Nhiễm thiếu gia có thân phận gì sao? Đến đây gọi tôi một tiếng anh Tá Thi đi tôi sẽ nói cho cậu biết”. ()

Tiểu Võ trừng mắt với Tá Thi cả nửa ngày cuối cùng vẫn không có cốt khí mà nói “Anh Tá Thi, anh mau nói cho em biết đi”. ()

Tá Thi gõ đầu tiểu Võ “Cậu đúng là không có tiền đồ, cha của Thư Vĩ là bộ trưởng bộ quốc phòng, anh rể của cậu ấy là thị trưởng thành phố B, chú của cậu ấy là bí thư chính ủy trung ương, Thư Vĩ cùng Nhiễm thiếu gia có giao tình với nhau hơn hai mươi năm, tình cảm rất tốt. Cậu út của Nhiễm thiếu gia là phó chủ tịch hội hiệp thương chính trị, còn là bộ trưởng bộ mặt trận trung ương thống nhất, cậu cả của Nhiễm thiếu gia là thương nhân về hàng hải, là người đứng đầu trong mười người giàu nhất nước”.

Tiểu Võ kinh ngạc há to miệng nửa ngày mới nói ra một câu làm cho Tá Thi muốn nhanh chóng giết quách tiểu Võ đi cho hả giận “Oa~~ Phương Cẩm thật sự là nhặt được một con rùa vàng rồi, là vàng thật giá thật”.Σ(° °|||)

Tá Thi hung hăng bóp cổ tiểu Võ “Cậu đừng nghĩ tới mấy chuyện đó được không, tôi nói cho cậu biết, cậu đừng đem chuyện này nói lung tung trước mặt Nhiễm thiếu gia, từ trước tới nay cậu ấy làm việc chưa từng dính dáng gì đến người nhà, những việc cậu ấy đạt được đều do tự cậu ấy nỗ lực mà có, nếu không phải lần này xảy ra sự kiện tang thi, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không công khai cho quân đội ra ngoài tìm Nhiễm thiếu gia đâu”.

Tiểu Võ vẫn có chút không hiểu “Vì sao a~? Lấy thân phận này tùy tiện đi đến chỗ nào thì hoàng đế có gặp cũng phải đi đường vòng a~, có chỗ lợi dụng tốt như vậy tại sao không dùng còn phải tự mình đi phần đầu a~?”. ~

Tá Thi chỉ thở dài “Có một số việc không phải chỉ có hai ba câu thì có thể nói rõ ràng được, dù sao người biết thân phận của Nhiễm thiếu gia cũng chỉ có mấy người”.

Có bối cảnh làm cho người ta hâm mộ này sau lưng chứa đựng biết bao nguy hiểm mà có mấy người có thể chịu được, Trương Hạo rất nhanh đã dọn dẹp lại chiếc xe tải ở giữa, còn để lại ba binh lính và hai dị năng giả để bảo hộ Dạ Mặc Nhiễm.

Dạ Mặc Nhiễm đương nhiên không phải là người thích bạc đãi chính mình, trong xe này tuy không có quá nhiều người cũng không quá chật chội, nhưng thời tiết nóng như thế này mồ hôi ra nhiều lại lo chạy trốn không có thời gian tắm rửa thay quần áo, thật khó nghĩ.

Xe ít người hơn một chút, không gian tốt hơn một chút cậu đương nhiên sẽ không có ý kiến gì, đi ra thêm lần nữa Trương Hạo nhìn quanh bốn phía càng thêm đề phòng, tuyên bố dọc theo đường đi nếu có người yêu cầu giúp đỡ thì không cần dừng lại. Lỡ xảy ra chuyện gì làm cho kim đại phạt ở trong xe xảy ra chuyện thì hắn và người nhà của hắn chỉ có thể chờ chết.

Kha Dịch Ân cùng Dạ Mặc Nhiễm làm việc với nhau đã năm năm, biết cậu có một số bạn thực lực không kém, không ngờ vào thời mạt thế này bọn họ vẫn còn rất quan tâm đến cậu. Kha Dịch Ân thật ân hận chuyện hiểu lầm tối qua, nếu không đã có thể lợi dụng Dạ Mặc Nhiễm cho mình sống tốt hơn một chút. Trong xe có một thanh niên đẩy Trương Hạo, tay chỉ về phía Kha Dịch Ân.

“Anh Trương, còn người này tâm thuật bất chính, nếu anh muốn bảo hộ thiếu niên kia thì nhanh cho hắn đi chỗ khác đi”.

Mọi người trên xe nhìn thanh niên vừa nói lại nhìn về phía Kha Định Ân, Dạ Mặc Nhiễm cũng mở to mắt ra nhìn bọn họ, Trương Hạo do dự một chút mở miệng nói “Nhiễm thiếu gia, cậu ấy tên là Dụ Duy Quang, cậu ấy là thẩu tâm dị năng giả, cậu xem, có cần cho người này...”

Trương Hạo tuy chưa nói xong nhưng ý tứ rất rõ ràng, Dạ Mặc Nhiễm nhìn Kha Định Ân lại nhìn về phía Dụ Duy Quang “Cậu vừa rồi là đang xem tâm, vậy cậu thấy những gì?”.

Dụ Duy Quang ngượng ngùng hào phóng nói “Một cô gái đang rất thương tâm, một cô gái yêu không được chỉ có thể chúc phúc, một người đang tìm cách làm sao để trả thù người nam nhân kia, một người nam nhân khác lại đang nghĩ sau khi đến thành phố B sẽ sống như thế nào, một người nam nhân luôn nhớ đến đồng đội, còn cậu...tôi không xem được. Người cậu đang dựa vào tôi thấy trong tâm của anh chỉ có duy nhất tên của cậu, ngoài ra những thứ khác đều không có”.

115. Chương 115: Thuật Thẩu Tâm

Dạ Mặc Nhiễm ngốc lảng một chút, sau đó trong lòng càng ngày càng ngọt ngào. Quay đầu nhìn về phía Phương Cẩm, thấy anh vẫn mặt không chút thay đổi nhìn mình, không mang dấu hiệu xấu hổ của người bị nhìn thấu tâm tư, Dạ Mặc Nhiễm thật sự bị thái độ này của anh đánh bại. Ngắc đầu lên hôn môi anh, lại nhẹ nhàng cắn một cái mới buông ra, nhìn về phía Tiểu Võ

“Tiểu Võ, cậu muốn trả thù Tá Thỉ chuyện gì?”.

Tiểu Võ gương mặt quẫn bách, nhìn qua Tá Thỉ vẻ mặt như đang suy nghĩ chuyện gì, lại nhìn về phía Dạ Mặc Nhiễm, cuối cùng là trừng mắt nhìn Dụ Duy Quang “Nếu cậu còn dám nhìn lên tâm tư của tôi, tôi sẽ làm thịt cậu”.

Lí Băng Băng xấu hổ, mặt càng ngày càng đỏ, quay đầu qua chỗ khác không dám nhìn ai, cũng may có tiểu Võ phân tán lực chú ý của mọi người nên không có ai nhìn cô. Dạ Mặc Nhiễm nhìn Kha Định Ân

“Cẩm, anh nói xem phải làm gì bây giờ?”.

“Giết”.

Phương Cẩm vừa nói xong trong tay đã âm thầm ngưng kết dị năng, Dư Vi rơi lệ nhìn Kha Định Ân không nói nên lời, vẻ mặt có chút không đành lòng. Dạ Mặc Nhiễm trong lòng ai oán “Trương Hạo, để anh ấy ngồi xe khác, đừng làm gì anh ấy”.

Kha Định Ân nhìn Dư Vi, gương mặt trắng bệch đi xuống xe, Dạ Mặc Nhiễm không bỏ hẩn lại đã là tận tình tận nghĩa. Dạ Mặc Nhiễm quay đầu nhìn Phương Cẩm tươi cười “Nếu em cũng có thẩu tâm thuật thì tốt rồi, sẽ không có chuyện người ở bên cạnh mình lâu như vậy cũng nhìn không thấu”.

“Tiểu Nhiễm...”

Dạ Mặc Nhiễm có chút tự giễu nhếch môi “Chẳng lẽ không đúng sao, em biết anh đã lâu như vậy mà chưa hiểu anh”.

Nếu không phải vì kiếp trước...nếu không phải được sống lại thêm một lần thì hiện tại sao có thể cảm nhận được hạnh phúc như vậy. Tay Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm càng thêm chặt một chút, Dạ Mặc Nhiễm nằm lên đùi Phương Cẩm nhìn khung cảnh bên ngoài xe. Tiểu Võ cũng hiểu được cảm giác khi bị phản bội, nhất thời liền lo lắng cho Dạ Mặc Nhiễm, đem chuyện muốn trả thù Tá Thỉ quảng sang một bên.

Dụ Duy Quang vẫn nhìn Phương Cẩm cùng Dạ Mặc Nhiễm ánh mắt chứa đầy nghi hoặc, có một thanh niên bên cạnh có vẻ nhỏ hơn Dụ Duy Quang kéo cầu ang một bên nói “Được rồi, cậu đừng nhìn nữa, xem chuyện riêng tư của người khác là không đúng, nếu trong xe không còn người nào có ý xấu thì đừng xem chuyện riêng tư của người khác nữa”.

Dụ Duy Quang lắc đầu nhìn Thu Diệp “Tôi không xem được tâm của người tên Dạ Mặc Nhiễm, còn người tên Phương Cẩm trong tâm chỉ có tên của một người thật kỳ lạ”.

Dạ Mặc Nhiễm nghe vậy quay đầu nhìn Dụ Duy Quang cười nhẹ “Chuyện này cũng không có gì kỳ lạ, Phương Cẩm yêu tôi, trong tâm anh ấy đương nhiên chỉ có tên của tôi, cho nên cậu thấy trong tâm anh ấy chỉ có duy nhất tên của tôi cũng không có gì kỳ lạ”.

“Vậy vì sao tôi không thể xem được tâm của cậu?”.

Dạ Mặc Nhiễm lạnh lùng nói “Là do năng lực của cậu có vấn đề, sao tôi biết được”.

Dụ Duy Quang suy nghĩ cả nửa ngày mới nói “Cậu cũng là dị năng giả, hơn nữa cấp bậc còn cao hơn tôi rất nhiều, nếu không cũng không có khả năng tôi không xem được tâm của cậu”.

Dạ Mặc Nhiễm bắt đầu dĩ lắc đầu “Có lẽ do cậu chưa từng bị thất thủ nên cậu vẫn luôn nghĩ không có ai là cậu không xem tâm được, tôi khuyên cậu tốt nhất nên bỏ đi ý nghĩ tự phụ đó, nếu không cũng sẽ có ngày cậu bị dị năng của cậu hại chết”.

Dụ Duy Quang nhũm mày “Cậu nói như vậy có ý gì?”.

Dạ Mặc Nhiễm không thêm nói lại, tiếp tục ở trên người Phương Cẩm tìm một vị trí thoải mái để ngủ. Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm vẫn luôn chuyên chú nhìn cậu, đôi mắt tràn đầy thâm tình nhưng lại không chút gợn sóng, làm người ta không thấy được tình cảm trong đó. Dư Vi nhìn bọn họ, Dạ Mặc Nhiễm khi ở bên cạnh cô cũng chưa từng có vẻ mặt này, ngay cả lúc ngủ cũng đều mang theo một cỗ xa cách không dính thề tục, nhưng khi ở bên cạnh Phương Cẩm lại toát ra một loại hương vị nhân gian. Có lẽ, chỉ có một người luôn chuyên tâm với cậu, ngoại trừ tên cậu ra cái gì cũng không đặt trong lòng mới xứng với sự tốt đẹp của Dạ Mặc Nhiễm.

Nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm đã ngủ tiểu Võ mới lấy lại tinh thần “Nè, cậu là thấu tâm thuật vậy những người khác là gì?”.

“Thu Diệp là băng hệ lực công kích rất mạnh, Trương Kỳ là tiên đoán có giác quan thứ sáu rất mạnh có thể cảm giác được nguy hiểm”.

Tiểu Võ gật gật đầu, xem ra Trương Hạo rất lo lắng cho an toàn của Dạ Mặc Nhiễm

“Có nguy hiểm”.

Trương Kỳ vừa dứt lời thì chiếc xe đột nhiên thắng gấp, những người trên xe vẫn còn đang ngủ mơ mơ màng màng, nếu không phải Phương Cẩm đang ôm Dạ Mặc Nhiễm thì chắc cậu đã té xuống rồi. Những người khác đương nhiên sẽ không tốt số như vậy, những người đó đều té xuống lăn mấy vòng, có người còn đụng vào nhau. Trương Hạo cảnh giác cầm súng đi xuống xe “Có chuyện gì?”.

Một binh lính vội vàng chạy tới “Báo cáo đội trưởng, vừa rồi có người đột nhiên lao ra nên xe mới phải đột nhiên thắng gấp”.

Trương Hạo liền đá binh lính kia một cước “Vậy nếu tang thi ở phía trước xông ra có phải cũng dừng lại cho tang thi lại ăn không?”.

Binh lính bị Trương Hạo đá không nói gì tiếp tục chịu đựng

Ngẫu Hồ *tung tăng* 3 chương...3 chương gøy nga~ trong một buổi đã mần được ba chương không biết có tiếp thêm được một chương nữa không *cố gắng-ing*

116. Chương 116: Thư Vĩ

Có thêm mấy người nhìn thấy đoàn xe liền kích động chạy tới “Cứu mạng...cứu mạng...xin các người cứu chúng tôi...cho chúng tôi thức ăn”.

Trương Hạo đá mấy người cả người đầy máu ra chỗ khác, có mấy người theo phía sau muốn trèo lên xe. Trương Hạo vội vàng kéo những người đó xuống, tiểu Võ trợn to mắt nhìn những người đang xông lên, thật không thể phân rõ bọn họ còn là người hay đã thành tang thi, bởi vì những người đó miệng, mặt, còn có cả người đều đầy máu.

Mùi máu tươi tràn vào làm cho Dạ Mặc Nhiễm có chút khó chịu nhú mào, xoay người, đem mặt chôn vào trong lòng Phương Cẩm. Tá Thỉ nhìn ánh mắt của Phương Cẩm liền hiểu ý.

“Anh Trương, những người này anh có muốn cứu hay không, nếu không liền đi nhanh lên đừng dây dưa lâu quá”.

Vừa nghe đoàn xe muốn đi, những người đó giống như phát điên muốn xông lên xe, những ai muốn cản trở bọn họ, bọn họ liền há miệng cắn. Một binh lính bị cắn đến rách cả miếng thịt, Trương Hạo không do dự giờ súng lên bắn về phía bọn họ, những người đó càng thêm điên cuồng gặp người liền cắn, Tá Thỉ không mềm lòng giống như tiểu Võ không xuống tay được với người sống. Nhìn mấy người muốn lên xe liền phát động dĩa năng đánh về phía bọn họ, nháy mắt liền giải quyết xong.

Trương Hạo cho đem những binh lính bị thương ra phía sau, phóng lên xe liền lập tức ra lệnh chạy đi. Nhìn mấy người nằm trên mặt đất từ từ xa dần Lí Bằng Bằng và Dư Vi cũng không nhẫn tâm quay đầu đi nơi khác. Lan Dương khó hiểu “Bọn họ là người hay là tang thi, vì sao nổi điên không khác gì thú hoang?”.

Tiểu Võ cũng từ trong kinh ngạc mà hoàn hồn lại “Chắc là người sống, bọn họ còn có thể nói chuyện, còn biết kêu cứu, nhưng máu trên người bọn họ cũng có quá nhiều đi, nếu không phải bọn họ còn có thể nói chuyện, tôi liền tưởng bọn họ chính là tang thi”.

Trương Hạo từ đầu đến giờ cũng không nhìn bọn họ “Các cậu chắc là lần đầu tiên thấy người sống mà trở thành như vậy đúng không? Bọn họ đều còn sống nhưng cũng không khác gì người chết, đói khát làm cho bọn họ giết chóc lẫn nhau, không có thức ăn bọn họ chỉ có thể ăn những người bên cạnh”.

Lí Bằng Bằng biểu tình giống như gặp quỷ “Ăn..người? Người ăn thịt người sao?”.

Trương Hạo nhìn vài người vẻ mặt có chút trắng bệch “Chuyện này có gì phải ngạc nhiên, ở một thời điểm nào đó, có khi con người không còn là con người nữa, yên tâm đi sắp đến căn cứ rồi, khi đến căn cứ sẽ tốt hơn”.

Dạ Mặc Nhiễm ngồi trên đùi Phương Cẩm, vươn lưỡi cắn cắn vành tai Phương Cẩm “Cũng may chúng ta có thức ăn, nếu không thời gian lâu như vậy nói không chừng cũng đã ăn thịt người”.

Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm không nói gì, đem mặt tựa vào trán Dạ Mặc Nhiễm từ từ nhắm hai mắt lại. Phương Cẩm cảm thấy may mắn, may mắn Dạ Mặc Nhiễm không cần chịu đói, nếu thật phải đi đến tình huống như vậy, anh chắc chắn sẽ cắt thịt của mình để cho cậu ăn no. Dạ Mặc Nhiễm ôm chặt Phương Cẩm thoải mái cọ a cọ.

“Cẩm, chúng ta sắp về nhà rồi phải không?”.

“Ừ”

“Sau khi về nhà em không muốn ra khỏi cửa nữa, em chỉ muốn mỗi ngày ở trong nhà, không muốn phải đối mặt với tang thi, còn có những người đáng sợ hơn cả tang thi nữa, Cẩm, anh nuôi em được không”.

“Được”

Dạ Mặc Nhiễm an tâm ngủ, đến gần thành phố B dù chưa vào trung tâm, nhưng phòng thủ cũng đã an toàn hơn rất nhiều. Còn có những thiết kế rất mạnh về phòng thủ, qua một đám bảo vệ, dọc đường đi không công thấy tang thi hay người đói khát nữa. Trên đường cũng rất sạch sẽ, ngoại trừ vài chiếc xe chạy qua thì trên đường không có bóng người. Nhìn ra được nghỉ hoặc trong mắt tiểu Võ, Trương Hạo có lòng tốt giải thích một chút.

“Thành phố B không phải chỉ phòng thủ khu căn cứ, mà từ khi bước vào thành phố B liền có người canh giữ, từng tầng từng tầng ngày càng nghiêm ngặt hơn, một số người bị thương hoặc tiềm tàng nguy hiểm đều sắp xếp không cho bọn họ vào nội thành, giữ bọn họ ở bên ngoài nhưng vẫn có người bảo vệ, như vậy bọn họ được an toàn mà trong căn cứ cũng sẽ không xuất hiện người bị biến dị”.

Tiểu Võ gật đầu “Thủ đô thật không giống nha, nhưng sao không thấy người trên đường, những xe vừa chạy ra ngoài đều là tìm dĩa năng giả hoặc người sống sao?”.

“Không hẳn, có một vài người là trong dị năng đoàn đi ra ngoài để tìm thức ăn hoặc dị năng thạch, dùng dị năng thạch có thể đổi lấy lương thực của quốc gia, đương nhiên cậu cũng có thể lấy lương thực đổi lấy dị năng thạch”.

Nhìn đường sạch sẽ nhưng lại có chút hoang vu trống trải, cảm giác giống như có bọt nước đang trôi nổi rồi lại bị vỡ tan, xe tiến vào căn cứ liền dừng lại ở một cái sân thật lớn, ngay cả Dạ Mặc Nhiễm cũng không thể tránh khỏi hàng loạt việc kiểm tra, sau khi xác định kết quả đều bình thường, người trên xe mới được phân chia theo cấp bậc mà đi, vừa rời khỏi chỗ đo lường dị năng ra, Thư Vĩ giống như một cơn gió lốc thổi đến, ôm chặt lấy Dạ Mặc Nhiễm, ngay khi mọi người cảm thấy hình ảnh này thật cảm động, Thư Vĩ mới từ từ buông Dạ Mặc Nhiễm ra hít sâu một hơi, ngay sau đó

“Cậu là tên khốn, đáng ghét, hỗn đân, dám lừa ông ở lại nơi này, cậu có phải là bạn của tôi hay không, cả ngày bắt ông đây lo lắng cho cậu, ăn không ngon ngủ không yên sợ cậu bị biến thành tang thi hay bị ăn thịt mất, còn bị đám đáng ghét kia suốt ngày giám sát hơn cả bảo mẫu không có chút tự do, cậu là đồ vô lương tâm, không có nghĩa khí, sao cậu không chết ngoài đó luôn đi về đây làm gì, ông đây đều đã chuẩn bị hoa cúc trắng, nhà tang lễ cũng đã chuẩn bị xong cậu còn trở về làm cái gì...” (_)

Dạ Mặc Nhiễm lấy tay che lại cái miệng chỉ lo lải nhải của Thư Vĩ “Cậu đừng mãi nói như vậy, chờ tôi nghỉ ngơi xong lại tiếp tục nói. Tôi chưa bị tang thi giết chết đã bị nghe cậu nói đến mệt chết rồi”.

Thư Vĩ trừng mắt nhìn cậu, kéo tay cậu ra khỏi miệng mình, Dạ Mặc Nhiễm bị Thư Vĩ dùng lực liền lao đảo một chút, Thư Vĩ cuốn quít đỡ lấy cậu, không tiếp tục nói nữa, dù sao người cũng đã bình an quay trở về, nếu muốn mắng sau này từ từ mắng cũng được, liền kéo Dạ Mặc Nhiễm đi về phía xe của mình.

Dạ Mặc Nhiễm kéo Phương Cẩm theo, Thư Vĩ nhìn hai người đang nắm tay giống như đang được nhìn thấy người ngoài hành tinh, ánh mắt không ngừng chuyển động quanh hai người bọn họ.

“Cẩm không lẽ cậu không quen, mau chạy đi nhìn cái gì mà nhìn, tôi đang mệt muốn chết nè”.

Thư Vĩ nhất thời thu hồi lời mình muốn hỏi, xoay người lấy xe, tiểu Vơ gọi Dạ Mặc Nhiễm lại “Mặc Nhiễm, còn tôi thì sao? Chẳng lẽ cậu muốn mặc kệ tôi, tôi muốn đi theo cậu a~”.

Thư Vĩ nhướn mày nhìn tiểu Vơ sau lại nhìn qua Phương Cẩm, ánh mắt lại liếc đến Dư Vĩ theo sau, tình cảnh này muốn bao nhiêu quỷ dị thì có bấy nhiêu quỷ dị. Dạ Mặc Nhiễm đau đầu xoa xoa mi tâm “Cậu đi theo Tá Thỉ, cậu ấy sẽ dẫn cậu đến chỗ bọn tôi”.

Không tiếp tục nói nữa liền kéo tay Phương Cẩm lên chiếc xe thể thao, nếu ở đây không phải căn cứ thì với chiếc xe thể thao này Thư Vĩ đã sớm bị tang thi làm thịt rồi. Thư Vĩ mang Dạ Mặc Nhiễm trực tiếp chạy về nhà mình, sau khi Thư Vĩ ra xuất ngoại vẫn luôn ở cùng cha mẹ, sau đó có rắc rối trong chuyện tình cảm liền cãi nhau với cha mẹ đòi ra ở riêng, lần này về nước là ở chung nhà với chị, kết quả lại bùng nổ tang thi đành phải dọn về nhà chính

Ngẫu Hồ *tung a~ tăng* ... 4 chương...4chương đã mãn bốn chương trong một buổi..*lau trán* Hồ thạc giới nga

Trí nhớ con cá vàng: Cá vàng ... cũng... thạc giới ... *ngoi ngóp*

117. Chương 117: Là Chị Dâu Hay Là Em dâu

Buổi chiều chỉ có Thư Yến ở nhà, vừa nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm hốc mắt liền đỏ “Về là tốt rồi, về là tốt rồi, lần này ở bên ngoài chắc đã chịu không ít cực khổ đi. Xem nè, đã gầy đi không ít, phải bồi bổ thêm mới được, tiểu Vĩ lúc nào cũng nhắc đến em, cũng may em đã về, đã đi gặp cha cùng cậu của em chưa?”.

Dạ Mặc Nhiễm cười lắc đầu “Còn chưa đi đã bị Thư Vĩ kéo lại đây, chờ nghỉ ngơi xong lại đi gặp bọn họ, dù sao tin tức em trở về chắc bọn họ cũng đã biết, không cần phải lo lắng”.

Thư Yến vỗ mặt đau lòng gật gật đầu “Vay em nhanh lên lầu nghỉ ngơi đi”.

Thư Yên từ đầu chỉ lo lắng cho Dạ Mặc Nhiễm bây giờ mới chú ý thấy Phương Cẩm, có chút kinh ngạc nhưng cũng có chút hiểu ra. Mấy đứa trẻ này ai không phải do nàng nhìn lớn lên, tâm tư của nữ so với nam tương đối thông suốt hơn, lần này bọn họ nắm tay nhau trở về tám phần là đã có kết quả.

“Tiểu Cẩm, nhanh lên lầu cùng Mặc Nhiễm nghỉ ngơi đi, trên đường đi chắc chưa từng nghỉ ngơi qua, giờ về nhà rồi, nghỉ ngơi nhiều vào”.

Phương Cẩm gật gù đầu với Thư Yên lại đem tầm mắt quay về trên người Dạ Mặc Nhiễm, Dạ Mặc Nhiễm đang nhìn Thư Vi có chút dại ra tay lại lôi kéo Phương Cẩm đi lên lầu. Thư Vi cùng Dạ Mặc Nhiễm có thể nói từ khi bắt đầu hiểu chuyện đã chơi với nhau, cũng bởi vì quan hệ của hai gia đình mà thân càng thêm thân, nên trong nhà Dạ Mặc Nhiễm sẽ có phòng của Thư Vi, mà nhà của Thư Vi đương nhiên cũng sẽ có phòng của Dạ Mặc Nhiễm. Sau khi kéo Phương Cẩm về phòng chuyện đầu tiên chính là đi tắm rửa, chính là đơn thuần tắm rửa, Dạ Mặc Nhiễm lúc này đã mệt muốn chết rồi, cả sức để nhấc chân cũng không có. Vừa lau tóc vừa đi về phía giường.

“Cẩm, đi tắm đi, đồ dùng đều chuẩn bị sẵn cho anh rồi, rốt cục cũng có thể thật sự nghỉ ngơi, em mệt muốn chết rồi nè”.

Phương Cẩm lấy máy sấy giúp Dạ Mặc Nhiễm làm khô tóc, thấy tóc cậu khô mới đi vào phòng tắm tắm rửa, lúc quay lại đã thấy Dạ Mặc Nhiễm đang ngủ, đứng bên giường nhìn cậu thật lâu mới để lại một tờ giấy ở bên giường rồi xoay người rời đi. Khi Dạ Mặc Nhiễm tỉnh dậy không thấy Phương Cẩm đâu trong lòng liền hoảng hốt, nhìn thấy tờ giấy bên cạnh mới bất đắc dĩ thở dài, người nam nhân này thật là...

Dạ Mặc Nhiễm đi xuống lầu liền nhìn thấy Thư Yên bưng đồ ăn từ phòng bếp đi ra, Thư Vi nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm đi xuống liền nhảy xuống khỏi sofa “Cậu rốt cục cũng chịu tỉnh, tôi còn tưởng cậu muốn ngủ đến ngày tận thế, mọi thứ trên trái đất đều bị hủy diệt chứ”. (- -)

Nói xong liền kéo Dạ Mặc Nhiễm đi ra phía sau, Thư Yên vội gọi lại “Đi đâu đó, mau lại đây ăn cơm”.

“Biết rồi, chút nữa sẽ ăn”.

Thư Vi kéo Dạ Mặc Nhiễm đến hoa viên “Thằng thán sẽ được khoan dung giấu diếm sẽ bị nghiêm phạt, thành thật nói cho tôi biết giữa cậu và Phương Cẩm là như thế nào? Buổi chiều sao lại bỏ lại Dư Vi, chẳng lẽ tang thi bùng nổ khiến tính hướng cậu thay đổi luôn rồi? còn có, cậu đã sớm biết là chuyện tang thi này sẽ xảy ra đúng không? Nếu không sao cậu lại kêu tôi tranh thủ mua lương thực này nọ, mau thành thật nói cho tôi biết, nếu không quân pháp xử trí”. (_)

Dạ Mặc Nhiễm lấy tay nhéo nhéo mặt Thư Vi lại bị hấn lấy tay đẩy ra “Muốn làm gì, muốn làm gì, đừng mong có thể dựa vào sắc đẹp mà qua cửa này, tôi...”

Còn chưa nói xong đã bị Dạ Mặc Nhiễm ôm lấy lời nói giống như cảm thán lại càng giống như hoài niệm “Còn có thể gặp lại cậu thật là tốt...”

Thư Vi bị những lời này làm hốc mắt nhất thời đỏ lên, mấy ngày nay hấn thật sự chưa từng ngủ ngon, tình cảm từ nhỏ đến lớn, bất luận lúc nào cũng là anh em của mình, vừa nghĩ đến bên ngoài có bao nhiêu hỗn loạn bao nhiêu nguy hiểm có thể là cả đời này cũng không thể gặp lại, trong lòng Thư Vi liền hốt hoảng, vừa nghe Dạ Mặc Nhiễm an toàn trở về, Thư Vi gần như là muốn lập tức bay đến chỗ cậu ngay. Dạ Mặc Nhiễm là người trọng tình trọng nghĩa, nhưng cũng là người lạnh lùng thật không nghĩ tới sẽ nói ra những lời cảm thán như vậy, nhưng vừa nghĩ tới có thể ở bên ngoài không biết Dạ Mặc Nhiễm đã trải qua bao nhiêu lần sinh tử mới có loại cảm thán thế này, Thư Vi liền lo lắng đến khổ sở, hít hít mũi lại vỗ vỗ lưng Dạ Mặc Nhiễm.

“Nè đừng chỉ biết nói mấy câu dễ nghe cho có lệ với tôi, tôi là người rất cứng cỏi đó, nếu không đạt được mục đích tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua, cậu tốt nhất phải ngoan ngoãn thành thật cho tôi, nếu không thập đại khổ hình sẽ hầu hạ cậu” (_)

Dạ Mặc Nhiễm bị câu nói của Thư Vi làm nở nụ cười “Cậu nha, vĩnh viễn cũng không thể đứng đắn một chút, tôi nói cậu sẽ tin tôi sao?”.

Thư Vi lập tức bày ra một bộ dáng thương tâm muốn chết, nước mắt rưng rưng muốn rơi lại cố gắng cắn tay áo của mình để nhịn xuống “Thật uổng công cho tôi ngày ngày nhớ nhung, cơm cũng không ăn, chỉ biết

thấp hương cầu khấn, kết quả cậu lại không tin tưởng tôi, cậu cho tình cảm của tôi là gì, tôi đối với cậu chính là một lòng trung can nhật nguyệt có thể làm chứng, cậu sao có thể bạc tình bạc nghĩa mà đi phụ bạc tôi như vậy chứ”. ()

Dạ Mặc Nhiễm ngồi ở lan can tiếp tục nhìn Thư Vĩ diễn trò, diễn cả nửa ngày cảm thấy không có ý nghĩa Thư Vĩ liền thành thật ngồi một bên chờ Dạ Mặc Nhiễm nói “Nói đi, tôi cam đoan sẽ im lặng lắng nghe, tuyệt đối sẽ không chen vào” ()

Dạ Mặc Nhiễm ngửa mặt nhìn ánh trăng bị mây che đi mất, đôi mắt có chút ảm đạm “Tôi đã từng chết một lần, sau khi sự kiện tang thi bùng nổ không lâu, chết ở thành phố N”.

Nghe được hô hấp của Thư Vĩ thay đổi, Dạ Mặc Nhiễm nhẹ nhàng nở nụ cười “Lúc đó tôi trốn ở trong trường học, Phương Cẩm đến đó tìm tôi, ở bên cạnh che chở cho tôi, cuối cùng...vì cứu tôi mà làm mỗi lần tang thi rời đi, đáng tiếc đến cuối cùng tôi vẫn...không thể trở về”.

Dạ Mặc Nhiễm quay đầu nhìn về phía Thư Vĩ “Còn nhớ rõ lần cuối cùng tôi và cậu nói chuyện điện thoại không? Trước đó không đến một giờ, tôi vốn là đã chết lại tỉnh lại trong nhà của mình, tất cả đều giống như chưa từng phát sinh qua, tôi cũng không biết đó có phải là một giấc mộng hay không, sau đó mọi việc đều diễn ra như trong trí nhớ của tôi, nhưng cũng bởi vì tôi cố ý tránh đi một số việc mà xảy ra một ít thay đổi, kiếp trước tôi không thể trở về nơi này, còn có đến trước khi Phương Cẩm chết tôi mới biết được tình cảm của anh ấy đối với tôi”.

Dạ Mặc Nhiễm cúi đầu nhìn xuống đám cỏ có một đóa hoa nho nhỏ “Kiếp này có lẽ là muốn bù lại tiếc nuối, Thư Vĩ, hiện tại tôi nghĩ hình như tôi đã hiểu được cái gì là yêu, có rất nhiều chuyện bây giờ tôi không muốn so đó nữa, người cha kia, gia đình kia, hiện tại tôi chỉ muốn được cùng Phương Cẩm một chỗ, tận thế cũng được, tang thi cũng được, tôi thật sự không muốn nhìn lại cảnh tượng kia một lần nữa, tôi chỉ muốn cùng Phương Cẩm một chỗ, có thể qua được một ngày chính là một ngày”.

Thư Vĩ mở miệng nửa ngày cũng không biết phải nói cái gì, cuối cùng lại nghẹn ra một câu làm cho người ta dở khóc dở cười “Cùng một chỗ cũng rất tốt, cái kia...tôi nên gọi a Cẩm là chị dâu sao? Không đúng, cậu nhỏ tuổi hơn tôi mà, vậy tôi phải gọi cậu ấy là em dâu, đúng không?”.

Dạ Mặc Nhiễm thực sự cảm thấy mình cùng Thư Vĩ không phải cùng sống trên một hành tinh liền quyết đoán đứng dậy đi ăn cơm.

-000-

Trí nhớ con cá vàng: Trọng điểm chú ý của Thư Vĩ quả là khác người *lau mờ hồi*

118. Chương 118: Em Thử Xem Giường Này Có Vững Chắc Không?

Nhà ông ngoại của Dạ Mặc Nhiễm cách nhà Thư Vĩ không xa, Dạ Mặc Nhiễm thích yên tĩnh nên mua một ngôi nhà ở lưng chừng núi, vì thế phòng ở của cậu ở nhà ông ngoại vẫn luôn để trống. Hiện tại, cậu hai cùng cậu út cả đại gia đình đều ở đó, Dạ Mặc Nhiễm cũng không muốn trở về, Phương Cẩm mua một khu đất xây một cái biệt thự riêng ở đó, nơi đó từng là khu đất trống một số người rất thích đánh nhau tàn nhẫn liên tục tập ở đó. Phương Cẩm lấy số tiền đầu tiên dành dụm được mua nó, sau đó xây phòng ở, tầng thứ hai có một cửa sổ thật to, hướng về phía một cái hồ nhân tạo, mà nơi này lại nằm giữa các tòa nhà cao tầng khác có vẻ đột ngột, lại vừa đúng lúc nằm ở trong tầng bảo hộ thứ ba.

Phương Cẩm không ở đây, đàn em cũng không phải là ngôi không, chính phủ muốn trưng dụng, bọn họ lại không có bối cảnh chính trị nhưng vẫn đứng ra giữ lại phòng ở. Hiện tại thành phố B được chia ra ba thế lực, thứ nhất là chính phủ, bởi vì Thư gia cùng cậu của Dạ Mặc Nhiễm là Kỳ gia có quan hệ thân thiết hơn nữa gia sản của Kỳ gia cũng không phải nhỏ, nên trong chính phủ cũng chiếm được vị trí đứng đầu. Thứ hai là thế lực xã hội đen, một số dị năng giả đều là người của bọn họ, hơn nữa vũ khí của bọn họ có khi còn nhiều hơn cả chính phủ, hơn nữa chuyện tang thi lần này không chỉ riêng một đất nước, xảy ra việc thì có thể hưởng nước khác mua vũ khí, bọn họ còn chưa lo nổi cho mình. Nhưng ở thủ đô, tình huống lúc nào cũng hòa bình an nhàn, làm gì mà có tồn trữ vũ khí số lượng lớn, đương nhiên so vũ khí sẽ kém với những người xã hội đen quanh năm đánh giết. Thứ ba là dị năng đoàn, đây là cỗ thế lực nổi lên sau khi có tang

thi bùng nổ, chủ yếu là dị năng giả đến từ bên ngoài, vừa không ảnh hưởng đến chính phủ cũng không đối địch với xã hội đen, xem như thế lực ở giữa muốn tự sinh tồn.

Cho dù là rắn mất đầu, nhưng Hồ Tử đã theo Phương Cẩm nhiều năm như vậy, nên trong tình huống mặt thế vẫn trông coi bang hội rất gọn gàng ngăn nắp, Phương Cẩm vừa về được một lúc liền biết được tình huống gần đây của bang hội, cũng sắp xếp được các bước tiếp theo phải như thế nào để sinh tồn trong thời mặt thế này. Hồ Tử đã nghe Tá Thỉ nói về chuyện của lão đại và Nhiễm thiếu gia, nhưng khi nhìn thấy lão đại nhà mình trở về một mình vẫn có chút thất vọng, trừ phi là hắn chính mắt nhìn thấy nếu không thì hắn thật không thể tin chuyện lão đại cũng Nhiễm thiếu gia đã phát triển tình cảm. Cho nên lúc Dạ Mặc Nhiễm xuất hiện ngoài cửa Hồ Tử giương miệng nửa ngày vẫn không thể lên tiếng được. Σ(° °|||)

Dạ Mặc Nhiễm nhìn vào bên trong “Cẩm đâu? Anh ấy ở đâu?”.

Hồ Tử hung hăng nuốt nước miếng một cái, sau đó vù một cái chạy đi không thấy bóng dáng, sau đó là tiếng la vang dội mà cho dù đứng ở ngoài cửa cũng có thể nghe thấy

“Anh Cẩm, anh Cẩm, Nhiễm thiếu gia, là Nhiễm thiếu gia, cậu ấy tới tìm anh, Nhiễm thiếu gia tới đây tìm anh”.[0]

Sau đó liền thấy Phương Cẩm từ trên lầu chạy xuống, nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm đang đứng ngoài cửa Phương Cẩm không nói gì liền lập tức kéo cậu vào trong nhà “Đã ăn gì chưa?”.

Bỏ qua câu nói lãnh đạm của Phương Cẩm, Dạ Mặc Nhiễm nắm lấy tay Phương Cẩm không buông dùng ngữ khí quan tâm ân cần hỏi “Đã ăn, còn anh? Đã ăn cơm chưa? Chiều đã trở về, chưa nghỉ ngơi gì đúng không?”.

Phương Cẩm không nói gì mang cậu lên lầu hai, kỳ thật lầu hai không có phòng, từ thang lầu đi lên chính là một phòng trống trải, chỉ có một cái giường đơn, một bàn làm việc cùng máy tính, còn có một cái giá sách, mấy cây cột cùng một bao cát thật to, còn có một cây đàn dương cầm sau đó là một bức rèm che. Đặc biệt đơn giản, đây là lần đầu tiên Dạ Mặc Nhiễm tới chỗ này. Lầu một nhìn cũng không khác gì với những biệt thự bình thường khác, cái gì nên có sẽ có, nhưng còn lầu hai có thể nói là đơn sơ, ngay cả thảm trải sàn cũng không có. Dạ Mặc Nhiễm có chút khó hiểu “Sao lại để lầu hai như vậy? Có chút giống một tầng hầm ở nước ngoài, cũng có chút phong cách”.

Phương Cẩm không nói gì, đến bên bàn làm việc ngồi xuống tiếp tục xem văn kiện. Tuy nói là xã hội đen nhưng cũng không phải chỉ có đánh nhau tranh giành địa bàn hoặc nội bộ tranh đấu, có một số việc cần xử lý cũng không đơn giản hơn những nghiệp vụ ở các công ty là bao. Nhất là hai năm nay Phương Cẩm đang từ từ chuyển đổi việc làm ăn ra sáng, bị sự kiện tang thi nháo như vậy, sự việc phải giải quyết ngày càng nhiều. Dạ Mặc Nhiễm nhìn mớ văn kiện trên bàn đã cao như một cái núi nhỏ, cậu tuy không phải không biết xử lý mấy thứ này, nhưng cậu không thích tiếp xúc với mấy thứ này, âm nhạc vẫn đơn giản hơn.

“Cẩm, em ở lại đây với anh được không?”.

Phương Cẩm mãi lo nhìn văn kiện đầu cũng không thèm nâng lên một chút “Được”.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn chung quanh đánh giá một phen “Mấy thứ ở đây nên tăng thêm một ít, còn có giường đơn đổi thành giường đôi đi. Phương Cẩm lúc này mới ngẩn đầu nhìn Dạ Mặc Nhiễm “Được, sáng mai liền kêu người đi mua”.

Dạ Mặc Nhiễm mỉm cười nhìn anh “Ngu ngốc, còn cần đợi đến ngày mai sao, trong không gian của em cái gì là không có”.

Phương Cẩm gật gật đầu lại cúi đầu tiếp tục làm việc, mặc Dạ Mặc Nhiễm tùy ý an bài, lấy giường lớn ra khỏi không gian, sau đó là tủ quần áo lớn, ghế sofa thật mềm, bộ sách mà cậu ưa thích. Ngoài ý muốn lại phát hiện phía sau bức màn là một cửa sổ thủy tinh, Dạ Mặc Nhiễm vui vẻ hơn nửa ngày, lấy ra thảm để thay thảm trải giường cùng rèm che, đem đàn dương cầm để bên cửa sổ, còn có xích đu, cậu thích nhất mà ngồi trên xích đu vừa phơi nắng vừa đọc sách. Bận việc cả ngày, lầu hai vốn trống rỗng bị Dạ Mặc Nhiễm để đầy đồ vào, thoạt nhìn làm cho người ta có thêm cảm giác ấm áp. Phương Cẩm buông bút, nhìn người nào đó đang vui vẻ ngồi trên xích đu.

“Nghỉ ngơi”.

Dạ Mặc Nhiễm lập tức đi đến bên giường nằm xuống, một tay chống đầu một tay vỗ vỗ vị trí bên cạnh “Đến đây, tối nay chúng ta thử xem giường này có vững chắc hay không, trong không gian của em còn ba cái giường lớn nữa, nếu không vững chắc chúng ta liền đổi cái khác” (^ ^)

Phương Cẩm tắt đèn lớn mở đèn ngủ ra, nằm lên giường kéo Dạ Mặc Nhiễm ôm vào trong lòng “Ngoan ngoan nghỉ ngơi”.

Dạ Mặc Nhiễm cũng chỉ là đùa với Phương Cẩm, cậu biết anh đã bận việc từ chiều đến giờ nên cũng không thể lại quần quít lấy anh làm vận động, bản thân buổi chiều cũng chưa ngủ đủ vì cảm thấy thiếu chút gì đó, hiện tại nằm trong lòng Phương Cẩm nghe hương vị quen thuộc, cảm nhận được độ ấm làm cậu an tâm, mỗi một lập tức đánh úp lại, không đầy một lát liền nặng nề ngủ.

119. Chương 119: Kịch Phát Dị Năng

Từ nay về sau lâu hai trở thành khu cấm, trừ bỏ vài anh em thân thiết những người khác đều không được lên lầu. Phương Cẩm bận xử lý các công việc lớn nhỏ bận đến gần như không thể thấy người. Nhưng mà dù bận đến cỡ nào thì đến giờ cơm anh nhất định sẽ về nhà nấu cơm, cho dù bình thường anh ăn cơm chỉ cần năm phút liền ăn xong, thì anh cũng sẽ cùng Dạ Mặc Nhiễm từ từ ăn cơm đến hơn một giờ. Có thể nói Dạ Mặc Nhiễm chưa bao giờ xuống bếp, Phương Cẩm sau khi thấy cậu cắt rau quá kém chỉ còn vài cm nữa là cắt đến tay của chính mình liền không cho cậu vào phòng bếp nữa. Tá Thi và Hồ Tử đều là bị đối mà lớn, chỉ cần ăn được, không quan tâm ngon hay dở, nên tay nghề nấu bếp có thể xem như từ đồ sống nấu thành đồ chín (_)

Có đôi khi Phương Cẩm bận đến trễ giờ ăn cơm, anh không muốn để cho Dạ Mặc Nhiễm ba buổi cơm ăn không đúng giờ, Dạ Mặc Nhiễm lại không chịu đến nhà Thư Vĩ, vì thế mỗi ngày gặp được Lí Băng Băng ở khu A liền trực tiếp đem cô về nhà...nấu cơm (_)

Tiểu Võ ở cùng Dạ Mặc Nhiễm, cũng may lâu một còn có mấy phòng trống, vì để an toàn Phương Cẩm cho Tá Thi và Hồ Tử đều ở lại đây. Hồ Tử không có dị năng nhưng lại bắn súng chuẩn. Tuy rằng căn cứ có ba thể lực, nhưng ở khu C vẫn do chính phủ cũng bang hội phân chia.

Phương Cẩm đem người toàn bộ bố trí lại một lần nữa, mỗi ngày đều sẽ có người ở địa bàn của mình tuần tra bảo vệ, một bộ phận phụ trách đi ra ngoài tìm thức ăn và dị năng thạch, cũng cứu một ít người có năng lực để thu dùng. Ngoại trừ khi vừa về tới thì bận tối mắt tối mũi ra những chuyện sau này đều giao cho Hồ Tử cùng Tá Thi, Phương Cẩm cũng chỉ cần làm một vài chuyện quan trọng hay đưa ra một vài quyết định, hoặc là ở nhà ký vài văn kiện là được. Nếu không phải vì có Dạ Mặc Nhiễm thì Phương Cẩm đã cùng những người đó đi ra ngoài, nhưng anh không muốn làm cho Dạ Mặc Nhiễm phải lo lắng.

Tiểu Võ đi theo Tá Thi cả ngày ồn ào cãi nhau, ngay cả lúc ăn cơm đều có thể nói đến muốn xoắn tay áo đánh nhau, nhưng vẫn cố tình đi theo Tá Thi. Mỗi lần Dạ Mặc Nhiễm hỏi lí do thì tiểu Võ đều cười đến vẻ mặt đáng khinh “Tôi muốn nhìn xem xã hội đen rốt cục là cái gì, bất quá cũng chỉ có như vậy, còn không mạnh bằng hongkong”.

Kết quả là ngày hôm sau tiểu Võ bị Tá Thi kéo đi ra ngoài, không phải đi tranh địa bàn mà là đi giành quyền phân phối thức ăn với chính phủ. Hắc Mộc hội không muốn bị chính phủ quản chế, chính phủ lại thấy bọn họ là nguồn nước phì nhiêu tâm đều ngứa. Cuối cùng, nhờ có Thư Vĩ ra mặt, hai bên nước sông không phạm nước giếng, chung sống xem như hòa bình mới xong việc. Kỳ thật trước khi Dạ Mặc Nhiễm trở về, bọn họ mỗi ngày đều trình diễn một màn đánh nhau với chính phủ rồi đàm phán, cú cùng là tan rã trong không vui. Nếu không phải bởi vì Dạ Mặc Nhiễm thì cuộc sống mỗi ngày của bọn họ thật phong phú, vừa đánh nhau với tang thi bán sống bán chết, lại đánh nhau với chính phủ tranh cao thấp.

Chính phủ không còn nhìn bọn họ như hổ rình mồi nữa, bọn họ đi ra ngoài ngày càng nhiều, mỗi ngày đều mang về không ít đồ, trước kia chỉ có thức ăn, hiện tại vì lấy lòng người nào đó khi nhìn thấy đồ tốt liền cho vào trong bao mang về. Xã hội đen dù sao vẫn luôn chạy đến chạy lui giữa sinh tử, những dị năng giả cũng không cách nào so sánh, cho nên khi thấy bọn họ thắng lợi trở về những người kia đều đỏ mắt không thôi. Ngay cả Thư Vĩ cũng thường chạy đến chỗ Dạ Mặc Nhiễm để cọ cơm, lại lấy một số đồ về nhà để tiêu khiển thời gian, thịt vẫn có thể ăn được một ít, nhưng rau quả thật sự rất hiếm.

Trong căn cứ có xây dựng một khu chuyên nghiên cứu cách trồng cho rau quả nhanh lớn, nếu không toàn bộ căn cứ hơn một vạn người thậm chí hơn một triệu người sẽ vì thời gian dài ăn rau quả mà dẫn đến thiếu chất, cơ thể suy nhược. Cho dù biết rau quả đều có thuốc nhưng vẫn cung không đủ cầu, có khi còn phải dùng rất nhiều dị năng thạch để đổi. mà chính phủ lại dùng dị năng thạch để đổi lấy thức ăn hoặc để nghiên cứu, mà tinh thạch này đều là thứ ở trong đầu tang thi, nói không chừng có thể chế tạo ra được thuốc không chế tang thi. Nhưng những thứ được cho là quý hiếm đối với Dạ Mặc Nhiễm mà nói là có chút dư thừa, rau quả để trong kho đã muốn đầy, cũng may không gian lớn có thể vô hạn để, nếu không giống như trên mặt đất thì đã sớm không còn đất. Dạ Mặc Nhiễm lười biếng ngồi trên xích đu đọc sách, Thư Vĩ chán nản lắc lư đi đến chỗ cậu.

“Ai...ai...ai”

Từng tiếng thở dài lại nối tiếp tiếng thở dài, rốt cục cũng có thể làm cho Dạ Mặc Nhiễm liếc mắt nhìn hần một cái

“Buông”

Thư Vĩ ngồi xổm xuống bên cạnh xích đu của Dạ Mặc Nhiễm, để hai tay lên ghế giống như con chó nhỏ “Mặc Nhiễm, tôi cũng muốn có không gian, cậu nói xem phải làm như thế nào mới có được không gian”.

Dạ Mặc Nhiễm đẩy móng vuốt của hần ra khỏi ghế “Không biết, tôi có thể cho cậu uống nước trong không gian, nói không chừng có thể giúp cậu kích phát dị năng”.

“Thật sao? Vậy cậu mau cho tôi uống đi, chị của tôi, anh rể của tôi còn có cha của tôi đều không cho tôi mang súng, mấy thứ cậu kêu tôi mua đã bị bọn họ xung công từ lâu rồi, cả vỏ đạn cũng không chịu để lại cho tôi một cái, nếu tôi có dị năng, tôi sẽ không cần cả ngày ở đây vất vả buồn chán giống như ngồi tù”. —

Dạ Mặc Nhiễm còn thật sự nhìn Thư Vĩ một cái “Vậy thôi đi, cho cậu có dị năng cậu lại chạy ra ngoài quậy phá, chi bằng nhốt cậu ở lại đây, cậu cút đi”. —

Sao sáng trong mắt Thư Vĩ bị Dạ Mặc Nhiễm nhấn tâm tiêu diệt “Mặc Nhiễm, sao cậu có thể nở đối xử với tôi như vậy, tôi với cậu chính là anh em từng mặc chung một cái quần a~, Hiện tại trong căn cứ an toàn, nhưng nếu một ngày nào đó nó không còn an toàn nữa thì sao? Cậu dù sao cũng phải cho tôi cái gì đó để phòng thân đi, Mặc Nhiễm, tôi biết cậu là người tốt với tôi nhất mà, Mặc Nhiễm thân yêu...”

Dạ Mặc Nhiễm dùng tay đẩy ra khuôn mặt đang cố tới gần cậu, đột nhiên một cái chén che trước mặt Thư Vĩ.

“Tìm một cái giường rồi uống, sẽ ngủ một ngày một đêm, sau khi tỉnh lại có dị năng hay không phải dựa vào mệnh của cậu”.

Thư Vĩ hoan hô một tiếng nhận lấy cái chén chuẩn bị chạy đi

“Thư Vĩ” Thư Vĩ qua đầu nhìn về phía Dạ Mặc Nhiễm “Đừng làm chuyện xằng bậy”.

Thư Vĩ tươi cười với Dạ Mặc Nhiễm “Tôi tự biết đúng mực, cậu cứ yên tâm đi”.

Thư Vĩ cầm cái chén vui vẻ tiêu sái bước đi. Dạ Mặc Nhiễm buông sách xuống thở dài “Cấm, anh nói xem em làm như vậy có đúng hay không?”.

_____ta là gấu gạch kết thúc chương_____

Ngẫu Hồ đã mãn được ba chương, Hồ nghĩ là vẫn còn thời gian, để xem xem có thể mãn thêm 1 chương nữa hay không *đắm vai*... *đắm lưng*... hảo mỗi nga

~~Trí nhớ con cá vàng: *xoa bóp*đắm đắm vai Hồ*nắn nắn*

120. Chương 120: Cha

Phương Cẩm đang ngồi xem văn kiện ở cách đó không xa ngẩng đầu trầm mặc nhìn Dạ Mặc Nhiễm, buông văn kiện trong tay xuống, đến bên cạnh ôm cậu vào lòng. Dạ Mặc Nhiễm ôm Phương Cẩm cọt cọt, tìm vị trí thoải mái tiếp tục cuộn tròn giống như một con mèo Ba Tư cao quý.

“Tuy biết Thư Vĩ không phải người thích gây chuyện, nhưng vẫn sợ lỡ cậu ấy có dị năng lại không cố kị điều gì xem nhẹ sự việc dẫn tới gặp việc không may, nhưng lại sợ nếu sau này thực sự có chuyện gì cậu ấy lại không có năng lực tự bảo vệ chính mình”.

Phương Cẩm lấy tay giúp cậu xoa xoa trán “Đừng nghĩ, đó là mạng của hần”.

Dạ Mặc Nhiễm thoải mái thở dài một tiếng, ngay khi Phương Cẩm nghĩ là cậu đã ngủ thì cậu đột nhiên mở miệng “Cẩm, chắc anh rất muốn cùng bọn họ ra ngoài, cả ngày ở trong phòng cũng không phải cá tính của anh”.

Phương Cẩm vẫn nhìn cậu không nói gì, nhẹ nhàng vỗ lưng Dạ Mặc Nhiễm giống như đang dỗ trẻ con ngủ, cả ngày đánh nhau là bất đắc dĩ vì phải sinh tồn, cũng không phải là thiên tính hiếu chiến không chịu ngồi yên.

Dạ Mặc Nhiễm sẽ không biết Phương Cẩm có thể ngồi yên cả ngày nhìn vào một cái cửa sổ, cho dù là khoảng cách rất xa không thể nhìn rõ hình bóng của người phía sau cửa sổ.

Dạ Mặc Nhiễm cũng sẽ không biết suốt một năm cậu nằm ở bệnh viện, mỗi buổi tối sẽ có một người ngồi ở ngã rẽ của cầu thang nhìn vào cửa phòng bệnh vẫn luôn đóng kín cả đêm không chớp mắt, cho đến khi cậu rời khỏi căn phòng bệnh đó.

Dạ Mặc Nhiễm lại càng không biết chỉ cần cậu về nước, ở một nơi cách nhà cậu không xa sẽ có một chiếc xe màu đen dừng ở đó, khoảng cách này sẽ không khiến người khác chú ý, lại vừa vặn có thể nghe cậu luyện đàn.

Thời gian bọn họ tương dao thật sự quá ngắn ngủi, một người là vương tử cao quý, một người là bình dân hằng ngày phải giãy dụa cầu sinh, mỗi ngày vì miếng ăn mà liều cả mạng, nhưng so với ăn no lại có chuyện càng làm cho anh nhớ mãi không quên, cho nên anh đã quen ở trong khoảng thời gian có hạn im lặng mà ở bên cạnh người nào đó. Hoàn cảnh thoải mái giấc ngủ đầy đủ hơn, nhưng Dạ Mặc Nhiễm vẫn đang chậm rãi ngủ, Phương Cẩm vẫn vỗ vỗ lưng cậu như trước chưa từng dừng lại.

Anh cho tới bây giờ cũng chưa từng hy vọng chuyện gì xa vời, vọng tưởng duy nhất đại khái cũng chỉ là thông qua đánh nhau mà có thể bắt đắc dĩ chạm vào cậu, nếu muốn nói khoảng thời gian vui vẻ nhất khi còn nhỏ đại khái chính là lúc đánh nhau với Dạ Mặc Nhiễm. Anh sẽ cẩn thận che chở con người này, cũng sẽ không nể tay, cho nên mỗi lần bị Dạ Mặc Nhiễm đánh cho thương tích đầy mình thì tâm tình của anh vô cùng vui vẻ, đây là cơ hội duy nhất để anh có thể đụng chạm vào cậu.

Giai điệu tao nhã im bất Dạ Mặc Nhiễm ngồi trước phím đàn không tiếng động thở dài, vừa quay đầu liền nhìn thấy Phương Cẩm vẫn đang chúi chúi nhìn mình, Dạ Mặc Nhiễm nhẹ nhàng cười “Sớm muộn gì cũng phải gặp, cùng đi với em xuống dưới đi”.

Vươn tay về phía Phương Cẩm, anh đương nhiên cũng nắm lấy tay cậu, nhìn thấy hai người nắm tay nhau đi xuống lầu, ánh mắt Dạ Lễ khẽ biến nhưng gương mặt vẫn mang đầy kích động như trước “Tiểu Nhiễm...con không sao là tốt rồi, cha thực sự rất sợ...con trở về là tốt rồi, trên đường đi khẳng định chịu không ít cực khổ, đã gây thành như vậy...”

Dạ Mặc Nhiễm nắm tay Phương Cẩm ngồi xuống sofa lại tựa đầu lên vai anh “Cha, nếu cha chỉ là đơn thuần đến thăm con, vậy kêu Băng Băng làm đồ ăn nhiều thêm một chút, nếu như là vì chuyện khác thì thật xin lỗi, bắt cha phải về tay không một chuyến rồi”.

Dạ Lễ ánh mắt có chút đau thương “Tiểu Nhiễm, con vẫn còn trách cha sao? Con vẫn chưa tha thứ cho cha sao?”.

“Nếu con vẫn chưa tha thứ cho cha thì hiện tại cũng không ngồi ở đây để nói chuyện”.

Dạ Lễ vừa nghe vậy thần sắc ảm đạm lại thoáng hiện lên một tia sáng “Vậy tiểu Nhiễm còn đồng ý cùng cha về nhà sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu “Bây giờ con đã có nhà của mình”.

Dạ Lễ đưa mắt nhìn Phương Cẩm “Tiểu Nhiễm, con thích ai cha sẽ không hỏi, cũng sẽ không ngăn cản con, nhưng cha hy vọng con có thể cùng cha về nhà, dù sao con cũng mang họ Dạ”.

“Kỳ Mặc Nhiễm...tên này cũng không tệ, dù sao nếu con muốn chuyển thành họ Kỳ thì hai người cậu chắc hẳn sẽ rất vui vẻ tán thành”.

“Tiểu Nhiễm...”

“Cha, họ gì không quan trọng, Dạ gia đối với con mà nói không là gì cả, con đối với vị trí người thừa kế một chút hứng thú cũng không có. Hiện tại con sống cùng Phương Cẩm, anh ấy nuôi con, con cũng không cần quan tâm đến chuyện gì, con rất thích cuộc sống như bây giờ, nếu cha nhớ con có thể thường xuyên đến đây cùng nhau ăn bữa cơm, nếu cha muốn tìm người thừa kế, thật xin lỗi, nơi này không có người mà cha muốn tìm”.

Dạ Lễ kích động đứng lên “Tiểu Nhiễm con có biết mình đang nói gì hay không? Con sống cùng với nam nhân cha không phản đối, nhưng dù sao cũng không thể để hẳn nuôi con, con có biết như vậy là sao không, con là con cháu của Dạ gia, việc làm của con đều sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Dạ gia, tiểu Nhiễm cùng cha đi về nhà, nếu con muốn mang Phương Cẩm về nhà cũng không thành vấn đề”.

Dạ Mặc Nhiễm ánh mắt lạnh lùng nhìn Dạ Lễ “Chẳng phải là bị bao dưỡng sao, tôi nguyện ý để anh ấy nuôi, anh ấy cũng nguyện ý nuôi tôi, chuyện này liên quan gì đến ông, liên quan gì đến danh dự Dạ gia? Tôi nghĩ ông đã lầm, tôi cùng Dạ gia cho tới bây giờ cũng không có một chút quan hệ gì, tôi chỉ là một đứa con riêng, người thừa kế đã chết rồi, những người còn lại đều là người vô dụng, bây giờ Dạ gia lại cần tìm một người hữu dụng để thừa kế nên nhớ đến tôi, các người cũng không khỏi quá tự cao đi, nhỏ nhỏ một cái Dạ gia còn chưa đủ tư cách để tôi đi làm người thừa kế đâu”.

Dạ Mặc Nhiễm nói từng chữ không nhanh không chậm, thanh âm trước sau như một thanh nhả êm tai, lại làm cho ngực Dạ Lễ không ngừng phập phồng, giống như đang cố gắng áp lực cái gì đó.

“Tiểu Nhiễm, là Dạ gia có lỗi với con, nhưng bây giờ chẳng phải là lúc chứng minh cho bọn họ thấy hay sao, chẳng lẽ đây không phải là chuyện con vẫn luôn hy vọng sao, kế thừa Dạ gia, mẹ con cũng có được một danh phận, đây không phải là chuyện con muốn thấy nhất sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm tựa lên vai Phương Cẩm, giống như có chút mỏi mệt, trong nháy mắt trở nên có chút thông thả “Nữ nhân của ông muốn có được danh phận cũng phải cần nhờ đến đứa con cho, sự tồn tại của con ông cũng phải dựa vào tài năng của mình để chứng minh, làm chồng thất bại làm cha càng thất bại, mấy thứ đó chứng minh được, rồi thì sao? Mẹ sẽ không sống lại, tôi cũng sẽ không vì vậy mà vui vẻ, vậy thì được gì? Nói tôi cũng đã nói rất rõ ràng rồi, Dạ gia đối với tôi không là gì cả, tôi chỉ muốn tiếp tục cuộc sống như bây giờ, danh lợi chết cũng không thể mang theo, vậy tại sao phải vì nó mà vất vả, ông đi đi, nếu như ông muốn ở đây tiếp tục dây dưa thì sau này đừng mong bước vào cánh cửa này nữa bước”.

Dạ Lễ còn muốn nói gì đó liền bị Tá Thỉ cùng Hồ Tử từ phòng bếp đi ra mời đi ra ngoài

_____ta là dấu gạch cho biết đã hết một chương nữa_____

Ngẫu Hồ hôm nay tiếp tục màn được bốn chương.... cầu động viên....câu ôm hôn... ()

Trí nhớ con cá vàng: Cá vàng nhớ Hồ, cầu onl tâm sự *khóc thầm*

121. Chương 121: Muốn Dị Năng

Tiểu Võ lúc này mới biết thì ra gia đình Dạ Mặc Nhiễm còn có chuyện như vậy, vừa kinh ngạc xong lại cười toe toét liền bị Tá Thỉ khóa cửa lại nhốt tổng phòng bếp. Dạ Mặc Nhiễm tựa người vào vai Phương Cẩm mồ hôi liên tục rơi, Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm đi lên lầu, cho cậu uống hai viên thuốc. Dạ Mặc Nhiễm kéo áo Phương Cẩm.

“Đừng đi, ở lại đây với em”.

Phương Cẩm lau đi mồ hôi trên trán cậu “Anh đi lấy quần áo thay cho em”.

Phương Cẩm rất nhanh đã mang áo ngủ đến thay cho cậu, anh ngồi tựa người vào đầu giường kéo cậu ôm vào trong ngực tay nhẹ nhàng vì cậu làm ầm ỹ dậy.

Vất vả mới yên lặng được hai ngày, vậy mà Thư Vĩ lại chạy đến làm âm ỉ “Mặc Nhiễm, cậu biết dị năng của tôi yếu như thế nào không? Chính là thấu thị a~ không có tỷ lệ công kích nào cả, cậu có thể đổi cho tôi hay không?”.

Dạ Mặc Nhiễm cố gắng nhịn cười “Đây không phải là chuyện mà cậu luôn mơ ước sao? Có thể nhìn thấu thân thể của mỹ nữ”.

Thư Vĩ hoàn toàn ỉu rù “Đúng vậy, chỉ cần nhìn sơ qua liền thấy được nội tạng của người ta, cái này còn không bằng thẳng nhóc có thấu tâm thuật, nếu không cậu cho tôi thêm miếng nước trong không gian đi”.

“Có uống bao nhiêu cũng không thể thay đổi được, cậu từ bỏ ý định đó đi”. (_)

Thư Vĩ chán nản nằm lên sofa bộ dáng thật bi thương “Tôi cũng không phải bác sĩ, cần thấu thị này để làm gì, đáng chết”.

Dạ Mặc Nhiễm bất đắc dĩ lắc đầu “Ít ra chỉ cần nhìn sơ thì có thể biết trong óc tang thi có dị năng thạch hay không”.

“Cũng đúng nha, như vậy chỉ cần tôi xem qua sẽ không cần tốn công để giết rồi lại tay không”.

Dạ Mặc Nhiễm thật muốn trợn to mắt nhìn người trước mặt, nhưng lại thôi bắt đầu cầm sách lên đọc tiếp không thèm quan tâm tới Thư Vĩ nữa. Cậu út có thời gian rảnh hoặc có đồ ăn ngon hay mấy vật phẩm thú vị liền đi đến đây đưa cho Dạ Mặc Nhiễm, tuy mấy thứ này đối với cậu không hiếm lạ gì, nhưng cậu vẫn vui vẻ tiếp nhận, dù sao đây cũng là tâm ý của người thân cậu.

Từ ngày trời lại thành phố B cậu vẫn luôn ở lại trong nhà của Phương Cẩm không hề ra khỏi cửa, ăn cơm có người hầu hạ, buồn chán có người chơi cùng, một hôm Phương Cẩm nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm ngồi một mình chơi mạt chược, hôm sau ra ngoài làm nhiệm vụ để lại ba người vừa đủ ngồi chơi mạt chược cùng cậu. Tuy Dạ Mặc Nhiễm không thích chơi bài lắm, nhưng vừa được chơi vui vẻ vừa thu thêm sao lại không chơi

Dạ Mặc Nhiễm từ khi sinh ra đến bây giờ thì đây chắc chắn chính là thời gian nhàn rỗi nhất. Trước kia mỗi ngày đều trông ngóng hy vọng cha sẽ về nhà, cho dù cậu bẩm sinh thông minh nhưng vẫn học tập theo từng bước, sao đó dọn đến nhà ông ngoại ở, mỗi ngày đều là luyện bút luyện vẽ, luyện tập đánh đàn, còn thường thường cùng Phương Cẩm người cầm đầu đám côn đồ ở khu đông tranh chấp. Sau khi lớn mỗi ngày đều phải bay tới bay lui vô cùng bận rộn. Hiện tại đại khái chính là thời gian nhàn rỗi nhất của cậu, không ai hối thúc cậu phải học tập, phải luyện đàn, không ai hối thúc cậu phải biểu diễn, phải đi thi. Nhắm mắt mở mắt đều có thể nhìn thấy Phương Cẩm, tâm tình tốt thì đánh đàn một chút, không thì chơi game hoặc đọc sách. Không cần phải đi xã giao, những khi không muốn cười cũng không cần ép bản thân phải cười, cả ngày có thể cũng không cần nói một câu, chỉ cần một ánh mắt thì Phương Cẩm liền biết cậu cần gì.

Lí Băng Băng đang làm việc nhà, bên ngoài có hai người đi tới đi lui canh gác, Dạ Mặc Nhiễm nằm trên sofa vừa đeo tai nghe điện thoại vừa đọc sách. Tá Thi mang theo một đám thủ hạ đi về, Dạ Mặc Nhiễm nhìn ra phía ngoài cửa.

“Cẩm đâu?”.

“Ách...anh Cẩm hôm nay không đi chung với bọn tôi, hôm nay chúng tôi chia ra hai đường, chúng tôi xong sớm nên về đây trước”.

Dạ Mặc Nhiễm lấy tai nghe điện thoại xuống, đóng sách lại “Tá Thi, nhìn mắt của tôi lặp lại lần nữa”.

Tá Thi cúi đầu nửa ngày không dám ngẩng đầu lên nhìn cậu, Dạ Mặc Nhiễm đứng lên đi lên lầu, lúc nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm là thấy cậu đang muốn đi ra ngoài, Tá Thi vội ngăn cậu lại.

“Nhiễm thiếu gia, anh Cẩm sẽ nhanh quay về, nếu cậu đi ra ngoài anh Cẩm sẽ rất lo lắng”.

“Cẩm đi đâu?”.

Tá Thi nhìn mặt Dạ Mặc Nhiễm trái tim sợ đến mức muốn nhảy ra khỏi cổ họng “Anh Cẩm đuổi bắt tang thi, hình như là tang thi cao cấp, cho nên kêu tôi về trước để nấu cơm, anh Cẩm sẽ về nhanh thôi, Nhiễm thiếu gia cậu phải tin tưởng vào anh Cẩm, anh Cẩm rất lợi hại”.

Dạ Mặc Nhiễm lấy súng ra chỉ vào một trong những đàn em về cùng lúc với Tá Thi “Nói, Cẩm đi đâu?”.

Người nọ nhìn Tá Thi không biết phải trả lời như thế nào, Dạ Mặc Nhiễm thu súng lại xoay người đi ra ngoài, Tá Thi vội ngăn cậu lại “Nhiễm thiếu gia, anh Cẩm thực sự sẽ quay về ngay”.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn Tá Thi cười cười “Tôi muốn đi tìm Thư Vĩ cậu khẩn trương làm cái gì”.

“Tôi đi cùng Nhiễm thiếu gia”.

“Cậu muốn giám thị tôi?”.

“Hiện giờ bên ngoài rất nguy hiểm, tôi sẽ hộ tống cậu qua đó rồi sẽ quay về”.

“Không cần”.

Dạ Mặc Nhiễm lấy xe chạy đi, Tá Thi thấp giọng mắng một câu cũng vội lấy một chiếc xe khác đuổi theo, Lí Nhã Hi chuyển điện thoại cho Thư Vĩ, đây là đường dây điện thoại riêng vì ra khỏi căn cứ hoàn toàn không có tín hiệu điện thoại.

“Alô, Mặc Nhiễm? Tìm tôi có gì không? Là muốn rủ tôi ăn cơm hay là chơi mạt chược đây?”.

“Đừng nói nhảm nữa, tôi kêu cậu tìm tung tích cậu đã tìm được chưa?”.

Thư Vĩ rồi ren một lúc “Phía tây gần ngoại ô, ở gần đập chứa nước, có chuyện gì vậy?”.

“Không có gì, tôi cúp máy đây”.

“Đợi đã, cậu vội vã tìm Phương Cẩm như vậy có phải là Phương Cẩm đã tìm được Kỳ Văn Đào rồi không?”.

“Kỳ Văn Đào? Anh ấy có chuyện gì sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm nhíu mày, Phương Cẩm gần như không nói tình hình hiện tại ở bên ngoài với cậu, nếu không phải thường có người đi tuần tra thì cậu sẽ nghĩ trái đất đang hòa bình. Thư Vĩ ngây ra một lúc.

“Ba ngày trước Kỳ Văn Đào bị mất tích, cậu hai của cậu vừa biết tin liền lo lắng muốn điên rồi, cậu út của cậu đã phái quân đội đi tìm khắp nơi, hiện tại cậu vội vã tìm Phương Cẩm như vậy, tôi nghĩ có phải hay không Phương Cẩm đã tìm được Kỳ Văn Đào rồi”.

Dạ Mặc Nhiễm tay lái xe không tự giác nắm chặt lại một chút “Tôi đã biết rồi, tôi không thèm nghe cậu nói nữa đâu”.

Dạ Mặc Nhiễm tắt điện thoại, lập tức lấy xe như bay về hướng Phương Cẩm, Tá Thi chạy theo sau xe Dạ Mặc Nhiễm rời khỏi căn cứ, giống như kiến bò trên chảo, thật muốn chặn xe của Dạ Mặc Nhiễm lại nhưng cậu lái xe quá nhanh nếu cố chặn lại rất dễ sẽ xảy ra nguy hiểm, đành phải chạy theo sát xe cậu.

122. Chương 122: Anh Họ Thành Tang Thi

Trong căn cứ ngoại trừ có thêm vài xe tuần tra cùng một vài người cầm súng dài đi vòng quanh trạm gác thì cũng không có thay đổi gì so với trước kia. Vừa ra khỏi trung tâm thành phố thì chỉ có thể dùng từ hoang vu để hình dung khung cảnh này, khắp nơi đều là xe hỏng, đường bị hư khá nhiều, cũng may không có tang thi lãng vãng trên đường.

Dạ Mặc Nhiễm chạy thẳng một đường tới vùng ngoại ô, còn chưa thấy bóng người thì đã nghe được tiếng súng, Dạ Mặc Nhiễm cau mày dự tính sau khi về nhất định phải hung hăng giáo huấn Phương Cẩm. Bỗng nhiên từ bên trong bụi cây nhảy ra một tên tang thi cả người đầy máu nhảy bổ vào xe của Dạ Mặc Nhiễm, cửa kính xe bất ngờ bị vỡ, Dạ Mặc Nhiễm chuyển tay lấy ý đồ làm cho tên tang thi bị văng ra, chưa kịp ứng phó xong tên tang thi này thì lại có thêm hai tên tang thi nhảy ra, Dạ Mặc Nhiễm thật không ngờ chỉ mới vài ngày không đánh nhau với tang thi mà bọn chúng đã tiến hóa như vậy, tốc độ cùng móng vuốt đúng là đẳng cấp khác hẳn với trước kia. Hai tiếng súng vang lên tên tang thi đang đeo trên cửa xe ngã xuống, từ kính chiếu hậu nhìn qua là Tá Thi nổ súng.

Dạ Mặc Nhiễm lập tức mở xe ra, Tá Thỉ vừa thấy liền hoảng sợ, ở trong xe dù gì cũng có được một cái vỏ sắt để chống đỡ, nếu ra khỏi xe với móng vuốt của tên tang thi kia hẳn thật không dám đảm bảo Nhiễm thiếu gia linh kiện hoàn toàn đầy đủ, nếu như vậy hẳn phải nói với anh Cẩm như thế nào (- -)

Thấy Dạ Mặc Nhiễm ra khỏi xe, Tá Thỉ cũng lấy súng vội nhảy xuống xe. Ngay lúc đó Tá Thỉ thấy ánh sáng xoẹt qua nhìn xuống đất thì thấy hai tên tang thi đầu nở hoa đang nằm trên mặt đất, Tá Thỉ trừng mắt nhìn lại nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm quay về xe, chạy đến chỗ hai tên tang thi nhìn nhìn thấy một trong hai tên trong óc có dị năng thạch Tá Thỉ nhặt lên lại vội vàng trở về xe đuổi theo Dạ Mặc Nhiễm, cánh hoa đã tấn công tang thi chậm rãi biến mất.

Lúc xe đến gần đập chưa nước, Dạ Mặc Nhiễm rõ ràng nghe được tiếng tang thi rống, sự xuất hiện đột ngột của Dạ Mặc Nhiễm làm cho Phương Cẩm thoáng phân tâm, xém chút bị tang thi bắt được, Dạ Mặc Nhiễm ngưng kết dị năng chuẩn bị đánh nhau với tang thi, Phương Cẩm liền hô to

“Đó là Kỳ Văn Đào”.

Dạ Mặc Nhiễm đang ngưng kết dị năng trong tay cũng tạm dừng vẫn giữ đóa liên hoa trong lòng bàn tay, tang thi nhất thời công kích về phía Dạ Mặc Nhiễm, cậu né tránh rồi đá văng tên tang thi ra, Phương Cẩm vội chạy đến kéo Dạ Mặc Nhiễm ra phía sau lưng, Dạ Mặc Nhiễm nhìn tên tang thi gương mặt trắng như giấy, cả người rách nát, cũng may không bị thiếu tay hay thiếu chân, thật không tin đó chính là anh họ của cậu.

Chính là anh họ Văn Đào từ nhỏ đã luôn che chở cho cậu, là anh họ Văn Đào luôn dành cho cậu những thứ tốt nhất. Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm rất nhanh nhìn cậu một cái rồi lại tiếp tục gia nhập vào cuộc chiến. Dạ Mặc Nhiễm nhìn những tên tang thi khác phát hiện bọn họ đều là thuộc hạ của anh họ Văn Đào. Dạ Mặc Nhiễm buông bàn tay đang nắm chặt ra.

“Ngoại trừ Kỳ Văn Đào những người khác không cần quan tâm”.

Dạ Mặc Nhiễm lên tiếng, những người đi theo Phương Cẩm cũng không còn bằng khoăn do dự, những vũ khí hạng nặng mang theo có thể lập tức làm nổ đầu của mấy tên tang thi này, Tá Thỉ lấy dây xích trong xe ra đưa cho Phương Cẩm lại tiếp tục xử lý mấy tên tang thi còn lại, sau khi giải quyết xong mấy tên tang thi kia mọi người đều tập trung vũ khí hướng về phía Kỳ Văn Đào.

Phương Cẩm cầm dây xích vật lộn với Kỳ Văn Đào mấy lần xém bị thương, cuối cùng cũng trói Kỳ Văn Đào lại được Dạ Mặc Nhiễm mới nhẹ nhàng thả ra. Nhốt Kỳ Văn Đào vào phía sau xe tải, Phương Cẩm lấy xe Dạ Mặc Nhiễm chạy tới cùng cậu quay về căn cứ. Trên đường đi Phương Cẩm không nói gì, Dạ Mặc Nhiễm đang lo lắng chuyện Kỳ Văn Đào cũng không nói gì, không khí quỉ dị im lặng.

Phương Cẩm chạy xe trực tiếp đến nhà cậu của Dạ Mặc Nhiễm, khi cậu út của Dạ Mặc Nhiễm nhìn thấy Kỳ Văn Đào xém chút té xỉu. Dạ Mặc Nhiễm thấy cậu trông đột nhiên già đi rất nhiều liền một trận khổ sở.

“Cẩm em ở lại đây, tối sẽ về”.

Phương Cẩm gật đầu “Anh tới đón em” sau đó xoay người lái xe rời đi.

Cậu út nhìn thấy Kỳ Văn Đào bị dây xích trói lại không ngừng gặm rú đau lòng không muốn tiếp tục nhìn để Dạ Mặc Nhiễm đỡ lấy.

“Cậu út, trước để anh họ ở đó, chúng ta xem có nghiên cứu được phương pháp giải độc tang thi hay không”.

Cậu út vỗ vỗ mu bàn tay của Dạ Mặc Nhiễm “Cậu hai của con còn chưa quay về, nếu anh ấy nhìn thấy bộ dạng này của Văn Đào không biết sẽ khổ sở như thế nào nữa, tiểu Nhiễm, con tuyệt đối đừng đi ra ngoài tham gia giết tang thi gì đó, cứ cho là cậu ích kỷ đi, cậu thật sẽ không đành lòng tiếp tục nhìn người trong nhà...”

Dạ Mặc Nhiễm khổ sở nhìn Kỳ Văn Đào “Cậu, chúng ta nhất định sẽ tìm được biện pháp cứu anh họ”.

Dạ Mặc Nhiễm nghĩ nếu đưa nước trong không gian cho tang thi uống liệu có thể giải độc hay không, cậu chưa từng thử qua, cũng không muốn lấy anh họ đi thử, lúc cậu hai trở về đã vội vã hỏi chuyện của Kỳ Văn Đào, cậu út quay mặt đi không thể nói gì, Dạ Mặc Nhiễm chỉ có thể thở dài.

“Cậu hai, cậu phải chuẩn bị tâm lý, tình huống của anh họ hiện tại thật không tốt”.

Cậu hai gật gù đầu “Cậu biết, cậu đã chuẩn bị tâm lý, Văn Đào đang ở đâu? Cho cậu đi nhìn Văn Đào đi”.

Dạ Mặc Nhiễm mang cậu hai đến tầng hầm, qua song sắt nhìn Kỳ Văn Đào đang bị khóa lại, gương mặt nửa ngày cũng không thể thốt nên lời. Cậu út chỉ có một người con gái, ba năm trước đã chết vì bệnh, Kỳ gia hiện tại chỉ còn lại Kỳ Văn Đào, có thể nói anh chính là bảo bối của mọi người. Nhưng mà Kỳ Văn Đào cũng không phải là một nhĩ thể tổ, ngược lại là người rất có trách nhiệm là một thanh niên tốt. Lúc tang thi bùng nổ, bạn gái của Kỳ Văn Đào bị tang thi giết chết, lúc đó Kỳ Văn Đào liền vô cùng hận tang thi, kiên quyết gia nhập quân đội, thật không nghĩ tới lần này ra ngoài làm nhiệm vụ toàn quân lại bị tiêu diệt.

Sau khi Dạ Mặc Nhiễm quay lại chỗ Phương Cẩm tâm trạng cũng còn rất xấu. Lười nhìn những người trong phòng khách liền trực tiếp lên lầu, nằm trên giường nhìn trần nhà mà ngẩn người, Phương Cẩm đứng bên cạnh giường nhìn cậu. Dạ Mặc Nhiễm xoay qua nhìn Phương Cẩm vươn tay với anh.

“Cẩm, nằm với em một lát đi”.

Phương Cẩm cõ giấy nằm bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm, ôm cậu vào trong ngực “Làm sao bây giờ, anh họ bị biến thành tang thi rồi, Kỳ gia bây giờ chỉ còn lại một mình anh ấy”.

Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm không nói gì, Dạ Mặc Nhiễm nằm tống lòng anh cọ cọ “Cẩm, làm sao đây, nước trong hồ có thể tinh lọc năng lực, không biết có thể tinh lọc độc tố trong người anh họ hay không, em muốn thử xem sao, nhưng em lại sợ nếu lúc đó anh họ không hết độc mà còn trở nên lợi hại hơn, vậy lúc đó chúng ta không thể không giết anh ấy rồi”.

Ngạn Ngạn: Hôm nay là ngày lễ, mọi người đón ngày lễ vui vẻ, được nghỉ dài hạn suốt mười một ngày, hy vọng trong thời gian này sẽ hoàn thành xong bộ này

Ngẫu Hồ là con Hồ xui xẻo nhất trên đời này, nghĩ áo ngồi yên trong tiện net cũng bị xe ngã vào người trúng ngay vai....hảo nhứt nga

() không biết với tình trạng này thì có thể miễn bao nhiêu chương đây ()

123. Chương 123: Sống Lâu Một Chút, Lại Lâu Thêm Một Chút

Phương Cẩm ôm lấy cậu nhìn ra bóng đêm bên ngoài cửa sổ “Ăn cơm được không”.

Anh quan tâm vĩnh viễn cũng chỉ có Dạ Mặc Nhiễm, Dạ Mặc Nhiễm động cũng không muốn động “Cẩm, làm sao bây giờ, em không muốn anh họ có việc gì, em thử một chút được không?”.

“Ăn cơm xong anh đi cùng em”.

Dạ Mặc Nhiễm ngồi dậy nhú mày nhìn anh “Đã là lúc nào rồi mà còn ăn cơm, ai còn nuốt nổi, em không ăn”. (_)

Phương Cẩm nhìn Dạ Mặc Nhiễm một lúc rồi ngồi dậy đi xuống lầu, bưng cơm lên nhìn Dạ Mặc Nhiễm, Dạ Mặc Nhiễm quay đầu đi “Không ăn, không ăn” (^)

Phương Cẩm múc cơm đưa đến bên miệng Dạ Mặc Nhiễm, Dạ Mặc Nhiễm híp mắt nhìn anh, Phương Cẩm gương mặt bình tĩnh như tượng điêu khắc bằng băng nhìn lại cậu. Hai người cứ như vậy mà nhìn nhau, Dạ Mặc Nhiễm trừng mắt nửa ngày, mắt đều mỗi bất đắc dĩ thở dài.

“Đồ khốn”.

Tuy rằng mắng nhưng vẫn há miệng ăn cơm do Phương Cẩm uy, Phương Cẩm từng muốn từng muốn uy cậu ăn, đôi khi Dạ Mặc Nhiễm cũng hung hăng trừng mắt nhìn anh vài lần, Phương Cẩm đặt bát không xuống rồi mới đi đến bên bàn ngồi xuống ăn cơm của mình, Dạ Mặc Nhiễm đứng trên lầu nhìn người dưới lầu đang ăn cơm, trong lòng thật ảm áp. Hai người cậu nhú mày ngó trên sô pha, biệt thự hoa lệ giờ phút

này trông có chút lạnh lùng, thấy Dạ Mặc Nhiễm cùng Phương Cẩm đi vào nhà, muốn đối với cậu tươi cười, lại cười không nổi.

“Cậu hai, anh họ sao rồi?”

Cậu út lắc đầu “Hoàn toàn không có cách, cái gì cũng không làm được, không ngừng kêu la âm ỉ, những thứ đưa vào Văn Đào nhìn cũng không thèm nhìn, chúng ta lại không thể đưa thịt tươi cho Văn Đào ăn,ai...”

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu, kéo Phương Cẩm xuống tầng hầm thăm Kỳ Văn Đào, Kỳ Văn Đào lúc này kêu to tay không ngừng đập vào song sắt, quần áo đều rách, trên người đầy những vết thương lớn nhỏ. Thật giống một con thú hoang không biết đau đớn không ngừng va chạm mọi nơi. Phương Cẩm kéo Dạ Mặc Nhiễm đang muốn tới gần về bên cạnh mình, Dạ Mặc Nhiễm khổ sở nhìn Kỳ Văn Đào.

“Anh họ, em là tiểu Nhiễm, anh không nhận ra em sao? Anh họ”.

Kỳ Văn Đào đưa tay qua khe hở của song sắt loạn bắt muốn bắt lấy Dạ Mặc Nhiễm, Phương Cẩm nhìn chăm chăm Kỳ Văn Đào ngưng kết dị năng trong tay đề phòng. Dạ Mặc Nhiễm quay đầu lại ánh mắt đầy bất lực nhìn Phương Cẩm.

“Làm sao bây giờ? Dem nước trong không gian cho anh họ uống liệu có tốt hơn hay không?”.

Phương Cẩm nhìn Kỳ Văn Đào đang sắp phát điên “Ngày mai anh đi bắt một tên về cho em thử sẽ biết”.

Dạ Mặc Nhiễm hiểu mình như vậy thật ích kỷ, nhưng cậu thà hy sinh người khác cũng không muốn lấy anh họ ra thử nghiệm.

“Em đi với anh”.

“Em ở lại”.

“Không, Cẩm, giết tang thi không khó, nhưng bắt sống rất khó, em lo lắng cho anh, em muốn đi cùng anh”.

Phương Cẩm lạnh lùng nhìn Dạ Mặc Nhiễm chăm chăm “Không cho”

Kéo lấy tay cậu rời khỏi tầng hầm, Dạ Mặc Nhiễm đi phía sau vẫn không nói lời nào, Phương Cẩm tính tình cổ chấp không phải nói hai ba câu là được, an ủi xong hai người cậu rồi mới theo Phương Cẩm về nhà. Buổi tối Dạ Mặc Nhiễm cho Phương Cẩm uống hai chén nước lớn mới yên tâm buổi sáng cho anh ra ngoài.

“Phải nguyên vẹn trở về, một sợi tóc cũng không được thiếu”. (^)

Phương Cẩm gật gật đầu, liếc mắt nhìn Hồ Tử rồi mang theo Tá Thi cũng những người khác rời đi, Dạ Mặc Nhiễm nhìn Phương Cẩm đi cả nửa ngày mới quay vào nhà.

“Cậu lo làm việc của cậu đi, không cần ở đây canh giữ”.

Hồ Tử thật thà chất phác cười nói “Chuyện của tôi chỉ có bảo hộ Nhiễm thiếu gia, anh Cẩm nói nếu Nhiễm thiếu gia bị thiếu một sợi lông anh Cẩm sẽ lấy mạng của tôi, Nhiễm thiếu gia cậu muốn làm gì thì làm đi, tôi đi theo là được, chỉ cần cậu không rời khỏi căn cứ”. ~(~)

Dạ Mặc Nhiễm đi đến chỗ Thư Vĩ, Hồ Tử giống như bảo tiêu đứng ở một khoảng cách nhất định, không thể nghe được những gì Dạ Mặc Nhiễm nói với Thư Vĩ nhưng vẫn có thể nhìn thấy cậu. Thư Vĩ nhìn về phía Hồ Tử lại xoay qua lải nhải với Dạ Mặc Nhiễm.

“Cậu sao vậy? Sao lại bị giám thị rồi? Xem ra Phương Cẩm quả nhiên hộ thực, ăn đến miệng rồi sẽ sống chết bảo vệ”. (~)

Dạ Mặc Nhiễm tựa vào sô pha không ba hoa với Thư Vĩ “Cẩm sợ tôi rời khỏi căn cứ, hôm nay anh ấy đi bắt sống tang thi vì Kỳ Văn Đào”.

Thư Vĩ mở to hai mắt liếc Dạ Mặc Nhiễm một cái “Cậu rốt cục là có mị lực lớn như thế nào vậy? Người ta vì cậu mà cả mạng cũng không cần, bắt sống a là bắt sống đó, lỡ không cần thận mà bị thương cũng không khác gì chết rồi, chắc chắn, thật không nhận ra, chẳng phải cũng chỉ là gương mặt thôi sao, tôi cũng đâu có kém, sao lại không có người làm vậy vì tôi a~” (- -)

Nhìn Dạ Mặc Nhiễm không để ý đến mình, Thư Vĩ rót ly cà phê cho cậu “Cậu cũng đừng quá lo lắng, Phương Cẩm là ai chứ? Là lão đại xã hội đen thường xuyên giao thiệp với tử thần sao có thể là người vô dụng được, yên tâm đi, bắt vài tên tang thi tuyệt đối không thành vấn đề”. (_)

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu “Tôi không uống cà phê nữa”.

Thư Vĩ khinh bỉ nhìn cậu “Là Phương Cẩm không cho chứ gì, xem cậu kia thật đúng là vô dụng, vì yêu một người mà bị trói buộc như vậy thì có ý nghĩa gì? Người sống trên đời không phải cần vui vẻ sao, không uống thì thôi, cậu không uống tôi uống” (^)

Nói xong Thư Vĩ cầm cà phê lên vui vẻ thưởng thức, còn khoa trương mà thở dài “Chờ khi cậu bị trói buộc rồi nói sau, sống hai người quả thật bị trói buộc rất nhiều chuyện, trước kia không lo lắng gì chết thì chết, còn hiện tại, thật sợ chết, thật muốn sống lâu một chút lại lâu thêm một chút, không vì điều gì cả, chỉ vì anh ấy”. (_)

“Xem kìa xem kìa, cậu đừng như vậy có được không, ngọt đến răng của tôi đều sắp bị rụng hết, biết tình cảm hai người còn cứng hơn cả vàng, sông cạn đá mòn vĩnh viễn bên nhau rồi được chưa, khoe khoan cái gì chứ, mấy ngày nữa tôi sẽ ra ngoài đi tìm một cuộc tình kinh thiên động địa để yêu”. (^)

Dạ Mặc Nhiễm cười khê “Nhiều khoa học gia như vậy một chút biện pháp cũng không có, những người đó thật vô dụng, lấy máu của bọn chúng rồi làm thí nghiệm sau đó phối thuốc chẳng phải là được rồi sao, đúng là quá vô dụng” (_)

Thư Vĩ thở thật dài “Chuyện này đều do cậu không đúng, sao cậu có thể lấy trí tuệ của mình để so sánh với bọn phạm phu tục tử đó, cậu phải biết rằng trên thế giới còn có chuyện phân chia cấp bậc, nhưng mà thật đáng tiếc, cậu đã chọn sai lĩnh vực rồi, nếu không lúc này chúa cứu thế khẳng định là cậu”. (_)

“Cậu liền như vậy”

Thư Vĩ đứng lên đuổi người “Đi thôi chúng ta đến doanh trại huấn luyện xem một chút, chắc cậu vẫn chưa đến đó đâu nhỉ, nói không chừng khi đến đó cậu còn tưởng là mình đã lạc vào thế giới ma huyền, không chừng cậu còn tưởng mình là Cấp Lợi Ba Đặc, anh trai hôm nay dẫn cậu đi mở rộng tầm mắt một chút” (_)

Ngẫu Hồ kỳ thật đọc ra chữ trên là ma huyền, cơ mà Hồ cũng không rõ ràng lắm ma huyền nên không chuyển nó rõ nghĩa hơn được đành để nguyên từ vậy.. Hồ tự hỏi ma huyền có tương tự với huyền huyền không...*đập đầu* vốn từ ít nên đành chịu vậy (_) ... m.n cũng đừng thắc mắc về cái tên Cấp Lợi Ba Đặc vì QT lão ca để như vậy nên Hồ ta bê vào luôn.. nếu ai có từ rõ nghĩa cho hai từ trên xin vui lòng nói cho Hồ biết để tiện chỉnh sửa ... đa tạ..

Hôm nay vai đau rồi, tạm ba chương vậy...Hồ đi về đây.. hẹn ngay mai hay ngày kia gì đó để gặp lại mọi người *ôm hun*

124. Chương 124: Đục Khoét Nền Tảng

Thư Vĩ lái chiếc xe thể thao của hắn đến chỗ huấn luyện quân đội, chưa vào đến nơi đã nghe tiếng binh sĩ đang thao luyện. Thư Vĩ kéo Dạ Mặc Nhiễm lên lầu hai, vào phòng tư lệnh, tựa vào lan can nhìn xuống dưới “Cậu xem cậu xem, có phải hay không rất giống ma huyền, tôi nói cho cậu biết, lúc tôi suốt ngày bị giám thị tôi liền chạy đến đây chơi, lúc đó tôi cảm thấy thật không công bằng, vì sao tôi lại không có được dị năng, sau đó tôi lại thấy có mấy người bị nâng trên cán về, không có dị năng thì sao, bọn họ có dị năng cũng chẳng phải vẫn phải làm thuộc hạ của tôi sao, ta cũng không cần đi ra ngoài là anh hùng, thế giới này có chỗ nào là có được công bằng đâu”. (_)

Dạ Mặc Nhiễm nhìn những người phía dưới “Sao tôi nghe ra có chút hương vị gọi là không cam tâm ở đây nhỉ, chẳng phải là thấu thị sao, chẳng lẽ chỉ vì chuyện này mà cha cậu sẽ chê cậu không có tiền đồ, chờ sự kiện tang thi kết thúc, cậu vào trường xin chuyển sang ngành bác sĩ, bảo đảm cậu sẽ nổi tiếng”. (_)

“Có ai lại tổn hại hình tượng của anh em như cậu sao, chỉ thích động chạm vào nỗi đau của tôi”(××)

Dạ Mặc Nhiệm cười hỏi “Nơi này có những loại dị năng giả nào?”.

“Đủ loại kỳ lạ cổ quái, phong, vũ, lôi, điện nhiều đến chất đông, tôi thích nhất là thuần di, mẹ nó, chỉ cần tang thi vừa đến gần thì có thể di chuyển đến vị trí khác trong nháy mắt, sau này nếu đi học thì chỉ cần thức dậy trước năm phút để rửa mặt là được, nháy mắt liền đến phòng học, có bao nhiêu sung sướng a~”.

“Cậu có thể có tiền đồ hơn một chút không?”o()o

“Tôi có điểm nào là không có tiền đồ, đi học không bị muộn đó là ước mơ lớn nhất của sinh viên mà”o()o

Dạ Mặc Nhiệm vẽ mặt nghi hoặc nhìn Thư Vĩ “Chẳng phải không bị rớt khóa mới là theo đuổi lớn nhất của sinh viên sao, cậu không còn là học sinh trung học, theo đuổi việc không đi học muộn làm gì, cậu có thể có tiền đồ thêm một chút nữa không”. —

Thư Vĩ vuốt vuốt mũi cười “ha ha... cậu xem phía dưới kia, là đội viên của đội ba và đội năm đang huấn luyện, bọn họ tỷ nữa sẽ đi ra ngoài”.

“Đi ra ngoài mà còn phải luyện tập? Chẳng phải trước khi đi ra ngoài cần nghỉ ngơi để dưỡng sức sao?”

“Trước khi ra ngoài sẽ có một bài diễn thuyết hùng hồn để làm tăng sĩ khí, cậu ở trong nhà đương nhiên không hiểu được, nếu cậu muốn gia nhập dị năng đoàn thì cậu chính là đối tượng mà các đội trưởng tranh giành, hiện tại không gian dị năng có bao nhiêu hấp dẫn a~, rất nhiều lúc tìm được nhiều thứ nhưng không thể mang về hết được, hiện tại chỉ có đội ba và đội sáu là có không gian dị năng giả”.

Dạ Mặc Nhiệm dường như nhìn thấy được người quen ở phía dưới “Phải không? Có bao nhiêu không gian dị năng giả?”.

“Ân...nhiều nhất là khoảng hai mươi người, ai mà biết được, nói không chừng là vì muốn nuốt riêng nhiều một chút nên báo số ảo”.

Dạ Mặc Nhiệm nhìn xuống thấy người phía dưới đang há to miệng phát phát tay gọi cậu, sau đó người nọ lập tức hướng về phía cậu chạy tới “Dạ Mặc Nhiệm đúng là cậu rồi, thật tốt quá, cuối cùng tôi cũng gặp được người quen...ô..ô...thật tốt quá”. TT0TT

Dạ Mặc Nhiệm cười cười “Đừng khóc, chỉ có một mình cậu sao?”.

Phan Thần lau lau mắt gạt gạt đầu “Tôi tỉnh lại chỉ thấy có một mình tôi, sau đó vừa vặn gặp được xe quân đội đi về thành phố B, bọn họ biết tôi là dị năng giả liền mang theo tôi về đây, ngoại trừ cậu ra còn có ai không? Dịch đội trưởng có ở đây không? anh Lan Dương, anh Tào Bân, tiểu Võ cùng Quách Hoàng có ở đây không? Tôi rất nhớ các cậu, vừa nhớ vừa lo lắng”. ()

Dạ Mặc Nhiệm đưa khăn tay cho Phan Thần “Tiểu Võ và Lan Dương đều ở đây, Tào Bân đã chết, những người khác thì không biết bọn họ vẫn chưa tới đây”.

Phan Thần lẳng lẳng nhìn Dạ Mặc Nhiệm sau đó ngồi xuống ôm chân mình mà khóc “Anh Tào Bân...Anh Tào Bân...ô..ô...”

Đội trưởng của Phan Thần đi về hướng bọn họ lại hô tên Phan Thần, Phan Thần khóc thút thút lau lau nước mắt “Đội...đội trưởng”.

Người nọ hành quân lễ với Thư Vĩ sau đó lại quay sang đánh giá Dạ Mặc Nhiệm “Nếu đã tìm được bạn thì sau khi quay về lại nói chuyện, chuẩn bị đi làm nhiệm vụ nhanh chuẩn bị đi”.

Phan Thần nhìn đội trưởng lại nhìn về phía Dạ Mặc Nhiệm, vẽ mặt thật khó xử, Phan Thần thật muốn ở lại với Dạ Mặc Nhiệm lâu hơn một chút “Đội trưởng...tôi”.

Dạ Mặc Nhiệm nhìn người đội trưởng khoảng hơn ba mươi này sau lại quay qua nói với Phan Thần “Tiểu Võ cũng thường hay nhắc tới cậu, hay là cậu rời khỏi đây đi sau đó đi cùng bọn người của tiểu Võ”.

Phan Thần mở to hai mắt nhìn cậu “Được chứ?”.

“Đương nhiên là được, chỉ cần cậu đồng ý”.

Người nọ thấy Phan Thần muốn rời khỏi đội liền lên tiếng ngăn cản, người này vất vả lắm hẳn mới giành về đội được “Phan Thần, đồng đội đang đợi cậu, chẳng lẽ cậu muốn rời khỏi bọn họ sao?”.

“Tôi...tôi muốn được đi cùng bạn của tôi”.

“Nhưng mà chúng tôi cũng là bạn của cậu, nhiều lần cũng nhau vào sinh ra tử, chẳng lẽ những cảm tình đó có thể là giả sao, tôi biết cậu gặp được bạn cũ thì rất vui vẻ, nhưng cậu cũng phải hiểu rõ bản thân đang làm gì”.

“Theo tôi cậu lại không hiểu rõ chính mình đang làm gì sao? Anh tên gì? Đội nào?” Dạ Mặc Nhiễm lạnh lùng nhìn người nọ, Thư Vĩ xen miệng vào

“Hồ Bân, đội trưởng đội sáu”.

Dạ Mặc Nhiễm cũng không thèm nhìn hấn “Phan Thần, đi hay ở đều do cậu tự quyết định, tôi sẽ nói cho tiểu Võ và Lan Dương biết cậu đang ở đây”.

Dạ Mặc Nhiễm nói xong thì xoay người đi, Phan Thần vội vàng kéo cậu lại “Không, tôi đi theo cậu, đội trưởng xin lỗi nhưng tôi muốn được ở cùng đồng đội cũ, thật xin lỗi”.

Hồ Bân nhíu mày vội la lên “Phan Thần cậu suy nghĩ thêm đi, nếu không hôm nay tôi cho cậu nghỉ phép một ngày, quân đội là vì dân phục vụ, cậu nên suy nghĩ cẩn thận”.

“Thật xin lỗi đội trưởng...tôi đi trước”.

“Phan Thần”.

Hồ Bân nhìn Phan Thần đã muốn chạy mất, liền không vui xoay qua hỏi Thư Vĩ “Vĩ thiếu gia, người đó là bạn của cậu sao?”.

Thư Vĩ cười quay đầu nhìn thoáng qua những người đang xem náo nhiệt “Đúng vậy, đó chính là Nhiễm thiếu gia”.

Khi Hồ Bân ngẩng người Thư Vĩ đã thông thả rời đi, ngồi vào trong xe bắt đầu cười to không thèm chừa cho bản thân một chút hình tượng nào.

“Tôi cuối cùng cũng được nhìn thấy cái gì gọi là đục khoét nền tảng, chuyển đi này cũng không phải tay không trở về, cậu có biết là bọn họ tranh giành không gian dị năng giả, tranh đến chết đi sống lại, cậu quả nhiên là không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì làm cho người ta hận đến chết”.

“Quay về nhà tôi đi, đã nửa ngày rồi, Cẩm chắc cũng sắp về”.

“Là anh Phương Cẩm sao? Các anh không bị thất lạc thật tốt quá, đúng rồi, dị năng của tôi đã mạnh hơn trước đây, nhưng mà không phải gia tăng luyện tập như tiểu Võ, là thông qua dị năng thạch, cũng thật kỳ quái mấy lần đầu sử dụng có thể tăng diện tích của không gian, nhưng những lần sau thì vẫn như cũ không có thay đổi gì”.

“Dị năng thạch cũng chia ra cấp độ, dị năng thạch sơ cấp đương nhiên không thể giúp ích gì được cho dị năng giả có cấp độ cao hơn nó”.

Phương Thần hiểu ra “Thì ra là như vậy, khó trách...Mặc Nhiễm cậu thật lợi hại, sao cái gì cậu cũng biết hết vậy”.

Dạ Mặc Nhiễm kỳ quái nhìn Phan Thần “Ồ đó không có dị năng giả nào nói cho cậu biết chuyện này hay sao? Hay là cậu chưa từng hỏi qua người khác?”.

Phan Thần cúi đầu “Tôi không biết mình làm sai cái gì, bọn họ hình như không thích nói chuyện với tôi, mỗi khi nói chuyện bọn họ nếu không phải không để ý đến tôi chính là tránh đi chỗ khác”.

Dạ Mặc Nhiễm hiểu rõ gật đầu, hẳn là Phan Thần bị xa lánh đi. Phan Thần muốn ôm cánh tay Dạ Mặc Nhiễm lại sợ không dám ôm, tuy tiếp xúc không nhiều nhưng Phan Thần thật sự rất thích Dạ Mặc Nhiễm.

“Có thể gặp được các cậu thật tốt, tôi không cần phải một mình nữa”.

Dạ Mặc Nhiễm cười cười “Tiểu Võ thường đi ra ngoài giết tang thi và tìm thức ăn, Lan Dương vì không có dị năng nên ở lại căn cứ phòng thủ, nếu lúc đó cậu muốn ra ngoài với tiểu Võ hay ở lại với Lan Dương đều do cậu tự quyết định”.

Phan Thần gật gật đầu “Thật lợi hại, là bọn họ tự tổ chức dị năng đoàn sao?”.

“Không phải, lúc đến nơi cậu sẽ biết”.

125. Chương 125: Thử Nghiệm Thất Bại

Phan Thần nhìn xe chạy vào trung tâm, đây là khu C cũng là khu trọng điểm được phòng thủ nghiêm ngặt nhất.

“Mặc Nhiễm, sao chúng ta có thể vào khu này? Dị năng giả chẳng phải đều ở khu B sao?”.

Thư Vĩ thông qua kính chiếu hậu nhìn Phan Thần một cái “Cậu cũng không nhìn xem ông anh đây là ai? Khu C thì sao có cái gì không thể vào”. (^)

Phan Thần đánh giá Thư Vĩ “Vậy anh là ai?”.

Thư Vĩ xém chút nữa đã thắng gấp lại, Dạ Mặc Nhiễm quay đầu đi cười khê, Phan Thần vẻ mặt mê mang chờ đợi đáp án của Thư Vĩ, Thư Vĩ hừ lạnh một tiếng không thèm để ý đến Phan Thần nữa, Phan Thần đành phải hỏi Dạ Mặc Nhiễm.

“Anh ấy là ai vậy? Chẳng lẽ không phải là lái xe của cậu sao?”.

Lần này Thư Vĩ thật sự được như mong muốn thắng xe lại, còn Dạ Mặc Nhiễm cười đến vai run run.

“Tên khốn, cậu dám xem tôi là lái xe sao, cậu bị cận thị bao nhiêu độ, nếu bị cận phải mua kính mà đeo chứ”. (_)

“Tôi mỗi năm đều đi kiểm tra, tôi không có bị cận, tôi nhìn anh như thế nào cũng rất giống nha, nếu không sao đi tới xe anh liền ngồi vào ghế lái”.

Thư Vĩ thật muốn đánh cho Phan Thần một trận bầm dập “Đó là bởi vì chiếc xe này là của bốn thiếu gia” (_)

Phan Thần hiểu ra một chút liền gật đầu “Thì ra là như vậy, không hổ là người khu C, thật có tiền nha”.

Dạ Mặc Nhiễm rốt cục không nhịn được nữa cười ra tiếng, Phan Thần cảm thấy khó hiểu nhưng thấy Dạ Mặc Nhiễm cười cũng vui vẻ cười theo. Thư Vĩ hung hăng liếc hai người một cái lại nhận mệnh tiếp tục làm lái xe. Phan Thần nhìn thấy chỗ ở của Dạ Mặc Nhiễm liền không khỏi trầm trồ khen ngợi, Phan Thần trước nay vẫn ở trong những khu nhà trọ nhỏ chưa bao giờ ở trong biệt thự cả, vào thời điểm này mà còn được ở trong nơi tốt như vậy Dạ Mặc Nhiễm đúng là thật lợi hại.

Mang Phan Thần đi dạo để biết thêm tình hình chung quanh, đồng thời cũng cho thuộc hạ đến chỗ Phan Thần để đem mấy món đồ của Phan Thần đến đây, Thư Vĩ nhìn thấy Phan Thần đi rồi liền cạ lại bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm “Đầu tên kia có phải có vấn đề gì hay không? trước kia không phát hiện ra được”.

“Đầu cậu mới có vấn đề, Phan Thần từ nhỏ lớn lên trong quân đội nên tính tình rất đơn thuần, cậu cho là ai cũng tính tình xảo hoạt giống như cậu sao....lái xe

” (_)

“Mẹ nó, Mặc Nhiễm cậu thật xấu xa quá đáng”.

Dạ Mặc Nhiễm cầm sách tựa vào sofa, Thư Vĩ liền giật cuốn sách trong tay cậu “Xem không được thì đừng xem, biết cậu đang nhớ Phương Cẩm, yên tâm đi, Phương Cẩm làm lão đại lâu như vậy cũng không phải chỉ ngồi không, cậu thật đúng là...ai...hỏi thế gian tình là gì, khiến người ta nguyện cùng sinh tử”.

“Cậu bị Lý Mạc Sầu nhập sao, gần đây chắc xem nhiều truyện Kim Dung quá rồi đó”.

“Thật ra...tôi cũng muốn tìm được một người như vậy, trước kia tôi không biết mình sống để làm gì, hiện tại lại càng không biết”.

Dạ Mặc Nhiễm quay đầu nhìn mây trắng đang trôi “Sẽ gặp được, nhất định sẽ gặp được”.

“Mong là như vậy, Bằng Bằng ơi, trưa nay chúng ta ăn món gì?”.

Không quen với tâm trạng u buồn như vậy, đành mượn cớ khác để chạy mất. Dạ Mặc Nhiễm vẫn tiếp tục tựa người vào sofa nhìn mây trôi đến trôi đi, nếu bây giờ không phải mặt trời thì tốt biết bao nhiêu. Lan Dương vừa vào cửa liền nhìn thấy Phan Thần, hai người rưng rưng nước mắt ôm nhau cả nửa ngày, sau đó lại vào trong phòng nói chuyện. Tiểu Võ quay về vẫn lập lại hình ảnh như vậy, bất quá không có rưng rưng nước mắt. Mà kéo tay Phan Thần vênh vang tự đắc khoe với Tá Thỉ.

“Hừ...người anh em tôi nói cho cậu biết, anh ta là người xấu, luôn khi dễ tôi, sau này cậu nhất định phải giúp tôi giáo huấn anh ta, các cậu là bộ đội chẳng phải thường luyện tập quyền pháp gì đó sao, cứ đánh anh ta đi, tuyệt đối đừng nương tay”.

Phan Thần nhìn Tá Thỉ vội vàng lắc đầu “Sao có thể tùy tiện đánh người được, cậu yên tâm, tuy tôi không thể giúp cậu đánh người nhưng nếu anh ta khi dễ cậu, tôi nhất định sẽ giúp cậu”.

Tiểu Võ cảm động gật gật đầu, nhìn thấy hình ảnh này Thư Vĩ không tự giác làm rơi miếng khoai tây chiên trên tay xuống đất.

“Mặc Nhiễm, đứa nhỏ này không đơn giản chỉ là đơn thuần mà thật sự chính là ngu xuẩn, cậu nên cho người trông chừng cậu ta, nếu không sớm muộn gì cậu ta cũng bị lừa đi mất”.

Dạ Mặc Nhiễm không quan tâm đến Thư Vĩ, chạy về phía Phương Cẩm, kiểm tra từ đầu đến chân anh một lần rồi mới yên tâm, nhìn tang thi bị dây xích sắt trói lại, Dạ Mặc Nhiễm lo lắng nhíu mày, Phương Cẩm vuốt mi của Dạ Mặc Nhiễm lại kéo cậu ôm vào trong ngực.

“Nếu lỡ không được, vậy anh họ phải làm sao đây?”.

Tay Phương Cẩm vẫn đặt sau lưng Dạ Mặc Nhiễm không nói gì, Dạ Mặc Nhiễm buông anh ra “Anh đi nghỉ ngơi trước đi, em đi xem”.

“Anh cũng đi”.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn Phương Cẩm cũng không nói gì xem như ngầm đồng ý, Phương Cẩm không cho những người khác đến gần hậu viện bữa tiệc, anh canh giữ bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm. Dạ Mặc Nhiễm nhìn tên tang thi đang kêu gào không ngừng, trong tay ngưng kết ra liên hoa, dùng tinh thần lực chuyển hóa liên hoa lên phía trên đầu của tên tang thi, nước trong hóa liên hoa chậm rãi rơi lên người tên tang thi, tang thi đột nhiên an tĩnh lại, Dạ Mặc Nhiễm nhất thời cảm thấy vui vẻ, nhưng chuyện vui vẻ này cũng không kéo dài được bao lâu, tên tang thi kia đột nhiên dùng sức làm đứt dây xích tấn công thẳng về phía Dạ Mặc Nhiễm. Phương Cẩm vẫn đang trong tình trạng đề phòng liền kéo Dạ Mặc Nhiễm ra, đồng thời ngưng kết dị năng hướng về phía tang thi. Lúc trước là năm khóa lôi điện hiện tại đã thành một đường lôi điện có thể nắm trong tay.

Lôi điện trong chớp mắt xuyên qua đầu của tên tang thi, Phương Cẩm vội vàng chạy đến xem Dạ Mặc Nhiễm từ trên mặt đất, Dạ Mặc Nhiễm cúi đầu không nói gì, Phương Cẩm lo lắng cậu bị thương vội vàng chạy lại dìu cậu đứng lên. Dạ Mặc Nhiễm cầm lấy tay Phương Cẩm.

“Cẩm, làm sao bây giờ...em không cứu được anh họ...em không cứu được anh họ...Cẩm...em không cứu được anh họ”.

Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm vỗ vỗ trấn an, Dạ Mặc Nhiễm thấy dị năng thạch trong đầu tang thi vừa bị Phương Cẩm đánh liền đẩy Phương Cẩm ra để đi qua đó xem “Anh xem, dị năng thạch này lớn hơn những dị năng thạch trước đây chúng ta thấy”.

Phương Cẩm nhặt dị năng thạch lên kéo Dạ Mặc Nhiễm đi vào phòng, Dạ Mặc Nhiễm cầm dị năng thạch tiếp tục nhìn “Cẩm, anh nói xem có phải là nước trong hồ đã làm cho tang thi tiến hóa nhanh hơn, dị năng thạch cũng to hơn hay không, nước trong hồ không thể trị được độc của tang thi, ngược lại còn làm cho

tang thi trở nên lợi hại hơn, tuyệt đối không thể để cho anh họ dùng cái này, nếu không đến lúc đó nhất định là phải giết anh họ rồi”.

“Muốn khôi phục phải dùng như thế nào?”.

Dạ Mặc Nhiễm cười cười “Cái này là dị năng thạch không phải tinh thạch, đối với em không có tác dụng nhiều, anh sử dụng để tăng thêm dị năng đi, anh mạnh hơn rồi bảo vệ em cũng giống nhau thôi”.

Dạ Mặc Nhiễm thấy Phương Cẩm không động đậy lại nhìn chăm chăm mình bèn nhủ mà nhìn anh “Anh không tin lời em nói?”.

“Ừ”

“Anh...”

Dạ Mặc Nhiễm thật không ngờ Phương Cẩm sẽ nói trực tiếp như vậy, tuy rằng cậu thường thường vẫn hay lừa gạt anh, nhưng anh cũng không cần nói trắng ra như vậy (^)

Dạ Mặc Nhiễm đứng lên xoay người bước đi “Giận sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm kéo tay anh bỏ ra “Đúng đó, anh không tin em, em sao có thể không tức giận được, hừ...” (^)

Phương Cẩm đứng tại chỗ không tiếp tục kéo cậu lại, đợi cho Dạ Mặc Nhiễm đi xuống thang lầu gần ra đến cửa Phương Cẩm mới lên tiếng “Anh tin em”.

So với chuyện bị cậu lừa, anh càng không hy vọng cậu rời khỏi anh, chỉ cần trong lòng anh biết được khi nào cậu nói thật, khi nào cậu nói dối như vậy là được rồi. Dạ Mặc Nhiễm quay đầu lại nhìn về mặt bằng sơn dầu gỗ của anh.

“Nói như vậy rất ủy khuất cho anh đi, chúng ta đánh cược” Sau đó cậu bước đi.

—000—

Trí nhớ con cá vàng: Cá vàng vừa nhỏ răng... au ắm a ... *ôm má*

126. Chương 126: Vô Minh Ngọc

Dạ Mặc Nhiễm đi đến nhà cậu, nhìn thấy Kỳ Văn Đào vẫn còn kêu la ầm ĩ chỉ còn biết thở dài “Cậu út, anh họ còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa, có phải ngoài người sống ra anh ấy sẽ không ăn thức ăn chín không?”.

“Cho thức ăn vào đó Văn Đào cũng không thèm nhìn một cái, các nhà khoa học đã nói tang thi không ăn không uống trong mười ngày cũng sẽ không chết, nhưng mà cứ như vậy, có phải Văn Đào sẽ không khỏe lại được không?”.

“Cậu út...”

Cậu út sờ sờ đầu Dạ Mặc Nhiễm rồi cười khổ một chút “Nhiễm Nhiễm chỉ cần con còn mạnh khỏe là tốt rồi, chúng ta đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, đừng để cho chúng ta lo lắng, con phải biết tự chăm sóc mình cho thật tốt”.

Dạ Mặc Nhiễm gật gật đầu, nhìn bầu trời đêm nay khá ít sao, trong lòng Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên muốn về nhà thật nhanh, màn đêm lạnh như nước, hiện tại lại đột nhiên nóng bức dị thường. mấy ngày qua cũng có không ít người bị nóng chết, Dạ Mặc Nhiễm lại nhìn trời.

“Bùng nổ tang thi còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ ông lại muốn hủy diệt cả trái đất mới vui vẻ?”.

“Bùng nổ tang thi đã đủ hay chưa tôi không biết, bắt quả trái đất có bị hủy diệt hay không thì còn phải xem tạo hóa”.

Dạ Mặc Nhiễm cả kinh thật không ngờ có người đến gần mà cậu lại không biết.

“Cảm giác được trọng sinh như thế nào?”.

Đồng tử Dạ mặc Nhiễm co rút lại bất động thanh sắc nhìn người đang tới gần, Cửu Đạo nhìn Dạ Mặc Nhiễm nhẹ nhàng cười “Đừng ngạc nhiên như vậy, chuyện cậu trọng sinh trên đời này chỉ có một mình tôi biết mà thôi, huống hồ nếu không có tôi cậu cũng không thể trọng sinh được”.

Dạ Mặc Nhiễm đề phòng nhìn hấn “Anh là ai?”.

“Cửu Đạo”.

“Lời anh nói vừa rồi là có ý gì? Nói cho rõ ràng”.

Cửu Đạo đi đến bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm nhìn cậu thoáng nở nụ cười “Lúc cậu chết, Vô Minh Ngọc của tôi đột nhiên xao động không yên, cuối cùng Vô Minh Ngọc đã hấp thu tinh thần cùng tàn niệm cuối cùng của cậu, sau đó tang thi bùng nổ càng thêm nghiêm trọng, con người toàn bộ đều bị tiêu diệt, trước khi tôi chết đã cố hủy đi Vô Minh Ngọc, thật không ngờ vì vậy mà thay đổi quỹ đạo thời không, lại trọng sinh tất cả một lần nữa, cho nên trọng sinh không phải chỉ có một mình cậu, mà là toàn bộ thời không này, cũng bởi vì trước đó Vô Minh Ngọc đã hấp thu tinh thần cùng tàn niệm của cậu, nên cậu có thể bảo tồn được trí nhớ”.

Dạ Mặc Nhiễm chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có chuyện như vậy “Vậy hiện tại anh muốn gì, chắc không phải là chỉ tìm tôi để ôm chuyện cũ đơn giản như vậy chứ?”.

Cửu Đạo lắc đầu “Vô Minh ngọc là ngọc thạch chứa đựng năng lực lớn nhất. khi nó bị hủy cậu đã hấp thu được một phần năng lực của nó, cho nên cậu chính là người kế thừa một phần năng lực của Vô Minh Ngọc”.

“Năng lực gì? dị năng?”.

“Không, không chỉ đơn giản là dị năng, đó là năng lực tái sinh, dùng năng lực này có thể làm cho một sự vật có thể sống lại, chỉ là cậu vẫn chưa biết phải làm như thế nào mà thôi, cái cậu gọi là dị năng bất quá chỉ là một góc sức mạnh của Vô Minh Ngọc, tôi chỉ là không muốn lãng phí sức mạnh thật sự của Vô Minh Ngọc nên mới dạy cậu cách sử dụng mà thôi”.

“Anh có ý gì? Vô Minh Ngọc đang ở trong thân thể của tôi?”.

Dạ Mặc Nhiễm không tự giác sờ sờ trán của mình “Không phải trong thân thể của cậu, mà nó đã hòa vào cơ thể của cậu kết hợp lại thành một, năng lượng của Vô Minh Ngọc là vô hình, cho nên nó cần một hình thái để tồn tại, liên hoa trên trán cậu chính là để chứng minh sự tồn tại của Vô Minh Ngọc”.

Dạ Mặc Nhiễm ngây người một lúc “Điều kiện gì? Tôi không tin anh không có tư tâm”.

“Năng lực tái sinh của cậu có thể giúp tôi cứu một người, đó chính là điều kiện”.

“Dựa vào cái gì tôi nhất định phải giúp anh, cho dù anh không dạy tôi thì tôi vẫn có thể từ từ tìm ra được”.

Cửu Đạo cười nhìn cậu “Phải, với trí tuệ của cậu sớm hay muộn gì cũng sẽ tìm ra được biện pháp, người tôi đang muốn cứu không chờ được, mà anh họ của cậu lại càng không chờ được”.

“Anh nói với năng lực này tôi có thể cứu anh họ?”.

Cửu Đạo gật gật đầu “Cho nên tôi dạy cho cậu cách sử dụng, cậu giúp tôi cứu một người mà thôi, còn những chuyện sau này của cậu tôi tuyệt đối sẽ không can thiệp vào”.

Dạ Mặc Nhiễm nghe vậy đã đồng ý với điều kiện của Cửu Đạo, Cửu Đạo dẫn cậu đi đến khu B, vừa vào nhà liền nhìn thấy một người phụ nữ đang nằm trên giường, cái bụng nhô lên cao cao.

“Cô ấy là vợ của tôi, cô ấy mang thai đã tám tháng rồi lại bị tang thi làm bị thương”.

Dạ Mặc Nhiễm nhíu mày nghi hoặc nhìn Cửu Đạo “Sao cô ấy vào đây được? Bên ngoài canh giữ nghiêm như vậy?”.

Cửu Đạo có chút kiêu ngạo cười nói với Dạ Mặc Nhiễm “Tôi đương nhiên có thể, nếu không sao tôi có thể đi khu C tìm cậu, mang một người vào có gì khó, thôi lời vô nghĩa không nói nữa, tôi dạy cho cậu cách làm, mau mau cứu cô ấy”. Dạ Mặc Nhiễm gật gật đầu.

“Thật ra rất đơn giản, dùng tinh thần lực của cậu truyền vào cơ thể của cô ấy, sau đó lại thu hồi tinh thần lực về”.

“Chỉ như vậy?”.

Cửu Đạo lắc đầu “Nghe qua thì thấy rất đơn giản, nhưng trên thực tế lại rất hao tổn tinh thần lực”.

“Di chuyển tinh thần lực một vòng là được?”.

Cửu Đạo gật đầu, Dạ Mặc Nhiễm ngồi xuống giường cầm lấy tay người phụ nữ đó đặt vào lòng bàn tay của mình, nhắm mắt lại bắt đầu sử dụng tinh thần lực. Chỉ trong chớp lát lại nhú mày nhìn về phía Cửu Đạo.

“Cô ấy chính là cái động không đáy, tinh thần lực của tôi đều bị cô ấy hấp thu”.

Nói xong đứng lên chuẩn bị rời đi, Cửu Đạo liền ngăn cậu lại “Cậu xem cô ấy kìa”.

Dạ Mặc Nhiễm quay đầu lại nhìn thấy sắc mặt cô ta đã trở nên có chút hồng hào “Tinh thần lực của cậu không phải bị hấp thu, chính là đang tản ra để hấp thụ độc tính của tang thi mà thôi, nếu cậu không tin có thể thử lại lần nữa thì có thể cảm thấy được tinh thần lực đang chuyển động. Dạ Mặc Nhiễm nhìn nhìn nữa tin nữa ngờ, nhưng vẫn ngồi xuống lần nữa để thử nghiệm. Lần này thời gian có vẻ lâu hơn, cậu cảm nhận được tinh thần lực của mình quả nhiên còn trong cơ thể, nhưng khi sử dụng sẽ gặp một ít trở ngại. Cậu cảm thấy người này quả thật không có lừa cậu, hơn nữa vừa vận hiện tại có người làm thí nghiệm, nếu thật sự có hiệu quả thì cậu có thể cứu anh họ.

Dạ Mặc Nhiễm bắt đầu tập trung cứu người, thật vất vả mới di chuyển tinh thần lực đi một vòng cậu đã bắt đầu vô lực, mồ hôi liên tục rơi. Cửu Đạo vội vàng đi xem tình huống của vợ mình, vui vẻ nói cảm ơn với Dạ Mặc Nhiễm.

“Cám ơn, cô ấy đã không có việc gì nữa, cảm ơn cậu”.

Dạ Mặc Nhiễm đứng lên thân thể lung lay “Anh đừng quên lời anh đã nói, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa”.

“Nếu ngoài ý muốn gặp nhau thì cậu cũng đừng trách tôi, cũng không thể bắt tôi sau này gặp cậu lại phải đi đường vòng, huống chi một ngày nào đó cậu nhất định sẽ đến tìm tôi”.

Dạ Mặc Nhiễm mặc kệ Cửu Đạo vẻ mặt tươi cười đầy hàm súc, liền chạy thẳng đến nhà cậu, bọn họ đều đã ngủ, các tiểu hộ vệ canh giữ Kỳ Văn Đào bị hấn làm ồn đến ngủ không được, Dạ Mặc Nhiễm nhìn thấy Kỳ Văn Đào vẫn còn đang kêu la ầm ĩ liền cảm thấy khó chịu.

“Các người ra bên ngoài đi, không có sự cho phép của tôi thì dù nghe bất cứ tiếng gì cũng không được xông vào”.

Tiểu hộ vệ vội vàng gật đầu, cầm súng đi ra ngoài.

127. Chương 127: Cứu Người

Dạ Mặc Nhiễm nhớ rõ ban ngày khi dùng nước trong hồ tang thi sẽ có một khoảng thời gian ngắn im lặng, Dạ Mặc Nhiễm có thể nhân lúc yên lặng này mà đến gần hấn, Dạ Mặc Nhiễm đi đến bên cánh song sắt, Kỳ Văn Đào liền thông qua khe hở của song sắt mà vươn tay ý đồ bắt lấy Dạ Mặc Nhiễm. Dạ Mặc Nhiễm ngừng kết di năng sau đó chuyển hóa liên hoa lên trên đầu Kỳ Văn Đào, Kỳ Văn Đào chậm rãi yên tĩnh lại. Dạ Mặc Nhiễm nhanh chóng cầm lấy tay Kỳ Văn Đào truyền dị năng vào. Nhưng thân thể Kỳ Văn Đào so với người phụ nữ kia càng giống cái động không đáy hơn, Dạ Mặc Nhiễm cũng không suy nghĩ được nhiều như vậy nữa.

Vận dụng tinh thần lực được một vòng Kỳ Văn Đào, Dạ Mặc Nhiễm đã không thể chịu nổi té xỉu trên mặt đất. Cố sức mở to mắt nhìn Kỳ Văn Đào sau song sắt, khí sắc lúc này đã khôi phục như người bình thường. Dạ Mặc Nhiễm suy yếu gượng cười.

“Văn Đào, anh mau tỉnh”.

Kêu nửa ngày Kỳ Văn Đào cũng không có phản ứng gì, Dạ Mặc Nhiễm vịn lan can chậm rãi đứng lên, lại chậm rãi đi về phía cửa. Tiểu hộ vệ nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm như vậy vội vàng chạy tới đỡ lấy cậu.

“Nhiễm thiếu gia, cậu bị sao vậy? Có phải Văn Đào thiếu gia làm cậu bị thương không?”.

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu suy yếu nói “Gọi cậu của tôi lại đây, nhanh lên”.

Tiểu hộ vệ vội vàng đi gọi người, cậu hai và cậu út đều mặc áo ngủ chạy tới, thấy sắc mặt của Dạ Mặc Nhiễm cả hai đều kinh hãi một chút “Nhiễm Nhiễm, bị sao vậy? Bị thương sao? Nhiễm Nhiễm...”

Dạ Mặc Nhiễm tựa vào sofa lắc đầu, kéo cậu út đến gần thêm một chút “Anh họ đã không sao rồi, tìm một bác sĩ đáng tin cậy đến kiểm tra cho anh ấy, nhớ rõ nhất định phải giữ bí mật. Sau này con nhất định sẽ nói nguyên do cho mọi người biết, thả anh họ ra ngoài đi, con phải về”.

Cậu hai vội vàng chạy vào tầng hầm, cậu út kéo Dạ Mặc Nhiễm lại “Còn trở về làm gì, con xem sắc mặt con hiện tại đi, muốn về cũng không cần gấp như vậy”.

Dạ Mặc Nhiễm gật gật đầu “Vậy con về phòng nghỉ một chút”.

Cậu út đỡ Dạ Mặc Nhiễm đứng lên, thân thể Dạ Mặc Nhiễm thoáng lung lay rồi trực tiếp lâm vào hôn mê. Tối nay Kỳ gia thật huyền ảo lộn xộn cả đồng lớn thầy thuốc được mời tới xem bệnh. Binh lính lớn có nhỏ có chia nhau canh gác phòng của Dạ Mặc Nhiễm và Kỳ Văn Đào.

Kỳ Văn Đào tỉnh sớm hơn Dạ Mặc Nhiễm, chuyện biến thành tang thi Kỳ Văn Đào hoàn toàn không nhớ, thông qua cậu út mà biết được em họ vì cứu mình mà hôn mê bất tỉnh Kỳ Văn Đào đau lòng muốn chết. Trừ một năm Dạ Mặc Nhiễm bị bắt cóc phải nằm ở bệnh viện suốt một năm ra, Kỳ Văn Đào chưa từng thấy Dạ Mặc Nhiễm suy yếu như vậy. Hiện tại Dạ Mặc Nhiễm phải ở trong tình trạng này là vì mình, Kỳ Văn Đào sao có thể không tự trách cho được. Dạ Mặc Nhiễm khó chịu nhíu mày, chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy Kỳ Văn Đào an tâm cười

“Anh họ”.

Kỳ Văn Đào đau lòng sờ tóc của cậu “Đứa gốc này, vì anh mà thiếu chút nữa mất mạng, sao lại gốc như vậy”.

“Nếu em xảy ra chuyện, anh nhất định cũng sẽ cứu em mà”.

Dạ Mặc Nhiễm cố gắng ngồi dậy, Kỳ Văn Đào vội chạy tới đỡ lấy cậu “Sao vậy? Muốn đi toilet?”.

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu “Em muốn về nhà, nếu không Phương Cẩm nhất định sẽ rất lo lắng”.

Kỳ Văn Đào nhíu mày “Phương Cẩm? Em với Phương Cẩm có quan hệ gì, hiện tại em còn rất yếu cần nghỉ ngơi, nếu như em sợ Phương Cẩm lo lắng anh sẽ kêu người đi nói cho Phương Cẩm biết một tiếng, ở trong nhà có gì nguy hiểm”.

Dạ Mặc Nhiễm cười cười “Anh họ, nhà của Phương Cẩm là nhà của em, nơi đây là ngôi nhà thứ hai của em, em muốn về nhà, không có Phương Cẩm em không nghỉ ngơi tốt được, đưa em về đi, Phương Cẩm sẽ chăm sóc tốt cho em, anh họ...”

Kỳ Văn Đào không chịu nổi Dạ Mặc Nhiễm năn nỉ mình, đành phải đỡ cậu dậy giúp cậu mặc quần áo “Tiểu Nhiễm, em với Phương Cẩm cùng một chỗ sao? Sao lại cùng một chỗ?”.

Dạ Mặc Nhiễm gật gật đầu “Lúc tang thi bùng nổ, anh họ, kêu người đưa em về là được, hiện tại anh chưa thể lộ diện”.

Kỳ Văn Đào đưa Dạ Mặc Nhiễm lên xe, còn dặn dò lái xe nhất định phải chạy chậm rãi chú ý an toàn. Dạ Mặc Nhiễm thấy đèn trong biệt thự vẫn còn sáng liền giật mình, kêu lái xe quay về, vừa mở cửa ra mọi người trong phòng đều xoay lại nhìn người đang đứng ngoài cửa, tiểu Võ nhảy dựng lên chạy tới trước mặt Dạ Mặc Nhiễm.

“Sao cậu lại như vậy, đi đâu cũng không thềm nói một tiếng, hỏi Phương Cẩm chính là mắt nhìn mũi, có ai như cậu sao”.

Dạ Mặc Nhiễm đưa mắt lên nhìn thấy Phương Cẩm đang đứng bên cầu thang, gọi lên khoe miệng cười cười. Trong mắt Phương Cẩm chợt lóe vui mừng như điên rồi chợt biến mất, gương mặt nhất thời tối sầm lại lao về phía Dạ Mặc Nhiễm, trước khi Phương Cẩm kịp phát cuồng Dạ Mặc Nhiễm đã nhanh chóng trấn an anh.

“Cẩm, em mệt quá, ôm em lên lầu ngủ được không?”.

Phương Cẩm gắt gao trừng mắt nhìn Dạ Mặc Nhiễm vẫn đứng yên không nhúc nhích, Tá Thỉ và Hồ Tử vội vàng quay về phòng mình, thuận tiện kéo tiểu Võ cũng đang ngập tràn lửa giận về phòng. Lan Dương cũng nhận nhiệm vụ kéo Phan Thần về phòng. Lí Băng Băng đứng lên nói “Các anh cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút” nói xong cũng nhanh chóng chạy đi.

Dạ Mặc Nhiễm vươn tay kéo Phương Cẩm “Anh lại muốn gì, anh không ôm em, em tự đi”.

Phương Cẩm vẫn nhìn chằm chằm Dạ Mặc Nhiễm biểu tình như muốn giết người cho thống khoái, Dạ Mặc Nhiễm đương nhiên biết bản tính của người này chính là như vậy (_)

Mới đi được hai bước cậu đã cảm thấy chóng mặt đưa tay vịn lấy sô pha, Phương Cẩm mạnh mẽ kéo cậu lại, ôm cậu đi lên lầu. Dạ Mặc Nhiễm nằm trên giường cười cười nhìn Phương Cẩm “Anh họ đã không sao rồi, em mệt quá ngủ trước đây”.

Phương Cẩm đứng ở bên giường nhìn cậu chậm rãi ngủ, sau đó mặt trời dần lên, sau đó nữa mọi người tổng biệt thự đều đã đi ra ngoài hết. Dạ Mặc Nhiễm ngủ đến buổi chiều mới tỉnh, mở mắt ra nhìn thấy Phương Cẩm liền sững sốt, thật không biết trong đầu người này suy nghĩ cái gì nữa hành vi sao có thể quỷ dị như vậy chứ (_)

Dạ Mặc Nhiễm muốn ngồi dậy cậu cứ nghĩ Phương Cẩm sẽ đỡ cậu, lại không nghĩ tới người kia lại đứng đó không nhúc nhích như đang tọa thiền. Dạ Mặc Nhiễm khẽ nhíu mày “Nói chuyện”.

“Không có gì để nói”.

“Em còn tưởng anh biến thành khúc gỗ rồi, em đói bụng”.

Phương Cẩm xoay người đi xuống lầu, tìm xem còn món gì nhanh chóng làm một ít, Dạ Mặc Nhiễm tựa đầu vào giường không còn chút sức lực nào, thấy Phương Cẩm mang đồ lên sau đó đặt xuống lại xoay người bước đi. Dạ Mặc Nhiễm gọi anh lại

“Phương Cẩm, anh đứng lại đó cho em, anh lại muốn làm cái gì”.

Phương Cẩm đứng tại chỗ cũng không quay đầu lại nhìn, cả nửa ngày mới ghen ra được một cậu “Anh sợ nếu ở lại nhìn em lâu thêm một chút, tìm anh sẽ bị em làm đau chết”.

Dạ Mặc Nhiễm sững sốt tức giận vừa bộc phát lại biến mất tăm “Em không còn sức nữa, anh uy em ăn”.

Phương Cẩm cất chân bước đi, Dạ Mặc Nhiễm lên tiếng kêu anh lại “Cẩm, anh không cần em nữa sao?”.

Phương Cẩm nắm tay xiết thật chặt, vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, Dạ Mặc Nhiễm biết cá tính của anh đành phải làm bậc thang cho anh bước xuống.

“Cẩm, nếu bây giờ anh đi, sau này anh cũng đừng quan tâm em nữa, để cho em tự sinh tự diệt đi, em...”

Dạ Mặc Nhiễm ôm ngực có chút thở không được, Phương Cẩm vội vàng chạy đến bên giường đỡ lấy cậu. Dạ Mặc Nhiễm hung hăng trừng anh, thân thể lại thuận theo động tác tựa đầu vào lòng anh.

“Chóng mặt quá, em muốn ngủ thêm một chút”.

Phương Cẩm một tay đỡ cậu một tay lấy bát ở cạnh giường chuẩn bị uy cho cậu ăn, Dạ Mặc Nhiễm quay đầu đi không ăn, Phương Cẩm vẫn giữ muống ở bên môi cậu không thu về. Dạ Mặc Nhiễm đẩy tay anh ra.

“Anh không giận nữa em mới ăn” (^)

“Ừ”

“Anh ừ là ý gì?”. (^)

“Không giận nữa”

Dạ Mặc Nhiễm mỉm cười liền há miệng ăn, Phương Cẩm chậm rãi uy cậu, chuẩn bị dọn bát không đi lại bị Dạ Mặc Nhiễm kéo lại “Anh ngủ với em một lát đi, anh chắc cả đêm đã không ngủ đúng không, xem hình tượng của anh hiện tại kìa, anh muốn chọc cười ai đây”. (^)

Phương Cẩm lên giường nằm xuống kéo Dạ Mặc Nhiễm ôm vào lòng, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào tường không nhìn tới cậu.

“Sao anh không hỏi em xem đã xảy ra chuyện gì?”

Phương Cẩm vẫn trầm mặc không nói, Dạ Mặc Nhiễm chỉ còn biết thở dài “Tinh thần lực của em có thể giúp cho tang thi biến trở về người bình thường, nhưng mà hao tổn rất lớn, phải cần một đoạn thời gian dài mới có thể khôi phục như cũ được”.

Phương Cẩm thân thể cứng ngắt “Dị năng thạch”.

Dạ Mặc Nhiễm cười cười “Em có thể tự khôi phục, không cần đến tinh thạch cũng không cần dị năng thạch, Cẩm, chẳng lẽ anh đang sợ em sẽ chết sao?”.

“Không phải”.

Dạ Mặc Nhiễm khác nghị một tiếng “Đầu gối vô lương tâm”.

“Ngủ đi”.

Dạ Mặc Nhiễm thật sự chậm rãi ngủ đi, Phương Cẩm quay đầu nhìn cậu, hôm qua Dạ Mặc Nhiễm tức giận đi ra ngoài, tìm anh giống như bị người ta hung hăng móc ra, nửa đêm thấy Dạ Mặc Nhiễm gương mặt tái nhợt quay về, vui sướng trong lòng ngực nháy mắt biến thành hàn băng. Anh chỉ dám đứng ở xa xa mà nhìn cậu, chạm cũng không dám chạm, anh sợ mình không thô lỗ sẽ làm cậu vỡ nát, anh thực sự rất sợ.

—000—

Trí nhớ con cá vàng: *ngoi lên* 6 chương *ngắt xiu*lặn không sủi tăm*

128. Chương 128: Trồng Hoa

Dạ Mặc Nhiễm thân thể không khỏe toàn bộ biệt thự đều trở nên yên tĩnh, tiểu Vô cũng Tá Thi nếu có cãi nhau đều chuyển sang chế độ âm thầm, Phương Cẩm cả ngày đều ở bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm không rời nửa bước, nghỉ ngơi hai ngày Dạ Mặc Nhiễm mới được tự do hoạt động, lo lắng cho tình huống của Kỳ Văn Đào nên mỗi người sẽ đến nói cho cậu biết tình huống của Kỳ Văn Đào.

Những người đi cùng Kỳ Văn Đào đều đã chết, cho nên cậu út tìm lý do qua loa để nói, cho nên mỗi ngày bắt Kỳ Văn Đào ở trong nhà, khi vừa có thể ra khỏi nhà nơi đầu tiên đi chính là tìm Dạ Mặc Nhiễm. Lúc đến chính là lúc Dạ Mặc Nhiễm nhìn cả đống cây hoa hồng trong sân thấy không vừa mắt liền chỉ huy Phương Cẩm trồng cây tường vi trắng. Cũng may trong không gian của cậu hạt giống nào cũng có.

Kỳ Văn Đào đứng ở cửa nhìn Phương Cẩm đang vất vả lao động, lại nhìn qua Dạ Mặc Nhiễm gương mặt vui vẻ đang nằm phơi nắng, nhất thời cảm thấy mình hình như vừa đi nhầm hành tinh. Trái đất hiện tại đang trong tình trạng nguy hiểm, sao còn có người thảnh thơi đi trồng hoa. Dạ Mặc Nhiễm ngồi dậy.

“Anh họ, anh được thả rồi sao”.

Kỳ Văn Đào cười cười vỗ vỗ đầu cậu “Cái gì mà được thả, anh đâu có bị ngồi tù, mọi người đang làm gì? Bây giờ vẫn còn tâm tình trồng hoa?”.

“Mỗi ngày đều nhìn thấy mấy cây hoa hồng không hồng, trắng không trắng chán rồi, thay đổi trồng một số hoa mình thích không được sao, dù sao cũng đang rảnh rồi nên giúp Phương Cẩm tìm việc làm”.

“Em nha, chỉ có Phương Cẩm mới chiều em như vậy, nếu không ai thềm nghe em sai bảo”.

Dạ Mặc Nhiễm đưa mắt nhìn Phương Cẩm còn đang cố gắng trồng hoa liền nở nụ cười thật ôn nhu, Kỳ Văn Đào thấy em họ như vậy liền sững sốt nhưng rất nhanh cũng tiêu tan, trong những người quen biết từ nhỏ đến lớn, sợ là không ai biết tình cảm của Phương Cẩm đối với Dạ Mặc Nhiễm. Phương Cẩm là người đánh nhau nổi tiếng ngoan, mỗi lần ra tay đều hạ tử thủ, mười bốn tuổi đã được làm đường chủ, người như vậy lại luôn là thủ hạ bại tướng của Dạ Mặc Nhiễm, mỗi lần đánh nhau với cậu đều ôm vết thương đầy mình mà quay về, không biết chỉ sợ chỉ có đương sự.

“Anh họ, sau này đừng đi ra ngoài nữa, đừng làm cho cậu phải lo lắng, bọn họ đều đã già rồi”.

Kỳ Văn Đào bắt đầu nhìn những cây hoa bị kéo khỏi đất cùng bóng dáng Phương Cẩm đang ngồi xổm tập trung trồng cây.

“Nhưng nếu bắt anh ở trong nhà, anh làm không được. cậu út có thể hiểu cho anh, nhưng mà cha anh...tuy không phản đối, nhưng mà...tiểu Nhiễm, em chỉ cần sống thật tốt, chuyện trong nhà em không cần bận tâm”.

“Em không bận tâm, nếu em không bận tâm thì ai cứu anh về, vì cứu anh mà em phải nằm trên giường suốt ba ngày, cũng không tốt hơn cảnh anh bị nhốt là bao, anh họ, đôi khi anh không thể ích kỉ thêm một chút sao, trên đời này còn thiếu gì người, có thêm anh cũng không cứu thêm được bao nhiêu người”.

“Nếu ai cũng có suy nghĩ như em, thì bên ngoài còn có ai muốn đi giết tang thi nữa, đều ngồi ở nhà mà chờ chết. em muốn cùng Phương Cẩm an an ổn ổn mà sống anh cũng đồng ý, chỉ cần em sống tốt cái gì cũng không quan trọng, về phần anh thì quan niệm vẫn như cũ, thiên hạ hưng vong thất phu hữu trách”.

“Quả thật vẫn như cũ, miễn sao anh đừng làm cho cậu quá lo lắng là được, yên tâm đi, chỉ cần khi về anh không thiếu tay hay thiếu chân, cho dù anh có bị biến thành tang thi cùng lắm thì em lại nằm thêm ba ngày thôi”. (_)

Kỳ Văn Đào nhìn cậu “Tiểu Nhiễm nói cho anh biết sao em có thể cứu anh được? Nếu khoa học gia có thể nghiên cứu ra được thì mọi người đều được cứu rồi”.

“Dị năng đột nhiên mà có các nhà khoa học có thể nghiên cứu ra được sao? Có một số người dị năng là công kích, một số khác là phòng thủ, của em đại khái chính là trị liệu, anh họ, anh không phải là anh muốn đem em đến viện nghiên cứu đưa em cho mấy lão già kia nghiên cứu chứ, cậu hai và cậu út sẽ không bỏ qua cho anh” (^)

Kỳ Văn Đào cười lắc đầu “Đứa gốc, nếu là người khác anh còn có thể làm như vậy, em hả, em lo ngoan ngoãn ở vui vẻ ở cùng Phương Cẩm đi, nếu thật sự là đến tận thế thì chúng ta cùng nhau trốn”.

Phương Cẩm đứng lên lau mồ hôi, nhìn qua hai người đang nói chuyện phím lại quay đầu nhìn trời “Vào nhà”.

Dạ Mặc Nhiễm vươn tay muốn ôm “Tự đi”.

Dạ Mặc Nhiễm bĩu môi “Thấy không thấy không, cái gì không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất, chiếm được rồi chính là cây cỏ, tôi bây giờ chính là từ bảo bối biến thành cây cỏ”. (^)

Vừa nói vừa đuổi người, kéo Kỳ Văn Đào đi vào nhà, Phan Thần đang ôm dưa hấu ngồi xem tiểu Võ đánh cờ với Tá Thi, nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm kéo người đi vào nhà liền sững sờ, tiểu Võ nghĩ chẳng lẽ Dạ Mặc Nhiễm đã vứt bỏ Phương Cẩm. Tá Thi lại kinh ngạc khi thấy Kỳ Văn Đào rõ ràng đã biến thành tang thi bây giờ lại khỏe mạnh đứng ở đây. Không lẽ là anh em sinh đôi? cũng chưa từng nghe qua. Kỳ Văn Đào nhìn thấy Phan Thần “Cậu ấy sao lại ở đây? sao các người lại có dưa hấu?”.

Thời tiết hiện tại quá nóng bức, ngay cả sử dụng nước cũng phải có kế hoạch, càng đừng nói đến những hoa quả có chứa nước. khoảng một rương vàng thôi mới đổi được một quả dưa hấu. Dạ Mặc Nhiễm không thèm để ý nói.

“Vậy anh mang thêm hai trái về cho cậu, anh quen Phan Thần sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm ngồi lên sofa cầm lấy cây quạt mà quạt, so với người sắp trần truồng bên kia cậu chỉ là cảm thấy có chút nóng mà thôi. Kỳ Văn Đào ngồi xuống, Lí Băng Băng mang dưa hấu đã cắt ra đặt lên bàn, Kỳ Văn Đào cổ quái nhìn Dạ Mặc Nhiễm một cái.

“Cô gái kia là ai? Anh còn nhớ trước đây em có bạn gái mà, tiểu Nhiễm tuy rằng Phương Cẩm rất sủng em, nhưng em cũng không thể quá đáng”.

“Anh đang nghĩ cái gì, cô ấy là Lí Băng Băng làm cơm ăn cũng được nên Phương Cẩm liền mang về đây”.

“Mặc Nhiễm vậy là cậu có rất nhiều chuyện cũng chưa nói với người nhà sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu “Đúng vậy, có rất nhiều, nhưng mà cũng đâu có chuyện gì hay để nói, mọi người sống có tốt không, địa vị như cậu chắc thức ăn cũng sẽ không thiếu a~, nếu không em mỗi ngày sẽ đưa đồ qua, rau quả gì đó đều không thiếu đâu”.

Kỳ Văn Đào nhìn Phương Cẩm đã tắm xong ngồi bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm lấy dưa hấu đã cắt ra ăn, ăn một miếng uy cho cậu một miếng, mà mấy người đang chơi cờ bên kia nhìn cũng đã quen rồi, thấy cũng xem như không thấy.

“Phương Cẩm, cậu đừng chiều hư tiểu Nhiễm, tính tình tiểu Nhiễm vốn đã rất kém rồi, cậu mà chiều như vậy tiểu Nhiễm ngày càng vô pháp vô thiên cho mà xem”.

Dạ Mặc Nhiễm trừng mắt nhìn Kỳ Văn Đào “Anh là anh của em hay là anh của Cẩm, sao anh không đứng về phía của em”. (_)

“Anh là đứng về chính nghĩa, em xem em, trời nóng như vậy lại cho Phương Cẩm đứng ở ngoài nắng trồng hoa, không cần nghĩ cũng biết Phương Cẩm ở bên cạnh em có bao nhiêu thống khổ”.

Dạ Mặc Nhiễm quay đầu nhìn Phương Cẩm “Anh thống khổ sao?”.

Phương Cẩm buông bát xuống cầm lên máy tính bắt đầu gõ a gõ, Kỳ Văn Đào buồn cười “Em xem người ta, thống khổ đến không nói nên lời, em họ, kiểm chế một chút”.

“Oa~, nhộn nhịp quá, mọi người đều đông đủ sao, anh Văn Đào tới tìm Mặc Nhiễm sao không gọi em, oa~ dưa hấu, cái này so với tiệc bàn đào còn hấp dẫn hơn”. (_)

Thư Vĩ vừa ngồi xuống liền ôm miếng dưa hấu hự hự cắn, Dạ Mặc Nhiễm cũng lười nhìn hấn, Kỳ Văn Đào nhìn Thư Vĩ lại quay đầu qua hỏi Dạ Mặc Nhiễm “Tên nhóc này thường đến đây cạ ăn cạ uống sao? Vậy sao em không thu phí?”.

Thư Vĩ đang vui vẻ vùi đầu trong miếng dưa hấu ngẩn đầu lên liếc Kỳ Văn Đào một cái “Anh Văn Đào em cũng được xem như là em anh nha, em theo anh ra ngoài giết tang thi được không?”.

“Ai mà thèm thối thị của em, anh không cần”.

Thư Vĩ mặt đầy ủy khuất “Mặc Nhiễm cậu nghe chưa cậu nghe chưa, cái này có cũng như không có.”

129. Chương 129: Sự Cố Chấp Của Phương Cẩm

Dạ Mặc Nhiễm cười cũng không thèm để ý đến Thư Vĩ “Tối nay mọi người cũng đã đến, hay là ở lại đây ăn cơm”.

“Nãy giờ tôi đang chờ câu này của cậu, anh Văn Đào chỗ của Mặc Nhiễm có rất nhiều thức ăn ngon”.

Kỳ Văn Đào cười lắc đầu “Anh không ở lại được, anh còn phải đến doanh trại xử lý một số việc, hôm nay đến đây nhắc nhở mọi người tình huống bên ngoài đang rất nguy hiểm, nếu như không thiếu thức ăn thì cố gắng đừng đi ra ngoài”.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn Kỳ Văn Đào “Anh họ em vẫn chưa hỏi anh vì sao lần trước đội của anh đều chết, chẳng phải trong đội của anh có không ít dị năng giả trong đó sao, anh cũng là thủy hệ dị năng giả mà, nếu không đánh lại thoát thân cũng không thành vấn đề mà?”.

Kỳ Văn Đào thần sắc ngưng trọng “Em nhắc anh mới nhớ ra, hiện tại không biết tang thi bị gì hay có ai đó khống chế, bọn họ biết hợp tác với nhau, biết mai phục, thậm chí còn biết thiết kế cạm bẫy, nếu không phải bọn chúng tiến hóa quá nhanh thì chắc chắn có người ở phía sau khống chế”.

Phương Cẩm tay không ngừng gõ máy tính nhưng ánh mắt trở nên ngày càng lợi hại. Dạ Mặc Nhiễm tựa vào người Phương Cẩm gật gật đầu “Vậy mà anh còn muốn đi ra ngoài, anh họ, hay là trong khoảng thời gian này anh đừng đi ra ngoài để xem tình hình như thế nào rồi nói sau”.

“Yên tâm đi, anh tự có chừng mực, vậy mọi người ở lại chơi vui vẻ, anh đi đây”.

Dạ Mặc Nhiễm mạnh thở dài “Cẩm, nếu trái đất thực sự bị hủy diệt thì phải làm sao bây giờ?”.

Phương Cẩm không nhìn cậu một cái nhưng không có không để ý đến cậu. Dạ Mặc Nhiễm lẳng lặng ngồi trên ghế nhỏ xem sách, Phương Cẩm sửa sang lại phòng ngủ, Mặc Nhiễm buông sách xuống.

“Cẩm, ngày mai em muốn ra ngoài với anh”.

Phương Cẩm nhìn cậu “Không ra ngoài”.

Dạ Mặc Nhiễm đứng lên đi đến trước mặt Phương Cẩm “Tuy rằng được ở bên cạnh anh như vậy thật tốt em thật hưởng thụ, nhưng em vẫn cảm thấy như vậy cũng không tốt lắm, em muốn tìm chút việc gì để làm”.

“Vậy trồng hoa, đọc sách, đánh đàn”.

Dạ Mặc Nhiễm đi đến bên ngăn tủ lấy ra quần áo “Em không phải phụ nữ, anh không cho em đi theo, em sẽ tự đi đến chỗ quân đội của cậu chọn đội nào thuận mắt một chút”.

Phương Cẩm đóng tủ lại “Không cho”

“Không cho cái gì?”.

Dạ Mặc Nhiễm nhú mi nhìn Phương Cẩm, mà Phương Cẩm nhìn chằm chằm Dạ Mặc Nhiễm không nói được lời nào Dạ Mặc Nhiễm tiếp tục quần quít lấy Phương Cẩm để hỏi.

“Nói đi a~, không cho cái gì?”.

Phương Cẩm hung hăng nhìn chằm chằm Dạ Mặc Nhiễm rống lên một câu “Không cho em rời khỏi anh” rống xong liền xoay người xuống lầu. Dạ Mặc Nhiễm ngã lên giường cười không ngừng

Cho dù đa số người trong doanh trại đa số đều là người thường chưa được trải qua huấn luyện, nhưng ở phòng tư lệnh nhìn xuống vẫn nghiêm chỉnh ra hình ra dạng. Dạ Mặc Nhiễm ngậm kẹo que tựa vào lan can, Kỳ Văn Đào làm xong việc đi lại chỗ cậu đang đứng.

“Sao rồi, có phải trong người cảm thấy đang tràn đầy nhiệt huyết hay không?”.

Dạ Mặc Nhiễm nhàm chán nhún vai “Cũng được, nhưng mà em vẫn thích bầu không khí bên chỗ Phương Cẩm hơn”.

“Phương Cẩm? Cậu ấy sủng em như vậy, luôn nghe theo lời em, những người bên cạnh cậu ấy có ai không xem em như tổ tông, ở bên này vẫn tốt hơn cũng nhau chiến đấu cùng nhau cảm nhận khoái cảm khi cùng nhau phấn đấu”.

“Đúng vậy, rồi cùng nhau cảm nhận lạc thú bị biến thành tang thi”.

Kỳ Văn Đào liếc Dạ Mặc Nhiễm “Tiểu Nhiễm, sao không bao giờ em nói được điều tốt vậy?”.

Dạ Mặc Nhiễm chỉ chỉ những người phía dưới “Anh xem bọn họ đi, chỉ biết coi trọng năng lực của bản thân, đi ra ngoài chủ yếu chỉ vì tìm thức ăn, nếu một người bị tang thi tấn công những người khác sẽ nhân cơ hội đó mà chạy, ai sẽ không màn nguy hiểm mà đi cứu trợ?”.

Kỳ Văn Đào sững sốt một chút, há miệng lại không thể nói gì, nếu là bọn người của Phương Cẩm khẳng định là sẽ liều mình tiến lên cứu trợ, còn nếu là đội quân này hẳn là sẽ không ai tự dấn thân vào nguy hiểm như vậy. Kỳ Văn Đào cười cười

“Anh hiểu, tiểu Nhiễm em vẫn là nên ngoan ngoãn ở lại bên cạnh Phương Cẩm đi, nơi này không thích hợp với em, em là vương tử dương cầm, chiến trường không phải là nơi để em tiêu khiển”.

Dạ Mặc Nhiễm thở dài “Ở bên cạnh Phương Cẩm anh ấy lúc nào cũng che chở em xem em như một đứa trẻ không biết làm gì”.

“Trẻ em cũng không phải không thể làm gì, những đứa trẻ trong tình trạng hiện tại mà còn có thể sinh tồn có ai là người đơn giản đâu, tiểu Nhiễm, rốt cục em muốn làm gì? Trong quân doanh của anh cũng không dám giữ một tồn đại phạt như em đâu”.

Dạ Mặc Nhiễm ném đi que kẹo không “Em cũng chỉ là nhàm chán mới đến đây dạo thôi, em đi đây”.

“Tiểu Nhiễm, em muốn đi đâu? Anh chở em đi”.

Dạ Mặc Nhiệm vẫy vẫy tay bước đi, trực tiếp đi đến hội đường của Phương Cẩm, một bên là quân kỷ nghiêm minh, một bên là làm việc tùy ý, vậy mà cố tình bên làm việc tùy ý lại khiến Dạ Mặc Nhiệm cảm thấy tình nghĩa vững chắc. Nhìn những người trên đường đi qua đi lại, cùng nhau trao đổi về lực công kích cùng tốc độ, Dạ Mặc Nhiệm bắt giác nghĩ đến chuyện trước kia.

Khi đó Phương Cẩm vừa được làm đường chủ, có lần Dạ Mặc Nhiệm và Thư Vĩ cùng một số người khác kéo ra ngoài chơi đánh dã chiến vừa vận cách chỗ đó không xa. Dạ Mặc Nhiệm khi đó mặc chế phục nặng muốn thở không nổi, liền tìm vị trí râm mát để nghỉ ngơi. Nghe thấy trong khu rừng nhỏ có tiếng động, Dạ Mặc Nhiệm tò mò đi qua, nhìn thấy Phương Cẩm đang ở một mình không ngừng vừa chạy vừa nhảy. Cọc gỗ, dây thừng, còn có cả đá, Dạ Mặc Nhiệm tựa vào trên cây nhìn đồng hồ, Phương Cẩm tới lui một vòng vậy mà chỉ cần hai phút ba mươi giây.

“Sao rồi đột nhiên luyện tập tốc độ, muốn làm cướp sao? Xã hội đen không phải đều dùng súng sao? Anh cho dù có sức khỏe thì sao bắn dờ sớm muộn gì cũng mất mạng cho xem” (^)

Phương Cẩm thở hổn hển nhìn người đứng dưới tàn cây đang nói bóng nói gió, lại đang cở chế phục ra. Đôi mắt đen sâu thẳm dậy lên một tia khác thường lại nhanh chóng được giấu đi dưới sự bình tĩnh không gợn sóng. Không để ý tới cậu lại xoay người định luyện tập lại lần nữa, Dạ Mặc Nhiệm ném chế phục nặng nề xuống đất đi về phía Phương Cẩm.

“Trò này thoát nhìn chơi rất vui, tôi cũng muốn chơi”.

Phương Cẩm xoay người ngăn cản Dạ Mặc Nhiệm, lạnh lùng nhìn cậu không nói gì. Dạ Mặc Nhiệm khiêu khích nhìn Phương Cẩm “Sao? chỗ này cũng đâu phải do anh mở ra, tại sao không cho tôi chơi, tránh ra” (^)

Phương Cẩm nắm lấy tay cậu kéo ra khỏi khu rừng nhỏ, Dạ Mặc Nhiệm cố bỏ tay anh ra “Nè Phương Cẩm anh muốn làm gì? muốn đánh nhau có phải hay không? mau bỏ tay tôi ra”.

Dạ Mặc Nhiệm đẩy Phương Cẩm ra, nhưng Phương Cẩm rắn chắc đẩy mãi cũng không ra. Dạ Mặc Nhiệm đi vòng qua Phương Cẩm lại bị giữ chặt lại, Dạ Mặc Nhiệm ngẩn đầu nhếch môi cười

“Anh đang muốn khiêu khích tôi sao? Đến a~, đánh nhau a~, ai thêm sợ anh a~”. (^)

Phương Cẩm không giải thích liền nắm tay cậu lôi ra khỏi khu rừng nhỏ “Về đi”.

Dạ Mặc Nhiệm nổi giận “Tôi về hay không ai cần anh quan tâm, Phương Cẩm anh mau buông tay tôi ra, cả người toàn mùi mồ hôi khó ngửi muốn chết”. (^)

Phương Cẩm ánh mắt trầm xuống, tay nắm lấy Dạ Mặc Nhiệm cũng cứng ngắt một chút chỉ là Dạ Mặc Nhiệm lúc này chỉ lo giãy dụa không có chú ý. Đám người của Thư Vĩ không thấy Dạ Mặc Nhiệm liền chạy đi tìm, đến nơi thấy Dạ Mặc Nhiệm và Phương Cẩm đang tranh chấp, Thư Vĩ vội vàng đẩy tay Phương Cẩm ra.

“Tên nhóc đáng ghét cậu muốn làm gì, Mặc Nhiệm hấn gây chuyện với cậu phải không? Đáng ghét tên nhóc kia cậu không nhớ lâu được đúng không, anh em đâu, lên”.

“Đủ rồi, dừng lại cho tôi”.

Dạ Mặc Nhiệm hô to, nhìn qua Phương Cẩm vẫn đứng đó như khối đá, vẫn chưa hết giận liền đập Phương Cẩm một cái. Có thể nói cái đập này là dùng mười phần sức, chân của mình cũng cảm thấy đau vậy mà Phương Cẩm vẫn thờ ơ như không có chuyện gì. Hung hăng trừng mắt liếc Phương Cẩm một cái.

“Chúng ta đi, cùng loại lưu manh không văn hóa này đây đưa không sợ phiền sao”.

Dạ Mặc Nhiệm xoay người bước đi, Thư Vĩ nhìn Phương Cẩm đầy cảnh cáo, mang theo đám thiếu niên đánh dã chiến cùng nhau đi.

Phương Cẩm vẫn đứng ở rừng cây yên lặng nhìn Dạ Mặc Nhiệm rời đi, cho đến khi không thể nhìn thấy bóng dáng của cậu được nữa, lúc này mới nhặt lên chế phục mà Dạ Mặc Nhiệm đã ném xuống khắp khiến quay về nơi huấn luyện.

____Tôi là dấu gạch để mọi người biết đã hết một chương____

Ngẫu Hồ hôm nay màn được những 6 chương...Oa ha ha ha.. hẹn gặp lại m.n hôm khác *ôm hun* ...*vỗ vai cá*.. tục tưng vất vả nga

~Trí nhớ con cá vàng: Cá đau răng suốt 2 hôm nay *mếu mặt*

130. Chương 130: Cậu Ấy Kiêu Ngạo

Hai ngày trước Dạ Mặc Nhiễm nhìn trong ngăn tủ có một bộ chế phục nhỏ, lúc ấy cảm thấy thật là muốn hỏi Phương Cẩm chế phục nhỏ như vậy sao anh có thể mặc được nhưng sau đó lại quên mất. Hiện tại thấy nơi này những người đang huấn luyện đều mặc chế phục mới nhớ tới mình từng vứt bỏ một bộ chế phục như vậy. Dạ Mặc Nhiễm đứng ở cửa suy nghĩ đến xuất thần, Hồ Tử nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm vội vàng chạy đến.

“Nhiễm thiếu gia sao cậu lại tới đây? Cậu đi một mình sao? Tên nhóc Tá Thỉ sao lại không ở bên cạnh cậu?”.

Đang suy nghĩ xuất thần lại bị Hồ Tử gọi về thực tại “Cẩm đâu?”.

Hồ Tử cười thật thà nói “Anh Cẩm đi tuần tra các phân đường, anh ấy chắc cũng sắp về rồi”.

Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy có chút tò mò mới hỏi thêm “Tổng cộng có bao nhiêu phân đường?”.

Hồ Tử trả lời “Tổng cộng có bảy cái, bốn cái ở khu C, ba cái còn lại ở khu B”.

“Cẩm phải nuôi nhiều người như vậy, thật vất vả”. —

Hồ Tử thật muốn kêu to là nhiều người như vậy nuôi anh Cẩm mới đúng, tuy là vậy nhưng cũng không thể để hình tượng vĩ đại của anh Cẩm trong lòng Nhiễm thiếu gia bị ảnh hưởng được. Hồ Tử chỉ cười cười cũng không nói gì thêm, Dạ Mặc Nhiễm đi dạo trong phân đường một chút, những nơi cậu đi qua mọi người đều cung kính gọi Nhiễm thiếu gia. Bất quá ngoại trừ những người đã theo Phương Cẩm lâu năm, những người còn lại có thật lòng hay không đều rất khó nói.

“Tại sao lại mặc chế phục? Chúng ta đâu cần che mắt tang thi, dù sao bọn chúng tấn công người là dựa vào khứu giác chứ đâu phải thị giác”.

Hồ Tử sờ sờ mũi “Đây là anh Cẩm ra lệnh, chúng tôi chỉ biết làm theo thôi”.

Dạ Mặc Nhiễm thấy phương thức những người này huấn luyện đều giống như cách Phương Cẩm tập luyện trong rừng cây “Hồ Tử, hình thức huấn luyện này cũng là Cẩm yêu cầu sao?”.

“Không phải, đây là phương thức huấn luyện của Hắc Mộc hội nhằm tăng tốc độ, trước kia còn có một sân tập bắn súng, bất quá trong thời buổi hiện tại dùng tang thi để tập bắn súng còn tốt hơn nên sân tập bây giờ không có ai sử dụng”.

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu “Tôi nhớ trước kia chơi dã chiến ở gần rừng cây nhỏ từng thấy Cẩm luyện tập như vậy”.

“Rừng cây nhỏ đó vốn là địa bàn của phân đường, mỗi ngày đều có anh em vào đó luyện tập, bây giờ nhắc lại thật nhớ ngày xưa”.

Dạ Mặc Nhiễm liếc mắt nhìn Hồ Tử “Nói như vậy chỗ đó chỉ dành cho người trong phân đường huấn luyện, nếu như có người ngoài đi vào thì như thế nào?”.

“Những nơi huấn luyện của ban hội thường có cài đặt một số cơ quan, tuy nhìn qua khá đơn giản, nhưng nếu không phải người của phân đường mà tự tiện đi vào thì rất khó nói, cho nên những chỗ đó không cần người canh giữ, tôi vẫn còn nhớ trước kia có một tên nhóc chơi đánh dã chiến đi lạc vào chỗ đó, xem chút nữa đã phải bỏ một chân”.

Dạ Mặc Nhiễm nga một tiếng “Cẩm sao vẫn chưa về?”.

“Vây...Nhiễm thiếu gia, hay là cậu đi nghỉ ngơi một chút, khi nào anh Cẩm về tôi sẽ thông báo ngay cho cậu”.

“Không cần, cậu cứ đi làm việc đi, tôi đi dạo một chút”.

Hổ Tử nghĩ dù sao Nhiễm thiếu gia đang ở trong phân đường chắc cũng không có gì nguy hiểm, kêu người đi thông báo với các nơi trong phân đường khi huấn luyện phải chú ý một chút tránh ngộ thương Nhiễm thiếu gia. Dạ Mặc Nhiễm ngồi ở trên ghế nhìn đám người đang đánh nhau càng xem càng chán, vẫy tay gọi Hổ Tử, Hổ Tử vội vàng chạy tới.

“Ở đây có bao nhiêu dị năng giả?”.

Hổ Tử suy nghĩ một chút “Một đội tiên phong có từ bảy đến mười người dị năng giả”.

“Tiên phong? Chẳng phải mọi người đều ra ngoài làm nhiệm vụ sao?”.

Hổ Tử cười nói “Đương nhiên không phải, trong đường có rất nhiều người một mình, có một số người có dị năng một số khác lại bắn chuẩn đều đi ra ngoài làm nhiệm vụ, số còn lại ở lại đây phụ trách hậu cần hoặc phân chia thức ăn, còn có làm rất nhiều việc khác”.

“Vậy những người ở hậu cần không ai ở không sao?”.

Hổ Tử tự hào cười “Một tuần sẽ kiểm tra một lần, ai không làm việc sẽ bị loại trừ, nên đưa đi đâu sẽ đưa đến đó”.

“Vậy những người đó là dị năng hệ gì?”.

“Hỏa hệ, thủy hệ, thổ hệ, không gian, còn có rất nhiều dị năng khác”.

“Bọn họ đều rất lợi hại sao?”.

Hổ Tử không biết khái niệm lợi hại của Nhiễm thiếu gia là như thế nào, nếu so sánh với Phương Cẩm bọn họ chỉ giống như những người tập sự, chưa được tính là rất lợi hại. Hổ tử chỉ có thể áp dụng không biết nói gì. Dạ Mặc Nhiễm đứng lên đi đến giữa sân.

“Trong các người ai là dị năng giả thì đứng bên trái, không phải dị năng giả thì đứng bên phải”.

Hổ Tử đứng sau Dạ Mặc Nhiễm ra hiệu cho mọi người làm theo, Dạ Mặc Nhiễm cười khê giả vờ như không thấy hành động của Hổ Tử “Ở đây mọi người đều là tình anh của đường, là phân đường mà Phương Cẩm chú ý nhiều nhất, cũng là nơi cùng Phương Cẩm vào sinh ra tử nhiều nhất, nên hôm nay tôi muốn xem thực lực của mọi người”.

Có một số người ở phía dưới hai mắt nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng, Dạ Mặc Nhiễm lui lại hai bước “Để cho tôi xem năng lực dị năng của mọi người, ai lên trước?”.

Hổ Tử có chút bất an “Nhiễm thiếu gia, bọn họ đều là những người khá lợi hại, không biết Nhiễm thiếu gia muốn thử nghiệm như thế nào?”.

Dạ Mặc Nhiễm cười nhìn Hổ Tử “Vậy chọn một người cậu cảm thấy được, để cho người đó phát ra dị năng tôi sẽ biết”.

Hổ Tử nghe tá Thỉ nói Nhiễm thiếu gia cũng là dị năng giả, nhưng cũng chưa từng thấy qua thực sự nghĩ không ra một công tử được yêu quý cưng chiều thì có bao nhiêu lợi hại. Chỗ vào một thủy hệ dị năng giả “Tiểu Hào, cậu phát động dị năng vào tấm ván gỗ kia đi”.

Người bị chỉ đi ra phát công kích đối với tấm ván gỗ, khi gần chạm đến ván gỗ thì cột nước đột nhiên biến thành thật nhiều bọt nước rơi xuống, mọi người thấy cảnh tượng này đều bị dọa sợ. Dạ Mặc Nhiễm thần nhiên nói.

“Chỉ có vậy thôi sao?”.

Tiểu Hào cảm thấy mắt mặt cũng không làm qua loa như khi nãy nữa, liền tập trung phát ra dị năng lại cũng giống như trước chưa chạm được tấm ván đã bị biến thành bọt nước.

“Sơ cấp dị năng giả, cho dù có thể sử dụng dị năng thạch để tăng cường sức mạnh cũng không thể vận dụng dị năng hoàn thiện được còn lãng phí nữa, người kế tiếp là ai?”.

“Để tôi thử”.

Một người cao hơn Dạ Mặc Nhiễm, gương mặt cũng khá khôi ngô đứng ra. Hồ Tử nói với Dạ Mặc Nhiễm “Cậu ấy là Vương Cường, là bằng hệ dị năng giả”.

Wang Cường phát động dị năng về phía tấm ván, trong nháy mắt tấm ván gỗ bị đóng băng. Sau đó trước mặt nhiều người bằng trên tấm ván gỗ vỡ ra, Dạ Mặc Nhiễm nhíu mi nhìn hắn “Bằng yếu như vậy có thể đông lạnh được tang thi sao?”.

Wang Cường kinh ngạc nhìn tay mình, Dạ Mặc Nhiễm nói thẳng “Cũng là sơ cấp dị năng giả, còn ai có thể làm vỡ tấm ván này không?”.

Một người có lõi hệ dị năng như Phương Cẩm đi ra tung lõi cầu về phía tấm ván, trước tấm ván gỗ hiện ra một tầng sáng màu tím nhạt cản trở lõi cầu, sau đó lõi cầu từ từ biến mất, Dạ Mặc Nhiễm cười nhìn bọn họ “Nếu một lần có thể đánh trúng đầu tang thi chẳng những có thể làm giảm nguy hiểm, cũng có thêm thời gian, nhưng các người lại không ai đánh vỡ được tấm ván gỗ này”.

Dạ Mặc Nhiễm quay đầu nhìn Hồ Tử “Bọn họ đều là tinh anh?”.

Hồ Tử cũng không biết phải nói gì, những người phía dưới cũng bắt đầu xao động, một người không có dị năng cầm súng đi ra “Tôi không có dị năng, nhưng tôi bắn súng cũng không tệ, tôi có thể thử không?”.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn hắn là một nam nhân gương mặt tuấn lãng, còn mang theo một loại mị lực của nam nhân. Dạ Mặc Nhiễm khẽ gật đầu “Đương nhiên”.

Người nọ giơ súng bắn về phía tấm ván, viên đạn chưa trúng tấm ván đã rơi xuống đất, nhưng ngay sau đó một viên đạn được bắn ra trúng vào tấm ván. Dạ Mặc Nhiễm cười nhìn hắn “Cậu ăn gian, ai cho cậu bắn hai lần”.

Người nọ cũng mỉm cười nhìn Dạ Mặc Nhiễm “Cũng chưa nói là không được, hơn nữa cậu cũng đã đùa giỡn mọi người, dùng dị năng ngăn cản dị năng, nếu vậy sao bọn họ có thể đánh nát tấm ván này được? Tôi chỉ tò mò là cậu ra tay như thế nào, nhanh đến nỗi chúng tôi không thể thấy cũng không biết là hệ gì?”.

“Cậu tên gì?”.

“Trần Long”.

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu “Cho dù tôi dùng dị năng, nếu bọn họ đủ mạnh tôi cũng không ngăn cản được, cũng vậy nếu tôi quá yếu sao có thể ngăn cản được dị năng của bọn họ. Được rồi, hôm nay mọi người cũng tự biết năng lực của mình như thế nào rồi, tang thi sẽ không bao giờ thủ hạ lưu tình với mọi người, hơn nữa tang thi ngày càng mạnh nếu mọi người vẫn còn yếu như vậy, tốt nhất đừng đi ra ngoài cứ trông cậy vào quân đội của quốc gia đi”.

Những người đó tuy rằng thấy Dạ Mặc Nhiễm thật đáng giận, nhưng lời cậu nói không phải không có lý nhất thời á khẩu không ai nói được gì.

Phương Cẩm đứng ở cửa nhìn nửa ngày, cậu kiêu ngạo sáng lấp lánh như vậy làm cho trái tim anh rung động không thể tự kiềm chế được, nhưng gương mặt vẫn như cũ không thay đổi.

____ta là dấu gạch cho biết đã hết chương này rồi____

Ngẫu Hồ sắp hy sinh rồi ... thời gian ăn cơm cũng không có, đã hai ngày mà chỉ miễn được có một chương.. m.n chịu khó vậy nhé... *cười toe*

Huyền Đế: *chào mọi người* ta chỉ là một kẻ đi ngang qua thôi... lâu lâu ghé vào vậy đó...m.n đừng để ý, Lão Hồ *ôm* hảo nhớ m.n a

~~ lâu lâu ta vào ké phá hoại một chút a

~~Trí nhớ con cá vàng: Vỡn, chỉ nhớ mỗi lão Hồ, cũng không có nhớ Cá vàng *tủi thân*

131. Chương 131: Vĩnh Viễn Đề Phải

Tiểu Võ vỗ tay chạy vào “Mặc Nhiễm, cậu thật lợi hại, cậu làm như thế nào vậy?”

Nếu tôi dùng dị năng cậu có cản được không? Hay là để cho tôi thử một lần được không?”.

“Vì mặt mũi của cậu tôi thấy hay là thôi đi” (_)

Nói xong Dạ Mặc Nhiễm đi đến bên cạnh Phương Cẩm “Làm việc xong rồi sao, nếu xong thì về nhà ăn cơm thôi, nếu chưa xong thì anh cứ làm cho xong đi, em chờ anh”.

Phương Cẩm gật đầu “Em chờ một chút” nói xong liền đi vào bên trong. Dạ Mặc Nhiễm nghi hoặc nhìn anh một cái “Anh để em lại đây thật sao, thật đúng là em càng ngày càng không đáng giá”. _

Tiểu Võ và Hồ Tử đều ghen cười, Dạ Mặc Nhiễm chỉ thản nhiên liếc bọn họ một cái “Tôi không đáng giá, vậy chẳng phải các người còn không đáng giá một đồng sao? Ai...thật đáng thương” (_)

Hai người cười không ra tiếng lại nhìn nhau, đúng là trong mắt Phương Cẩm bọn họ không đáng một đồng.

“Nhiễm thiếu gia, cậu ngồi đây một lúc đi anh Cẩm đi tắm sẽ ra ngay thôi”.

“Tắm?”.

“Đúng vậy, anh Cẩm trước khi về nhà sẽ tắm một lần, tuy rằng bây giờ ngày càng thiếu nước”.

Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy Phương Cẩm khiết phích như bây giờ phần lớn nguyên nhân đều do mình, Phương Cẩm thay đồ xong đi ra “Đem đồ hôm nay mang về chia ra đi”.

Hồ Tử gật đầu chạy đi, Phương Cẩm nhìn Dạ Mặc Nhiễm sau đó đi ra ngoài. Dạ Mặc Nhiễm đã không thể chịu được thái độ ngày càng lạnh nhạt của Phương Cẩm đối với mình, cậu ra giữa sân nói

“Mọi người nghe đây, ngày mai tôi bắt đầu đi làm nhiệm vụ với mọi người, mặt khác nếu có ai muốn tìm tôi để luận bàn thì tôi luôn hoan nghênh, còn có...”

Dạ Mặc Nhiễm chưa nói xong đã bị Phương Cẩm che miệng lại “Cậu ấy chưa nói gì hết” sau đó kéo Dạ Mặc Nhiễm đi. Dạ Mặc Nhiễm trong lòng cười to nhưng bên ngoài lại cố gắng tỏ ra nghiêm túc.

“Phương Cẩm anh dựa vào cái gì mà tước đoạt quyền tự do của em? Em muốn đi ra ngoài nhận nhiệm vụ anh không cho em ở đây vậy em qua quân doanh của anh họ, với dị năng của em có bao nhiêu người muốn giành”.

“Bọn họ dám”

Dạ Mặc Nhiễm trừng mắt nhìn anh “Anh hung hăng với em”.

Phương Cẩm nhìn chằm chằm Dạ Mặc Nhiễm, hai người cả nửa ngày cũng không nói gì, tiểu Võ đi theo phía sau nhìn bọn họ rồi nói “Tôi đi về trước, hai người từ từ nói chuyện”. ~ (~)

Phương Cẩm không nói gì xoay người đi, Dạ Mặc Nhiễm tức giận đến gờ chân “Phương Cẩm rốt cục anh muốn gì”.

Phương Cẩm dừng chân lại nhưng không có xoay đầu “Em muốn làm gì thì làm đi”.

Nhìn Phương Cẩm đi Dạ Mặc Nhiễm sững sốt cả nửa ngày “Cái gì... anh nói như vậy là mặc kệ em hay là không cần em?”.

Dạ Mặc Nhiễm quay về biệt thự Phương Cẩm đang nấu ăn, Dạ Mặc Nhiễm chạy vào ôm Phương Cẩm, sau đó từ không gian lấy ra rau quả, còn có thịt và nhiều gia vị khác, Phương Cẩm thấy cậu lấy đồ ra liền hỏi

“Muốn ăn món gì?”.

Dạ Mặc Nhiễm liếc Phương Cẩm một cái sau đó dán mặt vào lưng anh cọ a cọ “Không phải là anh không quan tâm đến em nữa sao? Em muốn ăn cái gì còn quan trọng sao?”.

Phương Cẩm dừng tay đang cắt thức ăn lại, muốn nói gì đó với cậu nhưng lại nói không được, đành tiếp tục cắt thức ăn. Dạ Mặc Nhiễm từ phía sau đi ra phía trước ôm lấy anh.

“Bộ chế phục kia là anh giấu đến bây giờ sao, chẳng lẽ mỗi ngày anh ôm bộ chế phục đó rồi nhớ đến em?”.

Phương Cẩm nghe vậy mặt cũng không thay đổi, tránh khỏi Dạ Mặc Nhiễm một chút tiếp tục cắt thức ăn. Dạ Mặc Nhiễm đang muốn tiếp tục trêu đùa anh, nhưng vừa mở miệng cổ liền ngứa, buông Phương Cẩm ra chạy đến một bên liên tục ho, Phương Cẩm rót nước đứng một bên chờ cậu ho xong thì đưa cho cậu uống.

“Đi ra ngoài”.

Dạ Mặc Nhiễm nhú mày “Đầu gỗ, đầu đá” sau đó uốn éo quay đầu bỏ chạy lên lầu (_)

Làm đồ ăn xong Phương Cẩm liền đem lên lầu, thấy Dạ Mặc Nhiễm ôm gối ngẩn người ánh mắt liên trầm xuống một chút “Ăn cơm”.

Dạ Mặc Nhiễm liếc mắt nhìn anh một cái rồi lắc đầu, Phương Cẩm buông đồ ăn xuống, đưa tay sờ sờ trán cậu “Không khỏe?”.

Dạ Mặc Nhiễm gật gật đầu sau đó ủy khuất nhìn anh “Anh không thêm để ý em, ngay cả nói chuyện cũng...khụ khụ khụ”.

Chưa nói xong lại ho khan mấy tiếng, trán Phương Cẩm bắt giác nhú lại, rót nước đưa cho cậu uống mấy ngụm, sau đó bưng bát lên uy đồ ăn đến bên miệng cậu. Dạ Mặc Nhiễm đẩy tay anh ra “Đau đầu, không muốn ăn”.

Sau đó rời khỏi sô pha đi về phía giường nằm xuống, Phương Cẩm đi đến bên giường buông bát xuống, kéo người trong chăn ra ôm lấy, lại bưng bát lên tiếp tục muốn uy cậu. Dạ Mặc Nhiễm ở trong lòng Phương Cẩm làm nũng.

“Em không muốn ăn, ăn không vô, hay anh đi nấu cháo cho em ăn đi”.

Phương Cẩm buông bát, để cậu nằm lại giường, chỉnh góc chăn lại cho cậu sau đó đi xuống lầu nấu cháo cho tiểu tổ tông ăn. Phương Cẩm vừa đi Dạ Mặc Nhiễm lại nhịn không được ho khan thêm mấy tiếng. Chẳng lẽ đi ra ngoài có một chút lại bị cảm sao? Nghe nói người bị cảm trong mùa hè là kẻ ngu ngốc.

Phương Cẩm nấu cháo xong bưng lên, ngồi bên cạnh giường thổi từng chút lại đưa đến bên miệng cậu, Dạ Mặc Nhiễm nhìn anh lắc đầu “Anh – uy – em”.

Phương Cẩm không hiểu nhìn nhìn cái muống lại nhìn nhìn cậu, Dạ Mặc Nhiễm cười nhìn anh “Anh – uy – em”.

Thấy bộ dáng nghi hoặc của Phương Cẩm, Dạ Mặc Nhiễm lấy muống ăn một ngụm cháo, sau đó hôn môi Phương Cẩm đem cháo đưa vào miệng anh “Em muốn anh uy em giống như vậy”.

Phương Cẩm nuốt ngụm cháo Dạ Mặc Nhiễm vừa uy anh, sau đó dùng phương pháp đó mà uy cậu như vậy. Chẳng qua mỗi lần Dạ Mặc Nhiễm nuốt xong cháo lại không buông tha anh, ôm lấy Phương Cẩm lười với lười cùng nhau dây dưa hồi lâu mới buông ra, uy một chén cháo cũng tốn đến mấy giờ, mỗi Phương Cẩm đều sưng đỏ. Ăn xong muống cuối cùng Dạ Mặc Nhiễm mới từ trên giường ngồi dậy, ôm lấy Phương Cẩm hôn sâu, Dạ Mặc Nhiễm luồng tay vào quần áo của Phương Cẩm, sờ đến chỗ đang vô cùng nóng thậm chí khi vừa bị chạm vào liền run rẩy, Dạ Mặc Nhiễm cười nhẹ sau đó kéo Phương Cẩm ngã lên giường.

Dạ Mặc Nhiễm cảm nhận được mỗi lần Phương Cẩm cùng mình hoan ái đều cẩn thận cùng bắt an,, thậm chí còn cậu còn cảm thấy Phương Cẩm giống như đang sợ hãi, nâng chân lên quần chặt lấy thắt lưng của Phương Cẩm

“Cẩm, em là của anh, anh có thể yêu cầu, có thể giữ lấy em, có thể...làm theo những gì trong lòng anh mong muốn”.

Phương Cẩm hôn cổ cậu nhẹ nhàng cắn “Chuyện anh muốn làm cũng chính là chuyện em đang suy nghĩ”.

Dạ Mặc Nhiễm vuốt ve mặt Phương Cẩm, từng ngón tay chạm lên từng đường nét trên gương mặt anh “Cẩm, anh là của em sao?”.

“Vĩnh viễn đều phải”.

Dạ Mặc Nhiễm cười hôn anh càng thêm dùng sức “Cẩm, em hình như đã biết cái gì là yêu”.

“Ừ”

Phương Cẩm lần đầu tiên chủ động cởi quần áo của Dạ Mặc Nhiễm, nhẹ nhàng hôn lên làn da trắng nõn non mịn, vết mổ trước đây đã không thấy nữa giống như chưa từng tồn tại, thân thể này, con người này luôn làm cho anh không thể tự kiềm chế, Dạ Mặc Nhiễm thỏa mãn trong ngực của Phương Cẩm, anh nhìn cậu vẫn chưa kịp cho cậu uống thuốc cảm. trong lòng ghi nhớ sáng mai khi cậu thức dậy nhất định phải cho cậu uống thuốc cảm, lúc này anh mới chậm rãi ngồi dậy xuống lầu ăn cơm chiều. Cũng may Dạ Mặc Nhiễm nửa đêm tỉnh lại Phương Cẩm lập tức cho cậu uống thuốc cậu mới giảm ho được một chút. Chỉ là đôi khi sẽ ho hai ba tiếng, mỗi lần cậu ho Phương Cẩm đều sẽ không tự giác mà nhú mày.

____ta chỉ muốn cho mọi người biết đã hết chương thôi____

Ngẫu Hồ dạo này sẽ bận việc không onl thường để edit nhiều chương được có thể một ngày chỉ edit được hai chương mà thôi, cũng có thể hai hay ba ngày mới ra chương mới được... Hồ gần thi tin học gầy, phải ôn thi, còn có chuẩn bị thi tốt nghiệp lần 2 cũng phải ôn thi, còn có.. còn có.. ôi vô số cái còn có *lau trán*.. nhưng sẽ cố gắng hoàn chương này sớm ... Hồ cũng đang định lấp xong hố này sẽ lấp cái hố khác.. cơ mà chưa biết là hố nào đây, đang muốn làm bộ [Minh Hậu Ngạn Nhâm Tính] mọi người cho ý kiến đi *ôm m.n*

Huyền Đế: lão hồ cổ lên ... dạo này ít onl lắm lâu lâu ghé qua đây săn đào vài cái hố cho nhà lão.. ka ka ka... *vỗ vỗ* lão Hồ cổ lên *cổ vũ*

132. Chương 132: Đi Làm Nhiệm Vụ

Sau ngày hôm đó Dạ Mặc Nhiễm xem như nổi danh tại những người trong đường, dị năng của Dạ Mặc Nhiễm như vậy càng làm cho bọn họ thấy bản thân mình thật nhỏ yếu. Trước kia tuy Phương Cẩm rất coi trọng Dạ Mặc Nhiễm, những người đi theo Phương Cẩm lâu năm cũng rất kính trọng Dạ Mặc Nhiễm, nhưng những người khác đối với cậu cũng không có gì gọi là tín phục. Bọn họ đều là những người sống trên đường phố nên luôn coi Dạ Mặc Nhiễm là kẻ nhu nhược yếu đuối. Nếu cậu sống cùng Phương Cẩm thì chắc chắn cuộc sống của cậu đã phần phải dựa vào Phương Cẩm, nhưng trải qua chuyện hôm đó quan điểm của bọn họ về cậu hoàn toàn thay đổi. Người nam nhân nhìn qua có vẻ nhu nhược này, nếu như thực sự chọc giận chắc chắn còn đáng sợ hơn cả anh Cẩm.

Sau khi Dạ Mặc Nhiễm hết cảm lại đi đến phân đường dạo chơi, lần này Phương Cẩm còn chưa đi làm nhiệm vụ nên đi cùng cậu đến đây. Khi Dạ Mặc Nhiễm xuất hiện hội trường đang có chút ồn ào bỗng dừng hoàn toàn im lặng. Những người hôm đó bị đá kích vẫn chưa thoát khỏi bấn loạn, cố hòa mình vào đám đông để giảm bớt sự tồn tại của chính mình. Dạ Mặc Nhiễm không chút ngại ngần kéo tay Phương Cẩm.

“Em cũng muốn đi ra ngoài với anh”.

Phương Cẩm im lặng nhìn cậu trong chốc lát, không lên tiếng xem như ngầm đồng ý. Để cậu đi theo bên cạnh mình với việc để cậu ở nơi mình không thấy được, xem ra việc này có vẻ bớt lo hơn. Dạ Mặc Nhiễm thấy Phương Cẩm không nói gì thì biết anh đã đồng ý rồi, liền quay đầu nhìn về phía những người đang im lặng.

“Các người ai có ý kiến thì lên tiếng, nếu không có vậy thì cho tôi thấy năng lực của các người, để tôi xem đầu của tang thi có mềm hơn tám ván gỗ hay không”.

Cả đám người vừa nghe xong mặt liền đỏ, Dạ Mặc Nhiễm cũng không chế nhạo bọn họ nữa liền kéo Phương Cẩm đi “Khi nào thì đi?”.

Phương Cẩm đưa súng của mình cho Dạ Mặc Nhiễm, sau đó đi ra phía những chiếc xe ở ngoài, Dạ Mặc Nhiễm vừa thưởng thức súng trong tay vừa đi theo. Bọn họ sử dụng những chiếc xe tải, tuy điều kiện có hạn nhưng cũng không kém hơn của chính phủ. Phương Cẩm đứng ở trước cửa xe một chút sau đó quay trở về mang thêm một cái đệm lên xe.

Phương Cẩm trải bên sườn xe Dạ Mặc Nhiễm đương nhiên hiểu anh làm như vậy là vì cậu, ngồi vào chỗ đầu tựa lên vai anh, cũng không thêm để ý những người đi lên sau lưng ngừng, bọn họ là đại khái chưa thấy qua những người đồng tính công khai yêu đương như vậy ở trước mặt mọi người.

Lão đại của bọn họ luôn làm việc theo ý mình cũng chẳng có gì lạ, nhưng lại không ngờ vị thiếu gia này danh lợi đều có vậy mà không cố kị gì. Dạ Mặc Nhiễm đã trải qua một kiếp đương nhiên không quan tâm ánh mắt người khác nhìn mình, chỉ cần mình sống vui vẻ là được, đoạn đường đi liên tục xóc nảy, Dạ Mặc Nhiễm kỳ quái hỏi Phương Cẩm.

“Chúng ta đang đi đâu?”.

Phương Cẩm nhắm hai mắt lại “Đến chỗ xe tự nhiên sẽ dừng”.

“Nói cũng như không nói”.

Tá Thỉ sợ Dạ Mặc Nhiễm mất hứng “Bình thường chúng ta sẽ đi đến những thương trường lớn hoặc những nơi có thức ăn, bình thường sẽ cố gắng tránh tang thi, nếu gặp sẽ tận lực đối phó, hiện giờ người đi ra ngoài tìm thức ăn rất nhiều, nên cũng rất khó tìm được thức ăn, cho nên đành phải tìm một số tang thi có vẻ lợi hại để lấy dị năng thạch, lại dùng dị năng thạch để đổi lấy thức ăn”.

“Vậy mang theo Thư Vĩ chẳng phải sẽ tiện hơn sao?”.

Tá Thỉ lắc đầu “Thư Vĩ tuy có thể nhìn thấy dị năng thạch trong óc tang thi, nhưng cậu ấy không có năng lực tự bảo vệ mình, nếu cậu ấy đi cùng chúng tôi mà xảy ra chuyện gì sẽ rất phiền toái”.

Dạ Mặc Nhiễm quay đầu nhìn Phương Cẩm “Anh không chịu mang em đi cùng có phải sợ em xảy ra chuyện không? Hay là anh không muốn vì em mà làm anh em của anh bị liên lụy?”.

Phương Cẩm nhìn cậu không nói gì, chính là ánh mắt lại hung ác giống như muốn ăn thịt người, không khí nóng trong xe đột nhiên giảm xuống, những người khác cũng rất biết điều liền tránh xa Phương Cẩm một chút. Dạ Mặc Nhiễm vươn tay hung hăng néo mặt Phương Cẩm, mặt Phương Cẩm bị cậu néo đến muốn biến hình.

“Đầu gỗ, đầu đá, không biết nói sao, chỉ biết trừng em, mỗi ngày trừng em ba trăm lần, anh không sợ mặt anh sẽ biến thành cửa sổ sao”.

Phương Cẩm xoay đầu không nhìn cậu, chỉ nhìn chằm chằm phía trước giống như muốn đục lỗ thùng xe trước mặt, Dạ Mặc Nhiễm buồn cười, nghiêng người về phía trước hôn Phương Cẩm, Tá Thỉ ghen cười nhìn không chớp mắt, những người khác ngạc nhiên mở to mắt không chút khách khí nhìn về phía bọn họ.

Dạ Mặc Nhiễm vẫn không để tâm đến bọn họ ôm lấy cổ Phương Cẩm lưỡi cùng lưỡi dây dưa, Phương Cẩm sợ tư thế của Dạ Mặc Nhiễm không thoải mái liền vươn tay ôm lấy cậu, Dạ Mặc Nhiễm nương theo đem sức nặng để lên người Phương Cẩm. Hơi thở giao hòa, thanh âm *** mỹ như có như không vang lên. Mọi người trên xe đều cảm thấy có chút miêng nóng lưỡi khô, vị Nhiễm thiếu gia này quả nhiên là danh bất hư truyền có thể khiến cho lão đại nhà mình không còn giống như tượng đá nữa, chẳng qua gương mặt vẫn lạnh như băng. Bọn họ lần đầu tiên mới biết thì ra hôn môi cũng có thể lạnh như khối đá. Dạ Mặc Nhiễm đùa đủ mới buông Phương Cẩm ra, môi đã hơi sưng đỏ nhẹ nhàng cười.

“Đầu gỗ”.

Hầu kết Phương Cẩm trượt lên xuống một chút lại tiếp tục quay về với tư thế như một cao tăng ngồi thiền. Dạ Mặc Nhiễm nằm lên đùi Phương Cẩm trên đùi góc áo của anh, xe đột nhiên dừng lại, hai người ngồi ở cửa vừa đề phòng vừa chậm rãi mở cửa ra, một cơn gió nhẹ thổi bay mảnh giấy đi đâu đó, mọi người trên xe nổi đuôi nhau đi ra, Dạ Mặc Nhiễm lộ đầu ra ngoài, đã lâu không nhìn thấy thế giới bên ngoài, thật hoang vắng a~. Phương Cẩm vươn tay về phía Dạ Mặc Nhiễm, Dạ Mặc Nhiễm thấy Phương Cẩm vươn tay liền ngăn người, đột nhiên nhớ tới hình ảnh buổi chiều của một ngày nào đó. Được rồi, là cậu bụng dạ hẹp hòi, nắm lấy tay Phương Cẩm đi xuống xe.

“Sau này không cho tùy tiện vươn tay với người khác, ai cũng không thể”. (_)

Phương Cẩm gật gật đầu, xoay người đề phòng bốn phía cũng không nhìn cậu, chỉ là tay nắm cậu cũng không hề có ý định buông ra. Dạ Mặc Nhiễm cắn môi cười ngoan ngoan đi theo phía sau anh, khi mọi người đã đến cửa sau của một thương trường vậy mà cửa lại bị khóa.

“Lão đại, chỗ này có thể là chưa từng có người đến, chỗ này chắc là không có tang thi”.

Tá Thi đứng bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm, với hần mà nói Phương Cẩm là cường giả, là lãnh đạo, mà Dạ Mặc Nhiễm lại là người từ nhỏ đã quen sống an nhàn sung sướng, quen được người thương yêu chiều chuộng cần bảo hộ, cho nên phải cẩn thận mới tốt. Một người thoát nhìn nhĩ nhận chỉ cần một tay liền mở được khóa, Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy ngạc nhiên liền nhìn nhiều thêm mấy cái. Tá Thi ở bên cạnh giải thích

“Cậu ấy là dị năng giả sức mạnh, đừng thấy cậu ấy gầy yếu như vậy mà xem thường, cậu ấy rất khỏe việc khuôn vác không thể thiếu cậu ấy được”.

“Là sức mạnh sao? Vậy nếu gặp tang thi thì sao? Chẳng lẽ đâm vào đầu tang thi?”.

Tá Thi lắc đầu cười “Đương nhiên không phải, người trong các đội đều được phân chia khá đồng đều, mỗi đội đều sẽ có những dị năng giả cần thiết, như là không gian dị năng giả dùng để cất đồ, có chỗ hữu dụng, cho nên có một số dị năng giả không có lực công kích cũng không thể thiếu”.

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu tiếp tục nắm tay Phương Cẩm đi vào bên trong, mọi người xoay quanh bảo hộ Phương Cẩm và Dạ Mặc Nhiễm, so với vẻ mặt đề phòng của mọi người thì Dạ Mặc Nhiễm thật giống như là đang đi dạo thương trường.

Ngẫu Hồ hôm nay chỉ có thể edit cho các tênh êu một chương thôi, vào thời gian bận groy hơn thể mản nhanh chóng để nhanh lấp hố giúp các tênh êu được*ôm hun*

Trí nhớ con cá vàng: Hồ lão thi tốt nha ~

133. Chương 133: Lập Uy

Thương trường này không lớn chỉ có hai tầng, tủ kính đều còn khóa không có thứ gì bị hư hại. Sau khi xác định nơi này không có tang thi liền lập tức mở ra, cố gắng mở khóa nhẹ nhàng không phát ra thanh âm, bọn họ mở khóa đã luyện vô cùng thuần thục. Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy mình giống như đang làm cướp, lấy đồ mà không trả tiền cảm giác thật kỳ lạ, bất quá cũng không cảm thấy chán ghét. Dạ Mặc Nhiễm nhìn quần áo cùng một số phụ kiện có vẻ thuận mắt.

“Cẩm, em có thể lấy mấy thứ này để vào không gian không?”.

Phương Cẩm trầm tư một chút “Em muốn thì giữ lại”.

Dạ Mặc Nhiễm hôn Phương Cẩm một cái sau đó chạy đi, Phương Cẩm cuốn quít muốn kéo cậu lại, vừa vươn tay ra liền nhìn thấy vẻ mặt cậu dào dạt hứng thú liền thu hồi tay lại. Chính là ánh mắt vẫn gắt gao nhìn theo cậu, chỉ cần cậu vui vẻ là tốt rồi.

Dạ Mặc Nhiễm vội vàng cảm nhận khoái cảm khi làm cướp, chỗ này vừa cướp xong lại chạy đến chỗ khác cướp thêm mấy cái, lần hai là một siêu thị rộng lớn, Dạ Mặc Nhiễm lấy tất cả những gì cậu nhìn thấy đều cho vào không gian, một đám người đều sững sờ không biết phải làm sao. Trong bọn họ cũng có không gian dị năng giả, nhưng nếu đem so sánh với Dạ Mặc Nhiễm thì chính là học trò mới vào học gặp thầy giáo a~. Dạ Mặc Nhiễm không quan tâm tới bọn họ đang suy nghĩ gì chỉ lo vui chơi đến không biết gì, Tá Thi nhìn ra nghi hoặc trong mắt bọn họ.

“Nếu dùng dị năng thạch để thăng cấp thì năng lực của các cậu cũng sẽ được mạnh hơn”.

Không gian dị năng giả kia ngạc nhiên nhìn Tá Thi “Chẳng lẽ dị năng của Nhiễm thiếu gia được mạnh hơn là nhờ vào dị năng thạch? Vậy cậu ấy cần bao nhiêu dị năng thạch mới được như vậy a~?”.

“Trên đường đến thành phố B, số tang thi cậu ấy gặp trên đường đi còn nhiều hơn khi các cậu ra ngoài làm nhiệm vụ, vậy các cậu thấy sao?”.

Cả đám người hiểu ra “Khó trách Nhiễm thiếu gia lại lợi hại như vậy”.

Cả đám người nhìn nhau trong chốc lát lại chia ra ai làm việc này, Dạ Mặc Nhiễm đang lấy đồ bỗng dừng tay lại lắng nghe động tĩnh phía dưới lầu.

“Lúc các cậu vào đây có đóng cửa không?”.

Một đám người lại nhìn nhau “Hình như...là không?”.

Dạ Mặc Nhiễm nhú mào kéo Phương Cẩm chạy, chưa kịp chạy đến thang máy liền nhìn thấy một đám tang thi đang hướng về phía bọn họ, gương mặt, tay chân của bọn chúng đều bị hư hại đến không chịu nổi, gương mặt trắng bệch loang lổ đầy vết máu, tốc độ lại nhanh như loài khỉ. Phương Cẩm kéo Dạ Mặc Nhiễm ra sau lưng, vươn tay phát ra kinh lôi hướng về đám tang thi mà công kích. Hai tang thi lập tức bị nổ mà ngã xuống, Phương Cẩm kéo Dạ Mặc Nhiễm xoay người bỏ chạy.

Những người phía sau vội vàng chạy theo, nhìn thấy số lượng tang thi cũng không nhiều mỗi người đều phát ra kỹ năng mà đánh tang thi. Dạ Mặc Nhiễm nhìn thấy người thi sử dụng hỏa hệ kẻ lại sử dụng phong hệ, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Dạ Mặc Nhiễm kéo tay Phương Cẩm.

“Bọn họ bình thường vẫn đánh tang thi như vậy sao? Tất cả đều cùng đánh?”.

Phương Cẩm nhìn Dạ Mặc Nhiễm không nói gì, Dạ Mặc Nhiễm nhún vai “Chỉ là cảm thấy chiến thuật vẫn chưa hợp lý”.

Phương Cẩm vẫn chưa nói gì xoay người đem Dạ Mặc Nhiễm ôm vào trong ngực, tay còn lại đánh về phía sau Dạ Mặc Nhiễm, hai tang thi một trước một sau hướng Dạ Mặc Nhiễm tấn công đều bị đánh ngã. Trong đó có một tên tang thi trong óc lặn ra một viên dị năng thạch, Tá Thi vội vàng lấy Dị năng thạch bỏ vào trong bao. Dạ Mặc Nhiễm cười quay đầu nhìn Phương Cẩm.

“Hiện tại có thể đánh nổ đầu hai tang thi một lúc, anh càng ngày càng lợi hại a~”.

Phương Cẩm không để ý đến Dạ Mặc Nhiễm tiếp tục đề phòng bốn phía “Đi thôi”.

Tang thi bên kia bị giết gần hết, đám người nghe lời Phương Cẩm nói bèn đi về phía cửa, thương trường trống trải nghe vọng lại tiếng bước chân thật có chút dọa người, Dạ Mặc Nhiễm đi theo bên cạnh Phương Cẩm.

“Đã không có nguy hiểm nữa rồi, bắt quá nếu trong vòng năm phút không có xe vậy sẽ rất nguy hiểm”.

Đám người nghe Dạ Mặc Nhiễm nói như vậy có chút kinh ngạc, chỉ có Phương Cẩm là thản nhiên nhìn Dạ Mặc Nhiễm liếc mắt một cái, lại vội vàng kéo cậu chạy ra ngoài. Những người khác vội chạy theo, vừa chạy ra bên ngoài liền nghe thấy có người hô.

“Có rất nhiều tang thi chạy về phía này”.

Dạ Mặc Nhiễm quay đầu nhìn về phía người vừa nói, tuổi không lớn, gương mặt còn thoảng vẻ trẻ con, có chút giống Phan Thần, đám người vội chạy lên xe, Tá Thi vừa chạy vừa giải thích.

“Cậu ấy là Chiêm Kiệt là thị giác dị năng giả, có thể nhìn thấy những vật đang chuyển động ở cự li rất xa”.

Dạ Mặc Nhiễm lên xe mới kỳ quái nhìn Chiêm Kiệt “Vậy chẳng phải lần trước cậu thấy tôi ra tay như thế nào sao?”.

Chiêm Kiệt gật gật đầu “Là ánh sáng màu xanh tím, nhưng là thính thái gì tôi không thấy rõ cũng có thể là không có hình thái gì, dị năng của cậu trước giờ tôi chưa từng gặp, cho nên mới không tùy tiện nói”.

“Cậu đúng là khá cẩn thận, không phù hợp với bộ dáng của cậu chút nào, chỉ có thể xem cậu như là kiến thức thiên cận mà thôi”. (_)

Dạ Mặc Nhiễm ngã người nằm xuống đùi Phương Cẩm, Phương Cẩm lại nâng cậu dậy, Cậu nhìn anh liếc một cái lại tiếp tục nằm xuống, Phương Cẩm ngồi yên không động đậy nữa, có người ngồi phía trước lên tiếng.

“Các cậu ngồi xong chưa, phía trước có đàn tang thi, tôi bắt đầu chạy đây”.

Dạ Mặc Nhiễm nghi hoặc nhìn Phương Cẩm “không cần lấy dị năng thạch nữa sao?”.

Tá Thi đang nhìn cửa sổ nghe Dạ Mặc Nhiễm nói tóc gáy liền dựng đứng “Cho dù cần dị năng thạch cũng phải lo cho mạng của mình trước a~, Nhiễm thiếu gia cậu nhìn xem tang thi bên ngoài nhiều như vậy, có thể chạy đi là tốt rồi”. ~(~)

Dạ Mặc Nhiễm cười cười “Bất quá cũng chỉ hơn trăm tên tang thi mà thôi, rốt cuộc là tôi sống an nhàn sung sướng quen rồi hay là các cậu quá yếu đây?”. (_)

Người trên xe đều sửng sốt, Dạ Mặc Nhiễm hôn Phương Cẩm một cái “Ồ trong xe chờ em, em đi giúp anh lấy dị năng thạch”.

Phương Cẩm giữ chặt cậu lại, cậu nhìn anh cười cười “Là anh nói em muốn làm gì cũng được mà, bây giờ em muốn đi thư giãn gân cốt một chút, anh ngoan ngoãn ngồi đây chờ em là được rồi”.

Tá Thi nhìn Dạ Mặc Nhiễm không giống như là đang nói đùa, nhất thời hoảng hốt “Nhiễm thiếu gia chúng ta chơi trò khác được không, tang thi này chơi không vui chút nào đâu”. ~(~)

Dạ Mặc Nhiễm nhìn hắn một cái “Cho các cậu thấy cái gì gọi là chênh lệch”.

Dạ Mặc Nhiễm mở cửa ra leo lên nóc xe, Phương Cẩm đứng lên “Các người ở yên đây không được nhúc nhích”.

Phương Cẩm đã lên tiếng bọn họ chỉ có thể nghe theo, Dạ Mặc Nhiễm đứng trên nóc xe giơ tay lên nhất thời xuất hiện trăm ngàn cánh hoa sen như những mũi dao sắc bén bay xuống, những tang thi có ý định muốn lên xe đều bị đánh ngã xuống, sau đó Dạ Mặc Nhiễm càng ngưng tụ ra thật nhiều cánh hoa sen giống như những tinh linh trong suốt đang bay. Nhưng đây đương nhiên không phải một giấc mộng đẹp, mà là màu đỏ của máu cùng tiếng tru nghe rợn người của đám tang thi.

Ngẫu Hồ hôm nay chỉ gửi đến mọi người một chương thôi, ếu hiểu tháng này mắc sao quả tạ giề nữa, bị đau mắt, đi khám bị nói là viêm giác mạc không thể hoạt động mắt nhiều được... Hồ sẽ cố dưỡng bệnh để chống khỏi, xong còn tiếp tục lấp hố nữa chứ... lấp hố muôn năm ...*ôm các tục tưng*

Trí nhớ con cá vàng: Hồ lão!!! Sức khỏe a sức khỏe, nói biết bao nhiêu lần rồi, giờ lại còn viêm giác mạc.....
cầu

134. Chương 134: Cùng Anh Sóng Vai

Chỉ mới vài phút, một đồng tang thi hung hăng lúc trước bây giờ đã biến thành một đồng thi hài, gió thổi làm huyết tinh cùng mùi tanh hôi từ thịt thối bốc lên, Dạ Mặc Nhiễm quay đầu nở nụ cười với Phương Cẩm đang đứng ở gần cậu.

“Cẩm, anh yêu em sung em đều được, nhưng không được xem thường em”.

“Anh chưa từng xem thường em”.

Dạ Mặc Nhiễm bất mãn nhìn Phương Cẩm “Anh có, anh có nếu không...nếu không...”.

Dạ Mặc Nhiễm nghĩ tới nghĩ lui, hình như thật sự Phương Cẩm không có xem thường cậu, giống như là cậu đang tự cho là Phương Cẩm xem thường cậu thôi, nhưng mà cậu vẫn cảm thấy Phương Cẩm là xem thường cậu (-”-)

Được rồi, được rồi là lòng tự trọng của nam nhân trời đây, cậu chỉ muốn Phương Cẩm cảm thấy cậu lợi hại, đặc biệt lợi hại (^)

Nếu hỏi cậu vì sao lại có suy nghĩ này thì nhất định phải quay về một tháng trước đây lúc cậu cùng Kỳ Văn Đào và Thư Vĩ uống rượu, đương nhiên là cậu không uống, bọn họ nói về tang thi, nói về tương lai, lại ôn lại những chuyện đã qua. Nếu không phải bọn họ nhắc, tự cậu căn bản cũng không thể phát hiện trước kia mỗi lần đánh nhau với Phương Cẩm cậu hình như chưa từng bị thương. Trước đây cậu cũng không đặc biệt lưu ý chuyện của Phương Cẩm, cậu chỉ học bài, đánh đàn, viết chữ, vẽ tranh, cậu sao có thời gian dư thừa đi nghe ngóng chuyện này chuyện nọ. Nhưng Thư Vĩ và Kỳ Văn Đào không giống cậu, cho nên có rất nhiều chuyện bọn họ biết rõ hơn cậu.

Giống như chuyện Phương Cẩm ly gián hai đối thủ sau đó hạ gục bọn họ. Hay là chuyện Phương Cẩm lúc mười bốn tuổi được làm đường chủ, đó là căn cứ đầu tiên của anh. Hoặc là chuyện năm Phương Cẩm hai

mười tuổi đã loại bỏ lão đại tiền nhiệm lên lãnh đạo bang. Còn có chuyện năm Phương Cẩm hai mươi hai tuổi thành lập công ty lợi dụng nó để chuyển dần việc làm ăn ra ngoài sáng, trở thành phú hào trong giới thượng lưu. Còn có, còn có chuyện năm Phương Cẩm hai mươi lăm tuổi ở hắc bạch lưỡng đạo có chỗ đứng nhất định, không ai là không nể ba phần mặt mũi.

Một người như vậy sao có thể là người ở không, sao có thể là người bị một công tử nhà giàu không thường xuyên rèn luyện đánh bại hết lần này tới lần khác. Dạ Mặc Nhiễm lần đầu tiên nghe được câu chuyện từng bước trưởng thành của Phương Cẩm, lại nhớ tới mỗi lần sau khi đánh nhau Phương Cẩm người đầy thương tích rời đi, cậu cảm thấy thì ra cho tới bây giờ thì ra đều là anh làm cho cậu xem, thì ra cho tới bây giờ đều là đùa giỡn với cậu.

Dạ Mặc Nhiễm lại không khỏi suy nghĩ, nếu như anh từ nhỏ đã thích cậu thì nếu cậu là người tìm tới anh khiêu khích, sau đó anh sẽ xuống tay nương tình với cậu thì cậu còn có thể hiểu. Nhưng mà anh lại là người luôn thích tìm cậu để khiêu khích, sau đó khi đánh nhau lại không nỡ xuống tay với cậu, rốt cuộc đây là chuyện gì xảy ra a~ (- -)

Nghĩ đến những chuyện đó trong đầu cậu đầy gút mắc, cậu đột nhiên cảm thấy chỉ số thông minh của mình giảm tới số âm, dù nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra ~(~)

Cho nên nửa tháng nay cậu hờn dỗi trong lòng đến ghen rồi, cậu muốn chứng minh cậu không hề thua kém anh. Dạ Mặc Nhiễm kiên nhẫn gật đầu “Em lợi hại hơn anh”. (^)

Phương Cẩm gật gù đầu “Ừ, em xuống đi”.

Cậu chạy về phía anh, không cẩn thận nhất thời trượt chân ngã xuống, Phương Cẩm che chở cho cậu, đem chính mình làm đệm lưng cho cậu. Dạ Mặc Nhiễm rơi xuống đất liền vào không gian, đợi vài giây mới từ trong không gian đi ra, rơi ngay vào lòng Phương Cẩm. Cậu lập tức ngồi dậy tránh việc vì mình quá nặng mà làm Phương Cẩm bị thương, cậu hung hăng trừng mắt nhìn Phương Cẩm.

“Anh bị ngu ngốc sao? Em đã nói là em có không gian, cũng may cái này là xe, lỡ như là nhà lầu em thì không sao anh lại ngã chết thì em phải làm sao đây?”. (_)

Phương Cẩm đỡ Dạ Mặc Nhiễm đứng dậy, Dạ Mặc Nhiễm liền kiểm tra Phương Cẩm xem anh có bị thương ở đâu không, xác định anh không sao mới ném anh qua một bên. Phương Cẩm hung hăng trừng Dạ Mặc Nhiễm sau đó đập vào cửa xe.

“Ra ngoài”.

Người trong xe vội đi ra, nhìn thấy bên ngoài rải rác thi thể khắp nơi sắc mặt lập tức thay đổi, Phương Cẩm liền gào thét.

“Đứng ngốc ra đó làm cái rắm gì, mau lăn qua đó tìm dị năng thạch”. Giận chó đánh mèo, cái này là trắng trợn giận chó đánh mèo. ~(~)

Dạ Mặc Nhiễm tắm xong nằm lên giường, hiện tại cậu sử dụng dị năng cũng không tiêu hao nhiều năng lượng lắm, dường như thân thể đã gần thích ứng với năng lượng hiện tại rồi. Dạ Mặc Nhiễm dạo một vòng trong không gian, mấy thứ cần giữ tươi thì để lại trong không gian, mấy thứ có thể để trong thời gian dài thì mang ra ngoài.

Lúc đám người tiểu Võ và Lan Dương ở ngoài về thì thấy trong phòng khách để đầy thức ăn, quần áo, còn có một ít đồ dùng. tiểu Võ chỉ có thể ghen hờn nhìn trần trời.

“Thu hoạch hôm nay của các cậu không khỏi quá khoa trương đi, trời ơi, có nhiều đồ như vậy bộ muốn mở siêu thị sao?”.

Tá Thi cầm đồ ướp lạnh từ phòng bếp đi ra “Có cái còn khoa trương hơn nữa, có muốn xem không?”.

Lan Dương chỉ chỉ đồ trong phòng khách “Còn khoa trương hơn cả cái này? Cậu nói có khoa trương quá không?”.

Phan Thần không khách khí mở bịch khoai tây chiên ra ôm vào trong ngực thoải mái ăn.

“Các cậu thật lợi hại, bọn tôi hôm nay ra ngoài làm nhiệm vụ gặp phải người của dị năng đoàn, bọn họ đến sớm hơn nên đồ bị bọn họ cướp đi hết, chúng tôi chỉ có thể tay không trở về, *rồng to* đói chết tôi rồi” ()

Tá Thi đem số dị năng thạch đã rửa sạch để lên bàn, ánh mắt của mấy người nhìn thẳng vào đống dị năng thạch đó đếm a đếm.

“Không cần đếm, tổng cộng có bảy mươi ba viên là thành quả của ngày hôm nay”.

Tiểu Võ nuốt nước miếng “Tôi hôm nay bỏ qua trò hay sao?”.

Tá Thi cười nhún vai “Không phải chỉ một mình cậu bỏ lỡ, tôi cũng bỏ lỡ, Nhiệm thiếu gia một mình đánh nhau với hơn một trăm tên tang thi, anh Cẩm nhất bọn tôi trong xe không cho ra ngoài, hại tôi không được mở rộng tầm mắt, thật tiếc nuối a~”. ()

Mặt tiểu Võ nhất thời biến sắc, nga một tiếng liền quay trở về phòng, Tá Thi kinh ngạc kéo tiểu Võ lại “Có chuyện gì? Sao đột nhiên cậu lại như vậy?”.

Tiểu Võ lắc đầu “Sau khi tang thi bùng nổ không lâu, có lần chúng tôi từng bị hơn một trăm tên tang thi vây lấy, lúc đó Mặc Nhiễm vì cứu chúng tôi mà xém chết, anh nói chuyện này làm tôi nhớ đến hình ảnh hấp hối lần đó của Mặc Nhiễm, trong lòng tôi vẫn còn sợ hãi, tôi có chút mệt rồi về phòng nghỉ trước đây”.

Tá Thi cầm dị năng thạch cũng lâm vào trầm mặc.

—ooo—

Trí nhớ con cá vàng: 8 chương beta, cá vàng cổ lên cổ lên *nắm đầm quyết tâm*

135. Chương 135: Chúng Ta Thử Xem Đi

Phương Cẩm đưa mắt nhìn qua phòng khách liền trực tiếp lên lầu, thấy Dạ Mặc Nhiễm đang ngồi trên xích đu đọc sách, anh ngồi vào bàn làm việc của mình, Dạ Mặc Nhiễm buông sách ra nhìn anh.

“Cẩm, mỗi ngày anh làm gì vậy, công ty bây giờ cũng đâu thể hoạt động, mỗi ngày việc chính cũng chỉ có giết tang thi và phân phối một số thức ăn mà thôi, những chuyện này không phải những người phía dưới làm là được rồi sao, nếu những chuyện này anh cũng phải tự đi làm thì cần những người kia làm cái gì a~”. ()

“Bọn họ là anh em không phải người hầu”.

“Em cũng đâu có nói bọn họ là người hầu, Cẩm, lại đây”.

Phương Cẩm nhìn cậu nửa ngày mới từ trên ghế đứng lên đi về phía cậu, Dạ Mặc Nhiễm nửa nằm trên xích đu ngoắc ngoắc ngón tay với Phương Cẩm đang đứng cách cậu ba bước. Phương Cẩm vẫn nhìn cậu rồi tiếu tặc đi về phía cậu. Dạ Mặc Nhiễm đứng lên khỏi xích đu kéo Phương Cẩm đến bên giường.

“Nói. tại sao lúc trước luôn tìm em khiêu khích lại không thực sự ra tay”. ()

Phương Cẩm chỉ nhìn cậu không nói lời nào, Dạ Mặc Nhiễm nắm cằm của Phương Cẩm nhìn vào mắt anh.

“Nói hay không, nếu hôm nay không nói em tuyệt đối không buông tha cho anh”. ()

Phương Cẩm chuẩn bị nâng Dạ Mặc Nhiễm ra khỏi người của mình lại bị cậu kéo tay ra đặt trên giường.

“Nói hay không” ()

Phương Cẩm vẫn không nói lời nào chăm chú nhìn Dạ Mặc Nhiễm không nháy mắt. Dạ Mặc Nhiễm trừng mắt nhìn anh “Không phải anh nói là em muốn gì đều được sao? Bây giờ em muốn nghe nguyên nhân, tại sao? Nói mau”. ()

Vừa nói liền nhớ tới bộ dáng Phương Cẩm như có huyết hải thâm cừu với cậu luôn tới tìm cậu khiêu chiến, cậu vẫn nghĩ là vì Phương Cẩm không phục. Cũng không thể trách Dạ Mặc Nhiễm không phát hiện tình cảm của Phương Cẩm đối với cậu, thứ nhất trước kia cậu căn bản không quen Phương Cẩm, thứ hai là nhìn mặt Phương Cẩm lúc đó hung ác như muốn ăn thịt người ai dám nghĩ anh sẽ nương tay. ()

Đây cũng là chỗ mà cậu không thể hiểu được “Chẳng lẽ là muốn cho em chú ý sao? Nhưng mà cũng đâu cần phải đánh nhau, em còn nhớ rõ em từng nói muốn làm hòa với anh mà”.

Phương Cẩm nhìn Dạ Mặc Nhiễm trầm mặc trong chốc lát “Đó là cách duy nhất để anh được đến gần với thế giới của em”.

Dạ Mặc Nhiễm vuốt hai má anh “Nhưng mà chẳng phải em từng nói muốn làm bạn với anh sao? Nhưng mà lúc đó anh không muốn, còn đặc biệt tiêu sái rời đi, nếu lúc đó anh làm bạn với em chẳng phải sẽ gần hơn sao?”.

“Cái đó chỉ càng xa hơn”.

“Em không hiểu”.

“Không cần hiểu”.

Dạ Mặc Nhiễm thở dài nằm trong lòng Phương Cẩm “Cẩm, em không hiểu anh, nhưng giống như lại biết anh, Cẩm, vì sao tình cảm của anh thâm trầm đến đáng sợ như vậy lại làm cho em không hề cảm thấy áp lực, nhưng mà Cẩm, em hình như càng ngày càng không thể rời khỏi anh làm sao bây giờ, em càng ngày càng không muốn rời khỏi anh”.

Phương Cẩm ôm chặt Dạ Mặc Nhiễm, im lặng nghe Dạ Mặc Nhiễm nói đi nói lại, im lặng nghe tiếng cậu hít thở cùng nhịp tim của cậu, Dạ Mặc Nhiễm chống đầu nhìn Phương Cẩm, chơi đùa với từng sợi tóc có chút thô và cứng của Phương Cẩm, Phương Cẩm nhắm mắt mặc cậu chơi đùa, Dạ Mặc Nhiễm im lặng trong chốc lát lại nói.

“Cẩm, kể cho em biết chuyện trước kia của anh được không?”.

Phương Cẩm nhìn Dạ Mặc Nhiễm “Ra khỏi cô nhi viện, tìm thức ăn, tìm chỗ ở, gia nhập bang phái, kiếm tiền, cho đến bây giờ”.

“Chỉ như vậy?”.

“Ừ”

“Đám người kia là anh giết?”.

Thân thể Phương Cẩm cứng đờ nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh “Ừ”.

Dạ Mặc Nhiễm cúi người tiếp tục nằm vào lòng Phương Cẩm “Thật ngốc, cảm ơn anh”.

Khi Dạ Mặc Nhiễm hơn mười tuổi thì Phương Cẩm khi đó cũng chưa tới hai mươi, lúc đó mỗi ngày trên báo chí đều đăng tin phát hiện án mạng, mà những người đó đều có liên quan tới vụ bắt cóc cậu từng chấn động năm đó, Dạ Mặc Nhiễm đã từng nghĩ đó là ông trời báo ứng cho bọn họ, để cho bọn họ trả giá. Hiện tại Dạ Mặc Nhiễm phát hiện Phương Cẩm cũng không như cậu hiểu biết, dựa theo đặc điểm làm việc của Phương Cẩm, đối với những kẻ từng gây thương tổn cho người của anh, Phương Cẩm nhất định sẽ không bỏ qua.

“Đó là lần đầu tiên anh giết người sao?”.

“Không phải”.

Dạ Mặc Nhiễm tò mò nhìn anh một cái “Vậy người đầu tiên anh giết là ai?”.

Phương Cẩm nhìn Dạ Mặc Nhiễm trầm ngâm trong chốc lát “Dạ Thế Đức”.

Dạ Mặc Nhiễm cả kinh ngồi dậy nhìn anh “Anh ấy không phải đi núi bị ngã sao? Anh ấy và anh có tranh chấp gì sao? Lúc anh ấy chết anh hình như cũng chỉ mười tám mười chín tuổi thôi, anh ấy lại là người trưởng thành hai mươi lăm hai mươi sáu, Cẩm, anh...”

Phương Cẩm bình tĩnh nhìn cậu không nói lời nào, Dạ Mặc Nhiễm thở dài “Em không có trách anh, em biết anh đi được đến ngày hôm nay thật không dễ dàng, anh không thể nói cho em biết giữa anh và Dạ Thế Đức xảy ra chuyện gì sao? Dù gì đó cũng là anh họ của em mà”.

Phương Cẩm vươn tay vuốt ve mặt Dạ Mặc Nhiễm “Đã qua rồi, không quan trọng”.

Dạ Mặc Nhiễm cười gật đầu “Ừ, được rồi, em không hỏi là được chứ gì”.

Dạ Mặc Nhiễm ôm Phương Cẩm tựa vào ngực của anh “Thật thoải mái, Cẩm, ở bên cạnh anh luôn cho em cảm giác thật an tâm, thật thoải mái”.

Phương Cẩm chậm rãi vỗ lưng Dạ Mặc Nhiễm, Dạ Mặc Nhiễm hôm nay đã tiêu hao không ít dị năng Phương Cẩm có thể cảm giác được cậu đang rất buồn ngủ.

“Em ngủ đi, thức dậy lại đi ăn cơm”.

Dạ Mặc Nhiễm ngáp thật dài, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại nằm trong lòng Phương Cẩm, theo từng lần vỗ nhẹ của Phương Cẩm mà bắt đầu ngủ.

Dạ Mặc Nhiễm vừa cầm sách vừa đi lòng vòng trong nhà, ngoại trừ những người tuần tra bên ngoài, trong nhà một bóng người cũng không có, Dạ Mặc Nhiễm đành phải vào không gian loạn chỉnh cái này loạn sửa cái kia để giết thời gian. Lại vô ý phát hiện được một hộp dán tẩy lông, Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên nghĩ tới gì đó mà nở nụ cười ()

Phương Cẩm vừa bước vào nhà đột nhiên có một dự cảm không tốt. Dạ Mặc Nhiễm đang đứng dựa vào cầu thang “Cẩm, anh đã về rồi, mau lên đây” ()

Phương Cẩm ánh mắt đầy đề phòng nhìn cậu nửa ngày, kết quả Dạ Mặc Nhiễm vẫn như trước nụ cười như gió xuân. Phương Cẩm rút cục dưới ánh mắt cực nóng của Dạ Mặc Nhiễm mà đi từng bước lên lầu. Dạ Mặc Nhiễm gấp đến độ không kịp chờ trực tiếp đẩy Phương Cẩm lên giường, một tay cởi quần Phương Cẩm ra. Sau đó đối với anh tươi cười rạng rỡ.

“Cẩm, chúng ta thử một chút có được không?”.

Phương Cẩm sững sốt một chút sau đó ngẫm đồng ý, Dạ Mặc Nhiễm lập tức lấy hộp keo dán tẩy lông dưới gối ra, lấy ra một miếng dán lên chân Phương Cẩm.

“Anh không biết sao, lông chân của anh giống y như tính cách của anh vậy, cứng rắn muốn chết, buổi tối luôn làm em đau đến tỉnh, thật không ngờ trong không gian của em lại có thứ này” ()

Dạ Mặc Nhiễm dùng sức chà lên miếng keo dán trên chân Phương Cẩm “Anh nói thử xem món này có hiệu quả giống như đã ghi trong tờ giới thiệu không?”.

Không hiểu sao Phương Cẩm cảm thấy trong lòng có chút mất mát, thì ra Dạ Mặc Nhiễm nói muốn thử một chút chính là thử cái này.

Ngẫu Hồ dạo này không thể ra nhiều chương như trước đc, phải dưỡng mắt a~, phải ôn bài thi a~, phải làm thêm nữa a~ bây giờ còn làm ca sáng nhưng tháng 1 ca tối thiếu người chắc phải chuyển xuống ca tối rồi...Hồ đang băng khoản muốn mượn bộ Minh Hậu Ngân Nhâm Tính, lại muốn lấp hố bộ Mạt Thế Chi Tra Thụ Trọng Sinh không biết nên làm bộ nào trước hay là nên mượn hai bộ một lúc nhể ... hảo phân vân lại còn đang muốn mượn bộ Trọng Sinh Chi Tra Thụ Tòng Lương nữa chứ...nếu ta ôm xô đồng này cá cục cứng sẽ hận ta mất.....nhưng mà lựa chọn cũng thực khó a~ (- -)

Trí nhớ con cá vàng: *đi ngang qua*đen mặt* ...

136. Chương 136: Lời Tiên Đoán Diệt Thế

Dạ Mặc Nhiễm cúi đầu “Em vừa nói thử xem, anh nghĩ là cái gì?”.

Phương Cẩm không nói tiếng nào, Dạ Mặc Nhiễm phì cười “Đầu gỗ”.

Nói xong cúi đầu hôn môi anh, vừa vươn đầu lưỡi đã bị Phương Cẩm kéo vào trong miệng mình, Dạ Mặc Nhiễm lòng đầy ý cười làm nụ hôn càng thêm sâu sắc, tay thừa dịp Phương Cẩm ý loạn tình mê liền kéo xuống miếng keo dán trên chân anh, tay Phương Cẩm ôm Dạ Mặc Nhiễm nhất thời cứng ngắt, Dạ Mặc Nhiễm cười hì hì đẩy anh ra, đưa miếng keo dán đưa lên xem xét.

“Tác dụng cũng rất tốt a~, Cẩm anh xem nè, lông chân của anh thật sự bị kéo xuống rồi nè”.

Phương Cẩm chỉ nhìn Dạ Mặc Nhiễm không nói gì, Dạ Mặc Nhiễm nhìn vẻ mặt của Phương Cẩm như đang muốn giết người bèn cố nhin cười.

“Hắc hắc...Cẩm, anh xem thật sự rất có hiệu quả”.

“Anh không phải phụ nữ”.

“Em cũng chưa từng nói anh là phụ nữ”.

Phương Cẩm đưa hộp keo dán đến trước mặt Dạ Mặc Nhiễm, trong ánh mắt hiện lên ý hỏi vậy đây là cái gì. Dạ Mặc Nhiễm lấy lại hộp băng dính lại lấy ra một miếng mới.

“Cẩm, chúng ta tiếp tục đi, nếu không có vẻ thật không phối hợp”.

Phương Cẩm đứng lên chuẩn bị mặc quần, Dạ Mặc Nhiễm lập tức nhảy lên lưng Phương Cẩm “Cẩm, tiếp đi tiếp đi, chúng ta tiếp tục được không?”.

Phương Cẩm đưa tay ra sau ôm cậu xuống dưới “Anh đi nấu cơm”.

“Có người nấu cơm”.

“Anh đi tắm”.

“Anh đã tắm rồi, em ngủ được mùi sữa tắm”.

Phương Cẩm hung hăng nhìn Dạ Mặc Nhiễm, cậu lại tiếp tục cầm miếng keo dính “Chúng ta tiếp tục”.

Phương Cẩm qua đầu đi ra khỏi phòng “Anh đi giặt tang thi”.

Dạ Mặc Nhiễm lập tức nhảy đến trước mặt anh “Tối rồi, anh tìm lý do khác hay hơn được không”.

Dạ Mặc Nhiễm sống chết cố gắng kéo Phương Cẩm lên giường, ngồi xổm giữa hai chân Phương Cẩm, sau đó lấy ra keo dính dán lên toàn bộ đùi Phương Cẩm, Phương Cẩm cơ thể không tự giác cứng ngắc lại, nhưng khi nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm chơi đùa vui vẻ đành phải nhin lại. Dạ Mặc Nhiễm cởi quần áo của chính mình.

“Vì anh ngoan ngoãn nghe lời, nên em sẽ thưởng cho anh”.

Dạ Mặc Nhiễm cúi đầu hôn trán Phương Cẩm “Đem em thưởng cho anh có được không”.

Phương Cẩm cảm nhận trên đùi còn có chút đau, nhưng vẫn yên tâm tiếp nhận phần quà này. Ôm chặt lấy Dạ Mặc Nhiễm trên giường quay cuồng, Hôm qua nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm tùy ý tiêu sái như vậy, cậu lóa mắt như vậy khiến anh một trận hít thở không thông. Nếu không phải hôm qua thấy Dạ Mặc Nhiễm mệt mỏi, anh thật sự thật muốn cậu. Chỉ có ôm chặt lấy cậu như vậy mới có thể cảm thấy thỏa mãn, loại thỏa mãn này so với bị đối ba ngày lại được ăn một bữa tiệc lớn sa hoa còn làm cho anh thỏa mãn hơn. Kết quả một cây gậy một viên kẹo, ngọt ngào tra tấn, Dạ Mặc Nhiễm cũng được như nguyện, giải quyết sạch sẽ hết lông chân của Phương Cẩm, vuốt đôi chân trụi lủi của Phương Cẩm cậu hài lòng nhìn anh.

“Như vậy khi đây đưa thân thể với anh mới không có trở ngại”.

Trong đôi mắt bình tĩnh của Phương Cẩm đang giấu diếm mãnh liệt ***, Dạ Mặc Nhiễm hôn ánh mắt anh.

“Em thích anh trong mắt chỉ có bóng dáng của một mình em, em thích anh chuyên chú nhìn em, Cẩm, em là của anh, em chỉ có thể là của anh”.

Phương Cẩm nghiêng người đem Dạ Mặc Nhiễm đặt dưới thân, hôn tóc cậu, lại cúi đầu hôn từng tắc da thịt trên người cậu, mỗi tắc đều làm cho anh cảm lòng không được ý loạn tình mê.

Nhìn thấy chung quanh đều là một mảnh hoang vu, bầu trời âm u không còn thấy được trời xanh mây trắng nữa, trời đất trong lúc đó thật yên tĩnh, yên tĩnh đến độ ngay cả tiếng gió cũng không nghe thấy, Dạ Mặc Nhiễm ngơ ngác đứng trong đồng đồ nát, cái loại cảm giác tuyệt vọng này so với bị hủy diệt càng làm cho người ta khó có thể hít thở, giống như những chuyện khắc sâu trong trí nhớ mà trước kia cậu đã từng trải qua. Dạ Mặc Nhiễm thở hỗn hển ngồi bật dậy, hơn nửa ngày mới có thể bình tĩnh lại, thì ra tất cả chỉ là

giấc mơ, Phương Cẩm thấy cậu đã tỉnh liền xuống giường đi lấy nước ấm cho cậu lau người. Dạ Mặc Nhiễm ôm lấy Phương Cẩm.

“Cẩm, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em đúng không? Anh sẽ không bao giờ để em một mình đúng không?”.

“Ừ”

Chỉ cần một chữ này cũng phần nào làm giảm bớt cảm giác bối rối cùng bất an hiện tại của cậu, Phương Cẩm vốn muốn ở trong nhà cùng với cậu, tối hôm qua sau khi cậu gặp ác mộng thì không thể tiếp tục ngủ được nữa, anh thật lo lắng nếu Dạ Mặc Nhiễm vì giấc mộng đó mà làm phức tạp cho bản thân thì làm sao, Dạ Mặc Nhiễm cười hôn Phương Cẩm.

“Đi đi, về sớm một chút”.

Phương Cẩm nhìn cậu nữa ngày, xác định cậu thực sự không cựa mạnh mới cùng tiểu Võ và Phan Thần đi ra ngoài, Tá Thi bị Phương Cẩm ra lệnh ở lại, mà ở lại đương nhiên là nhận số phận làm người hầu vì người nào đó, Phương Cẩm đi ra ngoài không lâu Dạ Mặc Nhiễm cũng lái xe đi ra ngoài. Tuy không phản đối việc Tá Thi đi theo, nhưng đến trước cửa nhà của Cửu Đạo lại không cho Tá Thi đi vào.

“Ở ngoài cửa chờ tôi”.

Tá Thi gật đầu quay trở lại ngồi vào trong xe, lúc Cửu Đạo nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm không hề ngạc nhiên cứ như đã biết trước là cậu sẽ đến vậy, Cửu Đạo mời cậu vào nhà nhìn thoáng qua Tá Thi đang ngồi trong xe sau đó đóng cửa lại.

“Nói chuyện ở phòng khách đi, tiểu Mai đang nghỉ ngơi trong phòng, phụ nữ có thai cần nghỉ ngơi”.

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu trực tiếp ngồi vào ghế sofa “Làm thế nào để ngăn cản kiếp nạn này?”.

Cửu Đạo ngồi đối diện cậu cười cười “Bây giờ nước rất ít, tôi không thể chu toàn đạo đãi khách được, chắc là cậu hiểu mà”.

Dạ Mặc Nhiễm nhíu mày nhìn hắn, Cửu Đạo lại cười khê một tiếng “Cậu muốn làm chúa cứu thế sao? Xin lỗi, không phải tôi muốn đả kích cậu chỉ dựa vào Vô Minh ngọc sao có thể xoay chuyển càn khôn được”.

Dạ Mặc Nhiễm vẻ cười có chút hui quanh “Tôi biết, vẫn chỉ là đang ôm một chút kỳ vọng mà thôi, lần trước anh đã đoán được tôi sẽ đến tìm anh, nếu Vô Minh ngọc không có năng lực lớn vậy vì sao tôi phải đến đây tìm anh?”.

Cửu Đạo nhíu mi “Vậy hôm nay cậu đến đây là có nguyên nhân gì?”.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn bàn trà một chút “Vô Minh ngọc hẳn là có năng lực tiên đoán đi, tôi đã thấy một giấc mộng, trong mộng cả trái đất này không còn ai, trận kiếp nạn này chỉ sợ mọi người đều trốn không thoát”.

Mặt Cửu Đạo nhất thời biến sắc, trên nét mặt không còn mang ý tứ trêu đùa nữa “Cậu thật sự mộng thấy chuyện đó?”.

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu “Giấc mộng rất thật, thật đến nỗi tôi còn có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng trong giấc mộng đó”.

Cửu Đạo không thể ức chế được run run, Dạ Mặc Nhiễm lại nói tiếp “Nếu đã không có biện pháp thay đổi vậy thì anh chuẩn bị sẵn sàng đi, xem như tôi nhắc nhở anh, ngày đó sẽ đến rất nhanh”.

____ Tôi là dấu gạch cho biết đã đến tiểu kịch trường ____

Dạ Mặc Nhiễm ngồi lên đùi Phương Cẩm, đóng kịch bản lại để một bên, ôm lấy cổ anh “Cẩm, em thích anh, thích anh thích anh thích anh thích anh thích anh”.

Phương Cẩm thản nhiên ừ một tiếng lại tiếp tục đọc sách. Dạ Mặc Nhiễm bĩu môi suy nghĩ trong chốc lát “Cẩm, em yêu anh, rất yêu rất yêu anh”.

Phương Cẩm tiếp tục thản nhiên ừ một tiếng, Dạ Mặc Nhiễm nằm xuống đùi anh. Hôm sau đội của bọn họ có nhiệm vụ, nhiệm vụ thứ nhất là: Giết tang thi đồng thời tìm chuyên gia về cơ mật và chuyên gia về chứng ngại ngôn ngữ”. (_)

137. Chương 137

Dạ Mặc Nhiễm đứng lên chuẩn bị đi, Cửu Đạo liền gọi lại “Đợi đã”.

Dạ Mặc Nhiễm quay đầu nhìn hần, Cửu Đạo có chút bối rối “Giấc mơ của cậu có chỉ rõ là khi nào không?”

Dạ Mặc Nhiễm lắc lắc đầu “Không có thời gian cụ thể, chỉ là cảm giác được rất gần rất gần, con của anh gần một tháng nữa thì được sinh ra đúng không? Sinh mệnh nhỏ bé đáng thương, không được nhìn thế giới này”.

“Cậu chờ một chút”.

Cửu Đạo đến chỗ chiếc xe lấy ra một cái hộp từ bên trong xe “Những gì tôi hiểu về Vô Minh ngọc đều là đọc được từ quyển sách trong này, tôi nghĩ cậu đã biết được sức mạnh to lớn của Vô Minh ngọc có lẽ cậu sẽ muốn biết thêm càng nhiều về Vô Minh ngọc cho nên tôi nghĩ cậu sẽ vì lý do đó mà tới tìm tôi, tôi thật không ngờ cậu không tham lam như tôi nghĩ, nhưng mà thứ này tôi đã muốn đưa cho cậu từ sớm, dù sao bây giờ cậu cũng là người có được Vô Minh ngọc tôi có giữ nó cũng vô dụng, cậu mang quyển sách này về từ từ nghiên cứu, nói không chừng cậu có thể tìm được cách để tránh được kiếp nạn lần này, tôi thật hy vọng con gái của tôi có thể bình an mà lớn lên”.

Dạ Mặc Nhiễm nhận lấy chiếc hộp không nói gì tiêu sái rời đi, lên xe có chút mệt mỏi để cái hộp qua một bên, từ từ nhắm mắt lại tựa vào trên ghế. Nhớ tới lần trước gặp nhau Cửu Đạo còn khẳng định mình sẽ quay lại gặp hần nên cho là hần có cách để thay đổi tình hình hiện tại, thật không ngờ hần cũng không thể giúp được gì (_)

Xem ra chuyện nghiên cứu đọc được lần trước nói đùa với Phương Cẩm chắc phải bắt đầu thực hiện rồi, Tá Thỉ nhìn Dạ Mặc Nhiễm qua kính chiếu hậu có chút lo lắng hi.

“Nhiễm thiếu gia, sắc mặt cậu có vẻ không tốt, có phải cậu không khỏe không?”.

“Không có gì, cảm thấy mệt mỏi một chút mà thôi”. Tá Thỉ không tiếp tục hỏi chuyện tâm lái xe.

Cho dù trong lòng biết là không thể thoát khỏi kiếp nạn lần này nhưng trong lòng không khỏi có chút hy vọng. Hiện tại cho thấy mọi cố gắng nỗ lực đều sẽ thất bại, nhưng Dạ Mặc Nhiễm trong lòng có chút không thoải mái còn có chút không cam lòng. Phương Cẩm thấy tâm trạng của Dạ Mặc Nhiễm có chút không thích hợp nên toàn bộ tâm tư đều đặt trên người cậu. Không biết vì sao từ nhỏ đến lớn anh luôn miễn cảm với cảm xúc của Dạ Mặc Nhiễm.

Có một lần vào buổi chiều Phương Cẩm đánh nhau giành địa bàn với người khác, kết quả là đánh thắng, cho dù cả người đầy vết thương nhưng trong lòng cũng khá vui vẻ, ít nhất không cần ngủ ngoài đường, không chịu đói, cũng không bị người khác đuổi tới đuổi lui, cả đám người vui vẻ phấn chấn nói muốn ăn một bữa tiệc lớn, mà cái bọn họ gọi là một bữa tiệc lớn chính là được mua thêm mấy cái bánh bao, có thể ăn no. Lúc đi qua một công viên nhỏ nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm đang chơi bóng rổ một mình, bóng dáng thon dài đang vận động dưới nắng chiều không hiểu sao làm cho tim Phương Cẩm có chút xiết lại. Đám người thấy Phương Cẩm dừng chân liền nhìn theo tầm mắt của anh.

“Lão đại, đó không phải là tên công tử nhà giàu sao. hôm nay đi một mình kìa, hay chúng ta qua đó cho hần biết mặt đi, tối nay đúng là có thể ăn bữa tiệc lớn thật sự”.

Phương Cẩm nhìn người vừa lên tiếng “Lăn”.

Người nọ bị ánh mắt căm Phương Cẩm dọa sợ, Phương Cẩm nhắc chân đi về hướng công viên nhỏ, những người kia đi theo sau.

“Tôi kêu các cậu lăn”.

Những người phía sau không tự giác rụt cổ lại, Tá Thỉ biết Phương Cẩm không muốn có người đi theo nên kéo đám người đó đi chỗ khác. Hồ Tử nhìn bóng dáng Phương Cẩm cùng người đang chơi bóng rổ im lặng thở dài. Dạ Mặc Nhiễm liếc mắt thấy người đang đứng dưới tán cây, đứng tại chỗ vừa vỗ bóng vừa nhìn Phương Cẩm.

“Tối đây làm gì, muốn tìm tôi đánh nhau a~”.

Phương Cẩm đi ra khỏi bóng cây, Dạ Mặc Nhiễm ném bóng qua cho Phương Cẩm, Phương Cẩm nhận bóng, đổi tay liền trực tiếp ném bóng vào rổ, bóng nhảy xuống lại lăn ra xa, dưới ánh nắng vàng óng ánh tạo ra một chiếc bóng, Dạ Mặc Nhiễm cười cười.

“Anh cút đi, hôm nay tôi không muốn đánh nhau với anh”.

Phương Cẩm bước đến gần cậu thêm vài bước, Dạ Mặc Nhiễm nhú mào nhìn anh “Tôi kêu anh cút a~”.

Phương Cẩm đứng yên tại chỗ nhìn cậu, Dạ Mặc Nhiễm bực bội đá trái bóng dưới đất vào người Phương Cẩm.

“Anh không nghe được hay nghe không hiểu hả? Còn đứng đó giả làm pho tượng cái gì a~”.

Cơ thể rắn chắc của Phương Cẩm đã trúng một trái bóng, nhưng vẫn tiếp tục mặt không thay đổi nhìn Dạ Mặc Nhiễm. Ánh mặt trời chiếu xuống làm thiếu niên nhìn như đang phát sáng làm anh luyến tiếc dời mắt đi, ngay cả nháy mắt cũng cảm thấy đó là lãng phí vô cùng xa xỉ. Dạ Mặc Nhiễm một ngày buồn bực đều bị đầu gối Phương Cẩm chọc mà toàn bộ bùng nổ, Dạ Mặc Nhiễm xông lên đánh một quyền vào Phương Cẩm, Phương Cẩm tránh được một quyền này, Dạ Mặc Nhiễm lại tiếp tục tung ra một cước về phía Phương Cẩm. Mỗi khi đánh nhau với Dạ Mặc Nhiễm nếu tránh được liền cố gắng tránh, nếu tránh không được liền cắn răng chịu vài cái, anh nhận ra được tâm trạng của cậu hôm nay thật không tốt, phi thường không tốt. Rốt cục đánh cũng mệt, Phương Cẩm quay sang một bên phun một ngụm nước miếng còn mang theo tơ máu.

Dạ Mặc Nhiễm không để ý hình tượng trực tiếp nằm thẳng trên mặt đất, Phương Cẩm đứng ở bên cạnh chăm chú nhìn cậu, Dạ Mặc Nhiễm bị ánh nắng làm chói mắt, híp mắt nhìn về phía Phương Cẩm.

“Một là nằm xuống, hai là lăn đi”. (_)

Phương Cẩm trầm mặc nửa ngày cuối cùng cũng ngồi xuống, Dạ Mặc Nhiễm đánh nhau một trận cả người thoải mái hơn rất nhiều, ngay cả nhìn thấy Phương Cẩm ngồi bên cạnh cũng thấy thuận mắt hơn. Vì thế đứng lên đá chân của anh.

“Đứng lên đi, xem hôm nay anh làm chỗ cho tôi trút giận tôi sẽ dẫn anh đến chỗ này”. (^)

Phương Cẩm đề phòng nhìn chằm chằm Dạ Mặc Nhiễm nửa ngày cũng không nói gì, Dạ Mặc Nhiễm trực tiếp đá anh một cái.

“Đứng lên a đầu gối chết tiệt, không đứng lên tôi đá chết anh”. (_)

Dạ Mặc Nhiễm phủi bụi trên người cầm túi sách bước đi, đi đến cửa cồn viên quay đầu lại nhìn về phía Phương Cẩm còn đang ngồi dưới đất, thấy Phương Cẩm cũng chịu đứng dậy liền vừa lòng tiếp tục đi về phía trước. Đi đến một quán ăn nhìn bản hiệu có chút lâu năm, mặt tiền cùng không gian đều rất sạch sẽ, chỉ là bàn ghế nhìn có chút cũ. Dạ Mặc Nhiễm quen thuộc tiêu sái đi vào quán, đến một chỗ ngồi được bình phong che lại nhìn giống như một gian phòng. Phương Cẩm đi theo phía sau cậu nhìn cậu không chớp mắt. Ông chủ là một người hơi béo, bụng to, đầu có chút hói vui vẻ đi lại hỏi.

“Vẫn món cũ sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu “Làm hai phần, không, làm ba phần đi”.

Ông chủ nhìn Phương Cẩm vừa cười vừa kéo ghế ra cho anh “Ngồi đi, đợi một chút rất nhanh sẽ có”.

Phương Cẩm ngồi xuống ghế nhìn chằm chằm cái bàn, tiếp tục trạng thái đầu gối. Dạ Mặc Nhiễm có chút bất đắc dĩ cười khẽ một tiếng.

“Không biết là anh mặt than hay là có chứng ngại về việc trao đổi đây, cũng may hôm nay gặp được anh, khó chịu bị đè nén rốt cục cũng có chỗ để trút, xem như tôi mời anh ăn để bồi thường, ăn không hết thì mang về”.

Phương Cẩm liếc mắt nhìn cậu một cái, hoàn toàn là một bộ dáng khinh thường. Dạ Mặc Nhiễm ở dưới bàn đá chân anh một cái.

“Liếc gì mà liếc, coi chừng tôi đánh anh”. (^)

Ông chủ bưng thức ăn lên “Tối đây tối đây, đợi lâu rồi đi, hôm nay còn có ưu đãi đặc biệt a~”. ()

Ông chủ để hai cái bát cùng hai đĩa thịt bò xuống bàn “Các cậu ăn đi, không đủ thì kêu thêm, đang tuổi ăn tuổi lớn phải ăn nhiều vào, từ từ ăn”.

Ông chủ cười tùm tùm đi, Dạ Mặc Nhiễm lấy đĩa đưa cho Phương Cẩm “Ăn đi, chỗ này bán đồ ăn cũng rất chính tông, chỗ này mở cũng đã khá lâu rồi từ thời ông của ông chủ, hơn nữa món kho ở đây nấu cũng rất tiêu chuẩn, mau ăn thử đi”.

Dạ Mặc Nhiễm vươn tay chuẩn bị lấy tiêu, kết quả lại bị Phương Cẩm lấy đi, Dạ Mặc Nhiễm kỳ quái nhìn anh.

“Tiêu cũng muốn giành, đúng là bản tính cướp mà”. (^)

Phương Cẩm lấy tiêu để qua một bên, Dạ Mặc Nhiễm nhìn anh đầy kỳ quái.

“Nè anh làm gì đó, anh không ăn nhưng tôi muốn ăn, đưa đây cho tôi”. (_)

“Có trùng bay vào”.

Dạ Mặc Nhiễm sách một tiếng “Quên đi”. (^)

Thấy Phương Cẩm nhìn cái bát nữa ngày cũng không động đũa, Dạ Mặc Nhiễm liền lên tiếng “Ăn a, không đủ tiền thì để anh ở lại đây rửa chén trừ nợ”. (^)

138. Chương 138: Ăn Xong Đã Đi Rồi

Phương Cẩm chậm rãi cầm đũa, Dạ Mặc Nhiễm lúc này mới cười tiếp tục ăn “Tôi thích ăn ở đây, mẹ tôi lúc trước rất thích món ăn ở đây, hơn nữa ăn ở trong đây cũng không cần phải lo lắng hay chú ý hình tượng gì, không có nhiều lễ nghi rườm rà như ở những nơi khác, càng không cần lo lắng xem động tác ăn của mình có tao nhã hay không”. (_)

Dạ Mặc Nhiễm lại nhớ tới cái gọi là lễ nghi của những người nổi tiếng trong giới thượng lưu, cố gắng làm hoàn mỹ những lễ nghi khuôn phép, nhưng mà loại cố ý làm ra này chỉ càng khiến cho người ta trở nên xấu hơn mà thôi, hoàn toàn không có chút gì gọi là khí chất cao quý. Các loại hành vi này làm Dạ Mặc Nhiễm bất giác cười ra tiếng, Phương Cẩm cảm thấy kỳ quái nhìn cậu một cái. Dạ Mặc Nhiễm cười đưa một chén khác cho Phương Cẩm.

“Không ăn hết nhót anh lại đây luôn”. (^)

Phương Cẩm uống hết cả nước súp, nhìn nhìn Dạ Mặc Nhiễm lại tiếp tục ăn bát thứ hai, Dạ Mặc Nhiễm vui vẻ nhìn anh ăn, lúc Phương Cẩm ăn còn một ít điện thoại của Dạ Mặc Nhiễm vang lên, Dạ Mặc Nhiễm nhìn vào điện thoại, Phương Cẩm liền phát hiện tâm trạng của Dạ Mặc Nhiễm lại tuột xuống. Dạ Mặc Nhiễm tắt điện thoại.

“Anh cứ ăn từ từ, tôi về trước”.

Nói xong cầm lấy túi xách xoay người bước đi, Phương Cẩm ngồi ở nơi đó suốt cả buổi vẫn không nỡ ăn miếng củi cùng trong bát, ngồi nữa ngày, Phương Cẩm lấy chiếc đũa khi này Dạ Mặc Nhiễm đã dùng ăn luôn phần còn lại.

Dạ Mặc Nhiễm ngửi thấy mùi thơm tò mò quay đầu lại nhìn, thấy Phương Cẩm bưng bát mì đến sừng sốt sau đó cười ra tiếng.

“Anh vẫn còn nhớ a~, đó là lần đầu tiên anh nhận đồ của em, để em ném thử xem anh làm có ngon như ở quán đó hay không”. (_)

Dạ Mặc Nhiễm gấp một ít mì thổi thổi ăn một miếng “Ừm..còn thiếu lửa, nhưng hương vị cũng không tệ”.

Phương Cẩm lẳng lặng chờ Dạ Mặc Nhiễm ăn xong bát mì cũng không vội vã dọn dẹp “Em không vui”.

Không phải hỏi mà là khẳng định, Dạ Mặc Nhiễm ôm gối cười cười sau đó nhìn ra bên ngoài cửa sổ, Phương Cẩm nhúu mày ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Nhàm chán?”.

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu “Cắm, em dạy anh đánh đàn được không?”.

Phương Cẩm bị Dạ Mặc Nhiễm kéo đến bên ghế, sau đó bắt đầu từng nốt từng nốt dạy cho anh, thật ra Phương Cẩm rất thông minh, học gì cũng rất nhanh. Có lẽ là vì trước kia nghe Dạ Mặc Nhiễm đàn nhiều, trong khoảng thời gian này cũng nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm đàn nhiều, nên cơ bản thì Dạ Mặc Nhiễm chỉ cần dạy một lần Phương Cẩm liền nhớ kỹ. Dạ Mặc Nhiễm tựa vào người Phương Cẩm.

“Cắm, nếu như tận thế đến hồi tiếc lớn nhất của anh là gì?”.

“Không có”.

Dạ Mặc Nhiễm cười nhìn anh một cái “Là anh dễ thỏa mãn hay do người khác quá tham lam, nhưng mà em còn có rất nhiều tiếc nuối, rất nhiều rất nhiều a~”.

“Cái gì?”.

“Thời gian quá ngắn, thời gian với anh cùng một chỗ quá ngắn, thật sự quá ngắn”.

Phương Cẩm không nói nhưng trong lòng lại từng trận đau đớn, sau đó lại như có cái gì đó ấm áp từ từ chảy vào. Phương Cẩm hình như cũng có chút cảm giác tiếc nuối.

Dạ Mặc Nhiễm lẳng lẳng tựa vào cửa sổ nhìn quyển sách cổ giống như mọi lúc đều có thể bị gió thổi bay đi, bỗng nhiên phía dưới lầu một trận ồn ào, Dạ Mặc Nhiễm buông sách đi xuống lầu.

“Các cậu làm gì mà ồn vậy?”.

Tiểu Võ, Lan Dương còn có Phan Thần đang bận rộn cho thức ăn vào bao, Tá Thỉ giải thích “Bọn họ hình như gặp được bạn cũ nhưng những người đó không thể vào khu A, nên bọn họ mang thức ăn đi đổi cho những người đó vào”.

“Cắm đâu?”.

“Anh Cẩm và Hồ Tử ra ngoài vẫn chưa về”.

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu đi đến sofa ngồi xuống “Chỉ đem vài người vào đây còn phải đem thức ăn đi đổi, các cậu một chút tiền đồ cũng không có”. (_)

Dạ Mặc Nhiễm cầm lấy điện thoại “Giúp tôi mang vài người lại đây, đúng vậy, bọn họ đang đợi ở lối vào khu A, tôi kêu tiểu Võ qua đó đi với cậu”.

“Đi đi, Thư Vĩ đang chờ cậu”.

Tiểu Võ cầm chìa khóa xe chạy đi “Mặc Nhiễm, cậu thật lợi hại, hẹn gặp lại”. (_)

Dạ Mặc Nhiễm quay đầu hỏi Lan Dương “Là ai vậy?”.

Về mặt Lan Dương có chút hưng phấn “Nhóm của Dịch đội trưởng, không ngờ bọn họ đang ở cùng nhau, khoảng hai ngày trước bọn họ mới đến căn cứ, hôm nay bọn tôi ra ngoài đã gặp được bọn họ, Mặc Nhiễm, cảm ơn cậu”.

Dạ Mặc Nhiễm đứng đứng nói “Bất quá là tìm thêm vài người để sai vặt mà thôi”. (_)

Lan Dương thật vui vẻ khi được gặp lại nhóm người của đội trưởng, Dạ Mặc Nhiễm muốn làm gì bọn họ cũng không sao cả. Phan Thần vội vàng để đồ đã chuẩn bị xong trở lại chỗ cũ.

“Chỗ này hình như không đủ phòng, nhóm người đội trưởng đến đây thì ở đâu?”.

Dạ Mặc Nhiễm cười cười “Vậy đưa phòng cậu đang ở cho bọn họ, bên ngoài vườn sân cỏ rộng như vậy sao lại sợ không có chỗ ngủ a~”. (_)

“A? Ngủ ngoài cỏ sao? Lỡ trùng vào lỗ tai thì làm sao đây?”.

Dạ Mặc Nhiễm nghe Phan Thần nói xong toàn thân nổi da gà, quả nhiên người thần kinh thô luôn được miễn dịch với những lời nói ác độc. (_)

Tiểu Võ mang Quách Hoàng, Dịch đội trưởng và Hồ Hiểu Ba quay về, nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm đang tựa vào lòng Phương Cẩm bọn họ đều ngẩn người, hốc mắt liền đỏ. Trong khoảng thời gian tách ra bọn họ chịu không ít đau khổ. Không có dị năng cũng không có thức ăn, mỗi ngày đều phải giằng co với tử thần. không có ngày nào được ăn no, cũng chưa có lúc nào được nghỉ ngơi, không biết vì sao khi gặp được bọn họ lại có cảm giác giống như được về nhà. Dạ Mặc Nhiễm đưa mắt nhìn phía sau bọn họ.

“Những người khác đâu?”

Quách Hoàng chưa xót cười “Đội trưởng chết rồi, Võ Thắng bị nhiễm trùng, sau đó...”

Dạ Mặc Nhiễm ánh mắt tối sầm lại “Đi nghỉ ngơi đi, còn sống là tốt rồi”.

Tiểu Võ cùng Quách Hoàng có vẻ quen thuộc nên kéo lấy tay hắn “Ngủ cùng phòng với tôi đi, ở đây phòng không nhiều, nhưng mỗi phòng đều rất lớn, bây giờ thời tiết nóng như vậy chúng ta ngủ dưới đất cũng khá tốt, đi, tôi dẫn anh đi xem phòng”.

Dịch đội trưởng nhìn Dạ Mặc Nhiễm cảm thán “Không nghĩ tới tên nhóc như cậu ở đây lại có thể lực như vậy, chuyện lần này thật cảm ơn cậu, nhưng mà tôi và Hiểu Ba không tính ở lại đây, chúng tôi là quân nhân đương nhiên là muốn được gia nhập quân đội, chúng tôi đến đây để biết nhà của các cậu, xem các cậu sống có tốt không, bây giờ tôi đi đây”.

Lan Dương kéo hắn lại “Dịch đội trưởng, Hiểu Ba, đừng đi vội ở lại đây ăn một bữa cơm, đợi tôi chuẩn bị một ít đồ, tôi cũng muốn đi với các anh”.

Dịch đội trưởng gật gù đầu, Dạ Mặc Nhiễm thở dài “Ai~, đây chính là qua cầu rút ván trong truyền thuyết đi, Cẩm, em bị người ta xem như ván cầu kìa”.

Lan Dương có chút khấn trương lại có chút xấu hổ giải thích “Tôi không có, Mặc Nhiễm, tôi không có ý đó, tôi đã theo Dịch đội trưởng nhiều năm như vậy, tôi...Mặc Nhiễm, cậu đừng hiểu lầm, tôi không phải là người qua cầu rút ván, tôi...”

Dạ Mặc Nhiễm phát tay “Ăn cơm xong các người rút đi, tôi còn phải tiết kiệm lương thực”. (^)

Lan Dương vội vã muốn giải thích, Tá Thỉ vỗ vỗ vai hắn “Ồ cùng Nhiễm thiếu gia lâu như vậy còn chưa hiểu tính cậu ấy sao, cậu ấy chỉ là đang đùa với anh thôi”.

Nhớ đến Dạ Mặc Nhiễm miệng lưỡi độc ác còn có tình tình phúc hắc Lan Dương liền buồn bực.

Dạ Mặc Nhiễm có chút ngây ngốc nhìn hắn “Các người bị bỏ đói bao lâu vậy? nếu còn chưa no thì ăn luôn cái bàn này đi, bao ăn no”. (^)

Tá Thỉ cười ra tiếng “Đúng là bao ăn no, ăn xong rồi sau này không cần ăn nữa”.

Hồ Hiểu Ba nuốt vào một ngụm cơm “Cậu không biết đâu, sau khi rơi xuống sông thì tìm thức ăn có bao nhiêu vất vả, thượng vàng hạ cám cái gì cũng có, chỉ là không có thức ăn, chúng tôi hơn cả tháng nay chưa ăn được một bữa nào đành hoang hết”. ()

“Các cậu không đi thành phố T sao?”

Dịch đội trưởng lắc đầu “Không đi, thật ra chúng tôi cũng đã chuẩn bị đến đó, nhưng trên đường đi gặp được một số người từ căn cứ đó trốn ra, bọn họ nói cái gì là có trùng giết người, khiến lòng ai cũng hoảng sợ, nên chúng tôi không đi, nhớ tới mục đích của các cậu là tới thành phố B nên chúng tôi đi đến đây, không ngờ các cậu đến trước chúng tôi lâu như vậy”.

“Các cậu đi như thế nào mà bây giờ mới tới”.

Quách Hoàng liên tục gật đầu “Cũng không phải là xảy ra chuyện gì, chỉ là suốt đoạn đường bọn tôi đều đi bộ, trước kia khi còn trong quân ngũ thường xuyên thao luyện cũng chưa từng liều mạng như vậy, may mắn là tới đây được”.

Dạ Mặc Nhiễm có thể nghe ra câu cuối của Quách Hoàng trầm trọng như thế nào, không phải là vấn nguyên vẹn tới đây sao. buổi tối Lan Dương đi với nhóm người của Dịch đội trưởng, Phan Thần cũng vô cùng lưu

luyện khi nói lời từ biệt với Dạ Mặc Nhiễm. Tuy rằng rất luyện tiếc mọi người, nhưng Phan Thần vẫn muốn được sống cùng với chiến hữu nhiều năm.

____Ta là cục cưng đầu gạch báo đã hết một chương____

Ngẫu Hồ chắc tuần sau mới tiếp tục edit, bộ này cũng sắp xong goy, Hồ đã chọn ra bốn bộ để mần sau bộ này đó là:

_ Minh Hậu Ngân Nhâm Tính (mần trọn bộ)

_ Mạt Thế Chi Tra Thụ Trọng Sinh (mần trọn bộ)

_ Mạt Thế Chi Đi Theo Tang Thi Huỳnh Có Thịt Ăn (lắp hồ)

_ Trọng Sinh Chi Tra Thụ Tòng Lương (mần trọn bộ)

Nếu như có tục tưng nào muốn nhà ta lắp hồ hay mần bộ nào khác thì đưa ra ý kiến nếu bộ đó Hồ thích thì sẽ mần, mà thực ra gần như cái nào Hồ cũng thích ngoại trừ thể loại Nhất Công Đa Thụ là Hồ cực ghét thôi.

PS: Đạo này Hồ chỉ đọc HE thôi nga~~khoảng trước đọc BE mãi giờ ám ảnh goy, phải nuôi dưỡng và an ủi chái tym mỏng manh 1 thời gian với HE, siêu sủng một thời gian

Trí nhớ con cá vàng: Cá vàng không muốn lắp hồ, làm từ từ xong cũng tốt Hồ lão, đừng lắp hồ *rầu rĩ*vô gấu áo*

139. Chương 139: Phương Cẩm Yên Lặng Trả Giá

Từ không gian đi ra, không thềm để ý đến tiểu Võ đưa cho Quách Hoảng một ly nước trong hồ, Dạ Mặc Nhiễm chính là hy vọng có thể giúp được Phương Cẩm nhiều hơn một chút mà thôi, hơn nữa Quách Hoảng đến được ngày hôm nay cũng thật không dễ dàng, sao lại không thể cho hắn đi cửa sau một lần. Phương Cẩm đều hiểu chỉ là nhìn Dạ Mặc Nhiễm trong chốc lát.

“Đừng như vậy nữa”.

Tuy rằng Phương Cẩm luôn lấy tôn chỉ là chỉ cần Dạ Mặc Nhiễm vui vẻ thì muốn làm gì cũng được, nhưng điều kiện đầu tiên là cậu phải an toàn. Dạ Mặc Nhiễm cười kéo Phương Cẩm lên giường.

“Yên tâm đi, chẳng phải chỉ cần nhìn Quách Hoảng sẽ hiểu rõ sao, em cam đoan sau này không viện cớ nữa”.

Sau đó chính là một hồi mờ mờ cũng luật động.

Dạ Mặc Nhiễm suy nghĩ rất đơn giản, nam nhân của cậu phải chăm sóc cho gia đình vừa vất vả vừa nguy hiểm, nên cậu cũng phải chăm sóc cho nam nhân của cậu thật chu đáo về cả thể xác lẫn tinh thần. Vì thế cho dù trước nay Phương Cẩm vẫn luôn là đầu gối sẽ không chủ động yêu cầu, nhưng trước nay cuộc sống tính phúc của bọn họ vẫn rất hài hòa, chủ yếu là Dạ Mặc Nhiễm sẽ chủ động.

Quách Hoảng rất nhanh liền phát hiện ra tiểu Võ và Tá Thỉ lúc nào cũng ở gần nhau, tuy rằng luôn không vừa mắt đối phương thậm chí còn có thể đánh nhau, nhưng chưa từng thực sự có gì. Chỉ giống như oan gia luôn thích đầu võ mồm với nhau, nhìn như vậy không hiểu sao làm cho Quách Hoảng cảm thấy...tịch mịch.

Có đôi khi nhìn thấy đôi mắt của Quách Hoảng chứa đầy tịch mịch cùng bi thương, lại nhìn thấy Tá Thỉ và tiểu Võ vô tâm vô phé suốt ngày âm ỉ với nhau. Đột nhiên Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy mình thật may mắn, nam nhân của cậu tuy là một đầu gối chính hiệu, nhưng lại là một đầu gối đặc biệt chuyên tâm với cậu. Dạ Mặc Nhiễm ôm Phương Cẩm hôn một cái.

“Cẩm, vẫn là anh tốt nhất”.

Phương Cẩm tuy không hiểu tại sao Dạ Mặc Nhiễm lại hôn anh, còn khích lệ anh nữa, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng tới tâm trạng vô cùng tốt của anh khi được cậu khích lệ. Chính là gương mặt vẫn không có biểu hiện gì giống như bị tê liệt vậy.

Ở mỗi đêm khi Phương Cẩm rơi mồ hôi, Dạ Mặc Nhiễm bị Phương Cẩm dùng sức nhưng cũng thật cẩn thận che chở mỗi khi va chạm, cậu đột nhiên lại nghĩ thông suốt, cuộc sống sẽ vẫn tiếp diễn như vậy, cho dù không có tận thế thì ai có thể cam đoan mình có thể an an ổn ổn sống đến trăm tuổi đầu. Ít nhất cậu không đối mặt với tử vong một mình nên cậu cũng sẽ không hoảng loạn hay sợ hãi, mỗi ngày sống như thế nào thì vẫn sẽ sống như vậy, thường thường đến chỗ Thư Vĩ chơi nhân tiện triển lãm một chút dị năng cho Thư Vĩ càng thêm hâm mộ cùng ghen tị thêm một chút. Hoặc là đi đến chỗ đội của Kỳ Văn Đào bắt cái này chộp cái kia, xem bầu không khí khẩn trương chế thuốc của bọn họ. Nhưng thường tới nhất vẫn là chỗ của Phương Cẩm, tuy Phương Cẩm không đồng ý lắm nhưng Dạ Mặc Nhiễm vẫn kiên trì tới.

Dạ Mặc Nhiễm mang nước trong hồ hòa vào thức ăn, trong canh của mấy chục người uống đã có cho thêm hai ba giọt nước trong hồ, nước hồ đã bị pha loãng nhiều như vậy nên cũng sẽ không có ai nghi ngờ, nhất là người uống đều là dị năng giả, nên sẽ không đột nhiên xuất hiện người không có dị năng lại thành người có dị năng. Dạ Mặc Nhiễm làm như vậy chính là hy vọng những người đi theo Phương Cẩm có năng lực mạnh hơn một chút, như vậy nếu không giúp được gì cho Phương Cẩm cũng sẽ không làm vướng chân anh.

Tiểu Võ chạy vội vào nhà đem báo của căn cứ đưa cho Dạ Mặc Nhiễm xem, nuốt vài ngụm nước miếng mới có khí lực để nói chuyện.

“Cậu xem cậu xem, chuyện của Vương Quốc Đồng bị bại lộ, hiện tại đã bị đưa đến sở nghiên cứu làm nghiên cứu rồi”.

Dạ Mặc Nhiễm cầm lấy tờ báo của căn cứ xem, ảnh của Vương Quốc Đồng bị đăng ở ngoài ảnh bìa, bên dưới có thật nhiều chữ nhỏ nói lên những hành vi xấu xa của hắn. Dạ Mặc Nhiễm nghi hoặc nhìn tiểu Võ.

“Chuyện này là sao?”.

“Trên báo có viết đó, Vương Quốc Đồng lợi dụng việc công nhằm phục vụ mục đích riêng, bàn tay không biết đã nhuộm bao nhiêu máu tươi của người dân vô tội, tiêu đề lớn như vậy cậu không thấy sao?”.

“Tôi hỏi là, ai đã công khai việc này? Sao lại đột nhiên như vậy?”.

Cậu còn chưa kịp làm gì cả, vốn cậu dự định chờ chuyện của Phương Cẩm ổn định xong sẽ trả thù Vương Quốc Đồng sau, vậy mà bị tên khốn nào giành trước rồi (_)

Tá Thi vừa cười vừa đi vào “Chúng tôi kiện đã lâu, thật vất vả mới đem chuyện xấu của hắn phanh phui cho mọi người đều biết, thật thích a~, bây giờ hắn đã bị đưa đến sở nghiên cứu để làm thực thể sống phục vụ cho việc nghiên cứu rồi”.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn Tá Thi “Là các cậu? Vậy là Cẩm làm sao?”.

Tá Thi gật đầu “Đúng vậy, anh Cẩm khi vừa về đã bắt tay vào làm chuyện này, chúng tôi cài không ít người ở bên cạnh hắn, tuy tốn chút thời gian bất quá cũng làm người ta thật hả lòng hả dạ”.

Dạ Mặc Nhiễm hơi hơi nhíu mi “Cẩm đâu?”.

“Anh Cẩm một chút nữa sẽ quay về, Nhiễm thiếu gia, cậu không hài lòng với kết quả này sao?”.

Anh Cẩm nhà hắn tốn rất nhiều công sức nói vạch trần được chuyện của Vương Quốc Đồng, nhìn biểu hiện của Nhiễm thiếu gia không mấy vui vẻ, tong lòng Tá Thi có chút không yên.

Dạ Mặc Nhiễm ngồi ở xích đu trên lầu, Phương Cẩm vừa về Tá Thi liền vội vàng nháy mắt. Phương Cẩm nhìn hắn một cái liền trực tiếp lên lầu, Dạ Mặc Nhiễm nhìn thấy Phương Cẩm trực tiếp vươn tay về phía anh.

“Lại đây”.

Phương Cẩm đi về phía cậu, đứng ở bên cạnh cậu. Dạ Mặc Nhiễm thở dài “Tại sao không nói cho em biết, hôm nay nhìn thấy tin tức đó làm em thật ngạc nhiên, Cẩm, em không thích anh như vậy, luôn ở lúc em không biết làm cho em nhiều chuyện như vậy”.

Dạ Mặc Nhiễm ôm Phương Cẩm tựa vào người anh, Phương Cẩm sờ sờ trán Dạ Mặc Nhiễm, tối hôm qua cậu có chút sốt nhẹ, hôm nay nhiệt độ có vẻ bình thường.

“Đói bụng chưa, anh đi nấu cơm”.

Dạ Mặc Nhiễm giữ chặt anh lại “Cắm, còn có bao nhiêu chuyện của anh mà em không biết, anh kể cho em nghe hết được không, em muốn biết”.

Phương Cắm nhìn cậu cả nửa ngày mới nhẹ nhàng đẩy cậu ra “Anh đi nấu cơm”.

Dạ Mặc Nhiễm thở dài, lần nữa cuộn tròn trên xích đu.

—ooo—

Trí nhớ con cá vàng: *lết lết* cuối cùng cũng xong, Cá vàng phát hiện không nên lười biếng, sẽ khiến bản thân vất vả ôm show *mếu*

140. Chương 140: Muốn Hiểu Anh Nhiều Thêm Một Chút

Đi theo Phương Cắm thời gian lâu nhất là Tá Thi và Hồ Tử, Tá Thi tính tình cẩn thận rất khó để lấy thông tin từ hắn, như vậy cũng chỉ còn có Hồ Tử. Dạ Mặc Nhiễm luôn biết mỗi ngày Phương Cắm sẽ cho một anh em tâm phúc ở gần chỗ cậu, đợi cho đến phiên của Hồ Tử, Dạ Mặc Nhiễm liền gọi riêng hắn lên lầu. Hồ Tử lên lầu nhưng trong lòng vô cùng khẩn trương, chỗ đó chính là khuê phòng của anh Cắm và Nhiễm thiếu gia a~, không biết có phải hay không sẽ nhìn phải điều không nên nhìn, nếu như vậy mình thực sự sẽ chết rất thảm a~ ()

Dạ Mặc Nhiễm tựa vào sofa quan sát hắn vẫn im lặng không nói gì, Hồ Tử trong lòng cảm thấy run sợ.

“Nhiễm...Nhiễm thiếu gia, cậu muốn hỏi gì thì cứ hỏi, cậu đừng nhìn tôi như vậy, cậu nhìn như vậy làm tôi cảm thấy sợ”. ()

Dạ Mặc Nhiễm tỏ ý kêu Hồ Tử ngồi xuống, vì thế Hồ Tử thành thành thật thật ngồi ngay ngắn đối diện với Dạ Mặc Nhiễm, ngồi đặt tay trên đầu gối giống như học sinh tiểu học, đợi cho không khí áp lực giảm xuống một chút Dạ Mặc Nhiễm mới mở miệng nói

“Cậu Cắm cũng đã rất lâu đi? bao nhiêu năm rồi?”.

Hồ Tử lẩm nhẩm tính một chút “Hình như là mười bảy hay mười tám năm rồi”.

Dạ Mặc Nhiễm gật gật đầu, lại trầm mặc trong chốc lát, đợi đến khi nhìn thấy Hồ Tử như đứng trong đồng lửa như ngồi trong chậu than, Dạ Mặc Nhiễm mới cười một chút

“Cắm đã có bao nhiêu người rồi?”.

“Ách...cái này tôi cũng chưa từng đếm qua, để tôi đếm lại xong sẽ nói cho cậu”.

Dạ Mặc Nhiễm nhướn mi nhìn hắn “Thì ra Cắm từng cùng nhiều người lên giường như vậy, đúng là thân kinh bách chiến a~”.

Hồ Tử cuống quýt xua tay “Không phải...không phải đâu Nhiễm thiếu gia, tôi tưởng là cậu hỏi trong bang anh Cắm hiện tại có bao nhiêu người, anh Cắm trước giờ vẫn chưa từng có quan hệ với ai, anh Cắm vẫn luôn giữ mình trong sạch, cậu nhất định phải tin tưởng anh Cắm”.

Nhìn thấy Hồ Tử khẩn trương đến mồ hôi chảy ròng, Dạ Mặc Nhiễm nhắm mắt không nói lời nào, Hồ Tử ở một bên thấy như vậy lòng thật nóng như lửa đốt a~ ()

“Hồ Tử, tôi đột nhiên cảm thấy tôi và Phương Cắm không quá thích hợp, anh em của các cậu chắc cũng không thể tiếp nhận tôi đi”. (_)

“Không có Nhiễm thiếu gia, lần trước sau khi cậu đến phân đường mọi người đều rất tâm phục khẩu phục cậu, tuyệt đối không có người bằng mặt không bằng lòng. Có phải cậu có gì hiểu lầm hay không? anh Cắm thật sự rất yêu cậu, sao lại có chuyện không thích hợp được”.

Hồ Tử vừa nói vừa đỏ đờ mồ hôi, nếu lỡ hắn nói gì sai làm cho Dạ Mặc Nhiễm chia tay với Phương Cắm thì hắn có chết một trăm lần cũng không đủ đền tội a~ ()

Dạ Mặc Nhiễm thở dài “Tôi vừa mới biết được anh họ của tôi là do Cẩm giết, cậu nghĩ sau khi tôi biết chuyện này vẫn có thể tiếp tục cùng Cẩm ở một chỗ sao?”. (_)

“Nhiễm thiếu gia, anh Cẩm làm như vậy tất cả cũng đều là vì cậu a~”.

Dạ Mặc Nhiễm trong lòng trầm xuống, nhưng vẫn tỏ ra giận dữ nhìn Hồ Tử “Vì tôi? giết anh họ tôi mà là vì tôi?”.

Hồ Tử gấp đến không thể ngồi yên, chuyện này sao Nhiễm thiếu gia lại biết được. Dạ Mặc Nhiễm đứng lên “Tôi hỏi Cẩm vì sao thì Cẩm cái gì cũng không chịu nói, anh họ tôi mà Cẩm cũng giết thì sao tôi có thể tin là Cẩm thật sự yêu tôi, nếu như ngày nào đó Cẩm chán tôi rồi chỉ sợ là ngay cả tôi Cẩm cũng sẽ giết, Hồ Tử xem như chúng ta cũng là người quen biết nhiều năm cậu cứ giả vờ như không biết để tôi đi đi, sau này tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt của Cẩm nữa”.

Nói xong Dạ Mặc Nhiễm giả vờ đứng lên chuẩn bị quàng áo, Hồ Tử nóng nảy vội vàng ngăn Dạ Mặc Nhiễm lại, tay vừa đụng vào Dạ Mặc Nhiễm liền lập tức thu về “Nhiễm thiếu gia cậu đừng đi, anh Cẩm tuyệt đối không phải loại người đó, tôi đi theo anh Cẩm lâu như vậy, tình cảm anh Cẩm dành cho cậu hoàn toàn là thật, Anh Cẩm yêu cậu đã rất lâu rất lâu, thật vất vả lắm mới được cùng cậu một chỗ, tôi xin cậu Nhiễm thiếu gia, cậu đừng đi, nếu anh Cẩm biết vì chuyện hiểu lầm này mà phải chia tay với cậu, anh Cẩm sẽ điên mất”.

“Hiểu lầm? là Cẩm tự nói thì còn hiểu lầm gì nữa, cậu đừng cản tôi, để tôi đi”. (^)

“Nhiễm thiếu gia, chuyện này thật sự không phải lỗi của anh Cẩm, là anh họ của cậu muốn giết cậu nên anh Cẩm mới giết hắn trước”.

Dạ Mặc Nhiễm sửng sốt “Như vậy là ý gì? cậu mau nói cho rõ ràng”.

Hồ Tử vội vàng ngậm miệng không nói thêm lời nào, Dạ Mặc Nhiễm lạnh lùng cười đẩy Hồ Tử ra “Loại lý do này cậu cũng có thể nói, cậu tránh ra, sau này tôi không muốn gặp lại Cẩm nữa, cậu mau tránh ra”. (^)

Hồ Tử giành lại túi của Dạ Mặc Nhiễm “Nhiễm thiếu gia, anh Cẩm không cho bọn tôi nói, cậu đừng làm khó chúng tôi được không”.

“Là cậu đang khó xử tôi, cậu nói xem nếu cậu trong hoàn cảnh như tôi liệu cậu có ở lại bên cạnh Cẩm không?”.

Hồ Tử im lặng suy nghĩ một chút “Tôi nói, tôi sẽ nói, Nhiễm thiếu gia cậu đừng nóng giận, cậu ngồi xuống từ từ nghe tôi nói được không?”.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn Hồ Tử một cái quay lại xích đu ngồi xuống, Hồ Tử nuốt nước miếng một cái “Là anh họ của cậu muốn giết cậu, năm đó lúc cậu chuẩn bị thi vào học viện âm nhạc, trước hôm cậu có buổi diễn tấu có mấy anh em của bọn tôi nhìn thấy có người đang làm gì đó lén lút tại hội trường, anh Cẩm cẩn thận đi đến đó kiểm tra một chút, phát hiện có người đã động tay động chân chỗ biểu diễn, nếu như cậu thực sự lên diễn tấu thì cái giá phía trên sẽ rơi xuống chỗ của cậu, anh Cẩm mỗi lần gặp cậu không phải anh Cẩm đánh nhau với cậu thì cậu đánh nhau với anh Cẩm, nên anh ấy cũng không biết là nói cho cậu thì cậu có tin hay không. Cho nên mới cố tình nhốt cậu lại không để cho cậu lên diễn tấu. Sau đó mới điều tra được chuyện đó là do anh họ của cậu sai người đi làm, làm ah họ của cậu muốn giết cậu, anh Cẩm lúc đó mới tiên hạ thủ vi cường. Nhiễm thiếu gia tôi xin cậu, cậu nhất định phải tin tôi, anh Cẩm tuyệt đối sẽ không làm chuyện khiến cậu bị thương tổn, là thật đó”. (

Dạ Mặc Nhiễm thật cảm thấy ngoài ý muốn cũng không biết phải nói gì, Hồ Tử đột nhiên nhìn phía sau cậu, sau đó biểu tình giống như gặp quỷ, Dạ Mặc Nhiễm quay đầu lại liền nhìn thấy Phương Cẩm đang nghiêm mặt đứng đó, Hồ Tử vội vàng chạy xuống lầu để tránh bị Phương Cẩm phân tâm, Dạ Mặc Nhiễm quay đầu lại tiếp tục ngồi trên xích đu trầm mặc. Phương Cẩm đi đến bên giường, ngồi ở bên giường nhìn Dạ Mặc Nhiễm, thật lâu sau Phương Cẩm đứng lên sửa soạn đồ cho Dạ Mặc Nhiễm, Dạ Mặc Nhiễm nhìn anh.

“Anh đang làm gì?”.

Phương Cẩm dừng tay lại “Giúp em soạn đồ”.

“Em biết, em đang hỏi anh tại sao lại để quần áo vào trong túi?”.

“.....Không phải em muốn đi sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm không tiếng động cười “Em muốn đi anh liền để cho em đi sao?”.

Phương Cẩm không nói gì, chỉ là đứng yên dừng lại động tác để đồ vào trong bao, nhưng vẫn là đứng yên tại chỗ đó.

“Không muốn em đi anh có thể giữ em lại a~, không muốn em hiểu lầm thì anh có thể giải thích a~, cho dù anh không biết phải giải thích như thế nào thì anh cứ nói ra sự thật là được rồi, trước kia anh có thể không xác định được em có tin anh hay không, nhưng hiện tại anh hẳn phải biết dù anh nói bất cứ điều gì em cũng sẽ tin”.

Phương Cẩm vẫn như trước đưa lưng về phía Dạ Mặc Nhiễm không nhúc nhích giống như một pho tượng, Dạ Mặc Nhiễm đứng lên ôm lấy Phương Cẩm từ phía sau “Anh thật ngốc, nếu em thật sự muốn đi thì cần gì phải soạn đồ, trong không gian của em mấy thứ này có rất nhiều, ai kêu anh không chịu nói sự thật cho em biết, em chỉ có biện pháp này mới có thể từ miệng Hồ Tử hởi ra mà thôi, em cũng đâu có ý định đi thật, Cẩm, trên đời này em chỉ có một mình anh, rời khỏi anh rồi em biết đi đâu”.

Phương Cẩm xoay người lại, Dạ Mặc Nhiễm nhìn anh mỉm cười, tựa vào lòng anh thở dài “Cho dù em thật sự muốn đi thì vì sao anh không giữ em lại, nói không chừng em cũng không thật sự muốn đi, anh không chịu giữ em lại em vốn không có bậc thang để đi xuống a~”.

“Không cần như vậy, chỉ cần em muốn làm cái gì cũng được, chỉ cần em nói một câu chuyện gì anh cũng sẽ làm”.

Dạ Mặc Nhiễm cố nhịn xuống đau xót ở mũi, cố gắng bức nước mắt trở về “Vậy anh giữ em lại đi”

“Em đừng đi”.

“Nói anh sẽ không rời khỏi em”.

“Anh không rời khỏi em”.

“Nói anh yêu em”.

“Anh yêu em”.

Dạ Mặc Nhiễm buồn cười buông Phương Cẩm ra “Vậy em không đi, vĩnh viễn cùng không đi, Cẩm, em yêu anh”.

Nói xong hôn lên môi Phương Cẩm, hai người nụ hôn dần dần bùng cháy, sau đó đành phải lăn sàng để dập lửa

141. Chương 141: Thất Vọng

Dạ Mặc Nhiễm đang ngẩn người nhìn những cây hoa đang héo, cậu suy nghĩ hiện nay đang thiếu nước, có nên lấy nước trong hồ để tưới cho những cây này không? Nhìn những cây hoa này chết như vậy cậu thật không đành lòng, đột nhiên nhớ tới không gian, nếu như đem những cây hoa này trồng trong không gian, có lẽ không cần phải tưới nước. Đáng tiếc Phương Cẩm không có ở đây nên cậu đành phải tự làm lấy vậy.

Dạ Mặc Nhiễm vừa xoắn tay áo lên Thư Vĩ liền hấp tấp chạy tới “Mặc Nhiễm cậu đang định làm gì? Cậu tuyệt đối đừng xúc động a, nhất định sẽ có biện pháp giải quyết, cậu bình tĩnh một chút”.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn Thư Vĩ như đang nhìn kẻ điên vẻ mặt cực kỳ khó hiểu “Tôi sao lại không bình tĩnh?”.

“Cậu không phải là đang cảm xằng định đi cứu Phương Cẩm sao?”

Thư Vĩ nắm lấy tay Dạ Mặc Nhiễm giật lại cái xằng, Dạ Mặc Nhiễm nhú mày nhìn Thư Vĩ “Cẩm xảy ra chuyện gì?”.

Thư Vĩ nhất thời áp úng, trong lòng mắng cả trăm lần mình đúng là miệng nhiều chuyện mà. Dạ Mặc Nhiễm nắm lấy áo Thư Vĩ lạnh lùng nói “Nói. Cầm, xảy ra chuyện gì?”.

“Tôi nói, tôi nói cậu buông tay ra trước đi”.

Thư Vĩ thả dài nắm lấy tay Dạ Mặc Nhiễm “Trong căn cứ mất liên lạc với dị năng đoàn và quân đội chính phủ, trùng hợp nhóm người của Phương Cầm đang ở gần đó, cho nên tôi mới cố ý hỏi thăm tình huống một chút thì được biết phía bên kia tình huống rất rối loạn, cho nên tôi sợ cậu nhất thời sốt ruột sẽ...”

Dạ Mặc Nhiễm không nói gì xoay người đi vào phòng. Lí Băng Băng thấy Thư Vĩ đến thì hỏi “Thư Vĩ, muốn ăn dưa hấu không tôi cắt cho cậu”.

Thư Vĩ vội vàng lắc tay từ chối, vẻ mặt giống như đã gây họa lớn đi theo phía sau lưng của Dạ Mặc Nhiễm. Vừa lên lầu Dạ Mặc Nhiễm liền thay quần áo, chuẩn bị kỹ lưỡng súng và đạn, Thư Vĩ vội vàng lên tiếng.

“Tôi đi với cậu”.

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu “Không cần, tôi sẽ tự đi, cậu chỉ làm vương tay vương chân của tôi mà thôi”.

Thư Vĩ thật muốn ngã xuống đất phun ra mấy ngụm máu. Tuy đã bị Dạ Mặc Nhiễm lời nói ác độc rèn luyện nhiều năm như vậy, nhưng vẫn chưa luyện được mình đồng da sắt không bị tổn thương.

“Mặc Nhiễm, tôi có thể nhìn rất xa, tôi có thể giúp cậu tìm người, tôi cũng rất được việc a”.

“Thị lực của tôi cũng không kém hơn cậu, chỉ là không thể thấu thị mà thôi. Cậu tốt nhất nên ở lại căn cứ đi, tôi sẽ bất thiết bị định vị, cậu chỉ cần ở nhà theo dõi là được”.

Dạ Mặc Nhiễm nói xong liền đi xuống lầu “Băng Băng, cô ở lại đây, đừng đi đâu lung tung. Nếu có việc gì thì đi tìm bọn người Lan Dương nhờ giúp đỡ”.

Lí Băng Băng còn chưa kịp hỏi đã xảy ra chuyện gì thì Dạ Mặc Nhiễm đã lái xe đi mất rồi. Thư Vĩ thả dài “Băng Băng, cô đi theo tôi đi. Hiện tại cô một mình ở đây cũng không tiện, chị của tôi ở nhà có thể làm bạn với cô”.

“Đã xảy ra chuyện gì? Là nhóm người của Phương Cầm xảy ra chuyện gì sao?”.

Thư Vĩ cười cười “Đừng hỏi, đi chuẩn bị quần áo đi. Khi nào Dạ Mặc Nhiễm về tôi sẽ đưa cô về đây”.

Lí Băng Băng đành phải chuẩn bị đồ đi cùng Thư Vĩ. Dạ Mặc Nhiễm lái xe nhưng cũng không che giấu được sự lo lắng trong lòng. Người tối hôm qua còn đang ôn tồn nói chuyện với mình, sao hôm nay nói xảy ra chuyện liền xảy ra chuyện được.

“Tên khốn, nếu anh dám để mình xảy ra chuyện gì, em sẽ lột da anh”.

Dạ Mặc Nhiễm đạp ga thật mạnh, chạy trên đường có thể thấy được vết máu khắp nơi, tay gãy chân gãy cũng có không ít, thậm chí còn có từng khối đen đen không biết là nội tạng hay là thứ gì, thu hút rất nhiều ruồi bọ bay xung quanh. Bên ngoài căn cứ rất hoang tàn vắng vẻ, Dạ Mặc Nhiễm chạy càng xa trong lòng càng hoảng sợ. Hai bên đường vô cùng hoang vắng, cảnh tượng liên tục thay đổi không khỏi khiến cậu nhớ đến từng cảnh tượng ở chung cùng Phương Cầm.

Phương Cầm nghiêm mặt uy thức ăn cho cậu, Phương Cầm áp chế lửa giận, Phương Cầm xấu hổ, những điều tốt của Phương Cầm, những thói xấu của Phương Cầm, không muốn nhớ lại càng nhớ nhiều hơn. Dạ Mặc Nhiễm chạy đi tìm Phương Cầm suốt một ngày một đêm, dọc theo đường Phương Cầm đi mà liên tục tìm kiếm, trên đường đi giết được bảy tám tên tang thi nhất được hai viên dị năng thạch.

Trời tờ mờ sáng Dạ Mặc Nhiễm mỗi một dừng xe lại. Cậu cũng đã lái xe suốt mười mấy tiếng từ nội thành chạy đến vùng ngoại ô này, Dạ Mặc Nhiễm đánh liên tục vào tay lái.

“Phương Cầm, Phương Cầm, anh đúng là tên khốn mà. Rốt cục anh đang ở đâu?”.

Cửa kính xe đột nhiên bị người gõ làm Dạ Mặc Nhiễm thoáng giật mình, thấy bên ngoài có hai người đang liên tục kêu cứu mạng. Nếu còn có thể nói chứng tỏ là người sống, Dạ Mặc Nhiễm mở cửa xe thấy phía sau một đám tang thi đang chạy về phía này, liền bỏ ngay ý niệm muốn giải quyết đám tang thi tại chỗ. Hai người kia vội vàng lên xe.

“Nhanh nhanh lái xe đi a, phía sau còn có rất nhiều tang thi đuổi theo, mau chạy đi a”.

“Câm miệng” Dạ Mặc Nhiễm lạnh lùng nói một câu lại không nhanh không chậm lái xe đi. Hai người thấy chạy càng ngày càng xa dần tang thi liền nhẹ nhàng thở ra vô lực ngã vào ghế.

“Các người từ đâu đến? Là quân nhân trong căn cứ hay là trong dị năng đoàn?”.

Hai người thở dồn dập hơn nữa ngày mới từ từ trả lời “Cái gì quân đội? Chúng tôi rất vất vả mới đi đến được đây, ai ngờ vừa tới đây đã gặp phải một đàn tang thi, nơi này còn cách căn cứ rất xa sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm có chút mất mát “Các người là từ bên kia tới? Bên đó có rất nhiều tang thi sao?”.

Hai người kia vội vàng gật đầu “Đúng vậy, chúng tôi từ phía đường cao tốc đi tới đây, vốn là chúng tôi có xe nhưng mà hết xăng rồi. Chúng tôi nghĩ chỗ này cách căn cứ chắc cũng gần, hơn nữa trên đường cũng không thấy tang thi nên mới quyết định đi bộ, không ngờ lại gặp phải nhiều tang thi như vậy”.

Dạ Mặc Nhiễm dừng xe lại ở bên đường “Đi xuống, phía trước chính là căn cứ”.

Hai người kia có chút bối rối nhìn Dạ Mặc Nhiễm “Người anh em đừng như vậy a, cậu không phải cũng đến căn cứ sao? Tiện đường chở bọn tôi một đoạn luôn đi”.

“Đi xuống”.

Hai người kia nhìn thoáng qua nhau, sau đó đưa cái túi trong tay về phía Dạ Mặc Nhiễm “Chúng tôi còn một ít thức ăn, chúng tôi sẽ mang ra trao đổi với cậu, cậu chở giúp chúng tôi một đoạn đường đi”.

Dạ Mặc Nhiễm có chút đau đầu xoa xoa mi tâm “Tôi không về căn cứ, tôi ra ngoài tìm người”.

Hai người kia tựa hồ châm chọc một chút “Vậy cậu cũng sẽ quay về căn cứ, bây giờ xuống xe nếu như chúng tôi gặp phải nhiều tang thi như khi nãy sẽ thật sự mất mạng a. Cậu đi tìm người vậy mang theo bọn tôi đi, hai người chúng tôi cũng có dị năng nói không chừng còn có thể giúp đỡ cậu. Đừng kêu bọn tôi xuống xe a, bốn bánh xe vẫn tốt hơn hai cái chân mà”.

Dạ Mặc Nhiễm cũng lười nói chuyện với bọn họ, trực tiếp lái xe “Các người đừng hối hận”.

Dạ Mặc Nhiễm đạp mạnh chân ga, hai người phía sau không có chuẩn bị liền bị ngã.

142. Chương 142: Tìm Được Rồi

Rất nhanh xe của Dạ Mặc Nhiễm đã quay lại chỗ khi nãy, đám tang thi đang đối diện liền tấn công về phía xe, Dạ Mặc Nhiễm vẫn chạy về phía trước, có mấy tên tang thi ôm lấy kính xe hoặc nhảy lên đỉnh xe, hai người trong xe tim nhảy loạn xạ đây đây phòng nhìn ra bên ngoài, thấy Dạ Mặc Nhiễm vẫn không muốn sống chạy về phía trước, bọn họ bây giờ thật hối hận a~ ()

Dạ Mặc Nhiễm nhìn thấy ở phía xa có một kho hàng, mà bên ngoài kho hàng có rất nhiều tang thi vây quanh, Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên cảm thấy có chút kích động, cậu có cảm giác Phương Cẩm nhất định đang ở bên trong, Dạ Mặc Nhiễm mở đèn xe lên, những tang thi đang vây quanh kho hàng liền tấn công về phía Dạ Mặc Nhiễm. Hai người kia bị dọa đến choáng váng.

“Cậu bị điên rồi, cậu muốn dẫn tang thi đến đây sao, mau tắt đèn đi”.

“Câm miệng, tôi làm việc không cần các người dạy, nếu còn nhiều lời tôi liền cho hai người xuống xe”.

trong đó có một người thấy tình huống càng lúc càng không xong, trong tay liền ngưng tụ quả cầu nước có ý uy hiếp Dạ Mặc Nhiễm.

“Cậu tránh ra, để bọn tôi lái xe, nếu không thì đừng trách bọn tôi”.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn bọn họ cười lạnh một tiếng, bọn họ cũng không biết cậu ra tay như thế nào mà quả cầu nước trong tay đột nhiên tan ra, nước theo tay chảy xuống

“Ý niệm dị năng giả đừng tự làm mình mất mặt, muốn đi liền lăn, nếu còn nhiều lời vô nghĩa thì đừng trách”.

Người nọ không ngờ dị năng của Dạ Mặc Nhiễm lại mạnh hơn bọn họ “Cái kia...chúng tôi không phải muốn lấy oán báo ơn, chúng tôi chỉ là không muốn cậu đi chịu chết như vậy, cho dù cậu rất lợi hại thì ở đây vẫn hơn mấy trăm tang thi, hơn nữa dựa theo tiếng kêu của mấy tên tang thi này thì sẽ có càng nhiều tang thi tiến lại đây, cái này không phải là cậu muốn đi chịu chết sao”.

Dạ Mặc Nhiễm không nói lời nào dừng xe ở ven đường, xuống xe mở bình xăng ra sau đó tiếp tục lái xe, hai người kia thấy Dạ Mặc Nhiễm làm như vậy liền biết cậu định làm gì.

“Không có xe cậu sẽ đi như thế nào?”.

“Liên quan gì tới các người, cút ngay”.

hai người kia thật sự bị làm cho tức giận nhưng vẫn đi theo bên cạnh cậu, cố nhịn cậu thêm một chút. Cũng không có biện pháp khác a~, dù bị nói gì thì vẫn muốn đi theo cậu, Dạ Mặc Nhiễm rất nhanh chạy về phía bụi cây, hai ba cái đã trèo lên cây, đám tang thi đều vây quanh chiếc xe, nhưng rất nhanh đã cảm nhận được hơi thở của con người, liền di chuyển về phía Dạ Mặc Nhiễm. Dạ Mặc Nhiễm hướng về phía thùng xăng bấm mấy phát súng, lửa rất nhanh liền bốc cháy, tang thi bị thiêu phát ra tiếng kêu thảm thiết, xe rất nhanh bị lửa bao vây sau đó nổ mạnh, tang thi chung quanh xe gần như đều bị nổ thi cốt vô tồn.

Dạ Mặc Nhiễm nhân lúc hoàn cảnh chung quanh khá tối liền trốn vào không gian, những tang thi bọ nổ máu thịt bay tứ tung, hai người ở bên ngoài thì bị chân a~, tay a~, hay là một vài bộ phận nào đó của tang thi văng trúng, xong xuôi Dạ Mặc Nhiễm ra khỏi không gian, nhảy xuống cây dùng tốc độ thật nhanh đi về phía kho hàng. hai người kia vừa trải qua vụ nổ mạnh có chút chưa kịp hoảng hồn, nhưng khi thấy Dạ Mặc Nhiễm trên cây nhảy xuống liền vội vàng chạy theo.

Số tang thi này rõ ràng nhiều hơn trong tưởng tượng của Dạ Mặc Nhiễm nên cậu sử dụng dị năng phát động liên hoa bắn ra, những tang thi tới gần cậu đều phải ngã xuống đất. nhưng số tang thi khác lại rất nhanh bay về phía Dạ Mặc Nhiễm, là bay (_)

Liên hoa của Dạ Mặc Nhiễm có lợi hai như thế nào cũng không thể đánh hết tang thi cứ liên tục tập kích, hơn nữa số tang thi này cũng khá cao, có gương mắt nhìn cũng căn bản không nhìn tới đâu, số lượng tang thi hiện tại có thể dùng tới quân đội để hình dung. Hai người kia theo phía sau Dạ Mặc Nhiễm bản thân mình còn lo chưa xong, Dạ Mặc Nhiễm nhìn về phía kho hàng hít một hơi thật sâu, vươn tay ra ánh sáng xanh tím xuất hiện trên tay Dạ Mặc Nhiễm, đám tang thi đang tấn công cậu lập tức biến mất, Dạ Mặc Nhiễm chạy về phía kho hàng, hai người kia kinh ngạc về dị năng của Dạ Mặc Nhiễm, bọn họ đều biết đây là hủy diệt dị năng, chỉ có dị năng giả cao cấp mới có thể khống chế được loại dị năng này. Nhưng Dạ Mặc Nhiễm chính là dị năng giả nắm trong tay hai dị năng, bọn họ là lần đầu tiên nhìn thấy.

Dạ Mặc Nhiễm tay chống đỡ vào tường của kho hàng thở hổn hển, hủy diệt thực sự quá mức tiêu hao sức lực, hai người kia cũng chạy theo sao thở hổn hển đập cửa kho hàng.

“Có người không? mở cửa đi, bên trong có người không?”.

Đáng tiếc không có ai lên tiếng trả lời, Dạ mặc Nhiễm tiếp tục phát động dị năng ngăn cản đám tang thi đang muốn tới gần, cơ thể cậu thật sự suy yếu tựa vào cửa sắt.

“Cầm, anh có ở bên trong không? Cầm”.

Đội trong chốc lát không thấy ai lên tiếng, Dạ Mặc Nhiễm cũng đã cảm thấy mình sắp chống đỡ không được, lúc cậu đang định vào trong không gian, cửa đột nhiên bị người mở ra. Dạ Mặc Nhiễm không có chuẩn bị liền lập tức muốn ngã vào phía bên trong, lại có người kịp thời ôm lấy, Dạ Mặc Nhiễm ngẩn đầu liền nhìn thấy Phương Cầm, liền nở nụ cười nói

“Em biết anh ở đây mà, Cầm, em tìm anh thật vất vả”.

Phương Cầm ôm lấy cậu đi vào bên trong, tiểu Võ và Tá Thỉ vội vàng đóng cửa sắt lại. hai người kia vội vàng chặn lại “Khoan đã, công có bọn tôi nữa, mau cho bọn tôi vào”.

Nói xong liền nghiêng người chạy vào, Dạ Mặc Nhiễm suy yếu tựa vào người Phương Cầm, đem túi đưa cho anh “Anh chắc là một ngày một đêm rồi chưa ăn gì, mau ăn một chút đi, em mệt mỏi quá, em muốn ngủ một lát”.

Phương Cẩm nhìn Dạ Mặc Nhiễm gương mặt trắng bệch liền đỡ cậu nằm lên đùi mình “Ngủ đi”.

hai người kia thấy Dạ Mặc Nhiễm nằm lên đùi một người nam nhân liền mở to mắt đầy kinh ngạc, tiểu Võ thấy bọn họ thật lạ mặt mới lên tiếng hỏi.

“Các người là ai? sao lại đi cùng Mặc Nhiễm?”.

Người thoát nhìn có chút ổn trọng lên tiếng trả lời “Chúng tôi đi nữa đường thì gặp được cậu ấy, vốn định đi nhờ xe của cậu ấy để vào căn cứ, ai ngờ cậu ấy lại chở bọn tôi vào hố lửa”.

Người còn lại cũng lên tiếng “Các người không biết đâu, cậu ấy vì tìm các người mà cả xe cả mạng cũng không cần, là hơn mấy trăm tên tang thi đó a~.chắc chắc...đến giờ nhớ lại tôi còn cảm thấy sợ, chân vẫn còn run đây nè. À, cái người để cho cậu ấy nằm lên chân là người cậu ấy muốn tìm phải không? đó là anh em của cậu ấy hay là...”

Tá Thi liếc mắt nhìn bọn họ nói “Tiểu Võ, đi qua bên kia ăn”.

Ngẫu Hồ đã cố phần đấu, ngày mai tiếp tục quay lại ra chương mới...cầu ôm hun...cầu ôm hun

143. Chương 143: Số Mệnh

Dạ Mặc Nhiễm ngủ đến ngày hôm sau mới thức, Dạ Mặc Nhiễm muốn ngồi dậy nhưng toàn thân không còn tí sức lực nào nữa. Phương Cẩm đỡ Dạ Mặc Nhiễm ngồi vào lòng mình đem một gói dị năng thạch thật to để vào tay cậu. Dạ Mặc Nhiễm cười nhìn vào món đồ trong tay.

“Cẩm, em đã tìm anh khắp nơi nhưng vẫn không thấy anh, em thật sự rất sợ hãi, thật may quá, em đã tìm được anh rồi”.

“Cần bao nhiêu dị năng thạch mới khôi phục được?”.

Dạ Mặc Nhiễm mở túi đựng dị năng thạch ra thấy có hơn mười viên, nhắm mắt lại dùng dị năng hòa tan tinh thạch, thấy dị năng thạch biến mất trong tay Dạ Mặc Nhiễm, nhưng lo lắng trong lòng Dạ Mặc Nhiễm không giảm đi được một nửa. Dạ Mặc Nhiễm cười vuốt đôi mày đang nhíu lại của Phương Cẩm.

“Chúng ta phải làm gì tiếp theo đây? số lượng tang thi bên ngoài không ít đâu, nhưng mà chắc là Thư Vĩ sẽ nói cho cậu của em, sau đó cậu sẽ đến đây cứu viện chúng ta”.

Phương Cẩm gật đầu nói “Em nghỉ ngơi đi, anh sẽ nghĩ cách”.

“Cẩm, nếu anh thực sự có biện pháp thì đã không ở đây để em tìm thấy”.

Dạ Mặc Nhiễm có chút khó chịu nhíu mày, Phương Cẩm vội vàng ôm cậu, Dạ Mặc Nhiễm cười cười với Phương Cẩm “Em không sao”.

Dạ Mặc Nhiễm tựa người vào vai Phương Cẩm “Đừng lo lắng, em nghỉ ngơi một chút sẽ không sao”.

Phương Cẩm nhìn chằm chằm Dạ Mặc Nhiễm, sâu trong đôi mắt hiện lên vẻ thâm trầm cùng đau lòng, nhìn Phương Cẩm như vậy Dạ Mặc Nhiễm nhìn không được ngẩng đầu lên hôn môi Phương Cẩm trao đổi hơi thở lẫn nhau, Dạ Mặc Nhiễm lúc này mới thật sự an tâm.

“Cẩm, trên đường em tới đây tìm anh, em đã nghĩ đến rất nhiều chuyện, em phát hiện chúng ta còn có rất nhiều chuyện vẫn chưa làm, em chưa từng nghe anh hát, em cũng chưa từng xuống bếp nấu cho anh ăn, em muốn học đan áo len như vậy em có thể đan áo cho anh mặc, một chiếc áo len màu đen, cổ cao, anh mặc vào chắc chắn rất đẹp mắt”.

Phương Cẩm gật gao ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm không nói lời nào, Dạ Mặc Nhiễm tựa vào lòng Phương Cẩm viết vào lòng bàn tay anh.

[Trong không gian có xe, có thể chở được khoảng mười người].

Phương Cẩm nắm lấy tay Dạ Mặc Nhiễm “Đừng quan tâm, đã có anh”.

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu nhắm mắt tựa vào lòng anh nghỉ ngơi, chung quanh kho hàng được bao bọc bằng sắt, không có cửa kính, nên không gian có chút u tối ẩm thấp. Dạ Mặc Nhiễm nhìn những người ở trong kho hàng, cậu đã quên không khí trong kho hàng đại khái chỉ có thể duy trì mười mấy tiếng, khi bọn họ sắp tuyệt vọng thì bên ngoài kho hàng nghe thấy tiếng tang thi kêu rên cùng tiếng súng kịch liệt. Mọi người bên trong đều kích động vội vàng đứng lên, Phương Cẩm đỡ Dạ Mặc Nhiễm đứng lên.

“Em vào không gian đi”.

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu “Em vào không gian rồi anh cũng đâu mang em đi theo được, chẳng lẽ anh muốn bỏ em ở lại đây?”.

Phương Cẩm trong lòng suy nghĩ vào không gian có vẻ an toàn hơn, nhưng lại không nghĩ tới không gian không thể di chuyển, mà rất nhanh nhủ lại, nhủ đến nỗi có thể giết chết ruồi muỗi, Dạ Mặc Nhiễm ôm cổ Phương Cẩm hôn mấy cái “Anh yên tâm đi, em không sao đâu, bây giờ em bảo hộ anh cũng không thành vấn đề”. (^)

Phương Cẩm không nhìn Dạ Mặc Nhiễm, nhưng bàn tay nắm lấy tay cậu chưa từng buông ra.

“Mở cửa đi, bên ngoài đã an toàn rồi, chúng tôi là quân đội của chính phủ, người ở bên trong có thể đi ra”.

Những người đứng gần cửa vội vàng mở cửa, bên ngoài có năm chiếc xe tăng và hơn mười chiếc xe quân dụng, Thư Vĩ đứng trên xe tăng ngoắc ngoắc Dạ Mặc Nhiễm.

“Mặc Nhiễm, cậu xem tôi có lợi hại hay không, tôi cảnh cáo cậu sau này không được chê tôi vướng tay vướng chân nữa, nếu không tôi sẽ làm thịt cậu”. (^)

Dạ Mặc Nhiễm hướng về phía Thư Vĩ cười cười, vừa ra khỏi kho hàng liền lão đảo xem té ngã, Phương Cẩm đỡ lấy Dạ Mặc Nhiễm lo lắng nhìn cậu. Dạ Mặc Nhiễm xoa trán vẻ mặt khó chịu, Phương Cẩm liền ôm cậu đi về phía xe tăng. Dạ Mặc Nhiễm vội cản Phương Cẩm lại.

“Cẩm, phía sau kho hàng là chỗ nào?”.

Phương Cẩm lắc đầu “Đi về trước đi, anh sẽ cho người đi kiểm tra sau”.

Dạ Mặc Nhiễm chỉ vừa rời khỏi kho hàng một chút liền cảm thấy như có sức mạnh nào đó đang hút lấy năng lượng của mình cảm giác rõ ràng nhất là ở mi tâm, cậu cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

“Cẩm, em cảm thấy phía sau kho hàng có thứ gì đó liên quan đến không gian của em, Cẩm, chúng ta đi nhìn xem được không?”.

Phương Cẩm nhìn Dạ Mặc Nhiễm lại trầm mặc trong chốc lát, hơn nửa ngày mới gật đầu đồng ý, Dạ Mặc Nhiễm lúc này mới từ trên người Phương Cẩm xuống.

“Thư Vĩ, cậu dẫn mọi người đi về trước đi, tối nay tôi sẽ đi tìm cậu”.

“Cậu muốn đi đâu? sao không về chung với tôi?”.

“Tôi muốn xác định một số việc”.

Tiểu Võ vội vàng chạy đến bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm “Tôi ở lại đây đi cùng cậu, có chuyện gì cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau”.

“Còn có tôi nữa, anh Cẩm, em cũng muốn ở lại”.

Dạ Mặc Nhiễm nhìn Thư Vĩ nói “Thư Vĩ, khi đến đây cậu có để ý phía sau kho hàng có chỗ nào kỳ lạ hay không?”.

Thư Vĩ nhìn về phía bên kia trả lời “Không có, không gian có chút u ám, nhưng mà không có tang thi”.

“Được rồi, cậu đi về đi”.

Nói xong liền cùng Phương Cẩm đi về phía sau, Thư Vĩ cũng muốn đi cùng, nhưng lại bị những người đi theo mời quay về. Dù sao dị năng của Dạ Mặc Nhiễm Tiểu Võ và Tá Thỉ đều đã biết nên cũng không cần thiết giấu giếm, với lại có thêm hai người cũng thuận tiện hơn. Nhưng Dạ Mặc Nhiễm dùng tinh thần lực để tìm kiếm hơn nửa ngày cũng không tìm thấy thứ tạo cho cậu cảm giác kỳ lạ kia, đang định quay về thì

cảm giác kỳ lạ đó lại tới, giống như mỗi lần cậu muốn rời đi thì cảm giác đó sẽ muốn giữ cậu lại, Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên nghĩ đến quỷ, đó là thứ Dạ Mặc Nhiễm rất sợ a~, Phương Cẩm cảm thấy được thân thể Dạ Mặc Nhiễm đang run rẩy.

“Tiểu Nhiễm, nếu em không thoải mái chúng ta liền quay về”.

Dạ Mặc Nhiễm chân như nhũn ra “Nhưng mà, mỗi lần em muốn đi thì em lại cảm thấy có thứ gì đó đang muốn ngăn cản không cho em đi, Cẩm, anh nói xem có phải ở đây có quỷ hay không?”.

Cảm giác của Dạ Mặc Nhiễm càng ngày càng mãnh liệt, càng nghĩ càng cảm thấy không xong, cậu bắt đầu hốt hoảng sợ hãi, Dạ Mặc Nhiễm ôm ngực thở có chút khó khăn, Phương Cẩm vội vàng ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm.

“Em nhìn anh đi, ở đây không có gì cả, cái gì cũng không có, chúng ta mau rời khỏi đây”.

Nói xong liền ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm đi ra ngoài, tiểu Võ và Tá Thi cũng cảm thấy có chút sờn gai óc liền vội vàng chạy đuổi theo. Ban đêm Dạ Mặc Nhiễm liền nằm mơ, mơ thấy khu rừng nhỏ phía sau kho hàng, nhưng tổng cộng cậu chỉ có một mình, trong rừng cây có chút âm u, cậu giống như bị thứ gì đó dẫn đường đi tới một nơi, sau đó cậu bị bóng tối nhắm nuốt.

Ngẫu Hồ hôm nay quyết định phần đầu xem có được 5 chương trong một buổi tối hay không *quyết tâm-ing*... cầu hoa...cầu ôm...cầu hôn...()

144. Chương 144: Kỳ Hận

Dạ Mặc Nhiễm sợ tới mức giật mình ngồi dậy ôm ngực thở không nổi, Phương Cẩm vội vàng đem thuốc suyền cho cậu sử dụng nhưng cũng không có hiệu quả, Dạ Mặc Nhiễm nắm chặt quần áo của Phương Cẩm, cậu thở không được làm cho gương mặt có chút chuyển tím, Phương Cẩm sợ hãi hướng dưới lầu rống to.

“Tá Thi, Hồ Tử mau cút lên đây cho tôi, Tá Thi”.

Tá Thi còn chưa kịp mặc quần áo gần như là vừa té vừa chạy lên “Dường khí, mau lấy bình dưỡng khí lại đây, nhanh lên”.

Dạ Mặc Nhiễm ngã vào trong lòng Phương Cẩm, không khí càng ngày càng loãng sau tiếng rống của Phương Cẩm cậu cũng hoàn toàn mất đi ý thức. Dạ Mặc Nhiễm lúc hôn mê cũng không còn nằm mơ nữa, mà giống như đang lọt vào một thế giới kỳ lạ, một mình đứng trong rừng cây, vẻ mặt không hiện lên bất cứ cảm xúc gì giống như đang bị thôi miên, mà ngọn nguồn của hắc ám này giống như là một cái động biết rõ bên trong có nguy hiểm phải quay trở về, nhưng vẫn không tự chủ được đi về phía trước. Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy mình giống như đang bị quỷ ám, cậu rất muốn tỉnh lại nhưng vẫn không thể tỉnh lại được, vẫn không tự chủ được bước về phía trước. Đột nhiên Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy một trận đau đớn, cậu rớt cục cũng tỉnh lại được, nhìn thấy Phương Cẩm bộ dáng đầy râu, cậu thở mạnh cố lấy lại bình tĩnh từ trong sợ hãi từ giác mộng mang tới, Phương Cẩm vội ôm Dạ Mặc Nhiễm, Kỳ Văn Đào sờ trán Dạ Mặc Nhiễm thấy nhiệt độ coi như bình thường.

“Tiểu Nhiễm có còn cảm thấy khó thở không? còn có chỗ nào thấy không khỏe không?”.

Dạ Mặc Nhiễm lần này đột nhiên bệnh suyền tái phát thật nghiêm trọng, cho dù có bình dưỡng khí hỗ trợ thì cũng mất bốn năm tiếng mới thở lại bình thường được. Mọi người đều thật lo lắng, bọn họ cảm thấy có nhiều lúc Dạ Mặc Nhiễm giống như sẽ thở không được nữa, người bình tĩnh nhất là Phương Cẩm, nhưng có lẽ Phương Cẩm mới chính là người không bình tĩnh nhất. Dạ Mặc Nhiễm chóng mặt tựa vào người Phương Cẩm.

“Em không sao, em mệt quá”.

“Vậy ngủ một lúc đi”.

Dạ Mặc Nhiễm nắm lấy áo Phương Cẩm lại nhìn qua phía Kỳ Văn Đào lắc đầu nói “Không muốn, ngủ sẽ lại mơ thấy giấc mơ kia, em không muốn ngủ”.

“Không ngủ, anh ở đây với em, sẽ không có ác mộng”.

Dạ Mặc Nhiễm vẫn nắm lấy áo Phương Cẩm, Dạ Mặc Nhiễm vẫn còn vì những cảnh trong mộng mà lo sợ bất an. Bọn họ chỉ cho là Dạ Mặc Nhiễm vì gặp phải ác mộng mà sợ hãi, chỉ có Dạ Mặc Nhiễm mới biết cảnh mà cậu thấy trong giấc mơ đó sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên phát bệnh làm cho mỗi người đều rất lo lắng, Kỳ Văn Đào mỗi ngày đều đến biệt thự của Phương Cẩm để kiểm tra cho Dạ Mặc Nhiễm, ngay cả hai người cậu mỗi ngày đều đến thăm cậu, nhưng vì công việc bận rộn nên bọn họ vừa đến liền đi.

Dạ Mặc Nhiễm mỗi ngày đều xem sách cổ của Cửu Đạo đưa cho cậu, bởi vì ông ngoại cậu đặc biệt thích thơ văn cổ đại nên nghiên cứu khá sâu, đối với chữ tượng hình xa xưa của trung quốc cũng có tìm tòi nghiên cứu. Dạ Mặc Nhiễm nhìn thấy bên trong có mấy chữ khó hiểu liền chạy tới hỏi Cửu Đạo, nhưng Cửu Đạo biết cũng không nhiều, Dạ Mặc Nhiễm đành mang sách về nhà cũ, Dạ Lễ vì muốn lấy lòng con nên vẫn giữ gìn bảo vệ những thứ bên trong tòa nhà này khá tốt. Dạ Mặc Nhiễm hôn Phương Cẩm.

“Anh về trước đi, em tra cứu xong sẽ về, trong căn cứ rất an toàn anh cũng đừng lo lắng”.

Phương Cẩm gật đầu đồng ý, nhưng vẫn để lại hai người ở nhà cũ vì sợ Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên phát bệnh mà bên cạnh lại không có ai. Dạ Mặc Nhiễm tự nhốt mình trong thư phòng suốt ba ngày, Phương Cẩm mỗi ngày sẽ đến nhà cũ ngồi một chút, cũng không có đi gặp cậu hay làm ồn cậu. Mỗi ngày Phương Cẩm đều ngồi một chút rồi đi, lúc Dạ Mặc Nhiễm đi ra khỏi thư phòng cũng đúng lúc Phương Cẩm đi vào. một người ở trên lầu, một người ở dưới lầu hai người vẫn nhìn nhau như vậy. Dạ Mặc Nhiễm nhìn Phương Cẩm tay nắm sách không tự giác siết chặt một chút, Phương Cẩm nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm không thích hợp, hai ba bước liền đi lên lầu, cũng không dám tùy tiện đem Dạ Mặc Nhiễm ôm vào trong lòng, Dạ Mặc Nhiễm cười rất nhẹ, sau đó ngẩn đầu lên hôn môi Phương Cẩm.

“Cẩm, chúng ta về nhà đi”.

Phương Cẩm gật đầu nắm tay Dạ Mặc Nhiễm đi xuống lầu “Cẩm, chúng ta đi bộ về đi, em không muốn đi xe”.

“Ừ”

Hai người nắm tay nhau đi dưới ánh trăng, bốn bề một mảnh vắng lặng, trong thời mạt thế này mọi người vì tránh tang thi vẫn luôn rất cẩn thận, không dám tạo ra tiếng ồn quá lớn, buổi tối tắt đèn đi ngủ sớm, vì sợ ánh sáng sẽ dẫn tới nguy hiểm, cho nên hai người đi trên đường có chút cảm giác trống trải, Phương Cẩm vẫn luôn chú ý Dạ Mặc Nhiễm, cậu sợ tối, mặc dù có đèn đường, nhưng trên đường quá mức im lặng dễ làm cho người ta nghĩ đến một số chuyện không đâu. Dạ Mặc Nhiễm dừng chân lại, Phương Cẩm cúi đầu nhìn cậu, Dạ Mặc Nhiễm cúi đầu nước mắt lẳng lặng từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, Tim Phương Cẩm mạnh mẽ đau đớn, đau đến nỗi đầu ngón tay cũng ẩn ẩn phát đau, Dạ Mặc Nhiễm ngẩn đầu nhìn Phương Cẩm cười cười

“Cẩm, em muốn được cùng với anh sống thật lâu thật lâu”.

“Được, chúng ta sẽ cùng nhau sống thật lâu thật lâu”.

Dạ Mặc Nhiễm im lặng ôm Phương Cẩm khóc. Phương Cẩm không biết đã xảy ra chuyện gì, ngoại trừ việc ôm cậu chỉ còn lại là đau lòng đến tột cùng.

145. Chương 145: Tận Thế

Dạ Mặc Nhiễm đặt sách dạy nấu ăn vào trong tay Phương Cẩm rồi dựa theo trình tự dạy trong sách mà nấu ăn, mấy lần dầu văng vào người Dạ Mặc Nhiễm thì Phương Cẩm sẽ nhíu mày lại một chút, nhưng thấy Dạ Mặc Nhiễm vui vẻ như vậy cũng đành im lặng nhìn cậu, chỉ cần cậu vui vẻ là tốt rồi. Kết quả là ông trời thật công bằng, cho dù là thiên tài cũng sẽ có lĩnh vực không hoàn mỹ, một bàn đồ ăn Dạ Mặc Nhiễm làm nếu không phải quá chín thì chính là thức ăn nêm quá mặn hoặc quá nhạt, Phương Cẩm không khách khí ăn hết toàn bộ thức ăn, Dạ Mặc Nhiễm cười cười vuốt mặt Phương Cẩm.

“Thật ngoan, tối nay gia cho người ăn cơm”. ()

“Mặc Nhiễm, cậu nấu ăn như vậy hay là thôi đi, đừng giành chén cơm của Bằng Bằng”. ~(~)

“Là tôi cho Cẩm của tôi ăn cơm, cậu là người ngoài xem náo nhiệt làm gì, là bữa cơm trên giường” (^)

Tiểu Võ đỏ mặt, Quách Hoảng lắc đầu cười cười, thật đúng là tác phòng của Dạ Mặc Nhiễm, Tá Thỉ đá tiểu Võ một cái “Ngu ngốc”.

“Anh nói ai ngu ngốc”. (_)

“Đương nhiên là nói cậu, nếu không cậu nghĩ tôi nói ai”. (_)

“Tá Thỉ” (_)

“Muốn đánh nhau sao, đến đây đi a~”. (_)

Dạ Mặc Nhiễm kéo tay Phương Cẩm đi lên lầu, hoàn toàn không thèm để ý tới hai người đang ở dưới lầu đánh nhau kịch liệt, Quách Hoảng nhìn hai người đi lên lầu, lại nhìn ở bên cạnh hai người đang ồn ào đánh nhau thì cảm thấy tịch mịch im lặng thở dài.

Nửa đêm khi Dạ Mặc Nhiễm đang ôm Phương Cẩm vận động kịch liệt thì bên ngoài vang lên tiếng báo động, Dạ Mặc Nhiễm ánh mắt tối sầm nhưng rất nhanh liền che giấu đi, đem mặt người đang lo lắng xoay qua nhìn mình.

“Không được phân tâm, lúc đang thân thiết không cho anh nghĩ đến mấy chuyện ghê tởm”. (^)

Phương Cẩm gật đầu tiếp tục vất vả, cần cù lao động. Ngày hôm sau toàn bộ căn cứ đều lâm vào tư thế chuẩn bị chiến tranh, chỉ trong một đêm tang thi đột nhiên xuất hiện rất nhiều bao vây toàn bộ căn cứ, quan trọng là những tên tang thi này biết sử dụng thang dây cũng biết tránh né những tảng đá từ trên ném xuống, trong căn cứ lại phải thêm binh lính được huấn luyện dùng pháo, dùng tia laser, dùng súng bắn, nhưng bên ngoài căn cứ tang thi vẫn rậm rạp, nhiều đến nỗi nhìn ra xa vẫn không thấy hết, trừ khi là dùng vũ khí hạt nhân đồng vu quy tẫn, nếu không có giết cũng giết không hết. Dạ Mặc Nhiễm đứng ở phía trên cầm kính viễn vọng nhìn ra xa, ánh mắt u ám nhìn không ra cảm xúc gì. Thư Vĩ khoác tay lên vai Dạ Mặc Nhiễm.

“Mặc Nhiễm, nếu cậu còn coi tôi là anh em thì đừng giấu tôi”.

Dạ Mặc Nhiễm cười cười “Giấu cái gì, chúng ta cũng đều phải chết thôi, cậu coi bên ngoài kia, súng đạn trong căn cứ sớm hay muộn gì cũng sẽ xài hết thôi, nghe nói đã có hai căn cứ của chính phủ cùng bảy địa phương trực tiếp bán đi căn cứ, toàn bộ đều không còn, nhìn tình huống bên ngoài đi, chúng ta còn có đường sống sao?”.

Thư Vĩ nhìn Dạ Mặc Nhiễm không rời mắt “Tôi với cậu làm anh em nhiều năm như vậy, cậu còn nhớ không năm đó tôi với cậu đi lên núi gặp phải tuyết lở, cậu vì cứu tôi muốn hy sinh bản thân để đi tìm cứu viện, biểu tình lúc đó của cậu giống hệt như bây giờ vậy”.

Dạ Mặc Nhiễm ý cười dần biến mất, trong đôi mắt tràn ngập đau khổ “Đây chính là trừng phạt, không hay ho nhất là trong chuyện này có dính dáng tới tôi”.

“Cậu có ý gì?”

“Cậu có biết tại sao lại xuất hiện tang thi không?”.

Thư Vĩ khó hiểu lắc đầu, ngay cả các nhà khoa học đều không thể nói rõ đáp án, vì sao cùng một thời gian mà các nơi trên thế giới lại đồng thời cùng xuất hiện tang thi. Dạ Mặc Nhiễm nhìn ra xa.

“Là thực vậy”.

Thư Vĩ nhú mày “Thực vậy? là sao?”.

“Xuất hiện thay đổi đầu tiên chính là thực vật, cậu cứ tưởng tượng đi, toàn bộ thực vật trên thế giới tạo thành một mạng lưới liên hệ, cùng một thời gian đồng loạt truyền tin tức đi khắp nơi, thực vật nhìn bề ngoài chúng nó như không có ý thức, nhưng trên thực tế chúng nó mới là vạn vật chi linh, ngay cả sinh vật lợi hại như khủng long cũng có thể bị tiêu diệt, nhưng thực vật vẫn có thể tồn tại qua hàng ngàn năm, chúng nó mới là thứ đáng sợ nhất”.

Thư Vĩ có vẻ hiểu được một chút “Ý của cậu là nguy hiểm nhất không phải tang thi mà là thực vật sao? nhưng mà thực vật vì sao lại bị biến dị?”.

“Do không gian xảy ra vận vẹo, tạo thành một khe hở, mỗi người trong lúc vô hình đã tự động sinh ra một loại từ trường, khi xuất hiện khe hở thực vật chính là thứ cảm nhận được đầu tiên, chúng nó vì lưu trữ sức mạnh đã sinh ra một loại sức mạnh vô hình không biết tên nhằm hủy diệt nhân loại, như vậy có thể giảm bớt từ trường, nói không chừng bọn chúng còn có thể tránh khỏi sự ảnh hưởng từ khe hở đó”.

Thư Vĩ nghe Dạ Mặc Nhiễm giải thích cứ tưởng là mình đang nghe về một bộ phim khoa học “Mặc Nhiễm, sao cậu lại biết mấy chuyện này?”.

Dạ Mặc Nhiễm cười khở “Bởi vì trong cơ thể của ta có thứ có thể lấp đầy khe hở đó”.

“Cái gì? Mặc Nhiễm cậu đừng nói đùa với tôi, cậu nói như vậy là có ý gì? cậu đừng nói cho tôi biết sự tồn vong của trái đất đều dựa vào một mình cậu?”.

Dạ Mặc Nhiễm thở dài “Tôi không phải đã từng kể với cậu tôi là được trọng sinh sao, thật ra không phải như vậy, mà là toàn bộ thời không đều bị đảo ngược lại, tôi cùng các cậu đều được đảo ngược thời gian lại, nhưng bởi vì trong thân thể tôi có thứ gì đó nên mới giữ lại được ký ức, hết ngày mai chính là thời hạn cuối cùng, đến lúc đó sẽ xuất hiện nhật thực, và kết cục chỉ có hai cái, một là khe hở thời không cắn nuốt trái đất, hai là khe hở thời không được lấp đầy mọi chuyện sẽ được sống yên bình”.

Thư Vĩ nắm lấy cánh tay của Dạ Mặc Nhiễm không tự giác được có chút phát run “Vậy nếu lấp đầy khe hở thì cậu sẽ ra sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu “tôi không biết, nói không chừng tôi chính là thứ lấp đầy khe hở”.

“Cậu đang nói chuyện chó má gì đó, Mặc Nhiễm chuyện này tuyệt đối không mắc cười chút nào, cậu cho là cậu là ai, cậu bắt quá cũng chỉ là một kẻ đánh đàn, cậu còn muốn đi làm chúa cứu thế sao, tôi thảo, mẹ nó cậu nghĩ thật đẹp, Dạ Mặc Nhiễm, chị của tôi kêu tôi kêu tôi về nhà ăn cơm, hẹn gặp lại”.

Thư Vĩ đi tới cửa bình tĩnh đứng lại, nhưng hốc mắt đã đỏ, nước mắt liền như vậy lặng yên rơi xuống “Mặc Nhiễm, tôi không sợ chết đâu, là thật đó”.

“Nhưng mà tôi không muốn cậu chết, còn có Phương Cẩm, tôi hy vọng mọi người có thể sống lâu thêm một chút, lại lâu thêm một chút”.

Thư Vĩ xoay người đưa nắm tay lên “Mẹ nó cậu lại nói chuyện chó má gì nữa, Dạ Mặc Nhiễm cậu tuyệt đối không phải là anh hùng, cậu không cần phải hy sinh chính mình, cậu cho cậu là ai, cậu bắt quá cũng chỉ là một con kiến trên trái đất rộng lớn này, cậu thì có năng lực gì chứ, cái chó má khe hở gì đó liên quan gì tới cậu, cậu chỉ cần thành thành thật thật an an phận phận sống bên cạnh Phương Cẩm là được rồi, cậu thì có năng lực gì, cậu chỉ là một kẻ đánh đàn, đúng vậy cậu cũng chỉ là một kẻ đánh đàn, cậu còn muốn làm anh hùng cứu trái đất cái gì chứ”.

Dạ Mặc Nhiễm tiến lên ôm lấy Thư Vĩ “Kiếp sau tôi nhất định sẽ lại làm anh em với cậu”.

Thư vĩ đẩy Dạ Mặc Nhiễm ra “Mẹ nó gặp quỷ mới làm anh em với cậu, tôi không cần anh em như cậu, tôi không cần anh em như cậu”.

Nói xong câu cuối cùng Thư Vĩ ôm Dạ Mặc Nhiễm khóc không thành tiếng.

Ngẫu Hồ hôm nay vẫn không đạt được mục tiêu goy, hẹn m.n tuần sau vậy... ngày mai bận đi lễ ở nhà thờ goy.. *nhún vai*.. tuần sau đi, tuần sau sẽ hoàn bộ này và mần các bộ mới. Danh sách cuối các bộ định mần sau bộ này là:

146. Chương 146: Sau Khi Kết Thúc Là Bắt Đầu

Dạ Mặc Nhiễm đi vào doanh trại của cậu mình, kéo cậu của mình đi riêng ra một nơi nói hết về chuyện không gian, sau đó nói sẽ quyên hết toàn bộ thức ăn và đồ dùng trong không gian cho cậu. Cậu út đương

nhien rất vui vẻ, hiện tại bên ngoài tang thi đang vây quanh căn cứ, bọn họ căn bản không thể ra ngoài tìm thức ăn, trong căn cứ lại có hơn cả vạn người cần cái ăn mà kho lương đã gần như trống không, Dạ Mặc Nhiễm làm như vậy thật đúng như tảng than trong mùa tuyết. Kết quả 12 kho hàng đều được để chặt ních.

Dạ Mặc Nhiễm quay về nhà tiếp tục cùng Phương Cẩm cần cù làm việc trên giường, nếu như bây giờ có ai hỏi cậu, ngày mai là tận thế cậu sẽ làm gì. Câu trả lời của cậu chắc chắn là kéo Phương Cẩm lên giường lần a lần. Quán quít lấy Phương Cẩm làm một lần lại một lần, cho dù là kiệt sức cũng ôm lấy anh không buông tay.

Dạ Mặc Nhiễm dị thường từ tối ngày hôm đó anh đã nhận ra, nhưng anh cái gì cũng không hỏi, mặc kệ Dạ Mặc Nhiễm muốn làm cái gì anh đều sẽ cùng cậu, cậu sống thì anh sống, cậu chết thì anh đi theo cùng cậu.

Dạ Mặc Nhiễm đang xoa cái thắt lưng mỗi nhừ đến không thể đứng dậy, đem toàn bộ rượu trong không gian ra để đầy trong phòng khách “Đêm nay chúng ta không say không về” ()

Những người này bình thường đều là tiêu khiển bằng rượu, vào thời buổi mạt thế này đã bao lâu không được động vào thứ này, sớm đã thèm muốn chết rồi. Dạ Mặc Nhiễm thông thả nói, có thể sánh bằng lời Phương Cẩm nói, thậm chí còn chắc chắn hơn. Một đám người bắt đầu vui chơi giải trí, có lẽ cảm giác được thời gian không còn nhiều nữa nên ai cũng nhiệt tình uống rượu, cởi mở tâm hồn nói chuyện với nhau, không hề cảm thấy nỗi tuyệt vọng của tận thế, hình ảnh này thật có biết bao hài hòa. Dạ Mặc Nhiễm cười đưa đến trước mặt Phương Cẩm một ly rượu.

“Túy sinh mộng ảo, em cố ý pha chế cho anh, trước kia em từng làm việc ở quán bar, Thư Vĩ lúc nào cũng ồn ào nói là muốn học pha chế, em thấy cũng mới mẻ nên nhân tiện học một chút, không nghĩ tới sẽ có cơ hội pha cho anh uống”.

Phương Cẩm nhận ly rượu chậm rãi uống hết, đầu tiên là hơi chất, sau đó là vị chua có chút ngọt, sau đó là mãnh liệt chua xót, toàn bộ đều đã uống xong trong miệng vẫn còn lưu lại hương vị của rượu, lại làm cho người ta muốn uống thêm một ly nữa. giống như cà phê vậy, rõ ràng là rất đắng nhưng lại làm cho người ta phải mê muội. Dạ Mặc Nhiễm cười tự rót ly rượu cho mình liền bị Phương Cẩm cản lại, Dạ Mặc Nhiễm cười cười nói với Phương Cẩm.

“Em không uống, vậy anh thay em uống, em sẽ hôn anh một cái xem như em đã uống”.

Phương Cẩm một ngụm uống xong ly rượu, Dạ Mặc Nhiễm tiến lên hôn anh, hai người giống như mãnh thú đây đưa cùng nhau, Phương Cẩm ôm lấy Dạ Mặc Nhiễm chạy lên lầu, đặt Dạ Mặc Nhiễm lên giường.

“Mặc kệ xảy ra chuyện gì anh vẫn sẽ cùng em”.

Dạ Mặc Nhiễm gật đầu “Em biết, em biết anh sẽ luôn ở bên cạnh anh, cho nên em không sợ, một chút cũng không sợ, Cẩm, em đã nói rồi, chúng ta nhất định phải cùng nhau sống thật lâu, đã nói thì nhất định phải giữ lời”.

“Ừ, nhất định giữ lời”.

Dạ Mặc Nhiễm tại lúc cao trào khóc hô to tên Phương Cẩm “Cẩm, em yêu anh, rất yêu anh, dựa vào cái gì a~, anh cái gì cũng không tổ bằng em, dựa vào cái gì lại làm cho me yêu anh như vậy, em sao có thể yêu anh nhiều như vậy, em sao có thể yêu anh nhiều như vậy, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì”.

Dạ Mặc Nhiễm ôm lấy thắt lưng Phương Cẩm “Anh yêu em không?”.

“Anh yêu em”.

“Nói lại lần nữa”.

“Anh yêu em”.

“Nói lại lần nữa”.

“Anh yêu em”.

“Nói lại lần nữa”.

“Anh yêu em”.

Thế giới im lặng, Dạ Mặc Nhiễm nằm ở trên giường nhìn Phương Cẩm ngủ, rõ ràng gương mặt không quá tuần tú, nhưng sao lại làm cho người ta luyến tiếc rời đi đến như vậy. thật sự rất luyến tiếc. Dạ Mặc Nhiễm cuối đầu hôn mỗi Phương Cẩm rất lâu cũng không muốn buông ra.

“Anh nói xem, sao em lại luyến tiếc anh như vậy”.

Nói xong Dạ Mặc Nhiễm cười, một giọt lệ dừng bên khóe môi Phương Cẩm, Dạ Mặc Nhiễm đang khóc lại đối với anh nở nụ cười “Hẹn gặp lại, Cẩm của em, em yêu anh”.

Dạ Mặc Nhiễm đi rồi, trong lúc mọi người trong biệt thự còn đang ngủ say đã đi rồi, Dạ Mặc Nhiễm lái xe đến rừng cây nhỏ, ngẩng đầu lên nhìn mặt trời còn đang âm u, cảnh tượng đã từng thấy trong mộng lại lặp lại lần nữa, thành thị đổ nát, tất cả đều im lặng giống như một vùng đất chết.

Nhật thực duy trì hơn mười hai tiếng cả con người và tang thi đều lâm vào ngủ say, ít hôm nữa mọi việc sẽ kết thúc, hoặc là thế giới mãi mãi chìm trong bóng tối, hoặc là thế giới được lần nữa đón ánh mặt trời. Dạ Mặc Nhiễm đi vào khu rừng nhỏ, chung quanh đều là một màu tối tăm, không hiểu sao giờ phút này cậu lại thấy thật bình tĩnh. Dạ Mặc Nhiễm đi từng bước vào nơi sâu nhất của hắc ám, không có sợ hãi cũng không có không cam lòng, cậu bình tĩnh đến không có một tia biểu tình, mọi thứ đều giống như trong mộng vậy chỉ khác là giờ phút này cậu rất kiên định. Nếu như lần này cậu không thay đổi được gì thì Phương Cẩm sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại nữa, cậu cũng sẽ không sống một mình. Cho dù không biết kết cục là gì, nhưng vì Phương Cẩm cậu bằng lòng chết thêm một lần nữa.

Thế giới ngày càng rơi vào đêm tối, Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy mình như đang từng bước đi vào địa ngục, ở chỗ sâu nhất trong rừng cây bỗng nhiên xuất hiện một cái cửa, Dạ Mặc Nhiễm đứng ở cửa quay đầu lại nhìn về phía sau. Cậu đang nhìn về nơi xa xa, nơi mà cả mắt cậu cũng không thể nhìn thấy, cậu biết Phương Cẩm vẫn luôn ở bên cạnh cậu, trên mặt lộ ra một nụ cười thản nhiên, cậu chậm rãi đi vào cửa không oán không hối. Ở một biệt thự cách đó rất xa nơi Phương Cẩm đang ngủ say khóe mắt anh có giọt lệ đang lặng lẽ chảy xuống. Cửa vào sau khi bị phong bế, hắc ám chậm rãi tán đi, trái đất lần nữa lại được ánh mặt trời chiếu sáng. Thực vật lần nữa lại sinh sôi nảy nở, chim chóc bay lượn, thậm chí trong rừng còn có một chú thỏ xám tung tăng chạy nhảy. Mọi người bắt đầu một ngày sinh hoạt làm việc, một số thành phần trí thức đã bước vào thang máy, một số vẫn còn chạy theo xe buýt, bên đường quán cà phê hương thơm tỏa ra thoang thoảng làm người ta thật muốn uống một ngụm. Bên ngoài trường học trẻ em đi học đông đúc. Trong chợ kẻ bán người mua thanh âm cò kè mặc cả vang lên không dứt. Tất cả đều được trở về quỹ đạo ban đầu.

_____ta là dấu gạch báo hết 1 chương_____

Ngạn Ngạn: Thỉnh mọi người tìm bất kể đã chê kết cục của ta không tốt, người đó rõ ràng vẫn chưa xem hết kết cục, Dạ Mặc Nhiễm tuy có dị năng rất mạnh nhưng cũng không làm ra chuyện gì kinh thế hãi tục, có lẽ mọi người sẽ cho là như vậy quá lãng phí, nhưng ta thích một Dạ Mặc Nhiễm như vậy, luôn ích kỷ và chỉ sống vì Phương Cẩm, từ sau khi trọng sinh mọi việc làm của Dạ Mặc Nhiễm đều vì Phương Cẩm, tình yêu của bọn họ cũng bắt đầu từ đây, ta sẽ nhanh viết kết thúc, thỉnh chờ

Ngẫu Hồ bệnh goy *nhún vai*...tiến trình sẽ khá chậm thỉnh tha thứ Hồ ...*cẩn khăn*

147. Chương 147: Cầu Bao Dưỡng

Ở ngã tư đường của thành phố B đang treo đầy áp phích của buổi biểu diễn của vương tử dương cầm, một nam nhân ngồi trong chiếc xe màu đen kêu thuộc hạ xé tờ áp phích xuống, cầm trong tay lạnh lùng nhìn chăm chăm không có một tia cảm xúc.

Trong hội trường diễn tấu, một nam nhân mặc lễ phục trắng tào nhã đang thông dong tiêu sái bước đến ngồi xuống bên chiếc đàn dương cầm, âm thanh thứ nhất vang lên sau tiếng vỗ tay vang dội. Có người tán dương nói vương tử dương cầm tài nghệ lại tăng thêm một bậc, bởi vì không hẳn là chỉ có kỹ xảo mà còn là nồng nàn tình cảm, có người khác lại nói tính tình của vương tử dương cầm lại ôn nhu hơn một ít, nhưng

lại càng tạo thêm cảm giác cao không thể với, làm người ta chỉ dám nhìn chứ không dám tới gần. Sau từng tràn lại từng tràn tiếng vỗ tay ngày càng vang dội, buổi diễn tấu đã hoàn mỹ kết thúc.

Trong hội trường có một người nam nhân vẫn đứng nhìn chăm chú vào nơi người kia vừa ngồi diễn tấu rất lâu rất lâu sau mới đứng lên rời đi. Vừa lên xe thì ở nhà đã có người gọi điện thoại lại báo nói có người nhảy vào nhà, ánh mắt người nam nhân nhất thời nhíu lại tỏa ra tràn ngập nguy hiểm, đưa mắt nhìn thấy một chiếc xe vẫn còn ở trong bãi đỗ lúc này mới lái xe rời đi. Trong nhà quả nhiên là đèn đuốc sáng trưng, không có sự cho phép của mình ai dám to gan đi vào nhà của mình. Xem ra là có người muốn khiêu chiến với uy tín của lão đại như anh rồi, nam nhân lộ ra một tia hưng phấn, quả nhiên sống an ổn quá lâu thật hy vọng có một số việc có chút khiêu chiến.

Mở cửa ra Tá Thỉ và Hồ Tử đều đã có mặt, các anh em khác đang đứng phía sau “Người đâu?”.

Trong thanh âm của Phương Cẩm lộ ra sát khí, Tá Thỉ và Hồ Tử không tự giác rụt cổ lại “Ồ phía trên”.

Phương Cẩm nháy mắt đen mặt, đã vào nhà của mình còn dám xâm phạm nơi riêng tư của mình, tên này đúng là muốn chết mà. Phương Cẩm vươn tay về phía Tá Thỉ.

“Anh Cẩm, anh muốn làm gì?”.

Phương Cẩm hí mắt nhìn Tá Thỉ “Súng”.

Tá Thỉ đáp ứng “Anh Cẩm, có lẽ không cần dùng tới súng đâu”.

Phương Cẩm đi qua trực tiếp lấy súng của Tá Thỉ, đi từng bước một tiêu sái lên lầu. Nhìn thấy trên giường có người nằm liền trực tiếp mở đèn rồi đi đến bên cạnh giường, chờ khi đến gần giường Phương Cẩm liền ngậy ngấn cả người, súng không tự giác đưa ra xa một chút, đúng là không cần dùng tới súng. Dạ Mặc Nhiễm nghiêng người xoa xoa mắt.

“Cẩm, anh đã về”.

Ngồi dậy duỗi lưng ra “Một muốn chết, sau này em sẽ không đi biểu diễn nữa, đúng là muốn lấy mạng người ta mà”

Phương Cẩm chỉ biết đứng bên cạnh giường nhìn cậu không nói lời nào, Dạ Mặc Nhiễm đứng lên, Phương Cẩm liền lập tức đề phòng nhìn cậu, Dạ Mặc Nhiễm cười cười đột nhiên ôm lấy Phương Cẩm, Phương Cẩm toàn thân cứng đờ nhưng cũng không đẩy Dạ Mặc Nhiễm ra, Dạ Mặc Nhiễm tựa đầu lên vai Phương Cẩm cọ a~ cọ.

“Em không có nhà để về anh giữ em lại được không, em không muốn làm việc nữa kiếm tiền thật vất vả, anh nuôi em được không”.

Phương Cẩm nhíu mày vẫn như trước không nói lời nào, Dạ Mặc Nhiễm cười nhẹ “Đầu gối”.

Nói xong kề sát lại hôn môi Phương Cẩm, kiếp này hẳn là cậu và anh có thể cùng một chỗ, sống thật lâu thật lâu đi.

Dạ Mặc Nhiễm duỗi lưng mở điện thoại ra, trong điện thoại đều là cuộc gọi nhỡ và tin nhắn. đóng điện thoại lại cúi xuống nhìn người đang loay hoay chuẩn bị bữa sáng trong nhà bếp.

“Cẩm, giường một người ngủ không thoải mái chút nào, hôm nay chúng ta đi mua giường đôi đi, lâu hai em muốn trang trí lại một chút, anh kêu đội trang trí lại đây đi em muốn trang trí theo kiểu em thích, như vậy ở mới thoải mái”.(*^ -^*)

Nhìn người bên dưới còn đang tập trung chuẩn bị bữa sáng, Dạ Mặc Nhiễm từ từ đi xuống lầu “Cẩm, anh có nghe thấy em nói gì không?”. (^)

Phương Cẩm đặt đồ ăn lên bàn, nhìn cậu một cái rồi tự ngồi xuống ăn phần của mình. Dạ Mặc Nhiễm bĩu môi, vẫn là Phương Cẩm trong mặt thể đáng yêu hơn, Phương Cẩm của hiện tại còn không chịu ủy cậu ăn (^)

Dạ Mặc Nhiễm nhếch môi, sau đó thu lại ý cười buồn bực ngồi nhìn dao nĩa. Phương Cẩm ăn xong bữa sáng ngẩn đầu nhìn cậu, Dạ Mặc Nhiễm gơ tay của mình lên.

“Tối hôm qua bị thương, cử động nhẹ cũng bị đau”.

Phương Cẩm bắt giắc nhú mảy lấy qua phần thức ăn của Dạ Mặc Nhiễm, cắt phần trứng cùng thịt xông khói thành từng miếng nhỏ sau đó lại đưa đến trước mặt cậu. Dạ Mặc Nhiễm vẫn lắc đầu

“Nhắc tay không nổi, đau quá” ()

Phương Cẩm dùng ánh mắt đề phòng nhìn Dạ Mặc Nhiễm, giống như đang tự hỏi xem có phải là cậu đang muốn đùa giỡn anh không, cuối cùng vẫn không đành lòng để cậu bị đói, anh cầm lấy đĩa thức ăn từng miếng từng miếng ụ cậu ăn. Dạ Mặc Nhiễm vừa ăn vừa cười.

“Cẩm, em không thể đánh đàn nữa, cho nên em không thể kiếm được tiền, nếu không thể kiếm tiền thì em sẽ bị chết đói, dù sao anh cũng giỏi kiếm tiền như vậy hay là anh dưỡng em đi, em để cho anh bao dưỡng”.

Tay đang cầm đĩa thức ăn của Phương Cẩm cứng đờ, nhưng vẫn tiếp tục trầm mặc ụ thức ăn cho cậu. Uy Dạ Mặc Nhiễm ăn sáng xong Phương Cẩm mới đi ra ngoài, trước khi ra ngoài anh quay lại nhìn Dạ Mặc Nhiễm một chút, nhưng cái gì cũng chưa nói tiêu sái rời đi. Giữa trưa thuộc hạ gọi tới nói trong biệt thự không có ai, Phương Cẩm không chút thay đổi, gương mặt lại càng lạnh lẽo hơn khiến người ta nhìn không ra mắt mát trong lòng anh. Phương Cẩm vẫn tiếp tục làm việc như bình thường, quả nhiên là cậu chỉ muốn đùa giỡn với anh mà thôi.

Buổi tối Phương Cẩm bỏ qua thật nhiều lời mời ăn tối để về nhà sớm, anh chỉ muốn có thể ở qua nơi cậu từng ở để được cảm nhận thêm hơi thở của cậu nhiều hơn một chút, vừa mở cửa liền thấy Dạ Mặc Nhiễm từ sofa đứng dậy.

“Cuối cùng anh cũng về, anh muốn để em đói chết sao?”. (^)

Phương Cẩm sắc mặt hơi thay đổi một chút, cậu vẫn còn chưa chơi đùa đủ sao, vậy để cậu tiếp tục chơi đùa là được rồi. Phương Cẩm xoay người đi vào phòng bếp nấu cơm, Dạ Mặc Nhiễm đi theo phía sau ôm lấy lưng anh.

“Cẩm, em bán phòng ở của em rồi, hợp đồng của em với công ty tháng sau hết hạn, em không muốn tiếp tục ký nữa, còn có anh ngày mai đi với em về nhà ăn cơm, hai người cậu của em muốn gặp anh”.

Phương Cẩm nhú mảy nhưng vẫn không nói gì, anh không biết cậu muốn làm cái gì, nhưng nếu có thể ở cùng với cậu nhiều thêm một chút, cho dù bị cậu đùa giỡn cũng không sao. Dạ Mặc Nhiễm hôn mặt Phương Cẩm.

“Anh mau nấu cơm đi, em đói muốn chết rồi”.

Nói xong cậu xoa xoa bụng đi ra ngoài, động tác trong tay Phương Cẩm nhanh hơn, trong lòng lại dâng lên ảo não, vì sao lúc tan ca lại cùng Hoa Cường tranh giành một dự án làm lãng phí nhiều thời gian như vậy. —

_____tiểu kịch trường_____

Lý Nhã Hi “Oa

hỏa cầu, là hỏa cầu, tiểu Võ cậu chắc chắn sẽ tiết kiệm được rất nhiều tiền điện, tiền than, tiểu Võ cậu có thể dẫn tôi theo cùng cậu sống một chỗ được không, tôi có không gian nha, có thể gia nhập dị năng đoàn của các cậu, theo các cậu giết tang thi được không?...”

Phong tiểu công lần theo hương vị tìm được đến chỗ này, vừa nghe Lý Nhã Hi nói liền đen mặt “Nhã Hi cậu đi nhầm phòng rồi, theo tôi về nhà”. Lý Nhã Hi bị Phong tiểu công khiến trên vai nhưng vẫn tiểu tục hô to “Ôi chào ôi chào, cho tôi gia nhập đội của các cậu đi, trong không gian của tôi còn có tiểu cầu a~, nè nè nè, Phong Tử Hạo, tôi muốn đi giết tang thi”.

Tá Thi và tiểu Võ “Bọn họ là ai vậy????????????”.

Ngẫu Hồ nằm ngoác ngoài trên giường gần một tuần mà chưa đỡ, hôm nay onl 1 chút không edit nhiều đc, Hồ thật khổ tâm, cầu hoa...cầu ôm...cầu hôn...*khóc lóc*

148. Chương 148: Em Muốn...

Sau khi ăn cơm Dạ Mặc Nhiễm kéo Phương Cẩm đi lên lầu, Phương Cẩm thật căng thẳng nhưng vẫn tùy ý cậu lôi kéo. Lên lầu Dạ Mặc Nhiễm đi đến bên giường nằm xuống.

“Cẩm, cái giường này là do em chọn, đủ lớn đi, hai chúng ta ở trên giường này lăn qua lăn lại đều đủ”. ()

Phương Cẩm nhìn thoáng qua người đang nằm ở trên giường lăn qua lăn lại, cho dù người này khiến cho người khác như bị đuôi mù khi nhìn, nhưng Phương Cẩm vẫn bắt buộc bản thân phải quay về làm việc. Cậu đã nói sau này không muốn đi biểu diễn cũng không muốn đi làm việc, mặc kệ cậu nói là thật hay giả, mình cố gắng kiếm nhiều tiền hơn là được. Dạ Mặc Nhiễm tựa vào thành giường nhìn bộ dáng Phương Cẩm lúc làm việc, đột nhiên cảm thấy nam nhân lúc tập trung làm việc là có mị lực nhất. Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên thấy buồn ngủ, Nhìn về phía Phương Cẩm vẫn làm việc giống như pho tượng, cậu hơi hơi nhú mi.

“Cẩm”.

Kêu Phương Cẩm một tiếng lại ngoắc ngoắc ngón tay. Phương Cẩm cau mày đề phòng nhìn cậu vẫn không nhúc nhích. Dạ Mặc Nhiễm híp mắt lại.

“Lại đây”.

Phương Cẩm ngồi trong chốc lát sau đó vẫn đứng lên đi về phía cậu, đến cách giường vài bước chân mới dừng lại tiếp tục nhìn cậu. Dạ Mặc Nhiễm nhẹ nhàng cười, Dạ Mặc Nhiễm ngồi dậy vươn tay về phía Phương Cẩm kéo anh ngã xuống giường, cậu lập tức xoay người ngồi lên người Phương Cẩm, từ trên cao nhìn xuống anh.

“Anh có biết bây giờ em muốn làm gì hay không?”.

Phương Cẩm cau mày nhìn cậu, đề phòng trong mắt anh càng ngày càng nặng, Phương Cẩm híp mắt trông tràn đầy nguy hiểm. Dạ Mặc Nhiễm cười hì hì cuối đầu hôn Phương Cẩm, cậu một tay tự cởi quần áo của mình, một tay cởi quần của Phương Cẩm.

“Em muốn cùng anh làm tình”.

Phương Cẩm đẩy cậu ra, đứng lên lạnh lùng nhìn cậu. Dạ Mặc Nhiễm khước môi khê cong lên “Phương Cẩm, anh nên biết điều, ngoan ngoãn hợp tác một chút, nếu không bây giờ anh có kêu tới vỡ cổ họng cũng không có ai tới cứu anh đâu”.

“Cậu muốn làm gì”.

Dạ Mặc Nhiễm mỉm cười cúi đầu hôn anh một cái “Từ hôm qua tới hôm nay đây là câu đầu tiên anh nói với em đó, em nói em muốn cùng anh một chỗ, bỏ anh bao dưỡng”.

Sau đó Dạ Mặc Nhiễm đẩy Phương Cẩm ngã xuống, rất nhanh cởi quần áo “Cẩm, anh xem, thân thể của anh vẫn thành thật hơn”.

Ngón tay Dạ Mặc Nhiễm nhẹ vẽ lên ngực Phương Cẩm, nhìn thấy nơi nào đó của Phương Cẩm hình dạng càng ngày càng rõ ràng, Dạ Mặc Nhiễm cười càng thêm tà ác.

“Anh đi theo em đi, em sẽ hảo hảo thương anh”.(¬_¬)

Phương Cẩm nghiêng người đem Dạ Mặc Nhiễm đặt lên giường, dùng chân quấn lấy cậu.

“Không”.

Dạ Mặc Nhiễm nhú mi “Anh dám nói lại lần nữa không”. (_)

“Không”.

Dạ Mặc Nhiễm lập tức ngồi dậy đẩy anh ngã lên giường, sau đó ngồi lên người anh “Không phải do anh quyết định muốn hay không”.

Phương Cẩm nắm lấy tay Dạ Mặc Nhiễm ngăn cản lại động tác của cậu, Dạ Mặc Nhiễm nhú mày kêu đau một tiếng, Phương Cẩm lập tức buông tay cậu ra, Dạ Mặc Nhiễm liếc Phương Cẩm một cái.

“Em đã nói là tay em bị thương rồi, anh còn dùng sức mạnh như vậy để nắm em, nếu bây giờ em đánh nhau với anh thì em làm sao thắng anh nổi”.

Dạ Mặc Nhiễm vừa nói vừa xoa xoa cổ tay của mình “Hôm nay hoặc là anh đánh em không thể động đây, hoặc là anh phải chiều theo ý em, không có lựa chọn thứ ba đâu” (_)

Dạ Mặc Nhiễm cười cợt sạch sẽ hết đồ của Phương Cẩm, Phương Cẩm sợ sẽ làm Dạ Mặc Nhiễm bị thương nên cũng nằm yên không dám ra sức phản kháng, nghĩ đến người phía trên là cậu, quên đi, nằm yên để cho cậu chơi đùa đủ là được. Nhìn thấy Phương Cẩm rốt cục cũng nằm yên thuận theo mình, trong lòng Dạ Mặc Nhiễm không khỏi buồn cười. Bọn họ cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện, tính tình Phương Cẩm như thế nào cậu còn chưa rõ sao, Dạ Mặc Nhiễm chậm rãi cúi người xuống chậm rãi kề liếm lại cắn, chung quanh đốt lửa trên người Phương Cẩm. Ngay lúc Phương Cẩm sắp bị dục vọng thiêu đốt, Dạ Mặc Nhiễm đột nhiên thay đổi tư thế, để một lọ tinh dầu vào tay Phương Cẩm.

“Em mệt rồi, tiếp theo anh hầu hạ em đi, nếu làm em thoải mái sẽ có thưởng, nếu anh dám làm em đau, em sẽ lột da của anh”. (^)

Phương Cẩm cầm thứ đồ trong tay lại nhìn về phía Dạ Mặc Nhiễm vẻ mặt có chút không dám xác định. Dạ Mặc Nhiễm hôn môi Phương Cẩm đưa lưỡi vào trong đảo quanh một vòng.

“Chính là lấy thứ này đổ vào nơi nào đó, sau đó đem cái kia của anh để tới chỗ đó, có thể hay không? ần?”.

Chữ cuối cùng mang chút uyển chuyển cùng rên rỉ, đầu Phương Cẩm oanh một tiếng, mạch máu từng chút dâng lên, trái tim mãnh liệt đập loạn. Dạ Mặc Nhiễm lần nữa nằm xuống, nâng chân lên để lên cổ Phương Cẩm.

“Còn ngốc ở đó làm gì, đây là lần đầu tiên của em, anh ôn nhu một chút” (^)

Bây giờ quả thật là lần đầu tiên, Phương Cẩm nghi hoặc nhìn cậu, nửa ngày mới lấy tinh dầu từ từ bôi vào phía sau của cậu, Dạ Mặc Nhiễm theo bản năng dùng sức hút lấy, cho dù là ngón tay mà thôi, Phương Cẩm cũng cảm giác được giống như đang ở trên mây, trong nháy mắt làm cho lý trí Phương Cẩm sắp hỏng mất. Nhìn người dưới thân Phương Cẩm tiếp tục thăm dò cho thêm ngón thứ hai vào, Dạ Mặc Nhiễm từ đầu đến cuối đều nhìn anh cười, không có biểu hiện không khỏe chút nào. Khi toàn bộ khai thác xong Dạ Mặc Nhiễm vận vẹo một chút.

“Cẩm, nhanh lên, em sắp bị anh làm buồn ngủ rồi nè”.

Đôi mắt Phương Cẩm phát ra ngọn sóng thâm trầm làm người ta khiếp đảm, giống như mãng xà có thể cắn nuốt mãnh thú đầy tính nguy hiểm. Không như trong thời mạt thể chỉ làm một lần, hiện tại Phương Cẩm không cần bận tâm về thân thể của cậu nên hai người lao động cần cù thập phần tận tụy. Cuối cùng Dạ Mặc Nhiễm mệt mỏi nhẹ nhàng tựa vào lòng Phương Cẩm mà ngủ đi, Phương Cẩm nhìn gương mặt ngủ say của cậu, trong lòng nảy lên trăm ngàn tư vị khó nói hết thành lời, tuy rằng không biết vì sao Dạ Mặc Nhiễm lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh anh như vậy, không biết cậu rốt cục muốn làm cái gì, bất quá chuyện đó cũng không quan trọng, cậu muốn cái gì, anh có thể toàn bộ đưa cho cậu

Ngẫu Hồ hôm nay mãn hai chương thôi, nếu ngày mai đỡ hơn chút sẽ mãn típ

149. Chương 149: Cõi Chờ Em Hồng Hạnh Xuất Tường

Dạ Mặc Nhiễm ngồi trong quán cà phê đối diện với Kha Dịch Ân “Dạ, sự nghiệp nghệ thuật của cậu đang như ánh mặt trời buổi trưa, cậu rốt cục đang suy nghĩ cái gì?”.

Dạ Mặc Nhiễm cười nhẹ, cậu nhớ có lần cậu đi ngang qua khu A thấy Kha Dịch Ân đang làm khuôn vác cho chính phủ, nhìn thấy hần quần áo rách nát đang cố gắng khuôn vác lúc ấy Dạ Mặc Nhiễm thấy hần trông thật đáng thương, nhưng cậu vẫn tiêu sái quay đi, Kha Dịch Ân hiểu lầm cậu như vậy, cậu không trách hần, nhưng người như vậy không thể lần nữa làm bạn.

“Tiền tôi đã kiếm đủ, bây giờ có ở không vẫn đủ tiêu xài cả đời, việc gì tôi lại phải làm việc vất vả như vậy nữa, anh đi đi, tôi không muốn tiếp tục ký hợp đồng nữa”. (_)

“Dạ, cậu là không muốn tiếp tục cùng công ty này tiếp tục ký hợp đồng hay là không muốn đánh đàn nữa”.

Dạ Mặc Nhiễm uống một ngụm cà phê “Tôi đánh đàn cũng chỉ là vì thấy hứng thú mà thôi, tôi không muốn kiếm tiền nữa, Dịch Ân, chúng ta hợp tác nhiều năm như vậy, tôi khi nào đã thay đổi quyết định của mình qua, anh đừng nói thêm nữa”.

Kha Dịch Ân vẫn đang cố gắng ra sức khuyên nhủ cậu thêm, không có Dạ Mặc Nhiễm hẳn sẽ không còn cây hái ra tiền nữa. Dạ Mặc Nhiễm cười khê “Hãy chăm sóc tốt cho Dư Vi, sau này nếu không có gì thì đừng đến tìm tôi”.

“Cậu có ý gì? Dạ, rốt cuộc cậu làm sao vậy? cậu và Dư Vi...”

“Có một số việc đừng cho là tôi không biết, nếu anh yêu cô ấy, thì đối xử với cô ấy tốt một chút, bây giờ tôi cũng đã tìm được hạnh phúc của mình, cho nên chúng ta cứ như vậy đi”.

Dạ Mặc Nhiễm kêu phục vụ tính tiền, Kha Dịch Ân liền giữ chặt cậu lại “Dạ, cậu đang muốn làm gì? từ bỏ sự nghiệp, cuộc sống của mình cũng không cần, rốt cục cậu muốn làm gì?”.

“Tôi làm gì cũng không liên quan tới anh, buông tay, tôi phải về”.

“Về? phòng ở cậu đã bán, cậu muốn về đâu? đã xảy ra chuyện gì? chúng ta có thể cùng nhau giải quyết a~”.

Dạ Mặc Nhiễm lấy di động ra “Anh ở gần đây sao? Ừm, lại đây đón em, nhanh lên”

Dạ Mặc Nhiễm tắt điện thoại nhìn về phía Kha Dịch Ân “Không có gì, tôi chúc anh sự nghiệp thành công sớm ôm mỹ nhân về nhà”.

Kha Dịch Ân vẫn cố đuổi theo Dạ Mặc Nhiễm hy vọng cậu có thể thay đổi chủ ý của mình, hơn nữa vừa rồi Dạ Mặc Nhiễm nói giống như muốn chia tay với Dư Vi. Lúc Phương Cẩm từ trên lý túc xá đi xuống, liền nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm cùng người đại diện đang dây dưa với nhau, ba bước còn hai bước đi tới đấy Kha Dịch Ân ra, lại kéo Dạ Mặc Nhiễm ra phía sau, Kha Dịch Ân nhíu mày nhìn Phương Cẩm.

“Cậu là ai? Dạ, là hộ vệ của cậu sao? cậu cần hộ vệ làm gì? chẳng lẽ cậu đã đụng chạm tới ai rồi sao?”.

Dạ Mặc Nhiễm cười ôm lấy cánh tay của Phương Cẩm cọ a cọ “Không, anh ấy là người yêu của tôi, cũng là thù địch của tôi”.

Dạ Mặc Nhiễm kéo Phương Cẩm “Cẩm, chúng ta đi, bên kia mở một nhà hàng mới, nhìn phong cách cũng khá tiêu chuẩn, chúng ta đi ăn thử xem sao, em thích ăn mì, sau này anh phải học thật giỏi để nấu cho em ăn”.

Hai người nắm tay nhau vừa đi vừa nói chuyện, bất quá là một cái đầu gối được một người liên tục xoay quanh, lại không ngừng cố gắng nhớ những lời người đó nói.

Dạ Mặc Nhiễm đem lầu hai của Phương Cẩm trang trí đầy những thứ mình thích, dựa theo phong cách mình thích mà thiết kế không gian này, giống như lúc sống ở mặt thể, Dạ Mặc Nhiễm trải một tấm thảm thật dày ở bên cạnh cửa sổ, một cây đàn dương cầm, một cái xích đu, phòng tắm được xây bằng thủy tinh, bồn tắm lớn có thể chứa được khoảng bốn người có cả tác dụng mát xa.

Phương Cẩm dời tất cả việc làm trong một tuần để về nhà chỉ vì cậu nói muốn trang trí nhà cửa, Dạ Mặc Nhiễm càng xem càng cảm thấy hài lòng, thân thể cường tráng, sức khỏe tốt, còn có thể chịu cực khổ, đúng là một tình nhân hoàn mỹ. Càng nhìn tâm càng động, liền chạy qua kéo lấy Phương Cẩm hung hăng hôn một cái mới vừa lòng chặc lưỡi nói.

“Ngoan ngoãn cố gắng làm việc, tối cho anh ăn cơm” “

Phương Cẩm tâm viên ý mãn, anh biết Dạ Mặc Nhiễm nói cho ăn cơm chính là chỉ việc vận động trên giường. Hiện tại anh cũng chưa tìm ra được nguyên nhân làm cho Dạ Mặc Nhiễm thay đổi lớn như vậy, mặc kệ cậu có âm mưu dương mưu gì, anh cùng lắm thì chỉ có một cái mạng thôi, cậu vui vẻ là tốt rồi.

Dạ Mặc Nhiễm nằm trên giường, cậu cố ý cho người đặt mua ở nước ngoài về thảm tơ tằm nằm lên thật thoải mái. Nhìn thấy Phương Cẩm đang vui đùa phần đầu làm việc.

“Cẩm, em thật tích cực vậy mà anh cũng không chịu ở cạnh em, coi chừng em hồng hạnh xuất tường” (^)

Phương Cẩm khoé mắt khẽ nhìn qua nhưng vẫn tiếp tục làm việc, Dạ Mặc Nhiễm hí mắt nói “Lại đây”.

Phương Cẩm ngẩn đầu nhìn cậu một lúc, mới chậm rãi đi về phía cậu. Dạ Mặc Nhiễm vươn tay kéo Phương Cẩm ngã lên giường.

“Anh không thêm quan tâm em, Cẩm, anh càng ngày càng không thương em, cũng không biết an ủi lúc em thấy tịch mịch, anh coi chừng đó...” (^)

Phương Cẩm vẫn còn đang thật sự tự hỏi về lời nói của Dạ Mặc Nhiễm, khoảng thời gian trước Dạ Mặc Nhiễm muốn đi xem gấu mèo, anh đã bỏ qua dự án hợp tác trị giá năm triệu để cùng cậu đi xem gấu mèo, sau Dạ Mặc Nhiễm lại thích chơi trò thám hiểm, anh đã bỏ ra tiền dành dụm hai ba mươi năm để đi cùng cậu.

Dạ Mặc Nhiễm nói không thích ra ngoài liền thật sự không ra ngoài, cũng không thích cho người khác vào nhà, hiện tại nơi này chính là cấm địa. Anh cũng không để cho người khác tới đây, ngay cả Tá Thỉ và Hồ Tử anh cũng không cho tới đây, có phải tại như vậy nên cậu mới cảm thấy tịch mịch hay không?

Dạ Mặc Nhiễm nâng đầu Phương Cẩm lên cho anh nhìn thấy mình “Anh đang nghĩ chuyện gì?”.

“Em”.

Phương Cẩm thốt ra Dạ Mặc Nhiễm nhìn anh cười cười cắn miệng anh một cái lại hung hăng hôn một ngụm “Thật ngoan, chúng ta làm vận động một chút đi”.

Không đợi anh trả lời Dạ Mặc Nhiễm liền cởi đồ anh ra bắt đầu chăm ngòi, khi Dạ Mặc Nhiễm phát ra tiếng rên rĩ Phương Cẩm cảm thấy Dạ Mặc Nhiễm nói tịch mịch chắc là muốn anh cùng cậu làm tình mà thôi.

_____ta là dấu gạch cho biết hết một chương_____

150. Chương 150: Ngoại Trừ Anh Ra Em Cái Gì Cũng Không Cần

Sau khi Phương Cẩm rời khỏi không lâu bệnh đau dạ dày của Dạ Mặc Nhiễm lại tái phát, cậu tự uống hai viên thuốc nhưng cũng không thấy đỡ hơn, khi Phương Cẩm nhận được điện thoại của cậu thì anh đang ở trên đường cao tốc, nghe cậu nói dạ dày của cậu bị đau trán anh khẽ nhíu lại lập tức quay về.

Dạ Mặc Nhiễm nằm trên giường, quần áo ướt mồ hôi, Phương Cẩm trực tiếp bế Dạ Mặc Nhiễm lên trực tiếp vào bệnh viện, Dạ Mặc Nhiễm nói không muốn ở trong bệnh viện nên chích thuốc xong Phương Cẩm liền mang cậu về nhà.

Dạ Mặc Nhiễm hữu khí vô lực nằm trên giường không muốn ăn gì cả, Phương Cẩm lập tức làm nóng đồ ăn để khi nào cậu đói bụng sẽ có, Phương Cẩm ở bên cạnh chăm sóc cậu suốt một ngày một đêm, cũng chưa ăn cái gì, Dạ Mặc Nhiễm ăn một ít Phương Cẩm sẽ ăn phần còn lại sau đó đi nấu món khác để sẵn cho cậu.

Dạ Mặc Nhiễm đau dạ dày sẽ không nói chuyện, Phương Cẩm cũng không chủ động nói chuyện, cho dù Dạ Mặc Nhiễm chỉ là nhíu mi một chút trán Phương Cẩm cũng sẽ nhíu chặt lại với nhau. Dạ Mặc Nhiễm nhìn người đang ngồi bên giường, tay để lên bụng của mình, túi giữ ấm hoặc là quá nóng hoặc là quá mau lạnh đi nên bàn tay Phương Cẩm vẫn là tốt nhất, Phương Cẩm vẫn giữ nguyên tư thế như vậy, cho dù tư thế này làm cho anh nhứt mỗi thì anh vẫn không hề động đậy một chút.

Dạ Mặc Nhiễm biết tư thế của Phương Cẩm không thoải mái nên kéo anh nằm xuống, Phương Cẩm để cậu gối đầu lên một cánh tay của mình, cánh tay còn lại vẫn tiếp tục làm ấm cho cậu. Dạ Mặc Nhiễm vừa ngủ được một lúc thì tiếng chuông cửa liên tục vang lên đánh thức. Phương Cẩm hí mắt lại, nhẹ nhàng lấy tay ra để đi xuống mở cửa. Người tới không ai khác chính là Dạ Lễ, cha của Dạ Mặc Nhiễm.

Phương Cẩm không nói gì nghiêng người cho ông đi vào “Tiểu Nhiễm đâu? nó ở đâu?”.

“Em ấy không khỏe, đang nghỉ ngơi”.

Phỏng chừng là hai chữ nghỉ ngơi làm cho Dạ Lễ tức giận “Gọi nó xuống đây”.

Phương Cẩm nhìn ông nhú mày hỏi “Tìm em ấy có chuyện gì?”.

“Liên quan gì đến cậu, nó ở trên đó sao?”.

Dạ Lễ vừa nói vừa chuẩn bị đi lên lầu, vừa lúc Dạ Mặc Nhiệm đang đứng ở trên lầu chuẩn bị đi xuống “tìm tôi có việc?”.

Dạ Lễ nhìn thấy Dạ Mặc Nhiệm liền thu liễm bớt khí thế vừa rồi khi dùng để nói chuyện với Phương Cẩm “Tiểu Nhiệm, con cùng công ty âm nhạc không ký hợp đồng nữa, sau này con không đánh đàn nữa phải không?”.

Dạ Mặc Nhiệm đi đến bên sofa kéo tay Phương Cẩm ngồi xuống “Em muốn uống nước”.

Phương Cẩm xoay người đi đến phòng bếp rót hai ly nước, Dạ Mặc Nhiệm uống hai ngụm làm cho cổ họng đang khát cảm thấy thư thái hơn một chút.

“Tôi không muốn bị người ta mua vé đi thăm”.

“Vậy tiểu Nhiệm, con về nhà với papa đi”.

Dạ Mặc Nhiệm nhú mi nhìn ông “Vì sao?”.

“Vì sao, vì sao, đó là nhà của con mà, bây giờ con không đi làm lại còn ở trong nhà của một thằng đàn ông khác, con có biết bây giờ bên ngoài lời đồn đang bay đầy trời hay không hả? nếu con không còn đi đánh đàn nữa thì về công ty của papa làm việc đi, dù sao sau này công ty cũng sẽ thuộc về con, con sớm tiếp nhận một chút cũng sẽ quen thuộc hơn”.

Dạ Mặc Nhiệm cười cười “Tôi khi nào thì nói tôi sẽ nhận cái công ty của ông, hơn nữa việc tôi đang ở đâu, bị đồn đãi như thế nào quan trọng lắm sao? hiện tại tôi sống rất tốt, có ăn có uống còn có người yêu tôi thương tôi, chỉ cần là anh ấy những chuyện khác đều không quan trọng, dù sao tôi cũng không ra khỏi cửa, cũng sẽ không nghe được mấy lời đồn nhảm đó”. (_)

“Còn hẳn thì sao?”. Dạ Lễ quay đầu lại nhìn Phương Cẩm.

Từ khi Dạ Mặc Nhiệm đến nhà Phương Cẩm ở những anh em quen biết Phương Cẩm lâu năm đều thấy mừng thay cho Phương Cẩm, bọn họ thật hy vọng cậu có thể ở nhà của anh mãi mãi không đi, để cho anh dưỡng cả đời, dù sao Phương Cẩm yêu thật quá đau khổ mà. Có một số người không hiểu được sự tình cũng xuất hiện một số lời đồn đãi nào là cao quý như dương cầm vương tử thì cuối cùng cũng giống như các ngôi sao để cho người khác bao dưỡng, những lời khó nghe cũng xuất hiện không ít chỉ là không bao giờ rơi tới tai Phương Cẩm, Tá Thi biết chỉ cần Phương Cẩm nghe được một chút xiu chuyện nói xấu Dạ Mặc Nhiệm thì người nói chắc chắn không thể sống trên đời này rồi, Dạ Mặc Nhiệm nhìn về phía Phương Cẩm.

“Anh ấy, ấy ấy thì làm sao? anh ấy đồng ý dưỡng tôi, anh ấy không quan tâm những gì người khác nói, cuộc sống là của hai người chúng tôi, liên quan gì đến các người”.

Dạ Lễ lập tức đứng lên “Tiểu Nhiệm, con còn nhỏ, có lẽ sẽ có một số chuyện khiến con cảm thấy mới mẻ vui vẻ, nhưng con cũng không thể vì cảm giác mới mẻ nhất thời mà hủy đi tương lai của mình, con nghe lời đi cùng papa về nhà”.

Dạ Mặc Nhiệm cười lạnh “Ông quan tâm tương lai của tôi hay là mặt mũi của ông? Cha mẹ luôn hy vọng cho con cái thứ gì? là con cái vui vẻ hay là vinh quang cho gia đình? nếu như là điều đầu tiên thì tôi hy vọng cho dù ông không tiếp nhận được chuyện của chúng tôi thì cũng đừng tới đây chia rẽ, chúng tôi yêu nhau cũng không e ngại bất cứ người nào, nếu là điều sau thì mời ông rời khỏi chỗ này, tôi không phải đồ vật để ông dùng khoe khoang, tôi có suy nghĩ về cuộc sống mà tôi muốn, cho dù ông vì chuyện này mà muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với tôi thì ông cứ tự nhiên, dù sao trong tương lai người sẽ ở bên cạnh tôi cả đời chính là Phương Cẩm không phải ông”.

Dạ Lễ mở to mắt không thể tin nhìn Dạ Mặc Nhiệm “Tiểu Nhiệm, sao con lại trở thành như vậy? có có biết bản thân mình đang nói cái gì hay không? con hiện tại khác gì với mấy tên côn đồ trên đường phố chứ”.

“Cái gì là côn đồ trên đường phố? cái gì là hào môn quý tộc? chẳng phải đều là người phải ăn và phải ngủ sao? sau này khi chết đi đều sẽ giống nhau thôi”.

Những câu cuối Dạ Mặc Nhiễm tuy nói ra có vẻ nhẹ nhàng nhưng làm cho tâm Phương Cẩm không hiểu sao lại thấy tê rần.

“Còn chuyện gì nữa không? nếu không thì tôi đi nghỉ ngơi đây”.

“Tiểu Nhiễm, đừng cố chấp như vậy, con với hần cùng một chỗ tuyệt đối không hạnh phúc, con không biết hần là xã hội đen hay sao”.

Dạ Mặc Nhiễm đau đầu xoa xoa trán “Cẩm, tiễn khách đi”.

Phương Cẩm đứng lên, mở cửa ra “Dạ tiên sinh, mời”.

Dạ Lễ nhìn Dạ Mặc Nhiễm cuối cùng đành bất đắc dĩ rời đi, Dạ Lễ vừa đi Dạ Mặc Nhiễm liền ngã lên sofa khó chịu nhíu mày, Phương Cẩm đi tới nâng cậu dậy để cậu tựa người vào mình.

“Đi chích”.

Dạ Mặc Nhiễm lắc đầu “Ôm em lên lầu đi, em mệt quá”.

Phương Cẩm lập tức bế cậu lên lầu, cho cậu uống mấy ngụm nước ấm, đỡ cậu nằm xuống giường nghỉ ngơi, Dạ Mặc Nhiễm kéo lấy tay anh.

“Ngủ với em một lát”.

Phương Cẩm cởi quần áo nằm xuống bên cạnh Dạ Mặc Nhiễm, cậu vẫn như vô số ban đêm cọ đến bên người anh, nằm ở trong lòng anh. Phương Cẩm khoác tay lên lưng Dạ Mặc Nhiễm, cậu hiện tại so với trước đây gầy hơn một chút. Tay kia lại cẩn thận nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Dạ Mặc Nhiễm, Dạ Mặc Nhiễm thở dài.

“Cẩm, em chỉ có anh”.

“Ừ”

Dạ Mặc Nhiễm nhẹ nhàng cười “Cẩm, em muốn nghe anh nói là anh yêu em”.

“Anh yêu em”.

“Mãi mãi?”.

“Mãi mãi”.

_____Ta vẫn chỉ là một dấu gạch_____

151. Chương 151: Chỉ Một Người Nhớ Có Chút Tịch Mịch

Phương Cẩm có một lô hàng bị niêm phong nên hiện tại thất bại rớt, có đôi khi bận tới buổi trưa cũng không thể trở về nên đành cho Tá Thi hoặc Hồ Tử chạy về nấu cơm, bọn họ là người Phương Cẩm có thể tin được trong những người được cho là biết nấu cơm. Hồ Tử tính tình trung hậu thật thà, không giống Tá Thi cá tính láu cá.

Dạ Mặc Nhiễm là người trong mộng của Phương Cẩm từ lúc còn nhỏ, là vị thần trong lòng của Phương Cẩm, cho nên Hồ Tử đối với cậu thật cẩn thận, còn cẩn thận hơn là đối với Phương Cẩm, mà tiểu Vưu là một thanh niên trẻ tuổi trước kia từng làm việc cho một khách sạn lớn, nên tay nghề nấu ăn cũng không tệ, hần vẫn cảm thấy Phương Cẩm là người rất trọng nghĩa khí, nhưng lại là một người thô kệch.

Tiểu Vưu cảm thấy Dạ Mặc Nhiễm giống như đồ thượng phẩm được để trong tủ kính cực kỳ quý giá, khác với bọn họ cho dù bọn họ bị vứt trên mặt đất bị giẫm tới giẫm lui cũng có thể tiếp tục đứng lên, nên từ trong bản năng sinh ra một loại cẩn thận sợ quá mức thô lỗ sẽ làm cho cậu bị vỡ.

Dạ Mặc Nhiễm thấy Phương Cẩm bận tới sứt đầu mẻ trán liền gọi điện thoại cho cậu út. Ngày hôm đó khi cậu mang Phương Cẩm về đã gọi điện thoại thông báo trước, bọn họ cũng biết Phương Cẩm, tuy đối với chuyện hai nam nhân ở cùng nhau không được tự nhiên lắm, nhưng nhiều hơn vẫn là chúc phúc cho cậu.

Dạ Mặc Nhiễm từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh không trọn vẹn, nên cần chính là sự che chở, cho nên chỉ cần người này toàn tâm toàn ý yêu thương cậu, luôn đứng ở phía trước che mưa chắn gió cho cậu, mới là người thích hợp với cậu nhất.

Phương Cẩm sau khi nghe được tin tức liền nghiêm mặt đi về nhà, nhìn thấy Dạ Mặc Nhiễm đang ngồi trên xích đu đọc sách, phần cảm giác yên tĩnh mà anh chưa từng có nháy mắt làm phần không yên trong lòng anh lắng đọng lại, Dạ Mặc Nhiễm nhìn thấy anh liền cười

“Hôm nay về sớm vậy. tối nay em muốn ăn mì ý”.

“Được”.

Dạ Mặc Nhiễm kéo anh lại “Lúc này sao mặt anh lại đen như vậy, giống như đang muốn tìm em tính sổ vậy”.

Phương Cẩm nhìn cậu cả nửa ngày mới nói “Anh có thể tự giải quyết được”.

Dạ Mặc Nhiễm cười gật đầu “Em biết, nhưng anh bận như vậy không có thời gian ở cạnh em”.

Phương Cẩm nhìn cậu nửa ngày sau đó mới xoay người đi xuống lầu nấu cơm, Dạ Mặc Nhiễm cười từ phía sau nhảy lên lưng của anh, Phương Cẩm vội vàng lấy tay đỡ cậu. Dạ Mặc Nhiễm cười hi hi

“Anh vừa công em vừa nấu cơm có thể rèn luyện thể lực a~, đỡ tốn công đi luyện tập nào là nhảy cọc gỗ, nào là leo núi đá, thật tiện lợi a~”.

Phương Cẩm không nói gì đi đến chỗ sofa thả cậu xuống, Dạ Mặc Nhiễm bắt mắt nhìn anh “Anh buổi tối thể lực không phải rất tốt sao, bây giờ kêu công em một chút liền sợ mệt”. (^)

Phương Cẩm không để ý cậu xoay vào phòng bếp nấu cơm, trước kia là buổi chiều cố gắng trở về, bây giờ là buổi trưa cũng cố gắng trở về. Dạ Mặc Nhiễm đối với cuộc sống hiện tại đang rất vừa lòng, bây giờ không có tang thi, không có thiếu thốn thức ăn, có điện còn có nước cuộc sống cứ như đang ở trên thiên đường. Lúc Dạ Mặc Nhiễm đi đến siêu thị mua đồ, đột nhiên nhớ đến cảm giác làm cướp ở mặt thể, đột nhiên nghe được một thanh âm quen thuộc. Vừa quay đầu liền nhìn thấy một đầu tóc màu hồng, bất chợt trong đầu cậu hiện lên hình ảnh Tá Thi cùng tiểu Võ đang cãi nhau, Dạ Mặc Nhiễm có một chút hỗn loạn cảm giác cứ như quay lại thời mặt thể.

Tiểu Võ giơ hai chai nước trong tay lên “Làm phiền, cho tôi tính tiền trước được không, tôi chỉ có hai chai nước thôi, các người nhiều đồ như vậy xem như mỗi bên bớt việc một chút đi”.

“Chỉ có cậu bớt việc thôi, một người tính trước hai người tính trước, bọn tôi hôm nay chắc không cần tính tiền luôn quá, nè tóc hồng có hiểu được cái gì là thứ tự có trước có sau không hả”.

Tiểu Võ la to “Nè anh là xã hội đen sao, cả người mặc toàn đồ đen, anh cho rằng mình là lão đại xã hội đen chắc”.

Dạ Mặc Nhiễm quay đầu lại thở dài “Nè Tá Thi, tôi lên xe ngồi chờ trước”.

Tiểu Võ quay đầu nhìn liền huyýt sao “không tệ nha”.

Tá Thi cản tầm mắt của tiểu Võ “Nè tên nhóc, mắt cậu nhìn chỗ nào vậy hả, thiếu gia của tôi là để cho cậu nhìn sao, cậu mà dám nhìn nữa tôi móc luôn hai mắt của cậu”.

“Nói anh là xã hội đen anh thật cho mình là xã hội đen sao, muốn đánh nhau a~,ai sợ ai đến đây đến đây, tôi cũng chẳng phải bị dọa lớn”.

Dạ Mặc Nhiễm đi được một đoạn vẫn nghe thấy tiếng hai người đó đang cãi nhau, thì ra chỉ một người nhớ cảm giác lại tịch mịch đến như vậy.

152. Chương 152: Ở Ngay Trên Lưng Anh

Dạ Mặc Nhiễm làm thật nhiều sandwich, những miếng sandwich có tiêu thì để bên trái, những miếng không có tiêu thì để bên phải, còn có thật nhiều hoa quả nữa. Sau khi tất cả đều đã chuẩn bị xong thì chạy lên lầu, kéo Phương Cẩm đang cố kiếm tiền đi ra ngoài.

“Hôm nay thời tiết thật tốt, chúng ta đi dã ngoại đi, em chuẩn bị sẵn thức ăn hết rồi” ()

Phương Cẩm ngẩn đầu nhìn cậu, thì ra cậu bận cả buổi ở bên dưới lầu là vì chuyện này, Phương Cẩm khép lại hồ sơ chỉ vừa xem một nửa lại, đi thay đồ lấy chìa khóa và ví tiền rồi đi xuống lầu, Dạ Mặc Nhiễm ôm túi thức ăn nhìn anh cười.

“Nhanh lên nhanh lên”. ()

Phương Cẩm mặt không chút thay đổi đi lấy xe, Dạ Mặc Nhiễm mở hướng dẫn ra chỗ đã chuẩn bị sẵn “Đi theo hướng dẫn đi, đi không được đánh anh”. (^)

Dạ Mặc Nhiễm tựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài “Cẩm, nếu như thế giới này bị hủy diệt thì làm sao đây?”.

Phương Cẩm không nói gì, Dạ Mặc Nhiễm quay đầu lại nhìn anh “Anh sẽ tìm được em trước khi thế giới hủy diệt, sau đó cùng em chết, đúng không?”.

Phương Cẩm vẫn không nói gì nhìn cậu, Dạ Mặc Nhiễm cười cười, thừa dịp đèn xanh đèn đỏ cấn cấn môi của anh “Đầu gối”.

Dạ Mặc Nhiễm chọn chỗ là một rừng cây nhỏ ít người, chung quanh cây cối tươi tốt, đường đi giẫm qua nhiều lá rụng, Phương Cẩm một tay cầm giỏ thức ăn, một tay để trong túi tiền, Dạ Mặc Nhiễm kéo tay Phương Cẩm chậm rãi đi.

“Cẩm, nếu trước kia có thể giống như vậy không cần lo lắng cũng không cần sợ hãi cùng anh đi tản bộ quả thật chính là vọng tưởng, nhưng mà bây giờ thật tốt, tất cả những giấc mơ đều có thể thực hiện được”.

Phương Cẩm quay đầu nhìn Dạ Mặc Nhiễm không hiểu lời cậu nói có ý gì. Dạ Mặc Nhiễm cười cười cũng không giải thích.

“Sau này chúng ta thường đi ra ngoài như vậy được không, giống như bây giờ vậy chậm rãi tản bộ, nghe mùi lá rụng, thật sự rất thoải mái”.

“Ừm”.

Dạ Mặc Nhiễm chọn một gốc cây, Phương Cẩm lấy khăn trải ra sau đó lấy thức ăn trong giỏ ra. Dạ Mặc Nhiễm cắn một ngụm sandwich mình làm vừa lòng gật gật đầu. Dạ Mặc Nhiễm cầm lấy cái sandwich có rất nhiều tiêu nhét vào miệng Phương Cẩm, Phương Cẩm ăn hai miếng sau đó để sandwich xuống, một tay lấy qua miếng sandwich của Dạ Mặc Nhiễm khi thấy bên trong không có tiêu mới yên tâm trả lại sandwich cho cậu.

Dạ Mặc Nhiễm cười cười tựa vào lòng Phương Cẩm “Quả nhiên là lừa được anh, ha ha ha...Cẩm, anh là đầu gối nhưng thật đáng yêu a~ ha ha ha...khụ khụ..”

Cười quá nhiều Dạ Mặc Nhiễm liền bị miếng sandwich trong miệng của mình chưa nuốt xong làm sặc, Phương Cẩm lấy chai nước cho Dạ Mặc Nhiễm uống mấy ngụm, nuốt xuống miếng sandwich trong miệng, lập tức đẩy Phương Cẩm ngã ra.

“Tại anh mà xém chút em bị sặc chết đó”.

Phương Cẩm đỡ lấy Dạ Mặc Nhiễm đang ở trên người của mình, Dạ Mặc Nhiễm cúi đầu cấn cấn lỗ tai của Phương Cẩm.

“Chúng ta làm vận động được không?”.

Phương Cẩm ánh mắt thay đổi, đỡ Dạ Mặc Nhiễm ngồi dậy rồi cầm lấy miếng sandwich tiếp tục ăn, Dạ Mặc Nhiễm tự cởi sạch chính mình sau đó ôm lấy anh

“Cẩm”.

Phương Cẩm cầm lấy áo khoác lại lên người cậu, thời tiết vẫn còn hơi lạnh rất dễ bị cảm, Dạ Mặc Nhiễm đưa tay vào trong áo của Phương Cẩm nhéo hai cái, hô hấp của Phương Cẩm khẽ thay đổi vội cầm lấy bàn tay đang làm chuyện xấu của Dạ Mặc Nhiễm.

“Đừng đùa nữa, nhanh ăn đi”.

“Được, em cho anh ăn” (^)

Phương Cẩm xoay mặt đi, cầm lấy trái cây cắn hai miếng, Dạ Mặc Nhiễm bĩu môi “Cẩm, anh bị bỏ đói bao lâu rồi, bàn mỹ thực lớn như em ở trước mặt mà anh cũng không thèm ăn”. (^)

Dạ Mặc Nhiễm lấy đồ ăn trong tay Phương Cẩm để sang một bên, một tay đè Phương Cẩm nằm xuống, một tay cõ dây lưng của Phương Cẩm.

“Anh ngoan ngoãn theo em đi, nơi này hoang tàn vắng vẻ không có ai đến cứu anh đâu, hắc hắc...”

Lúc Dạ Mặc Nhiễm hôn môi Phương Cẩm mới đột nhiên hiểu được, Phương Cẩm không phải đói, chỉ vì trong miệng có vị hạt tiêu thôi, Dạ Mặc Nhiễm cảm thấy thì ra hạnh phúc thật sự có thể tiến vào tràn ngập từng giây phút trong sinh mệnh.

Phương Cẩm ăn uống no đủ nhìn người đang ngủ say, gương mặt luôn lạnh băng giờ phút này xuất hiện vết rách, Dạ Mặc Nhiễm không được nhìn thấy Phương Cẩm của cậu nở nụ cười có bao nhiêu mê người, sau khi Dạ Mặc Nhiễm tỉnh ngủ lập tức nhảy lên lưng của Phương Cẩm.

“Công em về nhà”.

Phương Cẩm công Dạ Mặc Nhiễm chậm rãi đi đến bãi đỗ xe. Dạ Mặc Nhiễm tựa trên lưng Phương Cẩm trong tay cầm lá cây chơi đùa.

“Cẩm, ngày mai ngủ với em trễ hơn một chút được không, buổi sáng anh đi sớm như vậy làm hại em cũng thức sớm, sau đó em không ngủ lại được”.

“Được”.

“Cẩm, hôm qua em mở tủ ra thấy trong ngăn tủ có thật nhiều thư tình a~, là ai đưa cho anh? mau thành thật nói cho em biết, nếu không gia pháp hầu hạ” (^)

“Không phải”

“Cái gì không phải?”.

“Người khác đưa”.

“Vậy sao? vậy mấy cái đó là của ai?”.

“Của em”.

“Cái gì? của em? ai đưa cho em?”.

“Trước kia em tự viết”.

“Trước kia em viết anh giữ chúng làm gì?”.

“....”

“Nói a~”.

“....”

“em biết rồi, có phải anh muốn biết em viết thư tình cho ai sao đó đi trả thù người ta, có đúng không?”.

“....”

“Không đúng a~, số thư đó còn chưa được mở ra, chẳng lẽ là vì những lá thư đó do em viết nên anh mới tìm chúng rồi giữ lại?”.

“Ừ”.

“Hả? vì sao?”.

“....”

“Nói chuyện đi a~”.

“Không vì sao cả”.

“Vậy anh còn giữ bọn chúng làm gì?”.

“....”

“Nói đi a~, nếu không khi em về nhà sẽ tự mình điều tra”.

“Là giữ lại toàn bộ thế giới”.

“Toàn bộ thế giới? mô hình địa cầu? hình như em chưa từng viết gì có mô hình địa cầu a~”.

Toàn bộ thế giới đang ở trên lưng của anh

Ngạn Ngạn: kết thúc rồi, có chút không nỡ, kỳ thật nhân vật ta thích nhất, cố tồn tâm tư để viết nhất chính là Phương Cẩm..*thở dài*..ta đã lỡ yêu hấn rồi...cám ơn mọi người vẫn luôn duy trì.

_____ta là dấu gạch đầu buồn nhất thông báo toàn văn hoàn_____

tung hoa...*tung áo*... ngẫu Hồ đã lắp được một cái hố, thật toẹt, vậy sắp tới ngẫu sẽ mần các bộ mới, nếu thích mọi người ghé qua ủng hộ Hồ tỷ nga~~~*cười toe*

(hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-mat-the-chi-nga-dich-bang-son-tinh-nhan>